Robert Ludlum

AUTORUL ROMANELOR:
AGENDA LUI ICARUS,
MOZAICUL LUI PARSIFAL
ŞI AL PATRULEA REICH

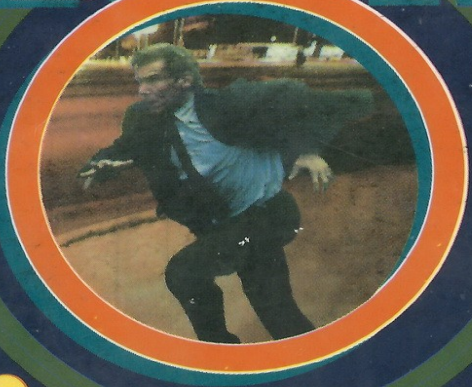

Identitatea lui Bourne

EDITURA ELIT

ROBERT LUDLUM

IDENTITATEA LUI BOURNE

Versiunea românească: Adriana Irimia

V.3.0

www.virtual-project.eu

I.S.B.N.
973-9100-32-5

Titlul original: *„The Bourne Identity”*
© 1980 by Robert Ludlum
EDITURA ELIT

PREFAŢĂ

The New York Times
Vineri, 11 iulie 1975

Prima Pagină

DIPLOMAŢI AVÂND LEGĂTURI CU TERORISTUL CUNOSCUT SUB NUMELE DE CARLOS.

PARIS, 10 iulie – Franţa a expulzat astăzi trei diplomaţi cubanezi cu funcţii importante, în cadrul urmăririi internaţionale având ca obiect prinderea unui individ pe nume Carlos, bănuit a fi o verigă importantă într-o reţea teroristă internaţională.

Suspectul, al cărui nume adevărat se crede a fi Ilici Ramirez Sanchez, este căutat pentru uciderea a doi agenţi ai contraspionajului francez şi a unui informator libanez, într-un apartament din Quartier Latin, la 27 iunie.

Cele trei crime au condus poliţia din Franţa şi Anglia la concluzia că s-ar putea afla pe urmele unei mari reţele de terorişti internaţionali. În timp ce-l căutau pe Carlos pentru cele trei omoruri, poliţiştii francezi şi englezi au descoperit mari ascunzători de arme, stabilindu-se astfel o legătură între Carlos şi importante acte de terorism din Germania Occidentală. Poliţia bănuieşte că există o legătură între multe din actele teroriste comise în întreaga Europă.

A fost văzut la Londra.

De atunci, se pare că acest Carlos ar fi fost văzut la Londra şi la Beirut, în Liban...

Associated Press
Luni, 7 iulie 1975
Ştire.

UN NĂVOD PENTRU PRINDEREA UNUI ASASIN

LONDRA (AP) – Arme şi femei, grenade şi costume elegante, un portofel plin, bilete de avion spre destinaţii romantice şi apartamente frumoase într-o jumătate de duzină din capitalele lumii. Iată portretul unui asasin din epoca vitezei, pentru care s-a pornit o vânătoare internaţională. Vânătoarea a început când individul, răspunzând la sonerie într-un apartament parizian, a împuşcat mortal doi agenţi speciali francezi şi un informator libanez. Ulterior, patru femei au fost arestate în două capitale, acuzate de complicitate. Asasinul însuşi a dispărut – probabil în Liban, crede poliţia franceză.

În ultimele câteva zile, la Londra, cei care îl cunosc l-au descris ca fiind chipeş, curtenitor, cu o educaţie aleasă, bogat şi îmbrăcat după ultima modă.

Dar asociaţii săi sunt bărbaţi şi femei despre care s-a spus că ar fi cei mai periculoşi din lume. Se zice că ar avea legături cu Armata Roşie *japoneză, cu* Organizaţia pentru Luptă Armată Arabă, *cu banda vest-germană* Baader-Meinhof, *cu* Frontul de Eliberare din Quebec, *cu mişcările separatiste din Franţa şi Spania, cu* Aripa Provizorie a Armatei Republicane Irlandeze.

Când asasinul ajungea într-un loc – la Paris, Haga, Berlinul Occidental – explodau bombe, răpăiau puşti şi persoane erau răpite.

Un prim fir conducător a fost găsit la Paris când, la interogatoriu, un terorist libanez a cedat şi i-a dus pe toţi agenţii speciali până la uşa apartamentului parizian al asasinului, la 27 iunie. Acesta i-a împuşcat pe toţi trei şi a reuşit să fugă. Poliţia a găsit acolo arme şi o agendă cu „liste ale morţii” pe care figurau persoane de vază.

Ieri, London Observer *anunţa că poliţia îl caută pe fiul unui avocat venezuelean, pentru a-l interoga în legătură cu triplul omor. Scotland Yard a spus că „nu neagă cele anunţate”, dar a adăugat că nu există nici o acuzaţie împotriva lui şi este căutat doar pentru a fi interogat.*

Observer *l-a identificat pe cel urmărit ca fiind Ilici Ramirez Sanchez, din Caracas. Acest nume figura pe unul din cele patru paşapoarte găsite de poliţia franceză la percheziţia apartamentului unde au avut loc omorurile.*

Ziarul spunea că Ilici a fost botezat după Vladimir Ilici Lenin, fondatorul statului sovietic, că a studiat la Moscova şi vorbeşte curent limba rusă. La Caracas, un purtător de cuvânt al Partidului

Comunist Venezuelean a spus că Ilici este fiul unui avocat marxist, în vârstă de 70 de ani, care trăieşte la 450 de mile vest de Caracas, dar „nici tatăl, nici fiul nu sunt membri ai partidului nostru”.

El le-a spus reporterilor că nu ştie unde se află Ilici în momentul de faţă.

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Traulerul plonjă în abisul întunecat al mării mânioase, ca un animal ce încerca cu disperare să scape dintr-o mlaştină de nepătruns. Valurile se ridicau la înălţimi gigantice, izbind în cocă şi prăvălindu-se peste punte într-o spumă albă, venită din cerul nopţii. Se auzea scrâşnetul lemnului pe lemn, vibraţia odgoanelor întinse până la refuz. Animalul era pe moarte.

Deodată, două explozii străpunseră zgomotele mării, ale vântului şi ale vasului. Proveneau din cabina slab luminată care se ridica şi cobora o dată cu restul vasului. Pe uşă ieşi un bărbat, agăţându-se cu o mână de parapet, cu cealaltă ţinându-se de stomac.

După el apăru un altul, prudent, la pândă. Se opri în uşa cabinei, încercând să-şi păstreze echilibrul; ridică pistolul şi trase iarăşi. Şi iarăşi.

Cel de lângă parapet îşi duse amândouă mâinile la cap, arcuindu-se pe spate sub impactul celui de-al patrulea glonte. Brusc, prova vasului se cufundă în valea dintre două valuri uriaşe, săltându-l de pe picioare pe bărbatul rănit; se răsuci spre stânga, incapabil să-şi ia mâinile de la cap. Vasul ţâşni în sus, cu prova şi puntea aproape complet afară din apă, făcând silueta din uşă să se prăvălească înapoi în cabină, în timp ce un al cincilea foc de armă se pierdu în noapte. Rănitul scoase un ţipăt, încercând să se agaţe cu mâinile de ceva, orbit de sânge şi de stropii de apă. Negăsind nimic de ce să se agaţe, picioarele-i cedară şi trupul i se aplecă înainte. Vasul se clătină violent şi bărbatul a cărui ţeastă era străpunsă se prăvăli peste bord în demenţa beznei de dedesubt.

Simţi apa rece învăluindu-l, înghiţindu-l, trăgându-l în jos, răsucindu-l, apoi împingându-l în sus, spre suprafaţă, doar cât să ia o gură de aer. Doar una, după care era iarăşi sub apă.

Iar în tâmplă simţea o ciudată căldură umedă, o simţea în pofida apei îngheţate, ca pe un foc. Simţea, gândea, vedea,

sesiza sentimentul de panică, lupta şi totuşi era liniştit. Îl învăluia calmul observatorului detaşat de evenimente, care le constată dar nu e implicat..

Apoi îl cuprinse o altă formă de panică. Nu, nu se putea lăsa în voia liniştii! Nu încă! Trebuia să se întâmple din clipă în clipă, nu ştia exact ce anume, dar trebuia să se întâmple. Iar el trebuia *să fie* acolo!

Dădu din picioare cu furie, agăţându-se de zidurile apăsătoare de apă de deasupra, cu pieptul arzând. Ajunse la suprafaţă, dând din mâini şi din picioare ca să se menţină pe cocoaşele întunecate ale valurilor. *Sus!*

Ajunse pe creasta unui monstruos val rostogolitor, înconjurat de spumă şi de beznă. Nimic. Suceşte-te! *Suceşte-te!*

Şi se întâmplă. O explozie puternică, al cărei zgomot acoperi vuietul apei şi al vântului. Cerul se aprinse, luminat de o coroană de foc. Câştigase. Nu ştia ce, dar câştigase.

După care, brusc, se scufundă iarăşi în abis. Simţea apa învolburată trecându-i peste umeri, răcorindu-i arsura din tâmplă, încălzind junghiul îngheţat pe care-l avea în stomac şi în picioare.

Pieptul. Pieptul şi-l simţea strivit, izbit de o lovitură insuportabilă. Iarăşi! *Vreau linişte.*

Apoi se agăţă din nou, dând iar din picioare… până-l simţi. Un obiect gros, unsuros, ce urma doar mişcările apei. Nu ştia ce e, dar era acolo, îl simţea, se putea agăţa de el.

Agaţă-te de el! Te va purta spre tihnă. Spre liniştea întunericului…

Primele raze ale soarelui străpunseră ceţurile dinspre răsărit, făcând să scânteieze apele calme ale Mediteranei. Căpitanul micii ambarcaţiuni de pescuit, cu ochii injectaţi, cu mâinile zdrelite de frânghii, şedea la pupa, fumând o Gauloise, mulţumit de priveliştea acestei mări netede. Aruncă o privire spre timonerie, unde fratele lui mai tânăr împinsese maneta înainte, ca să meargă mai iute. Mai era doar un membru în echipaj, care tocmai verifica un năvod, la câţiva metri mai încolo. Cei doi râdeau de ceva; semn bun, căci în noaptea care trecuse numai motive de râs nu avuseseră. De unde se iţise furtuna aia? În buletinele meteo de la Marsilia nu se prevedea nimic, căci atunci ar fi rămas la adăpostul ţărmului. Voise să ajungă până în zori la locurile bune de pescuit aflate la optzeci de kilometri sud de La

Seine-sur-Mer, dar nu cu preţul unor reparaţii costisitoare – şi ce reparaţii mai erau ieftine în ziua de azi? – şi nici cu preţul vieţii lui. Iar noaptea trecută a avut motive să se gândească la asta.

— *Tu es fatigue, hein, mon frere?*[1] îi strigă fratele lui zâmbind vesel. *Va te coucher maintenant. Laisse-moi faire*[2]*.*

— *D'accord,* răspunse fratele mai mare şi se ridică, aruncând ţigara peste bord. Puţin somn nu mi-ar strica. Era bine să ştii că la cârmă e frate-tău. Barca familiei ar trebui să fie întotdeauna pilotată de un membru al familiei; acesta are privirea mai ascuţită. Fie el şi un frate care vorbea cu accentul melodios al unui om cultivat. Auzi ce trăsnaie! După un an petrecut la universitate, frate-său voia să facă o *compagnie*. Cu o singură barcă, ce de mult nu mai era nouă. Trăsnit. La ce i-au folosit cărţile lui noaptea trecută? Când *compagnie* aia era cât pe ce să se ducă la fund.

— Priviţi! Acolo!

Era frate-său. Pare-se că nu va avea parte de somn din cauza privirii ascuţite a unui membru al familiei.

— Ce e? strigă el.

— Prova babord! E un om în apă! Se ţine de ceva! Un soi de scândură.

Căpitanul trecu la cârmă, dirijând vasul spre partea dreaptă a omului aflat în apă, oprind motoarele pentru a reduce din siaj. Individul arăta în aşa hal încât părea că orice mişcare l-ar putea face să alunece de pe bucata de lemn de care se ţinea; mâinile îi erau albe, încordate ca nişte gheare, dar restul trupului era moale şi fără vlagă, precum al unui înecat, dus de pe lumea asta.

— Faceţi un laţ la parâmă! strigă căpitanul către fratele lui şi către omul din echipaj. Lăsaţi-l sub picioarele lui. Uşurel! Ridicaţi-l până spre brâu. Trageţi încet.

— Mâinile nu i se desprind de scândură!

— Apleacă-te! Desfă-i-le! S-ar putea să fie încleştarea morţii.

— Nu. E viu… într-o oarecare măsură. Buzele i se mişcă, dar nu iese nici un sunet. Şi ochii, deşi mă-ndoiesc că ne vede.

— I-am desfăcut mâinile!

— Ridicaţi-l. Apucaţi-l de umeri şi treceţi-l peste parapet. Uşurel, *acum!*

— Maica ta, Doamne, uitaţi-vă la capul lui! strigă matrozul. E despicat.

---

[1] Eşti obosit, frăţioare? (fr.).

[2] Acu' du-te şi te culcă. Lasă-mă pe mine, (fr.).

— S-o fi izbit de scândură, în timpul furtunii, spuse fratele.

— Nu cred, zise căpitanul, uitându-se la rană. E o tăietură curată, parcă făcută cu briciul. Provocată de un glonte. A fost împuşcat.

— Nu poţi să ştii sigur.

— Şi încă în mai multe locuri, adăugă căpitanul, scrutând trupul cu privirea. Ne îndreptăm spre Ile de Port Noir. E cea mai apropiată insulă şi pe chei locuieşte un medic.

— Englezul?

— Îşi face meseria.

— Când e în stare, zise fratele căpitanului. Când îl lasă vinul. Are mai mult succes cu animalele pacienţilor lui decât cu pacienţii.

— Nu va mai conta. Când ajungem acolo, ăsta va fi un cadavru. Dacă printr-o întâmplare scapă, o să-l taxez pentru consumul de carburant şi pentru peştele pe care l-am fi putut prinde. Adu trusa; o să-l bandajăm la cap, fie ce-o fi.

— Uitaţi-vă! strigă matrozul. Uitaţi-vă la ochii lui.

— Ce-i cu ei? întrebă fratele.

— Acum o clipă erau cenuşii, ca un cablu de oţel. Acum sunt albaştri!

— E soarele mai puternic, zise căpitanul, ridicând din umeri. Sau le joacă feste ochilor tăi. Oricum, în groapă nu-s culori.

Zgomotele intermitente ale bărcilor de pescuit se amestecau cu ţipetele continue ale pescăruşilor. Era spre sfârşitul după-amiezii dar aerul continua să fie cald şi umed. De la chei pornea o străduţă pietruită mărginită de case în paragină, între care creştea iarba neîngrijită. Casele fuseseră cândva mai arătoase, pe vremea când unii îşi făcuseră iluzii că Ile de Port Noir ar putea deveni o staţiune la modă.

Toate casele aveau în faţă o alee care ducea până la stradă, dar aleea ultimei case era evident mai mult folosită. Casa îi aparţinea unui englez care venise la Port Noir cu opt ani în urmă, în nişte împrejurări pe care nimeni nu le cunoştea şi nici nu ţinea să le cunoască. Era medic şi pe chei era nevoie de un medic. Cangele, acele de pescuit şi cuţitele erau totodată instrumente de lucru şi de schilodire. Dacă-l prindeai pe *docteur* într-o zi bună, cusăturile nu erau prea rele. Însă dacă damful de vin sau de whisky era prea tare, treaba devenea riscantă.

Tans pis! Tot era mai bun decât nimic.

Dar nu şi azi; azi nimeni nu intră pe alee. Era duminică şi toată

lumea ştia că duminică seara doctorul era beat criţă, în sat, încheindu-şi seara cu orice curvă care pica. E drept că de câteva duminici îşi schimbase obiceiul şi nimeni nu-l văzuse prin sat. Dar nu există schimbări radicale; doctorului i se trimiteau cu regularitate sticle de scotch. Stătea pur şi simplu acasă; asta de când barca de pescuit de La Ciotat îl adusese pe bărbatul acela necunoscut, mai mult mort decât viu.

Dr. Geoffrey Washburn se trezi brusc, bărbia lăsată pe piept făcând mirosul din gură să-i intre în nări; nu era deloc plăcut. Clipi din ochi, apoi aruncă o privire spre uşa deschisă de la dormitor. Să-l fi trezit oare un alt monolog incoerent al pacientului său? Nu, nu se auzea nici un sunet. Tăceau până şi pescăruşii de afară.

Washburn se uită la sticla de whisky pe jumătate goală aflată pe măsuţa de lângă scaunul lui. Era un progres. În mod normal, într-o duminică sticla ar fi fost goală până acum, durerea nopţii precedente înecată în scotch. Zâmbi în sinea lui, binecuvântând-o încă o dată pe soră-sa mai mare, din Coventry, datorită banilor căreia putea să-şi permită să bea scotch. Fată bună, Bess, deşi Dumnezeu ştie că ar fi putut să-i dea şi mai mulţi bani în fiecare lună, dar îi era recunoscător şi pentru atât. Într-o bună zi însă n-o s-o mai facă, banii n-or să mai vină şi va trebui să caute uitarea în vinul cel mai ieftin, până durerea n-o să mai fie acolo. Niciodată.

Ajunsese să se împace cu acest gând... până acum trei săptămâni şi cinci zile când nişte pescari care nici măcar n-au vrut să spună cum îi cheamă l-au adus la uşa lui pe străinul pe jumătate mort, care fusese împuşcat.

Ceea ce nu ştiau pescarii era că gloanţele nu loviseră numai trupul omului. Ci şi mintea lui.

Doctorul renunţase la orice speranţă de a mai revedea vreodată Anglia. Dar poate că acum lucrurile se vor schimba. Străinul le-ar putea schimba.

Dacă prognoza lui era corectă, avea să se întâmple ceva cât de curând, din ceas în ceas, din clipă în clipă. Rănile de la picioare, stomac şi piept erau adânci şi grave şi ar fi putut fi fatale, dacă gloanţele nu ar fi rămas acolo unde se înfipseseră, autocauterizate şi continuu curăţate de apa mării. Extragerea lor nu prezenta pericole. Adevărata problemă era rana de la cap. Glonţul pătrunsese subcutanat şi părea să fi trecut pe lângă regiunile fibroase ale talamusului şi hipocampului. Dacă

traiectoria ar fi fost cu câţiva milimetri mai spre dreapta sau spre stânga, funcţiile vitale ar fi încetat; dar ele nu fuseseră oprite şi Washburn luase o decizie. Nu a pus băutură în gură timp de treizeci şi şase de ore, mâncând cât mai mult amidon şi bând câtă apă a putut. Apoi a făcut cea mai delicată operaţie pe care o încercase vreodată de când fusese dat afară de la Spitalul Macleans din Londra. Milimetru cu milimetru curăţase zonele fibroase, apoi întinsese şi suturase pielea peste rana craniană, conştient că cea mai mică greşeală ar provoca moartea pacientului.

Nu voise ca acest pacient necunoscut să moară, din mai multe motive. Dar mai ales pentru unul.

Acum, în orice zi, poate în orice ceas, străinul va deschide ochii şi pe buzele lui vor ieşi cuvinte inteligibile.

Poate chiar din clipă în clipă.

Primele cuvinte. Ele s-au auzit când briza de dimineaţă venită dinspre mare răcorea încăperea.

— Cine e acolo? Cine e în camera asta?

Washburn s-a ridicat încet pe patul de campanie şi-a dat jos picioarele fără să facă zgomot. Era important să nu-l sperie pe pacient printr-un zgomot sau o mişcare bruscă, pentru a nu provoca o regresie psihologică. Următoarele câteva minute vor fi la fel de delicate ca şi operaţia chirurgicală pe care o făcuse. Era pregătit.

— Un prieten, spuse el încet.

— Prieten?

— Vorbeşti englezeşte. Mi-am închipuit că aşa va fi. Am bănuit că trebuie să fii american sau canadian. Lucrările dentare pe care le ai n-au fost făcute în Anglia sau la Paris. Cum te simţi?

— Nu-mi dau seama.

— O să mai dureze. Simţi nevoia să te uşurezi?

— Ce?

— Să-ţi faci nevoile, omule. Pentru asta e plosca de lângă tine, aia albă, din stânga ta. Când apuc să ţi-o pun la timp.

— Îmi cer scuze.

— N-ai de ce. E o funcţie perfect normală. Eu sunt medic, medicul *tău.* Mă cheamă Geoffrey Washburn. Pe tine cum te cheamă?

— Poftim?

— Am întrebat cum te cheamă.

Străinul îşi mişcă uşor capul, rămânând cu privirea aţintită pe

peretele alb, vărgat de lumina dimineţii ce pătrundea printre jaluzele. Apoi se întoarse, privindu-l pe doctor cu ochii lui albaştri.

— Nu ştiu.

— O, Dumnezeule!

— Ţi-am spus de nenumărate ori. O să dureze. Cu cât te lupţi mai mult, cu cât te chinuieşti mai mult, cu atât va fi mai rău.

— Eşti beat.

— De obicei. Dar nu contează. O să-ţi dau câteva puncte de reper, dacă mă asculţi.

— Bine, ascult.

— În timpul comei – comei prelungite – ai vorbit în trei limbi diferite. Engleză, franceză şi o bălmăjeală afurisită care presupun că e ceva oriental. Asta înseamnă că eşti poliglot, că te simţi ca acasă în mai multe părţi ale lumii. Încearcă să gândeşti geografic. Care ţi-e mai la îndemână?

— Evident că engleza.

— Asta am stabilit. Atunci care ţi-e cel mai puţin la îndemână?

— Nu ştiu.

— Ai ochii rotunzi, nu alungiţi. Eu aş zice că orientala trebuie să fie.

— Probabil.

— Atunci de ce o vorbeşti? Încearcă să gândeşti în termeni de asociere. Am notat unele cuvinte, ascultându-te. Ţi le spun fonetic. *Ma-kwa. Tam-kwan. Kee-sah.* Spune primul lucru care-ţi trece prin minte.

— Nimic.

— Halal.

— Ce naiba vrei?

— Ceva. Orice.

— Eşti beat.

— Am fost de acord cu asta. Sunt tot timpul. Dar ţi-am salvat viaţa. Beat ori nu, sunt medic. Cândva am fost chiar unul foarte bun..

— Ce s-a întâmplat?

— Pacientul pune întrebări doctorului?

— De ce nu?

Washburn făcu o pauză, uitându-se pe fereastră spre chei.

— Eram beat, spuse el. Mi-au zis că am omorât doi pacienţi pe masa de operaţie, fiindcă eram beat. Unul, mai treacă-meargă. Dar nu doi.

— Dar chiar îţi era necesară?

— Ce să fie necesară?

— Sticla.

— Da, fir-ai tu să fii, zise Washburn încet, întorcându-se de la fereastră. Îmi era şi îmi este. Iar pacientul n-are voie să-şi judece medicul.

— Iartă-mă.

— Ai, de asemenea, supărătorul obicei de a te tot scuza. E un protest forţat, câtuşi de puţin firesc. Nu cred deloc că eşti genul conciliant.

— Atunci ştii ceva ce eu nu ştiu.

— Despre tine, da. Multe. Şi foarte puţine le pricep.

Bărbatul şedea pe scaun şi cămaşa descheiată lăsa să-i se vadă torsul puternic, bandajele de pe piept şi de pe stomac. Îşi încrucişă mâinile în faţă, cu venele pronunţate pe braţele lui supte şi musculoase.

— Alte lucruri decât cele despre care am vorbit?

— Da.

— Lucruri pe care le-am spus când eram în comă?

— Nu tocmai. Despre asta am discutat. Limbile pe care le ştii, cunoştinţele tale geografice – oraşe de care aproape că nici n-am auzit – obsesia de a evita folosirea numelor, nume pe care vrei să le rosteşti dar n-o faci; înclinaţia ta spre confruntare – atac, retragere, ascundere, fugă – toate cam violente, aş zice eu. De multe ori a trebuit să-ţi leg braţele ca să protejez rănile. Dar despre asta am vorbit. Mai sunt şi altele.

— Ce vrei să spui? Ce lucruri? De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că e vorba de ceva fizic. De carapacea exterioară. Nu eram sigur că eşti pregătit să le auzi. Nici acum nu-s sigur.

Bărbatul se lăsă pe speteaza scaunului, cu sprâncenele negre încruntate, iritat.

— Să lăsăm deoparte părerea medicului. Sunt pregătit. La ce te referi?

— Hai să începem cu capul tău, care arată destul de acceptabil. Faţa, mai ales.

— Ce-i cu ea?

— Nu este cea cu care te-ai născut.

— Ce vrei să zici?

— Dacă priveşti cu lupa, urmele chirurgiei faciale se văd întotdeauna. Chipul tău a fost modificat, amice.

— Modificat?

— Ai o bărbie puternică; eu aş zice că ai avut cândva o gropiţă în ea. A fost scoasă. Pe pometul stâng – ai pomeţii pronunţaţi, probabil o moştenire slavă, cu generaţii în urmă – ai urmele foarte fine ale unei cicatrice chirurgicale. Aş îndrăzni să spun că a fost scoasă o aluniţă. Ai un nas englezesc, cândva mai proeminent decât e acum. În plus, a fost uşor subţiat. Trăsăturile tale foarte pronunţate au fost estompate. Înţelegi ce spun?

— Nu.

— Eşti un bărbat destul de atrăgător, dar faţa ta se distinge mai mult prin categoria din care face parte decât prin trăsăturile ei specifice.

— Categoria?

— Da. Eşti prototipul de anglo-saxon pe care-l întâlneşti în fiecare zi pe terenurile de cricket sau de tenis. Sau în barul de la Mirabel. Aceste chipuri sunt aproape imposibil de deosebit unele de altele. Trăsăturile la locul lor, dinţii drepţi, urechile lipite de cap – nimic care să iasă din comun, toate în regulă şi puţin vagi.

— Vagi?

— Da. Un aer de siguranţă de sine, chiar arogant, de individ obişnuit să facă ce vrea el.

— Tot nu pricep ce vrei să spui.

— Hai s-o luăm altfel. Schimbându-ţi culoarea părului îţi schimbi şi chipul. Da, ai urme de decolorare, de vopsea. Dacă-ţi pui ochelari şi o mustaţă, eşti alt om. Aş zice că trebuie să ai cam între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani, dar ai putea fi cu zece ani mai bătrân sau cu cinci mai tânăr. Washburn făcu o pauză, urmărind reacţiile celuilalt, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă să continue sau nu. Şi fiindcă veni vorba de ochelari, îţi aminteşti de exerciţiile, de testele pe care le-am făcut acum o săptămână?

— Bineînţeles.

— Vederea ta e perfect normală; nu ai nevoie de ochelari.

— Nici nu credeam c-aş avea.

— Atunci de ce pe retinele şi pe pleoapele tale sunt urme evidente de folosire îndelungată a unor lentile de contact?

— Nu ştiu. Nu pricep.

— Pot să-ţi sugerez o explicaţie posibilă?

— Aş vrea s-o aud.

— S-ar putea să nu-ţi placă. Doctorul se întoarse la fereastră, privind absent afară. Unele tipuri de lentile de contact sunt făcute pentru a schimba culoarea ochilor. Iar unele tipuri de ochi se pretează mai bine decât altele la acest lucru. De obicei ochii

care au o nuanţă albăstrie sau cenuşie; ai tăi sunt şi una şi alta. Căprui-cenuşii într-o anumită lumină, albaştri în alta. Natura te-a favorizat în această privinţă; nu se putea face şi nici nu era nevoie de vreo modificare.

— Nevoie pentru ce?

— Pentru a-ţi schimba înfăţişarea. Foarte profesionist, aş zice. Vize, paşaport, permis de conducere – toate se pot schimba după voie. Părul: şaten, blond, blond-roşcat. Ochii – ochii nu pot fi modificaţi – verzi, cenuşii, albaştri? O mulţime de posibilităţi, nu crezi? Toate în cadrul aceleiaşi categorii, în care feţele se estompează din cauza repetiţiei.

Bărbatul se ridică cu greu de pe scaun, sprijinindu-se în braţe, ţinându-şi respiraţia în timp ce se ridica.

— Dar e posibil ca tu să greşeşti, să n-ai deloc dreptate.

— Urmele există. Ele sunt o dovadă.

— Interpretate însă de tine, cu o doză zdravănă de cinism. Poate că am avut un accident şi am fost peticit. Asta ar putea explica operaţiile chirurgicale.

— Nu de genul celor care ţi s-au făcut ţie. Vopsirea părului şi scoaterea unor gropiţe şi aluniţe nu ţin de chirurgia reparatorie.

— N-ai de unde să ştii! spuse bărbatul necunoscut, cu furie. Există tot soiul de accidente, tot soiul de procedee. Nu poţi fi sigur.

— Bun! Înfurie-te pe mine. Ar trebui s-o faci mai des. Şi cât eşti furios, gândeşte. Ce ai fost? Ce eşti?

— Un comis-voiajor… un director într-o companie internaţională, specializat pe Orientul îndepărtat. S-ar putea ca asta să fiu. Ori profesor… de limbi străine. Undeva, la o universitate. Şi asta e o posibilitate.

— În regulă. Alege una din astea. Acum!

— Nu… nu p*ot.*

În privirea bărbatului se citea neajutorarea.

— Pentru că nu crezi că e vreuna din astea.

Omul clătină din cap.

— Nu. Dar tu?

— Nu, spuse Washburn. Dintr-un motiv clar. Aceste profesii sunt relativ sedentare, iar tu ai trupul unui om care a făcut efort fizic. Nu vreau să zic ca un atlet antrenat sau ceva de acest gen. Dar tonusul tău muscular e bun, braţele şi mâinile sunt obişnuite cu efortul şi destul de puternice. În alte împrejurări aş fi zis că eşti un muncitor, obişnuit să care obiecte grele, sau un pescar,

obişnuit să tragă toată ziua de năvod. Dar cunoştinţele tale, aş zice chiar intelectul tău, exclud asemenea posibilităţi.

— De ce-mi face impresia că baţi undeva? Spre ceva anume.

— Fiindcă am lucrat împreună îndeaproape şi sub presiune, de câteva săptămâni bune. Şi ai observat un tipic.

— Deci am dreptate?

— Da. Trebuie să văd cum vei accepta ceea ce tocmai ţi-am spus. Despre operaţii, păr, lentile de contact.

— Am trecut testul?

— Cu un calm revoltător. Dar acum e timpul, n-are nici un sens să mai amân. Sincer să fiu, nici nu mai am răbdare. Vino cu mine.

Washburn o luă înainte, traversând camera de zi spre uşa din fund, care dădea în dispensar. O dată ajuns acolo, se duse şi luă din colţ un aparat de proiecţie vechi şi ruginit.

— Am cerut să-mi aducă asta de la Marsilia, o dată cu proviziile, spuse el, punându-l pe micul birou şi băgându-l în priză. Nu e un aparat de ultimă oră, dar e bun pentru ce ne trebuie nouă. Trage transperantele, te rog.

Individul fără nume şi fără memorie se duse la fereastră şi coborî transperantele; în încăpere se lăsă întuneric. Washburn aprinse proiectorul şi pe peretele alb apăru un pătrat luminos. Apoi inseră în spatele lentilei o mică bucată de celuloid.

Deodată, pătratul se umplu cu litere mari de o şchioapă.

GEMEINSCHAFT BANK
BAHNHOFSTRASSE, ZURICH.
ZERO – ŞAPTE – ŞAPTESPREZECE –
DOISPREZECE –
ZERO – PAISPREZECE – DOUĂZECI ŞI ŞASE – ZERO

— Ce-i asta? întrebă omul fără nume.

— Uită-te. Studiază-l. *Gândeşte!*

— E ca un soi de cont bancar.

— Exact. Antetul tipărit şi adresa sunt banca, numerele scrise de mână ţin loc de un nume, iar scrierea lor ţine loc de semnătură a titularului contului. Asta e procedura standard.

— De unde îl ai?

— De la tine. Este un negativ foarte mic, cam cât jumătate dintr-un film de treizeci şi cinci de milimetri. A fost implantat – chirurgical – sub piele, deasupra şoldului tău drept. Numerele

sunt scrise de tine, de mână, sunt semnătura ta. Cu asta poţi să deschizi un seif din Zurich.

CAPITOLUL 2

Au ales numele de Jean-Pierre. Nu mira şi nu supăra pe nimeni, nefiind ceva neobişnuit la Port Noir.

Şi de la Marsilia au primit cărţi, şase la număr, de diverse dimensiuni şi grosimi, patru în engleză, două în franceză. Erau manuale medicale, care tratau despre răniri la cap şi afecţiuni mintale. În ele erau date secţiuni transversale ale creierului, sute de cuvinte ciudate pe care trebuia să le înveţe şi să încerce să le înţeleagă. *Lobus occipitalis* şi *temporali*, *cortex* şi fibrele care-l leagă de *corpus callosum*; sistemul *limbic* – mai ales *hipocampul* şi *corpii mamilari*, care împreună *cu fornixul* erau indispensabili memoriei. Dacă aceştia erau vătămaţi, survenea amnezia.

Erau studii psihologice ale stres-ului emoţional ce producea *isteria stagnantă* şi *afazia mentală*, stări ce duceau şi ele la o pierdere parţială sau totală a memoriei. La amnezie.

Amnezia.

— Nu există reguli, spuse individul brunet, frecându-se la ochi în lumina slabă a lămpii de birou. E ca un puzzle geometric; se poate face în oricâte combinaţii. Fizic sau psihic – sau câte ceva din amândouă. Poate fi permanentă sau temporară, totală sau parţială. Nu există *reguli!*

— Aşa-i, spuse Washburn, care-şi sorbea whisky-ul, şezând într-un fotoliu în cealaltă parte a camerei. Dar cred că începem să ne apropiem de ceea ce s-a întâmplat. Ceea ce *cred eu* că s-a întâmplat.

— Adică? întrebă omul, oarecum cu teamă.

— Tocmai ai spus-o: „câte ceva din amândouă”. Dar cuvântul „ceva” ar trebui înlocuit cu „multe”. Multe şocuri.

— Multe şocuri de ce fel?

— Fizice şi psihice. Ele au fost legate unele de altele, s-au întrepătruns – două fire ale experienţei, sau stimuli care au ajuns să se înnoade.

— Cât ai supt până acum?

— Mai puţin decât crezi; şi n-are importanţă. Doctorul luă un blocnotes. Aici este istoria ta – noua ta istorie – începută în ziua când ai fost adus aici. Permite-mi să rezum. Rănile fizice ne arată că situaţia în care te-ai aflat era foarte tensionată psihic, isteria ulterioară fiind provocată de cel puţin nouă ore în apă, ceea ce a

dus la agravarea stării psihice. Întunericul, mişcarea violentă, plămânii care abia primeau aer; acestea au fost cauzele isteriei. Tot ce a precedat-o – isteria – trebuia să fie şters pentru ca să poţi face faţă, să poţi supravieţui. Mă urmăreşti?

— Cred că da. Capul se proteja pe sine.

— Nu capul, mintea. Fă această deosebire; e importantă. Ne vom întoarce la cap, dar îi vom da o etichetă. Creierul.

— În regulă. Minte, nu cap… care e de fapt creierul.

— Bun. Washburn răsfoi paginile blocnotesului. Aici sunt câteva sute de observaţii. Există şi menţiunile medicale normale – doze, ora, reacţia, chestii de soiul ăsta – dar ele tratează în principal despre *tine,* despre omul care eşti. Cuvintele pe care le foloseşti, cuvintele la care reacţionezi; expresiile pe care le foloseşti – atunci când apuc să le notez – atât raţional cât şi în somn sau când erai în comă. Chiar şi felul cum mergi, cum vorbeşti sau cum te încordezi când eşti luat prin surprindere, sau când vezi ceva ce te interesează. Pari a fi o masă de contradicţii; există o violenţă sub suprafaţă, aproape întotdeauna controlată, dar foarte vie.

Există de asemenea o preocupare ce pare a fi dureroasă pentru tine şi totuşi rareori dai frâu liber furiei pe care trebuie să ţi-o provoace acea durere.

— Acum tu o provoci, îl întrerupse omul. Am discutat de atâtea ori despre cuvinte şi despre expresii…

— Şi vom continua s-o facem, interveni Washburn, atâta timp cât există un progres.

— Nu mi-am dat seama să fi făcut vreun progres.

— Nu în privinţa identităţii sau a profesiei. Dar constatăm care sunt lucrurile care-ţi sunt cel mai la îndemână, la care te pricepi cel mai bine. Şi e puţin cam înfricoşător.

— În ce sens?

— Să-ţi dau un exemplu.

Doctorul lăsă din mână blocnotesul şi se ridică. Se duse la un bufet aflat în perete, deschise un sertar şi scoase un pistol mare automat. Omul fără memorie se încordă pe scaunul lui; Washburn îşi dădu seama de reacţie.

— Nu m-am folosit niciodată de ăsta, nici nu-s convins că m-aş pricepe s-o fac, dar locuiesc pe chei.

Zâmbi, apoi brusc, fără avertisment, i-l aruncă omului. Acesta prinse arma din zbor, cu o mână sigură şi rapidă.

— Demontează-l; cred că aşa se zice.

— Poftim?

— Demontează-l. *Acum.*

Omul se uită la pistol. Iar apoi, în tăcere, mâinile şi degetele lui se mişcară cu dexteritate peste corpul armei. În mai puţin de treizeci de secunde arma era complet desfăcută, îşi ridică privirea spre doctor.

— Vezi ce vreau să spun? întrebă Washburn. Printre talentele tale se numără şi o extraordinară cunoaştere a armelor de foc.

— Să fi fost în armată? întrebă omul, pe un ton plin de încordare şi iarăşi temător.

— Foarte puţin probabil, răspunse doctorul. Când ai ieşit din comă, ţi-am vorbit de lucrările tale dentare. Te asigur că nu-s militare. Iar dacă ne gândim şi la operaţiile chirurgicale, aş zice că putem exclude orice legătură cu armata.

— Atunci?

— Hai să nu insistăm pe asta acum, să ne întoarcem la ce s-a întâmplat. Discutam despre minte, îţi aminteşti? Stres-ul psihic, isteria. Nu creierul fizic, ci presiunile mintale. Sunt clar?

— Continuă.

— Pe măsură ce şocul regresează, acelaşi lucru se întâmplă şi cu presiunile, până când nu mai există o nevoie fundamentală de a proteja psihicul. Pe măsură ce acest proces evoluează, îţi vor reveni abilităţile şi talentele. Dar există o lacună şi tot ce scrie pe hârtiile astea îmi spune că e ireversibilă.

Washburn se întrerupse, întorcându-se la fotoliul şi la paharul lui. Se aşeză şi luă o înghiţitură, închizând ochii, obosit.

— *Continuă,* şopti omul.

Doctorul deschise ochii, privindu-şi ţintă pacientul.

— Revenim la cap, pe care l-am eticheta ca fiind creierul. Creierul fizic cu milioanele şi milioanele sale de celule şi de componente care se condiţionează reciproc. Ai citit cărţile. Fornixul şi sistemul limbic, fibrele chirurgicale de lobotomie. Orice alterare poate produce schimbări dramatice. Asta e ceea ce ţi s-a întâmplat ţie. Vătămarea a fost *fizică.* E ca şi cum nişte blocuri ar fi fost rearanjate, structura *fizică* nemaifiind cum era. Washburn se opri din nou.

— *Şi... ins*istă omul.

— Presiunile psihice în scădere vor permite – *permit* deja – să-ţi revină abilităţile şi talentele. Dar nu cred că vei putea vreodată să faci o legătură între ele şi ceva din trecutul tău.

— De ce? De ce nu?

— Deoarece canalele fizice care permit şi transmit acele amintiri au fost alterate. Fizic rearanjate într-atât încât nu mai funcţionează ca altădată. Practic, ele au fost distruse.

Omul şedea nemişcat.

— Răspunsul se găseşte la Zurich, spuse el.

— Nu încă. Nu eşti pregătit, nu eşti destul de zdravăn.

— O să fiu.

— Da, o să fii.

Săptămânile au trecut. Exerciţiile verbale au continuat şi pe măsură ce numărul paginilor din blocnotes creştea, bărbatul îşi recăpăta forţele. Era în a nouăsprezecea săptămână. Tocmai se întorsese, după ce-şi făcuse alergarea de o oră de-a lungul cheiului şi şedea în scaunul de lângă fereastră, în dormitor. Doctorul mai avea câţiva pacienţi, care aşteptau cu îngrijorare, întrebându-se în ce stare o fi *le docteur* în acea dimineaţă. De fapt, nu era într-o stare proastă. Geoffrey Washburn continua să bea ca un cazac nebun, dar nu mai scăpa hăţurile. De parcă undeva, în adâncurile fatalismului său distrugător, ar fi pătruns o rază de speranţă. Iar omul fără memorie îl înţelegea: acea speranţă era legată de o bancă din Zurich, de pe Bahnhofstrasse. Oare de ce-şi amintea cu atâta uşurinţă adresa?

Uşa de la dormitor se deschise şi doctorul dădu buzna înăuntru, zâmbind vesel, cu halatul alb pătat de sângele pacientului.

— Am reuşit! zise el, cuvintele lui fiind mai mult triumfătoare decât explicite. Ar trebui să-mi deschid propria agenţie de plasare şi să trăiesc din comision. Ar fi ceva mai sigur.

— Despre ce tot vorbeşti?

— Aşa cum am convenit, ţie asta îţi trebuie. Să te obişnuieşti cu lumea din afară, doar de cu două minute în urmă domnul Jean-Pierre Fără-Nume are o slujbă! Cel puţin pentru o săptămână.

— Cum ai reuşit? Parcă nu exista nici un post liber.

— Nu, dar Claude Lamouche avea o infecţie la picior. I-am explicat că provizia mea de anestezic e foarte, *foarte* limitată. Ne-am târguit; tu ai fost moneda de schimb.

— O săptămână?

— Dacă eşti cât de cât bun, s-ar putea să te ţină în continuare. Washburn făcu o pauză. Deşi asta nu-i foarte important, nu-i aşa?

— Eu nu-s convins că treaba asta în sine are vreo importanţă.

Acum o lună ar fi avut, dar acum nu. Ţi-am spus. Sunt gata să plec şi cred că e şi în interesul tău. Am o întâlnire la Zurich.

— Aş prefera să ştiu că vei funcţiona cât poţi de bine la acea întâlnire. Interesele mele sunt extrem de egoiste.

— Sunt pregătit.

— În aparenţă, da. Dar crede-mă, e vital să petreci perioade lungi de timp pe apă, uneori noaptea. Nu în condiţii controlate, nu ca pasager, ci supus unor condiţii oarecum aspre, de fapt cu cât mai aspre cu atât mai bine.

— Încă un test?

— Tot ce am putut găsi mai bun aici la Port Noir. Dacă aş putea aranja şi o furtună şi un naufragiu, aş face-o. Pe de altă parte însă, Lamouche face chiar el cât o furtună – e un tip dificil. Umflătura de la picior o să-i treacă şi o să-ţi poarte pică. Şi ceilalţi aşijderea, căci va trebui să iei locul cuiva.

— Mulţumesc frumos.

— N-ai pentru ce. Combinăm două stres-uri. Cel puţin una dau două nopţi pe mare, dacă Lamouche se ţine de program – acesta fiind mediul ostil care a contribuit la isteria ta – şi expunere la resentimente şi suspiciune din partea celor din jur – simbolice pentru situaţia de stres iniţială.

— Mulţumesc, încă o dată. Să presupunem că se hotărăsc să mă azvârle peste bord: cred că ăsta ar fi, din punctul tău de vedere, testul suprem, dar nu ştiu la ce ţi-ar folosi dacă m-aş îneca.

— O, nici vorbă de aşa ceva, zise Washburn în zeflemea.

— Mă bucur că eşti atât de convins. Aş vrea să pot fi şi eu.

— Poţi să fii. Eşti protejat de prezenţa mea. N-oi fi eu Christian Barnard, dar sunt singurul medic pe care-l au oamenii ăştia. Au nevoie de mine şi nu vor risca să mă piardă.

— Dar vrei să pleci de aici şi eu sunt paşaportul tău.

— Asta ei n-au de unde să ştie, dragul meu pacient. Acum, hai. Lamouche vrea să te duci la doc, să te familiarizezi cu echipamentul lui. Plecaţi pe mare mâine la patru dimineaţa. Gândeşte-te cât de bine îţi va face o săptămână pe mare. Consider-o ca pe o croazieră.

Nu s-a mai pomenit vreodată aşa o croazieră. Căpitanul bărcii de pescuit soioase şi împuţite era un soi de copie, mai spurcată la gură şi mai ştearsă, a Căpitanului Bligh; echipajul, un cvartet de indivizi fără căpătâi, singurii din Port Noir dispuşi să-l suporte pe Claude Lamouche. De obicei, al cincilea membru era un frate

al celui care se ocupa de năvoade, lucru pe care bărbatul numit Jean-Pierre îl află la numai câteva minute după ce părăsiră portul la ora patru dimineaţa.

— Iei hrana de pe masa fratelui meu! îi şopti supărat omul din echipaj, pufăind din ţigară. De la gura copiilor lui!

— E doar pentru o săptămână, protestă Jean-Pierre.

Ar fi fost mai uşor, mult mai uşor, să se ofere să-l recompenseze pe fratele rămas fără slujbă, din alocaţia lunară a lui Washburn, dar medicul şi pacientul lui conveniseră să se abţină de la astfel de compromisuri.

— Sper să te descurci cu năvoadele!

Nu se descurca.

În următoarele şaptezeci şi două de ore hărţuiala n-a încetat o clipă, nici măcar noaptea – mai ales noaptea. Parcă nişte ochi l-ar fi urmărit tot timpul, în timp ce stătea întins pe punte pe salteaua infectă, aşteptând momentul când era pe punctul să adoarmă.

— Tu ăla! Treci de cart. Băiatului i-e rău. Ţine-i locul.

— Scoală-te! Philippe îşi scrie memoriile! Nu poate fi deranjat.

— În picioare! Ai rupt o plasă azi după-masă. N-o să plătim noi pentru prostia ta. Treci şi repar-o acum!

Plasele. Dacă pentru o latură erau necesari doi oameni, braţele lui trebuiau să ţină locul a patru braţe. Dacă lucra lângă vreunul, ăla ba trăgea, ba dădea drumul brusc la năvod, lăsându-l pe el cu toată greutatea, după care-i mai dădea un brânci, cât pe ce să-l azvârle peste bord.

Iar Lamouche era un maniac şchiop, care măsura fiecare kilometru de apă după peştele pe care-l pierduse. Vocea lui era ca un muget scrâşnit şi nu se adresa nimănui fără să-nceapă cu o obscenitate, obicei care pe pacient îl enerva tot mai mult. Dar Lamouche nu s-a atins de pacientul lui Washburn; era doar un mod de a-i transmite un mesaj: *Să nu-mi mai faci vreodată una ca asta. Nu atunci când e vorba de barca şi de peştii mei.*

Programul lui Lamouche era să se întoarcă la Port Noir a treia zi, să descarce peştele şi echipajul să aibă timp până în ziua următoare, la patru dimineaţa, să doarmă, să umble după curve, să se îmbete sau, dacă avea noroc, să le facă pe toate trei. Când a început să se zărească ţărmul s-a întâmplat.

Doi din echipaj adunau şi împătureau năvoadele, la mijlocul vasului. Nepoftitul pe care-l botezaseră Jean-Pierre „Sangsue” (Lipitoarea) freca puntea cu o perie cu coadă lungă. Ceilalţi doi

aruncau găleţi de apă pe punte, cel mai adesea udându-l însă pe „Sangsue”.

O găleată de apă, aruncată prea sus, îl orbi pentru o clipă pe pacientul lui Washburn, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Peria grea, cu peri ca de sârmă, îi scăpă din mână şi îl lovi în coapsă pe unul din cei care lucrau la năvoade.

— *Merde alors!*[3]

— *Desole*[4], spuse vinovatul cu nonşalanţă, ştergându-se la ochi.

— Să te ia naiba!

— Mi-am cerut scuze, răspunse bărbatul numit Jean-Pierre. Spune-le prietenilor tăi să ude puntea, nu pe mine.

— Prietenii mei nu mă fac pe mine obiectul prostiei lor!

— Dar acum au fost pricina greşelii mele.

Omul din echipaj apucă coada periei, se ridică în picioare şi o ţinti ca pe o baionetă.

— Vrei să te joci, Sangsue?

— Haide, dă-mi-o.

— Cu plăcere, Sangsue. Ţine!

Împinse brusc peria înainte, apoi în jos, acele zgâriind pieptul şi stomacul pacientului, trecând prin ţesătura cămăşii. Că a fost de vină contactul cu cicatricele care acopereau vechile răni, ori frustrarea şi furia provocate de cele trei zile de hărţuială, omul nu va şti niciodată. Nu ştia decât că trebuie să răspundă. Iar reacţia lui a fost pentru el însuşi mai alarmantă decât orice.

Înhăţă coada cu mâna dreaptă, împingând-o înapoi, înfigând-o în stomacul matrozului şi trăgând-o din nou în clipa impactului; în acelaşi timp, piciorul lui stâng se ridică sus în aer, izbindu-l pe individ în gât.

— *Tao!* Şoapta guturală îi scăpă de pe buze fără voie, nici nu ştia ce înseamnă.

Înainte ca să-şi dea seama, pivotase piciorul drept ridicându-se acum, asemeni unui berbece, izbindu-l pe marinar în rinichiul drept.

— *Che-sah!* şopti el.

Marinarul dădu înapoi, chircit, apoi se repezi spre el, orbit de furie şi de durere, cu mâinile întinse ca nişte gheare.

— Porcule!

Pacientul se ghemui, îl apucă cu mâna dreaptă pe marinar de

[3] Rahat! (fr.).

[4] Îmi pare rău, (fr.).

antebraţul stâng, smucindu-l în jos, apoi ridicându-l, împingând braţul victimei lui în sus, răsucindu-l, smucindu-l din nou, apoi dându-i drumul în clipa când îl izbea cu călcâiul în şale. Francezul căzu peste năvoade, izbindu-se cu capul de parapet.

— *Mee-sah!* Nici de această dată nu ştia ce înseamnă acest strigăt silenţios.

Un marinar îl apucă de gât, pe la spate. Pacientul lovi cu pumnul stâng în zona pelviană din spatele lui, apoi se aplecă înainte, apucând cotul din dreapta gâtului lui. Se azvârli spre stânga; atacantul fu ridicat de la sol, picioarele lui răsucindu-se prin aer în timp ce zbura de-a curmezişul punţii, rămânând cu capul şi gâtul înfipte între roţile unui tambur.

Cei doi care mai rămăseseră se năpustiră asupra lui, cu pumnii şi cu picioarele, în vreme ce căpitanul tot repeta strigând:

— *Le docteur! Rappelons le docteur! Va doucement!*[5]

Pacientul îl apucă de încheietura mâinii pe unul din marinari, smucind în jos şi răsucindu-i-o în sens contrar acelor de ceasornic, cu o mişcare violentă; omul urlă în agonie, cu încheietura ruptă.

Apoi îşi împleti laolaltă degetele mâinilor, ridicând braţele ca pe un baros, pocnindu-l pe marinarul cu încheietura ruptă la mărul lui Adam. Acesta se rostogoli şi se prăbuşi pe punte.

— *Kwa-sah!* răsună şoapta în urechile pacientului.

Al patrulea marinar dădu înapoi, holbându-se la nebunul care se uita calm la el.

Gata. Trei din oamenii lui Lamouche zăceau inconştienţi aspru pedepsiţi pentru ce făcuseră. Puţin probabil ca vreunul dintre ei să mai poată veni la muncă la patru dimineaţa.

Cuvintele lui Lamouche conţineau o doză de uimire şi de dispreţ:

— Habar n-am de unde vii, dar să nu te mai prind pe barca asta.

Bărbatul fără memorie sesiză ironia neintenţionată din cuvintele căpitanului. *Nici eu însumi nu ştiu de unde vin.*

— Acum nu mai poţi să rămâi aici, zise Geoffrey Washburn, intrând în dormitorul unde era întuneric. Am crezut sincer că nu vei fi atacat, dar n-am cum să te apăr după ceea ce ai făcut.

— Am fost provocat.

— Chiar într-atât ca să faci ce ai făcut? O încheietură

[5] Doctorul! Să chemăm doctorul! Cu băgare de seamă! (fr.).

fracturată, răniri care au necesitat suturi pe faţa şi gâtul unui om şi pe ţeasta altuia. O contuzie gravă şi o izbitură la rinichi care nu se ştie ce urmări va avea. Ca să nu mai vorbim de lovitura la pelvis care a provocat o inflamare a testiculelor. S-ar zice că ai cam exagerat.

— Dacă nu făceam ce-am făcut, eu aş fi fost cel mort. Pacientul făcu o pauză, dar deschise iar gura înainte ca doctorul să-l poată întrerupe. Cred că ar trebui să stăm de vorbă. S-au întâmplat mai multe lucruri; mi-au venit alte cuvinte. Ar trebui să discutăm.

— Ar trebui, dar nu putem. Nu este timp. Trebuie să pleci chiar acum. Am aranjat.

— Acum?

— Da. Le-am spus că te-ai dus în sat, probabil ca să te-mbeţi. Familiile vor porni să te caute. Toţi fraţii, verii, cumnaţii valizi, înarmaţi cu cuţite, cângi, poate şi cu vreo puşcă sau două. După ce n-or să te găsească, vor reveni aici. Şi n-or să se lase până nu te găsesc.

— Din cauza unei bătăi pe care nu eu am început-o?

— Fiindcă ai rănit trei oameni, care împreună vor pierde cel puţin leafa pe o lună. Şi mai e ceva, mult mai important.

— Ce anume?

— Jignirea. Un venetic s-a dovedit mai tare decât nu unul, ci trei dintre pescarii respectaţi din Port Noir.

— Respectaţi?

— În sensul fizic. Echipajul lui Lamouche e considerat cel mai dur de pe chei.

— Asta-i ridicol.

— Pentru ei, nu. E onoarea lor… acum grăbeşte-te, strânge-ţi lucrurile. A venit un vas de la Marsilia. Căpitanul a acceptat să te ia şi să te lase la o jumătate de milă de ţărm, la nord de La Ciotat.

Omul fără memorie îşi ţinu respiraţia.

— Atunci e timpul, zise el liniştit.

— E timpul, răspunse Washburn. Cred că ştiu ce se petrece în mintea ta. Un sentiment de neajutorare, de derivă, fără un compas care să-ţi indice drumul. Eu am fost compasul tău şi nu voi fi cu tine. Nu pot însă să fac nimic. Dar crede ce-ţi spun, *nu eşti* neajutorat. Îţi *vei găsi* drumul.

— Spre Zurich, confirmă doctorul. Uite. Ţi-am împachetat câteva lucruri în muşamaua asta. Prindeţi-o în jurul brâului.

— Ce-i aici?

— Toţi banii pe care-i am, vreo două mii de franci. Nu-s mulţi, dar o să te ajute la început. Şi paşaportul meu, care poate îţi va fi de folos. Suntem cam de aceeaşi vârstă şi actul e vechi de opt ani, oamenii se mai schimbă. Nu lăsa pe nimeni să-l studieze. Nu-i decât un act oficial.

— Tu ce o să faci?

— Nu voi mai avea niciodată nevoie de el dacă nu primesc veşti de la tine.

— Eşti un om cumsecade.

— Cred că şi tu eşti... Din câte te-am cunoscut eu. E drept că nu te-am cunoscut înainte. Aşa că nu pot garanta pentru acel alt om. Aş dori s-o pot face, dar n-am cum.

Omul şedea sprijinit de parapet, privind luminile din Le de Port Noir, care se pierdeau în depărtare. Vasul pescăresc înainta în beznă, aşa cum se prăbuşise şi el în beznă cu aproape cinci luni în urmă. Aşa cum se avânta acum într-o altă beznă.

CAPITOLUL 3

Pe coasta franceză nu se zărea nici o lumină. Ţărmul stâncos era conturat doar de lumina slabă a lunii ce stătea să apună. Se aflau la două sute de metri de ţărm, vasul de pescuit legănându-se uşor în curentul micului golf. Căpitanul arătă spre ţărm.

— Între grupurile alea două de stânci e o mică fâşie de plajă. Poţi ajunge la ea dacă înoţi spre dreapta. Ne mai putem apropia numai vreo zece, doisprezece metri, nu mai mult. Doar un minut sau două.

— Faci mai mult decât mă aşteptam. Îţi mulţumesc.

— Nu-i nevoie. Îmi plătesc datoriile.

— Eu sunt una din ele?

— Da. Doctorul de la Port Noir i-a cusut pe trei din membrii echipajului meu după dementa aia de acum cinci luni. Tu nu ai fost singurul adus acolo.

— Furtuna? Mă cunoşti?

— Erai alb ca varul, pe o masă, dar nu te cunosc şi nu vreau să te cunosc. Atunci n-aveam bani, nu prinseserăm peşte; doctorul a spus c-o să-i plătesc când mi-o merge mai bine. Tu eşti plata mea.

— Am nevoie de acte, spuse omul, simţind că aici putea găsi un sprijin. Am nevoie de cineva care să-mi modifice un paşaport.

— De ce-mi spui mie? întrebă căpitanul. Am promis că depun un colet la nord de La Ciotat. E tot ce am promis.

— N-ai fi promis asta dacă n-ai fi în stare şi de altele.

— *Nu* te duc până la Marsilia. *Nu risc* să fiu controlat de patrula de coastă. Cei de la *Surete* mişună în tot portul, iar cei din brigada de narcotice sunt nişte apucaţi. Sau le plăteşti *lor,* sau plăteşti cu douăzeci de ani într-o celulă.

— Ceea ce înseamnă că la Marsilia pot face rost de acte. Şi tu poţi să mă ajuţi.

— N-am spus asta.

— Ba da. Am nevoie de un serviciu şi acel serviciu îl pot obţine într-un loc unde tu nu vrei să mă duci – dar pot să-l obţin acolo. Tu mi-ai spus-o.

— Ce ţi-am spus?

— C-o să stai de vorbă cu mine la Marsilia, dacă pot să ajung acolo fără tine. Dar spune-mi unde.

Căpitanul vasului de pescuit studie atent chipul pacientului. În cele din urmă se decise.

— Pe rue Sarrasin există un bistro, în partea de sud a Vechiului Port – „Le Bouc de Mer”. În seara asta voi fi acolo între nouă şi unsprezece. O să ai nevoie de bani, o parte în avans.

— Cât?

— Asta discuţi tu cu omul.

— Trebuie să am măcar o idee.

— E mai ieftin dacă ai un act pe care să se poată lucra, altfel e nevoie de unul furat.

— Ţi-am spus. Am.

Căpitanul dădu din umeri.

— O mie cinci sute, două mii de franci. Crezi că ne pierdem vremea?

Pacientul se gândi la pachetul pe care-l avea prins la brâu. La Marsilia îl aştepta falimentul, dar asta însemna şi un paşaport pentru Zurich.

— O să mă descurc, spuse el, neştiind cum de putea să pară atât de sigur. Atunci, pe deseară.

Căpitanul aruncă o privire spre ţărmul slab luminat.

— Numai până aici putem merge. Acum eşti singur. Ţine minte, dacă nu ne întâlnim la Marsilia, nu m-ai văzut niciodată şi nu te-am văzut niciodată. Nici echipajul meu nu te-a văzut vreodată.

— O să fiu acolo. „Le Bouc de Mer”, rue Sarrasin, la sud de Vechiul Port.

— Toate-s în mâna Domnului, spuse căpitanul, făcând semn marinarului de la cârmă; motoarele uruiră. Apropo, clienţii de la „Le Bouc” nu-s obişnuiţi cu dialectul parizian. În locul tău, eu aş vorbi mai din topor.

— Mulţumesc pentru sfat, spuse pacientul, în timp ce trecea peste parapet şi se lăsa în apă. Îşi ţinea sacul deasupra apei şi dădea din picioare pentru a se menţine la suprafaţă. Ne vedem deseară, adăugă el mai tare, privind în sus spre copastia neagră a vasului de pescuit.

Nu mai era nimeni acolo. Nu se auzea decât clipocitul valurilor şi uruitul înfundat al motoarelor.

Acum eşti singur.

Se înfioră. Se răsuci în apa rece, îndreptându-se spre ţărm, neuitând să o ia puţin către dreapta, spre grupul de stânci de acolo. Poate căpitanul avea dreptate. Curentul îl va duce spre

plaja nevăzută.

L-a dus. A reuşit să ajungă cu sacul de pânză oarecum uscat, ţinându-l deasupra valurilor care se spărgeau. Peste câteva minute şedea pe o dună acoperită cu iarbă sălbatică. Soarele va răsări peste o oră şi va trebui s-o ia din loc.

Deschise sacul şi scoase din el o pereche de cizme, ciorapi groşi, pantalonii făcuţi sul şi o cămaşă în carouri. Cândva, în trecut, învăţase să împacheteze făcând economie de spaţiu; în sac se aflau mult mai multe lucruri decât s-ar fi putut bănui. Unde învăţase asta? De ce? Nu mai termina cu întrebările.

Îşi scoase şortul englezesc primit de la Washburn şi maioul. Le întinse pe iarbă să se usuce; nu putea să arunce nimic. Stând aşa dezbrăcat pe dună, avu o ciudată senzaţie de voioşie, amestecată cu o durere surdă în stomac. Durerea însemna teamă, ştia asta. Şi ştia de unde vine şi veselia. Trecuse primul test. Se lăsase în voia unui instinct şi ştiuse ce trebuie să spună şi cum să reacţioneze. Cu o oră în urmă nu avea încă o destinaţie imediată, ştiind doar că ţelul lui era Zurich, dar ştiind şi că va avea de trecut frontiere, controale oficiale. Paşaportul vechi de opt ani se vedea clar că nu e al lui şi chiar dacă reuşea să ajungă în Elveţia, mai trebuia să-şi iasă. Nu-şi putea permite să rişte să fie reţinut. Nu acum, până nu afla mai multe. Răspunsurile se găseau la Zurich, trebuia să poată călători liber şi mizase pe căpitanul unui vas pescăresc pentru a realiza acest lucru.

Nu eşti neajutorat. Îţi vei găsi drumul.

Înainte de sfârşitul zilei va lua legătura cu cineva care să-i modifice paşaportul lui Washburn. Era primul pas concret, dar mai rămânea problema banilor. Cele două mii de franci pe care i le dăduse doctorul erau insuficiente. S-ar putea să nu ajungă nici pentru paşaport. La ce serveşte un permis de călătorie dacă n-ai mijloacele s-o faci? Trebuia să facă rost de bani.

Îşi scuturâ hainele pe care le scoase din sac, se îmbrăcă şi se încălţă cu cizmele. Apoi se întinse pe nisip, cu ochii la cer, care se lumina încet, încet. Ziua se năştea şi el la fel.

Se plimbă pe îngustele străzi pietruite din La Ciotat, intrând prin magazine, ca să mai vorbească cu oamenii. Era un sentiment ciudat să te simţi parte din forfota umană, nu doar o epavă necunoscută, smulsă din mare. Îşi aminti de sfatul căpitanului de a vorbi cu glas mai gutural, pentru a putea fi luat drept un străin oarecare, aflat în trecere prin oraş.

Bani.

Ajunse pe o stradă din La Ciotat care părea a fi frecventată de o clientelă bogată. Magazinele erau mai curate, marfa mai scumpă, peştele mai proaspăt, carnea de mai bună calitate şi chiar şi legumele şi fructele luceau, multe dintre ele exotice, aduse din Africa de Nord şi Orientul Mijlociu. Zona avea ceva din aerul Parisului sau al Nisei.

Bani.

Intră într-o măcelărie, dându-şi seama că nu făcea o impresie prea bună asupra proprietarului, care-l privi neprietenos. Omul tocmai servea un cuplu de vârstă mijlocie, care după cum vorbeau şi se comportau păreau a fi servitori pe un domeniu învecinat. Erau foarte precişi, înţepaţi şi exigenţi.

— Viţelul de săptămâna trecută n-a fost deloc grozav, zise femeia. De data asta să-mi găseşti ceva mai bun, căci altfel mă văd obligată să comand de la Marsilia.

— Iar serile trecute, adăugă bărbatul, marchizul mi-a spus că bucăţile de miel erau prea subţiri. Repet, trebuie să aibă exact trei centimetri.

Proprietarul oftă şi ridică din umeri, scuzându-se cu umilinţă şi dându-le asigurări. Femeia se întoarse spre însoţitorul ei, adresându-i-se cu un ton la fel de imperativ ca şi cel cu care-i vorbise măcelarului.

— Aşteaptă să-ţi facă pachetele şi pune-le în maşină. Eu mă duc la băcănie. Să vii acolo.

— Sigur, draga mea.

Femeia plecă. Cum ieşi pe uşă, bărbatul se întoarse către proprietarul magazinului, cu o atitudine total diferită. Aroganţa dispăruse şi zâmbea vesel.

— O zi ca toate altele, nu-i aşa, Marcel? zise el, scoţând din buzunar un pachet de ţigări.

— Au fost şi mai bune şi mai rele. Feliile de miel chiar au fost prea subţiri?

— Dumnezeule, nici vorbă. Când naiba a fost el în stare să-şi dea seama? Dar ştii că ei îi face plăcere dacă mă arăt nemulţumit.

— Unde-i acum Marchizul de Bălegar?

— Beat, alături, aşteptând-o pe curva de la Toulon. O să vin după-masă mai târziu să-l recuperez şi să-l duc pe şest la grajduri, să nu-l vadă marchiza. Până atunci n-o să mai fie în stare să ţină volanul. Ştii, foloseşte camera lui Jean-Pierre de

deasupra bucătăriei.

— Am auzit.

La pomenirea numelui de Jean-Pierre, pacientul lui Washburn se întoarse de la galantarul cu pui la care se uita. O făcu din reflex, dar această mişcare îi aminti proprietarului de prezenţa lui.

— Ce este? Ce doriţi?

Era timpul să-şi deguturalizeze franceza.

— Mi-aţi fost recomandat de nişte prieteni de la Nisa, spuse pacientul, cu un accent mai potrivit pentru Quai d'Orsay decât pentru Le Bouc de Mer.

— O!

Măcelarul îl studie de-ndată mai atent. Printre clienţii lui mai ales printre cei tineri, erau mulţi care preferau să se îmbrace total în neconcordanţă cu poziţia lor socială, iar cămăşile groase, în carouri, erau chiar la modă în ziua de azi.

— Sunteţi nou pe-aici, domnule?

— Iahtul meu are nevoie de reparaţii. Nu vom putea ajunge la Marsilia în după-masa asta.

— Pot să vă servesc cu ceva?

Pacientul râse.

— Poţi să-l serveşti pe bucătarul meu, eu nu mă pricep. O să treacă pe aici mai târziu. Cred că o să vrea o vreo duzină de răţuşte şi vreo optsprezece felii de muşchi de vacă.

— Desigur.

— Bun. O să-l trimit direct aici.

Pacientul se întoarse către bărbatul mai vârstnic.

— Apropo, am auzit fără să vreau ce aţi vorbit... Nu, nu vă faceţi probleme. Marchizul nu e cumva tâmpitul ăla de D'Ambois? Parcă mi-a spus cineva că locuieşte pe-aici.

— O, nu, domnule, răspunse servitorul. Nu-l cunosc pe marchizul D'Ambois. Eu vorbeam de marchizul de Chamford. Un gentilom distins, dar are unele probleme. O căsnicie nereuşită, domnule. Foarte nereuşită, nu e nici un secret pentru nimeni.

— Chamford? Da, cred că ne-am cunoscut. Un tip cam scund, nu?

— Nu, domnule. Dimpotrivă, destul de înalt. Cam cât dumneavoastră, aş zice.

— Zău?

Pacientul află repede care erau intrările şi scările interioare ale localului din vecini, ce ocupa nouă nivele, dându-se drept un

şofer din Roquevaire, nou în slujbă, care avea de livrat nişte marfă. La etaj duceau două scări, una din bucătărie şi cealaltă din holul de la intrare. Pe asta o foloseau obişnuiţii localului pentru a se duce la toaleta de sus. Exista şi o fereastră pe care cineva din afară putea vedea când urcă vreunul scara. Iar pacientul era convins că dacă va avea răbdare va zări curând două persoane. Cu siguranţă că vor urca separat, neîndreptându-se spre toaletă, ci spre dormitorul aflat deasupra bucătăriei. Pacientul se întreba care din automobilele luxoase parcate pe străduţa liniştită i-o fi aparţinut marchizului de Chamford. Oricare ar fi fost, servitorul vârstnic pe care-l întâlnise la măcelărie n-avea de ce-şi face griji – stăpânul lui nu se va urca la volan.

Bani.

Femeia sosi cu puţin înainte de ora unu. Era o blondă cu părul lung, sânii ei mari întinzând mătasea albastră a bluzei pe care o purta, cu picioare lungi şi bronzate, un mers graţios. Chamford o fi avut el probleme, dar avea şi gust.

Douăzeci de minute mai târziu, văzu pe fereastră picioarele bronzate. Femeia urca la etaj. După mai puţin de şaizeci de secunde, o altă siluetă se profilă în cadrul ferestrei – pantaloni închişi la culoare, blazer şi un chip alb care privea prudent în sus. Pacientul începu să numere minutele; spera ca marchizul de Chamford să aibă un ceas.

Pacientul se îndreptă spre intrarea în restaurant, ducându-şi sacul de toartă, cât mai discret posibil. În hol o coti spre stânga, urcă scara, scuzându-se faţă de un domn în vârstă care urca anevoie, apoi o dată ajuns la etaj coti iar spre stânga pe un coridor ce ducea spre partea din spate a clădirii, deasupra bucătăriei. Trecu de toaletă şi ajunse la o uşă închisă aflată la capătul coridorului îngust. Acolo, rămase nemişcat, cu spatele lipit de perete. Aşteptă ca domnul în vârstă să intre la toaletă.

Instinctiv, fără să se gândească, pacientul ridică sacul moale şi-l lipi de partea centrală a panoului uşii. Ţinându-l cu amândouă mâinile întinse, făcu un pas înapoi şi cu o mişcare rapidă izbi cu umărul stâng în sac, apucând să se lovească de perete. Nimeni de jos din restaurant nu putea să fi auzit această intrare forţată comisă pe tăcute.

— *Nom de Dieu!*[6] ţipă femeia. *Qui est-ce?*[7] *…*

[6] Dumnezeule, (fr.).

[7] Cine e? (fr.).

— *Silence!*[8]

Marchizul de Chamford se rostogoli de pe trupul gol al femeii blonde, picând peste marginea patului, pe podea. Era o privelişte ca dintr-o operă comică, cu cămaşa apretată încă pe el, cu cravata la locul ei, iar în picioare ciorapi de mătase neagră, lungi până sub genunchi; dar asta e tot ce avea pe el. Femeia înhăţă cuvertura, făcând tot ce putea pentru a reduce din penibilul scenei.

Pacientul dădu ordine rapid:

— Nu ridicaţi glasul. Nimeni nu va păţi nimic dacă faceţi exact ce vă spun.

— Nevastă-mea te-a angajat! strigă Chamford, cu voce tărăgănată şi privirea tulbure. Îţi plătesc eu mai mult!

— E un început, răspunse pacientul doctorului Washburn. Scoate-ţi cămaşa şi cravata. Şi ciorapii. Văzu brăţara strălucitoare de aur de la mâna marchizului. Şi ceasul.

Câteva minute mai târziu, transformarea era totală. Hainele marchizului nu îi veneau perfect pe măsură, dar nimeni nu putea nega calitatea materialului şi a croielii. În plus, ceasul era marca Girard Perregaux, iar portofelul lui Chamford conţinea peste treisprezece mii de franci. Cheile maşinii erau şi ele impresionante, prinse cu un portchei cu monogramă, din argint masiv.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi hainele tale! spuse marchizul, incredibilul celor întâmplate începând să pătrundă prin aburii de alcool din mintea lui.

— Regret, dar nu pot să fac asta, replică intrusul, adunând atât hainele lui cât şi pe cele ale femeii blonde.

— Nu poţi să le iei pe *ale mele!* ţipă ea.

— V-am spus să nu faceţi găligie.

— Bine, bine, continuă ea, dar *nu poţi...*

— Ba pot.

Pacientul aruncă o privire prin cameră. Pe un birou, lângă geam, se afla un telefon. Se duse şi smulse firul din doză.

— Acum n-o să vă deranjeze nimeni, adăugă el, luându-şi sacul.

— N-o să scapi aşa! se răsti Chamford. Poliţia te va găsi!

— Poliţia? întrebă intrusul. Chiar crezi că e bine să chemi poliţia? Va trebui făcut un proces-verbal, descrise circumstanţele. Nu cred că-i o idee prea bună. Cred că ar fi mai

[8] Linişte! (fr.).

bine pentru tine să-l aştepţi pe tipul care va veni să te ia după-masă. L-am auzit spunând că te duce el pe şest în grajduri, fără ştirea marchizei. Sincer vorbind, cred că asta ar trebui să faci. Sunt sigur că vei găsi o poveste mai reuşită decât ce s-a întâmplat de fapt aici. Eu nu te voi contrazice.

Hoţul necunoscut părăsi camera, trăgând după el uşa stricată.

Nu eşti neajutorat. Îţi vei găsi drumul.

Până acum şi-l găsise şi totul era cam înspăimântător. Ce spunea Washburn? Că abilităţile şi talentele îi vor reveni… dar *nu cred că vei putea vreodată să faci o legătură între ele şi ceva din trecutul tău. Tre*cutul. Ce fel de trecut putea fi acela care producea talentele de care dăduse dovadă în ultimele douăzeci şi patru de ore? Unde învăţase să rănească şi să schilodească lovind cu picioarele şi din degetele împletite să facă un baros? De unde ştia cu exactitate în ce loc să lovească? Cine-l învăţase să exploateze modul de a gândi al răufăcătorilor? Cum de pricepea atât de rapid nişte simple aluzii, convins că instinctul lui e corect? Unde învăţase să descearnă imediat o posibilitate de extorcare, dintr-o simplă conversaţie auzită întâmplător într-o măcelărie? Mai concret, cum de putuse face ceea ce făcuse?

Cu cât te lupţi mai mult, cu cât te chinuieşti mai mult, cu atât va fi mai rău.

Se concentră asupra drumului şi asupra bordului de mahon al Jaguarului marchizului de Chamford. Gama de instrumente nu-i era familiară; în trecutul lui nu avusese experienţă cu asemenea maşini. Presupunea că asta însemna ceva.

În mai puţin de o oră, trecu podul de peste un canal larg. Ştia că ajunsese la Marsilia. Căsuţe mici, pătrăţoase, din piatră, străduţe înguste şi ziduri peste tot – marginea cartierului Vechiului Port. Cunoştea aceste locuri şi totuşi nu le ştia. În zare, profilându-se pe unul din dealurile din jur, se vedea o catedrală, cu o statuie a Fecioarei pe turlă. Notre-Dame-de-la-Garde. Numele îi veni de la sine. O mai văzuse cândva – şi totuşi n-o văzuse.

Oh, Iisuse! *Încetează!*

Peste câteva minute se afla în centrul plin de viaţă al oraşului, mergând pe aglomerata Canebicre, cu magazinele ei scumpe, cu cafenele pe trotuar. Coti la stânga, spre port, trecând pe lângă antrepozite, mici fabrici şi terenuri înconjurate de garduri, pe care se găseau automobile pregătite pentru a fi transportate spre nord, la Saint-Etienne, Lyon şi Paris şi spre sud, dincolo de

Mediterană.

Instinctul. Urmează-ţi instinctul. Nimic nu trebuia trecut cu vederea. Orice resursă avea o utilitate imediată; o piatră putea fi de folos dacă putea fi aruncată, sau un vehicul dacă cineva îl voia. Alese un loc unde maşinile erau amestecate şi vechi şi noi, dar toate mărci scumpe. Opri la curbă şi se dădu jos din maşină. De partea cealaltă a gardului era un garaj mic, ca o hrubă şi mai mulţi mecanici. Intră degajat, până ce zări un individ într-un costum în dunguliţe, pe care instinctul îi spuse să-l abordeze.

În nici zece minute, cu minimum de explicaţii, s-a aranjat dispariţia unui Jaguar către Africa de Nord, cu seria motorului ştearsă prin pilire.

Cheile cu monogramă de argint fură schimbate contra şase mii de franci, aproximativ o cincime din valoarea automobilului lui Chamford. Apoi, pacientul doctorului Washburn găsi un taxi şi ceru să fie dus la un magazin de amanet, unul unde nu se pun prea multe întrebări. Mesajul era limpede, doar erau la Marsilia. O jumătate de oră mai târziu, ceasul de aur Girard Perregaux nu mai era la mâna lui, înlocuit de un Seiko cu cronometru şi opt sute de franci. Orice lucru avea o valoare în funcţie de cât era de practic: Seiko-ul era antişoc.

Următoarea escală fu un magazin universal de pe La Canebicre. Îşi alese haine şi ieşi din cabina de probă îmbrăcat cu ele, lăsând acolo pantalonii şi blazerul care nu-i se potriveau prea bine.

De la parterul magazinului alese o valiză din piele, în care îşi puse restul cumpărăturilor, împreună cu sacul de pânză. Pacientul aruncă o privire la ceasul lui cel nou – era aproape ora cinci, timpul să găsească un hotel confortabil. Nu dormise cu adevărat de câteva zile şi avea nevoie de odihnă înaintea întâlnirii din rue Sarrasin, la un local numit „Le Bouc de Mer”, unde se puteau face aranjamente în vederea unei întâlniri mult mai importante, la Zurich.

Se întinse pe pat, cu privirea aţintită în tavan, pe care dansau crâmpeie de lumini mişcătoare provenite de la felinarele din stradă. La Marsilia se întunecase devreme şi o dată cu venirea nopţii pacientul fusese cuprins de o senzaţie de libertate, de parcă întunericul ar fi fost o draperie uriaşă ce nu lăsa să pătrundă lucirea crudă a luminii de zi, care dezvăluia prea multe, prea repede. Încă un lucru pe care-l aflase despre sine: se simţea mai în largul lui noaptea. Exista însă o contradicţie, de care era

conştient: în lunile pe care le petrecuse la Port Noir fusese însetat de soare, îl aşteptase cu nerăbdare în fiecare zori de zi, vrând numai să dispară întunericul.

Se petrecea ceva cu el; era pe cale să se schimbe.

De fapt se şi petrecuseră mai multe lucruri. Cu douăsprezece ore în urmă se afla pe un vas de pescuit, pe Mediterană, cu un obiectiv în minte şi două mii de franci ascunşi în brâu. Adică ceva mai puţin de cinci sute de dolari conform ratei de schimb afişate în holul hotelului. Acum era înzestrat cu câteva rânduri de haine acceptabile şi stătea întins pe pat într-un hotel destul de scump, având peste douăzeci şi trei de mii de franci în portofelul Louis Vuitton ce aparţinuse marchizului de Chamford. Adică aproape şase mii de dolari americani.

Oare de unde venea el, de era în stare să facă lucrurile pe care le făcea?

Încetează!

Rue Sarrasin era atât de străveche încât în alt oraş ar fi putut fi considerată obiectiv turistic – o alee largă pavată cu cărămidă, legând între ele străzi construite cu secole mai târziu. Dar asta era Marsilia; străvechiul coexista cu vechiul şi nici unul nu se împăca cu noul. Rue Sarrasin nu avea mai mult de şaptezeci de metri lungime, încremenită în timp între zidurile de piatră ale clădirilor de pe chei, lipsită de felinare, bântuită de ceaţa ce se rostogolea dinspre port. Era o stradă dosnică, potrivită pentru întâlniri fugitive între oameni care nu voiau să fie văzuţi.

Singura lumină şi singurele zgomote veneau de la „Le Bouc de Mer”. Localul era situat cam pe la mijlocul aleii largi, într-o clădire ce în secolul nouăsprezece adăpostise nişte birouri. Mai mulţi pereţi fuseseră desfiinţaţi pentru a face o sală mare, cu mese, dar alte încăperi fuseseră păstrate ca atare, pentru întâlniri mai puţin publice. Dar aceste încăperi nu aveau uşi, ci draperii.

Pacientul se strecură printre mesele aglomerate, croindu-şi drum prin straturile de fum, zicând pardon la pescari şi la soldaţi beţi, la prostituate roşii la faţă în căutare de un pat în care să se odihnească şi de nişte franci în plus. Se uită în mai multe separeuri, asemeni unui marinar care-şi caută camarazii, până ce-l găsi pe căpitanul vasului pescăresc. La masă cu el mai era un bărbat. Slab, palid la faţă, cu ochii mijiţi, ca de viezure curios.

— Şezi, zise căpitanul răstit. Credeam c-o să ajungi mai repede.

— Ai spus între nouă şi unsprezece. E unsprezece fără un sfert.

— Fiindcă te-am aşteptat atâta, să plăteşti tu whisky-ul.

— Cu plăcere. Comandă ceva ca lumea, dacă au.

Tipul slab şi palid zâmbi. Lucrurile aveau să meargă bine.

Şi au mers. Paşaportul în cauză era, ce-i drept, unul din cele mai dificile din lume de falsificat, dar cu multă atenţie, aparatură adecvată şi meşteşug, se putea face.

— Cât?

— Astfel de meşteşug şi aparatură costă scump. Două mii cinci sute de franci.

— Când pot să-l am?

— Trebuie lucrat cu o mână de artist, asta durează. Trei sau patru zile. Şi asta zorindu-l pe artist, care o să ţipe la mine.

— Mai capeţi o mie de franci dacă-l am până mâine.

— La zece dimineaţa, răspunse repede tipul. Încasez eu reproşurile.

— Şi mie, interveni căpitanul, rânjind. Ce ai luat de la Port Noir? Diamante?

— Talent, răspunse pacientul.

— O să am nevoie de o fotografie, zise individul slab.

— M-am oprit în drum şi mi-am făcut una la un automat, spuse pacientul, scoţând din buzunarul de la cămaşă o poză mică, pătrată. Cu aparatura scumpă pe care o ai, sunt sigur că o poţi face să arate bine.

— Frumoase haine, zise căpitanul, întinzându-i poza tipului palid la faţă.

— Bine croite, fu de acord pacientul.

Au convenit asupra locului de întâlnire pentru a doua zi dimineaţă, pacientul a plătit băutura şi i-a strecurat căpitanului pe sub masă cinci sute de franci. După care a ieşit din separeu şi a pornit-o spre uşă, traversând sala mare plină de lume, de zarvă şi fum.

Totul s-a petrecut atât de rapid, de brusc, atât de neaşteptat că nici n-a avut timp să gândească. Doar să *reacţioneze*.

Ciocnirea a fost bruscă, întâmplătoare, dar ochii care se holbară la el păreau a fi gata să iasă din orbite, nevenindu-le să creadă ceea ce vedeau, în prag de isterie.

— Nu! O, Dumnezeule, nu! *Nu se poate...*

Omul se întoarse să se piardă în mulţime, dar pacientul se repezi după el, apucându-l de umăr.

— Stai puţin!

Individul se întoarse iarăşi, dându-i mâna la o parte cu o mişcare violentă.

— *Tu!* Tu eşti *mort!* Nu se poate *să trăieşti!*

— Trăiesc. Tu ce *ştii?*

Chipul era acum crispat de furie, privirea piezişă, gura deschisă, trăgând aer, dezvelind dinţi galbeni ce păreau a fi ai unui animal.

Deodată, individul scoase un cuţit, zgomotul lamei cu arc auzindu-se chiar şi în zarva înconjurătoare. Braţul ţâşni înainte, cu lama cuţitului precum o prelungire a mâinii ce-l ţinea, amândouă ţintind spre stomacul pacientului.

— O să termin eu treaba! şopti individul.

Pacientul izbi cu antebraţul drept în jos, într-o mişcare de pendul care mătură totul din cale. Pivotă, ridicând piciorul stâng, pocnindu-l pe atacant cu călcâiul în osul pelvian.

— *Che-sah!* Ecoul din urechile lui fu asurzitor.

Individul se prăbuşi pe spate într-un trio de beţivi iar cuţitul căzu pe jos. Lumea din jur, zări arma, se auziră ţipete, mai mulţi se adunară să-i despartă pe combatanţi.

— Căraţi-vă de aici!

— Bateţi-vă în altă parte!

— Nu vrem să vină poliţia aici, beţivani nenorociţi!

Glasurile mânioase şi aspre vorbind în dialect marseiez acopereau tumultul de la „Le Bouc de Mer”. Pacientul era înconjurat de lume. Îl văzu pe cel care voise să-l omoare croindu-şi drum prin mulţime, ţinându-se de vintre, grăbit să ajungă la uşă. Aceasta se deschise şi individul se năpusti afară, în bezna din rue Sarrasin.

Cineva care-l credea mort – care-l voia mort – ştia că este în viaţă.

CAPITOLUL 4

La clasa turist a avionului Caravelle al Air France-ului, cu destinaţia Zurich, nu mai era nici un loc liber, scaunele înguste părând şi mai incomode din cauza turbulenţei care zgâlţâia avionul. Un bebeluş urla în braţele mamei lui; alţi copii scânceau, în vreme ce părinţii se străduiau să-i liniştească, deşi erau şi ei speriaţi. Ceilalţi pasageri erau tăcuţi, cei mai mulţi dându-şi pe gât whisky-ul mult mai rapid decât ar fi fost normal. Câţiva încercau să braveze, din gâtlejurile lor ieşind un râs forţat. Oamenii reacţionează diferit la un zbor oribil, dar nimeni nu scapă de senzaţia de groază. Iar această groază era însoţită de întrebări fundamentale. Oare ce gânduri îi trec unui om prin cap în astfel de clipe? Cum reacţionează oamenii?

Pacientul încercă să afle; era important pentru el. Şedea la geam, cu ochii pe aripa avionului, privind bucata mare de metal cum se-nconvoaie şi vibrează sub impactul brutal al vântului. Curenţii se izbeau unul de altul, forţând acest tub de metal făcut de mâna omului să li se supună oarecum, prevenindu-i pe aceşti închipuiţi microscopici că nu se pot pune cu natura. Un pic de presiune peste toleranţa de flexibilitate şi aripa s-ar frânge, ar urma o explozie şi apoi urletul prăbuşirii.

Ce ar face el? Ce ar gândi el? În afară de teama incontrolabilă de moarte şi de uitare, ar mai fi ceva? Asupra acestui lucru trebuia să se concentreze, aceasta era *proiecţia* pe care Washburn tot insista la Port Noir. Îi reveniră în minte cuvintele doctorului.

Oricând observi o situaţie de stres – şi dacă ai timp – încearcă din răsputeri să te proiectezi pe tine însuţi în ea. Fă asocieri, cât poţi de liber; lasă cuvinte şi imagini să-ţi umple mintea. În ele s-ar putea să găseşti răspunsuri.

Pacientul continuă să privească pe geam, străduindu-se conştient să-şi trezească subconştientul, aţintindu-şi ochii pe violenţa naturală de dincolo de sticlă, lăsând reacţiile lui să dea naştere la cuvinte şi imagini.

Acestea începură să apară – încet. Beznă iarăşi, zgomotul vântului şfichiuitor, asurzitor, continuu, crescând până ce crezu că o să-i plesnească ţeasta. Capul… Vântul îi biciuia partea stângă a capului, a feţei, arzându-i pielea, obligându-l să ridice

umărul stâng ca să se apere... Umărul stâng. Braţul s*tâng.* Avea braţul ridicat, cu degetele înmănuşate de la mâna stângă ţinându-se de o muchie dreaptă de metal, cu mâna dreaptă ţinând de... o chingă. Se ţinea de o chingă, aşteptând ceva. Un semnal... Veni. Plonjă. În *bezn*ă, în gol, trupul său rostogolindu-se, sucindu-se, înghiţit de cerul nopţii. Sărise cu paraşuta!

— *Etes-vous malade?*[9]

Reveria nebunească îi fu întreruptă. Neliniştit, pasagerul de lângă el îi atinse braţul stâng – care era ridicat, cu degetele desfăcute, opunându-se parcă la ceva, încordate. Peste piept, antebraţul drept presa stofa jachetei, iar mâna dreaptă apucase reverul, boţindu-l. Iar de pe frunte i se scurgeau şiroaie de transpiraţie. Se întâmplase. Pentru o clipă ca de demenţă, ceva din trecut prinsese viaţă.

— *Pardon,* spuse el, lăsând braţele în jos. *Un mauvais reve*[10], adăugă el.

Vremea se mai îmbunătăţi; Caravelle-ul se stabiliză. Pe chipul stewardeselor reveni zâmbetul.

Pacientul remarcă toate astea, dar era prea preocupat de imaginile şi sunetele care se conturaseră atât de clar în ochii şi urechile minţii lui. *Sărise* dintr-un avion... noaptea. Sărise cu paraşuta. Unde*? De ce?*

Încetează să te mai chinuieşti!

Mai mult ca să-şi mute gândul în altă parte, scoase din buzunarul de la piept paşaportul modificat şi-l deschise. După cum era de aşteptat, numele *Washburn* fusese păstrat; era un nume destul de obişnuit şi proprietarul îi explicase că nu era căutat de poliţie. *Geoffrey R.* Fusese totuşi schimbat în *George P.*, eliminările fiind făcute cu o mână de expert. Fotografia fusese şi ea lucrată de un expert; nu mai arăta a poză ieftină făcută la un automat.

Numărul paşaportului era, bineînţeles, cu totul altul, garantat să nu declanşeze alarma pe un computer al serviciilor de imigrare. Cel puţin, până ce purtătorul său prezenta paşaportul la prima inspecţie; după aceea, era treaba cumpărătorului. Pentru această garanţie se plătea la fel de mult cât plătise el pentru meşteşug şi aparatură, căci ea necesita legături cu Interpolul şi birourile de verificări ale imigrărilor.

Vameşi, specialişti în calculatoare şi funcţionari de la toate

[9] Vă e rău? (fr.).

[10] Un vis urât! (fr.).

punctele de frontieră din Europa erau plătiţi în mod regulat pentru această informaţie vitală; ei rareori făceau vreo greşeală. Dacă cumva făceau, pierderea unui ochi sau a unui braţ nu era exclusă – aşa lucrau traficanţii de acte false.

— *Mesdames et messieurs. Nous commencons notre descente pour l'aeroport de Zurich*[11].

Ştia numele hotelului: Carillon du Lac. I-l dăduse şoferului de taxi fără să se gândească. Să-l fi citit undeva? Să fi dat de el în unul din pliantele turistice din avion?

Nu. Cunoştea holul; lemnul închis la culoare, lustruit, îi era familiar… oarecum. Precum şi imensele ferestre care dădeau spre Lacul Zurich. Mai fusese aici înai*nte; stă*tuse unde stătea acum – în faţa pupitrului de la recepţie acoperit cu marmură – cu mult timp în urmă.

Acest lucru îi fu confirmat de cuvintele funcţionarului de la recepţie, care avură asupra lui impactul unei explozii.

— Mă bucur să vă văd iarăşi, domnule. A trecut destul de mult timp de la ultima dumneavoastră vizită.

Aşa să fie? Cât de mult timp? De ce nu-mi spui pe nume? Pentru numele lui Dumnezeu, eu nu te cunosc pe tine! Nu te cunosc! Ajută-mă! Te rog, ajută-mă!

— Cam aşa ceva, spuse el. Fă-mi, te rog, o favoare. Mi-am scrântit mâna şi îmi vine greu să scriu. Vrei să-mi completezi fişa de înregistrare şi eu o să mă străduiesc s-o semnez?

Pacientul îşi ţinu respiraţia. Şi dacă acest individ politicos îl va ruga să-i repete numele sau să-i mai spună o dată cum se scrie?

— Desigur.

Funcţionarul întoarse cartonaşul spre el şi începu să scrie.

— N-aţi vrea să vă vadă medicul hotelului?

— Poate mai târziu. Acum nu.

Funcţionarul continuă să scrie, apoi îi întinse cartonaşul, ca să-l semneze.

Dl. J. Bourne, New York, N.Y. U.S.A.

Se uită lung la el, pironit locului, hipnotizat de litere. Avea un nume. O parte dintr-un nume. Şi o ţară, precum şi un oraş de reşedinţă.

J. Bourne. John? James? Joseph? Ce o fi însemnând J-ul?

— E ceva în neregulă, Herr Bourne? întrebă funcţionarul.

— În neregulă? Nu, câtuşi de puţin.

[11] Doamnelor şi domnilor. Începem coborârea spre aeroportul Zurich, (fr.).

Luă stiloul, aducându-şi aminte să se prefacă că-l doare mâna. Trebuia oare să semneze şi cu prenumele? Nu, va semna exact aşa cum scrisese funcţionarul.

Dl. J. Bourne.

Scrise numele cât putu mai firesc, lăsându-şi mintea să zboare liberă, permiţând oricăror gânduri ori imagini ce ar fi vrut să iasă la suprafaţă să-i vină în minte. Nimic. Semna pur şi simplu un nume care nu-i era familiar. Nu simţi nimic.

— Pentru o clipă, am avut dubii, mein Herr, spuse funcţionarul. M-am gândit că poate am făcut-o confuzie. Am avut o săptămână grea şi o zi şi mai grea. Dar, de fapt, eram sigur.

Şi dacă ar fi făcut-o confuzie? Dl. J. Bourne din New York City, U.S.A., nici nu voia să se gândească la o astfel de posibilitate.

— Nici o clipă nu ţi-am pus la îndoială memoria… Herr Stossel, răspunse pacientul, aruncând o privire la plăcuţa de pe peretele din stânga pupitrului, unde era scris numele persoanei de serviciu. Omul de la recepţie era directorul adjunct al hotelului Carillon du Lac.

— Sunteţi foarte amabil. Directorul adjunct se aplecă în faţă. Presupun că veţi dori să respectăm consemnele obişnuite pe durata şederii dumneavoastră la noi?

— S-ar putea ca unele să se fi schimbat, spuse J. Bourne. Care erau cele pe care le ştiaţi?

— Oricui telefonează sau întreabă la recepţie trebuie să-i se spună că sunteţi plecat din hotel, după care urmează să fiţi informat deîndată. Singura excepţie este firma dumneavoastră de la New York. Corporaţia Treadstone Şaptezeci şi Unu, dacă-mi amintesc eu corect.

Încă un nume! Unul de urma căruia putea să dea cu ajutorul unui telefon peste ocean. Forme fragmentare începeau să-şi găsească locul în puzzle. Buna dispoziţie începu să-i revină.

— E perfect aşa. Nu voi uita cât sunteţi de eficient.

— Doar suntem la Zurich, răspunse bărbatul politicos, dând din umeri. Întotdeauna aţi fost deosebit de generos, Herr Bourne. *Page, hierher, bitte!*

În vreme ce pacientul îl urma pe băiat în lift, câteva lucruri îi erau mai clare. Avea un nume şi înţelegea de ce acel nume îi venise atât de repede în minte directorului adjunct de la Carillon du Lac. Avea o ţară şi un oraş şi o firmă pentru care lucra – *lucrase,* în tot cazul. Şi de câte ori venea la Zurich se luau anumite precauţii menite să-l apere de vizitatori neaşteptaţi sau

nedoriţi. Asta era ceea ce nu putea pricepe. Sau te protejezi temeinic sau nu te mai protejezi deloc. Ce avantaj real putea să prezinte un proces de filtrare atât de nesigur, de vulnerabil şi uşor de străpuns? Era lipsit de valoare. Ca şi cum un copil s-ar fi jucat de-a v-aţi ascunselea. *Unde sunt? Încearcă să mă găseşti. O să spun ceva cu voce tare, ca să-ţi dau un indiciu.*

Nu era o treabă profesionistă şi dacă învăţase ceva despre sine în ultimele patruzeci şi opt de ore aceasta era că el era un profesionist. În ce, n-avea idee, dar asta era o certitudine.

Pe fir, vocea centralistei de la New York se pierdea din când în când. Însă concluzia ei era enervant de limpede. Şi de categorică.

— Nu există o astfel de companie înregistrată, domnule. Am verificat în cele mai recente liste precum şi în cartea de telefon a abonaţilor particulari şi nu există nici o Treadstone Corporation – nimic care să semene măcar cu Treadstone, urmat de cifre.

— Poate cifrele nu figurează, pentru a scurta…

— Nu există nici o firmă sau companie cu acest nume, domnule. Repet, dacă aveţi un nume sau un prenume, sau genul de afaceri de care se ocupă firma, poate v-aş mai putea ajuta.

— Nu am. Doar numele, Treadstone Şaptezeci şi Unu, New York City.

— E un nume bizar, domnule. Sunt sigură că dacă ar fi înregistrată ar fi uşor de găsit. Îmi pare rău.

— Mulţumesc mult pentru că v-aţi străduit, spuse J. Bourne, închizând telefonul.

N-avea rost să mai continue. Numele era un soi de cod, nişte cuvinte rostite de cineva pentru a putea intra în legătură cu un oaspete al hotelului, altminteri nu foarte uşor de contactat. Iar cuvintele le putea spune oricine, indiferent de unde suna; aşadar, era foarte posibil ca New York să nu însemne nimic ca punct de reper.

Pacientul se duse la biroul pe care lăsase portofelul Louis Vuitton şi ceasul Seiko. Îşi puse portofelul în buzunar şi ceasul la mână. Se uită în oglindă, vorbind calm:

— Eşti J. Bourne, cetăţean al Statelor Unite, cu domiciliul în New York City şi este foarte posibil ca cifrele „zero-şapte – şaptesprezece-doisprezece – zero-paisprezece – douăzeci şi şase-zero” să fie cel mai important lucru din viaţa ta.

Soarele era strălucitor, pătrundea printre crengile copacilor de pe eleganta Bahnhofstrasse, reflectându-se în vitrinele

magazinelor şi creând blocuri de umbră acolo unde clădirile masive ale băncilor stăteau în calea razelor lui. Pe această stradă trăinicia şi banii, siguranţa şi aroganţa, fermitatea şi o urmă de frivolitate coexistau. Pacientul doctorului Washburn mai fusese pe aici.

Intră agale în Burkli Platz, piaţeta de pe malul Lacului Zurich, cu numeroasele sale debarcadere la ţărm, străjuită de grădini care, în căldura verii, deveneau cercuri de flori viu colorate. Şi le putea imagina cu ochii minţii; îi reveneau în minte imagini, dar nici un fel de gânduri, nici un fel de amintiri.

Se întoarse în Bahnhofstrasse, ştiind instinctiv că Gemeinschaft Bank era o clădire din apropiere, deschisă la culoare. Mai înainte trecuse de ea în mod deliberat – se apropie de uşile grele de sticlă. Împinse canatul din dreapta şi se trezi într-un hol cu marmură maronie pe jos; mai călcase cândva pe această pardoseală dar imaginea nu era la fel de puternică ca şi celelalte. Avea neplăcutul sentiment că Gemeinschaft Bank era un loc ce trebuia evitat. Dar acum nu putea fi evitat.

— *Bonjour, monsieur. Vous desirez...?*[12]

Individul care-i pusese întrebarea era îmbrăcat în redingotă, cu o *boutonniere* roşie ca simbol al autorităţii. Folosirea limbii franceze putea fi explicată de hainele clientului. La Zurich, până şi funcţionarii cei mai mărunţi ai băncilor internaţionale aveau o privire pătrunzătoare.

— Am de discutat afaceri personale şi confidenţiale, răspunse J. Bourne în engleză, din nou oarecum uimit de uşurinţa cu care-i veneau cuvintele.

Folosise engleza din două motive: să vadă reacţia individului când acesta îşi va da seama de eroarea lui, pentru că nu voia să existe vreo posibilitate de interpretare greşită a cuvintelor pe care le va rosti în următorul ceas.

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse individul cu sprâncenele uşor ridicate, studiind pardesiul clientului. Liftul din stânga, etajul doi. Recepţionerul vă va ajuta.

Recepţionerul în cauză era un tip de vârstă mijlocie, cu părul tuns scurt şi ochelari cu ramă de baga; expresia lui era imobilă, ochii rigizi şi curioşi.

— Aveţi în prezent afaceri personale şi confidenţiale cu noi, domnule? întrebă el, repetând cuvintele noului sosit.

— Da.

[12] Bună ziua, domnule! Ce doriţi...? (fr.).

— Semnătura dumneavoastră, vă rog, spuse funcţionarul, întinzându-i o foaie cu antetul Gemeinschaft, pe mijlocul căreia erau două linii punctate.

Clientul înţelese; nu era necesar un nume. *Numerele scrise de mână ţin loc de nume... ele reprezintă semnătura deţinătorului contului. Asta e procedura standard.* Washburn.

Pacientul scrise numele, relaxându-şi mâna ca scrisul să fie liber. Îi întinse foaia înapoi recepţionerului, care o studie, se ridică de pe scaun şi făcu semn către un şir de uşi înguste cu sticlă mată.

— Dacă vreţi să aşteptaţi în a patra cameră, domnule, va veni imediat cineva.

— A patra cameră?

— A patra uşă din stânga. Se va încuia automat.

— Este un lucru necesar?

Recepţionerul îl privi mirat.

— Este în conformitate cu propria dumneavoastră cerere, domnule, zise el politicos, sub tonul plin de curtoazie simţindu-se surprinderea. Acesta este un cont cu trei de zero. La Gemeinschaft se obişnuieşte ca deţinătorii de astfel de conturi să telefoneze în prealabil ca să li se asigure o intrare privată.

— Ştiu asta, minţi pacientul lui Washburn cu o nonşalanţă pe care nu o simţea. Numai că sunt foarte grăbit.

— Voi comunica aceasta la Verificări, domnule.

— Verificări? nu se putu stăpâni să întrebe dl. J. Bourne din New York City, U.S.A. Cuvântul suna ca o alarmă.

— Verificarea Semnăturilor, domnule. Omul îşi potrivi mai bine ochelarii, făcând în acelaşi timp un pas să se apropie de biroul lui, cu mâna la numai câţiva centimetri de o consolă. Propun să aşteptaţi în Camera Patru, domnule. Propunerea era mai degrabă o comandă, confirmată de expresia privirii.

— De ce nu? Spuneţi-le, vă rog, să se grăbească.

Pacientul se îndreptă spre a patra uşă, o deschise şi intră. Uşa se închise automat; se auzi clicul broaştei. J. Bourne se uită la panoul din sticlă mată; nu era sticlă obişnuită. Căci sub suprafaţă exista o reţea de sârmă subţire. Fără îndoială că spargerea ei ar declanşa o alarmă. Se afla într-o celulă, aşteptând să fie chemat.

Mica încăpere avea lambriuri de lemn şi era mobilată cu gust – două fotolii de piele, unul lângă altul, în faţa unei mici canapele flancate de măsuţe stil. În partea opusă se afla o a doua uşă, uimitoare prin contrast; era făcută din oţel. Pe măsuţe se găseau

ziare şi reviste de ultimă oră, în trei limbi.

Pacientul se aşează şi luă ediţia parizianăa lui *Herald Tribune.* Citea cuvintele tipărite, fără să reţină nimic din ele. Din clipă în clipă va fi chemat. Mintea lui era muncită de gânduri despre cum să acţioneze fără memorie, numai din instinct.

În cele din urmă, uşa se deschise şi în ea apăru un bărbat înalt şi suplu, cu trăsături acviline şi păr cărunt îngrijit pieptănat. Avea un chip de patrician, dornic să servească un egal de-al său care avea nevoie de cunoştinţele lui. Îi întinse mâna, vorbind o engleză rafinată, mai melodioasă din cauza accentului elveţian.

— Încântat să vă cunosc. Scuzaţi întârzierea; de fapt a fost chiar ceva amuzant.

— În ce sens?

— L-aţi cam speriat pe Herr Koenig. Nu se întâmplă prea des ca un cont cu trei zerouri să sosească fără a anunţa în prealabil. El e un tip obişnuit cu un anumit tipic; tot ce e ieşit din comun îi strică ziua. Pe de altă parte însă, pentru mine o face mai plăcută. Sunt Walther Apfel. Poftiţi, vă rog.

Încăperea de dincolo de uşa de oţel era o extensie în formă de v-a celulei. Lambriuri închise la culoare, mobilă grea, confortabilă şi un birou mare în faţa unei ferestre largi ce dădea spre Bahnhofstrasse.

— Regret că l-am necăjit, spuse J. Bourne. Numai că am foarte puţin timp.

— Da, a transmis acest lucru. Apfel se aşează la birou, făcându-i semn spre fotoliul de piele din faţă. Luaţi loc. Una sau două formalităţi şi pe urmă putem discuta chestiunile curente.

În clipa când se aşezară amândoi, bancherul luă un blocnotes alb şi i-l întinse clientului, peste birou. Era tot o hârtie cu antet, dar în loc de două linii punctate aceasta avea zece, începând chiar de sub antet şi până la doi centimetri de baza foii.

— Semnătura dumneavoastră, vă rog. Un minimum de cinci e suficient.

— Nu înţeleg. Tocmai am făcut acest lucru.

— Şi cu mult succes. Verificările au confirmat-o.

— Atunci de ce mai e necesar încă o dată?

— O semnătură poate fi exersată, într-atât încât o primă scriere să iasă acceptabilă. Însă dacă ea nu e autentică, prin repetări succesive apar scăpări, pe care un scanner grafologic le detectează imediat. Dar sunt convins că dumneavoastră nu vă faceţi probleme din pricina asta. Apfel zâmbi şi îi puse un stilou

pe marginea biroului. Sincer să fiu, nici eu nu-mi fac, dar Koenig insistă.

— Este un om prudent, spuse pacientul, luând stiloul şi începând să scrie.

Începuse să scrie al patrulea set, când bancherul îl opri.

— E suficient atât. Restul chiar că e pierdere de vreme. Astfel întinse mâna să ia blocnotesul. După ce vor primi asta la Verificări, va fi adus contul.

Băgă foaia de hârtie în fanta unei cutii metalice aflate în partea dreaptă a biroului. Se aprinse un bec şi apoi se stinse.

— Asta transmite semnăturile direct la scanner, continuă bancherul. Care este, desigur, programat. Sincer să fiu şi mie mi se pare o prostie, căci nici o persoană prevenită de precauţiile noastre nu ar consimţi să dea semnături suplimentare dacă ar fi un impostor.

— De ce nu? Dacă tot a ajuns până aici, de ce să nu-şi încerce şansa?

— Acest birou are o singură intrare, deci o singură ieşire. Sunt sigur că aţi auzit broasca blocându-se în camera de aşteptare.

— Şi am văzut reţeaua de sârmă din sticlă, adăugă pacientul.

— Atunci vă daţi seama. Un impostor dovedit ar fi prins în cursă.

— Şi dacă ar avea un pistol?

— Dumneavoastră nu aveţi.

— Nimeni nu m-a controlat.

— Liftul v-a controlat. Din patru unghiuri diferite. Dacă eraţi înarmat, liftul s-ar fi oprit între primul şi al doilea etaj.

— Sunteţi cu toţii prudenţi.

— Încercăm să ne facem datoria bine.

Sună telefonul. Apfel răspunse.

— Da?... Intră.

Bancherul se uită la client.

— Dosarul contului dumneavoastră e aici.

— A mers repede.

— Herr Koenig a semnat pentru el acum câteva minute, a aşteptat doar rezultatul de la scanner. Apfel deschise un sertar şi scoase un inel de chei. Sunt sigur că e dezamăgit. Era convins că ceva nu e în regulă.

Uşa de oţel se deschise şi recepţionerul intră cu un container negru de metal în mână, pe care-l puse pe birou, lângă o tavă pe care se aflau o sticlă de Perrier şi două pahare.

— Vă simţiţi bine la Zurich? întrebă bancherul, în mod evident ca să rupă tăcerea.

— Foarte. Am o cameră care dă spre lac. Este o privelişte plăcută, liniştitoare.

— Splendid, spuse Apfel, turnându-i clientului său un pahar de Perrier.

Herr Koenig ieşi. După ce închise uşa, bancherul se întoarse la afaceri.

— Contul dumneavoastră, domnule, spuse el, alegând o cheie de pe inel. Îmi permiteţi să descui eu caseta, ori preferaţi s-o faceţi singur?

— Deschideţi-o.

Bancherul îi aruncă o privire.

— Am zis s-o descui, nu să o deschid. Nu am acest privilegiu şi nici n-aş vrea să-mi asum răspunderea.

— De ce nu?

— În caz că aici este menţionată identitatea dumneavoastră, eu nu am dreptul să o cunosc.

— Şi dacă aş dori să tratez o afacere, să transfer bani unei alte persoane?

— Asta se poate face cu semnătura dumneavoastră numerică, pe o foaie de retragere.

— Sau să trimit bani la o altă bancă, în afara Elveţiei? Pentru mine.

— Atunci ar fi nevoie de un nume. Într-un asemenea caz, o identitate ar fi atât răspunderea mea, cât şi privilegiul meu.

— Deschideţi-o.

Bancherul se execută. Pacientul doctorului Washburn îşi ţinea respiraţia, simţind o durere ascuţită în stomac. Apfel scoase un teanc de extrase, prinse cu o agrafă mare. Ochii lui de bancher se îndreptară către coloana din dreapta de pe primele pagini, fără ca expresia chipului să-i se schimbe deloc. Îi întinse posesorului paginile.

Sub antetul Gemeinschaft, cuvintele bătute la maşină erau în engleză, evident, limba clientului:

Cont: Zero-Şapte-Şaptesprezece-Doisprezece-Zero-Paisprezece-Douăzeci şi şase-Zero.

Numele: Regim limitat prin Instrucţiunile legale şi pentru Proprietar.

Acces: Sigilat în plic separat.

Fonduri depuse la zi: 7.500.000 franci.

Pacientul expiră încet, uitându-se la cifră. Pentru orice cifră ar fi *crezut* el că este pregătit, pentru aşa ceva clar nu era. Era la fel de înspăimântător ca tot ce i se întâmplase în ultimele cinci luni. Calculat cu aproximaţie, contul se ridica la peste cinci milioane de dolari americani.

5.000.000 dolari!

Cum? De ce?

Controlându-şi tremurul mâinilor, răsfoi extrasele, uitându-se la cifra depunerilor în cont. Acestea erau numeroase, nici una sub 300.000 de franci, la intervale de cinci până la opt săptămâni, mergând până cu douăzeci şi trei de luni în urmă. Ajunse la primul extras. Era un transfer de la o bancă din Singapore şi cea mai mare depunere individuală. Două milioane, şapte sute de mii de dolari malaiezieni, transformaţi în 5.175.000 franci elveţieni.

Sub acest extras se simţea la pipăit conturul unui plic. Ridică hârtia. Plicul avea o margine neagră şi pe el era bătut la maşină următorul text:

Identitate: Acces proprietar.

Restricţii legale: Acces – Persoană autorizată, Corporaţia Treadstone Şaptezeci şi Unu, purtătorul va prezenta instrucţiuni scrise din partea proprietarului. Vor trece pe la Verificări.

— Aş dori să verific asta, spuse clientul.

— Este proprietatea dumneavoastră, răspunse Apfel. Vă asigur că a rămas intact.

Pacientul se uită pe dosul plicului. Era sigilat cu sigiliul băncii, nici una din literele în relief nu era mişcată. Rupse plicul, scoase din el cartonaşul şi citi:

Proprietar: Jason Charles Bourne.

Adresa: Neînregistrată.

Cetăţenie: S.U.A.

Jason Charles Bourne.

Jason.

J venea de la Jason! Numele lui era *Jason Bourne. Bourne* nu-i spusese nimic, nici J. Bourne, dar combinaţia Jason şi Bourne făcea ca nişte misterioase mecanisme să se îmbine. Accepta acest nume. Era Jason Charles Bourne, american. Şi totuşi îşi simţea pieptul palpitând, vibraţia din urechi era asurzitoare şi junghiul din stomac mai ascuţit. *Ce se întâmpla? De ce avea sentimentul că plonjează din nou în întuneric, în apele negre?*

— S-a întâmplat ceva? întrebă Walther Apfel.

E ceva în neregulă, Herr Bourne?

— Nu. Totul e în regulă. Numele meu este Bourne. Jason Bourne.

Oare striga? Şoptea? Nu-şi dădea seama.

— E un privilegiu pentru mine să vă cunosc, domnule Bourne. Identitatea dumneavoastră va rămâne confidenţială. Aveţi cuvântul unui înalt funcţionar al Băncii Gemeinschaft.

— Mulţumesc. Iar acum, îmi pare rău, dar trebuie să transfer o mare parte din aceşti bani şi voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Este un privilegiu pentru mine. Cu orice ajutor sau sfat v-aş putea fi de folos, voi fi încântat să vi-l dau.

Bourne întinse mâna după paharul cu Perrier.

Uşa de oţel a biroului lui Apfel se închise în urma lui. Peste câteva secunde va ieşi din eleganta celulă, va trece de recepţie, se va urca în lift. Peste câteva minute va fi pe Bahnhofstrasse, având un nume, o grămadă de bani şi în rest mai nimic în afară de teamă şi derută.

O făcuse. Dr. Geoffrey Washburn fusese plătit cu mult peste valoarea vieţii pe care o salvase. Suma de 1.500.000 de franci elveţieni fusese transferată prin telex la o bancă din Marsilia, depusă într-un cont cu cod, ce-şi va găsi calea spre singurul medic din Ile de Port Noir, fără ca numele lui Washburn să fie menţionat vreodată. Tot ce avea de făcut Washburn era să se ducă la Marsilia, să recite codul şi banii îi aparţineau. Bourne zâmbi în sinea lui, închipuindu-şi expresia de pe faţa lui Washburn în clipa când îi va fi predat contul. Excentricul, beţivanul de doctor, s-ar fi bucurat peste măsură şi pentru zece sau cincisprezece mii de lire. Acum avea mai mult de un milion de dolari, ce vor servi fie la vindecarea lui, fie la distrugerea lui. Dar asta depindea de el, era problema lui.

Un al doilea transfer de 4.500.000 de franci a fost făcut la o bancă din Paris, rue Madeleine, depuşi pe numele de Jason C. Bourne. Transferul va fi expediat prin curierul Gemeinschaft, care mergea de două ori pe săptămână la Paris, cu specimen de semnătură în triplu exemplar. Herr Koenig îşi asigurase superiorul, cât şi pe client, că documentele vor ajunge la Paris în trei zile.

Prin comparaţie, ultima tranzacţie era minoră. O sută de mii de franci în bancnote mari, au fost aduşi în biroul lui Apfel, formularul de retragere a fost semnat de deţinătorul contului, cu

semnătura numerică.

Depuşi la Gemeinschaft mai rămâneau 1.400.000 de franci elveţieni. O sumă care oricum nu era neglijabilă.

Cum? De ce? De unde?

Toată treaba durase o oră şi douăzeci de minute şi totul mersese perfect, cu o singură întrerupere. Cum era de aşteptat, aceasta venise din partea lui Koenig. Intrase în birou cu o expresie solemnă şi triumfătoare, aducând un plic mic, cu chenar negru.

— *Une fiche*[13]*,* spuse el în franceză.

Bancherul deschisese plicul, scosese din el un cartonaş, îi studiase conţinutul şi apoi îl înapoiase, împreună cu plicul, lui Koenig.

— Procedura va fi respectată, spusese el.

Koenig plecase.

— Era ceva ce mă privea? întrebase Bourne.

— Numai în ce priveşte transferarea unor sume atât de mari. Este politica băncii noastre. Bancherul zâmbise liniştitor.

Broasca făcu clic. Bourne deschise uşa cu geam mat şi trecu în încăperea care era domeniul personal al lui Koenig. Acolo se mai aflau doi bărbaţi, aşezaţi în capetele opuse ale camerei. Dat fiind că nu erau în nişte celule separate în spatele unor uşi cu geam mat, Bourne presupuse că nici unul nu avea un cont cu trei de zero. Se întrebă dacă semnaseră cu un nume ori scriseseră nişte serii de cifre, dar încetă să se mai întrebe în clipa când ajunse la lift şi apăsă pe buton.

Cu coada ochiului, sesiză o mişcare; Koenig dăduse din cap, făcându-le semn celor doi bărbaţi. Aceştia se ridicară, tocmai când uşa liftului se deschidea. Bourne se întoarse. Tipul din dreapta scosese din buzunarul pardesiului un mic radio; vorbi în el scurt, rapid. Cel din stânga avea mâna dreaptă ascunsă sub impermeabil. Când o scoase, ţinea în ea un pistol automat negru de calibru 38, cu un cilindru perforat ataşat la ţeavă. O surdină. Amândoi se îndreptară spre Bourne, care se retrăsese în liftul gol. Balamucul începu.

[13] Un formular, (fr.).

CAPITOLUL 5

Uşile liftului începură să se închidă; tipul cu radioul era deja înăuntru, iar tovarăşul lui încerca să oprească cu umerii panourile în mişcare, cu arma ţintită spre capul lui Bourne.

Jason se aplecă spre dreapta – un gest neaşteptat de spaimă – apoi, deodată, ridică fulgerător piciorul stâng, pivotând, călcâiul lui izbind mâna individului înarmat, azvârlind pistolul în sus, îmbrâncindu-l pe tip afară din cabină. Două împuşcături surde precedară închiderea uşilor, gloanţele înfigându-se în lemnul gros al plafonului. Bourne îşi încheie rotirea, umărul lui izbindu-l în stomac pe al doilea tip, mâna dreaptă ţâşnind spre pieptul lui, iar cea stângă imobilizând mâna cu radioul. Îl pocni pe tip de perete. Radioul căzu pe jos şi în cădere, din el se auziră cuvintele:

— *Henri? Ca va? Qu, est-ce qui sepasse?*[14]

Imaginea unui alt francez îi veni în minte lui Bourne. Un bărbat în pragul isteriei, nevenindu-i să-şi creadă ochilor; un ucigaş care se năpustise afară de la Bouc de Mer, în bezna din rue Sarrasin, cu nici douăzeci şi patru de ore în urmă. Tipul *ăla* nu pierduse vremea şi trimisese un mesaj la Zurich: cel pe care-l credeau mort trăia. *Ucideţi-l!*

Bourne îl înhăţă pe francezul pe care-l avea acum în faţă, cu braţul stâng în jurul gâtului individului şi mâna dreaptă smucindu-l de urechea stângă.

— *Câţi? întrebă* el în franceză. Câţi sunt jos? Unde sunt?

— Află singur, *porcule!*

Liftul era la jumătatea drumului spre holul de la etajul întâi. Jason îi aplecă individului capul, smulgându-i pe jumătate urechea din rădăcină, izbindu-l apoi cu capul de perete. Tipul urlă, prăvălindu-se pe podea. Bourne îi propti un genunchi în piept; simţi tocul armei. Îi deschise pardesiul şi scoase un revolver cu ţeavă scurtă. Pentru o clipă îi trecu prin minte că cineva dezactivase detectorul de metale din lift. *Koenig.* O să-l ţină minte, în privinţa lui Herr Koenig nu va suferi de amnezie. Băgă ţeava pistolului în gura deschisă a francezului.

— Spune-mi sau îţi zbor creierii!

[14] Henri? Merge? Ce se întâmplă? (fr.).

Omul scoase un geamăt gutural. Bourne retrase arma şi i-o propti în obraz.

— Doi. Unul lângă lifturi, unul afară pe trotuar, lângă maşină.

— Ce *tip* de maşină?

— Peugeot.

— Culoarea?

Liftul începea să încetinească, pe cale de a se opri.

— Maro.

— Tipul din hol. În ce e îmbrăcat?

— Nu ştiu…

Jason îl izbi cu pistolul în tâmplă.

— Mai bine ţi-ai aminti!

— Un trenci negru!

Liftul se opri. Bourne îl săltă pe francez în picioare. Uşile se deschiseră. În stânga, un individ în trenci negru şi purtând nişte ochelari ciudaţi cu ramă aurie făcu un pas spre el. Ochii din spatele lentilelor pricepură situaţia; pe obrazul francezului se scurgea un firicel de sânge. Ridică mâna care nu se vedea, ascunsă în buzunarul larg al trenciului, îndreptând un alt automat cu surdină spre ţinta de la Marsilia.

Jason îl împinse pe francez pe uşă afară, înaintea lui. Se auziră trei bufnituri rapide; francezul urlă, cu braţele ridicate într-un ultim protest gutural. Se arcui pe spate şi se prăbuşi pe pardoseala de marmură. O femeie din dreapta bărbatului cu ochelari cu ramă aurită ţipă, urmată de mai mulţi bărbaţi care strigau fără adresă *„Hilfe!”* şi *„Polizei!”*

Bourne ştia că nu se poate servi de pistolul pe care-l luase de la francez. Nu avea surdină şi zgomotul unei împuşcături i-ar pune pe toţi pe urmele lui. Îl vârî în buzunarul pardesiului, trecu pe lângă femeia care ţipa şi îl apucă pe liftierul în uniformă de umeri, răsucindu-l şi îmbrâncindu-l spre ucigaşul în trenci negru.

Panica din hol spori, în timp ce Bourne se repezi în fugă spre uşa de sticlă de la intrare. Tipul în redingotă, care-l întâmpinase cu o oră şi jumătate în urmă, ţipa ceva în receptorul unui telefon de pe perete, având alături un paznic în uniformă, cu arma scoasă, care baricada ieşirea, cu ochii aţintiţi asupra învălmăşelii, aţintiţi brusc *asupra lui*. Deodată, ieşirea devenea o problemă. Bourne evită ochii paznicului, adresându-se tipului care vorbea la telefon.

— Bărbatul cu ochelari cu ramă aurie! strigă el. El e! L-am văzut!

— *Ce?* Cine sunteţi?

— Sunt un prieten al lui Walther Apfel! *Ascultă-mă!* Bărbatul cu ochelari cu ramă aurie, îmbrăcat într-un trenci negru. Cel de acolo!

Mentalitatea birocratică era de veacuri neschimbată. Când era menţionat numele unui superior, subalternii executau ordinele.

— Herr Apfel! Portarul de la Gemeinschaft se întoarse către paznic. Ai auzit ce a spus! Tipul cu ochelari! Cu ochelari cu ramă aurie!

— Am înţeles!

Paznicul se repezi într-acolo. Jason o luă spre uşile de sticlă, împinse canatul din dreapta, aruncând o privire în urmă, ştiind că va trebui să o ia la fugă dar nefiind sigur dacă tipul de pe trotuar, care aştepta lângă un Peugeot maro, nu-l va recunoaşte cumva şi nu-i va trage un glonţ în cap.

Paznicul trecuse în fugă pe lângă un bărbat în trenci negru, care mergea mai încet decât indivizii cuprinşi de panică din jurul lui, un bărbat care n-avea nici un fel de ochelari. Grăbi pasul spre ieşire, spre Bourne.

Afară pe trotuar, haosul tot mai mare fu protecţia lui Jason. De la bancă se dăduse alarma, ţiuitul sirenelor devenea tot mai puternic, în vreme ce maşini de poliţie soseau în viteză pe Bahnhofstrasse. Merse câţiva metri spre dreapta, alături de alţi pietoni, apoi o porni brusc la fugă croindu-şi drum printr-o mulţime de curioşi refugiaţi în faţa unui magazin, cu ochii pe automobilele de la curbă. Văzu Peugeot-ul, îl văzu pe cel care aştepta lângă maşină cu mâna vârâtă în buzunarul pardesiului. În mai puţin de cincisprezece secunde, şoferului Peugeot-ului i se alătură tipul în trenci negru, care-şi pusese la loc ochelarii cu rame aurii. Cei doi schimbară rapid câteva cuvinte, scrutând cu privirea Bahnhofstrasse.

Bourne le înţelegea deruta. Ieşise din bancă liniştit, fără panică, pierzându-se în mulţime. Fusese gata s-o ia la fugă, dar *nu* alergase, de teamă să nu fie oprit până ce nu era destul de departe de uşa băncii. Şoferul Peugeot-ului nu recunoscuse ţinta identificată la Marsilia şi desemnată pentru execuţie.

Prima maşină de poliţie ajunse în dreptul băncii tocmai când individul cu ochelari cu rame aurii îşi scotea trenciul negru, pe care-l aruncă prin fereastra deschisă a Peugeot-ului. Îi făcu semn şoferului, care se urcă la volan şi porni motorul. Ucigaşul îşi scoase ochelarii delicaţi şi făcu cel mai neaşteptat lucru la care

s-ar fi putut gândi Jason. Porni grăbit spre uşa de sticlă a băncii, alăturându-se poliţiştilor care intrau în goană înăuntru.

Bourne văzu Peugeot-ul îndreptându-se pe Bahnhofstrasse. Mulţimea din faţa magazinului începu să se împrăştie, mulţi ducându-se către bancă, ridicându-se pe vârfurile picioarelor ca să arunce o privire înăuntru. Ieşi un ofiţer de poliţie, dându-i pe curioşi la o parte şi cerând să se facă loc. În timp ce el striga, îşi făcu apariţia o ambulanţă. Claxonând şi cu sirena în funcţiune. Opri în locul lăsat liber de Peugeot. Jason nu mai avea timp să stea să se uite. Trebuia să ajungă la Carillon du Lac, să-şi strângă lucrurile şi să plece din Zurich, din Elveţia. La Paris.

De ce la Paris? De ce insistase ca fondurile să fie transferate la *Paris?* Nu se gândise la asta înainte de a se afla în biroul lui Walther Apfel, uluit de cifrele extraordinare ce-i fuseseră prezentate. Depăşeau orice imaginaţie, aşa că nu mai fusese în stare să acţioneze decât după instinct. Şi instinctul evocase oraşul Paris. Ca şi cum ar fi fost într-un fel vital. *De ce?*

Iarăşi, nu avea timp… Văzu oamenii de pe ambulanţă ieşind cu o targă. Pe ea se afla un trup, cu capul acoperit, ceea ce însemna moarte. Semnificaţia nu-i scăpa lui Bourne; dacă n-ar fi avut nişte capacităţi pe care nu le putea corela cu nimic inteligibil pentru el, atunci el ar fi fost mortul de pe targă.

Zări la colţ un taxi liber şi se-ndreptă în fugă spre el. Trebuia să plece din Zurich; un mesaj fusese transmis de la Marsilia; mortul mai trăia. Jason Bourne trăia. Ucideţi-l. Ucideţi-l pe Jason Bourne!

Dumnezeule mare, *de ce?*

Spera ca la recepţie să fie directorul adjunct de la Carillon du Lac, dar acesta nu era acolo. Apoi îşi dădu seama că o scurtă notă către… cum îl chema?… Stossel, va fi de-ajuns. Nu era necesar să dea o explicaţie pentru plecarea lui intempestivă, iar cinci sute de franci vor fi suficienţi pentru cele câteva ore cât avusese o cameră la Carillon du Lac şi pentru serviciul pe care i-l va cere lui Herr Stossel.

Sus în cameră îşi aruncă articolele de bărbierit în valiza încă nedespachetată, verifică pistolul pe care-l luase de la francez, lăsându-l în buzunarul pardesiului şi se aşeză la birou. Scrise un bilet pentru Herr Stossel, Director adjunct. În el incluse o frază ce-i veni foarte uşor în minte, aproape prea uşor.

…S-ar putea să iau legătura cu dumneavoastră cât de curând, în legătură cu mesajele care presupun că-mi vor fi trimise. Sper

că nu vă deranjează să urmăriţi dacă sosesc astfel de mesaje şi să le acceptaţi în numele meu.

Dacă sosea vreun mesaj de la misterioasa Corporaţie Treadstone Şaptezeci şi unu, voia să afle. Şi dat fiind că ăsta era Zurichul, va afla.

Puse o bancnotă de cinci sute de franci în hârtia împăturită şi lipi plicul. Apoi îşi luă valiza şi ieşi din cameră, îndreptându-se spre lifturi. Erau patru la număr. Apăsă pe un buton şi aruncă o privire peste umăr, amintindu-şi de Gemeinschaft. Nu era nimeni. Se auzi clopoţelul şi beculeţul roşu de deasupra celui de-al treilea lift se aprinse. Prinsese un lift care cobora. Trebuia să ajungă cât mai repede la aeroport, trebuia să plece din Zurich, din Elveţia. Aici se primise un mesaj.

Uşile liftului se deschiseră. În cabină se aflau doi bărbaţi şi o femeie şaten-roşcată. Îşi întrerupseră conversaţia, salutându-l pe noul venit cu o aplecare a capului. Remarcând valiza, se traseră mai la o parte, apoi îşi reluară discuţia. Erau destul de tineri, de treizeci şi ceva de ani şi vorbeau franţuzeşte, cu un accent melodios, iar femeia se uita pe rând la unul şi la celălalt, ba zâmbind, ba cu un aer gânditor. Râsetele se amestecau cu întrebări pe jumătate serioase.

— Deci mâine pleci acasă? întrebă bărbatul din stânga.

— Nu-s sigură. Aştept veşti de la Ottawa, răspunse femeia. Am nişte rude la Lyon şi mi-ar face plăcere să le vizitez.

— Eu sunt convins, spuse tipul din stânga, că nu vor reuşi să găsească zece oameni care să fie dispuşi să tragă concluzia acestei conferinţe uitate de oameni şi de Dumnezeu într-o singură zi. O să ne mai ţină aici încă o săptămână.

— Bruxelles-ul nu va fi de acord, spuse primul, zâmbind vesel. Hotelul e prea scump.

— Atunci mută-te la altul, spuse al doilea, aruncându-i o privire complice femeii. De când tot aşteptăm s-o faci.

— Eşti un nebun, spuse femeia. Amândoi sunteţi nişte nebuni. Asta e concluzia *mea.*

— Prezentarea ta de ieri a fost strălucită, Marie, interveni primul.

— Ba deloc, spuse ea. A fost ceva de rutină şi destul de anostă.

— Nu, nu! o contrazise cel de-al doilea. A fost superbă, sunt convins. Eu n-am înţeles o vorbă. Am însă alte talente.

— De nebun....

Liftul încetinea. Primul bărbat spuse:

— Hai să stăm în ultimul rând. Oricum am întârziat şi acum vorbeşte Bertinelli, ale cărui teorii despre fluctuaţiile ciclice obligatorii sunt cunoscute în lumea finanţelor de pe vremea lui Borgia.

— Încă dinainte, spuse femeia roşcată, râzând. De pe vremea taxelor lui Cezar. Făcu o pauză, apoi adăugă: Dacă nu cumva a războaielor punice.

— Deci stăm în ultimul rând, spuse al doilea bărbat, oferindu-i femeii braţul. Putem să dormim. Oricum foloseşte un proiector de diapozitive şi va fi întuneric.

— Luaţi-o voi înainte. Vin şi eu peste câteva minute. Trebuie neapărat să trimit nişte telegrame şi n-am încredere în centralistele de la Telefoane.

Uşile se deschiseră şi cei trei coborâră din lift. Bărbaţii traversară diagonal holul, iar femeia se îndreptă către recepţie. Bourne se luă după ea, citind fără să înregistreze cele scrise pe un postament triangular aflat în apropiere:

BUN VENIT MEMBRILOR CELEI DE A ŞASEA
CONFERINŢE ECONOMICE MONDIALE.

PROGRAMUL ZILEI DE AZI:

13,00: Onorabilul James Frazier, parlamentar, Marea Britanie.
Sala 12.
18,00: Dr. Eugenio Bertinelli, Universitatea din Milano, Italia.
Sala 7.
21,00: Dineul de rămas-bun al preşedintelui
Sala de recepţii!

— Camera 507. Centralista mi-a spus că am o telegramă.

Engleză. Femeia care se afla acum lângă el vorbea engleza. De fapt spusese ea că „aşteaptă veşti de la Ottawa”. Era deci canadiancă.

Funcţionarul de la recepţie se duse să verifice în casetă şi reveni cu telegrama.

— Dr. St. Jacques? întrebă el, întinzându-i plicul.

Femeia se îndepărtă, deschizând plicul, iar funcţionarul se întoarse către Bourne.

— Poftiţi, domnule?

— Aş dori să las un bilet pentru Herr Stossel. Puse pe pupitru plicul cu antetul hotelului Carillon du Lac.

— Herr Stossel nu revine înainte de şase dimineaţa, domnule. După-amiezile, pleacă la ora patru. Pot să vă ajut eu cu ceva?

— Nu, mulţumesc. Aveţi doar grijă să primească acest plic. Apoi Jason îşi aminti că aici era la Zurich. Nu e nimic urgent, adăugă el, dar voi avea nevoie de un răspuns. O să-l contactez mâine dimineaţă.

— Desigur, domnule.

Bourne îşi luă valiza şi porni spre ieşirea din hotel, un şir de uşi mari de sticlă. Se vedeau câteva taxiuri aşteptând în faţă. Afară se întunecase. Peste Zurich se aşternuse noaptea, dar ştia că există zboruri către toate punctele Europei până târziu la miezul nopţii...

Se opri brusc, cu respiraţia tăiată, ca paralizat. Nu-i venea să creadă ceea ce văzu dincolo de uşile de sticlă. Un Peugeot maro trăsese în faţa primului taxi din rând. Portiera se deschise şi din el coborî un bărbat – un ucigaş într-un trenci negru, cu ochelari cu ramă subţire, aurie. Apoi pe cealaltă portieră ieşi o altă siluetă, dar nu era figura şoferului care fusese în Bahnhofstrasse. Era un alt ucigaş, îmbrăcat şi el într-un trenci, cu buzunare largi în care să poată fi ascunse arme. Era bărbatul care mai devreme aşteptase în încăperea de recepţie de la Gemeinschaft Bank, cel care scosese un pistol de 0,38 de sub haină şi trăsese cu el două gloanţe, ochind spre ţeasta prăzii pe care o urmărise în lift.

Cum? Cum de-l găsiseră?... Apoi îşi aminti şi simţi că i se face rău. Fusese o întrebare atât de nevinovată, de banală.

Vă simţiţi bine la Zurich? îl întrebase Walther Apfel, în vreme ce aşteptau ca un anume funcţionar mărunt să plece şi să-i lase iarăşi singuri.

Foarte. Am o cameră care dă spre lac. Este o privelişte plăcută, liniştitoare.

Koenig. Koenig îl auzise spunând că are o cameră care dă spre lac. Câte hoteluri aveau camere cu vedere spre lac? Mai ales din cele pe care le-ar putea frecventa un individ având un cont cu trei de zero. Două? Trei?... Din memoria care nu-i revenea, îi veniră în minte nume: *Carillon du Lac, Baur au Lac, Eden au Lac.* Mai erau oare şi altele? Nu-i mai veniră în minte şi alte nume. Cât de uşor trebuie să le fi fost s-o ia prin eliminare! Cu câtă uşurinţă spusese el cuvintele alea! Ce prostie!

Nu mai avea timp. Era prea târziu. Dacă el putea vedea prin

uşile de sticlă, la fel de bine puteau vedea şi ucigaşii. Al doilea tip îl zărise. Cei doi schimbară câteva cuvinte peste capota Peugeot-ului şi, cu mâinile în buzunare, pe patul armelor, se îndreptară spre intrare, despărţindu-se în ultima clipă, câte unul la fiecare capăt al şirului de panouri de sticlă transparentă. Flancurile erau acoperite, capcana întinsă. Nu mai putea să fugă afară.

Oare îşi închipuiau că puteau să intre în holul aglomerat al unui hotel şi să *ucidă* pur şi simplu un om?

Bineînţeles că puteau. Mulţimea şi zgomotul le serveau de acoperire. Câteva împuşcături înăbuşite, trase de aproape, ar fi la fel de eficiente ca o ambuscadă în plină zi într-o piaţă plină de lume, putându-se face uşor nevăzuţi în haosul ce ar urma.

Nu putea să-i lase să se apropie de el! Bătu în retragere, în vreme ce în minte i se învălmăşeau gândurile, indignat la culme. Cum *îndrăzneau?* Ce-i făcea să creadă că nu va căuta apărare, nu va striga după poliţie? Apoi răspunsul îi deveni limpede, la fel de derutant ca şi întrebările. Ucigaşii ştiau cu certitudine ceea ce el nu putea decât să presupună – nu putea să apeleze la poliţie. Jason Bourne trebuia să evite orice autorităţi… De ce? Oare acestea îl căutau pe el?

Iisuse Hristoase, de ce?

Uşile de la cele două capete fură împinse. Bourne se întoarse, erau acolo lifturi, uşi, coridoare, un acoperiş şi subsoluri – trebuiau să existe o duzină de ieşiri din hotel. Sau nu erau? Oare ucigaşii mai ştiau încă un lucru pe care el nu putea decât să-l presupună? Carillon du Lac să n-aibă oare decât două sau trei ieşiri? Uşor de supravegheat de către oameni de afară, aşteptând să apară un individ care alerga.

Un bărbat singur, un bărbat singur era o ţintă care sare în ochi. Dar dacă n-ar fi singur? Dacă ar fi cu cineva? Ucigaşii decişi evitau de obicei să omoare pe cine nu trebuie, nu din compasiune, ci din raţiuni practice – în panica ce ar urma, adevărata ţintă risca să scape.

Simţi greutatea pistolului în buzunar, dar nu-i servea la mare lucru să-l ştie acolo. Ca şi la bancă, a-l folosi, chiar numai a-l scoate, însemna să atragă atenţia asupra lui. O luă înapoi spre mijlocul holului, apoi coti la dreapta, unde era adunată mai multă lume. Participanţii la o conferinţă internaţională, discutând în grupuri. La perete era o masă de marmură, la care un funcţionar bifa ceva pe nişte pagini de hârtie galbenă. În faţa mesei se aflau

două persoane, un bărbat mai în vârstă, obez şi o femeie într-o rochie de mătase roşu-închis, culoarea rochiei asortându-se cu părul ei lung, roşu-Tizian... Păr roşcat. Era femeia din lift, cea care stătuse lângă el la recepţie, cerând telegrama pe care ştia că o primise.

Bourne aruncă o privire în urmă. Ucigaşii se foloseau bine de mulţime, cerându-şi scuze politicos, dar ferm şi croindu-şi drum, unul dinspre stânga, altul dinspre dreapta, vrând să-l prindă ca în cleşte. Cât timp nu-l pierdeau din ochi, îl puteau obliga să fugă orbeşte, fără nici o direcţie, fără să ştie când va intra într-o fundătură. Iar acolo vor urma împuşcăturile înăbuşite, trase prin buzunarele trenciurilor...

Nu-l pierdeau din ochi?

Ultimul rând, deci... Putem să dormim. Foloseşte un aparat de proiecţie; va fi întuneric.

Jason se întoarse şi se uită la femeia roşcată, care tocmai îi mulţumea funcţionarului. Se afla la mai puţin de trei metri de el.

Vorbeşte Bertinelli...

Nu avea timp decât pentru decizii instinctive. Bourne îşi mută valiza în mâna stângă, se apropie rapid de femeia de lângă masa de marmură şi îi atinse cotul, cu blândeţe, ca să n-o alarmeze.

— Doctor?...

— Poftim?

— Sunteţi doctor?... Îi dădu drumul cu un aer uimit.

— St. Jacques, completă ea, folosind pronunţia franţuzească de la Saint. Sunteţi cel din lift.

— Nu mi-am dat seama că dumneavoastră sunteţi, zise el. Mi s-a spus că ştiţi unde vorbeşte Bertinelli.

— Scrie pe panou. Sala şapte.

— Din păcate nu ştiu unde este. Sunteţi amabilă să-mi arătaţi? Am întârziat şi trebuie să iau notiţe la ceea ce spune.

— La Bertinelli? De ce? Sunteţi de la vreun ziar marxist?

— Un grup neutru, spuse Jason, minunându-se de unde-i veneau cuvintele. Lucrez pentru mai multe persoane, care nu cred că merită să-şi piardă vremea cu el.

— Poate că nu merită, dar trebuie ascultat. Există câteva adevăruri brutale în ceea ce spune el.

— Eu trebuie să-l găsesc. N-aţi putea să mă ajutaţi?

— Din păcate, nu. Vă arăt unde e sala, dar am de dat un telefon.

— Vă rog, *grăbiţi-vă!*

— Poftim? întrebă ea, aruncându-i o privire mirată.

— Îmi pare rău, dar sunt grăbit.

Se uită spre dreapta. Cei doi indivizi erau la numai câţiva paşi distanţă.

— Sunteţi nepoliticos, îi spuse ea pe un ton glacial.

— *Vă rog!*

Îşi înfrână dorinţa de a o împinge înainte, cât mai departe de capcana ce era pe cale să se închidă.

— Pe-aici.

Femeia o luă înainte, spre culoarul larg din stânga. Era mai puţină lume aici. Ajunseră la ceva ce semăna cu un tunel capitonat cu catifea vişinie, cu uşi pe ambele laturi şi cu firme luminoase deasupra fiecăreia – Sala Unu, Sala Doi… La capăt se afla o uşă dublă, pe plăcuţa cu litere aurii din dreapta ei stând scris Sala Şapte.

— Aici e, spuse Marie St. Jacques. Aveţi grijă când intraţi, s-ar putea să fie întuneric. Bertinelli îşi însoţeşte expunerea cu diapozitive.

— Ca un film, comentă Bourne, uitându-se în urmă, spre lumea de la capătul culoarului.

Individul era acolo. Cel cu ochelari cu rame aurii. Iar tovarăşul lui îl urma îndeaproape. Intrară pe culoar.

— … o mare diferenţă. Stă sub scenă şi perorează.

Femeia spuse ceva şi acum se pregătea să plece.

— Ce aţi spus? O scenă?

— Mai curând o platformă înaltă. De obicei serveşte pentru exponate.

— Dar astea trebuie aduse pe undeva, spuse el.

— Ce anume?

— Exponatele. Există cumva şi o altă ieşire?

— N-am idee. Iar acum trebuie să plec, să dau un telefon. Distracţie plăcută.

Se întoarse să plece. El lăsă valiza din mână şi o apucă pe femeie de braţ. Aceasta îi aruncă o privire indignată.

— Vă rog să luaţi mâna de pe mine!

— Nu vreau să vă sperii, dar n-am de ales.

Îi vorbi calm, privind peste umărul ei. Ucigaşii încetiniseră pasul, capcana fiind fără ieşire.

— Trebuie să veniţi cu mine.

— E ridicol!

O apucă mai strâns de braţ, trăgând-o în faţa lui. Apoi scoase

pistolul din buzunar, având grijă ca trupul ei să-l ascundă vederii celor doi, care se aflau la vreo zece metri distanţă.

— Nu vreau să mă folosesc de ăsta. Nu vreau să-ţi fac vreun rău, dar voi face şi una şi alta, dacă sunt nevoit.

— Dumnezeule…

— Linişte. Fă ce-ţi spun şi nu vei păţi nimic. Trebuie să ies din acest hotel şi tu o să mă ajuţi. După ce ies, te las să pleci. Dar până atunci, nu. Haide. Intrăm aici.

— *Nu poţi…*

— Ba pot.

O împunse cu ţeava pistolului în burtă, înfricoşând-o, făcând-o să tacă şi să se supună.

— Haidem.

Trecu în stânga ei, continuând să o ţină de braţ, cu pistolul la piept. Ea nu-şi dezlipea ochii de pe pistol, cu buzele întredeschise şi abia respirând. Bourne deschise uşa şi o împinse înăuntru, în faţa lui. Auzi un singur cuvânt strigat de pe coridor:

— *Schnell!*

Erau în beznă. Dar numai pentru o clipă, căci un fascicol de lumină albă ţâşni din celălalt capăt al încăperii, scoţând la iveală şirurile de scaune, capetele auditoriului. Pe ecranul de pe scenă era proiectat un grafic. Cineva vorbea cu un puternic accent străin, vocea fiind amplificată de difuzoare.

— În anii şaptezeci şi şaptezeci şi unu, când anumite restricţii în producţie au fost autoimpuse – repet, *auto*impuse – de către factorii de decizie din industrie, recesiunea economică ce a urmat a fost mult mai puţin gravă decât în cazul – diapozitivul doisprezece, vă rog – aşa-numitei reglări paternaliste a pieţei prin intervenţia guvernamentală. Diapozitivul următor, vă rog.

Încăperea se cufundă iarăşi în beznă. Era ceva în neregulă cu proiectorul, căci nu apăru un nou fascicol de lumină.

— Imaginea doisprezece, vă rog!

Jason o împinse pe femeie înainte, prin faţa persoanelor care stăteau la perete în fundul sălii, în spatele ultimului rând de scaune. Încercă să-şi dea seama de dimensiunile sălii de conferinţe, căutând o luminiţă roşie ce ar putea însemna scăparea. O văzu! O slabă licărire roşie, undeva departe. Pe scenă, în spatele ecranului. Altă ieşire nu mai exista, numai uşa de la intrarea în Sala Şapte. Trebuia să ajungă la acea ieşire, trebuia să ajungă. Pe scenă.

— *Marie, par ici!*[15] Şoapta venea de undeva din stânga, de la cineva care şedea în ultimul rând.

— *Non, cherie, reste avec moi*[16]*.* A doua şoaptă venea de la un bărbat ce se afla chiar în faţa Marie St. Jacques. El se desprinsese de la perete, ieşindu-i în cale. *On nous a separes. Il n'y a plus de chaises*[17]*.*

Bourne o împunse mai tare cu pistolul în coaste, mesajul fiind clar. Ea răspunse tot în şoaptă, cu respiraţia tăiată, Bourne bucurându-se că nu-i se putea vedea expresia chipului.

— Te rog, lasă-ne să trecem, spuse ea în franceză. *Te rog.*

— *Ce-i cu chestia asta? El e telegrama ta, cherie?*

— Un vechi prieten, şopti Bourne.

Se auzi un strigăt peste murmurul tot mai puternic al auditoriului:

— Vă rog, diapozitivul doisprezece! *Per favore!*[18]

— Trebuie să ajungem la cineva de la capătul rândului, continuă Jason, aruncând o privire în urmă.

Canatul drept al uşii se deschise. Pe un chip aflat în umbră, o pereche de ochelari cu rame aurii reflecta lumina slabă de pe culoar. Bourne o împinse pe fată mai departe prin faţa prietenului ei uluit, pe care-l înghesui la perete, şoptind o scuză.

— Îmi pare rău, dar ne grăbim!

— Nu eşti deloc civilizat.

— Ştiu.

— Diapozitivul doisprezece! *Ma che infamia!*[19]

Din proiector ţâşni raza de lumină, care vibra sub mâna tremurândă a operatorului. Pe ecran apăru un alt grafic, în vreme ce Jason şi femeia ajunseră la colţ la culoarul de lângă perete, care ducea spre scenă.

— Ţip, şopti ea.

— Trag, spuse el.

Se uită către figurile sprijinite de perete. Ucigaşii erau amândoi acolo, privind în dreapta şi în stânga precum nişte rozătoare panicate, încercând să-şi zărească ţinta printre şirurile de chipuri.

---

[15] Maria, pe aici! (fr.).

[16] Nu, dragă, rămâi cu mine, (fr.).

[17] Ne-au despărţit. Nu mai sunt scaune, (fr.).

[18] Vă rog! (ita.).

[19] Ce infamie! (ita.).

Glasul vorbitorului se auzi ca dangătul unui clopot spart, diatriba lui fiind scurtă dar stridentă.

— *Ecco!* Pentru scepticii cărora mă adresez în această seară – adică majoritatea dintre dumneavoastră – iată dovada statistică! Identică în esenţă cu alte o sută de analize pe care le-am pregătit. Lăsaţi piaţa celor care trăiesc acolo. Excese minore există întotdeauna. Ele sunt un preţ mic pentru binele general.

Se auziră aplauze răzleţe, cei care-l aprobau fiind categoric în minoritate. Bertinelli îşi reluă tonul normal şi continuă să peroreze, împungând ecranul cu băţul lung ce-l avea în mână.

Jason se lipi de perete. Tipul cu ochelari îi făcuse semn tovarăşului lui să o ia spre stânga, în timp ce el va continua urmărirea pe partea dreaptă. Ochelarii cu rame aurii se vedeau tot mai clar, pe când trecea prin faţa celor aflaţi în picioare, studiind fiecare chip în parte. În câteva secunde avea să ajungă la colţ, la ei. Nu-i mai rămânea decât să-l oprească pe ucigaş cu un foc de pistol. Dar dacă cineva din cei care stăteau lipiţi de perete se mişca, ori dacă femeia pe care o ţinea în colţ intra în panică şi-l îmbrâncea… ori dacă nu-l nimerea pe ucigaş din cine ştie ce motiv, era terminat. Şi chiar dacă-l nimerea, mai era un ucigaş, în partea cealaltă a încăperii şi cu siguranţă că era un bun ochitor.

— Diapozitivul *treisprezece*, vă rog.

Asta era! *Acum!*

Fascicolul de lumină dispăru. În beznă, Bourne o trase pe femeia de la zid şi îi şopti cu faţa lipită de a ei:

— Dacă scoţi un sunet, te omor!

— Te cred, îi răspunde ea tot în şoaptă, îngrozită. Eşti un maniac.

— Haidem!

O împinse pe culoarul îngust ce ducea la scena aflată la aproape douăzeci de metri distanţă. Lumina proiectorului se aprinse din nou. Bourne o apucă pe fată de gât, forţând-o să îngenuncheze, el însuşi lăsându-se în genunchi, în spatele ei. Erau ascunşi ochilor ucigaşilor de rândurile de oameni care şedeau pe scaune. O strânse uşor cu degetele, făcându-i astfel semn să continue să înainteze, târâş… Încet, rămânând jos, dar să înainteze. Ea înţelese; porni mai departe, pe genunchi, tremurând.

— Concluziile acestei faze sunt incontestabile, strigă vorbitorul. Motivaţia profitului e inseparabilă de stimulul

productivităţii, dar rolurile adverse nu pot fi niciodată egale. Aşa cum a înţeles Socrate, inegalitatea valorilor este constantă. Aurul nu poate fi luat drept bronz sau drept fier. Puteţi careva să negaţi acest lucru? Imaginea paisprezece, vă rog!

Din nou întuneric. *Acum!*

O smuci pe femeie în sus, împingând-o înainte, spre scenă.

Ajunseră la un metru de marginea acesteia.

— *Cosa succede?* Ce s-a întâmplat? Diapozitivul *paisprezece!*

Se întâmplase! Proiectorul se blocase din nou; întunericul se prelungea iarăşi! Şi acolo pe scenă, în faţa lor, deasupra lor se afla luminiţa roşie de la ieşire. Jason o apucă pe fată de braţ, strângând-o tare.

— Urcă pe scenă şi fugi spre ieşire! Sunt chiar în spatele tău; dacă te opreşti sau strigi, trag.

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să plec!

— Nu încă.

Ştia de ce o face. Undeva se mai afla o ieşire, iar afară existau oameni care stăteau în aşteptare, pândind ţinta de la Marsilia.

— Dă-i drumul! *Acum!*

Marie St. Jacques se ridică în picioare şi alergă spre scenă. Bourne o săltă de la podea, peste marginea scenei, sărind şi el sus, ajutând-o apoi să se ridice.

Lumina orbitoare a proiectorului ţâşni brusc, inundând ecranul, măturând scena. La vederea a două siluete, din public se auziră strigăte şi râsete, acoperite de ţipetele de indignare ale lui Bertinelli.

— *E insoffribile! Ci sono comunisti qui!*[20]

Se auziră şi alte sunete – trei la număr – sinistre, ascuţite, neaşteptate. Păcănituri înăbuşite de armă – arme. Stucatura avanscenei fu împroşcată cu aşchii de lemn. Jason o trânti pe fată la pământ şi se aruncă spre spaţiul îngust al culiselor, trăgând-o după el.

— *Da ist er! Da ober!*[21]

— *Schnell! Der protejektor!*[22]

De pe culoarul central al sălii se auzi un ţipăt, iar lumina proiectorului se mută brusc spre dreapta, pătrunzând în culise, dar nu complet. În calea fascicolului stăteau panourile mobile care mascau spatele scenei. Iar dincolo de ele se afla ieşirea. O

[20] E de nesuportat! Aici sunt comunişti!

[21] Aici este! Aici sus! (germ.).

[22] Repede! Proiectorul! (germ.).

uşă metalică înaltă şi lată, cu o bară.

Zgomot de sticlă spartă; lumina roşie explodă, atinsă de glonţul unui ochitor excelent. Dar nu conta, Bourne putea să zărească clar lucirea barei de alamă de la uşă.

În sală era o zarvă infernală. Bourne o apucă pe femeie de ţesătura rochiei, trăgând-o spre uşă, în spatele paravanelor. O clipă ea se opuse; o plesni peste faţă. Acum bara uşii era deasupra capetelor lor. Câteva gloanţe împroşcară peretele în dreapta lor. Ucigaşii alergau pe culoare spre scenă, ca să iasă la o linie mai bună de ochire.

Peste câteva secunde vor ajunge la ei şi peste câteva secunde alte gloanţe, sau un singur glonţ, îşi vor atinge ţinta. Mai aveau destule cartuşe, Bourne ştia asta. N-avea idee cum sau de ce ştia, dar *ştia.* După sunet era în stare să vizualizeze armele, să extragă încărcătoarele, să numere cartuşele.

Lovi cu antebraţul bara uşii. Aceasta se deschise şi el se repezi afară, târând-o după el pe femeia care se zbătea.

— Opreşte! ţipă ea. Nu merg mai departe! Eşti dement! Alea au fost împuşcături!

Jason trânti uşa de metal cu piciorul.

— Ridică-te!

— Nu!

O pocni peste faţă cu dosul palmei.

— Îmi pare rău, dar vii cu mine. Ridică-te! După ce ajungem afară, ai cuvântul meu că-ţi dau drumul.

Acum încotro? Se găseau într-un alt tunel, dar fără covor şi fără uşi cu însemne luminoase deasupra. Un fel de spaţiu de descărcare, pustiu. Pardoseala era de ciment. La perete, lângă el, se aflau două platforme de transport, cu cadru de ţeavă. Avusese dreptate: exponatele folosite pe scena Sălii Şapte trebuiau aduse cu ceva.

Uşa! Trebuia să blocheze uşa! Maria St. Jacques se ridicase în picioare. În timp ce o ţinea cu o mână, apucă cu cealaltă una din platforme, trăgând-o de cadru până în faţa uşii, împingând-o cu umărul şi cu genunchiul până ce o propti bine în uşa de metal. Se uită în jos; platforma, sub baza groasă de lemn, avea un sistem de blocare a roţilor. Blocă cu călcâiul roţile din faţă şi apoi pe cele din spate.

Fata se smuci, încercând să scape. Îşi coborî mâna pe braţul ei, apucând-o de încheietură, răsucindu-i-o spre interior. Ea ţipă cu lacrimi în ochi, cu buzele tremurânde. O trase după el, luând-o

la fugă, spre stânga, presupunând că se aflau undeva în dosul hotelului, că va găsi ieşirea. Căci acolo şi numai acolo s-ar putea să aibă nevoie de femeie; pentru câteva clipe, în care să fie văzută ieşind o pereche, nu un bărbat singur, alergând.

Se auziră câteva izbituri puternice. Ucigaşii încercau să forţeze uşa de la scenă, dar platforma cu roţile blocate era o barieră mult prea grea. Fata încercă din nou să-i scape, zbătându-se, izbind cu picioarele, cuprinsă de isterie. Nu avea de ales: o apucă de cot, cu degetul mare pe partea dinăuntru şi apăsă cât putea de tare. Fetei i se tăie respiraţia din cauza durerii ascuţite, înfiorătoare; scânci, dând drumul la aerul din piept, lăsându-l s-o împingă înainte.

Ajunseră la o scară de ciment, cu patru trepte cu muchie de fier, ducând spre o uşă dublă de metal. Era platforma de încărcare. Dincolo de uşă se afla parcarea din spate, de la Carillon du Lac.

Aproape că izbutise. Acum nu mai era decât o chestiune de aparenţe.

— Ascultă-mă, îi spuse el femeii speriate, încremenite. Vrei să te las să pleci?

— Oh, Doamne, da! *Te rog!*

— Atunci fă exact ce-ţi spun. O să coborâm treptele astea şi o să ieşim pe uşa de acolo ca doi indivizi perfect normali, la sfârşitul unei zile normale de muncă. O să mă iei de braţ şi o să mergem încet, vorbind liniştit, către maşinile din capătul mai îndepărtat al parcării. Şi o să râdem amândoi – nu tare, un râs obişnuit – ca şi cum ne-am aminti de nişte lucruri amuzante petrecute în cursul zilei. Ai priceput?

— Mie nu mi s-a întâmplat nimic amuzant în ultimele cincisprezece minute, răspunse ea cu glas stins.

— Prefă-te că ţi s-a întâmplat. S-ar putea să fiu prins în cursă. Dacă-i aşa, nu-mi mai pasă de nimic. Înţelegi?

— Cred că am încheietura ruptă.

— Nu e ruptă.

— Braţul stâng, umărul, nu pot să le mişc, îmi pulsează.

— Am apăsat pe o terminaţie nervoasă, o să-ţi treacă în câteva minute. N-o să ai nimic.

— Eşti un animal.

— Vreau să trăiesc, spuse el. Haide. Nu uita, când deschid uşa, te uiţi la mine şi zâmbeşti, dai capul puţin pe spate, râzi încetişor.

— Va fi cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

— E mai uşor decât să mori.

Ea îl luă de braţ cu mâna care o durea şi coborâră cele câteva trepte până la uşa platformei. Ieşiră. El avea mâna în buzunarul pardesiului, ţinând strâns crosa pistolului luat de la francez, scrutând cu privirea zona. Deasupra uşii se afla un singur bec, într-o reţea de sârmă, la a cărui lumină văzu în partea stângă treptele care duceau la pavajul de jos. Îşi conduse ostateca în direcţia lor.

Fata îşi jucă rolul aşa cum îi poruncise. Efectul era macabru. Avea în faţa lui un chip dăltuit în piatră, o mască încadrată de păr roşcat-închis care i se revărsa peste umeri, bătut de briza nopţii – mişcând, singurul lucru viu din acea mască. Din gâtlej îi ieşea un râs înfundat, venele de pe gâtul ei lung fiind pronunţate. Era pe punctul de a se prăbuşi, dar el nu avea timp să se gândească la asta. Trebuia să se concentreze asupra spaţiului din jurul lor, asupra oricărei mişcări, cât de uşoare, pe care s-ar putea să o observe în parcarea largă. Era clar că această zonă dosnică şi neluminată era folosită de angajaţii de la Carillon du Lac. Era, aproape şase şi jumătate seara şi schimbul de noapte era în plină activitate. Totul era nemişcat, un teren negru şi neted presărat cu şiruri de automobile tăcute, şiruri de uriaşe insecte, cu sticla întunecată a farurilor precum o sută de ochi privind în beznă.

Un scrâşnet. Metal frecându-se pe metal. Venise din dreapta, dinspre una din maşinile parcate într-un şir din apropiere. Care *şir? Care maşină?* Lăsă capul pe spate, ca şi cum ar fi răspuns la o glumă făcută de însoţitoarea lui, cercetând cu privirea geamurile maşinilor celor mai apropiate. Nimic.

Şi totuşi ceva? Da, dar ceva atât de mic, abia vizibil… atât de bizar. Un mic cerculeţ verde, o infimă lucire de lumină verde. Se mişca… o dată cu ei.

Verde. *Lumină?* Deodată, dintr-un trecut uitat, în ochii lui răsări imaginea reticulului în cruce. Ceea ce vedea erau două linii subţiri ce se intersectau! *Reticul în cruce!* Un vizor… vizorul cu infraroşii al unei arme.

De unde ştiau ucigaşii? Puteau să fie o mulţime de răspunsuri posibile. La Gemeinschaft aveau un radio-emiţător; poate că şi acum aveau unul. El purta un pardesiu; ostateca lui era într-o rochie de mătase subţire şi seara era răcoroasă. Nici o femeie nu ar ieşi îmbrăcată astfel.

Se răsuci spre stânga, ghemuindu-se, izbind-o pe Marie St. Jacques cu umărul în stomac, trimiţând-o de-a dura înapoi spre trepte. Păcăniturile înfundate se făcură auzite cu o repetiţie sacadată; în jurul lor, piatra şi asfaltul explodară. Se aruncă spre dreapta rostogolindu-se mereu, din clipa când atinse pavajul, scoţându-şi pistolul din buzunarul pardesiului. Apoi ţâşni din nou, de data asta drept înainte, cu mâna stângă susţinându-şi încheietura mâinii drepte, cu pistolul aţintit spre geamul unde era arma. Trase trei gloanţe. Se auzi un urlet care se pierdu într-un horcăit, apoi nimic. Bourne rămase nemişcat, în aşteptare, ascultând, la pândă, gata să tragă iarăşi. Linişte. Încercă să se ridice... dar nu putea. Se întâmplase ceva. Abia putea să se mişte. Apoi durerea îi cuprinse pieptul, întinzându-se, cu o pulsaţie atât de violentă încât se chirci, ţinându-se cu amândouă mâinile, scuturând din cap, încercând să-şi concentreze privirea, să facă să dispară agonia. Umărul stâng, baza pieptului, sub coaste... coapsa stângă – locurile vechilor răni, de unde zeci de fire fuseseră scoase abia cu o lună în urmă. Îşi vătămase zonele slăbite, întinzând muşchi şi tendoane încă incomplet refăcute. Oh, Iisuse! Trebuia să se ridice. Trebuia să ajungă la maşina ucigaşului, să-l dea jos de acolo şi să plece.

Ridică brusc capul, strâmbându-se de durere şi se uită spre Marie St. Jacques. Ea tocmai se ridica încet în picioare, întâi pe un genunchi, apoi pe un picior, sprijinindu-se de zidul hotelului. Într-o clipă va fi în picioare. Apoi o va lua la fugă.

Nu putea să o lase să plece! Va intra urlând în hotel. Vor veni oameni, unii ca să-l ia, alţii ca să-l omoare. Trebuia s-o oprească!

Se lăsă să cadă în faţă şi începu să se rostogolească spre stânga ca un manechin dezarticulat, până ce ajunse la numai un metru de zid, la un metru de ea. Ridică pistolul, ţintind spre capul ei.

— Ajută-mă să mă ridic, spuse el, conştient de încordarea din propriu-i glas.

— Poftim?

— Ai auzit! Ajută-mă să mă ridic!

— Ai spus că-mi dai drumul! Mi-ai dat cuvântul tău!

— Trebuie să mi-l iau înapoi.

— Nu, *te rog!*

— Pistolul ăsta e ţintit direct spre faţa ta, doctore. Vino şi ajută-mă să mă ridic sau îţi zbor creierii.

Îl trase pe individul mort jos din maşină şi îi ordonă femeii să treacă la volan. Apoi deschise portiera din spate şi se târî pe banchetă să nu poată fi văzut.

— Porneşte, îi spuse. Ia-o încotro îţi spun eu.

CAPITOLUL 6

Oricând te afli într-o situaţie de stres – şi dacă ai timp, desigur, fă exact ca atunci când te proiectezi pe tine însuţi într-o situaţie pe care doar o observi. Lasă-ţi mintea să zburde liberă, lasă toate gândurile şi imaginile care se conturează să se limpezească. Încearcă să nu exerciţi nici un fel de disciplină mintală. Fii ca un burete; concentrează-te la toate şi la nimic. S-ar putea să-ţi aminteşti unele lucruri concrete, unele circuite întrerupte fiind electric stimulate să se repună în funcţiune.

Bourne se gândi la cuvintele lui Washburn în timp ce se aşeza mai bine în colţul banchetei, încercând să-şi recapete controlul trupului. Îşi masă pieptul, muşchii din jurul fostei răni. Durerea persista, dar nu la fel de ascuţită cum fusese cu câteva minute în urmă.

— Nu poţi să-mi spui pur şi simplu aşa, să pornesc, strigă Marie St. Jacques. Nu ştiu unde merg!

— Nici eu, răspunse Jason.

Îi spusese să meargă de-a lungul lacului. Era întuneric şi avea nevoie de timp ca să gândească. Fie şi numai pentru a se comporta ca un burete.

— Lumea o să mă caute! exclamă ea.

— Şi pe mine mă caută.

— M-ai luat împotriva voinţei mele. M-ai lovit. De mai multe ori. Acum vorbea încet, încercând să-şi recapete autocontrolul. Asta înseamnă răpire, atac… delicte grave. Ai scăpat din hotel; spuneai că asta vrei. Lasă-mă să plec şi n-o să spun nimic. Îţi promit!

— Vrei să zici că-mi dai cuvântul tău?

— Da!

— Eu ţi l-am dat pe al meu şi mi l-am luat înapoi. Ai putea să faci şi tu acelaşi lucru.

— Tu eşti altfel. Eu n-o voi face. Pe mine nu încearcă nimeni să mă omoare. Dumnezeule! *Te rog!*

— Condu înainte.

Un lucru îi era clar. Ucigaşii îl văzuseră abandonându-şi valiza.

Era deci evident că se pregătea să plece din Zurich şi fără îndoială că şi din Elveţia. Aeroportul şi gara vor fi supravegheate. Iar maşina pe care o luase de la tipul pe care-l omorâse – care

încercase să-l omoare pe el – va fi căutată.

Nu se putea duce la aeroport ori la gară; trebuia să scape de maşină şi să găsească o alta. Dar avea destui bani –100.000 de franci elveţieni în etuiul paşaportului şi peste 16.000 de franci francezi în portofelul pe care-l furase de la marchizul de Chamford – ca să ajungă în mod clandestin până la Paris.

De ce la Paris? Oraşul ăla parcă ar fi fost un magnet, atrăgându-l în mod inexplicabil.

Nu eşti neajutorat. Îţi vei găsi drumul... Urmează-ţi instinctele, în limite rezonabile, desigur.

— Ai mai fost vreodată la Zurich? îşi întrebă el ostateca.

— Niciodată.

— Nu mă minţi?

— N-am nici un *motiv* s-o fac! *Te rog!* Lasă-mă să opresc. Lasă-mă *să plec!*

— De când eşti aici?

— De o săptămână. Conferinţa a ţinut o săptămână.

— Deci ai avut timp să umbli, să vezi oraşul.

— Abia dacă am ieşit din hotel. N-am avut vreme.

— Programul pe care l-am văzut afişat nu mi s-a părut foarte încărcat. Numai două comunicări pentru o zi întreagă.

— Erau vorbitori invitaţi şi niciodată nu au fost mai mult de doi pe zi. Dar munca noastră se desfăşura mai ales în discuţii, mici grupuri, de zece, cincisprezece persoane, din ţări diferite, reprezentând interese diferite.

— Eşti din Canada?

— Lucrez pentru Ministerul de Finanţe al guvernului canadian, Departamentul Venitului Naţional.

— Aşadar, „doctor” nu e titlu medical.

— În ştiinţe economice. Universitatea McGill, Pembroke College, Oxford.

— Sunt impresionat.

Deodată, cu o stridenţă controlată, ea adăugă:

— Superiorii mei aşteaptă să iau legătura cu ei. În *seara asta.* Dacă nu primesc veşti de la mine, se vor alarma. Vor face cercetări, vor suna la poliţia din Zurich.

— Aşa deci, zise el. Asta e o treabă care merită luată în considerare.

Bourne îşi dădu brusc seama că, în pofida şocului şi violenţei din ultima jumătate de oră, Marie St. Jacques nu-şi lăsase geanta din mână. Se aplecă înainte, strâmbându-se, durerea din piept

redevenind iarăşi ascuţită.

— Dă-mi geanta ta.

— Poftim?

Luă mâna de pe volan, într-o încercare zadarnică de a-l împiedica să i-o ia. El întinse mâna peste spătarul scaunului şi apucă geanta din piele fină.

— Condu mai departe, doctore, zise el, lăsându-se din nou pe spate pe banchetă.

— Nu ai *dreptul... se* întrerupse, dându-şi seama de absurditatea acestei remarci.

— Ştiu, răspunse el, deschizând geanta, aprinzând plafoniera maşinii şi punând geanta în dreptul luminii. După cum era de aşteptat de la o astfel de proprietară, geanta era foarte ordonată. Paşaportul, un portofel, un portmoneu pentru mărunţiş, chei, diverse note şi mesaje într-un buzunar. El căuta un mesaj anume: plicul galben care-i fusese dat de funcţionarul de la recepţie de la Carillon du Lac. Îl găsi, îl deschise şi scoase hârtia împăturită. Era o telegramă de la Ottawa.

RAPOARTELE ZILNICE EXCELENTE. CONCEDIU APROBAT. TE AŞTEPT LA AEROPORT MIERCURI 26. SUNĂ SAU TELEGRAFIAZĂ CU CE ZBOR VII. LA LYON VIZITEAZĂ NEAPĂRAT BELLE MEUNICRE. BUCĂTĂRIE EXCELENTĂ. CU DRAG, PETER.

Jason puse telegrama la loc în geantă. Văzu un pliculeţ de chibrituri, cu coperta de un alb lucios şi cu o inscripţie. Îl scoase şi citi numele de pe plic. Kronenhalle. Un restaurant... Un restaurant. Ceva îl deranja, nu ştia ce anume, dar acel ceva exista. Ceva în legătură cu un restaurant. Păstră plicul de chibrituri, închise geanta şi o puse înapoi pe scaunul din faţă.

— Asta e tot ce am vrut să văd, spuse el, instalându-se din nou în colţul banchetei, uitându-se la chibrituri. Parcă-mi amintesc că spuneai ceva de „veşti de la Ottawa”. Le-ai primit. Douăzeci şi şase e peste mai bine de o săptămână.

— Te rog...

Implorarea era un strigăt de ajutor. El îşi dădu seama de asta, dar nu putea să-i răspundă. Pentru încă vreo oră avea nevoie de această femeie, aşa cum un olog are nevoie de o cârjă. El avea nevoie de un şofer. Dar nu în maşina asta.

— Întoarce, comandă el. Ia-o înapoi spre Carillon.

— Spre... hotel?

— Da, spuse el, cu ochii pe chibrituri, tot răsucindu-le în mână sub lumina plafonierei. Avem nevoie de altă maşină.

— Noi? Nu, *nu poţi* să faci asta! Nu mai…

Din nou se opri înainte de a termina fraza, de a-şi termina gândul. În mod evident, îi trecu prin minte, brusc, o idee. Întoarse maşina şi apăsă pe acceleraţie cu atâta putere încât maşina ţâşni înainte şi cauciucurile scrâşniră. Luă imediat piciorul de pe pedală, cu mâinile încleştate pe volan, încercând să se autocontroleze.

Bourne îşi ridică privirea de pe chibrituri, uitându-se la părul ei lung şi roşcat, care lucea în lumină. Scoase pistolul din buzunar şi se aplecă din nou înainte, chiar în spatele ei. Ridică arma, trecându-şi mâna peste umărul ei, răsucind-o şi lipindu-i ţeava de obraz.

— Să fim clar înţeleşi. Vei face exact ce-ţi spun. Vei sta lângă mine şi acest pistol se va afla în buzunarul meu, ţintit spre stomacul tău, aşa cum e ţintit spre capul tău. După cum ai văzut, e în joc viaţa mea şi nu voi ezita să apăs pe trăgaci. Vreau să înţelegi.

— Înţeleg.

Răspunsul ei era abia şoptit. Respira cu buzele întredeschise, complet terorizată. Jason luă pistolul de lângă obrazul ei. Era satisfăcut.

Satisfăcut şi revoltat.

*Lasă-ţi mintea să zburde liberă… Chib*riturile. Ce era cu chibriturile? Dar nu chibriturile îi spuneau ceva, ci un restaurant. Nu Kronenhalle, dar un restaurant. Grinzi groase, lumină de lumânări, triunghiuri… negre pe faţadă. Zid alb şi triunghiuri negre. Trei?…

Trei triunghiuri negre.

Acolo era cineva… la un restaurant cu trei triunghiuri pe faţadă. Imaginea era atât de clară, de vie… de tulburătoare. Ce era cu ea? Oare exista un asemenea loc?

S-ar putea să-ţi aminteşti unele lucruri concrete… unele circuite întrerupte… stimulate să se repună în funcţiune.

Oare asta se întâmpla acum? *Oh, Iisuse nu pot suporta!*

La câteva sute de metri în faţă se zăreau luminile de la Carillon du Lac. Nu-şi pregătise clar următoarele mişcări, dar pornea de la două presupuneri. Prima, că ucigaşii nu rămăseseră la hotel. Pe de altă parte însă, Bourne n-avea de gând să intre într-o capcană creată chiar de el. Pe doi dintre ucigaşi îi ştia; dar

dacă mai erau şi alţii, rămaşi acolo, n-avea cum să îi recunoască.

Parcarea principală era în stânga hotelului, dincolo de aleea circulară care ducea la intrare.

— Încetineşte, ordonă Bourne. Intră pe prima la stânga.

— E o ieşire, protestă femeia, cu glas tensionat. E sens interzis.

— Nu vine nimeni. Dă-i drumul. Intră în parcare, treci de zona luminată.

Scena de la intrarea hotelului explica de ce nimeni nu le dădu nici o atenţie. Pe aleea circulară erau oprite patru maşini de poliţie, cu luminile de pe capotă rotindu-se, dând sentimentul de stare de urgenţă. Se vedeau poliţişti în uniformă, cu funcţionari în redingotă alături, printre mulţimea agitată de oaspeţi ai hotelului; puneau întrebări şi răspundeau la întrebări, verificând identitatea celor care plecau cu automobilele.

Marie St. Jacques traversă parcarea, depăşind zona puternic luminată şi trase într-un loc liber pe partea dreaptă. Opri motorul şi rămase nemişcată, uitându-se drept înainte.

— Fii foarte atentă, spuse Bourne, coborând geamul pe partea lui. Şi mişcă-te încet. Deschide portiera şi coboară, apoi vino aici şi ajută-mă. Nu uita, geamul e deschis şi am pistolul în mână. Eşti numai la doi sau trei paşi de mine; nu se poate să te ratez la distanţa asta.

Ea făcu ce i se spusese ca un automat speriat. Jason se sprijini de cadrul geamului şi se ridică în picioare pe pavaj. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul; începea să-şi recapete mobilitatea. Putea să umble. Nu foarte bine, uşor şontâc, dar putea să umble.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă femeia, de parcă i-ar fi fost teamă să audă răspunsul.

— Să aştept. Mai devreme sau mai târziu cineva va veni aici cu o maşină să o parcheze. Orice s-ar fi întâmplat în hotel, încă e ora cinei. S-au făcut rezervări, s-au organizat dineuri, multe din ele de afaceri. Aceşti oameni nu-şi vor schimba planurile.

— Şi când va veni o maşină, cum o iei? făcu o pauză, apoi răspunse singură la întrebare. Oh, Dumnezeule, îl vei omorî pe cel care o conduce, oricine ar fi el.

O apucă strâns de braţ, chipul ei palid ca ceara fiind doar la câţiva centimetri de el. Trebuia să o stăpânească prin teamă, dar nu într-atât încât să rişte să o apuce isteria.

— Dacă va trebui, o voi face, dar nu cred că va fi nevoie.

Există angajaţi speciali care conduc maşinile în parcare, lăsând de obicei cheile sub bord sau sub scaun. E mai simplu.

Dinspre aleea circulară se iviră lumini de faruri. Un mic coupe intră în parcare, venind direct spre ei, alarmându-l pe Bourne, până ce văzu că scaunul din dreapta şoferului era gol. Se aflau însă în calea farurilor şi fuseseră văzuţi.

*Rezervări pentru restaurant... Un restaurant. Jas*on se decise să folosească prilejul.

Angajatul se dădu jos din maşină şi puse cheile sub scaun. În timp ce se pregătea să plece, îi salută uşor dând din cap, cu o urmă de curtoazie. Bourne i se adresă în franceză.

— Hei, tinere! Poate ai putea să ne ajuţi.

— Domnule? Omul se apropie de ei şovăielnic, cu prudenţă, evident sub impresia celor petrecute în hotel.

— Nu mă simt prea bine, am băut puţin cam mult din excelentul vostru vin veneţian.

— Se mai întâmplă, domnule.

Tânărul zâmbi, uşurat.

— Soţia mea a fost de părere că ar fi bine să luăm puţin aer înainte de a porni spre oraş.

— O idee bună, domnule.

— Înăuntru încă tot mai e nebunie? Am crezut că ofiţerul de poliţie n-o să ne lase să ieşim, până când şi-a dat seama că s-ar putea să vărs pe uniforma lui.

— E un balamuc, domnule. Sunt peste tot... Ni s-a spus să nu discutăm despre asta.

— Normal. Dar avem o problemă. Azi după-amiază trebuia să sosească un asociat de-al meu şi convenisem să ne întâlnim la un restaurant, dar am uitat cum îi spune. Am mai fost acolo, dar nu reuşesc să-mi amintesc unde e sau cum îi spune. Îmi amintesc că pe faţadă avea trei forme bizare. Parcă nişte triunghiuri.

— Ăsta e al D-rei Alpenhauser, domnule. Cele Trei... Cabane. E pe o străduţă care porneşte din Falkenstrasse.

— Da, bineînţeles, ăsta e! Şi ca să ajungem acolo... Bourne lăsă cuvintele în suspensie, ca un om care a băut prea mult şi încearcă să se concentreze.

— Ieşiţi din parcare şi o luaţi la stânga. Mergeţi pe Uto Quai cam o sută de metri, până ajungeţi la un debarcader mare, apoi cotiţi la dreapta. Ajungeţi în Falkenstrasse. După ce treceţi de Seefeld, nu se poate să nu vedeţi străduţa cu restaurantul. E un

indicator la colţ.

— Mulţumim. Vei mai fi aici peste câteva ore, când ne întoarcem?

— Sunt de serviciu până la două dimineaţa, domnule…

— Bun. O să caut să-mi exprim recunoştinţa mai concret.

— Mulţumesc, domnule. Doriţi să vă aduc eu maşina?

— Ai făcut destule pentru noi, mulţumesc. Mai am nevoie de puţină plimbare.

Tânărul îi salută şi porni spre intrarea în hotel. Jason o conduse pe Marie St. Jacques înspre coupe mergând şontâcăind alături de ea.

— Grăbeşte-te. Cheile sunt sub scaun.

— Dacă ne opresc, ce te faci? Angajatul va vedea maşina ieşind şi îşi va da seama că am furat-o.

— Mă-ndoiesc. Asta nu se va întâmpla dacă plecăm imediat, deîndată ce intră în învălmăşeala aia.

— Dar dacă *ne vede?*

— Atunci sper că ştii să conduci cu viteză, spuse Bourne, împingând-o spre portieră. Urcă.

Tânărul dăduse colţul şi grăbise brusc pasul. Bourne scoase pistolul şi ocoli repede maşina, şchiopătând, sprijinindu-se de ea cu pistolul îndreptat spre parbriz. Deschise uşa din dreapta şi se urcă lângă femeie.

— Fir-ar să fie! Am zis să iei *cheile!*

— Bine… Nu pot să g*ândesc.*

— Străduieşte-te!

— Oh, Doamne…

Băgă mâna sub scaun, pipăind sub preş până găsi micul portchei din piele.

— Porneşte motorul, dar aşteaptă până-ţi spun eu ca să dai înapoi.

Se uită dacă nu cumva se ivesc lumini de faruri dinspre aleea circulară; dacă ar fi fost o maşină de parcat, ar fi existat un motiv pentru ca tânărul să o ia aproape la fugă. Nu se iviră. Înseamnă că motivul era altul. Două persoane necunoscute aflate în parcare.

— Dă-i drumul. Repede. Vreau să scap de aici.

Peste câteva secunde se apropiau de ieşirea din parcare pe partea dinspre lac.

— Încetineşte, porunci el.

În faţa lor, un taxi intră în curbă. Bourne îşi ţinu respiraţia şi se

uită prin geamul din partea opusă spre intrarea de la Carillon du Lac. Scena de acolo explica de ce angajatul de la parcare o rupsese aproape la fugă. Între poliţişti şi oaspeţii hotelului se iscase o ceartă. Se formase o coadă pentru verificarea identităţii celor care plecau şi întârzierea îi înfuria pe oaspeţi.

— Să mergem, spuse Jason, strâmbându-se iarăşi de durerea care îi străpunse pieptul. N-au nimic cu noi.

Era o senzaţie stupefiantă, sinistră şi tulburătoare. Cele trei triunghiuri erau aşa cum şi le închipuise el: din lemn gros, închis la culoare, pe o faţadă albă. Trei triunghiuri egale, reprezentare abstractă a unor acoperişuri de cabane într-o vale înecată sub zăpadă. Deasupra celor trei vârfuri era scris numele restaurantului, cu litere gotice: DREIALPENHAUSER. Sub baza triunghiului din mijloc se afla intrarea, uşi duble ce formau împreună o arcadă de catedrală, cu inele masive de fier. Clădirile din jur, de pe ambele părţi ale străduţei înguste, fuseseră restaurate şi ofereau imaginea unui Zurich şi a unei Europe de demult. Nu era o stradă pentru maşini; dar ţi-o puteai închipui cu trăsuri elegante trase de cai, cu vizitii cu pălării înalte pe capră şi luminată cu felinare. Era o stradă plină de imaginile şi sunetele unor amintiri uitate, îşi zise bărbatul care nu avea amintiri, ca să aibă ce uita.

Şi totuşi *avusese* una, vie şi tulburătoare. Trei triunghiuri întunecate, grinzi groase şi lumină de lumânări. Avusese dreptate; era o amintire din Zurich, dar dintr-o altă viaţă.

— Am ajuns, spuse femeia.

— Ştiu.

— Spune-mi ce să fac! strigă ea. Trecem de el.

— Mergi până la colţul următor şi coteşte la stânga. Ocoleşte cvartalul, apoi revino încoace.

— De ce?

— Aş vrea şi eu să ştiu.

— Ce face?!

— Pentru că aşa am zis eu.

Acolo e cineva... la acel restaurant. De ce nu-i veneau şi alte imagini? O altă imagine. Un chip.

Trecură în josul străzii, prin faţa restaurantului, de două ori. Văzu intrând două perechi, apoi un grup de patru persoane; nu ieşi decât un singur bărbat, care o luă spre Falkenstrasse. După numărul de maşini parcate la colţ, la Drei Alpenhauser era o aglomeraţie relativă. Probabil că va creşte în următoarele două

ore, căci la Zurich lumea prefera să cineze pe la zece şi jumătate mai degrabă decât la opt. Nu avea rost să mai amâne. Lui Bourne nu-i mai veni nimic în minte. Nu putea decât să stea şi să aştepte în speranţa că ceva îi va veni. *Ceva.* Aşa cum un plic de chibrituri evocase o imagine din realitate. În acea realitate exista un adevăr pe care trebuia să-l descopere.

— Trage pe dreapta, în faţa ultimei maşini. O luăm pe jos înapoi. În tăcere, fără să comenteze sau să protesteze, femeia făcu aşa cum i se spusese. Jason o privi atent; reacţia ei era prea docilă, nepotrivită cu comportarea ei anterioară. Înţelese. Trebuia să-i dea o lecţie. Indiferent de ce s-ar putea întâmpla la Drei Alpenhauser, avea nevoie de ea ca să-l scoată din Zurich.

Maşina se opri, cu cauciucurile frecându-se de bordură. Marie opri motorul şi se pregătea să scoată cheile, cu mişcările lente, mult prea lente. El se întinse şi o apucă de încheietura mâinii; Marie îl privea fix, cu respiraţia tăiată. Îşi lăsă degetele să alunece pe mâna ei, până la etuiul din piele al cheilor.

— Astea le iau eu, spuse el.

— Normal, replică ea, ţinând mâna stângă în mod ciudat, lângă ea, pe panoul portierei.

— Acum coboară şi rămâi lângă capotă, continuă el. Să nu faci vreo prostie.

— De ce aş face? M-ai omorî.

— Bun.

Se întinse să deschidă uşa, exagerând dificultatea cu care se mişca. Era cu ceafa spre ea; apăsă pe clanţă.

Brusc, auzi foşnet de mătase şi la fel de brusc o pală de aer năvăli în maşină. Portiera se deschise şi femeia se afla pe jumătate afară în stradă. Însă Bourne era pregătit; trebuia să-i dea o lecţie. Se întoarse şi, întinzând braţul stâng ca un resort, cu degetele ca nişte gheare, o apucă de mătasea rochiei, între omoplaţi. O trase înapoi pe scaun şi, înhăţând-o de păr, îi smuci capul spre el până ce faţa îi era chiar lângă a lui.

— N-o să mai fac, ţipă ea, cu ochii în lacrimi. Jur că n-o să mai fac!

Se întinse prin faţa ei şi închise uşa, apoi o privi de aproape, încercând să înţeleagă ceva din sine însuşi. Cu treizeci de minute în urmă, când îi proptise ţeava pistolului în obraz, ameninţând-o s-o ucidă dacă nu-i dă ascultare, îl prinsese un val de greaţă. Acum nu avea o astfel de reacţie de repulsie; printr-o singură acţiune potrivnică, ea trecuse în alt teritoriu. Devenise un

duşman, o ameninţare; era în stare s-o ucidă dacă era nevoit s-o facă, s-o ucidă fără emoţii, ca un act necesar din raţiuni practice.

— *Spune* ceva! şopti ea.

Trupul îi fu zguduit de un scurt spasm. Se prinse de încheietura mâinii, încercând să se stăpânească. Reuşi parţial. Vorbi iarăşi, de data asta nu în şoaptă, ci cu glas egal.

— Am spus că n-am s-o mai fac şi n-am s-o mai fac.

— O să încerci, răspunse el pe un ton liniştit. Va veni o clipă când vei crede că poţi izbuti şi vei încerca iarăşi. Mai bine m-ai crede când îţi spun că nu poţi. Însă dacă mai încerci o dată, voi fi nevoit să te ucid. Nu vreau să fac asta, nu există nici un motiv. Decât dacă devii o ameninţare pentru mine. Iar dacă fugi înainte de a-ţi da eu drumul, exact asta faci. Nu pot să te las s-o faci.

Spusese adevărul, aşa cum vedea el adevărul. Uşurinţa cu care luase hotărârea era pentru el la fel de uimitoare ca şi hotărârea în sine. A ucide era o chestiune practică, nimic altceva.

— Zici că o să-mi dai drumul, spuse ea. Când?

— Când voi fi în siguranţă, răspunse el. Când nu mai contează ce vei spune sau ce vei face.

— Când va fi asta?

— Cam peste vreun ceas. După ce ieşim din Zurich şi eu voi fi în drum spre alt loc. Nu vei şti încotro sau cum.

— De ce te-aş crede?

— Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu. Îi dădu drumul din strânsoare. Calmează-te. Şterge-ţi ochii şi piaptănă-te. Intrăm în restaurant.

— Ce este acolo înăuntru?

— Aş vrea şi eu să ştiu, spuse el, aruncând o privire prin luneta din spate către intrarea la Drei Alpenhauser.

— Ai mai spus asta.

Se uită la ea, la ochii mari căprui care îl priveau iscoditor. Iscoditor, cu teamă, cu uimire.

— Ştiu. Hai, grăbeşte-te.

Tavanul înalt era brăzdat de grinzi groase, mesele şi scaunele din lemn masiv şi cele din sală şi cele din separeurile adânci, totul scăldat în lumina lumânărilor. Printre mese circula un acordeonist, scoţând din instrumentul lui crâmpeie silenţioase de muzică bavareză.

Mai văzuse cândva sala asta mare, grinzile şi lumina lumânărilor rămânându-i întipărite în minte, la fel ca şi sunetele. Mai venise aici într-o altă viaţă. Se opriră în micul foaier, în faţa

oberului, care, îmbrăcat în smoching, îi salută politicos.

— *Haben Sie einen Tisch schon resefviert, mein Herr?*[23]

— Dacă vreţi să spuneţi o masă rezervată, îmi pare rău, nu. Dar ne-aţi fost foarte călduros recomandaţi. Sper să ne găsiţi un loc. Un separeu, dacă s-ar putea.

— Desigur, domnule. Încă e devreme şi nu e aglomeraţie. Pe aici, vă rog.

Fură conduşi spre un separeu în colţul cel mai apropiat, cu o lumânare pâlpâind pe mijlocul mesei. Jason îi făcu semn Mariei St. Jacques, care se aşeză, iar el se instală în faţa ei.

— Mută-te lângă perete, îi spuse el după plecarea oberului. Nu uita, am pistolul în buzunar şi ajunge să ridic piciorul ca să te opresc.

— Ţi-am spus că nu voi încerca.

— Sper să n-o faci. Comandă ceva de băut. Nu avem timp să mâncăm.

— Nici n-aş putea să mănânc. Se apucă iarăşi de încheietură, cu mâinile tremurându-i vizibil. De ce nu avem timp? Ce aştepţi?

— Nu ştiu.

— De ce tot spui asta? „Nu ştiu”. „Aş vrea să ştiu”. De ce ai venit aici?

— Fiindcă am mai fost cândva aici.

— Ăsta nu e un răspuns!

— N-am nici un motiv să-ţi dau vreunul.

Se apropie un chelner. Marie comandă vin, iar Bourne ceru un scotch, simţind nevoia de ceva tare. Aruncă o privire înjur, prin restaurant, încercând să se concentreze la *totul şi la nimic*. Să fie un burete. Dar nu exista decât nimicul. Nici o imagine nu-i venea în minte, nici un gând. *Nimic.*

Şi apoi zări chipul, în partea cealaltă a sălii. Era un chip mare, pe un cap mare, deasupra unui trup obez, ce stătea lipit de perete într-un separeu de la margine, lângă o uşă închisă.

Individul gras stătea în penumbră, la punctul lui de observaţie, ca şi cum penumbra i-ar fi servit de protecţie. Privirea lui era aţintită asupra lui Jason, în ea citindu-se teamă şi uimire neîncrezătoare. Bourne nu cunoştea chipul, dar chipul îl ştia pe el. Tipul îşi duse degetele la buze şi se şterse la colţurile gurii, apoi îşi mută privirea, studiind fiecare om, de la fiecare masă. Doar după aceea se urni greoi, îndreptându-se spre masa lor.

— Vine încoace un bărbat, spuse Jason, pe deasupra flăcării

[23] Aveţi o masă rezervată, domnule? (germ.).

lumânării. Un bărbat gras, care e speriat. Nu scoate nici o vorbă. Orice ar spune, ţine-ţi gura închisă. Şi nu te uita la el; ridică mâna, pune-ţi bărbia în palmă, degajat. Uită-te la perete, nu la el.

Femeia ridică din sprâncene, ducându-şi mâna dreaptă la obraz; degetele îi tremurau. Pe buzele ei se citea o întrebare, dar nu scoase nici un sunet. Jason îi răspunse la întrebarea nerostită.

— E pentru binele tău, spuse el. N-are sens ca tipul să te poată identifica.

Grăsanul dădu colţul separeului. Bourne suflă în lumânare, cufundând masa într-un întuneric relativ. Individul îl privea ţintă şi îi vorbi cu glas în care se simţea încordarea.

— *Du lieber Gott!*[24] De ce ai *venit* aici? Ce am făcut ca să-mi faci una ca asta?

— Îmi place mâncarea de aici, ştii bine.

— Tu nu ai *sentimente?* Am familie, nevastă şi copii. Nu am făcut decât ceea ce mi s-a spus. Ţi-am dat plicul; nu m-am uitat în el, nu ştiu nimic!

— Dar ai fost plătit, nu-i aşa? întrebă Jason, ghidându-se după instinct.

— Da, dar nu am spus nimic. Nu ne-am cunoscut niciodată, nu te-am descris niciodată. Nu am vorbit cu nimeni!

— Atunci de ce ţi-e teamă? Sunt un client obişnuit, venit să cineze.

— Te implor! Pleacă.

— Acum încep să mă supăr. Fă bine şi spune-mi de ce.

Individul gras îşi duse mâna la faţă, ştergând din nou umezeala ce i se formase în jurul gurii. Se uită peste umăr, spre uşă, apoi se întoarse iarăşi spre Bourne.

— Poate că alţii au vorbit, poate că alţii ştiu cine eşti. Eu am mai avut necazuri cu poliţia. Ar veni direct la mine.

Marie St. Jacques îşi pierdu controlul. Se uită la Jason şi cuvintele îi scăpară fără voie.

— Poliţia… Ei erau *poliţia.*

Bourne îi aruncă o privire furioasă, apoi se întoarse către grăsan.

— Vrei să zici că poliţia le-ar face vreun rău nevestei şi copiilor tăi?

— Nu ei direct – după cum ştii foarte bine. Dar interesul lor i-ar conduce pe alţii la mine. La familia mea. Câţi sunt cei care te

[24] Dumnezeule! (germ.).

caută, mein Herr? Şi *ce* sunt? Nu eu trebuie să-ţi răspund. Ei nu se dau în lături de la nimic – moartea unei neveste ori a unui copil e nimica toată. *Te rog.* Pe viaţa mea, nu am spus nimic. *Pleacă*.

— Exagerezi.

Jason duse paharul la buze, parcă pentru a-i arăta că nu are de gând să se mişte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu *face* asta! Omul se aplecă în faţă, apucând marginea mesei. Dacă vrei o dovadă a tăcerii mele, o să ţi-o dau. S-a dat de veste în toată *Verbrecherwelt* ca oricine are vreo informaţie să sune la un număr anume, la poliţia din Zurich. Totul va rămâne strict confidenţial; în *Verbrecherwelt*, cu aşa ceva nu se minte. Recompensele urmau să fie substanţiale, poliţiile din mai multe ţări trimiţând fonduri prin Interpol. Iar unele neînţelegeri trecute ar putea să fie văzute într-o altă lumină de către organele de justiţie. Tipul se îndreptă de spate, ştergându-se din nou la gură. Un om ca mine ar fi putut trage foloase dintr-o relaţie mai bună cu poliţia. Şi totuşi n-am făcut nimic. În pofida confidenţialităţii garantate, nu am făcut absolut nimic!

— Dar altcineva? Spune-mi adevărul; o să ştiu dacă minţi.

— Eu îl ştiu doar pe Chernak. E singurul cu care am vorbit şi care recunoaşte că te-a văzut. Dar asta ştii şi tu; plicul mi-a fost trimis prin el. Dar el n-ar vorbi niciodată.

— Unde e Chernak acum?

— Acolo unde e întotdeauna. În apartamentul lui din Lowenstrasse.

— N-am fost niciodată acolo. La ce număr?

— N-ai fost niciodată?… Grăsanul făcu o pauză, cu buzele strânse şi panică în priviri. Mă testezi?

— Răspunde la întrebare.

— Numărul 37. Ştii la fel de bine ca şi mine.

— Atunci te-am pus la încercare. Cine i-a dat plicul lui Chernak?

Tipul stătea nemişcat. Asta era o provocare la adresa integrităţii lui îndoielnice.

— Nu am de unde să ştiu. Şi nici n-aş întreba vreodată.

— N-ai fost nici măcar curios?

— Bineînţeles că nu. Capra nu intră de bunăvoie în vizuina lupului.

— Caprele sunt de încredere; au un miros bine dezvoltat.

— Şi sunt prudente, mein Herr. Fiindcă lupul e mai rapid şi cu mult mai agresiv. N-ar fi decât o singură urmărire. Ultima pentru capră.

— Ce se afla în plic?

— Ţi-am spus, nu l-am deschis.

— Dar ştii ce era în el.

— Bani, presupun.

— *Presupui?*

— Bine. Bani. Mulţi bani. Dacă a fost vreodată neconcordanţă, eu n-am nici o vină. Şi acum *te rog, te implor, pleacă de aici!*

— O ultimă întrebare.

— Orice. Numai pleacă.

— Pentru ce erau banii?

Individul obez se holbă la Bourne, cu respiraţia gâjâită, bărbia lucindu-i de transpiraţie.

— Văd că mă supui la un supliciu, mein Herr, dar nu voi da înapoi. Poţi să numeşti asta curajul unei capre insignifiante, care a supravieţuit. Citesc în fiecare zi ziarele. În trei limbi. Acum şase luni a fost ucis un om. Moartea lui a fost relatată pe prima pagină în toate ziarele de atunci.

CAPITOLUL 7

Ocoliră cvartalul, ieşind în Falkenstrasse, apoi cotiră la dreapta pe Limmat Quai, spre catedrala Grossmunster. Lowenstrasse era pe malul celălalt al râului, în partea de vest a oraşului. Cel mai uşor se putea ajunge acolo trecând peste Podul Munster, luând-o pe Bahnhofstrasse şi apoi pe Nuschelerstrasse; străzile se intersectau, din câte le spusese o pereche ce tocmai intra la Drei Alpenhauser când ei ieşeau.

Marie St. Jacques conducea în tăcere, agăţându-se de volan tot aşa cum se agăţase de geanta ei în timpul demenţei de la Carillon; era pentru ea singura legătură cu normalitatea. Bourne o înţelegea.

...a fost ucis un om. Moartea lui a fost relatată pe prima pagină în toate ziarele de atunci.

Jason Bourne fusese plătit ca să ucidă şi poliţia din mai multe ţări trimisese fonduri, prin Interpol, pentru a atrage informatori, ca să-l poată prinde mai uşor. Ceea ce însemna că mai fuseseră ucişi şi alţi oameni.

Câţi sunt cei care te caută, mein Herr? Şi ce sunt?... Ei nu se dau în lături de la nimic – moartea unei neveste ori a unui copil e nimica toată!

Nu poliţia. Alţii.

Cele două turle ale catedralei Grossmunster se înălţau pe cerul întunecat, limitate de reflectoare, creând umbre stranii. Jason se uită lung la vechiul edificiu; ca pe atâtea alte lucruri, îl ştia şi totuşi nu-l ştia. Îl mai văzuse şi totuşi îl vedea pentru prima oară.

Eu îl ştiu doar pe Chernak... Plicul mi-a fost transmis prin el... Lowenstrasse. Numărul 37. Ştii la fel de bine ca şi mine.

Oare?

Trecură peste pod, în partea mai nouă a oraşului. Străzile erau aglomerate. Bourne încercă să nu se concentreze la nimic… şi la tot. Adevărul începea să prindă contururi, rând pe rând câte un element, unul mai enigmatic ca altul. Nu era deloc convins că mai era în stare – mint*al în* stare – să mai asimileze multe.

— Halt! Die Dame da! Die Scheinwerfer sind aus und Sie

haben links signaliziert. Das ist eine Einbahnstrasse![25]

Bourne ridică privirea, simţind o durere surdă în stomac. Lângă ei se afla o maşină de poliţie şi un poliţist striga la ei prin geamul deschis. Deodată, totul îi deveni clar… Marie St. Jacques văzuse maşina de poliţie în oglinda retrovizoare; stinsese farurile şi lăsase mâna încet jos, spre semnalizatorul de direcţie, semnalizând stânga. Stânga pe o stradă cu sens unic, unde săgeţile de la intersecţie arătau limpede că nu se poate merge decât la dreapta. Şi asta chiar în faţa unei maşini de poliţie. Era clar că aveau să fie opriţi şi femeia va putea ţipa după ajutor.

Bourne aprinse farurile, apoi se aplecă peste fată, oprind cu o mână semnalizatorul şi cu cealaltă strângând-o de braţ acolo unde o mai strânsese deja.

— O să te omor, doctore, spuse el calm, apoi strigă pe geam către ofiţerul de poliţie. Scuzaţi. Suntem puţin cam dezorientaţi! Turişti! Vrem să o luăm pe strada următoare!

Poliţistul se găsea la nici un metru de Marie St. Jacques, cu ochii pe faţa ei, evident mirat de lipsa ei de reacţie.

— Porneşte. Să nu faci vreo prostie, spuse Jason. Îi făcu semn cu mâna poliţistului, prin geam şi strigă: Încă o dată, scuze!

Poliţistul ridică din umeri şi apoi se întoarse la coechipierul lui să reia o discuţie întreruptă.

— Am *fost* dezorientată, zise fata, glasul ei melodios tremurând. E o circulaţie atât de aglomerată… Oh, Dumnezeule, mi-ai rupt braţul!… *Ticălosule.*

Bourne îi dădu drumul, tulburat de furia ei; prefera teama.

— Doar nu te aştepţi să te cred?

— În privinţa braţului?

— A dezorientării.

— Ai spus că urmează să facem curând la stânga; numai la asta m-am gândit.

— Data viitoare uită-te pe unde mergi.

Se trase de lângă ea, dar nu-şi luă ochii de pe chipul ei.

— *Eşti* un animal, şopti ea, închizând o clipă ochii şi redeschizându-i, cu o expresie de teamă în ei. Teama îi revenise.

Ajunseră în Lowenstrasse, un bulevard larg pe care case scunde din cărămidă roşie şi grinzi groase de lemn erau înghesuite între clădirile moderne din beton şi sticlă. Personalitatea căsuţelor din secolul al nouăsprezecelea era pusă

[25] Stai! Doamna este aici. Farurile sunt stinse şi dumneavoastră aţi semnalizat stânga. Asta e autostradă, (germ.).

în valoare de utilitarismul uniform al construcţiilor contemporane. Jason se uită la numere; erau în ordine descrescândă, de la vreo optzeci şi ceva, casele vechi fiind tot mai dese, până ce strada ajunse să aibă un aspect ca dintr-o altă epocă. Se înşirau una după alta, case de patru etaje, cu streşini şi cercevele din lemn, trepte de piatră, cu balustradă, ducând la uşi retrase de la stradă, luminate de felinare. Bourne recunoştea ceea ce nu-şi amintea; nu asta îl uimea cel mai mult, ci altceva. Şirul de case îi evoca o altă imagine, o imagine foarte pregnantă a unui alt şir de case, similar oarecum şi totuşi diferit. Dărăpănate, mai vechi, nicidecum atât de curate şi îngrijite… ferestre crăpate, trepte ciobite, balustrade incomplete, ruginite. Undeva mai departe, într-o altă parte a… Zurichului, da, în Zurich. Într-un cartier mărginaş rareori vizitat de cineva în afară de cei care locuiau acolo, o parte uitată a oraşului.

— Steppdeckstrasse, spuse el ca pentru sine, concentrându-se asupra imaginii din mintea lui.

Vedea o uşă, vopsită într-un roşu decolorat, un roşu închis, asemeni culorii rochiei pe care o purta femeia de lângă el.

— O pensiune… în Steppdeckstrasse.

— Ce face?

Marie St. Jacques era speriată. Credea că vorbele lui se referă la ea.

— Nimic.

Îşi dezlipi ochii de pe rochie şi se uită pe geam.

— Uite, numărul 37, spuse el, arătând cu degetul spre a cincea casă din şir. Opreşte maşina.

Coborî el primul, ordonându-i fetei să îl urmeze. Îşi încercă rezistenţa picioarelor şi apoi luă cheile de la ea.

— Poţi să mergi, spuse ea. Dacă poţi să mergi, atunci poţi şi să conduci.

— Probabil că pot.

— Atunci lasă-mă să plec! Am făcut tot ce ai vrut.

— Ba chiar mai multe, adăugă el.

— Nu voi spune nimic, nu *pricepi?* Eşti ultimul om de pe lume pe care-mi doresc să-l mai văd vreodată, sau cu care să vreau să mai am de-a face. Nu vreau să apar ca martor, nu vreau să am treabă cu poliţia, să dau declaraţii, nu vreau *nimic!* Nu vreau să fiu amestecată în ce eşti tu amestecat! Sunt speriată de moarte… asta e protecţia ta, nu-ţi dai seama? Lasă-mă să plec, te r*og!*

— Nu pot.

— Nu mă crezi.

— Nu asta contează. Am nevoie de tine.

— Pentru ce?

— Pentru o prostie. Fiindcă nu am permis de conducere. Nu poţi să închiriezi o maşină neavând permis de conducere, iar eu trebuie să închiriez o maşină.

— Ai maşina asta.

— Mai e bună poate pentru încă o oră. Cineva o să iasă de la Carillon du Lac şi o s-o ceară. Descrierea ei va fi comunicată prin staţie către toate echipajele de poliţie din Zurich.

Ea îl privi cu ochi în care se citea o groază de moarte.

— Nu vreau să urc acolo împreună cu tine. Am auzit ce a spus tipul de la restaurant. Dacă mai aud şi altele, o să mă ucizi.

— Ceea ce ai auzit nu-mi spune cu nimic mai mult mie decât îţi spune ţie. Poate chiar mai puţin. Haidem.

O apucă cu o mână de braţ, iar cu cea liberă se prinse de balustradă, ca să poată urca treptele fără să-l doară prea tare.

Ea îl privi lung, cu o expresie de nedumerire amestecată cu teamă.

Numele de M. Chernak se afla sub a doua cutie poştală, iar sub nume era o sonerie. Nu apăsă pe ea, ci pe cele patru butoane alăturate. Peste câteva secunde din difuzorul mic se auzi un amestec de glasuri, întrebând în Schweizerdeutsch cine era acolo. Dar cineva nu se mai osteni să răspundă şi apăsă pur şi simplu pe butonul de deblocare a broaştei. Jason deschise uşa, împingând-o pe Marie St. Jacques înaintea lui.

O trase lângă perete şi aşteptă. De sus se auzea zgomot de uşi deschizându-se, paşi care se apropiau de casa scării.

— *Wer ist da?*[26]

— Johann?

— *Wo bist du denn?*[27]

Linişte. Urmată de glasuri pline de iritare. Se auziră iarăşi paşi, apoi uşi închizându-se.

M. Chernak stătea la etajul doi, apartamentul 2C. Bourne o luă pe fată de braţ, merse cu ea şchiopătând până la treptele scării şi începură să urce. Desigur, fata avea dreptate. Ar fi fost mult mai bine să fie singur, dar n-avea încotro: avea nevoie de ea.

În săptămânile petrecute la Port Noir, studiase hărţi

[26] Cine este acolo? (germ.).

[27] Unde eşti? (germ.).

automobilistice. Lucerna se afla la distanţă de nici o oră cu maşina, iar Berna la două ore şi jumătate, cel mult trei. Putea să o ia spre oricare din aceste oraşe, să o debarce pe fată undeva în drum, într-un loc pustiu şi apoi să dispară. Totul era numai o chestiune de coordonare. Avea bani suficienţi ca să cumpere oameni care să-l ajute. Dar îi trebuia un mijloc pentru a ieşi din Zurich şi ea era acel mijloc.

Însă înainte de a pleca, trebuia să ştie; trebuia să vorbească cu un om pe nume…

M. Chernak. Numele era scris în dreapta soneriei. Se dădu la o parte din faţa uşii, trăgând-o pe femeie cu el.

— Vorbeşti germana? întrebă Jason.

— Nu.

— Nu minţi?

— Nu mint.

Bourne se gândi o clipă, uitându-se în sus şi în jos pe holul îngust. Apoi spuse:

— Apasă pe sonerie. Dacă se deschide uşa, rămâi pur şi simplu în faţa ei. Dacă răspunde cineva dinăuntru, spune că ai un mesaj – un mesaj urgent – de la un prieten de la Drei Alpenhauser.

— Şi dacă el, sau ea, îmi zice să-l strecor pe sub uşă?

Jason o privi atent.

— Bravo.

— Nu mai vreau violenţă. Nu vreau nici să *ştiu*, nici să *văd* nimic. Nu vreau decât…

— Ştiu, o întrerupse el. Să te întorci la taxele lui Cezar şi la războaiele punice. Dacă el, sau ea, spune aşa ceva, explică-i pe scurt că mesajul e verbal şi nu poate fi comunicat decât bărbatului care ţi-a fost descris.

— Şi dacă-mi cere descrierea? întrebă Marie St. Jacques cu răceală, spiritul ei analitic luând-o pentru o clipă înaintea fricii.

— Ai o minte ascuţită, doctore.

— Sunt precisă. Ţi-am spus că mi-e teamă. Ce fac?

— Spune-i să se ducă dracului, să trimită pe altcineva cu mesajul. Apoi te întorci şi pleci.

Ea se apropie de uşă şi apăsă pe sonerie. Dinăuntru se auzi un sunet bizar, un scârţâit, tot mai puternic, constant. Apoi se opri şi un glas profund întrebă:

— *Ja?*

— Îmi pare rău, nu vorbesc germana.

— *English.* Ce este? Cine sunteţi?

— Am un mesaj urgent de la un prieten de la Drei Alpenhauser.

— Băgaţi-l pe sub uşă.

— Nu pot. Nu este scris. Trebuie să-l comunic personal bărbatului care mi-a fost descris.

— Asta nu-i greu de făcut, zise glasul.

Se auzi ţăcănitul broaştei şi uşa se deschise.

Bourne se desprinse de lângă zid şi apăru în cadrul uşii.

— Eşti *nebun!* ţipă un bărbat care avea două cioturi în loc de picioare, cocoţat într-un scaun pe rotile. *Ieşi!* Pleacă de aici!

— M-am plictisit să tot aud asta, spuse Jason, trăgând-o pe fată înăuntru şi închizând uşa.

N-a fost deloc greu să o convingă pe Marie St. Jacques să aştepte într-un mic dormitor fără ferestre în timp ce ei discutau. Ologul Chernak era panicat, cu chipul răvăşit, alb ca ceara, iar părul cărunt, neîngrijit i se lipise de frunte.

— Ce vrei de la mine? întrebă el. Ai jurat că ultima noastră tranzacţie va fi şi cea de pe urmă! Nu mai pot face nimic, nu mai pot să risc. Au fost aici mesageri. Oricât am fost de prudent, oricât de mulţi intermediari am folosit, *au fost aici!* Dacă cineva lasă o adresă unde nu trebuie, sunt un om mort.

— Dar te-ai ales cu ceva pentru riscurile pe care ţi le-ai asumat, spuse Bourne, stând în faţa scaunului cu rotile, cu mintea în fierbere, întrebându-se dacă o fi existând vreun cuvânt sau vreo parolă care să declanşeze o avalanşă de informaţii.

Îşi aminti pe loc. *Dacă a fost vreo neconcordanţă, eu n-am nici o vină,* spusese grăsanul de la Drei Alpenhauser.

— Nimica toată, în comparaţie cu riscurile. Eram un om mulţumit, înainte ca tu să apari în viaţa mea, mein Herr, pentru că *eram* un individ mărunt. Un vechi soldat care a reuşit să ajungă la Zurich, schilod a cărui singură avere consta în nişte informaţii pentru care foştii camarazi erau dispuşi să-l plătească, modest, ca să nu le divulge. Era un trai decent, nu mare scofală, dar îmi ajungea. Pe urmă m-ai găsit *tu...*

— Sunt impresionat, spuse Jason. Hai să vorbim despre plic, despre plicul pe care l-ai transmis amicului nostru comun, cel de la Drei Alpenhauser. Cine ţi l-a dat?

— Un mesager, cine altcineva?

— De unde venea?

— De unde să ştiu *eu?* L-am primit într-o cutie, la fel ca pe

celelalte. Eu am despachetat-o şi am trimis plicul mai departe. *Tu* ai vrut aşa. Mi-ai spus că nu mai poţi să vii aici.

— Dar l-ai deschis, spuse Bourne, făcând o afirmaţie.

— Nici vorbă!

— Şi dacă ţi-aş spune că lipseau din bani?

— Atunci nu au fost plătiţi, nu s-au aflat în plic! Ologul ridicase glasul. Însă nu te cred. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, nu ai fi acceptat contractul. Dar l-ai acceptat. Atunci de ce ai mai venit aici?

Pentru că trebuie să ştiu. Pentru că simt că-mi ies din minţi. Văd şi aud lucruri pe care nu le înţeleg. Nu sunt decât un înveliş gol! Ajută-mă!

Bourne se îndepărtă de scaunul cu rotile, plimbându-se prin cameră, ajungând în faţa unei biblioteci. Pe un raft, la perete, erau puse în picioare mai multe fotografii. Din ele înţelese cine era tipul din spatele lui. Grupuri de soldaţi germani, unii cu câini lupi, pozând în faţa unor bărăci şi a unui gard... şi în faţa unei porţi cu sârmă ghimpată, pe care se citea o parte dintr-un nume. DACH... Dachau.

Tipul din spatele lui se mişca! Jason se răsuci. Chernak avea mâna vârâtă în traista de pânză atârnată de scaunul lui. Ochii îi aruncau scântei, chipul îi era schimonosit. Scoase mâna cu o mişcare rapidă; în ea ţinea un revolver cu ţeavă scurtă şi înainte ca Bourne să-l poată apuca pe al lui, Chernak trase. Împuşcăturile veniră în succesiune rapidă, junghiul ca de gheaţă cuprinzându-i tot umărul stâng, apoi capul. *Dumnezeule!* Se aruncă spre dreapta, rostogolindu-se pe covor, azvârli cu o lampă grea cu picior spre schilod, rostogolindu-se din nou până ajunse în spatele scaunului cu rotile. Se ghemui şi sări, izbindu-l pe Chernak în spate cu umărul stâng, aruncându-l din scaun şi în clipa următoare scoase din buzunar pistolul.

— O să-mi dea bani pentru cadavrul tău! urlă schilodul, zvârcolindu-se pe podea, încercând să se ridice cât să poată ţinti cu arma. N-o să mă bagi tu pe mine în coşciug! Eu o să te bag! Carlos o să mă plătească! Pe Dumnezeu c-o să mă plătească!

Jason sări spre stânga şi trase. Capul lui Chernak căzu pe spate şi din gât îi ţâşni sânge. Era mort.

De după uşa de la dormitor se auzi un ţipăt. Deveni tot mai profund, înăbuşit, ca un vaiet prelung, în care se amestecau teama şi repulsia. Un ţipăt de femeie... da, bineînţeles că era o femeie! Ostateca lui, cea care trebuia să-l ajute să scape din

Zurich. Iisu*se, nu* reuşea să vadă clar. Tâmpla îi zvâcnea!

Încet, îşi recăpătă vederea, refuzând să se lase pradă durerii. Zări baia, cu uşa deschisă, prosoape, o chiuvetă şi un dulăpior cu oglindă. Se duse repede într-acolo şi trase cu atâta forţă de oglindă încât aceasta se desprinse din balamale şi căzu pe jos, spărgându-se. *Rafturi.* Pansamente şi leucoplast. Înhăţă la repezeală tot ce putu… Trebuia să plece. Împuşcăturile erau un semnal de alarmă. Trebuia să-şi ia ostateca şi să fugă! Dorm*itorul! Und*e era dormitorul?

Ţipătul, vaietul… orientează-te de unde vine! Ajunse la uşă şi o deschise cu piciorul. Femeia… ostateca lui – cum naiba o chema? — stătea lipită de perete, cu lacrimi şiroindu-i pe faţă şi cu buzele întredeschise. Se repezi şi, apucând-o de mână, o târî afară.

— *Dumnezeule,* l-ai ucis! strigă ea. Un biet bătrân fără…

— Taci!

O împinse spre uşă, o deschise şi o îmbrânci pe fată afară în coridor. Zări ca prin ceaţă siluete, lângă balustradă, în deschizătura uşilor. Acestea o luară la fugă, se făcură nevăzute; auzi uşi trântindu-se, oameni ţipând. O apucă pe femeie de braţ cu mâna stângă; mişcarea îi provocă junghiuri de durere ascuţite în umăr. O împinse spre scară, forţând-o să coboare cu el, folosind-o ca sprijin, în timp ce în mâna dreaptă ţinea pistolul.

Ajunseră la parter, în faţa uşii masive.

— Deschide-o, comandă el.

Fata se execută. Trecură pe lângă cutiile poştale, spre uşa de la intrare. Jason îi dădu drumul fetei pentru o clipă, deschise chiar el uşa, aruncând o privire în stradă, trăgând cu urechea dacă se aude cumva un sunet de sirenă. Nimic.

— Haide! spuse el, trăgând-o afară, în jos pe trepte.

Băgă mâna în buzunar, strâmbându-se de durere şi scoase cheile de la maşină.

— Urcă!

În maşină, desfăcu pachetul de pansament şi şi-l puse la cap, oprind scurgerea sângelui. Avu un sentiment de uşurare. Rana nu era decât o zgârietură. Pentru că o primise la cap intrase în panică, dar glonţul nu-i pătrunsese în ţeastă. Nu va mai trece din nou prin chinurile de la Port Noir.

— Ei drăcie, porneşte maşina! Să plecăm de aici!

— Încotro? Nu ai spus încotro.

Femeia nu ţipa, dimpotrivă, vorbea calm. Neaşteptat de calm.

Uitându-se la el... se uita oare la el?

Îl cuprinse iarăşi ameţeala, vederea i se împăienjeni.

— Steppdeckstrasse...

Auzi cuvântul în clipa când îl rosti, neştiind dacă glasul era al lui. Dar avea în minte imaginea intrării. Vopseaua roşu închis, decolorată, sticla spartă... fierul ruginit.

— Steppdeckstrasse, repetă el.

Ce se întâmpla? De ce nu pornea motorul? De ce nu se urnea maşina? Fata nu-l *auzise?*

Ţinea ochii închişi; îi deschise. Pistolul. Era pe genunchii lui. Îl lăsase din mână ca să desfacă pansamentul... Fata lovi arma, făcând-o să cadă pe podea. Apoi îl îmbrânci, izbindu-l cu capul de geam. Portiera se deschise şi fata sări din maşină, luând-o la fugă pe stradă. Fugea! Ostateca lui alerga în sus pe Lowenstrasse!

Nu putea să rămână în maşină; nu îndrăznea să ia volanul. Maşina era o capcană de oţel, care-l putea da de gol. Puse pistolul şi sulul de leucoplast în buzunar, în mâna stângă ţinând pansamentul, gata să şi-l pună la cap dacă va începe să sângereze din nou. Coborî şi porni şontâcăind pe asfalt, îndepărtându-se cât mai mult şi mai repede de maşină. Undeva, la un colţ, trebuia să găsească un taxi. *Steppdeckstrasse.*

Marie St. Jacques continuă să alerge pe mijlocul bulevardului larg şi pustiu, făcând semn cu braţele spre maşinile care treceau în viteză pe lângă ea. Se afla la Zurich şi Lowenstrasse pe timp de noapte era o stradă prea largă, prea întunecoasă, prea aproape de parcul pustiu şi de râul Sihl pentru ca maşinile să oprească.

Totuşi, bărbaţii dintr-un automobil îi acordară atenţie. Maşina avea farurile stinse. Şoferul fu cel care o zări de la distanţă. I se adresă tovarăşului lui în Schweizerdeutsch.

— Ar putea să fie ea. Chernak ăla nu locuieşte departe de aici.

— Opreşte şi las-o să se apropie. Parcă era într-o rochie de mătase... ea e*!*

— Să ne asigurăm mai întâi, înainte de a-i anunţa pe ceilalţi.

Amândoi bărbaţii coborâră din maşină. Erau îmbrăcaţi în costume sobre, de oameni de afaceri, cu o expresie amabilă şi foarte serioasă pe faţă. Femeia panicată se apropia. Cei doi se îndreptară rapid spre mijlocul străzii. Şoferul îi strigă:

— *Was istpassiert, Fraulein?*[28]

[28] Ce s-a întâmplat, domnişoară? (germ.).

— Ajutaţi-mă! ţipă ea. Nu... nu ştiu germana. *Nicht sprechen.* Chemaţi poliţia! *Polizei!*

Al doilea bărbat i se adresă cu un glas plin de autoritate, care o linişti.

— Noi suntem de la poliţie, spuse el în engleză. Zurich Sicherheitpolizei. Nu eram siguri, domnişoară. *Sunteţi* femeia de la Carillon du Lac?

— *Da!* ţipă ea. N-a vrut să-mi dea drumul. M-a tot lovit, m-a ameninţat cu pistolul! A fost îngrozitor!

— Unde e el acum?

— E rănit. A fost împuşcat. Eu am fugit din maşină... se afla în maşină când eu am fugit! Arătă în jos pe Lowenstrasse. Acolo. La două străzi mai încolo. Într-un coupe, un coupe gri! E înarmat.

— Şi noi suntem, domnişoară, spuse şoferul. Haideţi. Urcaţi în spate. N-o să vi se întâmple nimic, o să avem noi grijă. Haideţi, repede.

Se apropiară de coupe-ul gri, cu farurile stinse. Înăuntru nu se afla nimeni. Dar în stradă şi pe treptele de la numărul 37 era lume multă, plină de agitaţie. Bărbatul de lângă şofer se întoarse către femeia speriată care şedea în colţul banchetei din spate.

— Aici locuieşte un tip pe nume Chernak. A pomenit de el? A spus că ar vrea să intre să discute cu el?

— A fost; m-a obligat şi pe mine să-l însoţesc! L-a *omorât!* L-a omorât pe acel bătrân schilod!

— *Der Sender... schnell!*[29] îi spuse bărbatul şoferului, luând microfonul de pe bord. *Wir sindzwei Strassen von da.*[30]

Maşina ţâşni înainte. Femeia se apucă de scaunul din faţă.

— Ce faceţi? Acolo a fost omorât un om!

— Şi noi trebuie să-l găsim pe ucigaş, răspunse şoferul. Din câte spuneaţi, a fost rănit. Poate că încă se mai află în zonă. Pe maşina asta nu scrie că e a poliţiei, poate că îl reperăm. Vom aştepta, desigur, până vine echipa de anchetă, dar noi avem îndatoriri de altă natură.

Maşina încetini, cotind pe strada aflată la vreo sută de metri de numărul 37. Bărbatul de lângă şofer vorbise ceva în microfon, în timp ce primul îi explica poziţia lor oficială. În difuzor se auziră fâşâituri şi apoi cuvintele:

— *Wir kommen binnen zwanzig Minuten. Wartet.*[31]

---

[29] Centrul... repede! (germ.).

[30] Sunteţi la a doua stradă de aici, (germ.).

[31] Sosim în douăzeci de minute. Aşteptaţi, (germ.).

— Superiorul nostru va sosi în scurt timp. Trebuie să-l aşteptăm. Doreşte să vă vorbească.

Marie St. Jacques se lăsă pe spate pe banchetă, închizând ochii, răsuflând uşurată.

— O, Doamne, aşa aş bea ceva!

Şoferul izbucni în râs şi îi făcu semn tovarăşului său. Acesta scoase din torpedo o sticlă plată şi i-o întinse femeii, zâmbind.

— Nu suntem foarte utilaţi, domnişoară, n-avem pahare sau ceşti, dar avem nişte coniac. Pentru urgenţe medicale, bineînţeles. Şi cred că acum e cazul. Vă rog.

Ea îi zâmbi la rândul ei şi acceptă sticla.

— Sunteţi doi oameni foarte drăguţi şi nu vă puteţi închipui cât vă sunt de recunoscătoare. Dacă veniţi vreodată în Canada, vă voi pregăti cea mai aleasă masă franţuzească ce se poate mânca în provincia Ontario.

— Mulţumim, domnişoară, spuse şoferul.

Bourne studie bandajul de la umărul lui, uitându-se dintr-o parte la reflexul palid din oglinda murdară şi zgâriată încercând să-şi adapteze ochii la lumina slabă din încăperea sordidă. Avusese dreptate în ce priveşte Steppdeckstrasse, imaginea uşii roşii fiind exactă în mintea lui, până la cele mai mici amănunte, inclusiv geamul spart şi balustrada ruginită. Nu-i se puseseră întrebări când închiriase camera deşi era evident că fusese rănit. Totuşi, proprietarul imobilului îi spusese ceva interesant când Bourne îl plătise.

— Pentru o sumă mai substanţială se poate găsi un medic care să-şi ţină gura.

— O să vă spun dacă am nevoie.

Rana nu era chiar atât de gravă. Pansamentul şi leucoplastul vor fi suficiente până va găsi un medic mai de nădejde decât unul care practică clandestin în Steppdeckstrasse.

Dacă într-o situaţie de stres eşti cumva rănit, nu uita că vătămarea s-ar putea să fie nu doar fizică ci şi psihologică. S-ar putea să ai o reală aversiune faţă de durere şi răniri corporale. Nu-ţi asuma riscuri, dar dacă ai timp, ia-ţi un răgaz să te acomodezi. Nu intra în panică...

Intrase în panică. Unele zone ale trupului său încremeniseră. Deşi glonţul din umăr şi zgârietura de la tâmplă erau reale şi dureroase, nici una nu era atât de gravă încât să-l imobilizeze. Nu se putea mişca atât de rapid cât ar fi dorit, dar muşchii

primeau mesajele transmise de creier. Era în stare de funcţionare.

Dar va funcţiona mai bine după o scurtă odihnă. Acum nu mai avea pe cine să conteze pentru a pleca din Zurich. Va trebui să pornească cu mult înainte de ivirea zorilor şi să găsească un mijloc de a scăpa din Zurich. Proprietarului, tipul de la etajul întâi, îi plăceau banii; peste vreun ceas se va duce să-l scoale.

Se întinse pe patul care nu mai avea arcuri, lăsându-şi capul pe pernă, cu privirea aţintită pe becul din tavan, încercând să nu audă cuvintele ce-i veneau în minte, ca să poată dormi. Dar cuvintele veneau oricum, umplându-i urechile ca un bubuit de tobă.

A fost ucis un om…

Dar ai acceptat contractul…

Se întoarse spre perete, închizând ochii, alungând din minte cuvintele. Apoi alte cuvinte îi reveniră în minte şi se ridică, cu fruntea scăldată în sudoare.

O să-mi dea bani pentru cadavrul tău!… Carlos o să mă plătească! Pe Dumnezeu c-o să mă plătească!

O limuzină mare opri în faţa coupeului. Mai în spate, la numărul 37 din Lowenstrasse, echipajele de poliţie sosiseră cu un sfert de oră în urmă, iar ambulanţa abia de cinci minute. Lumea din casele vecine era adunată pe trotuar, lângă trepte, dar agitaţia lor amuţise acum. Avusese loc un omor, un om fusese ucis noaptea în această parte liniştită de oraş. Toţi erau îngrijoraţi. Cele întâmplate la numărul 37 se puteau întâmpla şi la 32, 40 sau 53. Lumea asta o luase razna şi Zurich-ul împreună cu ea.

— Superiorul nostru a sosit, domnişoară. Vreţi, vă rugăm, să ne însoţiţi până la el?

Bărbatul de lângă şofer coborî din maşină şi îi deschise uşa Mariei St. Jacques.

— Desigur.

Fata coborî din maşină şi simţi pe braţ mâna bărbatului; era o atingere infinit mai blândă decât strânsoarea brutală a animalului care-i pusese ţeava pistolului în obraz. O trecură fiori amintindu-şi scena. Se apropiară de limuzină şi ea urcă în spate. Rămase ca paralizată, uitându-se la bărbatul de lângă ea, incapabilă să respire, căci acest bărbat îi evoca imagini de groază.

Lumina felinarelor de pe stradă se reflecta în rama subţire, aurie a ochelarilor lui.

— *Dumneavoastră!...* Dumneavoastră aţi fost la hotel. Eraţi unul dintre ei!

Bărbatul aprobă din cap cu un aer istovit.

— Aşa e. Suntem o secţie specială a poliţiei din Zurich. Şi înainte de a continua discuţia, vreau să ştiţi că nici o clipă, la Carillon du Lac, nu v-aţi aflat în primejdie de a fi rănită de vreunul din noi. Noi suntem ochitori de elită, nici unul din gloanţele noastre nu risca să vă nimerească pe dumneavoastră. De câteva ori nici n-am tras fiindcă eraţi prea aproape de cel pe care-l urmăream.

Şocul îi mai dispăru, glasul autoritar şi liniştit al bărbatului având darul să o calmeze.

— Vă mulţumesc.

— Este un talent neînsemnat, spuse oficialul. Bun. Din câte am înţeles, ultima oară l-aţi văzut pe scaunul din faţă al maşinii de colo.

— Da. Era rănit.

— Cât de grav?

— Destul ca să fie incoerent. Îşi ţinea un fel de bandaj la cap şi avea sânge pe umăr, adică pe haină. Cine este el?

— Numele nu spune nimic, el se serveşte de multe. Dar din câte aţi văzut, este un ucigaş. Un ucigaş brutal şi trebuie găsit până nu ucide iarăşi. Îl vânăm de mai mulţi ani. Multe poliţii, din multe ţări. Nouă ni se oferă acum o ocazie pe care nimeni n-a mai avut-o. Ştim că se află în Zurich şi că este rănit. N-a rămas, probabil, în acest cartier, dar cât de departe poate să meargă? V-a spus cumva cum intenţiona să scape din oraş?

— Avea de gând să închirieze o maşină. Pe numele meu, presupun. Nu are permis de conducere.

— A minţit. Călătoreşte cu tot soiul de acte false. Eraţi un ostatec de care s-ar fi putut lipsi. Acum, povestiţi-mi de la început tot ce v-a spus. Unde aţi fost, tot ce vă trece prin minte.

— Există un restaurant, Drei Alpenhauser şi un bărbat mare şi gras care era speriat de moarte...

Marie St. Jacques relată tot ce-şi amintea. Din când în când, poliţistul o întrerupea, punându-i întrebări despre o fază, o reacţie, sau o decizie bruscă din partea ucigaşului. Uneori, îşi scotea ochelarii, ştergându-i cu un aer absent, strângând ramele în mână de parcă această presiune l-ar fi ajutat să-şi

stăpânească iritarea. Interogatoriul dură aproape douăzeci şi cinci de minute. După care poliţistul luă o hotărâre. I se adresă şoferului:

— Drei Alpenhauser. *Schnell!*[32]

Se întoarse către Marie St. Jacques.

— Îl vom confrunta pe omul ăla cu propriile lui cuvinte. Incoerenţa *lui* a fost intenţionată. Ştie mult mai multe decât a spus la masă.

— Incoerenţa… Ea rosti cuvântul încet, amintindu-şi că şi ea îl folosise. Steppdeck… Steppdeckstrasse. Geamuri sparte, camere.

— Poftim?

— O pensiune în Steppdeckstrasse. Asta a spus. Totul s-a petrecut atât de repede, dar a spus asta. Şi chiar înainte ca eu să sar din maşină, a repetat-o. *Steppdeckstrasse.*

Şoferul deschise gura.

— *Ich kenne diese Strasse. Fruher gab es Textilfabriken da.*[33]

— Nu înţeleg, spuse Marie St. Jacques.

— Este un cartier prăpădit, care nu a ţinut pasul cu vremea, îi răspunse oficialul. Cândva erau acolo ţesătorii. E un adevărat rai pentru cei mai puţin norocoşi… şi pentru alţii. *Los!* comandă el.

Porniră.

[32] Repede! (germ.).

[33] Cunosc strada asta. Înainte au fost nişte fabrici textile acolo, (germ.).

CAPITOLUL 8

O trosnitură. Afară din cameră. Scurtă şi ascuţită, un sunet pătrunzător, ce se pierdu în depărtare. Bourne deschise ochii.

Dinspre casa scării. Cineva începuse să urce scara şi se oprise, dându-şi seama de zgomotul pe care greutatea lui îl producea pe lemnul uscat şi crăpat. Un locatar obişnuit al pensiunii nu ar fi fost preocupat de asta.

Tăcere.

Trosc. Acum mai aproape. Jason îşi dădu seama că trebuia să-şi calculeze mişcările, că viteza era de maximă importanţă. Sări din pat, apucând pistolul pe care şi-l pusese lângă cap şi se lipi de perete, lângă uşă. Se ghemui, ascultând paşii – un singur bărbat, care acum alerga, nemaipăsându-i de zgomot, vrând doar să-şi atingă ţinta. Bourne nu avea dubii despre ce e vorba şi aşa era.

Uşa se deschise brusc, el o îmbrânci înapoi, apoi se propti cu toată greutatea în panoul de lemn, prinzându-l pe nepoftit între uşă şi canatul ei, strivindu-i stomacul şi pieptul. Trase uşa înapoi şi-l izbi cu piciorul drept în beregată. Apoi îl înhăţă cu mâna stângă de părul blond şi-l târî în cameră. Omul scăpă arma din mână – un revolver cu ţeava lungă, cu surdină.

Jason închise uşa şi trase cu urechea la eventualele zgomote dinspre casa scării. Nimic. Privi în jos la tipul care-şi pierduse cunoştinţa. Hoţ? Ucigaş? Ce era?

De la poliţie? Oare proprietarul pensiunii să se fi hotărât să încalce codul tacit al casei, în speranţa unei recompense? Bourne îl întoarse pe individ cu faţa în sus şi îi scoase portofelul. Instinctiv, luă banii, deşi era ridicol; avea deja o mică avere asupra lui. Se uită la diversele cărţi de credit şi la permisul de conducere; zâmbi, apoi zâmbetul i se şterse. Nu era nimic amuzant; numele de pe cărţile de credit erau diferite şi nici unul nu se potrivea cu cel de pe permisul de conducere. Individul nu era de la poliţie. Era un profesionist, venit în Steppdeckstrasse ca să lichideze un om rănit. Cineva îl angajase pentru această treabă.

Cine? Cine putea să ştie că el se află acolo?

Femeia? Pomenise oare de Steppdeckstrasse atunci când văzuse şirul de case, când căutau numărul 37? Nu, nu putea să

fie ea; chiar dacă el ar fi spus ceva, femeia n-ar fi avut cum să înţeleagă. Şi presupunând că ar fi înţeles, nu s-ar fi trezit cu un ucigaş de profesie în cameră; în schimb, pensiunea prăpădită ar fi fost la ora asta înconjurată de poliţie.

Lui Bourne îi veni în minte imaginea unui tip mare şi gras, transpirând deasupra unei mese. Cel care vorbise de curajul unei capre neînsemnate, care supravieţuise. Oare ăsta să fie un exemplu al tehnicii lui de supravieţuire? Ştia el oare de Steppdeckstrasse? Cunoştea oare obiceiurile clientului a cărui vedere îl îngrozise? Venise oare vreodată la această pensiune murdară ca să predea un plic?

Jason îşi duse mâna la frunte şi închise ochii. *De ce nu reuşesc să-mi amintesc? Când se va risipi ceaţa asta? Oare se va risipi vreodată?*

Nu te chinui...

Bourne deschise ochii, aţintiţi asupra individului blond. O secundă, fu cât pe ce să izbucnească în râs. Iată că i se oferea pe tavă viza de ieşire din Zurich, iar el, în loc să-şi dea seama de asta, pierdea vremea cu întrebări chinuitoare. Puse portofelul în buzunar, lângă cel al marchizului de Chamford, luă de jos pistolul şi şi-l vârî sub curea, apoi trase corpul inconştient până la pat.

Peste un minut, individul era legat de salteaua desfundată, cu un cearşaf înfăşurat în jurul capului, pe post de căluş. Avea să zacă acolo mai multe ceasuri, iar peste mai multe ceasuri Bourne va fi plecat din Zurich, mulţumită unui grăsan care asuda.

Dormise îmbrăcat. N-avea nimic de strâns sau de luat cu el, în afară de pardesiu. Îl îmbrăcă şi apoi îşi testă rezistenţa piciorului; puţin cam târziu, îşi zise el în sinea lui. În fierbinţeala ultimelor minute uitase de durere; aceasta nu dispăruse, tot aşa cum nu dispăruse nici şchiopătatul, dar nu-l imobiliza. Cu umărul nu stătea prea bine; încet, începea să fie cuprins de o uşoară paralizie. Va trebui să ajungă la un medic. Capul... nu voia să se gândească la capul lui.

Ieşi în coridorul luminat, trase uşa după el şi rămase nemişcat, ascultând. De deasupra se auzi un hohot de râs; se lipi de perete, cu pistolul pregătit. Râsul se prelungi – un râs de beţiv, incoerent, fără obiect.

Se apropie şchiopătând de scară, se prinse de balustradă şi începu să coboare. Se afla la etajul trei al unei clădiri cu patru etaje, căci insistase să-i se dea o cameră cât mai sus, expresia poziţiei *la înălţime* venindu-i instinctiv în minte. *De ce-i venise în*

minte? Ce rost avea, când era vorba doar de a închiria o cameră murdară, pentru o singură noapte? Ideea de adăpost, de refugiu? Termină!

Ajunse la palierul de la etajul doi, însoţit la fiecare pas de trosniturile scării de lemn. Dacă proprietarul va ieşi din apartamentul lui de jos ca să-şi satisfacă curiozitatea, va fi ultimul lucru pe care şi-l va satisface pentru câteva ceasuri bune de acum încolo.

Un zgomot. O foşnitură, ca de ţesătură moale frecându-se de o suprafaţă abrazivă. Stofă pe lemn. Cineva stătea ascuns la capătul coridorului, în spaţiul mic dintre capătul unei scări şi începutul celeilalte. Fără să-şi modifice ritmul paşilor, încercă să străpungă cu privirea întunericul. În peretele din dreapta se aflau trei uşi, în câte o nişă exact ca la etajul de deasupra. În una dintre ele…

Făcu un pas într-acolo. Nu în prima, era goală. Şi nu putea fi nici ultima, căci zidul forma o fundătură în care n-aveai loc să te mişti. Deci a doua trebuia să fie, da, a doua uşă. De acolo cineva putea să se repeadă, înainte, spre dreapta sau spre stânga, sau să izbească cu umărul într-o victimă care nu bănuia nimic, expediind-o peste balustrada scării.

Bourne se răsuci spre dreapta, mutând pistolul în mâna stângă şi cu cealaltă scoţând de la brâu revolverul cu surdină. La doi paşi de nişa uşii, azvârli pistolul automat din mâna stângă în întuneric, lipindu-se în acelaşi timp de perete.

— *Was ist?*[34]

Se ivi un braţ. Jason trase o dată, făcând mâna ţăndări.

— Aaah!

Tipul se repezi înainte, zdruncinat, incapabil să ţintească. Bourne trase iarăşi, nimerindu-l în coapsă. Individul se prăbuşi pe podea, zvârcolindu-se. Bourne făcu un pas spre el, se lăsă în genunchi, cu un genunchi proptit în piciorul tipului şi cu pistolul lângă capul lui. Îi vorbi în şoaptă:

— Mai este cineva acolo jos?

— *Nein!* răspunse individul, schimonosindu-se de durere. *Zwei… num*ai doi. Am fost plătiţi.

— De cine?

— Ştii bine.

— Un tip pe nume Carlos?

— La asta refuz să răspund. Omoară-mă mai întâi.

[34] Ce este? (germ.),

— De unde aţi ştiut că sunt aici?

— Chernak.

— E mort.

— Acum. Dar ieri nu era. La Zurich a ajuns ştirea că eşti în viaţă. Am verificat peste tot… pe toţi. Chernak ştia.

Bourne merse la noroc:

— Minţi! îi băgă individului pistolul în gură. Nu i-am spus niciodată lui Chernak de Steppdeckstrasse.

Tipul se strâmbă din nou, dând capul pe spate.

— Poate că nici nu era nevoie s-o faci. Porcul ăla nazist avea informatori peste tot. De ce să nu fi avut şi în Steppdeckstrasse? El te putea descrie. Cine altcineva ar mai fi putut?

— Un individ de la Drei Alpenhauser.

— Noi n-am auzit niciodată de acest individ.

— Cine „noi”?

Individul înghiţi, cu buzele crispate de durere.

— Oameni de afaceri… numai oameni de afaceri.

— Al căror serviciu este să ucideţi.

— Uite cine vorbeşte. Dar, *nein.* Trebuia să te luăm, nu să te ucidem.

— Să mă duceţi unde?

— Urma să ni se spună prin radio. Pe frecvenţa maşinii.

— Splendid, zise Jason pe un ton sec. Nu numai că sunteţi nişte tipi de mâna a doua, dar sunteţi şi cooperanţi. Unde e maşina?

— În faţă.

— Dă-mi cheile.

Va putea recunoaşte maşina după radio. Individul încercă să se opună, împinse genunchiul lui Bourne, încercând să se rostogolească spre perete.

— *Nein!*

— N-ai de ales.

Jason îl pocni cu crosa pistolului în tâmplă. Elveţianul se prăbuşi.

Bourne găsi cheile. Erau trei la număr, într-un etui de piele. Luă arma individului şi şi-o puse în buzunar. Era o armă mai mică decât cea pe care o ţinea în mână şi nu avea surdină, ceea ce dădea oarecare credibilitate faptului că voiau să-l ia cu ei, nu să-l omoare. Tipul blond de sus, acţionând ca vârf de atac, avea nevoie de o armă cu surdină, în caz că ar fi fost necesar să-l rănească pentru a-l putea lua cu ei. O împuşcătură neamortizată

ar fi putut crea complicaţii. Elveţianul de la etajul doi ar fi trebuit să se servească de pistol numai ca ameninţare.

Atunci de ce stătea la etajul doi? De ce nu-şi urmase colegul? Chiar rămânând pe scară? Ceva era ciudat în tactica lor, dar acum nu avea timp de făcut astfel de analize. Afară în stradă se afla o maşină şi el avea cheile de la ea.

Nimic nu poate fi trecut cu vederea. Al treilea pistol.

Se ridică cu greu şi găsi revolverul pe care-l luase de la francez în liftul de la Gemeinschaft Bank. Îşi ridică cracul stâng al pantalonului şi vârî pistolul sub elasticul ciorapului. Stătea bine.

Făcu o pauză ca să-şi recapete suflul şi echilibrul, apoi se îndreptă spre scară, conştient că durerea din umărul stâng devenise deodată mai ascuţită, paralizia întinzându-se mai repede. Mesajele de la creier la membru erau mai puţin clare. Spera din tot sufletul să poată şofa.

Ajunse pe a cincea treaptă şi se opri brusc, trăgând cu urechea. Nimic. Tipul pe care-l rănise spusese adevărul. Jason coborî restul treptelor în grabă. Trebuia să plece din Zurich şi să găsească undeva un medic.

Descoperi maşina cu uşurinţă. Era diferită de celelalte maşini rablagite de pe stradă; o limuzină mare, bine întreţinută şi din portbagaj ieşea o antenă. Se duse în dreptul portierei de la şofer, pipăind pe sub aripa stângă. Nu era nici un mecanism de alarmă.

Descuie uşa şi pe urmă o deschise, aşteptând cu răsuflarea tăiată să vadă dacă nu cumva greşise în privinţa alarmei. Nu greşise. Se urcă la volan, încercând să-şi găsească o poziţie cât de cât confortabilă. Noroc că maşina avea cutie de viteze automată. Pistolul mare de la centură îl incomoda. Îl scoase şi-l puse pe scaunul de lângă el. Se întinse să pornească motorul, gândindu-se că cheia cu care deschisese uşa era cea de pornire. Nu era. O încercă pe următoarea, dar nici asta nu mergea. Înseamnă că era a treia cheie. Tot încercă să o bage în contact, dar cheia nu intra. O luă de la capăt, cu a doua şi pe urmă cu prima cheie. Nici una nu se potrivea! Ori poate că mesajele pe care creierul lui le transmitea degetelor erau prea împăienjenite! Fir-ar să fie! Mai încearcă!

Din stânga lui veni o lumină puternică, arzându-i ochii, orbindu-l. Se aplecă să apuce pistolul, dar din dreapta ţâşni un al doilea fascicul; cineva deschise uşa dintr-o smucitură, pocnindu-l peste mână cu o lanternă grea, în timp ce o altă mână luă arma de pe scaun.

— Coboară!

Comanda venea din stânga. În gât îi fu proptită ţeava unui pistol.

Se dădu jos. Prin faţa ochilor îi jucau mii de cerculeţe albe strălucitoare. Încet, vederea îi reveni şi primul lucru pe care-l văzu fu conturul a două cercuri. Cercuri aurii: ochelarii ucigaşului care îl vânase toată noaptea. Individul deschise gura:

— În legile fizicii se spune că fiecare acţiune are o reacţie egală şi opusă. Tot aşa şi comportamentul anumitor oameni în anumite condiţii este previzibil. Un tip ca tine trebuie încolţit din mai multe direcţii, fiecărui combatant spunându-i-se ce să zică dacă dă greş, ca să te deruteze, să-ţi dea o falsă senzaţie că ai făcut un progres.

— Riscul pentru cei care fac asta e foarte mare, răspunse Jason.

— Sunt bine plătiţi. Şi mai există ceva, care nu reprezintă o garanţie, dar e un fapt: enigmaticul Bourne nu ucide fără discernământ. Nu din compasiune, desigur, ci dintr-un motiv cu mult mai practic. Oamenii nu uită când au fost cruţaţi. Infiltrează armatele celorlalţi. O tactică subtilă de gherilă aplicată pe un teren de luptă sofisticat. Te felicit.

— Eşti un imbecil. Era tot ce-i trecu prin minte lui Jason să spună. Dar amândoi tipii sunt în viaţă, dacă asta vrei să ştii.

O altă siluetă se apropie, condusă dinspre zona întunecoasă de lângă clădire de un individ scurt şi îndesat. Era femeia, Marie St. Jacques.

— El este, spuse ea încet, privindu-l fără să clipească.

— O, Dumnezeule… Bourne scutură din cap, nevenindu-i să creadă. Cum ai reuşit asta, doctore? o întrebă el, ridicând glasul. Cineva supraveghea camera mea de la Carillon? Întâlnirea din lift a fost aranjată, celorlalţi cerându-li-se să tacă? Ai fost extrem de convingătoare. Şi eu care credeam că abia aşteptai să dai de o maşină a poliţiei!

— Întâmplarea a făcut, replică ea, să nu fie necesar. Ei sunt de la poliţie.

Jason se uită la ucigaşul din faţa lui; bărbatul îşi potrivea mai bine pe nas ochelarii de aur.

— Te felicit.

— Un talent neînsemnat, răspunse ucigaşul. Condiţiile au fost prielnice. Tu ni le-ai asigurat.

— Şi acum ce se întâmplă? Tipul dinăuntru a spus că trebuiau

să mă ia, nu să mă omoare.

— Uiţi că lui i s-a spus ce să zică. Elveţianul făcu o pauză. Deci aşa arăţi. În ultimii doi sau trei ani mulţi dintre noi ne-am întrebat cum oi fi arătând. Câte presupuneri nu s-au făcut! Câte contraziceri! Ba că ai fi înalt, ba că ai fi de înălţime medie. Ba că ai fi blond, ba că ai fi brunet. Ba că ai avea ochi albaştri deschis, ba că i-ai avea căprui. Ba că ai avea trăsături pregnante, ba că ai avea o figură obişnuită, greu de deosebit într-o mulţime. Dar nimic nu a fost obişnuit. Totul a fost ieşit din comun.

Trăsăturile tale au fost estompate. Schimbă-ţi culoarea părului, îţi schimbi şi chipul... Unele tipuri de lentile de contact sunt făcute pentru a schimba culoarea ochilor... Dacă-ţi pui ochelari, eşti alt om... Vize, paşapoarte... se pot schimba după voie.

Tiparul era limpede. Totul se potrivea. Nu toate răspunsurile. Dar în cele spuse de Washburn exista mai mult adevăr decât ar fi dorit el să audă.

— Aş vrea să închei cu povestea asta, zise Marie St. Jacques, venind mai aproape. O să semnez tot ce trebuie să semnez, la birou la dumneavoastră, presupun. Dar acum chiar că trebuie să mă întorc la hotel. Nu mai e nevoie să vă spun prin ce am trecut în noaptea asta.

Elveţianul se uită la ea prin ochelarii lui cu rame aurii. Tipul îndesat care o însoţise o apucă de braţ. Ea se holbă la amândoi, apoi la mâna care o ţinea.

Apoi la Bourne. Respiraţia i se opri, îngrozitorul adevăr devenindu-i limpede. Ochii i se măriră de spaimă.

— Lăsaţi-o să plece, spuse Jason. Oricum urmează să se întoarcă în Canada. N-o s-o mai vedeţi niciodată.

— Fii practic, Bourne. Ne-a văzut pe *noi.* Noi doi suntem profesionişti; există reguli.

Bărbatul ridică pistolul sub bărbia lui Bourne, împungându-l iarăşi cu ţeava în gât. Cu mâna stângă pipăi hainele victimei sale, simţi arma din buzunarul lui Jason şi o scoase.

— Îmi închipuiam eu, zise el şi se adresă apoi individului îndesat. Du-o în cealaltă maşină. La Limmat.

Bourne îngheţă. Marie St. Jacques urma să fie ucisă şi trupul ei aruncat în Râul Limmat.

— Stai puţin!

Jason făcu un pas înainte; pistolul îi fu înfipt în gât, obligându-l să dea înapoi, să se sprijine de capota maşinii.

— Faceţi o prostie! Ea lucrează pentru guvernul canadian. O vor căuta în tot Zurich-ul.

— Şi ce-ţi pasă ţie? Tu nu vei mai fi aici. Pentru că e un lucru inutil! strigă Bourne. Nu uita că noi suntem profesionişti!

— Mă plictiseşti. Ucigaşul se întoarse către tipul scund. *Geh! Schnell. Guisan Quai.*[35]

— Ţipă cât te ţine gura! strigă Jason. Începe să ţipi! Nu te opri!

Fata încercă, dar ţipătul îi fu oprit de o lovitură paralizantă primită în gât. Căzu la pământ şi viitorul ei călău o târî către o maşină neagră, mică.

— A fost o prostie, spuse ucigaşul, privindu-l pe Bourne de aproape. N-ai făcut decât să grăbeşti inevitabilul. Pe de altă parte, acum va fi mai simplu. Pot să las un om să se ocupe de răniţi. Totul e organizat ca la armată. De fapt, chiar suntem pe un câmp de luptă.

Se întoarse către tipul cu lanterna. Semnalizează-i lui Johann să intre în casă. O să ne întoarcem să-i luăm.

Lanterna se aprinse şi se stinse de două ori. Un al patrulea individ, care deschisese portiera de la mica maşină neagră ca să o urce pe Marie St. Jacques. Făcu un semn din cap că a priceput. Femeia fu trântită pe bancheta din spate, portiera închisă. Tipul pe nume Johann se îndreptă spre treptele de ciment, făcându-i semn cu capul călăului.

Jason simţi că-l ia cu greaţă când motorul maşinii negre porni şi aceasta se îndepărtă pe Steppdeckstrasse, bara cromată şi deformată pierzându-se în întunericul străzii. În acea maşină se afla o femeie pe care nu o văzuse în viaţa lui... până cu trei ore în urmă. Şi el o ucisese.

— Nu duci lipsă de soldaţi, zise el.

— Dacă ar fi existat o sută de oameni în care să pot avea încredere, aş fi fost oricând dispus să-i plătesc. Ştii cum se zice: ţie ţi-a mers vestea.

— Şi dacă *eu* ţi-aş plăti? Ai fost la bancă. Ştii că dispun de fonduri.

— Ai probabil milioane, dar eu nu m-aş atinge nici de o bancnotă de un franc.

— De ce? Ţi-e teamă?

— Te cred şi eu. Bogăţia trebuie să o raportezi la timpul pe care-l ai ca să te bucuri de ea. N-aş avea nici cinci minute. Ucigaşul se întoarse către subordonatul lui. Bagă-l înăuntru.

[35] Pleacă! Repede. Cheiul Guisan! (germ.).

Dezbracă-l. Vreau să-i se facă fotografii dezbrăcat – înainte şi după ce ne părăseşte. Vei găsi o grămadă de bani asupra lui; vreau să apară cu ei în mână. Conduc eu. Îl privi iarăşi pe Bourne. Carlos va primi prima copie. Iar pe celelalte cred că le vei vinde cu un profit destul de bun pe piaţa liberă. Revistele plătesc nişte sume exorbitante.

— Ce motiv ar avea Carlos să te creadă? De ce te-ar crede cineva, *oricine?* Chiar tu ai spus: nimeni nu ştie cum arăt.

— Voi avea acoperire, zise elveţianul. Doi bancheri din Zurich te vor identifica drept un anume Jason Bourne. Acelaşi Jason Bourne care a îndeplinit condiţiile extrem de severe impuse de legea elveţiană pentru a avea acces la un cont numerotat. Va fi suficient. Se adresă ajutorului lui: *Grăbeşte-te!* Am de trimis telegrame. De încasat datorii.

Un braţ puternic se întinse peste umărul lui Bourne, apucându-i gâtul ca într-o menghină. În şira spinării i se înfipse ţeava unui pistol, făcând durerea să-i cuprindă tot pieptul şi fu tras în maşină. Cel care-l ţinea era un profesionist; chiar şi dacă n-ar fi fost rănit, tot n-ar fi avut cum să scape din strânsoare. Îndemânarea individului nu-l satisfăcu însă pe şeful vânătorii. Acesta se urcă la volan şi dădu încă un ordin:

— Rupe-i degetele.

Priza slăbi pentru o clipă, în timp ce crosa pistolului îl izbi de mai multe ori peste mână – peste *mâini.* Instinctiv, Bourne îşi pusese mâna stângă peste cea dreaptă, protejând-o. Când din mâna stângă începu să ţâşnească sângele, desfăcu degetele, lăsându-l să se scurgă printre ele, ca amândouă mâinile să-i fie însângerate. Îşi înăbuşi urletul.

— Mâinile mele! Sunt rupte! strigă el.

— *Gut.*

Dar nu erau rupte. Cea stângă era grav vătămată, fiind de nefolosit, dar nu şi cea dreaptă. Mişcă din degete în întuneric. Mâna dreaptă îi era teafără.

Maşina înainta rapid pe Steppdeckstrasse, apoi coti pe o străduţă laterală, îndreptându-se spre sud. Jason se prăbuşi pe banchetă, străduindu-se să respire. Individul de lângă el începu să-l tragă de haine, sfâşiindu-i cămaşa, încercând să desfacă centura. În câteva secunde torsul îi va rămâne gol; adio paşaport, acte, cărţi de credit, bani, toate lucrurile care-i erau absolut necesare pentru a putea pleca din Zurich. Acum ori niciodată, trebuia să facă ceva. Urlă.

— Piciorul meu! Blestematul de picior!

Se aplecă brusc înainte, scotocind febril cu mâna dreaptă în cracul pantalonului. Simţi crosa pistolului automat.

— *Nein!* mugi profesionistul din faţă. Urmăreşte-l ce face! Din instinct, el ştia ce căuta Bourne. Dar era prea târziu. Bourne ţinu pistolul la podea, în întuneric. Soldatul de lângă el îl îmbrânci înapoi pe speteaza banchetei. Lovitura îl făcu să cadă, dar acum avea revolverul la brâu, îndreptat direct spre pieptul atacatorului.

Trase de două ori; omul se arcui spre spate. Jason mai trase încă o dată, cu mână sigură, nimerindu-l în inimă. Individul se prăvăli la podea.

— Lasă-l jos! strigă Bourne, apăsând ţeava revolverului în ceafa celui de la volan. Aruncă-l!

Cu respiraţia şuierătoare, ucigaşul lăsă pistolul să cadă.

— Să discutăm, spuse el, cu mâinile crispate pe volan. Suntem profesionişti, ne vom înţelege.

Limuzina mare ţâşni înainte, cu viteză tot mai mare, şoferul mărind presiunea pe accelerator.

— Încetineşte!

— Care ţi-e răspunsul?

Maşina înainta tot mai repede. În faţă se zăreau lumini de trafic intens căci se apropiau de partea mai populată a oraşului.

— Vrei să pleci din Zurich. Eu te pot ajuta. Fără mine, n-ai scăpare. Ajunge să trag de volan, să ne dăm peste cap. N-am nimic de pierdut, Herr Bourne. În faţa noastră, sunt poliţişti peste tot. Nu cred că vrei să ai de-a face cu poliţia.

— Bun, să discutăm, minţi Jason.

Totul era o chestiune de calcul, de calcul la fracţiune de secundă. Erau acum doi ucigaşi într-o cutie metalică care gonea şi care în sine reprezenta o capcană. Nici unul din cei doi nu prezenta încredere pentru celălalt şi amândoi ştiau asta. Fiecare conta pe jumătatea de secundă pe care o va pierde celălalt. Erau profesionişti.

— Frânează, spuse Bourne.

— Aruncă-ţi pistolul pe scaunul de lângă mine.

Jason lăsă arma din mână. Aceasta căzu peste cea a ucigaşului, după cum îşi dădu seama din zgomotul făcut, de metal pe metal.

Ucigaşul luă piciorul de pe accelerator şi-l mută pe frână. Apăsă la început încet, apoi cu mişcări scurte, făcând limuzina

cea mare să icnească înainte şi înapoi. Presiunile scurte pe pedală aveau să devină tot mai pronunţate; Bourne îşi dădea seama de asta. Făcea parte din strategia ucigaşului. Căci echilibrul era un factor de viaţă şi de moarte.

Acul vitezometrului coborî spre stânga: *30 de kilometri, 18 kilometri, 9 kilometri*. Aproape se opriseră; era momentul să folosească jumătatea de secundă.

Bourne îl înhaţă pe individ de gât, smulgându-l din scaun. Apoi ridică mâna stângă din care-i şiroia sângele şi îl mânji pe acesta în zona ochilor. Îi dădu drumul de gât, repezindu-şi mâna dreaptă spre pistoalele de pe scaun. Apucă o crosă, izbindu-l pe ucigaş peste mână. Acesta ţipă; vederea îi era înceţoşată, pistolul îi scăpase. Jason se ridică, aruncându-se peste pieptul individului, înghesuindu-l în uşă, proptindu-i braţul stâng în gât, în timp ce cu mâna însângerată apucă volanul. Se uită afară şi suci volanul la dreapta, îndreptând maşina către o piramidă de gunoi pe asfalt.

Automobilul plonjă în maldărul de gunoaie, asemeni unei uriaşe insecte.

Individul de sub el se săltă brusc în sus, rostogolindu-se pe scaun. Bourne avea automatul în mână, degetele lui căutând spaţiul deschis unde se afla trăgaciul. Îl găsi. Îndoi degetul şi trase.

Cel care voise să-l execute rămase fără vlagă, cu o gaură roşie întunecată în frunte.

Pe stradă, lumea se apropia în goană spre ceea ce păruse a fi un accident provocat de neglijenţă. Jason îmbrânci cadavrul pe celălalt scaun şi sări în faţă, la volan. Băgă schimbătorul în marşarier; limuzina ieşi greoaie de sub gunoaie, revenind pe stradă. Bourne coborî geamul, strigându-le salvatorilor care se apropiau:

— Scuze! Totul e în regulă! Am băut un pic cam mult! Micul grup de cetăţeni îngrijoraţi se risipi repede. Bourne respiră adânc, încercând să-şi stăpânească tremurul involuntar care îi cuprinsese tot trupul. Porni înainte. Încercă să scotocească într-o memorie care nu voia să-l ajute, să-şi amintească străzile din Zurich. Ştia aproximativ unde se afla – unde se aflase – şi cel mai important era că ştia cam unde se află Guisan Quai în raport cu Râul Limmat.

Geh! Schnell! Guisan Quai!

Marie St. Jacques trebuia să fie ucisă pe Guisan Quai şi cadavrul ei aruncat în râu. Exista o singură porţiune unde se

întâlneau Guisan Quai şi Limmat-ul: la gura Lacului Zurich, la capătul ţărmului vestic. Undeva într-o parcare goală sau într-o grădină pustie de pe malul apei, un individ scund şi îndesat era pe cale să ducă la îndeplinire o execuţie comandată de un om mort. Poate că până acum pistolul trăsese deja, sau cuţitul se înfipsese în victimă; n-avea de unde să ştie, însă Jason ştia că trebuie să afle. Oricine şi orice ar fi fost el, nu putea să plece mai departe fără să afle.

Profesionistul din el îl îndemnă totuşi să cotească spre aleea lată şi întunecată din faţă. În maşină se găseau doi morţi, care reprezentau un risc şi o povară inacceptabile. Va pierde câteva secunde preţioase ca să scape de ei, dar astfel putea evita pericolul ca vreun poliţist de la circulaţie să se uite pe geam şi să-i vadă.

Cam treizeci şi două de secunde, după părerea lui. I-a trebuit mai puţin de un minut ca să-i tragă din maşină pe cei ce voiseră să-l lichideze. Le aruncă o ultimă privire în timp ce se îndrepta şchiopătând spre maşină. Zăceau chirciţi obscen unul lângă altul, la baza unui zid murdar de cărămidă. În întuneric.

Se urcă la volan şi dădu înapoi, ieşind din alee.

Geh! Schnell. Guisan Ouai!

CAPITOLUL 9

Ajunse la o intersecţie; semaforul era pe roşu. *Lumini.* În partea stângă, la câteva străzi mai spre est, se zăreau lumini ce formau un arc pe cerul nopţii. Un pod! Limmat-ul! Semaforul trecu pe verde. Coti spre stânga.

Se afla iarăşi pe Bahnhofstrasse; Guisan Quai începea puţin mai încolo, la distanţă de nici un minut. Bulevardul larg urma curba ţărmului, unde râul şi lacul se întâlneau. Peste câteva clipe, în stânga lui se iviră contururile unui parc, acum cufundat în beznă şi pustiu. Trecu de o intrare pentru vehicule, barată de un lanţ greu suspendat între doi stâlpi de piatră. Ajunse la o a doua şi ea închisă cu un lanţ. Însă ceva era altfel, ceva era ciudat. Opri maşina să se uite mai îndeaproape şi luă de pe scaunul de alături lanterna pe care o avea de la cel care voise să-l omoare. O aprinse şi plimbă fascicolul de lumină pe lanţul gros. Ce-i atrăsese atenţia? Ce era altfel?

Nu *lanţul.* Sub lanţ. Pe pavajul alb imaculat se vedeau urme de cauciucuri, în contrast cu curăţenia din jur. În timpul verii, n-ar fi atras atenţia. Acum însă părea că mizeria din Steppdeckstrasse ar fi ajuns până aici.

Bourne stinse lanterna şi o lăsă pe scaun. Deodată, îl săgetă durerea din mâna zdrobită, combinată cu cea din umăr şi din braţ. Trebuia să nu se mai gândească la durere, să-şi oprească sângerarea cum o putea. Cămaşa îi fusese sfâşiată; băgă mâna sub haină şi o sfâşie mai tare, până scoase o fâşie pe care şi-o înfăşură pe mâna stângă, înnodând-o cu dinţii şi cu degetele.

Apucă pistolul – cel pe care-l luase de la individul care fusese cât pe ce să-l ucidă – şi verifică încărcătorul: era plin. Aşteptă să-l depăşească două maşini, apoi stinse farurile, făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade şi parcă lângă lanţ. Coborî, încercându-şi instinctiv rezistenţa piciorului, şontâcăi până la cel mai apropiat stâlp şi scoase lanţul de pe cârligul de fier ce ieşea din piatră. Lăsă lanţul încet în jos, făcând cât mai puţin zgomot şi reveni la maşină. Porni motorul, fără să-l ambaleze. Pătrunse într-o parcare mare, neluminată, care părea şi mai întunecoasă după porţiunea de pavaj alb ce se termina brusc, înlocuită de asfaltul negru. Mai încolo, la vreo două sute de metri, se afla linia dreaptă a parapetului ce stăvilea torentul râului Limmat care se

vărsa în Lacul Zurich. Şi mai departe, se zăreau luminile iahturilor, legănându-se încetişor. Dincolo de ele erau luminile nemişcate ale Oraşului Vechi. Ochii lui Jason înregistrară toate astea, în timp ce scruta bezna din faţă ca să distingă vreo formă.

În dreapta. *Dreapta.* Un contur întunecat, mai întunecat decât parapetul, abia vizibil, dar real. La o sută de metri, acum la nouăzeci, optzeci şi cinci. Opri maşina. Stătea nemişcat, privind pe geamul deschis, încercând să desluşească mai bine ce era acolo. Auzi vuietul vântului dinspre apă; precis că acoperise orice zgomot pe care-l făcuse maşina.

Un sunet. Un ţipăt. Înfundat, gutural… de spaimă. Urmat de o palmă răsunătoare, apoi de alta şi de alta. Ţipătul se pierdu în noapte.

Bourne coborî din maşină fără să facă zgomot, cu pistolul în mâna dreaptă, ţinând cu greu lanterna cu degetele însângerate de la mâna stângă. Se îndreptă spre forma neagră, întunecată, cu paşi tiptili.

Ceea ce văzu acum era exact ultimul lucru pe care-l văzuse când mica maşină neagră dispăruse în bezna din Steppdeckstrasse – metalul lucitor al barei cromate îndoite.

Patru palme în succesiune rapidă, carne izbind în carne, lovituri administrate cu sălbăticie, încasate cu ţipete de groază înăbuşite. Respiraţie gâjâită, zgomot de burduşeală. Toate astea venind din maşină!

Jason se ghemui cât putu, ocolind maşina spre spate, ca să ajungă la geamul din dreapta. Se ridică încet; pe urmă, brusc, folosindu-se de sunet ca de o armă de şoc, scoase un strigăt în timp ce aprindea lanterna puternică.

— Dacă mişti, eşti mort!

Ceea ce văzu înăuntru îl umplu de scârbă şi de furie. Hainele Marie St. Jacques erau sfâşiate, transformate în zdrenţe. Pe trupul ei pe jumătate gol nişte mâini asemeni unor gheare îi striveau sânii, încercau să-i desfacă picioarele. Din pantalonii călăului ieşea membrul viril. Voia să-şi supună victima celei de pe urmă siluiri josnice, înainte de a executa sentinţa de moarte.

— Coboară, pui de căţea!

Urmă un zgomot puternic de sticlă spartă. Individul care o viola pe Marie St. Jacques îşi dăduse seama că Bourne nu putea să se folosească de pistol de teamă ca nu cumva să o rănească pe femeie; aşa că se rostogolise de pe ea şi izbise cu călcâiul în geam, împroşcându-l pe Jason în faţă cu o puzderie de cioburi

mărunte. Acesta închise ochii şi se dădu înapoi.

Portiera se deschise brusc. O ţâşnitură de lumină orbitoare însoţi explozia. Bourne simţi în partea dreaptă o durere fierbinte, ascuţită. Stofa pardesiului era găurită şi ceea ce mai rămăsese din cămaşa lui era îmbibat în sânge. Apăsă pe trăgaci, zărind doar ca prin ceaţă silueta care se rostogolea pe asfalt; trase iarăşi, glonţul ricoşând pe asfalt. Călăul se rostogolise şi ţâşnise, dispărând... în întunericul şi mai negru, făcându-se nevăzut.

Jason ştia că nu poate să rămână acolo unde se afla; ar fi însemnat moartea. Târându-şi piciorul, se grăbi să se pună la adăpostul portierei deschise.

— Rămâi înăuntru! îi strigă el Mariei St. Jacques. Femeia începuse să se mişte, panicată.

— Fir-ar să fie! Rămâi acolo!

O împuşcătură. Glonţul se înfipse în metalul portierei. O figură care alerga se profilă sus pe parapet. Bourne trase de două ori, bucurându-se când auzi în depărtare un horcăit. Îl rănise pe individ, dar nu-l ucisese.

Lumini. Lumini palide... într-un pătrat, un cadru. Ce putea fi? Se uită spre stânga şi văzu ceva ce înainte nu zărise. O mică structură de cărămidă, un fel de căsuţă, lângă parapet. Înăuntru fusese aprinsă lumina. Un post de pază. Cineva dinăuntru auzise împuşcăturile.

— *Was ist los? Was ist da?*[36]

Strigătele veneau dinspre silueta unui bărbat – un bărbat cocârjat, bătrân – care stătea în cadrul luminat al uşii. Apoi fascicolul unei lanterne străpunse bezna. Bourne îl urmări cu privirea, sperând că îl va lumina pe călău.

Da. Stătea ghemuit lângă parapet. Jason se ridică şi trase. Fascicolul se mută asupra lui. Acum el era ţinta; din beznă se auziră două împuşcături, unul dintre gloanţe ricoşând pe rama metalică a geamului de la maşină. Schije de oţel îi înţepară gâtul; ţâşni sânge.

Paşi în fugă. Călăul alerga spre sursa de lumină.

— *Nein!*

Ajunse. Silueta din uşă fu izbită de un braţ. Lanterna se stinse. În lumina de la ferestre Jason îl văzu pe ucigaş târându-l pe paznic folosindu-se de el ca de un scut.

Bourne stătu la pândă, cu pistolul proptit pe capota maşinii până nu mai văzu nimic. Simţea cum i se scurge vlaga din trup.

---

[36] Ce se întâmplă? Ce este acolo? (germ.).

Se auzi o ultimă împuşcătură, urmată de un urlet gutural şi, din nou, paşi în fugă. Călăul executase pe cineva: nu o femeie, ci un bătrân. Iar acum era pe fugă.

Bourne nu mai putea să alerge; durerea sfârşise prin a-l imobiliza, nu mai vedea clar, iar instinctul de supravieţuire îi era epuizat. Se lăsă să alunece jos, pe asfalt. Nu mai era nimic, pur şi simplu nu-i mai păsa de nimic.

Marie St. Jacques se târî afară din maşină, ţinându-şi pe lângă trup zdrenţele hainelor, mişcându-se ca un om în stare de şoc. Se holba la Jason, cu o privire în care se amestecau uimirea, groaza şi nedumerirea.

— Pleacă, şopti el, sperând că femeia putea să-l audă. Acolo mai în spate e o maşină, cu cheile la bord. Pleacă de aici. S-ar putea să vină cu alţii, nu ştiu.

— Ai venit după mine, spuse ea, cu un glas în care se citea uimirea.

— Pleacă! Urcă-te în maşina aia şi mergi ca din puşcă, doctore! Dacă încearcă cineva să te oprească, dă peste el. Ai grijă să ajungi la poliţişti, la unii adevăraţi, proasto!

Îşi simţea gâtlejul în flăcări, stomacul îngheţat. Foc şi gheaţă; mai simţise asta cândva. Unde?

— Mi-ai salvat viaţa, continuă ea cu acelaşi glas înăbuşit, cuvintele rămânând suspendate în aer. Ai venit după mine... Te-ai întors după mine şi mi-ai salvat... viaţa.

— Nu face din ţânţar armăsar.

Ceea ce am făcut pentru tine a fost o întâmplare, doctore. Un reflex născut din nişte amintiri uitate, trezit în nişte circuite stimulate electric de stres. Vezi, cunosc cuvintele... Nu îmi mai pasă. Mă doare, Doamne, ce mă doare.

— Erai liber. Puteai să pleci mai departe, dar n-ai făcut-o. Te-ai întors după mine.

O auzea printre junghiuri de durere. O vedea, dar ceea ce vedea era la fel de ireal ca şi durerea. O vedea îngenunchind lângă el, atingându-i faţa, atingându-i capul. *Încetează! Nu-mi atinge capul! Lasă-mă!*

— De ce ai făcut asta?

Era glasul ei, nu al lui. Îi punea o întrebare. Oare ea chiar nu pricepea? El nu putea să-i răspundă.

Ce făcea femeia asta? Rupsese o fâşie de pânză şi i-o înfăşură în jurul gâtului... şi încă una, mai mare, de data asta din rochia ei. Îi desfăcu cureaua şi presă materialul moale peste zona

fierbinte a şoldului lui drept.

— Nu pentru tine am venit.

Găsi cuvintele pe care trebuia să le spună şi le rosti repede. Îşi dorea liniştea întunericului – tot aşa cum o mai dorise cândva, dar nu-şi mai amintea când. Dacă ea pleca, putea să aibă parte de această linişte.

— Individul ăla… mă văzuse. Putea să mă identifice. După el am venit. Acum pleacă!

— Mai erau încă vreo jumătate de duzină care puteau să te identifice, răspunse ea, pe un ton diferit. Nu te cred.

— Zău!

Ea stătea acum aplecată asupra lui. Apoi dispăru. Plecase. Liniştea îl va cuprinde curând; va fi înghiţit de năvala apelor negre, care-l vor face să uite durerea. Se lăsă pe spate, proptit de maşină şi se lăsă în voia gândurilor.

Un zgomot. De motor. Nu voia să-l mai audă; tulbura marea gândurilor lui. Apoi simţi o mână pe braţ. Şi încă una, trăgându-l cu blândeţe în sus.

— Haide, zise glasul, ajută-mă.

— Dă-mi drumul!

Strigase acest ordin, dar nu fu ascultat. Era uimit. Ordinele erau făcute să fie ascultate. Şi totuşi, nu întotdeauna; ceva îi spunea acest lucru. Simţea iarăşi vântul, dar nu era la Zurich. Era undeva în altă parte, sus de tot pe cerul nopţii. Văzu un semnal, o sclipire de lumină şi sări în sus, biciuit de noi curenţi mânioşi.

— Haide, eşti bine, spuse glasul înfuriat care nu voia să asculte de ordine. Ridică piciorul. *Ridică-l… Aşa*. Ai izbutit. Acum urcă în maşină. Lasă-te pe spate, încet. Aşa.

Se simţea prăbuşindu-se… prăbuşindu-se în cerul negru ca smoala. Şi deodată căderea îi fu oprită, totul se opri, încremenit. Îşi auzea propria respiraţie. Şi paşi, auzea paşi, urmaţi de zgomotul unei uşi care se închidea… de un zgomot de motor, sub el, în faţa lui…

Mişcare, legănare în cerc. Echilibrul dispăru şi se simţi din nou în cădere, oprit din nou, un alt trup alături de trupul lui, o mână susţinându-l, lăsându-l încet pe spate. O adiere răcoroasă pe faţă… Şi pe urmă nimic. Plutea iarăşi, pe curenţi mai blânzi acum, într-o beznă totală.

Auzea glasuri deasupra lui, undeva la distanţă, dar nu foarte departe. Încet, nişte forme începură să se contureze, în lumina unor lămpi de masă. Se afla într-o încăpere destul de mare, pe

un pat, un pat îngust, acoperit cu pături. În partea cealaltă a camerei erau două persoane, un bărbat într-un pardesiu şi o femeie… cu o fustă roşu închis sub o bluză albă. Roşu închis, la fel ca părul…

Femeia pe nume St. Jacques? Ea era. Stând lângă uşă, vorbind cu un bărbat care ţinea în mâna stângă o geantă de piele. Vorbeau franţuzeşte.

— Mai ales odihnă, spunea bărbatul. Dacă nu pot să-l văd eu, oricine poate să-i scoată firele. Cam peste o săptămână, aş zice eu.

— Mulţumesc, doctore.

— Eu vă mulţumesc. Aţi fost deosebit de generoasă. Acum trebuie să plec. Poate ne mai vedem, poate nu.

Doctorul deschise uşa şi ieşi. După plecarea lui, femeia se aplecă şi puse zăvorul. Se întoarse şi-l văzu pe Bourne uitându-se la ea. Se apropie încet, cu prudenţă, de pat.

— Poţi să mă auzi? întrebă ea.

Jason dădu din cap.

— Eşti rănit, zise ea. Destul de grav. Dar dacă stai liniştit, nu va fi nevoie să mergi la spital. Cel care a plecat era un medic… ţi-ai dat seama. L-am plătit din banii pe care i-am găsit la tine. Ceva mai mult decât se obişnuieşte, dar mi s-a spus că e un om de încredere. De fapt, a fost ideea ta. Pe drum, tot repetai că trebuie să găseşti un medic, unul pe care să-l poţi plăti ca să-şi ţină gura. Ai avut dreptate. N-a fost greu.

— Unde suntem?

Îşi auzi glasul, slab, dar îl putea auzi.

— Într-un sat numit Lenzburg, la vreo douăzeci de mile de Zurich. Medicul e din Wohlen, un orăşel din apropiere. O să vină peste o săptămână, dacă eşti tot aici.

— Cum?…

Încercă să se ridice, dar nu avea putere. Femeia îl atinse pe umăr: era un ordin să stea culcat.

— O să-ţi spun ce s-a întâmplat şi poate astfel vei avea un răspuns la întrebare. Cel puţin aşa sper, căci de nu, eu nu cred să-ţi pot spune mai multe.

Stătea în picioare, uitându-se în jos la el, vorbind cu un glas stăpânit.

— O bestie era pe cale să mă violeze – după care avea ordin să mă ucidă. N-aveam nici o scăpare. În Steppdeckstrasse, tu ai încercat să-i împiedici şi când ai reuşit, mi-ai spus să ţip, să ţip

cât pot. Era tot ce puteai să faci şi strigându-mi să ţip ai riscat să fii tu însuţi ucis pe loc. Mai apoi, ai izbutit cumva să scapi. Nu ştiu cum, dar ştiu că ai fost grav rănit. Şi te-ai întors după mine.

— După el, o întrerupse Jason. Pe *el* îl voiam.

— Mi-ai mai spus asta şi o să-ţi răspund ce ţi-am mai răspuns. Nu te cred. Nu fiindcă n-ai şti să minţi, dar fiindcă nu se potriveşte cu faptele. Eu lucrez cu date statistice, domnule Washburn, ori Bourne, ori cum te-o fi chemând. Mă iau după datele clare şi observ imediat discrepanţele; sunt învăţată să fac asta. Doi indivizi au intrat după tine în acea casă şi te-am auzit spunând că amândoi sunt în viaţă. Ei ar fi putut să te identifice. La fel ca şi proprietarul de la Drei Alpenhauser. Astea sunt fapte şi le cunoşti la fel de bine ca şi mine. Nu, te-ai întors după mine. Te-ai întors şi mi-ai salvat viaţa.

— Continuă, spuse el, cu un glas ceva mai puternic. Ce s-a întâmplat mai departe?

— Am luat o hotărâre. Cea mai grea hotărâre pe care am luat o vreodată în viaţa mea. Cred că un om nu poate lua o astfel de hotărâre decât atunci când a fost pe punctul de a-şi pierde viaţa şi cineva i-a salvat-o. M-am hotărât să te ajut. Doar un timp – poate numai câteva ore – dar puteam să te ajut să scapi.

— De ce nu te-ai dus la poliţie?

— Era cât pe ce s-o fac şi nu-s sigură că pot să-ţi explic de ce n-am făcut-o. Poate din cauza violului, nu ştiu. Sunt sinceră cu tine. Auzisem dintotdeauna că e cea mai oribilă experienţă prin care poate trece o femeie. Acum o cred. Şi am auzit furia, dezgustul din glasul tău când ai strigat la el. Oricât mi-aş dori-o, nu voi uita cât trăiesc acea clipă.

— Revino la treaba cu poliţia.

— Tipul de la Drei Alpenhauser spunea că poliţia te caută. Că în Zurich exista un număr de telefon pentru informatori. Făcu o scurtă pauză. Nu te puteam da pe mâna poliţiei, după ceea ce făcuseşi.

— Chiar şi ştiind ce sunt?

— Nu ştiu decât ceea ce am auzit şi ceea ce am auzit nu corespunde cu omul rănit care s-a întors după mine şi şi-a oferit viaţa în schimbul vieţii mele.

— Nu-i o treabă prea inteligentă.

— Ei bine, domnule Bourne – presupun că Bourne te cheamă, căci el aşa ţi-a spus – eu sunt chiar *foarte* inteligentă.

— Te-am lovit. Te-am ameninţat că te omor.

— Dacă aş fi fost în locul tău şi dacă nişte indivizi ar fi încercat să mă ucidă *pe mine*, probabil că aş fi făcut acelaşi lucru – dacă aş fi fost în stare.

— Deci ai pornit cu maşina spre ieşirea din Zurich?

— Nu imediat, Nu în prima jumătate de oră. Trebuia să mă calmez, să iau o hotărâre. Eu sunt metodică.

— Încep să constat.

— Eram o epavă, într-o stare jalnică. Aveam nevoie de haine, de o perie de păr, de trusa de machiaj. Nu puteam să intru nicăieri. Am găsit o cabină telefonică undeva pe malul râului, unde nu era nimeni prin preajmă, am coborât din maşină şi am sunat la un coleg, la hotel.

— La francez sau la belgian? o întrerupse Jason.

— Nu. Ei fuseseră la conferinţa cu Bertinelli şi dacă m-au recunoscut sus pe scenă cu tine, m-am gândit că poate au dat numele meu celor de la poliţie. Am sunat o femeie care face parte din delegaţia noastră; nu-l poate suferi pe Bertinelli şi se afla în camera ei. Am lucrat mai mulţi ani împreună şi suntem prietene. I-am spus că dacă a auzit cumva despre mine, să nu bage în seamă cele auzite, că sunt foarte bine, teafără şi nevătămată. De fapt, dacă cineva o întreba de mine, i-am zis să spună că îmi petreceam seara cu un prieten – ba chiar şi noaptea, dacă se insista. Că am plecat devreme de la conferinţa lui Bertinelli.

— Foarte metodic, spuse Bourne.

— Da. Marie schiţă un zâmbet. Am rugat-o să se ducă în camera mea, aflată la numai două uşi de a ei şi femeia de serviciu care era de noapte ştia că suntem prietene. Dacă nu era nimeni pe acolo, i-am zis să pună în valiza mea câteva haine şi trusa de machiaj şi să o ia în camera ei. Urma ca eu să o sun din nou peste cinci minute.

— Şi a acceptat aşa, pur şi simplu, ce i-ai spus tu?

— Ţi-am spus că suntem prietene. Ştia că sunt bine, poate puţin cam agitată, dar bine. Şi că voiam să facă ce o rugasem. Marie făcu iarăşi o pauză. S-a gândit probabil că-i spuneam adevărul.

— Continuă.

— Am sunat-o din nou. Luase lucrurile mele.

— Ceea ce-nseamnă că ceilalţi doi delegaţi nu au dat numele tău celor de la poliţie.. Camera ta ar fi fost supravegheată sau chiar sigilată.

— Nu ştiu dacă au făcut-o sau nu. Însă dacă au făcut-o, probabil prietena mea a fost deja de mult luată la întrebări şi a răspuns cu ce i-am zis eu să spună.

— Ea era la Carillon, tu pe malul râului. Cum ţi-ai luat lucrurile?

— A fost destul de uşor. Ea a vorbit cu femeia de serviciu, spunându-i că voiam să evit un bărbat din hotel, fiindcă aveam întâlnire cu altul, afară. Îmi trebuia valijoara cu lucrurile de noapte. Ştia cumva o cale de a face să-mi parvină.... la o maşină, pe malul râului? Mi-a fost adusă de un ospătar care nu era în orele de serviciu.

— N-a fost surprins de halul în care arătai?

— N-a prea avut ocazia să vadă mare lucru. Am deschis portbagajul, am stat în maşină şi i-am spus să o pună în spate. Am lăsat o bancnotă de zece franci pe roata de rezervă.

— Nu eşti metodică, eşti remarcabilă.

— Metodică-mi ajunge.

— Cum ai găsit medicul?

— Chiar aici. Cu ajutorul *concierge*[37] ei, sau cum i-o fi zicând în Elveţia. Dacă-ţi aminteşti, eu te bandajasem cum putusem, reducând cât mai mult sângerarea. Ca mai toată lumea, am nişte noţiuni elementare de prim-ajutor. A fost nevoie să-ţi scot o parte din haine. Am găsit banii şi atunci am înţeles ce voiai să spui cu găsitul unui doctor pe care să-l poţi plăti. Ai mii şi mii de dolari la tine; ştiu cursul de schimb.

— Ăsta e doar începutul.

— Poftim?

— Nimic. Încercă din nou să se ridice; era mult prea greu. Nu ţi-e frică de mine? Frică de ceea ce ai făcut?

— Bineînţeles că mi-e. Dar ştiu ce ai făcut tu pentru mine.

— Eşti mai încrezătoare decât aş fi eu în locul tău.

— Atunci poate că nu-ţi dai seama cât eşti încă de slăbit. Şi acum pistolul e la mine. În plus, n-ai nici un fel de haine.

— Nici una?

— Nici măcar o pereche de chiloţi. Am aruncat totul. Ai arăta puţin cam ciudat alergând pe stradă doar cu o centură de plastic cu bani la brâu. Bourne izbucni în râs în pofida durerii, amintindu-şi de La Ciotat şi de marchizul de Chamford.

— Metodică, zise el.

— Foarte.

---

[37] Portăreasă, (fr.).

— Ţi-am scris numele doctorului şi am plătit chiria camerei pentru o săptămână. *La concierge* o să-ţi aducă de mâncare, începând de azi de la prânz. Eu mai stau aici până pe la jumătatea dimineţii. Pe urmă mă voi întoarce la hotel să-mi iau restul lucrurilor şi biletele de avion. Voi evita cât pot orice discuţie cu tine.

— Şi dacă nu vei putea? Dacă ai fost identificată?

— Voi nega. Era întuneric. Toată lumea era cuprinsă de panică.

— Acum *nu* eşti metodică. Sau cel puţin nu la fel de metodică cum ar fi poliţia din Zurich. Am eu o soluţie mai bună. Sun-o pe prietena ta şi spune-i să-ţi împacheteze restul lucrurilor şi să-ţi achite nota de plată. Ia de la mine câţi bani vrei şi urcă-te în primul avion spre Canada. E mai uşor să negi telefonic, de la mare distanţă.

Ea îl privi fără să scoată o vorbă, apoi dădu din cap.

— E o soluţie foarte ispititoare.

— E foarte logică.

Femeia continuă să-l privească fix, încordarea ei crescând; i se citea în ochi. Se întoarse cu spatele şi se duse la fereastră, uitându-se la primele raze ale soarelui. El o urmări cu privirea, simţind intensitatea încordării ei şi ştiind de unde se trage. Dar el nu putea să facă nimic. Marie făcuse ceea ce simţise că trebuie să facă fiindcă fusese eliberată dintr-un coşmar. Scăpată de o înjosire oribilă pe care nici un bărbat nu o poate înţelege cu adevărat. Scăpată de la moarte. Şi făcând ceea ce făcuse, ea încălcase toate regulile. Întoarse brusc capul spre el, cu ochii în flăcări.

— Cine *eşti?*

— Ai auzit ce au spus ei.

— Ştiu ce am văzut eu! *Ce simt!*

— Nu încerca să justifici ceea ce ai făcut. Ai făcut-o şi gata. Nu te mai gândi.

Nu te mai gândi. O, Doamne, ai fi putut să mă laşi şi pe mine să nu mă mai gândesc. Şi aş fi găsit liniştea. Dar acum mi-ai dat înapoi o parte din viaţa mea şi trebuie să mă lupt iarăşi, să o înfrunt iarăşi.

Deodată, o văzu pe fată stând la picioarele patului, cu pistolul în mână. Îl îndreptă spre el şi îi spuse cu glas tremurat:

— Atunci ar fi mai bine să desfac ceea ce am făcut? Să sun la poliţie şi să le spun să vină să te ia?

— Acum câteva ore ţi-aş fi zis da. Acum nu mă mai simt în stare să zic la fel.

— Atunci cine eşti?

— Ei spun că numele meu e Bourne. Jason Charles Bourne.

— Ce-nseamnă asta? „Ei spun”?

El se uită lung la pistol, la cercul negru al ţevii. Nu-i mai rămânea decât să spună adevărul. Adevărul aşa cum îl ştia el.

— Ce-nseamnă? repetă el. Ştii aproape la fel de multe ca şi mine, doctore.

— Poftim?

— La urma urmelor, de ce să nu-ţi spun? Poate că o să te facă să te simţi mai liniştită. Sau mai tulburată, nu ştiu. Dar mai bine să auzi, căci nu ştiu ce altceva să-ţi spun.

Ea lăsă în jos pistolul.

— Ce să-mi spui?

— Viaţa mea a început cu cinci luni în urmă, pe o insuliţă din Mediterana, numită Ile de Port Noir.

Soarele se înălţase până la jumătatea coroanei copacilor din jur, razele lui filtrându-se printre crengile bătute de vânt, pătrunzând prin ferestre şi împestriţând pereţii cu forme luminoase neregulate. Bourne se lăsă pe spate pe pernă, istovit. Terminase; nu mai era nimic de spus.

Marie şedea în partea cealaltă a camerei, într-un fotoliu de piele, cu picioarele strânse sub ea, având ţigările şi pistolul pe o măsuţă în stânga ei. Aproape că nu se mişcase, cu privirea aţintită pe chipul lui; chiar şi când fumase, ochii ei nu se desprinseseră nici o clipă de ai lui. Ea era un analist care evalua date, filtra fapte tot aşa cum copacii de afară filtrau lumina.

— Ai tot repetat, zise ea, făcând o pauză între cuvintele ce urmară. „Nu ştiu”… „Aş vrea să ştiu”… Rămâneai cu privirea aţintită pe ceva şi eu mă speriam. Te întrebam: Ce e? Şi tu îmi răspundeai iarăşi, „Aş vrea şi eu să ştiu”. Dumnezeule, prin ce ai trecut… Prin ce treci!

— După ceea ce ţi-am făcut, mai eşti în stare să te gândeşti la ce mi s-a întâmplat mie?

— Sunt două lucruri diferite, spuse ea cu un aer absent, încruntată.

— Diferite…

— Având o origine comună, dar o evoluţie separată – astea-s inepţii economice… Şi pe urmă, în Lowenstrasse, chiar înainte de a urca în apartamentul lui Chernak, te-am implorat să nu mă

obligi să merg cu tine. Eram convinsă că dacă mai aud multe o să mă omori. Atunci ai spus lucrul cel mai ciudat din toate. Ai spus: „Ceea ce ai auzit nu-mi spune cu nimic mai mult mie decât îţi spune ţie. Poate chiar mai puţin…” Am crezut că eşti nebun.

— Ceea ce am eu este o formă de nebunie. Un om sănătos îşi aminteşte. Eu nu.

— De ce nu mi-ai spus că Chernak încercase să te ucidă?

— N-am avut timp şi n-am crezut că are vreo importanţă.

— Atunci nu avea… pentru tine. Dar pentru mine avea.

— De ce?

— Pentru că nutream în sinea mea speranţa că nu ai trage cu pistolul în cineva care n-ar fi încercat primul să te ucidă.

— Dar el a făcut-o. Am fost rănit.

— Eu n-am ştiut cum s-au petrecut lucrurile; nu mi-ai spus.

— Nu înţeleg.

Marie îşi aprinse o ţigară.

— E greu de explicat, dar tot timpul cât m-ai ţinut ostatecă, până şi atunci când m-ai lovit, m-ai târât şi mi-ai înfipt pistolul în stomac sau mi l-ai pus la tâmplă, Dumnezeu ştie cât am fost de îngrozită – am crezut că văd ceva în ochii tăi. Un soi de repulsie, nu găsesc alt termen.

— Pricep ce vrei să spui, dar unde vrei să ajungi?

— Nu ştiu precis. Poate e legat de încă ceva ce ai spus la Drei Alpenhauser. Grăsanul se apropia şi tu mi-ai spus să stau lipită de perete, să-mi acopăr faţa cu mâna. „Pentru binele tău”, ai zis. „N-are sens ca tipul să te poată identifica”.

— Nici n-avea.

— „Pentru binele tău”. Asta nu e o gândire de ucigaş patologic. Cred că la asta m-am tot gândit – poate pentru ca să nu-mi pierd minţile – la asta şi la expresia aceea din ochii tăi.

— Tot nu pricep unde vrei să ajungi.

— Tipul cu ochelari cu rame aurii, care m-a convins că este de la poliţie, zicea că eşti un ucigaş brutal care trebuia să fie oprit înainte de a ucide din nou. Dacă n-ar fi fost întâmplarea cu Chernak, nu l-aş fi crezut. În nici o privinţă. Poliţiştii nu procedează aşa, nu se folosesc de pistol în locuri întunecoase pline de lume. Şi tu eşti un om care încerca să-şi salveze viaţa – *încearcă* să-şi salveze viaţa – dar nu eşti un ucigaş brutal.

Bourne ridică mâna.

— Iartă-mă, dar ăsta mi se pare un raţionament bazat pe o falsă recunoştinţă. Spui că ai respect pentru fapte – atunci

priveşte faptele. Repet: i-ai auzit ce au spus – indiferent de ce crezi tu că ai văzut sau ai simţit – le-ai auzit cuvintele. Pe scurt, mi s-au dat plicuri pline cu bani ca să îndeplinesc anumite obligaţii. Destul de limpede ce fel de obligaţii şi eu le-am acceptat. Aveam un cont numerotat la Gemeinschaft Bank, în care se aflau vreo cinci milioane de dolari. De unde îi aveam? De unde poate obţine un om ca mine – cu priceperea evidentă pe care o am pentru anumite îndeletniciri – asemenea sume?

Jason îşi aţinti privirea în tavan. Durerea revenea, o dată cu sentimentul inutilităţii.

— Astea sunt faptele, doctore St. Jacques. E timpul să pleci. Marie se ridică din fotoliu şi strivi ţigara. Apoi luă pistolul şi se îndreptă spre pat.

— Eşti foarte nerăbdător să te autocondamni, nu-i aşa?

— Eu respect faptele.

— Atunci, dacă ceea ce spui tu e adevărat şi eu am o obligaţie, nu-i aşa? Ca cetăţean ce respectă legea, trebuie să sun la poliţia din Zurich şi să le spun unde te afli.

Ridică pistolul.

Bourne o privea.

— Credeam…

— De ce nu? îl întrerupse ea. Eşti un individ condamnat, care vrea să termine o dată, nu? Stai aici vorbind pe un ton atât de categoric şi, iartă-mă că ţi-o spun, nu lipsit de autocompătimire, vrând să faci apel la… cum i-ai zis? Falsa mea recunoştinţă? Ei bine, cred că e cazul să înţelegi un lucru. Eu nu sunt o naivă sau o proastă. Dacă aş fi crezut, fie şi pentru o clipă, că eşti ceea ce ziceau ei că eşti, eu n-aş fi aici şi nici tu n-ai fi. Faptele care nu pot fi susţinute cu probe nu sunt fapte. Nu ai fapte, ai *conc*luzii, propriile tale concluzii bazate pe cele afirmate de nişte indivizi de care ştii foarte bine că-s nişte lepădături.

— Şi un inexplicabil cont bancar cu cinci milioane de dolari în el. Nu uita asta.

— Cum să uit? Se zice c-aş fi un geniu al finanţelor. Poate că nu există o explicaţie pentru acel cont, aşa cum ţi-ai dorit-o tu, dar legată de el este o clauză ce-i conferă un grad considerabil de legitimitate. Poate să fie inspectat – probabil chiar şi violat – de către orice persoană autorizată de o corporaţie Nu-Ştiu-Cum Şaptezeci şi Unu. Asta nu seamănă deloc a afiliere pentru un ucigaş plătit.

— Corporaţia asta figurează acolo, dar nu e înregistrată.

— Într-o carte de telefon? Chiar că eşti naiv. Dar hai să revenim la tine. Chiar acum. Vrei într-adevăr să sun la poliţie?

— Cunoşti răspunsul meu. Nu pot să te împiedic, dar nu vreau s-o faci.

Marie lăsă în jos pistolul.

— Şi n-o s-o fac. Din acelaşi motiv din care tu nu vrei să o fac. Nici eu nu cred în ceea ce au spus ei că eşti, tot aşa cum nici tu nu crezi.

— Atunci ce crezi?

— Ţi-am spus că nu sunt sigură. Tot ce ştiu clar este că în urmă cu şapte ore mă aflam sub o bestie, care mă lingea peste tot, ale cărui mâini mă pipăiau peste tot... şi ştiam că urmează să mor. Şi apoi un bărbat s-a întors după mine – un bărbat care ar fi putut să fugă mai departe – dar s-a întors după mine şi s-a oferit să moară în locul meu. Am impresia că în el cred.

— Şi dacă te înşeli?

— Atunci am făcut-o groaznică greşeală.

— Mulţumesc. Unde sunt banii?

— Pe birou. Împreună cu paşaportul şi un portofel. La fel ca şi numele doctorului şi chitanţa pentru cameră.

— Îmi dai, te rog, paşaportul? Acolo sunt banii elveţieni.

— Ştiu.

Marie i-l aduse.

— I-am dat portăresei trei sute de franci pentru cameră şi două sute pentru numele doctorului. Serviciile doctorului au costat patru sute cincizeci, la care am mai adăugat o sută cincizeci pentru cooperarea lui. În total am plătit o mie o sută de franci.

— Nu trebuie să-mi dai socoteală, spuse el.

— Trebuie să ştii. Ce ai de gând să faci?

— Să-ţi dau bani ca să poţi să te întorci în Canada.

— Vreau să zic după aceea?

— O să văd cum mă simt. Probabil o s-o plătesc pe *concierge* să-mi cumpere nişte haine. O să-i pun câteva întrebări. Mă descurc eu.

Scoase mai multe bancnote mari şi i le întinse.

— Aici sunt peste cincizeci de mii de franci. Ai trecut prin multe din cauza mea.

Marie St. Jacques se uită la bani, apoi la pistolul din mâna ei stângă.

— Nu vreau banii tăi, spuse ea, punând pistolul pe noptieră.

— Ce vrei să spui?

Fata îi întoarse spatele şi se duse la fotoliu, aşezându-se.

— Cred că vreau să te ajut.

— Stai puţin…

— Te rog, îl întrerupse ea. Te rog nu-mi pune nici un fel de întrebări. Nu spune nimic câtăva vreme.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 10

Nici unul dintre ei nu ştia când s-a întâmplat sau, de fapt, dacă într-adevăr s-a întâmplat. Iar dacă s-a întâmplat, până unde ar fi dispus fiecare dintre ei să meargă pentru a păstra, pentru a adânci ceea ce se născuse între ei. Nu existau conflicte ce trebuiau depăşite, bariere de trecut. Nu era nevoie decât de comunicare, prin priviri şi prin cuvinte vii, poate la fel de important ca şi acestea, de frecventul acompaniament al râsului.

Traiul lor în cămăruţa de la hanul din sat era organizat după toate regulile unei camere de spital, pe care de altfel o locuia. În cursul zilei, Marie se ocupa de treburi practice, cum ar fi haine, mâncare, hărţi şi ziare. Dusese de una singură maşina furată până la zece mile spre sud, în orăşelul Reinach, unde o abandonase şi se întorsese la Lenzburg cu un taxi. Când ea era plecată, Bourne sau se odihnea sau făcea exerciţii de mobilitate. De undeva din trecutul lui uitat ştia că amândouă erau esenţiale pentru însănătoşirea lui şi le inspecta cu stricteţe. Mai trecuse prin asta… înainte de Port Noir.

Când erau împreună stăteau de vorbă, la început cu sfială, ca doi străini care se trezesc împreună ca singuri supravieţuitori ai unui cataclism. Încercau să introducă un grad de normalitate într-o situaţie complet anormală; dar a fost mai uşor după ce amândoi au acceptat principala anormalitate; nu puteau discuta nimic ce să nu fie legat de cele întâmplate. Iar dacă existau şi alte lucruri despre care să discute, acestea vor apărea cu timpul, după ce vor epuiza subiectul „ce s-a întâmplat”.

În clipele de relaxare, când se lăsau în voia cuvintelor şi a gândurilor, Jason află mai multe despre femeia care îi salvase viaţa. Într-o zi, protestase: ea ştia atât de multe despre el, în vreme ce el nu ştia nimic despre ea. De unde venea *ea?* Cum se face că o femeie frumoasă cu păr roşcat închis şi un ten care trăda o viaţă petrecută în aer liber, la vreo fermă, pretinde că

este doctor în ştiinţe economice?

— Pentru că se săturase de viaţa de la fermă, răspunse Marie.

— Fără glumă, o fermă?

— Un mic ranch. Mic în comparaţie cu imensele ferme din Alberta. Pe vremea tatălui meu, când un canadian de obârşie franceză voia să cumpere pământ în vest, existau unele restricţii nescrise: nu te lua la întrecere în dimensiuni cu cei mai presus ca tine. Deseori zicea că dacă ar fi folosit numele de St. James în loc de St. Jacques, astăzi ar fi un om mult mai bogat.

— Era fermier?

Marie izbucni în râs.

— Nu, era contabil şi a devenit fermier din cauza unui bombardier Vickers pe care a zburat în timpul războiului, ca pilot în Forţele Aeriene Regale Canadiene. Cred că după ce s-a obişnuit cu nemărginirea cerului, un birou de contabilitate i s-a părut cam anost.

— Îţi trebuie curaj pentru aşa ceva.

— Mai mult decât crezi. A vândut vite care nu-i aparţineau pe un pământ pe care nu-l avea înainte de a cumpăra ranchul. Lumea zicea de el că e francez până în măduva oaselor.

— Cred că mi-ar plăcea tatăl tău.

— Precis.

Trăise în Calgary cu părinţii ei şi cu doi fraţi, până la vârsta de optsprezece ani, când plecase la Montreal, la Universitatea McGill. Aici începuse pentru ea o viaţă la care nu se gândise niciodată. Eleva nepăsătoare care prefera să zburde pe câmpii călare pe un cal decât să suporte plictiseala orelor de clasă la pensionul din Alberta, descoperise cât este de grozav să-ţi foloseşti mintea.

— Asta a fost totul. Eu, care priveam cărţile ca pe nişte duşmani, m-am trezit deodată înconjurată de oameni pe care îi captivau şi care se simţeau minunat cufundaţi în ele. Şi pe urmă discutam. Toată ziua, toată noaptea – la cursuri şi seminarii, înghesuiţi în jurul unei mese, la o halbă de bere. Cred că aceste discuţii m-au atras. Tu poţi să înţelegi ceva?

— Nu îmi amintesc, dar pot să înţeleg, spuse Bourne. Nu am amintiri din facultate, despre asemenea prietenii, dar sunt convins că am trecut pe acolo. Zâmbi. Discuţii la o halbă de bere parcă îmi spun ceva.

Marie îi zâmbi şi ea.

— La capitolul ăsta eu eram foarte tare. O fată viguroasă din

Calgary, obişnuită să se ia la întrecere cu doi fraţi mai mari, era în stare să bea mai multă bere decât jumătate din bărbaţii de la universitate.

— Cred că îţi purtau pică.

— Nu, mă invidiau.

În faţa Mariei St. Jacques se deschisese o lume nouă; nu se mai întorsese niciodată la cea dinainte. Cu excepţia vacanţelor de la jumătatea semestrelor, vizitele prelungite la Calgary deveniseră tot mai rare. Cercul ei de prieteni de la Montreal crescuse, vara îşi lua câte o slujbă la Universitate sau în afară. La început se îndreptase spre istorie, dar apoi îşi spusese că cea mai mare parte a istoriei este determinată de forţele economice – puterea şi importanţa se plătesc – aşa că se apucase de studiul teoriilor economice, care o absorbise cu totul.

Rămăsese la McGill cinci ani, luându-şi licenţa şi obţinând de la guvernul canadian o bursă la Oxford.

— Aceea a fost o zi de pomină, crede-mă. Tatăl meu era cât pe ce să facă apoplexie. Şi-a lăsat vitele nepreţuite în seama fraţilor mei, ca să vină până pe coasta de est să mă convingă să nu accept.

— Să te convingă să nu accepţi? De ce? El doar era contabil; şi tu te duceai să studiezi pentru un doctorat în ştiinţe economice.

— Nu face *această* greşeală! exclamă Marie. Contabilii şi economiştii sunt inamici fireşti. Unul vede copaci, celălalt păduri şi viziunile lor sunt de obicei în contradicţie. În plus, tatăl meu nu este doar canadian, este francez canadian. Cred că a văzut în mine o trădătoare faţă de Versailles. Dar s-a mai îmblânzit când i-am spus că bursa era condiţionată de angajamentul meu de a lucra cel puţin trei ani pentru guvern. A zis că dinăuntru „voi putea servi mai bine cauza”. *Vive Quebec libre – vive la France!*

Râseră amândoi.

Angajamentul de a lucra trei ani la Ottawa s-a prelungit, din motive logice. De câte ori se gândea să plece, mai era promovată o treaptă, dându-i-se un birou mai mare şi un personal subordonat mai numeros.

— Puterea corupe, bineînţeles, zise ea zâmbind şi nimeni nu ştie asta mai bine decât un înalt funcţionar după care băncile şi corporaţiile umblă ca să le dea o recomandare. Dar cred că Napoleon a exprimat mai bine acest lucru: „Daţi-mi destule medalii şi vă voi câştiga orice război”. Aşa că am rămas. Îmi place grozav munca mea. Asta şi fiindcă mă pricep s-o fac şi este

folositoare.

Jason o urmărea în timp ce vorbea. Sub aparenţa de stăpânire de sine, Marie avea o exuberanţă copilărească. Era o entuziastă, care îşi înfrâna acest entuziasm ori de câte ori devenea prea pronunţat. Bineînţeles că era pricepută la ceea ce făcea; probabil că nu se apuca de nici o treabă fără s-o facă în mod sârguincios.

— Sunt convins că eşti – pricepută, vreau să zic – dar asta nu prea îţi mai lasă timp şi pentru altele, nu-i aşa?

— Altele ce?

— Oh, cele obişnuite. Soţ, familie, casă…

— Poate că o să vină şi astea într-o bună zi. Nu le exclud.

— Dar până acum n-au venit.

— Nu. De vreo două ori, a fost cât pe ce, dar nu s-a terminat cu verighete.

— Cine e Peter?

Surâsul ei dispăru.

— Uitasem că ai citit telegrama.

— Iartă-mă.

— Gata, am terminat cu asta… Peter? Îl ador pe Peter. Am trăit împreună aproape doi ani, dar n-a mers.

— Se pare că nu ţi-a păstrat ranchiună.

— Atâta i-ar trebui! râse iarăşi. El este directorul secţiei şi speră curând un post în guvern. Dacă nu se poartă frumos, le spun celor de la Finanţe ce lacune are şi se va trezi retrogradat.

— Zicea că o să te aştepte la aeroport pe douăzeci şi şase. Ar fi bine să-i telegrafiezi.

— Da, ştiu.

Plecarea ei era lucrul despre care nu discutaseră; evitaseră subiectul, ca şi cum ar fi fost ceva de perspectivă îndepărtată. Nu avea legătură cu „ce s-a întâmplat”. Era ceva ce urma să se întâmple. Marie spusese că vrea să-l ajute. El acceptase, presupunând că o falsă recunoştinţă o îndemna să mai rămână cu el o zi sau două – şi era recunoscător pentru asta. Dar orice altceva era de neconceput.

De asta nici nu vorbiseră despre asta. Schimbaseră cuvinte şi priviri, râseseră împreună. În unele clipe simţiseră un elan de căldură unul pentru celălalt, dar fiecare se dăduse înapoi. Orice altceva *era* de neconceput.

Aşa încât continuau să revină la normalitate, la „ce s-a întâmplat”. La *el* mai mult decât la ei, pentru că el era pricina iraţională pentru care se aflau împreună… împreună într-un mic

han dintr-un sătuc elveţian. Anormalul nu făcea parte din lumea raţională şi ordonată a Mariei St. Jacques şi din această cauză reprezenta o provocare pentru mintea ei disciplinată şi analitică. Lucrurile neraţionale trebuiau studiate, desluşite, explicate. Îl îmboldea fără încetare, cu aceeaşi insistenţă ca şi Geoffrey Washburn în Ile de Port Noir, dar fără să aibă răbdarea medicului. Căci ea nu avea timp; ştia acest lucru şi de aceea întindea coarda la maximum.

— Când citeşti ziarele, ce te frapează?

— Harababura. Pare să fie universală.

— Fii serios! Ce-ţi este familiar?

— Aproape totul, dar nu pot să spun din ce cauză.

— Dă-mi un exemplu.

— Azi dimineaţă. Era un articol despre un transport american de arme către Grecia şi dezbaterea care a urmat la Naţiunile Unite; sovieticii au protestat. Înţeleg semnificaţia, lupta pentru putere în Mediterana, vărsarea de sânge din Orientul Mijlociu.

— Dă-mi altul.

— Era un articol despre amestecul est-german într-o problemă legată de biroul de legătură al Bonnului la Varşovia. Blocul răsăritean şi blocul occidental; şi de data asta am înţeles.

— Vezi legătura, nu-i aşa? Tu eşti politic – geopolitic – receptiv.

— Ori sunt pur şi simplu la curent cu evenimentele actuale. Nu cred să fi fost vreodată diplomat. Banii de la Gemeinschaft ar exclude orice posibilitate ca să fi fost în slujba guvernului.

— De acord. Şi totuşi ai cunoştinţe politice. Ce e cu hărţile? Mi-ai cerut să-ţi cumpăr hărţi. Ce-ţi vine în minte când te uiţi la ele?

— Uneori, denumirile declanşează imagini, la fel ca la Zurich. Clădiri, hoteluri, străzi… uneori chipuri. Dar niciodată nume. Chipurile nu au nici un nume.

— Înseamnă totuşi că ai călătorit mult.

— Probabil.

— *Ştii* că da.

— Bine, am călătorit.

— Cum ai călătorit?

— Cum adică, cum?

— Mai ales cu avionul, sau cu maşina – nu cu taxiuri, ci conducând chiar tu?

— Cred că şi una şi alta. De ce?

— Cu avionul înseamnă la distanţe mai mari, mai des. Te aştepta cineva? Vezi chipuri la aeroporturi, la hoteluri?

— Pe străzi, răspunse el involuntar.
— Străzi? De ce pe străzi?
— Nu ştiu. Mă aşteptau chipuri pe străzi... şi în locuri liniştite, întunecoase.
— Restaurante? Cafenele?
— Da. Şi camere.
— Camere de hotel?
— Da.
— Nu birouri?
— Uneori. Dar nu de obicei.
— Bun. Te aşteptau oameni. Chipuri. Bărbaţi? Femei? Şi una şi alta?
— Mai ales bărbaţi. Câteva femei, dar mai ales bărbaţi.
— Despre ce vorbeşti?
— Nu ştiu.
— Încearcă să-ţi aminteşti.
— Nu pot. Nu aud nici un glas; nu aud nici un cuvânt.
— Exista un program? Te aşteptau oameni, asta înseamnă că aveai fixate întâlniri. Ei ştiau că urmează să vii şi tu ştiai că te aşteaptă. Cine programa acele întâlniri? Cineva trebuia s-o facă.
— Telegrame. Apeluri telefonice.
— De la cine? De unde?
— Nu ştiu. Mă găseau.
— La hoteluri.
— Presupun că da, mai ales la hoteluri.
— Mi-ai spus că directorul adjunct de la Carillon zicea că *primeai* mesaje.
— Atunci înseamnă că la hoteluri le primeam.
— Nu-Ştiu-Cum Şaptezeci şi Unu?
— Treadstone.
— Treadstone. Asta e compania ta, nu-i aşa?
— Nu înseamnă nimic. N-am putut-o găsi.
— Concentrează-te!
— Asta *fac!* Nu era înregistrată. Am sunat la New York.
— Pari a crede că e ceva foarte neobişnuit. Nu este.
— *De ce* nu?
— Poate să fie o divizie separată a unei companii, sau o filială camuflată – o corporaţie creată pentru a cumpăra pentru o companie-mamă al cărei nume ar face să crească preţul la negociere. E o treabă care se face în mod curent.
— Pe cine încerci să convingi?

— Pe tine. Este perfect posibil să fii un negociator itinerant pentru unele interese financiare americane. Totul indică aşa ceva: un cont la dispoziţie pentru a avea un capital imediat, confidenţialitatea având clauza de a asigura companiei drept de aprobare, care n-a fost niciodată exercitat. Aceste fapte, plus propriul tău fler în a sesiza schimbările politice, mă fac să mă gândesc la un cumpărător de încredere, foarte posibil deţinător al unei mari părţi din acţiunile companiei-mamă, sau chiar coproprietar.

— Vorbeşti îngrozitor de repede.

— N-am spus nimic care să nu fie logic.

— Există una sau două lacune.

— Care?

— În acel cont nu figurau nici un fel de retrageri de fonduri. Numai depuneri. Eu nu cumpăram, eu vindeam.

— N-ai de unde să ştii asta. Nu-ţi aminteşti. Se pot efectua plăţi cu depuneri în deficit.

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta.

— Un trezorier care cunoaşte anumite strategii în domeniul taxelor ar şti. Care e cealaltă lacună?

— Oamenii nu încearcă să ucidă pe cineva doar pentru că a cumpărat ceva la un preţ mai mic. Pot să-l dea în vileag, nu trebuie să-l ucidă.

— Fac şi acest lucru dacă s-a comis vreo eroare imensă. Sau dacă acea persoană a fost confundată cu altcineva. Ceea ce încerc să-ţi spun este că nu poţi să fii ceva ce nu eşti! Orice ar zice alţii.

— Eşti foarte convinsă.

— Sunt foarte convinsă. Am stat cu tine trei zile. Am discutat, te-am ascultat. S-a comis o eroare groaznică. Sau e vorba de un soi de conspiraţie.

— Implicând ce anume? *Împotriva* a ce?

— Asta e ceea ce trebuie să descoperi tu.

— Mulţumesc.

— Spune-mi ceva. Ce-ţi trece prin minte când te gândeşti la bani?

Încetează! Nu face asta! Nu înţelegi? Greşeşti! Când mă gândesc la bani, mă gândesc la ucidere.

— Nu ştiu, răspunse el. Sunt obosit. Vreau să dorm. Dimineaţa să-i telegrafiezi lui Peter că te întorci acasă.

Trecuse de miezul nopţii, începea a patra zi şi somnul tot nu-i venea. Bourne stătea cu ochii aţintiţi pe tavan, privind lemnul întunecat ce reflecta lumina lămpii de masă din partea cealaltă a camerei. Noaptea lampa rămânea aprinsă; aşa o lăsa Marie şi el nu-i ceruse nici o explicaţie.

Dimineaţa ea va pleca şi el trebuia să-şi cristalizeze propriile planuri. Va mai rămâne câteva zile la han, apoi îl va chema pe medicul din Wohlen să-i scoată firele. Şi pe urmă, la Paris. Banii se aflau la Paris, la fel ca şi încă ceva. Ştia acest lucru, îl simţea. Un răspuns definitiv se găsea la Paris.

Nu eşti neajutorat. Îţi vei găsi drumul.

Oare ce va găsi? Un bărbat pe nume Carlos? Cine era Carlos şi ce era el pentru Jason Bourne?

De pe canapeaua de lângă perete se auzi un foşnet. Întoarse capul, mirat, constatând că Marie nu doarme. Dimpotrivă, se uita la el, îl privea fix.

— Să ştii că greşeşti, spuse ea.

— În ce privinţă?

— Ceea ce gândeşti.

— N-ai de unde să ştii ce gândesc.

— Ba da. Am mai văzut acea privire în ochii tăi, văzând lucruri de care nu eşti sigur că se află acolo, temându-te că s-ar putea să fie.

— Au fost, replică el. Altfel cum explici Steppdeckstrasse? Cum explici prezenţa grăsanului de la Drei Alpenhauser?

— Nu pot să le explic. Dar nici tu nu poţi.

— Au fost acolo. Eu le-am văzut cu ochii minţii şi se aflau acolo.

— Trebuie să afli de ce. Jason, nu poţi să fii ceea ce nu eşti. Caută să afli.

— La Paris, spuse el.

— Da, la Paris.

Marie se sculă de pe canapea. Era într-o cămaşă de noapte de un galben pal, aproape alb, cu năsturaşi-perlă la gât. Se îndreptă spre pat, desculţă. Stătu o clipă acolo, privind în jos, apoi îşi ridică amândouă mâinile şi începu să-şi descheie năsturaşii cămăşii. O lăsă să cadă şi se aşeză pe pat. Sânii ei erau deasupra lui. Se aplecă spre el, cuprinzându-i faţa în mâini, cu blândeţe, privindu-l, ca de atâtea ori în ultimele zile, fără să clipească, direct în ochi.

— Îţi mulţumesc pentru viaţa mea, şopti ea.

— Iar eu pentru a mea, răspunse el.

Simţi aceeaşi dorinţă pe care ştia că o simte şi ea, dar se întreba dacă dorinţa ei este însoţită de durere, la fel ca a lui. Nu avea nici o amintire despre nici o femeie şi poate din această cauză ea era tot ce-şi putea închipui; totul şi mult, mult mai mult. Ea alunga pentru el întunericul, făcea să înceteze durerea.

Îi fusese teamă să i-o spună. Iar acum ea îi spunea că e bine, că e posibil, chiar dacă numai pentru scurt timp, poate numai pentru o oră. În ce mai rămăsese din noapte, ea îi dăruia o amintire, căci şi ea jinduia să se elibereze de coşmarul şi amintirea violenţei. Pentru vreun ceas, tensiunea era suspendată, puteau să aibă parte de alinare. Era tot ce cerea el, dar, Doamne-Dumnezeule, câtă nevoie avea de ea!

Îi atinse sânul şi o trase spre el, buzele ei spre buzele lui, dulceaţa lor spulberându-i îndoielile.

Ea ridică pătura şi veni lângă el.

Stătea culcată la el în braţe, cu capul pe pieptul lui, având grijă să nu atingă rana de la umăr. Se trase încet înapoi, ridicându-se pe coate. El o privi şi îşi zâmbiră. Ea îi puse un deget pe buze şi îi zise cu blândeţe:

— Am ceva să-ţi spun şi nu vreau să mă întrerupi. Nu îi telegrafiez lui Peter. Nu încă.

— Hei, ia stai puţin!

Îi dădu mâna la o parte de pe faţa lui.

— Te rog, nu mă întrerupe. Am zis „nu încă”. Asta nu înseamnă că n-o voi face, dar nu acum. Rămân cu tine. Merg cu tine la Paris. El se forţă să scoată pe gură cuvintele:

— Dar dacă eu nu vreau?

Ea se aplecă spre el, atingându-i uşor cu buzele obrazul.

— Nu se prinde. Ordinatorul respinge posibilitatea.

— În locul tău, eu n-aş fi atât de sigur.

— Dar tu nu eşti eu. Eu sunt eu. Ştiu cum m-ai ţinut în braţe, cum ai încercat să-mi spui atâtea lucruri pe care nu mi le puteai spune. Lucruri pe care cred că amândoi am vrut să ni le spunem unul celuilalt în ultimele câteva zile. Nu pot să explic ce s-a întâmplat. Bun, presupun că o fi existând o explicaţie în nu ştiu ce obscură teorie psihologică. Doi oameni destul de inteligenţi, care nimeresc împreună în iad şi izbutesc să iasă… împreună. Şi poate că asta e tot. Dar acum nu pot să fug de lângă tine. Fiindcă ai nevoie de mine şi mi-ai dăruit viaţa.

— Ce te face să crezi că am nevoie de tine?

— Eu pot să fac pentru tine lucruri pe care nu le poţi face tu însuţi. M-am tot gândit la asta în ultimele două ore. Eşti într-un fel implicat într-o treabă în care e vorba de foarte mulţi bani, dar cred că nu ştii nici măcar diferenţa dintre debit şi active. Poate cândva ai ştiut-o, dar acum n-o mai ştii. Eu o ştiu. Şi mai e ceva. Eu am un post important în guvernul canadian. Am acces la tot felul de surse. Şi beneficiez de protecţie. Lumea finanţelor internaţionale este coruptă şi Canada a fost jefuită. Noi ne-am creat propriul nostru sistem de protecţie şi eu fac parte din el. De aceea mă aflam la Zurich. Să observ şi să raportez despre diverse alianţe, nu ca să discut teorii abstracte.

— Iar faptul că ai acces mă poate ajuta?

— Cred că da. Protecţia unei ambasade, s-ar putea ca asta să fie cel mai important. Dar îţi dau cuvântul meu că la primul semn de violenţă voi trimite telegrama şi voi pleca. Lăsând la o parte temerile mele, nu voi fi o povară pentru tine.

— La primul semn, repetă Bourne, studiindu-i chipul. Şi eu decid când şi unde este acesta?

— Dacă aşa vrei. Experienţa mea e limitată. Nu te voi contrazice.

Continuă să o privească în ochi, intensitatea momentului fiind amplificată de tăcere. În cele din urmă întrebă:

— De ce faci asta? Tocmai ai spus că suntem doi indivizi destul de inteligenţi care au scăpat dintr-un soi de iad. Poate că asta e tot ce suntem. Crezi că merită?

Marie stătea nemişcată.

— Am mai spus încă ceva; poate că ai uitat. Acum patru nopţi, un bărbat care ar fi putut să plece mai departe s-a întors după mine şi s-a oferit să moară în locul meu. Eu cred în acel bărbat. Mai mult decât el însuşi, am impresia. Asta este de fapt ceea ce pot să-ţi ofer.

— Primesc, zise el, întinzându-se să o mângâie. N-ar trebui, dar o fac. Am mare nevoie de acea încredere.

— Acum poţi să mă întrerupi, şopti ea, lăsând în jos pătura, trupul ei lipindu-se de al lui. Fă dragoste cu mine, am şi eu nevoile mele.

Trecură încă trei zile şi trei nopţi, pline de căldura apropierii lor, de emoţiile descoperirii reciproce. Trăiau cu intensitatea celor conştienţi că lucrurile se vor schimba. Şi când va veni schimbarea, va veni rapid. Aşa că aveau de discutat despre

unele chestiuni ce nu mai puteau fi evitate. Deasupra mesei, fumul de ţigară se amesteca cu aburul cafelei amare şi fierbinţi. Le *concierge*, un elveţian exuberant ai cărui ochi sesizau mult mai multe decât lăsa el să-i iasă pe gură, ieşise de câteva minute, după ce le adusese *le petit dejeuner* şi ziarele din Zurich, atât în engleză cât şi în franceză. Jason şi Marie şedeau unul în faţa celuilalt; amândoi trecuseră în revistă ultimele ştiri.

— În ale tale e ceva? întrebă Bourne.

— Bătrânul acela, paznicul de la Guisan Quai, a fost înmormântat alaltăieri. Poliţia nu ştie încă nimic concret. „Ancheta continuă", se zice în ziar.

— Aici scrie ceva mai mult, spuse Jason, mişcând cu oarecare greutate ziarul pe care-l ţinea în mâna stângă, bandajată.

— Cum e? întrebă Marie, uitându-se la mână.

— Mai bine. Pot să mişc ceva mai uşor degetele.

— Ştiu.

— Te gândeşti la prostii. Îndoi ziarul. Uite, aici. Repetă ceea ce au scris ieri. Se face analiza cartuşelor şi a urmelor de sânge. Bourne îşi ridică privirea de pe ziar. Dar au mai adăugat ceva: resturi de haine. Înainte nu pomeniseră de asta.

— Şi care-i problema?

— În ce mă priveşte, nici una. Hainele mele erau cumpărate de la Marsilia, dintr-un magazin oarecare. Dar cum e cu rochia ta? Era vreun model sau vreo ţesătură specială?

— Mă faci să mă simt jenată; nu era. Toate hainele mele sunt făcute de o croitoreasă din Ottawa.

— Deci nu i se poate da de urmă?

— Nu văd cum. Mătasea o aveam de la o colegă care a fost la Hong Kong.

— Ai cumpărat ceva de la magazinele din hotel? Ceva ce să fi avut asupra ta. Vreo batistă, o broşă, ceva de genul ăsta?

— Nu. Nu îmi fac de obicei cumpărăturile în astfel de locuri.

— Bun. Şi prietenei tale nu i s-au pus întrebări la plecare?

— Nu de către cei de la recepţie, ţi-am mai spus. Numai de către cei doi bărbaţi cu care m-ai văzut în lift.

— Din delegaţia franceză şi cea belgiană.

— Da. Totul a fost în regulă.

— Hai să mai recapitulăm o dată.

— Nu mai e nimic de recapitulat. Paul – cel de la Bruxelles – nu a văzut nimic. A fost trântit de pe scaunul lui, a căzut pe podea şi a rămas acolo. Claude – cel care a încercat să ne oprească, ţi-

aminteşti – a crezut la început că eu eram pe scenă, în lumină, dar înainte de a ajunge la poliţie a fost rănit în înghesuială şi dus la infirmerie.

— Iar pe când ar fi avut prilejul să zică ceva, o întrerupse Jason, amintindu-şi cuvintele ei, nu mai era sigur.

— Da. Dar am o bănuială că el ştia care era principalul scop al prezenţei mele la conferinţă; faptul că am prezentat o comunicare nu l-a păcălit. Dacă aşa stau lucrurile, cu atât mai mult n-o să vrea să aibă nici un amestec.

Bourne îşi luă ceaşca de cafea.

— Mai spune-mi o dată, tu căutai… alianţe?

— Mai degrabă anumite indicii. Nimeni n-o să vină să-ţi spună că în ţara lui există cercuri financiare lucrând cu cercuri din cutare ţară pentru a pătrunde pe piaţa de materii prime canadiană sau pe orice piaţă. Dar vezi cine cu cine se întâlneşte la un pahar, cine cu cine cinează împreună. Iar uneori se-ntâmplă pur şi simplu ca vreun delegat, să zicem de la Roma – despre care ştii că e plătit de Agnelli – să vină la tine şi să te întrebe cât de fermi sunt cei de la Ottawa în privinţa legilor de declarare.

— Tot nu pricep mare lucru.

— Ar trebui să pricepi. Propria ta ţară e foarte sensibilă la acest subiect. Cine ce deţine? Câte bănci americane sunt controlate de bani ai OPEC? Cât din industrie este proprietatea unor consorţii europene şi japoneze? Câte sute de mii de acri au fost cumpărate cu capital provenind din Anglia, Italia şi Franţa? Toţi ne facem griji în această privinţă.

— Zău?

Marie râse.

— Bineînţeles. Nimic nu-l face pe om mai naţionalist decât gândul că ţara lui este în proprietatea unor străini. Cu gândul că a pierdut un război, se poate obişnui în timp – asta înseamnă doar că duşmanul a fost mai puternic – dar dacă şi pierde economia înseamnă că duşmanul a fost mai abil. Perioada de ocupaţie durează mai mult şi la fel şi cicatricele.

— Te-ai gândit mult la aceste lucruri, nu-i aşa?

Pentru o fracţiune de secundă, din privirea Mariei dispăru orice urmă de umor; îi răspunse cu seriozitate.

— Da, m-am gândit. Cred că sunt importante.

— Ai aflat ceva la Zurich?

— Nimic uluitor, spuse ea. Banii zboară în toate părţile. Consorţiile încearcă să găsească investiţii interne acolo unde

aparatul birocratic închide ochii.

— În telegrama de la Peter se zicea că rapoartele tale zilnice au fost de primă mână. Ce a vrut să spună cu asta?

— Am găsit mai mulţi asociaţi economici bizari, care cred că se folosesc de cetăţeni canadieni ca oameni de paie pentru a cumpăra proprietăţi în Canada. Nu sunt evazivă, numai că ţie nu ţi-ar spune nimic numele lor.

— Nu încerc să-mi bag nasul în treburile tale, replică Jason. Dar am impresia că m-ai inclus şi pe mine într-o astfel de categorie. Nu în ce priveşte Canada, dar în general.

— Nu exclud această posibilitate; prea multe se potrivesc. Ai putea să faci parte dintr-un cartel financiar care urmăreşte tot soiul de achiziţii ilegale. Există un lucru căruia pot să-i dau de urmă, dar vreau s-o fac la telefon, nu scris negru pe alb într-o telegramă.

— Acum chiar că m-ai făcut curios. La ce te referi?

— Dacă există o Treadstone Şaptezeci şi Unu ascunsă pe undeva în spatele uşii unei companii, există modalităţi de a afla care companie, care uşă. Vreau să-l sun pe Peter de la un telefon public, din Paris. O să-i spun că am auzit numele de Treadstone Şaptezeci şi Unu menţionat la Zurich şi mă tot preocupă. O să-i cer să facă o investigaţie secretă şi o să-l sun eu din nou să-mi spună ce a aflat.

— Şi dacă o găseşte?

— Dacă există, o va găsi.

— Şi pe urmă eu iau legătura cu oricine or fi „persoanele autorizate” şi ies la lumină.

— Cu multă prudenţă, adăugă Marie. Prin intermediari. Eu însămi, dacă vrei.

— De ce?

— Din cauza a ceea ce au făcut. Sau *n-au făcut*, mai degrabă.

— Adică?

— N-au încercat să dea de tine de aproape şase luni.

— N-ai de unde să ştii asta. *Eu* nu ştiu asta.

— Banca o ştie. Milioane de dolari lăsaţi neatinşi, în mod nejustificat şi nimeni nu s-a deranjat să afle de ce. Asta e ceea ce nu pot să-nţeleg. E ca şi cum te-ar fi abandonat. Poate că atunci s-a făcut greşeala.

Bourne se lăsă pe speteaza scaunului, uitându-se la mâna lui stângă bandajată, amintindu-şi imaginea unei arme izbind în mod repetat în jos, în întunericul unei maşini care gonea cu

viteză pe Steppdeckstrasse. Îşi ridică privirea spre Marie.

— Vrei să spui că dacă am fost abandonat e fiindcă acea greşeală e considerată de şefii de la Treadstone ca fiind adevărul.

— Posibil. Poate că ei cred că i-ai implicat în nişte tranzacţii ilegale – cu elemente criminale – care ar putea să-i coste multe alte milioane. Ori, chiar să ducă la exproprierea unor companii întregi de către guverne înfuriate. Sau că te-ai alăturat unui sindicat internaţional al crimei, fără să ştii. Orice. Asta ar explica de ce nu s-au dus la bancă. Să nu fie acuzaţi de vreo vină prin asociere.

— Deci, într-un fel, indiferent ce află prietenul tău Peter, eu o pornesc tot de la zero.

— *Noi.* Şi nu chiar de la zero, mai curând de la vreo patru şi jumătate, sau chiar cinci, pe o scară de zece.

— Şi nouă de ar fi, de fapt tot nu se schimbă nimic. Nişte oameni vor să mă omoare şi eu nu ştiu de ce. Alţii ar putea să-i oprească, dar n-o fac. Tipul de la Drei Alpenhauser zicea că Interpolul mă caută şi dacă le pic în plasă eu n-am nici un răspuns. Sunt vinovat de orice mi se pune în cârcă fiindcă nu ştiu de ce sunt vinovat. Lipsa de memorie nu-i o apărare prea grozavă şi s-ar putea să n-am într-adevăr nici un argument în apărare.

— Eu refuz să cred asta şi nici tu nu trebuie s-o crezi.

— Îţi mulţumesc.

— Vorbesc serios, Jason. Termină!

Termină. De câte ori nu-mi spun eu însumi asta? Tu eşti iubirea mea, singura femeie pe care am cunoscut-o vreodată şi tu crezi în mine. De ce nu pot să cred şi eu în mine însumi?

Bourne se ridică, încercându-şi mai întâi rezistenţa picioarelor, ca de obicei. Începea să-şi recapete mobilitatea, rănile fiind mai puţin grave decât îşi închipuise el. În acea seară urma să vină doctorul din Wohlen, să-i scoată firele. De mâine, va veni schimbarea.

— La Paris, spuse Jason. Răspunsul se află la Paris. O ştiu tot atât de sigur cum am văzut cu ochii minţii conturul acelor triunghiuri, la Zurich. Numai că nu ştiu de unde să încep. E o dementă. Sunt un om care aşteaptă ca o imagine, ca un cuvânt sau o frază – sau un plic de chibrituri – să-i spună ceva. Să mă trimită în altă parte.

— De ce să nu aşteptăm până am o veste de la Peter? Pot să îl

sun mâine; mâine putem fi la Paris.

— Pentru că tot n-ar schimba nimic, nu-ţi dai seama? Orice ar afla el, singurul lucru pe care am nevoie să-l ştiu n-are el cum să-l afle. Din acelaşi motiv din care cei de la Treadstone nu s-au dus la bancă. *Eu.* Trebuie să ştiu de ce nişte oameni vor să mă ucidă, de ce un individ pe nume Carlos ar plăti… cum a spus?… o avere pentru cadavrul meu.

Până aici apucă să vorbească, fiind întrerupt de zgomotul de la masă. Marie îşi scăpase ceaşca din mână şi se uita la el cu ochi mari, albă la faţă, de parcă tot sângele i s-ar fi scurs din cap.

— Ce ai spus adineaori? întrebă ea.

— Ce? Am spus că trebuie să ştiu…

— *Numele.* Tocmai ai pronunţat numele Carlos.

— Da.

— În atâtea ceasuri cât am stat de vorbă, de atâtea zile de când suntem împreună, n-ai pomenit nici o clipă de el.

Bourne o privi, încercând să-şi amintească. Era adevărat; îi spusese totul şi totuşi, cumva, îl omisese pe Carlos… aproape intenţionat, excluzându-l.

— Probabil că nu, spuse el. Tu pari să ştii. Cine e Carlos?

— Te ţii de bancuri? Dacă da, nu-i un banc prea bun.

— Nu mă ţin de nici un fel de bancuri. Nu găsesc nimic amuzant. Cine e Carlos?

— Dumnezeule! Tu *nu* ştii! exclamă ea, studiindu-i ochii. Face parte din ceea ce ai uitat.

— Cine este Carlos?

— Un asasin. I se spune asasinul Europei. Un bărbat vânat de douăzeci de ani, de care se crede că a ucis între cincizeci şi şaizeci de figuri proeminente din lumea politică şi cea militară. Nimeni nu ştie cum arată… dar se zice că şi-ar avea baza la Paris.

Bourne se simţi cuprins de un val rece.

Taxiul care-i ducea la Wohlen era un Ford englezesc ce-i aparţinea ginerelui *concierge*-ului. Jason şi Marie şedeau în spate. Lui Jason îi fuseseră scoase firele şi în locul lor avea acum bandaje moi, prinse cu benzi late de leucoplast.

— Întoarce-te în Canada, spuse Jason încet, rupând tăcerea.

— O s-o fac, ţi-am spus. Mai am câteva zile. Vreau să văd Parisul.

— Nu vreau să vii la Paris. O să te sun la Ottawa. Poţi să faci

chiar tu investigaţia legată de Treadstone şi să-mi dai informaţiile la telefon.

— Parcă spuneai că oricum nu poate schimba nimic. Că trebuie să afli *de ce*; că *cine* nu înseamnă nimic până nu te dumireşti.

— Voi găsi o modalitate. Nu-mi trebuie decât un om; o să-l găsesc.

— Dar nu ştii de unde să începi. Tu aştepţi o imagine, o frază sau un plic de chibrituri. Poate că nu vor fi acolo.

— Ceva va fi.

— Ceva *este*, dar tu nu-ţi dai seama. Eu *da*. De asta ai nevoie de mine. Eu ştiu cuvintele, metodele. Tu nu.

Bourne o privi atent.

— Nu vrei să fii mai explicită?

— Băncile, Jason. Legăturile celor de la Treadstone se află în bănci. Dar poate că nu la modul cum crezi tu.

În satul Arpajon, la zece mile mai la sud de Paris, un bătrân cocârjat, îmbrăcat într-un pardesiu ponosit, cu o beretă neagră în mână, străbătea culoarul din stânga al bisericii. Dangătul clopotelor ce însoţea angelusul de seară se răsfrângea sub bolta de piatră şi lemn. Bătrânul se opri lângă al cincilea rând, aşteptând ca dangătul să înceteze. Era semnalul. Ştia că în timp ce se trăgeau clopotele un alt bărbat, mai tânăr – cel mai necruţător om din câţi există pe lume – făcuse ocolul bisericii, studiind pe toţi cei dinăuntru şi de afară. Dacă acel bărbat vedea ceva ce nu se aştepta să vadă, pe cineva, pe care-l considera o ameninţare pentru persoana lui, nu urmau nici un fel de întrebări, doar o execuţie. Aşa proceda Carlos şi numai cei care înţelegeau că puteau să-şi piardă viaţa în caz că ei înşişi fuseseră urmăriţi acceptau bani pentru a-i servi asasinului de mesageri. Toţi erau asemeni lui, bătrâni ale căror zile erau numărate, nemairămânându-le de trăit decât câteva luni poate, din cauza vârstei, a vreunei boli.

Carlos nu admitea nici un fel de riscuri, singura consolare fiind că dacă mureai în serviciul lui – sau de mâna lui – nevestele bătrâne, sau copiii lor, vor primi bani. Trebuie spus că exista o anume demnitate în a lucra pentru Carlos. Şi nu era lipsit de generozitate. Mica lui armată de bătrâni infirmi considera că datorită lui sfârşitul vieţii lor avea un sens.

Mesagerul îşi boţi bereta în mâini şi-şi continuă drumul spre

şirul de confesionale de lângă peretele din stânga. Merse până la al cincilea confesional, dădu la o parte perdeaua şi păşi înăuntru, adaptându-şi ochii la lumina slabă ce venea de la o singură lumânare aflată dincolo de pânza transparentă ce-l despărţea pe preot de păcătos. Se aşeză pe mica bancă de lemn şi privi spre silueta din partea cealaltă. Era la fel ca întotdeauna, un bărbat îmbrăcat în rasă de călugăr, cu gluga trasă pe cap. Mesagerul încercă să nu-şi imagineze cum arată acel bărbat; nu era treaba lui să-şi facă astfel de gânduri.

— Angelus Domini, spuse el.

— Angelus Domini, fiu al lui Dumnezeu, şopti silueta cu glugă. Zilele tale sunt tihnite?

— Se apropie de sfârşit, răspunse bătrânul, dând replica ce se cuvenea, dar sunt ajutat să-mi fie tihnite.

— Bun. La vârsta ta e important să ai un sentiment de siguranţă, zise Carlos. Să trecem la treabă. Ai aflat amănunte de la Zurich?

— Bufniţa a murit; la fel şi ceilalţi doi, poate chiar şi un al treilea. Altul a fost grav rănit la mână, nu poate lucra. Cain a dispărut. Ei cred că femeia e cu el.

— Ciudată întorsătură, spuse Carlos.

— Mai e ceva. Cel care primise ordin să o ucidă a dispărut. Trebuia să o ducă la Guisan Quai. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat.

— Numai că un paznic a fost ucis în locul ei. E posibil ca ea să nu fi fost deloc o ostatecă, ci momeala pentru o cursă. O cursă care s-a întors împotriva lui Cain. Vreau să mă mai gândesc la asta. Până atunci, ascultă instrucţiunile mele. Eşti pregătit?

Bătrânul băgă mâna în buzunar şi scoase un ciot de creion şi un petic de hârtie.

— Ascult.

— Telefonează la Zurich. Vreau ca până mâine să fie la Paris cineva care l-a văzut pe Cain, care-l poate recunoaşte. De asemenea, cei de la Zurich să ia legătura cu Koenig la Gemeinschaft şi să-i spună să trimită banda la New York. Să folosească tot căsuţa poştală de la Village Station.

— Te rog, îl întrerupse bătrânul mesager. Mâinile astea bătrâne nu mai pot scrie ca altădată.

— Iartă-mă, şopti Carlos. Sunt îngrijorat şi neatent. Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Continuă.

— În fine, vreau ca echipa noastră să se instaleze undeva în preajma băncii din rue Madeleine. De data asta, banca îl va duce pe Cain la pierzanie. Încrezutul îşi va găsi sfârşitul la locul unde îşi are obârşia trufia lui deplasată.. Un preţ de nimic, la fel de demn de dispreţ ca şi el... dacă nu cumva el e altceva.

CAPITOLUL 11

Bourne urmărea de la distanţă în timp ce Marie trecu prin vamă şi pe la biroul de imigrări de la aeroportul din Berna, căutând semne de interes sau de recunoaştere din partea vreunei persoane aflate în zona de plecări a Air France-ului. Era ora patru după-amiază, cea mai aglomerată pentru zborurile spre Paris, ora când oamenii de afaceri se grăbeau să ajungă înapoi în Oraşul Lumină după plicticoase corvoade pe la băncile din Berna. Marie aruncă o privire peste umăr, ieşind pe poartă; el dădu din cap, aşteptă până ce nu o mai văzu, apoi se întoarse şi se îndreptă spre holul Swissair-ului. George B. Washburn avea o rezervare la avionul de patru şi jumătate spre Orly.

Urmau să se întâlnească mai târziu, într-o cafenea pe care Marie o ţinea minte de pe vremea studiilor ei la Oxford. Se chema Au Coin de Cluny, pe bulevardul Saint-Michel, la câteva străzi de Sorbona. Dacă printr-o întâmplare cafeneaua nu mai exista, Jason avea să o întâlnească pe la orele nouă pe treptele de la Muzeul Cluny.

Bourne ştia că va fi în întârziere; va fi undeva în apropiere, dar nu va putea ajunge la timp la întâlnire. Sorbona avea una din cele mai mari biblioteci din toată Europa şi undeva în acea bibliotecă se găseau colecţii de ziare. Bibliotecile universitare nu se închideau după-masă căci studenţii le foloseau deseori seara. La fel va face şi el de îndată ce va ajunge la Paris. Exista ceva ce trebuia să afle.

Citesc în fiecare zi ziarele. În trei limbi. Acum şase luni, a fost ucis un om. Moartea lui a fost relatată pe prima pagină în toate ziarele de atunci. Asta spusese un individ gras, la Zurich.

Îşi lăsă valiza la garderoba bibliotecii şi urcă la etajul doi, luând o apoi la stânga, spre uriaşa sală de lectură. Ziarele erau pe rafturi, colecţii complete până cu exact un an în urmă faţă de data acelei zile.

Merse de-a lungul rafturilor, socotind şase luni înapoi şi luă din raft ziarele pe zece săptămâni înainte de acea dată. Le duse până la cea mai apropiată masă pe care o găsi liberă şi, fără să se aşeze, începu să le răsfoiască, uitându-se, număr cu număr, la prima pagină. Mari oameni de stat muriseră de moarte bună, în

patul lor; alţii făcuseră declaraţii; dolarul scăzuse, aurul crescuse; greve paralizaseră anumite sectoare, în timp ce guvernele oscilau între a lua măsuri şi a nu face nimic. Dar nu fusese ucisă nici o persoană care să merite titluri de o şchioapă. Nu figura nici un astfel de incident, nici un astfel de asasinat.

Jason se duse înapoi la rafturi şi luă ziare şi mai vechi. Cu două săptămâni, douăsprezece săptămâni, douăzeci. Aproape opt luni. Nimic.

Deodată îi veni ideea. El mersese *înapoi* în timp, nu înainte de la acea dată cu şase luni în urmă. Se putea face o mică eroare, în ambele sensuri; de câteva zile sau de o săptămână, chiar două. Duse ziarele la locul lor şi le scoase pe cele de cu patru şi cinci luni în urmă.

Prăbuşiri de avioane, revoluţii sângeroase, sărăcie şi boli acolo unde toată lumea ştia că există sărăcie şi boli, dar nici o persoană importantă nu fusese ucisă.

Ajunse la ultimul teanc. Pâcla îndoielilor şi a sentimentului de vinovăţie începuse să se risipească pe măsură ce întorcea paginile.

Oare să fi minţit grăsunul acela din Zurich, care tot asuda? Să fie totul o minciună? *Toate* să fie minciuni? Trăia oare un coşmar ce s-ar putea să dispară o dată cu…

„AMBASSADEUR LELAND ASSASSINE A MARSEILLE!”

Majusculele groase ale titlului îi explodară în faţa ochilor, făcându-l să-l doară. Nu era o durere imaginară, inventată, ci o durere ascuţită ce-i pătrunse în orbite, îi străpunse ţeasta. Respiraţia i se opri, ochii îi rămaseră aţintiţi pe numele LELAND. Îl cunoştea; vedea chipul. Îl putea *descrie*. Sprâncene stufoase sub o frunte lată, un nas bont între doi pometi proeminenţi, o gură cu buze neobişnuit de subţiri, peste care era o mustaţă căruntă, tunsă îngrijit. Cunoştea chipul; îl cunoştea pe acest om. Şi el fusese ucis cu un singur glonţ tras cu o armă foarte puternică, de la fereastra unei case de pe chei. Ambasadorul Howard Leland mergea pe un chei din Marsilia la ora cinci după-masa. Îi fuseseră zburaţi creierii.

Bourne nu mai avea nevoie să citească al doilea paragraf pentru a şti că Howard Leland fusese, înainte de numirea sa ca ambasador la Quai d’Orsay la Paris, amiralul H.R. Leland, din

marina militară a Statelor Unite şi apoi director interimar al Serviciului de informaţii al Marinei. Nu avea nevoie nici să ajungă la miezul articolului, unde se făceau speculaţii privind motivele asasinatului; el le ştia. Principala însărcinare a lui Leland la Paris era să convingă guvernul francez să nu autorizeze vânzări masive de arme – mai ales de avioane cu reacţie Mirage – către Africa şi Orientul Mijlociu. Izbutise uimitor de bine în misiunea sa, nemulţumind diverse părţi interesate din toate zonele Mediteranei. Se presupunea că fusese ucis pentru amestecul lui; o pedeapsă menită să servească de avertisment altora. Cumpărătorii şi vânzătorii de moarte nu admiteau să li se pună beţe în roate.

Iar vânzătorul de moarte care-l ucisese va fi fost plătit cu mulţi bani, departe de locul faptei, toate urmele fiind şterse.

La Zurich. Un mesager trimis la un om fără picioare; altul la un tip gras, într-un restaurant aglomerat de lângă Falkenstrasse.

Zurich.

Marsilia.

Jason închise ochii. Durerea devenise insuportabilă. El fusese cules de pe mare cu cinci luni în urmă, portul lui de plecare presupus a fi Marsilia. Iar dacă aşa era, înseamnă că marea îi servise de cale de scăpare, închiriase o ambarcaţiune cu care să-şi piardă urma pe vasta întindere a Mediteranei. Totul se potrivea al naibii de bine, toate se legau. De unde putea să ştie lucrurile pe care le ştia dacă nu era el însuşi acel vânzător de moarte de pe cheiul de la Marsilia?

Deschise ochii, durerea împiedicându-l să gândească, dar nu complet. În memoria lui limitată, o hotărâre era clară. Nu va exista nici o întâlnire la Paris cu Marie St. Jacques.

Poate că într-o zi îi va scrie o scrisoare, să-i spună ceea ce nu-i putea spune acum. Dacă va mai fi în viaţă şi va putea să scrie o scrisoare; acum nu putea să scrie. Nu putea să aştearnă pe hârtie cuvinte de mulţumire sau de dragoste, absolut nici o explicaţie. Ea îl va aştepta şi el nu va veni. Trebuia să pună distanţă între ei; nu putea să o implice în afacerile unui vânzător de moarte. Ea se înşelase, iar temerile lui cele mai negre se dovediseră întemeiate.

O, Dumnezeule! El putea descrie chipul lui Howard Leland, deşi pe pagina din faţa lui nu era nici o fotografie! Acea pagină cu oribilul titlu care-i spunea atât de multe, confirma atât de multe lucruri. Data. *Joi, 26 august, Marsilia*. Era o zi pe care şi-o

va aminti tot restul vieţii lui date peste cap.

Joi, 26 august...

Ceva nu era în regulă. Ce anume? *Ce?* Joi?... Joi nu-i spunea nimic. Douăzeci şi şase august?... Douăzeci şi *şase?* Nu putea fi douăzeci şi *şase!* Douăzeci şi şase nu era în regulă! Auzise doar de atâtea ori. Jurnalul lui Washburn – jurnalul pacientului lui. De câte ori nu recapitulase Washburn fiecare fapt, fiecare fază, fiecare zi şi fiecare progres realizat! De nenumărate ori! De prea multe ori pentru ca să nu ţină minte!

Ai fost adus la uşa mea în dimineaţa zilei de marţi, douăzeci şi patru august, la ora opt şi douăzeci fix. Starea ta era...

Marsilia, 24 august.

24 august.

Nu se afla la Marsilia pe douăzeci şi şase! Nu putea să fi tras cu o armă de pe chei. Nu el era vânzătorul de moarte de la Marsilia! Nu el îl ucisese pe Howard Leland!

Acum şase luni a fost ucis un om... Dar nu erau şase luni, erau apro*ape şas*e luni, dar nu ş*as*e luni. Şi nu el îl ucisese pe acel om; el se afla pe jumătate mort, în casa unui alcoolic, pe Ile de Port Noir.

Pâcla începea să se risipească, durerea slăbea. Îl cuprinse o stare de jubilare: descoperise o minciună concretă! Dacă era una, mai puteau fi şi altele!

Bourne se uită la ceas; era nouă şi un sfert. Marie plecase de la cafenea şi îl aştepta pe treptele de la Muzeul Cluny. Puse la loc pe raft ziarele şi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre uşa mare, ca de catedrală, a sălii de lectură.

O luă pe bulevardul Saint-Michel, cu paşi tot mai mari şi mai zoriţi. Avea sentimentul că trăise ceea ce trebuie să simtă un condamnat la spânzurătoare atunci când este iertat de pedeapsă şi dorea să împartă cu cineva această experienţă rară. Pentru câtăva vreme scăpase din bezna violentă, din apele tulburi şi învolburate; găsise o clipă de lumină şi soare – asemeni clipelor şi razelor de soare ce umpleau încăperea dintr-un han de ţară – şi trebuia să ajungă la cea care i le dăruise. Să ajungă la ea, să o ia în braţe şi să-i spună că exista o speranţă.

O zări sus pe trepte, cu braţele strânse peste piept, apărându-se de vântul îngheţat, scrutând cu privirea strada mărginită de copaci. Era nerăbdătoare, neliniştită, o femeie temându-se că nu va vedea ceea ce dorea să vadă, că nu va veni.

Cu zece minute în urmă, el n-ar fi venit.

Îl zări. Chipul ei strălucea de bucurie şi pe buze îi apăru un zâmbet plin de viaţă. Se repezi spre el în timp ce el alerga în sus pe trepte. Se îmbrăţişară şi timp de o clipă nici unul nu spuse nimic.

— Am aşteptat şi am tot aşteptat, zise ea în cele din urmă, recăpătându-şi suflul. Am fost atât de speriată, de îngrijorată. S-a întâmplat ceva? Te simţi bine?

— Da. Atât de bine cum nu m-am mai simţit de mult.

— Cum aşa?

O prinse de umeri.

— „Acum şase luni, a fost ucis un om…” ţi-aminteşti? Bucuria dispăru din ochii ei.

— Da. Îmi amintesc.

— Nu eu l-am ucis, spuse Bourne. Nu puteam s-o fac.

Găsiră un mic hotel, în apropiere de bulevardul Montparnasse plin de forfotă. Holul şi camerele aveau un aspect prăfuit, dar mai păstrau urmele unei eleganţe uitate. Era ca un loc tihnit de repaos în mijlocul unui carnaval, străduindu-se să-şi păstreze personalitatea, acceptând vremurile aşa cum erau, dar nemergând în pas cu ele.

Jason închise uşa, mulţumindu-i slujbaşului cărunt care-i condusese şi a cărui indiferenţă se transformase în indulgenţă la primirea unei bancnote de douăzeci de franci.

— Te-a luat drept un diacon din provincie, care aşteaptă cu nerăbdare să petreacă o noapte la Paris, spuse Marie. Sper că ai observat că eu m-am dus direct spre pat.

— Îl cheamă Herve şi cred că va fi foarte atent cu noi. N-are de gând să împartă banii cu alţii.

Se apropie de ea şi o luă în braţe.

— Îţi mulţumesc pentru viaţa mea, spuse el.

— Oricând, cu plăcere, prietene. Marie îi luă faţa în mâini. Dar să nu mă mai faci niciodată să stau aşa în aşteptare. Simţeam că înnebunesc. Nu mă gândeam decât la faptul că poate te-a recunoscut cineva… că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Uiţi că nimeni nu ştie cum arăt.

— Nu conta pe asta; nu-i adevărat. În Steppdeckstrasse au fost patru indivizi, inclusiv ticălosul de la Guisan Quai. Ei sunt în viaţă, Jason şi te-au văzut.

— Nu chiar. Ei au văzut un tip brun cu bandaje la gât şi la cap, care mergea şchiopătând. Doar doi au fost aproape de mine; cel de la etajul doi şi porcul de la Guisan. Primul n-o să poată să

plece din Zurich pentru o vreme; nu poate să meargă şi dintr-o mână nu i-a mai rămas mare lucru. Al doilea a avut lumina lanternei în ochi, lanternă care pe mine nu m-a luminat din plin.

Marie îi dădu drumul, încruntând din sprâncene, mintea ei funcţionând cu repeziciune.

— Nu poţi să fii sigur. Ei au fost acolo şi te-au văzut. *Schimbă-ţi părul... îţi schimbi chipul. Geo*ffrey Washburn, Ile de Port Noir.

— Îţi repet, ei au văzut un individ brun, în umbră. Te pricepi să foloseşti o soluţie slabă de peroxid?

— N-am folosit niciodată aşa ceva.

— Atunci o să găsesc dimineaţă o frizerie. Montparnasse e locul cel mai potrivit pentru asta. Nu se zice că blonzii au mai mult farmec?

Ea îi studie chipul.

— Încerc să-mi imaginez cum vei arăta.

— Diferit. Nu foarte mult, dar suficient.

— S-ar putea să ai dreptate. Sper să ai dreptate. Îl sărută pe obraz, cum făcea de obicei când voia să înceapă o discuţie. Acum spune-mi ce s-a întâmplat. Unde te-ai dus? Ce-ai aflat despre acel... incident de acum şase luni?

— Nu a avut loc acum şase luni şi tocmai de aceea nu se poate să-l fi ucis eu.

Îi povesti totul, cu excepţia celor câteva clipe când crezuse că n-o va mai revedea niciodată. Nici nu era nevoie; o spuse ea în locul lui.

— Dacă acea dată n-ar fi fost atât de limpede în mintea ta, n-ai fi venit la mine, nu-i aşa?

Jason clătină din cap.

— Probabil că nu.

— Ştiam. Am simţit-o. Timp de un minut, în vreme ce mergeam de la cafenea către muzeu, mi s-a tăiat respiraţia, parcă mă sufocam, îţi vine să crezi?

— Nu vreau să cred.

— Nici eu, dar s-a întâmplat.

Şedeau amândoi, ea pe pat, el pe singurul fotoliu din cameră, tras aproape de pat. Se întinse şi o prinse de mână.

— Încă tot nu-s convins că e bine că mă aflu aici... L-am cuno*scut pe* acel om, i-am văzut chipul. Mă aflam la Marsilia cu patruzeci şi opt de ore înainte ca el să fie ucis!

— Dar nu tu l-ai ucis.

— Atunci de ce mă aflam acolo? De ce cred unii că eu am

făcut-o? Iisuse, e o nebunie!

Sări în picioare. În privire i se citea iarăşi suferinţa.

— Dar era să uit. Eu doar nu sunt sănătos. Fiindcă am uitat. Ani, o viaţă întreagă.

Marie vorbi cu ton egal, fără nici o urmă de compătimire în glas.

— Răspunsul o să-ţi vină cu timpul. De cine ştie unde, până la urmă chiar de la tine.

— S-ar putea să nu se întâmple niciodată. Washburn spunea că sunt ca nişte blocuri rearanjate, culoarele sunt altele... ferestrele sunt în altă parte.

Jason se duse la fereastră, sprijinindu-se de pervaz, privind afară la luminile din Montparnasse.

— Imaginile nu mai sunt aceleaşi, nu vor mai fi niciodată. Acolo undeva există oameni pe care-i cunosc, care mă cunosc. La vreo două mii de mile de aici sunt oameni la care ţin şi oameni la care nu ţin... Ori poate, Dumnezeule, o nevastă şi copii – nu ştiu. Eu mă tot răsucesc în vânt, mă rostogolesc şi nu pot să ajung jos pe pământ. De câte ori încerc, sunt aruncat iarăşi în sus.

— În cer? întrebă Marie.

— Da.

— Ai sărit dintr-un avion, spuse ea pe un ton de certitudine. Bourne se întoarse de la fereastră.

— Nu ţi-am spus niciodată asta.

— Noaptea trecută ai vorbit despre asta în somn. Transpirai; faţa îţi era congestionată şi fierbinte şi a trebuit să te şterg cu un prosop.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Într-un fel, ţi-am spus. Te-am întrebat dacă ai fost pilot, sau dacă zborul te speria. Mai ales cel de noapte.

— Nu ştiam despre ce vorbeşti. De ce nu ai insistat?

— Mi-a fost teamă. Erai în prag de isterie şi eu nu mă pricep la astfel de lucruri. Pot să te ajut să încerci să-ţi aminteşti, dar nu pot să-ţi stăpânesc subconştientul. Cred că numai un medic poate să o facă.

— Un medic? Am fost cu un medic aproape şase luni.

— Din câte mi-ai spus despre el, cred că ar mai fi necesară şi părerea altui medic.

— Eu nu cred! răspunse el, nedumerit el însuşi de furia care-l cuprinsese.

— De ce nu?

Marie se ridică de pe pat.

— Ai nevoie de ajutor, dragul meu. Un psihiatru ar putea…

— *Nu!* strigă el fără să vrea, furios pe sine însuşi. Nu voi face aşa ceva. Nu pot.

— Te rog, spune-mi de ce? îl întrebă ea calm, stând în picioare în faţa lui.

— Nu… nu pot s-o fac.

— Dar spune-mi de ce, atâta tot.

Bourne o privi fix, apoi se duse din nou la fereastră, sprijinindu-se de pervaz.

— Fiindcă mi-e teamă. Cineva a minţit şi acest lucru m-a bucurat cum nici nu pot să-ţi spun. Dar dacă nu mai sunt şi alte minciuni, dacă restul e adevărat? Atunci ce mă fac?

— Vrei să spui că nu vrei să afli?

— Nu în felul ăsta.

Continua să privească la luminile de afară.

— Încearcă să mă înţelegi, spuse el. Trebuie să ştiu anumite lucruri… suficient cât să pot lua o hotărâre… dar poate nu chiar totul. O parte din mine trebuie să poată să plece, să dispară. Trebuie să-mi pot spune mie însumi că ce a fost nu mai este şi că există posibilitatea să nu fi fost niciodată deoarece eu nu-mi amintesc. Ceea ce un om nu-şi aminteşte, nu a existat… pentru el. Se întoarse spre Marie. Ceea ce vreau să-ţi spun este că poate e mai bine aşa.

— Vrei indicii, dar nu dovezi, asta vrei să zici?

— Vreau săgeţi care să arate într-o parte sau în alta, care să-mi spună dacă s-o iau la fugă sau să nu o iau.

— Să-ţi spună *ţie.* Dar cum rămâne cu *noi?*

— Asta se va lămuri o dată cu apariţia săgeţilor. Ştii bine.

— Atunci hai să le găsim.

— Ai grijă. S-ar putea să nu fii în stare să accepţi ce vom afla. Vorbesc serios.

— Te accept pe tine. Şi eu vorbesc serios. Întinse mâna şi îi atinse chipul. Haide. În Ontario e abia ora cinci şi mai pot să-l prind pe Peter la birou. Poate să înceapă investigaţia legată de Treadstone… şi să ne dea numele cuiva de aici de la ambasadă care ar putea să ne ajute dacă avem nevoie.

— Vrei să-i spui lui Peter că eşti la Paris?

— Oricum va şti de la centralistă, dar nu va putea da de urma acestui hotel. Şi nu-ţi face griji, îi voi spune că am venit la Paris

pentru câteva zile fiindcă rudele mele de la Lyon sunt prea plicticoase. O să mă creadă.

— Crezi că el cunoaşte pe cineva aici la ambasadă?

— Peter ţine foarte mult să cunoască peste tot pe cineva. Este una din trăsăturile lui nu foarte atractive, dar utile.

— Deci se pare că trebuie să ştie.

Bourne luă din cuier pardesiele lor.

— După ce suni, mergem să cinăm. Cred că la amândoi ne-ar prinde bine o băutură.

— Hai să trecem prin faţa băncii din rue Madeleine. Vreau să văd ceva.

— Ce poţi să vezi noaptea?

— O cabină telefonică. Sper să fie una prin apropiere.

Era. Peste drum, în diagonală faţă de intrare.

Bărbatul înalt şi blond, cu ochelari cu ramă de baga, se uita la ceas, în lumina soarelui de după-amiază de pe rue Madeleine. Pe trotuare era îmbulzeală, iar circulaţia pe stradă era ameţitoare, ca peste tot la Paris. Intră în cabina telefonică şi puse la loc în furcă receptorul, pe care-l lăsase să atârne, blocând astfel linia. Cineva care ar fi vrut să folosească telefonul îşi putea închipui că era defect şi fusese lăsat atârnând dintr-o grijă plină de solicitudine. Manevra îi reuşise.

Se uită din nou la ceas. Începea numărătoarea inversă. Marie se afla înăuntru în bancă. Îl va suna în următoarele câteva minute. Scoase din buzunar câteva monede, le puse pe poliţă şi se sprijini de panoul de sticlă, cu ochii la banca de peste drum. Un nor trecător făcu să mai scadă din intensitate lumina soarelui şi îşi putu vedea reflectată în geam propria imagine. Era mulţumit de ce văzu şi îşi aminti reacţia plină de uimire a frizerului din Montparnasse, care-l introdusese într-o cabină închisă cu perdele, pentru a-i decolora părul, transformându-l în blond. Norul trecu şi în acea clipă sună telefonul.

— Tu eşti? întrebă Marie St. Jacques.

— Eu sunt, spuse Bourne.

— Ai grijă să reţii numele şi locul unde se află biroul. Şi vorbeşte franţuzeşte mai stâlcit, ca să-şi dea seama că eşti american. Spune-i că nu eşti obişnuit cu telefoanele de la Paris. Pe urmă fă totul aşa cum ne-am înţeles. Te sun iarăşi peste exact cinci minute.

— Ceasul a pornit.

— Poftim?

— Nimic. Vreau să zic că îi dăm drumul.

— În regulă… Ceasul a pornit. Succes.

— Mulţumesc.

Jason apăsă pe furcă, îi dădu drumul şi formă numărul pe care îl memorase.

— *La Banque de Valois. Bonjour.*

— Am nevoie de o mână de ajutor, spuse Bourne, continuând prin a spune ceea ce-l învăţase Marie. Am transferat de curând din Elveţia nişte fonduri considerabile, prin curier. Aş vrea să ştiu dacă s-a efectuat transferul.

— De asta se ocupă Departamentul nostru de Relaţii Externe, domnule. Vă fac legătura.

Un păcănit, apoi o altă voce feminină.

— Relaţiile Externe. Jason îşi repetă cererea.

— Vreţi să-mi spuneţi numele dumneavoastră, vă rog?

— Aş prefera să vorbesc cu un funcţionar superior, înainte de a-mi da numele.

O pauză.

— Foarte bine, domnule. Vă fac legătura cu biroul vicepreşedintelui d'Amacourt.

Secretara domnului d'Amacourt fu mai puţin binevoitoare, intrând în funcţiune mecanismul de filtrare a celor ce au acces la funcţionarii superiori ai băncii, după cum prevăzuse Marie. Aşa încât Bourne folosi iarăşi cuvintele Mariei.

— Mă refer la un transfer de la Zurich de la Gemeinschaft Bank de pe Bahnhofstrasse şi e vorba de o sumă de ordinul a şapte cifre. Cu domnul d'Amacourt, vă rog. Am foarte puţin timp.

O secretară nu-şi putea permite să mai tergiverseze lucrurile. Pe fir se auzi glasul perplex al prim-vicepreşedintelui.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Dumneata eşti d'Amacourt? întrebă Jason.

— Da, sunt Antoine d'Amacourt. Îmi permiteţi să întreb cine e la telefon?

— Bun! Trebuia să-mi fi dat numele dumitale la Zurich. Data viitoare o să mă asigur, zise Bourne cu accent american, redundanţa fiind intenţionată.

— Poftim? Preferaţi să vorbiţi englezeşte, *monsieur?*

— Da, replică Jason, trecând la engleză. Şi aşa am destule probleme cu blestematul ăsta de telefon. Se uită la ceas. Mai avea sub două minute. Numele meu e Bourne, Jason Bourne şi

acum opt zile am transferat patru milioane şi jumătate de la Gemeinschaft Bank din Zurich. M-au asigurat că tranzacţia va fi confidenţială.

— Toate tranzacţiile sunt confidenţiale, domnule.

— Excelent. Bun. Ceea ce vreau să ştiu e dacă totul e rezolvat.

— Trebuie să vă spun, continuă vicepreşedintele băncii, că tocmai din cauza confidenţialităţii este exclus să dăm vreo confirmare a unor astfel de tranzacţii la telefon, unor persoane necunoscute.

Marie avusese dreptate şi logica capcanei ei îi era acum mai clară lui Jason.

— Speram ca aşa să fie, dar după cum i-am spus secretarei dumitale, mă grăbesc foarte tare. Peste două ore plec din Paris şi trebuie să pun totul în ordine.

— Atunci vă sugerez să veniţi la bancă.

— Ştiu *asta*, zise Bourne, mulţumit că discuţia decurge exact cum prevăzuse Marie. Voiam doar ca totul să fie pregătit pe când ajung acolo. Unde e biroul dumitale?

— La parter, *monsieur*. În fund, dincolo de portiţă, uşa din mijloc. Este acolo o recepţioneră.

— Şi o să discut numai cu dumneata, nu-i aşa?

— Dacă doriţi, deşi orice…

— Ascultă, domnule, exclamă americanul cel arţăgos, e vorba de peste patru milioane de franci!

— Numai cu mine, domnule Bourne.

— În regulă. Bun.

Jason puse un deget pe furca receptorului. Mai avea cincisprezece secunde.

— Uite, acum e două treizeci şi cinci…

Apăsă de două ori în furcă, întrerupând conversaţia, dar nu şi legătura.

— Alo? Alo?

— Sunt aici, domnule.

— Telefon afurisit! Ascultă, voi…

Apăsă din nou, de data asta de trei ori în succesiune rapidă.

— Alo? Alo?

— Domnule, vă rog… dacă-mi daţi numărul dumneavoastră de telefon…

— Centrala? Centrala?

— Domnule Bourne, vă rog…

— Nu te aud!

Patru secunde, trei secunde, două secunde.

— Aşteaptă puţin. Te sun eu din nou.

Apăsă complet furca, întrerupând legătura. Trecură trei secunde şi telefonul sună; îl ridică.

— Numele lui e d'Armacourt. Are biroul la parter, în fund, uşa din mijloc.

— Am reţinut, zise Marie şi închise.

Bourne formă din nou numărul băncii, introduse fise în aparat.

— *Je parlais avec Monsieur d'Amacourt quand on m'a coupe...*[38]

— *Je regrette, monsieur.*[39]

— Domnule Bourne?

— D'Amacourt?

— Da. Regret nespus că aveţi asemenea probleme. Ce spuneaţi? Despre oră?

— A, da. E puţin trecut de două şi jumătate. Voi ajunge acolo pe la trei.

— Vă aştept, domnule.

Jason blocă din nou telefonul, lăsându-l să atârne şi se îndreptă repede prin mulţime spre umbra copertinei din faţa unui magazin. Se întoarse şi rămase în aşteptare, cu ochii la banca de peste drum, amintindu-şi de o altă bancă, din Zurich şi de sunetul sirenelor pe Bahnhofstrasse. În următoarele douăzeci de minute se va vedea dacă Marie a avut sau nu dreptate. Dacă da, pe rue Madeleine nu se vor auzi sirene.

Femeia zveltă care purta o pălărie cu boruri largi ce îi ascundea pe jumătate chipul puse în furcă telefonul public aflat pe peretele din dreapta intrării în bancă. Îşi scoase pudriera şi începu să-şi verifice machiajul, mişcând mica oglindă mai întâi în dreapta şi apoi spre stânga. Mulţumită, băgă pudriera la loc, îşi închise poşeta şi se îndreptă spre fundul sălii, trecând prin faţa ghişeelor casierilor. Se opri la contorul din mijloc, luă un pix prins cu un lănţişor şi începu să scrie numere fără noimă pe un formular ce fusese lăsat pe poliţa de marmură. La nici trei metri distanţă se găsea o mică portiţă cu cadru de alamă, având în dreapta şi în stânga o balustradă de lemn. Dincolo de portiţă şi de balustradă se aflau birourile funcţionarilor mai puţin importanţi şi în spatele lor secretarele principale – cinci la număr – în faţa a cinci uşi din peretele din fund. Marie citi numele scris

[38] Vorbeam cu domnul d'Amacourt când am fost întrerupt...

[39] Îmi pare rău, domnule, (fr.).

cu litere aurii pe uşa din mijloc.

M.A.R. D'Amacourt
Vice-President
Comptes a l'etranger et Devises

Urma să se întâmple din clipă în clipă, dacă era să se întâmple, dacă ea avea dreptate. Iar dacă avea, trebuia să ştie cum arată domnul d'Amacourt, căci el era cel cu care Jason va trebui să ia legătura. Să ia legătura şi să vorbească cu el, dar nu în bancă.

Se întâmplă. Se simţi o vânzoleală, o agitaţie.

Secretara din faţa uşii lui d'Amacourt intră grăbită înăuntru, cu un blocnotes în mână, ieşi după treizeci de secunde şi ridică telefonul. Formă trei cifre – un telefon interior – şi vorbi în receptor, citind de pe notes.

Se scurseră două minute; uşa de la biroul lui d'Amacourt se deschise şi vicepreşedintele se ivi în prag, enervat din cauza acestei întârzieri nejustificate. Era un bărbat de vârstă mijlocie, al cărui chip părea mai bătrân decât era, dar care se străduia să arate mai tânăr. Părul lui şaten şi rar era astfel pieptănat încât să ascundă începutul de chelie; în jurul ochilor avea pungi, dovada a multe ceasuri petrecute la un pahar de vin bun. Privirea acelor ochi era rece, ageră, de individ prudent. Îi puse secretarei o întrebare pe un ton răstit; aceasta se răsuci în scaun, străduindu-se să nu-şi piardă cumpătul.

D'Amacourt intră înapoi în birou fără să închidă uşa; cuşca unui leu furios, lăsată deschisă. Se scurse încă un minut. Secretara se tot uita spre dreapta ei, aşteptând ceva. Când apăru, respiră uşurată.

Pe peretele din stânga, deasupra a două panouri de lemn închis la culoare, se aprinse o luminiţă verde; cineva cobora cu liftul. Peste câteva secunde uşa se deschise şi un bărbat vârstnic, elegant, coborî din lift ţinând în mână o casetă neagră nu cu mult mai mare decât palma lui. Marie se uită atentă la ea, cu un sentiment de satisfacţie amestecată cu teamă; presupunerea ei fusese corectă. Caseta neagră fusese scoasă dintr-un registru confidenţial, aflat într-o cameră păzită, luată cu semnătură de un om mai presus de orice bănuială sau tentaţie – bărbatul vârstnic care se îndrepta spre biroul lui d'Amacourt.

Secretara se ridică, îl salută pe funcţionarul superior şi îl

conduse în biroul lui d'Amacourt. Ieşi imediat, închizând uşa în urma ei.

Marie se uită la ceas, cu ochii pe secundar. Mai voia să obţină încă un indiciu parţial şi putea să-l aibă dacă izbutea să treacă de portiţă şi să arunce o privire pe biroul secretarei.

Se îndreptă spre portiţă, deschizându-şi poşeta şi adresându-i un zâmbet vag recepţionerei care vorbea la telefon. Schiţă din buze numele lui d'Amacourt, în direcţia recepţionerei uimite, se aplecă puţin şi deschise portiţa. Trecu repede dincolo, cu aerul unei cliente foarte hotărâte.

— *Pardon, madame... Rec*epţionera acoperi cu mâna receptorul, vorbindu-i repede în franceză. Pot să vă ajut cu ceva?

Marie pronunţă iarăşi numele numai din buze – de data asta jucând rolul unei cliente politicoase, care a întârziat la o întâlnire şi nu vrea să o deranjeze pe o funcţionară ocupată.

— *Monsieur* d'Amacourt. Mi-e teamă că am întârziat. Mă duc doar să discut cu secretara lui.

Îşi continuă drumul spre biroul secretarei.

— Vă rog, *madame!* strigă după ea recepţionera. Trebuie să anunţ...

Cuvintele ei fură acoperite de bâzâitul maşinilor de scris electrice şi de murmur de conversaţie. Marie se apropie de secretara cu înfăţişare severă, care ridică privirea spre ea, la fel de uimită ca şi recepţionera.

— Da? Pot să vă ajut cu ceva?

— *Monsieur* d'Amacourt, vă rog.

— Regret, dar e într-o discuţie, doamnă. Aveţi fixată o întâlnire?

— O, da, desigur, zise Marie, deschizându-şi iarăşi poşeta.

Secretara aruncă o privire pe agenda de pe birou.

— Îmi pare rău, dar nu am pe nimeni programat la această oră.

— O, Dumnezeule! exclamă derutată clienta Băncii Valois. Acum îmi dau seama că întâlnirea e pentru mâine, nu pentru azi! Îmi pare deosebit de rău!

Se răsuci pe călcâie şi o luă cu paşi repezi spre portiţă. Văzuse ceea ce voise să vadă, ultimul indiciu de care avea nevoie. Pe telefonul lui d'Amacourt era aprins un singur beculeţ. Dădea un telefon în afară, fără să-i fi cerut secretarei să-i facă legătura. Contul aparţinându-i lui Jason Bourne avea legate de el instrucţiuni speciale, confidenţiale, care nu trebuiau să-i fie

dezvăluite deţinătorului contului.

La umbra copertinei, Bourne aruncă o privire la ceas; era două şi patruzeci şi nouă de minute. Marie trebuia să fie iarăşi lângă telefonul de la intrarea în bancă; o pereche de ochi urmărind dinăuntru ce se întâmplă. În următoarele câteva minute vor avea răspunsul. Poate că Marie îl ştia deja.

Se duse spre partea stângă a vitrinei magazinului, nepierzând din ochi intrarea în bancă. Un vânzător dinăuntru îi zâmbi, aducându-i aminte că trebuia să evite să atragă atenţia. Scoase un pachet de ţigări, îşi aprinse una şi se uită din nou la ceas. Trei fără opt minute.

Şi apoi îi văzu. Îl văzu. Trei bărbaţi bine îmbrăcaţi, apropiindu-se grăbiţi pe rue Madeleine, vorbind între ei, dar cu privirile aţintite înainte. Îi depăşiră pe trecătorii din faţa lor, care mergeau mai încet, scuzându-se cu o politeţe ce nu-i caracterizează pe parizieni. Jason se concentră asupra tipului din mijloc. *El* era. Un individ pe nume Johann.

Semnalizează-i lui Johann să intre în casă. O să ne întoarcem să-i luăm. Cuvintele astea le rostise în Steppdeckstrasse un individ cu ochelari cu rame aurii. *Johann.* Îl trimiseseră aici, de la Zurich. El îl văzuse pe Jason Bourne. Şi asta mai însemna ceva: nu existau fotografii cu el.

Cei trei bărbaţi ajunseră la intrare. Johann şi cu cel din dreapta intrară, iar al treilea om rămase lângă uşă. Bourne se duse spre cabina telefonică. Va aştepta patru minute, înainte de a-i da un ultim telefon lui Antoine d'Amacourt.

Îşi aruncă ţigara lângă cabină, o strivi cu piciorul şi deschise uşa.

— *Monsieur...*

Auzi un glas în spate. Jason se întoarse, cu respiraţia tăiată. Un bărbat nebărbierit arăta cu degetul spre cabină.

— *Le telephone... il ne marche pas. Regardez la corde.*[40]

— *Merci bien. Je vais essayer quand meme.*[41]

Bărbatul ridică din umeri şi îşi văzu de drum. Bourne intră în cabină. Cele patru minute trecuseră. Scoase din buzunar fisele – cât pentru două apeluri – şi formă primul număr.

— *La Banque de Valois. Bonjour.*

Zece secunde mai târziu, d'Amacourt era pe fir. În glas i se simţea încordarea.

---

[40] Telefonul... nu funcţionează. Uitaţi-vă la cablu, (fr.).

[41] Mulţumesc. Totuşi o să încerc, (fr.).

— Dumneavoastră sunteţi, domnule Bourne? Parcă spuneaţi că veniţi la mine la birou.

— Regret, dar a trebuit să-mi schimb planurile. Te voi suna mâine.

Deodată, prin geamul cabinei, Jason văzu o maşină oprind într-un spaţiu liber de peste drum de bancă. Cel de al treilea om, care rămăsese lângă intrare, îi făcu semn şoferului, dând din cap.

— … ce pot să fac?

D'Amacourt îl întrebase ceva.

— Poftim?

— Am întrebat dacă pot să vă ajut cu ceva. Am contul dumneavoastră, totul e pregătit.

Sunt convins că este, îşi zise Bourne în sinea lui. Îi veni o idee. Merita să facă o încercare.

— Uite, trebuie să ajung la Londra în după-amiaza asta, dar mă întorc mâine. Păstrează totul la dumneata, bine?

— La Londra, *monsieur?*

— Te sun mâine. Trebuie să găsesc un taxi să mă ducă la Orly.

Închise telefonul şi continuă să observe intrarea în bancă. Peste nici o jumătate de minut, Johann şi tovarăşul lui ieşiră în fugă; vorbiră cu al treilea om şi toţi trei se urcară în automobilul care aştepta. Deci maşina ucigaşilor se afla acum în drum spre aeroportul Orly, continuându-şi vânătoarea. Jason reţinu numărul de înmatriculare, apoi formă al doilea număr.

Dacă telefonul public din bancă nu era folosit de altcineva, Marie îl va ridica înainte să apuce să sune. Aşa se şi întâmplă.

— Da?

— Ai văzut ceva?

— Multe. D'Amacourt e omul tău.

CAPITOLUL 12

Se plimbară prin magazin, trecând de la un galantar la altul. Marie însă rămase în preajma vitrinei mari, urmărind tot timpul intrarea în banca de peste rue Madeleine.

— Ţi-am ales două şaluri, zise Bourne.

— Nu trebuia. Preţurile sunt mult prea mari.

— E aproape patru. Dacă nu a ieşit până acum, n-o să iasă până la sfârşitul orelor de program.

— Probabil. Dacă ar fi avut întâlnire cu cineva, ar fi ieşit până acum. Dar trebuia să ştim.

— Crede-mă, amicii lui sunt la Orly, alergând de la o cursă spre Londra la alta. N-au de unde să ştie pe care vreau să o iau, căci nu ştiu sub ce nume călătoresc.

— Se vor bizui pe tipul de la Zurich ca să te recunoască.

— El caută un tip brunet, care merge şchiopătând, nu unul care arată ca mine. Haide, să intrăm în bancă, să mi-l arăţi pe d'Amacourt.

— Nu putem face asta, zise Marie, clătinând din cap. Camerele de luat vederi amplasate pe tavan au lentile cu unghi larg de cuprindere. Dacă verifică înregistrările, s-ar putea să te identifice.

— Un bărbat blond, cu ochelari?

— Sau pe mine. Eu am fost acolo; recepţionera, sau secretara lui m-ar putea recunoaşte.

— Vrei să zici că acolo e un complot în lege. Eu mă-ndoiesc.

— Pot găsi nenumărate motive ca să verifice înregistrările. Marie se opri; îl apucă pe Jason de braţ, cu privirea aţintită pe banca de peste drum.

— Uite-l! Cel în pardesiul cu guler de catifea neagră. El e d'Amacourt.

— Care-şi trage mânecile?

— Da.

— L-am reperat. Ne vedem la hotel.

— Ai grijă. Ai *mare* grijă.

— Plăteşte tu şalurile. Acolo, în spate.

Jason ieşi din magazin, mijind ochii din cauza soarelui. Aştepta o pauză în trafic, ca să poată traversa; slabe şanse. D'Amacourt o luase la dreapta şi mergea agale. Nu arăta a om grăbit să

ajungă la o întâlnire. Părea mai curând preocupat şi prost dispus.

Bourne ajunse la colţ şi traversă pe verde, apoi îl urmă pe bancher la oarecare distanţă. D'Amacourt se opri la un chioşc să cumpere un ziar de seară. Jason, la rândul său, se opri în faţa unui magazin de articole sportive, apoi porni iarăşi, o dată cu bancherul.

În faţă era un restaurant, cu ferestrele întunecate, o uşă din lemn masiv, ghintuită cu fier. Nu era greu să-ţi imaginezi interiorul; un local unde bărbaţii veneau să bea, aducând cu ei femei în legătură cu care ceilalţi se abţineau de la comentarii. Un loc la fel de bun ca oricare altul pentru o discuţie liniştită cu d'Amacourt. Jason grăbi pasul, ajungând alături de bancher. I se adresă în franceza stâlcită, anglicizată, pe care o folosise la telefon.

— *Bonjour, monsieur. Je... pense que vous... etes Monsieur d'Amacourt*[42]*.* Cred că nu mă-nşel, nu-i aşa?

Bancherul se opri. În ochii lui reci se citea spaima.

— Bourne? spuse el în şoaptă.

— Prietenii dumitale cred că-s foarte derutaţi în acest moment. Probabil că aleargă prin tot aeroportul Orly, întrebându-se dacă nu cumva le-ai dat o informaţie greşită. Poate în mod intenţionat.

— Poftim?

Ochii speriaţi stăteau să sară din orbite.

— Hai să intrăm aici, spuse Jason, luându-l pe d'Amacourt de braţ ţinându-l strâns. Cred că e cazul să avem o discuţie.

— Eu nu ştiu absolut nimic! N-am făcut decât să urmez instrucţiunile legate de cont. Eu n-am nici un amestec!

— Nu ţine. Când am vorbit prima dată, mi-ai spus că un cont de genul celui de care vorbeam nu poate fi confirmat la telefon; că nu discuţi afaceri cu o persoană pe care nu o cunoşti. Dar douăzeci de minute mai târziu mi-ai spus că ai totul pregătit pentru mine. Asta e o confirmare, nu-i aşa? Hai să intrăm.

Restaurantul era oarecum o versiune în miniatură a celui de la Zurich, Drei Alpenhauser. Separeuri adânci, cu pereţi despărţitori înalţi, o lumină difuză. Dar aici se opreau asemănările; restaurantul din rue Madeleine era pe de-a-ntregul franţuzesc, în locul halbelor de bere pe mese aflându-se carafe cu vin. Bourne ceru un separeu într-un colţ. Chelnerul îi conduse.

---

[42] Bună ziua, domnule... Eu... cred că dumneavoastră... sunteţi domnul d'Amacourt, (fr.).

— Comandă-ţi ceva de băut, zise Jason. Vei avea nevoie.

— Credeţi? replică bancherul cu răceală. O să iau un whisky.

Băuturile le fură aduse repede. Între timp, d'Amacourt îşi scoase cu gesturi nervoase un pachet de ţigări. Bourne aprinse un chibrit, ţinându-l aproape, foarte aproape de chipul bancherului.

— *Merci.*

D'Amacourt trase din ţigară, apoi duse paharul la buze şi bău dintr-o sorbitură jumătate din conţinut.

— Nu cu mine ar trebui să staţi de vorbă, zise el.

— Dar cu cine?

— Poate cu unul din proprietarii băncii. Nu ştiu, dar cu siguranţă nu cu mine.

— Explică-mi de ce.

— S-au făcut unele aranjamente. O bancă particulară are mai multă flexibilitate decât o instituţie publică, cu acţionari.

— În ce fel?

— Există o mai mare libertate, să zicem, în a răspunde solicitărilor anumitor clienţi şi ale unor bănci surori. Mai puţine controale decât s-ar aplica unei companii înregistrate la Bursă. Gemeinschaft din Zurich este şi ea o instituţie particulară.

— Solicitările au venit de la Gemeinschaft?

— Solicitări… exigenţe… da.

— Cine e proprietarul Băncii Valois?

— Cine? Mai mulţi. Un consorţiu. Zece sau doisprezece bărbaţi şi familiile lor.

— Atunci nu-mi rămâne decât să discut cu dumneata. Ar fi o prostie din partea mea să alerg prin tot Parisul încercând să dau de ei.

— Eu nu sunt decât un funcţionar superior. Un angajat. D'Amacourt dădu pe gât restul de băutură, stinse ţigara şi îşi luă o alta. Şi chibriturile.

— Care sunt aranjamentele?

— Aş putea să-mi pierd postul, *monsieur!*

— Ai putea să-ţi pierzi viaţa, replică Jason, tulburat de uşurinţa cu care-i veneau aceste cuvinte.

— Nu am acces la chiar atâtea informaţii cum credeţi.

— Dar nu eşti nici atât de neştiutor cum ai vrea să te cred, spuse Bourne, măsurându-l cu privirea pe bancher. Tipul tău poate fi întâlnit oriunde, d'Amacourt. Se vede după hainele tale, după pieptănătură, chiar şi după mers; ai un aer prea ţanţoş. Un

individ ca tine nu ajunge să fie vicepreşedinte al Băncii Valois fără să pună întrebări; tu te acoperi în ceea ce faci. Nu faci nici o mişcare care să nu-ţi miroasă a bine fără să te asiguri că poţi să-ţi salvezi pielea. Bun, acum spune-mi care sunt aranjamentele alea. Pentru mine, tu nu eşti important, pricepi?

D'Amacourt aprinse un chibrit şi-l ţinu sub ţigară, privindu-l fix pe Jason.

— Nu e nevoie să mă ameninţi, *monsieur.* Sunteţi un om foarte bogat. De ce nu m-aţi plăti? Bancherul surâse nervos. De fapt, aveţi dreptate. Am pus câteva întrebări. La Paris nu e ca la Zurich. Unui om având poziţia mea trebuie săi se dea un răspuns, măcar de formă.

Bourne se lăsă pe spetează, jucându-se cu paharul, clinchetul cuburilor de gheaţă deranjându-l în mod vizibil pe d'Amacourt.

— Spune un preţ rezonabil, zise el în cele din urmă şi o să-l discutăm.

— Eu sunt un om rezonabil. Las decizia în seama dumneavoastră, în funcţie de valoarea informaţiei. Peste tot în lume, bancherii sunt uneori răsplătiţi de clienţi recunoscători pe care i-au sfătuit bine. Aş vrea să vă consider un client.

— Sunt convins.

Bourne zâmbi, clătinând din cap, admirând tupeul individului.

— Deci nu mai e vorba de mită, ci de o recompensă. De o răsplată pentru un sfat şi un serviciu personal.

D'Amacourt ridică din umeri.

— Accept definiţia şi, dacă voi fi întrebat vreodată, voi repeta cuvintele dumneavoastră.

— Care sunt aranjamentele?

— Transferul fondurilor de la Zurich a fost însoţit de *une fiche confidentielle…*

— *Une fiche?* interveni Jason, amintindu-şi de momentul când, la Gemeinschaft, Koenig intrase în biroul lui Apfel, rostind aceste cuvinte. Am mai auzit o dată de aşa ceva. Ce este asta?

— Un termen învechit, de fapt. Datează de la jumătatea secolului al nouăsprezecelea, când era o practică obişnuită a marilor case bancare – mai ales a casei Rothschild – să ţină evidenţa circulaţiei internaţionale a banilor.

— Mulţumesc. Acum spune-mi concret ce este.

— Nişte instrucţiuni scrise, sigilate, care trebuie deschise şi urmate atunci când se retrag sau se depun fonduri în cont.

— Şi dacă m-aş fi dus pur şi simplu la un casier, prezentându-i

un carnet de bancă şi i-aş fi cerut banii?

— Pe ordinator i-ar fi apărut un dublu asterisc. Aţi fi fost trimis la mine.

— Oricum am fost trimis la tine. Centralista mi-a dat biroul tău.

— Printr-o întâmplare. Mai există doi funcţionari superiori în Departamentul de Relaţii Externe. Dacă v-ar fi făcut legătura cu oricare dintre ei, din *fiche* ar fi reieşit că la mine trebuie să vă trimită. Eu sunt şeful Departamentului.

— Pricep.

Dar Bourne nu era deloc sigur că pricepe. Din lanţ lipsea o verigă.

— Stai puţin. Nu ştiai nimic despre o *fiche* atunci când ai cerut să ţi se aducă în birou contul.

— De ce l-am cerut? îl întrerupse d'Amacourt, anticipând întrebarea. Nu se poate să nu înţelegeţi de ce, *monsieur*. Puneţi-vă în locul meu. O persoană îţi telefonează şi se prezintă, apoi îţi spune că „e vorba de peste patru milioane de franci". Patru *milioane*. Nu v-aţi grăbi să o serviţi pe acea persoană? Chiar ocolind pe ici pe colo câte o regulă?

Uitându-se la bancherul din faţa lui, cu eleganţa lui prăfuită, Jason îşi dădu seama că ăsta era lucrul cel mai neaşteptat pe care-l spusese până atunci.

— Care erau instrucţiunile?

— În primul rând, un număr de telefon – neînregistrat desigur. Trebuia să sun la acel număr şi să comunic toate informaţiile.

— Ţii minte numărul?

— Întotdeauna am grijă să reţin astfel de lucruri.

— Eram convins. Care e?

— Trebuie să mă apăr, *monsieur.* Cum altfel l-aţi fi putut obţine? Pun această întrebare… – cum se zice?… – retoric.

— Ceea ce înseamnă că ai şi un răspuns. Cum l-am obţinut? Dacă se pune vreodată problema.

— De la Zurich. Aţi plătit un preţ foarte mare pentru ca cineva să încalce nu numai cele mai stricte reguli ale băncilor din Bahnhofstrasse, ci şi legile elveţiene.

— Ştiu pe seama cui s-o pun, spuse Bourne, având în faţa ochilor chipul lui Koenig. El a şi comis deja această faptă.

— Cineva de la Gemeinschaft? Glumiţi.

— Câtuşi de puţin. Numele lui e Koenig; are biroul la etajul doi.

— O să ţin minte.

— Sunt convins. Care e numărul?

D'Amacourt i-l dădu şi Jason îl notă pe un şerveţel de hârtie.

— De unde ştiu eu că e corect?

— Aveţi o garanţie acceptabilă. Eu n-am fost plătit.

— Mi se pare valabilă.

— Şi fiindcă valoarea e un element de bază al discuţiei noastre, trebuie să vă spun că acesta este al doilea număr de telefon; primul a fost anulat.

— Explică-mi.

D'Amacourt se aplecă peste masă, venind mai aproape.

— Am primit prin curier un fotostat după *la fiche* originală. Era sigilat într-o casetă neagră şi pentru ea a semnat şeful Serviciului documente. Formularul dinăuntru era validat de unul din proprietarii de la Gemeinschaft şi contrasemnat, ca de obicei, de un notar elveţian. Instrucţiunile erau destul de simple şi de limpezi. Pentru orice chestiune legată de contul lui Jason C. Bourne, trebuia să se dea imediat telefon în Statele Unite, comunicându-se detaliile… Aici formularul era modificat, numărul din New York anulat şi înlocuit cu unul din Paris, modificarea semnată cu iniţiale.

— Din New York? îl întrerupse Bourne. De unde ştii că era din New York?

— În paranteze figura codul localităţii, înaintea numărului de telefon; acesta a rămas. Era 212. Ca prim vicepreşedinte cu Relaţiile Externe, eu dau zilnic telefoane cu acest prefix.

— Modificarea a fost destul de neglijent făcută.

— Se poate. Probabil că a fost făcută în grabă, ori nu foarte bine înţeleasă. Pe de altă parte, instrucţiunile ca atare nu puteau fi anulate fără o nouă legalizare prin notariat. Un risc destul de neînsemnat, dacă ne gândim la câte telefoane există la New York. În tot cazul această schimbare mi-a permis să pun unele întrebări. Schimbarea este gogoriţa bancherilor.

D'Amacourt sorbi ce-i mai rămăsese din băutură.

— Mai vrei unul? întrebă Jason.

— Nu, mulţumesc. Aste ar prelungi discuţia noastră.

— Tu eşti cel care te-ai oprit.

— Mă gândeam, *monsieur*, că înainte de a merge mai departe poate v-aţi făcut-o idee despre o cifră.

Bourne îl privi atent.

— Ar putea fi cinci, spuse el.

— Cinci ce?

— Cinci cifre.

— Atunci voi continua. Am vorbit cu o femeie…

— O femeie? Şi cum ai deschis discuţia?

— Spunându-i adevărul. Că sunt vicepreşedinte la Valois şi că dau curs unor instrucţiuni de la Gemeinschaft, din Zurich. Ce altceva să-i fi spus?

— Continuă.

— Am spus că a luat legătura cu mine o persoană care susţine că e Jason Bourne. M-a întrebat când, la care i-am răspuns că acum câteva minute. După asta a fost nerăbdătoare să afle obiectul conversaţiei noastre. În acest punct mi-am exprimat eu îngrijorarea. În *fiche* se spunea clar că trebuie să se telefonez la New York, nu la Paris. Bineînţeles, ea a zis că asta *nu* e treaba mea şi că schimbarea a fost autorizată prin semnătură; că vreau cumva ca cei de la Zurich să fie informaţi că un funcţionar superior de la Banca Valois refuză să urmeze instrucţiunile Băncii Gemeinschaft?

— Opreşte-te puţin, zise Jason. Cine era femeia?

— N-am idee.

— Adică aţi vorbit atâta timp şi nu ţi-a spus? Tu n-ai întrebat o?

— Asta e specificul unei *fiche*. Dacă ţi se dă un număr, foarte bine. Dacă nu, nu întrebi.

— Dar n-ai şovăit să o întrebi de numărul de telefon.

— O simplă stratagemă; voiam informaţii. Aţi transferat patru milioane şi jumătate de franci, o sumă considerabilă, aşadar eraţi un client important, care putea să aibă nişte legături şi mai importante… Te eschivezi, apoi te prefaci convins, pe urmă te eschivezi iarăşi şi iarăşi te laşi convins; aşa poţi să afli diferite lucruri. Mai ales dacă interlocutorul pare nerăbdător şi neliniştit. Şi vă asigur că ea era.

— Ce-ai aflat?

— Că trebuie să vă consider un individ periculos.

— Cum adică?

— Nu mi s-a dat o definiţie precisă. Dar simpla folosire a termenului mi-a fost de ajuns ca să întreb de ce nu era implicată La Surete. Răspunsul ei a fost extrem de interesant. „El e mai presus de Surete, mai presus de Interpol”, mi-a zis ea.

— Şi ce ţi-a spus lucrul acesta?

— Că, din anumite motive pe care e mai sănătos să nu le cunosc, această chestiune este extrem de complicată. Dar, de

când a început discuţia noastră, îmi mai spune încă ceva.

— Ce anume?

— Că ar trebui să mă plătiţi foarte bine, căci trebuie să fiu extrem de prudent. Că poate cei care vă caută sunt şi ei mai presus de Surete, mai presus de Interpol.

— O să ajungem şi aici. I-ai spus femeii că eram în drum spre biroul tău?

— Că sosiţi într-un sfert de oră. Mi-a cerut să rămân la telefon câteva clipe, că se întoarce imediat. E clar că a dat un telefon. A revenit şi mi-a comunicat instrucţiunile ei. Trebuia să vă reţin la mine în birou, până ce avea să vină la secretara mea un bărbat, interesându-se de o problemă de la Zurich. Iar la plecare trebuia să vă identific printr-o mişcare din cap sau un gest; să nu existe nici un dubiu. Bărbatul a venit, bineînţeles, dumneavoastră nu aţi apărut, aşa că a aşteptat lângă ghişeele casierilor, împreună cu tovarăşul lui. După ce aţi sunat şi mi-aţi spus că plecaţi la Londra, m-am dus să-l caut. Mi l-a arătat secretara mea şi i-am spus. Restul îl ştiţi.

— Nu ţi s-a părut ciudat că era nevoie să fiu identificat?

— Nu atât ciudat cât nelalocul lui. Una este o *fiche* – comunicări telefonice cu persoane pe care nu le vezi – şi alta este să fii implicat direct, pe faţă. I-am spus asta femeii.

— Ce ţi-a răspuns?

D’Amacourt îşi drese glasul.

— Mi-a dat de înţeles că cei pe care îi reprezenta – a căror importanţă era de fapt confirmată chiar prin *fiche* – nu vor uita cooperarea mea. Vedeţi, nu vă ascund nimic… Pare-se că ei nu ştiu cum arătaţi.

— La bancă se afla un tip care mă văzuse la Zurich.

— Atunci tovarăşii lui n-au încredere în cât de bine vede. Sau, poate, în ceea ce crede că a văzut.

— De ce spui asta?

— O simplă remarcă, *monsieur.* Femeia a insistat în mod deosebit. Trebuie să înţelegeţi că eu am protestat faţă de orice fel de participare pe faţă; aşa ceva *nu* ţine de *fiche*. Ea mi-a spus că nu există nici o fotografie de-a dumneavoastră. Evident, o minciună.

— Da?

— Fireşte. Toate paşapoartele au fotografii. Care e ofiţerul de la imigrări care să nu poată fi cumpărat ori păcălit? În zece secunde, într-o cameră de control al paşapoartelor, se poate face

o fotografie după o fotografie. Nu, asta a fost o scăpare gravă din partea lor.

— Aşa se pare.

— Iar dumneavoastră, continuă d'Amacourt, tocmai mi-aţi spus încă ceva. Zău că va trebui să mă plătiţi foarte bine.

— Ce ţi-am spus?

— Că în paşaport nu figuraţi ca Jason Bourne. Cine sunteţi, *monsieur?*

Jason nu răspunse imediat; se jucă iarăşi cu paharul.

— Cineva care s-ar putea să-ţi plătească o grămadă de bani.

— Mi-este suficient. Sunteţi doar un client pe nume Bourne. Iar eu trebuie să fiu prudent.

— Vreau numărul acela de telefon de la New York. Îmi poţi face rost de el? Ţi-aş da o primă considerabilă.

— Aş vrea să pot, dar nu văd cum.

— Poate fi prelevat din formular.

— Când am spus că a fost anulat, n-am vrut să spun că a fost barat. A fost şters.

— Atunci la Zurich trebuie să-l aibă cineva.

— Sau a fost distrus.

— O ultimă întrebare, zise Jason, acum nerăbdător să plece. Te priveşte direct. Numai aşa o să-ţi capeţi banii.

— Bineînţeles că accept întrebarea. Despre ce e vorba?

— Dacă m-aş înfăţişa la Valois fără să te sun, fără să-ţi spun că vin, ar trebui să dai iarăşi telefon?

— Da. Nu se poate trece cu vederea o *fiche*. Ea emană de la nişte organisme foarte puternice. Aş fi concediat imediat.

— Atunci cum *ne* scoatem banii?

D'Amacourt îşi ţuguie buzele.

— Există o cale. Retragere *in absentia*. Se completează formularele, se trimit instrucţiuni prin poştă, identificarea fiind confirmată şi autentificată de un birou de avocatură. Eu n-aş avea nici o putere ca să mă opun.

— Dar tot s-ar cere să dai acel telefon.

— Este o chestiune de planificare în timp. Dacă un avocat cu care Banca Valois a lucrat de multe ori m-ar suna, cerându-mi să pregătesc, să zicem, un număr de cecuri emise asupra unui transfer din străinătate de care s-a asigurat că a fost verificat, aş face-o. El mi-ar spune că va trimite formularele completate, cecurile fiind, desigur, „la purtător", o practică foarte obişnuită în ziua de azi când taxele sunt atât de mari. Un mesager ar putea

să sosească cu scrisoarea la o oră de maximă aglomeraţie şi secretara mea, o funcţionară pe care o stimez şi în care am încredere de mulţi ani mi-ar aduce pur şi simplu formularele ca să le contrasemnez şi scrisoarea ca să-mi pun viza pe ea.

— Bineînţeles, interveni Bourne, împreună cu alte hârtii pe care trebuie să le semnezi.

— Exact. *După aceea* aş da telefonul care se impune, în timp ce mesagerul ar pleca cu servieta sub braţ.

— Nu se întâmplă să ştii cumva numele unui birou de avocatură din Paris? Sau vreun avocat anume?

— De fapt, tocmai mi-a venit în minte un nume.

— Cât mă va costa?

— Zece mii de franci.

— Este cam scump.

— Deloc. A fost judecător, este un om respectat.

— Dar în ce te priveşte? Hai să stabilim.

— După cum am spus, sunt rezonabil şi decizia trebuie să o luaţi dumneavoastră. Am vorbit de cinci cifre, să pornim de aici. Cinci cifre, începând cu cinci. Cincizeci de mii de franci.

— Este scandalos.

— Nu mai scandalos decât ceea ce probabil aţi făcut dumneavoastră, *monsieur* Bourne.

— *Une fiche confidentielle*, zise Marie, care şedea în fotoliu, lângă fereastra în care bătea soarele de după-amiază. Deci ăsta e mecanismul pe care l-au folosit.

— Pot să te impresionez – ştiu de unde provine.

Jason îşi turnă un pahar din sticla de pe birou şi şi-l luă cu el lângă pat; se aşeză, cu faţa la Marie.

— Vrei să-ţi spun?

— Nu e nevoie, răspunse ea, privind afară pe fereastră, cu un aer preocupat. Ştiu exact de unde provine şi ce înseamnă. Numai că e un şoc pentru mine, atâta tot.

— De ce? Credeam că te aşteptai la ceva de acest gen.

— La rezultate, da. Dar nu şi la mecanism. O *fiche* este o formă arhaică de subminare a legitimităţii, limitată aproape în întregime la băncile particulare din Europa continentală. În America, Canada şi Anglia folosirea ei este interzisă prin lege.

Bourne îşi aminti cuvintele lui d'Amacourt; le repetă.

— „Ea emană de la nişte organisme foarte puternice", aşa mi-a spus.

— Avea dreptate. Marie se întoarse spre el. Nu-ţi dai seama? Ştiam că de contul tău este legat un mijloc de semnalizare. Presupuneam că cineva a fost mituit pentru a transmite informaţii. Nu e ceva neobişnuit; bancherii nu sunt uşi de biserică. Dar asta e altceva. Contul din Zurich a fost deschis, de la bun început, având o *fiche* ca parte a modulului lui de funcţionare. Probabil chiar cu ştirea ta.

— Treadstone Şaptezeci şi Unu, zise Jason.

— Da. Proprietarii băncii nu puteau să acţioneze decât în înţelegere cu Treadstone. Şi ţinând cont de posibilităţile tale de acces la informaţiile legate de cont, este foarte probabil ca tu să fi ştiut acest lucru.

— Dar cineva a fost mituit. Koenig. El a înlocuit un număr de telefon cu altul.

— Te asigur că a fost bine plătit. Riscă zece ani de puşcărie în Elveţia.

— Zece? E cam dur.

— Aşa sunt legile elveţiene. Probabil că i s-a plătit o mică avere.

— Carlos, spuse Bourne. Carlos… De ce? Ce însemn eu pentru el? Mă tot întreb. Îmi repet la nesfârşit acest nume. Şi nu-mi spune nimic, absolut nimic. Doar… Nu ştiu. Nimic.

— Dar ceva e, nu-i aşa? Marie se aplecă spre el. Ce este, Jason? La ce te gândeşti?

— Mă gândesc… Nu ştiu.

— Atunci simţi ceva. Ce anume?

— Nu ştiu. Poate teamă… Furie, nervi. Nu ştiu.

— Concentrează-te!

— La naiba, crezi că n-o fac?! Crezi că n-am făcut-o? Bourne se opri, nemulţumit de propria-i izbucnire.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Niciodată. Astea sunt indiciile, firele călăuzitoare pe care trebuie să le cauţi, să le căutăm *noi*. Prietenul tău, medicul din Port Noir, a avut dreptate: îţi vin în minte lucruri declanşate de alte lucruri. Cum spuneai chiar tu: un plic de chibrituri, un chip, sau faţada unui restaurant. Am văzut întâmplându-se seara. Acum e vorba de un nume, un nume pe care l-ai ocolit aproape o săptămână, cât mi-ai povestit tot ce ţi se întâmplase în ultimele cinci luni, până în cele mai mici amănunte. Nu ai pomenit deloc de Carlos. Ar fi trebuit s-o faci, dar n-ai făcut-o. Nu-ţi dai seama? Acest nume îţi spune ceva.

Deşteaptă în tine nişte lucruri care vor să iasă la lumină.

Jason luă o înghiţitură din pahar.

— Dragul meu, pe boulevard Saint-Germain există o librărie vestită, al cărei proprietar este pasionat de reviste. Un etaj întreg este ocupat cu numere vechi din diverse reviste, cu miile. Tipul face chiar o catalogare pe subiecte şi le indexează ca un bibliotecar. Aş vrea să aflu dacă acest Carlos figurează cumva în indice. Nu vrei să verifici tu?

Bourne simţi o durere ascuţită în piept. Nu avea nici o legătură cu rănile lui; era teamă. Ea văzuse şi păru a înţelege; el o simţi, fără s-o poată înţelege.

— La Sorbona au o colecţie de numere vechi din ziare, spuse el, ridicându-şi privirea spre ea. Unul dintre ele m-a făcut să trec prin chinurile iadului, pentru o vreme. Până m-am gândit mai bine.

— Aşa ai descoperit o minciună. Asta contează.

— Dar acum nu căutăm o minciună, nu-i aşa?

— Nu, căutăm adevărul. Nu-ţi fie teamă de el, dragul meu. Mie nu-mi este.

Jason se ridică în picioare.

— Bun. Următoare etapă e Saint-Germain. Dar până una-alta, sună-l pe tipul de la ambasadă.

Bourne băgă mâna în buzunar şi scoase şerveţelul de hârtie pe care scrisese numărul de telefon; adăugase şi numărul de înregistrare al maşinii care plecase în mare viteză din rue Madeleine.

— Ai aici numărul pe care mi l-a dat d'Amacourt, precum şi numărul maşinii. Vezi ce poate să facă el.

— În regulă.

Marie luă şerveţelul şi se duse la telefon. Lângă el se afla o mică agendă; dădu paginile.

— L-am găsit. Îl cheamă Dennis Corbelier. Peter a spus că o să-l sune azi până în prânz, ora Parisului. Şi că pot să contez pe el; că este un tip bine informat, ca orice ataşat de ambasadă.

— Peter îl cunoaşte, nu-i aşa? Nu-i doar un nume luat dintr-o listă.

— Au fost colegi la Universitatea din Toronto. Pot să-l sun de aici?

— Bineînţeles. Dar nu-i spune unde eşti. Marie ridică receptorul.

— O să-i spun acelaşi lucru pe care i l-am spus lui Peter. Că

mă mut de la un hotel la altul, dar încă nu ştiu la care.

Obţinu un fir şi formă numărul Ambasadei Canadei, din avenue Montaigne. Peste cincisprezece secunde vorbea cu ataşatul Dennis Corbelier. Marie trecu aproape imediat la subiect.

— Presupun că Peter ţi-a spus că s-ar putea să am nevoie de ajutor…

— Mai mult de atât, răspunse Corbelier, mi-a explicat că ai fost la Zurich. N-aş putea zice că am priceput tot ce mi-a spus, dar în linii mari am înţeles. Se pare că în ziua de azi se trag tot felul de sfori în lumea marilor finanţe.

— Mai mult ca de obicei. Problema mea este că nimeni nu vrea să spună cine pe cine manipulează.

— Cum pot să te ajut?

— Am numărul unei maşini şi un număr de telefon, amândouă de aici din Paris. Telefonul nu figurează în carte, risc să mă pun într-o situaţie neplăcută dacă sun.

— Dă-mi-le. Marie i le dictă.

— *„A mari usque admare”,* zise Corbelier, recitând motto-ul naţional al ţării lor. Avem câţiva prieteni foarte bine plasaţi. De obicei facem schimb de informaţii în domeniul narcoticelor. Ce-ar fi să luăm mâine prânzul împreună? O să-ţi aduc ce aflu.

— Aş vrea, dar mâine nu pot. Îmi petrec ziua cu o veche prietenă. Poate altă dată.

— Peter zicea că aş fi un imbecil dacă n-aş insista, că eşti o femeie nemaipomenită.

— E un scump şi tu la fel. Te sun mâine după-amiază.

— Bine. Mă apuc de treabă.

— Pe mâine şi, încă o dată, mulţumesc.

Marie închise telefonul şi se uită la ceas.

— Peste trei ore trebuie să-l sun pe Peter. Să-mi aduci aminte, nu cumva să uit.

— Chiar crezi că poate să afle ceva atât de repede?

— *El* da. Aseară a început prin a telefona la Washington. Cum mi-a spus acum Corbelier, toţi facem schimb de informaţii. Un nume de la noi, pentru unul de la voi.

— Sună oarecum a trădare.

— Dimpotrivă. Noi ne ocupăm de bani, nu de rachete. Bani care circulă în mod ilegal, ocolind legi care servesc interesele noastre, ale tuturor. Dacă nu vrem ca şeicii arabi să ajungă să fie proprietarii lui Grumman Aircraft. *Atunci* chiar că ar fi vorba de

rachete… după ce au părăsit rampa de lansare.

— Îmi retrag obiecţia.

— Primul lucru mâine dimineaţă este să mergem la omul lui d'Amacourt. Gândeşte-te câţi bani vrei să scoţi.

— Pe toţi.

— Toţi?

— Exact. Dacă ai fi în locul directorilor de la Treadstone, ce ai face aflând că dintr-un cont al corporaţiei lipsesc şase milioane de franci?

— Pricep.

— D'Amacourt a propus o serie de cecuri la purtător.

— Aşa a spus el? Cecuri?

— Da. E ceva în neregulă?

— Te cred şi eu. Numerele acelor cecuri ar putea fi înregistrate şi transmise băncilor de peste tot. Trebuie să te duci la o bancă pentru a le încasa. Şi plăţile ar fi oprite.

— În felul ăsta el ar avea numai de câştigat. Ar lua bani de la ambele părţi. Ce putem face?

— Să acceptăm jumătate din ce ţi-a spus el – partea cu la purtător. Dar nu cecuri. Obligaţiuni. Obligaţiuni la purtător, de diverse valori. Sunt mai uşor de schimbat.

— Cu asta ţi-ai câştigat cina, spuse Jason, aplecându-se s-o mângâie pe faţă.

— Încerc să-mi câştig hrana, sir, răspunse ea în glumă, ţinându-i mâna lipită de faţa ei. Întâi cinăm, pe urmă îl sun pe Peter… şi apoi vizităm o librărie de pe Saint-Germain.

— O librărie de pe Saint-Germain, repetă Bourne, simţind din nou acea durere în piept.

Ce era? De ce îi era atât de teamă?

Ieşind din restaurantul de pe boulevard Raspail se îndreptară pe jos spre oficiul poştal din rue Vaugirard. De jur-împrejurul sălii, la perete, erau cabine de sticlă, iar în centru se afla un imens pupitru circular, unde funcţionarii luau comenzile şi le indicau cabina celor care voiau să dea telefon.

— Liniile nu-s deloc aglomerate, *madame*, îi spuse funcţionarul Mariei. Cred că veţi obţine legătura în câteva minute. Cabina doisprezece, vă rog.

— Mulţumesc. Doisprezece?

— Da, *madame.* Acolo.

Îndreptându-se spre cabina ce le fusese indicată, Bourne o luă

pe Marie de braţ.

— Ştiu de ce lumea preferă să telefoneze de aici. Obţii legătura de o sută de ori mai repede decât de la un hotel.

— Asta e doar unul din motive.

Abia ajunseseră la cabină şi tocmai îşi aprinseseră câte o ţigară, când auziră dinăuntru două ţârâituri scurte. Marie deschise uşa şi intră, scoţându-şi din geantă agenda şi un creion. Ridică receptorul.

Peste şaizeci de secunde, Bourne o văzu cu uimire că rămâne cu privirea aţintită pe perete, făcându-se albă ca varul la faţă. Începuse să strige şi îşi scăpă poşeta, al cărei conţinut se împrăştie pe podea; agenda rămase agăţată de policioara de sub telefon, iar creionul se frânse în strânsoarea degetelor ei. Jason se repezi înăuntru; Marie era pe punctul de a se prăbuşi.

— Lisa, la telefon Marie St. Jacques, de la Paris. Peter îmi aşteaptă telefonul.

— Marie? O, Dumnezeule…

Vocea secretarei se pierdu, înlocuită de alte glasuri din fundal. Glasuri agitate, înăbuşite de o mână pusă pe microfon. Apoi se auzi un foşnet de mişcare, ca şi cum telefonul ar fi fost luat de altcineva.

— Marie, aici e Alan, spuse primul adjunct al directorului secţiei. Suntem cu toţii în biroul lui Peter.

— Ce s-a întâmplat, Alan? N-am prea mult timp; vrei să mi-l dai la telefon, te rog?

Urmă o clipă de tăcere.

— Aş vrea să ţi-o spun altfel, să-ţi fie mai uşor, dar nu ştiu cum. Peter este mort, Marie.

— Ce e?

— Acum câteva minute ne-au sunat de la poliţie. Urmează să sosească.

— De la poliţie? Ce s-a întâmplat? Dumnezeule, *e mort?* Ce s-a *întâmplat?*

— Încercăm să aflăm. Îi studiem registrul, ce telefoane a dat şi a primit, dar nu trebuie să ne atingem de nimic de pe biroul lui.

— Biroul lui…?

— Note, memorii, chestii de soiul ăsta.

— Alan! Spune-mi, ce s-a întâmplat?

— Tocmai asta e… nu ştim. Nu ne-a spus la nici unul ce face. Tot ce ştim este că azi dimineaţă a primit două telefoane din SUA

– unul de la Washington, celălalt de la New York. Pe la prânz i-a spus Lisei că se duce la aeroport să întâmpine pe cineva care vine încoace. Nu a spus pe cine. Poliţia l-a găsit acum o oră în unul din tunelurile folosite pentru transportul mărfurilor. Ceva oribil; a fost împuşcat. În gât… Marie? Mari*e?*

Bătrânul cu ochii înfundaţi în orbite şi cu ţepi de barbă căruntă pe obraz intră şchiopătând în cabina confesionalului, clipind de mai multe ori din ochi, încercând să distingă prin perdeluţa opacă figura umbrită de glugă.

— Angelus Domini, spuse el.

— Angelus Domini, fiu al lui Dumnezeu, şopti silueta cu glugă. Zilele tale sunt tihnite?

— Se apropie de sfârşit, dar sunt ajutat să-mi fie tihnite.

— Bun… De la Zurich?

— L-au găsit pe tipul de la Guisan Quai. A fost rănit; i-au dat de urmă cu ajutorul unui medic cunoscut de cei de la *Verbrecherwelt*. După un interogatoriu dur, a recunoscut că a vrut s-o violeze pe femeie. Cain s-a întors după ea; Cain a fost cel care l-a împuşcat.

— Deci între femeie şi Cain a existat un aranjament.

— Tipul de la Guisan Quai nu e de părerea asta. El a fost unul din cei doi care au luat-o de pe Lowenstrasse.

— E un prost. El l-a ucis pe paznic?

— Recunoaşte că da, dar zice că n-a avut de ales, altfel nu putea să scape.

— Poate că ăsta a fost cel mai inteligent lucru pe care l-a făcut, îşi mai are pistolul?

— Este la oamenii tăi.

— Bun. Este la poliţia din Zurich un prefect la care trebuie să ajungă acel pistol. Cain este insesizabil, dar femeia cu mult mai puţin. Are prieteni la Ottawa şi va ţine legătura cu ei. Dacă o prindem pe ea, dăm de urma lui. Ţi-ai pregătit creionul?

— Da, Carlos.

CAPITOLUL 13

Bourne o luă în braţe în cabina strâmtă de sticlă şi o aşeză cu blândeţe pe bancheta de la perete. Marie tremura, respira sacadat, avea privirea rătăcită. În sfârşit, ochii i se fixară asupra lui.

— L-au ucis. L-au *ucis!* Dumnezeule, ce am făcut? Peter!

— Nu tu ai făcut-o! Dacă a făcut-o cineva, acela sunt eu. Nu tu. Bagă-ţi asta în cap.

— Jason, sunt speriată. El era la o jumătate de lume distanţă… şi l-au ucis!

— Treadstone?

— Cine altcineva? Au fost două telefoane, de la Washington şi… New York. S-a dus la aeroport să întâmpine pe cineva şi a fost ucis.

— În ce mod?

— O, Iisuse Hristoase… Ochii Mariei se umplură de lacrimi. A fost împuşcat. În gât, spuse ea în şoaptă.

Bourne simţi brusc o durere surdă; n-o putea localiza, dar era acolo tăindu-i respiraţia.

— Carlos, zise el, fără să ştie de ce a rostit acest nume.

— Ce? Marie se uita la el cu ochii mari. Ce ai spus?

— Carlos, repetă el încet. Un glonţ în gât. Carlos.

— Ce încerci să spui?

— Nu ştiu. O luă de braţ. Hai să plecăm de aici. Te simţi bine. Poţi să mergi?

Ea dădu din cap, închizând o clipă ochii, respirând adânc.

— Da.

— Ne oprim undeva să bem un pahar; avem amândoi nevoie. Pe urmă mergem să căutăm.

— Ce să căutăm?

— O librărie pe Saint-Germain.

În indice, la „Carlos” figurau trei numere vechi ale unor reviste. Un număr vechi de trei ani din ediţia internaţionala a lui *Potomac Quarterly* şi două ediţii pariziene din *Le Globe*. Nu au stat să citească articolele la librărie. Au cumpărat toate trei revistele şi au luat un taxi până la hotelul lor din Montparnasse. Acolo s-au apucat să citească, Marie şezând pe pat, Jason în fotoliul de lângă fereastră.

Trecură câteva minute, şi Marie sări în sus.

— Aici e, spuse ea, pe chip şi în glas simţindu-i-se frica.

— Citeşte.

— „Se spune că acest Carlos şi/sau mica lui bandă de soldaţi aplică o formă deosebit de brutală de pedepsire. Este vorba de moarte prin împuşcare în gât, care deseori lasă victima să moară de dureri cumplite. Ea este rezervată celor care încalcă codul tăcerii sau loialitatea pe care o pretinde asasinul…”

Marie se opri, incapabilă să citească mai departe. Se lăsă pe spate şi închise ochii.

— El n-a vrut să le spună şi din cauza asta a fost ucis. O, *Dumnezeule…*

— N-avea cum să le spună ceva ce nu ştia, zise Bourne.

— Dar *tu* ştiai! Marie se ridică iarăşi, cu ochii larg deschişi. Ştiai despre împuşcarea în gât! Ai *spus-o.*

— Am spus-o. Ştiam. Asta e tot ce pot să-ţi zic.

— De unde?

— Aş vrea să-ţi pot răspunde. Dar nu pot.

— Îmi dai să beau ceva?

— Sigur.

Jason se ridică şi se duse la birou. Turnă câte puţin whisky în două pahare şi se întoarse către Marie.

— Vrei să cer nişte gheaţă? E de serviciu Herve. Nu durează mult.

— Nu. Oricum ar dura prea mult.

Trânti revista pe pat şi se întoarse către el – împotriva lui poate.

— Simt că înnebunesc!

— Bun venit alături de mine.

— Vreau să te cred. Te cred. Dar…

— Nu poţi fi sigură, completă Bourne. Aşa cum nici eu nu pot să fiu. Îi aduse paharul. Ce-ai vrea să spun? Ce pot să spun? Sunt poate unul din soldaţii lui Carlos? Am încălcat codul tăcerii şi al loialităţii? Oare din cauza asta cunoşteam metoda de execuţie?

— Încetează!

— Asta îmi tot spun şi mie însumi. „Încetează!” Nu mai gândi; încearcă să-ţi aminteşti, dar la un moment dat să ştii să pui frână. Nu merge prea departe, prea adânc. O minciună poate fi dată în vileag, dar nu faci altceva decât să găseşti alte zece întrebări legate de acea minciună. Poate că este ca şi cum te-ai trezi dintr-o beţie prelungită, când nu mai ştii cu cine te-ai bătut

sau cu cine te-ai culcat, ori… fir-ar să fie… pe cine ai ucis.

— Nu… rosti Marie cu o sforţare. Tu eşti tu. *Nu* mă face să nu mai cred asta.

— Nici nu vreau. Nici eu nu vreau să încetez să cred în asta.

Jason se duse înapoi la fotoliu şi se aşeză, cu faţa la fereastră.

— Ai găsit… o metodă de execuţie. Eu am găsit altceva. Ceva ce ştiam, tot aşa cum ştiam de Howard Leland. Nici măcar n-a fost nevoie să citesc.

— Ce să citeşti?

Bourne se aplecă şi luă de jos numărul de cu trei ani în urmă din Potomac *Quarterly*. Revista era deschisă la o pagină pe care se afla schiţat portretul unui bărbat cu barbă, în linii mari, neconcludente, ca şi cum ar fi fost făcut după o descriere aproximativă. I-l întinse.

— Citeşte. Începe din stânga sus, sub titlul „Mit sau monstru”. Pe urmă vreau să jucăm un joc.

— Un joc?

— Da. Eu am citit doar primele două paragrafe; trebuie să mă crezi pe cuvânt.

— Bine.

Marie îl privea atent, nedumerită. Se apucă să citească.

MIT SAU MONSTRU

De peste un deceniu, numele de „Carlos” este rostit în şoaptă în diferite oraşe precum Paris, Teheran, Beirut, Londra, Cairo şi Amsterdam. Se spune că el ar fi teroristul absolut, în sensul că îl interesează doar uciderea şi asasinatul în sine, fără nici un fel de motivaţie ideologică. Există totuşi dovezi concrete că a dus la îndeplinire unele execuţii de pe urma cărora au profitat grupări radicale extremiste cum ar fi fost OEP şi Baader-Meinhof, cărora le-a servit de profesor, dar le-a şi luat bani. De fapt, un portret mai clar al lui „Carlos” începe să se contureze datorită gravitaţiei lui sporadice către astfel de organizaţii şi datorită conflictelor din sânul acestora. Există informatori care, depăşindu-şi sângeroasa supărare pe lume, sunt dispuşi să vorbească.

Deşi isprăvile lui evocă imagini ale unei lumi pline de violenţă şi conspiraţii, de explozivi puternici şi de intrigi şi mai puternice, de maşini rapide şi femei hotărâte, faptele par să indice o influenţă egală a teoriilor economistului Adam Smith cât şi a creatorului lui James Bond, Ian Flemig. „Carlos” este astfel redus

la proporţii umane şi din această micşorare iese la iveală un om cu adevărat înspăimântător. Mitul sado-romantic se transformă într-un monstru strălucitor, scăldat în sânge, care negociază asasinate cu priceperea unui analist de piaţă, care cunoaşte foarte bine salariile, costurile, distribuţia şi diviziunea muncii în lumea interlopă. Este o treabă complicată şi „Carlos” îi cunoaşte perfect valoarea în dolari.

Portretul începe cu un nume prezumtiv, într-un fel tot atât de obişnuit ca şi profesiunea profesorului său: Ilici Ramirez Sanchez. Se spune că ar fi venezuelean, fiul unui avocat marxist, devotat cu fanatism cauzei, dar nu foarte strălucit în meserie (Ilici este omagiul tatălui la adresa lui Vladimir Ilici Lenin şi aşa s-ar putea explica în parte implicarea lui „Carlos” în terorismul extremist), care l-a trimis pe băiat în Rusia să-şi facă studiile, între care şi un stagiu de pregătire pentru spionaj, în centrul de la Novgorod. Aici portretul se estompează pentru scurt timp, bazându-se mai mult pe zvonuri şi speculaţii. Conform acestora, unul dintre comitetele Kremlinului, care urmăreşte cu regularitate activitatea studenţilor străini, în scopul unei viitoare infiltrări şi-ar fi dat seama ce zace în Ilici Ramirez şi n-ar fi vrut să mai aibă de-a face cu el. Era un paranoic care considera că totul se poate rezolva cu un glonţ bine plasat sau cu o bombă. Comitetul ar fi recomandat ca tânărul să fie trimis înapoi la Caracas, sovieticii disociindu-se de orice fel de legături cu familia lui. Respins astfel de Moscova şi profund opus societăţii occidentale, Sanchez s-a apucat să-şi făurească propria sa lume, una în care el era liderul suprem. Nici că exista o modalitate mai bună pentru a deveni asasinul apolitic ale cărui servicii puteau fi contractate de către gama cea mai largă de clienţi, fie ei politici sau filosofi.

Portretul se limpezeşte din nou. Cunoscând la perfecţie numeroase limbi – spaniola lui maternă, rusa, franceza şi engleza – folosind ca punct de plecare cele învăţate la ruşi, Sanchez s-a apucat să-şi perfecţioneze tehnica. Expulzarea lui de la Moscova a fost urmată de luni de studiu intens, unii zic că sub îndrumarea cubanezilor, îndeosebi a lui Che Guevara. A devenit un maestru în ştiinţa şi mânuirea a tot soiul de arme şi explozivi; nu exista armă de foc pe care să n-o poată demonta şi reasambla cu ochii legaţi, nici un exploziv pe care să nu-l recunoască după miros şi pipăit şi pe care să nu ştie să-l detoneze într-o mulţime de variante. Acum era gata; şi-a ales Parisul ca bază de operaţiuni şi vestea s-a răspândit: exista un individ disponibil, în stare să

ucidă acolo unde alţii n-aveau curajul s-o facă.

Din nou, portretul se estompează. Ce vârstă are exact „Carlos”? Câte ţinte îi pot fi atribuite şi câte sunt un mit – fiindcă le-a autoînsuşit, sau din alte pricini? Corespondenţi de presă din Caracas nu au reuşit să dea nicăieri în ţară de vreun certificat de naştere eliberat pe numele de Ilici Ramirez Sanchez. Pe de altă parte, în Venezuela există mii şi mii de Sanchez, sute din ei având anexat un Ramirez; dar nici unul cu Ilici în faţă. A fost oare adăugat mai târziu, sau omisiunea lui este încă o dovadă a temeiniciei cu care lucrează „Carlos”? Opinia generală este că asasinul ar avea între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani. De fapt, nimeni nu ştie.

UN GORGAN ÎNVERZIT DIN DALLAS?

Un fapt nedisputat este însă că profiturile de pe urma primelor asasinate i-au permis ucigaşului să-şi creeze un sistem de organizare ce ar putea fi invidiat şi de un specialist în materie de la General Motors. Este un model de eficienţă capitalistă, în care loialitatea şi serviciile sunt obţinute prin doze egale de teamă şi de recompensă. Consecinţele lipsei de loialitate se fac simţite de îndată – moartea – dar la fel se întâmplă şi cu beneficiile aduse de servicii – premii generoase şi sume imense la dispoziţie, pentru cheltuieli. Organizaţia pare să fi selecţionat cu mare grijă cadre superioare de peste tot. Şi acest zvon deloc neîntemeiat duce la o întrebare evidentă: De unde au venit iniţial profiturile? Care au fost primele asasinate?

Cel pe seama căruia se fac cel mai adesea speculaţii a avut loc cu treisprezece ani în urmă, la Dallas. Ori de câte ori ar fi fost dezbătută moartea lui John F. Kennedy, nimeni nu a reuşit vreodată să dea o explicaţie satisfăcătoare noruleţului de fum ce s-a înălţat de pe un gorgan acoperit cu iarbă, situat la vreo trei sute de metri de defilarea cortegiului prezidenţial. Fumul a fost fotografiat; radiourile a doi poliţişti pe motociclete au înregistrat zgomot(e). Nu s-au găsit însă nici tuburi de cartuşe, nici urme de paşi. De fapt, la momentul respectiv, singura informaţie despre gorganul înverzit a fost considerată atât de neconcludentă încât a fost înmormântată în cursul anchetei FBI-Dallas şi n-a fost inclusă în Raportul Comisiei Warren. Ea a fost furnizată de un spectator, K.M. Wright, din North Dallas, care, interogat, a făcut următoarea declaraţie:

„La naiba, singurul individ aflat acolo în apropiere a fost Burlap Billy şi el se găsea la vreo două sute de metri distanţă.”

„Billy” la care se referea era un bătrân vagabond din Dallas, care putea fi deseori văzut cerşind prin zonele turistice. Porecla de „Burlap” i se trăgea de la faptul că obişnuia să-şi înfăşoare pantofii în pânză de sac, pentru a stârni compătimire. Din câte ne-au comunicat corespondenţii noştri, declaraţia lui Wright n-a fost niciodată dată publicităţii.

Şi totuşi, cu şase săptămâni în urmă, un terorist libanez capturat a clacat la interogatoriu la Tel Aviv. Cerând să fie cruţat de execuţie, el a susţinut că posedă informaţii extraordinare despre asasinul „Carlos”. Serviciile de informaţii israeliene au transmis raportul la Washington. Corespondenţii noştri de la Capitoliu au obţinut extrase.

Declaraţie: „Carlos s-a aflat la Dallas în noiembrie 1963. El s-a dat drept cubanez şi l-a programat pe Oswald. El a fost rezerva. A fost operaţia lui”.

Întrebare: „Ce dovadă ai?”

Declaraţie: „L-am auzit chiar pe el spunând asta. Se afla pe o movilă acoperită de iarbă, ascuns după o ieşitură. La puşcă avea ataşată o plasă de sârmă pentru prins tuburile de cartuş.”

Întrebare: „Nu s-a raportat niciodată acest lucru; cum de n-a fost văzut?”

Declaraţie: „Poate că a fost, dar nimeni nu şi-ar fi dat seama. Era îmbrăcat ca un bătrân, cu un pardesiu zdrenţuit şi avea pantofii înfăşuraţi în pânză de sac, pentru a nu lăsa urme.”

Informaţiile de la un terorist nu constituie, desigur, o dovadă, dar nici n-ar trebui întotdeauna trecute cu vederea. Mai ales când ele se referă la un superasasin, cunoscut ca fiind maestru în arta disimulării şi când ele confirmă într-un mod atât de uimitor o declaraţie legată de un moment de criză naţională, declaraţie necunoscută, nepublicată, niciodată investigată. O astfel de informaţie trebuie să fie luată în serios. La fel ca mulţi alţi asociaţi – chiar pe de departe – evenimentelor din Dallas, „Burlap Biliy” a fost găsit mort, câteva zile mai târziu, din cauza unei doze prea mari de droguri. Era cunoscut ca fiind un moşneag veşnic beat de vin ieftin; nimeni nu ştia c-ar fi folosit stupefiante. N-ar fi avut cu ce bani.

Să fi fost „Carlos” omul de pe gorganul înverzit? Ce început extraordinar pentru o carieră extraordinară! Dacă Dallas a fost „Operaţia” lui, câte milioane de dolari or fi curs în buzunarele lui?

Cu siguranţă că mai mult decât destul pentru a crea o reţea de informatori şi de soldaţi care constituie o societate în sine.

Mitul are prea multă substanţă: se prea poate ca acest Carlos să fie un monstru din carne şi prea mult sânge.

Marie lăsă revista din mână.

— Care e jocul?

— Ai terminat?

Jason se întoarse de la fereastră.

— Da.

— Bănuiesc că se avansează multe teorii, supoziţii, ecuaţii.

— Ecuaţii?

— Dacă ceva s-a întâmplat aici şi dacă s-a înregistrat un efect acolo, a existat o relaţie.

— Adică vrei să zici legături, spuse Marie.

— Bine, legături. Toate astea apar în articol, nu-i aşa?

— Într-o oarecare măsură. Nu poate fi considerat o expunere a cazului: sunt o mulţime de speculaţii, zvonuri şi informaţii la mâna a doua.

— *Există* totuşi fapte.

— Date.

— Bun. Date. E perfect.

— Care e jocul? repetă Marie.

— Are un titlu simplu. Se cheamă „Capcana”.

— Capcană pentru cine?

— Pentru mine. Bourne se aplecă în faţă. Vreau să-mi pui întrebări. Orice legat de ce scrie acolo. O frază, numele unui oraş, un zvon, un fragment de… date. Orice. Hai să vedem care vor fi răspunsurile mele. Răspunsurile mele date orbeşte.

— Dragul meu, asta nu e o dovadă a…

— Fă-o! porunci Jason.

— Bine.

Marie luă în mână revista.

— Beirut, spuse ea.

— Ambasada, răspunse el. Şeful de antenă al CIA, care trece drept ataşat, împuşcat în stradă. Trei sute de mii de dolari.

Marie se uită lung la el.

— Mi-amintesc… începu ea.

— Eu nu! o întrerupse Jason. Continuă. Marie îşi coborî din nou privirea pe revistă.

— Baader-Meinhof.

— Stuttgart. Regensburg. Munchen. Două asasinate şi o

răpire. Atribuite celor de la Baader. Onorarii din… Bourne se opri, apoi, uimit, rosti în şoaptă: surse SUA. Detroit… Wilmington, Delaware.

— Jason, ce…

— Mergi mai departe. *Te rog*.

— Numele de Sanchez.

— Numele este Ilici Ramirez Sanchez, răspunse Bourne. El este… Carlos.

— De ce Ilici?

Bourne nu răspunse imediat; în ochi i se citea nedumerirea.

— Nu ştiu.

— Este rusesc, nu spaniol. Maică-sa a fost cumva rusoaică?

— Nu… da. Maică sa. Maică-sa trebuie să fi fost… cred. Nu sunt sigur.

— Novgorod.

— Centru de pregătire pentru spioni. Comunicaţii, cifruri, trafic de frecvenţă. Sanchez e unul dintre absolvenţi.

— Jason, asta ai citit-o aici!

— N-am citit! Te rog, mergi mai departe. Privirea Mariei reveni la începutul articolului.

— Teheran.

— Opt asasinate. Atribuite care lui Khomeini, care OEP-ului. Onorariu: două milioane. Sursă: sectorul sovietic de sud-est.

— Paris, zise Marie repede.

— Toate contractele se vor încheia la Paris.

— Care contracte?

— Contractele pentru asasinate.

— Asasinatele cui? Ale cui contracte?

— Sanchez… Carlos.

— Carlos? Atunci sunt contractele lui Carlos, asasinatele *lui.* Nu au nimic de-a face cu tine.

— Contractele lui Carlos, spuse Bourne, parcă buimac. Nimic de-a face cu… mine, repetă el, cu glas abia şoptit.

— Tocmai ai spus-o. Jason. Nimic din toate astea nu are vreo legătură cu tine!

— Nu! Nu e adevărat!

Bourne strigă aceste cuvinte, sărind în picioare, apoi se stăpâni şi privi în jos spre Marie.

— Contractele *noastre,* adăugă el cu glas liniştit.

— Nu ştii ce vorbeşti!

— Eu îţi răspund orbeşte! De asta a trebuit să vin la Paris!

Se răsuci pe călcâie şi se duse la fereastră, încleştându-şi mâinile pe rama acesteia.

— Ăsta este rostul jocului, continuă el. Ai uitat că noi nu căutăm o minciună ci căutăm adevărul? Poate că l-am găsit; poate că jocul l-a dezvăluit.

— Ăsta nu este un test valabil! Este un exerciţiu dureros de aducere aminte incidentală. Dacă o revistă ca *Potomac Quarterly* a publicat acest articol, precis că el a fost reluat de jumătate din ziarele din lume. Ai fi putut să-l citeşti oriunde.

— Fapt este că l-am reţinut.

— Nu pe de-a-ntregul. Nu ai ştiut de unde vine Ilici, că tatăl lui Carlos era un avocat comunist din Venezuela. Aş zice că sunt nişte amănunte importante. N-ai pomenit nici o vorbă despre cubanezi. Dacă ai fi făcut-o, ar fi dus la cea mai şocantă dintre speculaţiile scrise aici. N-ai spus-o vorbă despre ea.

— Despre ce vorbeşti?

— Dallas, spuse ea. Noiembrie 1963.

— Kennedy, replică Bourne.

— Asta e tot? Kennedy?

— Atunci s-a întâmplat.

Jason stătea nemişcat.

— Aşa e, dar nu asta mă interesează. Ştiu, răspunse Bourne, cu glas egal, ca şi cum ar fi vorbit prin somn. Un gorgan acoperit cu iarbă... Burlap Billy.

— Ai citit aici!

— Nu.

— Atunci ai mai auzit cândva, ai mai citit cândva despre asta.

— E posibil, dar irelevant, nu-i aşa?

— Termină, Jason!

— Iarăşi vorbele astea. Aş vrea să pot s-o fac.

— Ce încerci să-mi spui? Că tu eşti Carlos?

— Dumnezeule, nu. Carlos vrea să mă ucidă şi eu nu vorbesc ruseşte, ştiu asta.

— Atunci *ce?*

— Ceea ce am spus la început. Jocul. Jocul se cheamă Capcană pentru soldat.

— Soldat?

— Da. Unul care a dezertat din armata lui Carlos. E singura explicaţie, singurul motiv pentru care pot să ştiu ceea ce ştiu. În toate privinţele.

— De ce spui „dezertat”?

— Pentru că el vrea cu adevărat să mă ucidă. E nevoit s-o facă; crede că ştiu despre el tot ce se poate şti.

Marie, care şezuse turceşte pe pat, îşi dădu picioarele jos.

— Ăsta e rezultatul dezertării. Dar care este cauza? Dacă e adevărat, atunci ai făcut acest lucru, ai devenit… devenit…

Nu fu în stare să continue.

— Dacă stăm bine să ne gândim, e cam târziu să mai căutăm pentru mine o meserie cinstită, spuse Bourne, văzând, după durerea care se citea pe chipul femeii iubite, că ea era de acord cu vorbele lui. M-aş putea gândi la mai multe motive banale. Cum ar fi o ceartă între hoţi… între ucigaşi.

— E o prostie! ţipă Marie. Nu există nici urmă de dovadă.

— Există cu ghiotura şi o ştii foarte bine. Poate că am trecut de partea unuia care oferea mai mult sau am furat sume imense din onorarii. Şi una şi alta ar putea explica existenţa contului de la Zurich.

Se opri o clipă cu privirea aţintită pe peretele de deasupra patului, nevăzând nimic, simţind doar.

— Şi una şi alta ar putea fi o explicaţie pentru Howard Leland, Marsilia, Beirut, Stuttgart… Munchen. Pentru tot. Pentru toate faptele pe care nu mi le amintesc şi care vor să iasă la lumină. Şi în special pentru unul: de ce i-am evitat numele, de ce nu am pomenit niciodată de el. Mi-este teamă. Mi-e teamă de el.

Se aşternu tăcerea. Era vorba de mult mai multe lucruri decât de teamă. Marie dădu din cap.

— Sunt convinsă că tu aşa crezi şi, într-un fel, mi-aş dori să fie adevărat. Dar nu cred că este. Vrei să crezi acest lucru pentru că vine în sprijinul a ceea ce tocmai ai spus. Îţi dă un răspuns… o identitate. Poate că nu este identitatea pe care ţi-o doreşti, dar Dumnezeu ştie că tot e mai bună decât să rătăceşti orbeşte prin acel groaznic labirint cu care eşti confruntat zi de zi. Cred că orice ar fi mai bun decât aşa ceva. Marie făcu o pauză. Şi mi-aş dori să fie adevărat pentru că atunci noi n-am fi aici.

— Ce face!

— Aici este neconcordanţa, dragul meu. Cifra sau simbolul care nu se potriveşte în ecuaţia ta. Dacă ai fi fost ceea ce zici, dacă ţi-ar fi teamă de Carlos – şi zău că ar trebui să-ţi fie – Parisul ar fi ultimul loc din lume unde să simţi că trebuie să te duci. Am fi în altă parte; chiar tu ai spus-o. Ai fugi; ai lua banii de la Zurich şi ai dispărea. Dar nu faci asta; dimpotrivă, tu te întorci înapoi în vizuina lui Carlos. Asta nu e reacţia unui om căruia îi este teamă

sau se simte vinovat.

— N-aveam altă soluţie. Am venit la Paris ca să aflu. E foarte simplu.

— Atunci fugi. Dimineaţă vom avea banii; nimic nu te opreşte. Şi asta e foarte simplu.

Maria îi urmărea atentă reacţia.

Jason îi aruncă o privire, apoi îi întoarse spatele. Se duse la birou şi îşi turnă de băut.

— Mai trebuie să ţinem seama şi de Treadstone, zise el.

— De ce ar trebui să ţinem seama de ei mai mult decât de Carlos? Asta e adevărata ta ecuaţie. Carlos şi Treadstone. Un om pe care cândva l-am iubit foarte mult a fost ucis de Treadstone. Un motiv în plus ca noi să fugim, să supravieţuim.

— Credeam că ai vrea ca să fie daţi în vileag cei care l-au ucis, să plătească pentru asta.

— Vreau. Foarte mult. Dar există alţii care pot să-i descopere. Eu am priorităţile mele şi răzbunarea nu e cap de listă. Cap de listă suntem *noi.* Tu şi cu mine. Ori poate aşa judec doar eu? Sunt doar sentimentele mele?

— Ştii că nu e aşa.

Jason strânse mai tare paharul în mână şi se întoarse cu faţa la ea.

— Te iubesc, spuse el în şoaptă.

— Atunci hai să fugim! spuse ea, ridicând glasul aproape fără să-şi dea seama, făcând un pas spre el. Să uităm de toate, să uităm *cu adevărat* şi să fugim cât putem de repede, cât putem de departe! Haide!

— Eu… eu… bâigui Jason, pâcla învăluindu-l iarăşi, înfuriindu-l. Există… Lucruri.

— Există lucruri? Noi ne iubim, ne-am găsit unul pe altul! Putem merge oriunde, putem fi oricine. Nu există nimic care să ne împiedice, nu-i aşa?

— Numai tu şi cu mine, repetă el încet, simţind cum pâcla stă să-l înăbuşe. Ştiu, ştiu. Dar trebuie să mă gândesc. Sunt atâtea lucruri pe care trebuie să le aflu, atâtea lucruri care trebuie să se lămurească.

— De ce contează atât de mult aceste lucruri?

— Fiindcă… Pur şi simplu contează.

— Nu ştii de ce?

— Ba da… Nu, nu sunt sigur. Nu mă întreba acum.

— Dacă nu acum, atunci când? Când pot să te întreb? Când va

trece? Sau, va trece vreodată?

— Termină! urlă el deodată, trântind paharul pe tava de lemn. Nu pot să fug! N-o voi face! Trebuie să rămân aici! Trebuie să aflu!

Marie alergă spre el şi-l cuprinse cu braţele pe după gât, apoi îi şterse cu mâinile transpiraţia de pe obraz.

— Acum ai spus-o. Ai auzit ce-ai spus, dragul meu? Nu poţi să fugi pentru că, cu cât te apropii mai mult, cu atât mai exasperant devine totul. Iar dacă ai fugi, n-ar fi decât mai rău. Nu ar fi pentru tine viaţă, ar fi un coşmar. Ştiu asta.

El îi cuprinse obrazul în palme, privind-o în ochi.

— Chiar ştii?

— Bineînţeles. Dar trebuia s-o spui tu, nu eu.

Îl cuprinse cu braţele, lipindu-şi capul de pieptul lui.

— A trebuit să te forţez s-o faci. Ciudăţenia este că eu *aş putea* fugi. M-aş putea urca cu tine într-un avion, în seara asta şi să merg oriunde ai vrea tu, să dispar fără să privesc în urmă şi să fiu mai fericită decât am fost vreodată în viaţă. Dar tu n-ai putea face asta. Ceea ce se găseşte – ori nu se găseşte – aici la Paris te-ar frământa până ce n-ai mai putea să suporţi. Asta e culmea ironiei, dragul meu. Eu aş putea trăi cu acest gând, dar tu nu.

— Ai fi în stare să dispari pur şi simplu? întrebă Jason. Dar familia ta, munca ta, toţi oamenii pe care îi cunoşti?

— Nu-s nici copil şi nici o naivă. Mi-aş acoperi cumva urmele, dar nu cred că asta m-ar preocupa prea tare. Aş cere un concediu prelungit, din motive de boală şi personale, pretextând un stres emoţional, o nevroză. Aş putea oricând să mă duc înapoi la slujbă; cei de la minister ar fi înţelegători.

— Din cauza lui Peter?

— Da. Făcu o pauză. Noi doi am trecut de la un gen de relaţie la alta, cea de a doua fiind mai importantă pentru amândoi, cred eu. Era pentru mine ca un frate, un frate pe care, deşi imperfect, vrei să-l vezi răzbind, pentru că are un fond atât de bun.

— Îmi pare rău. Sincer, îmi pare rău.

Marie îşi ridică privirea spre el.

— Şi tu ai acelaşi fond bun. Când faci o muncă asemeni celei pe care o fac eu, bunătatea şi corectitudinea devin foarte importante. Nu cei blânzi sunt pe cale să moştenească pământul, Jason, ci corupătorii. Şi tare am impresia că de la corupţie la asasinat nu e decât un pas.

— Te gândeşti la Treadstone Şaptezeci şi Unu?

— Da. Amândoi am avut dreptate. Vreau să fie daţi în vileag, vreau să plătească pentru ceea ce au făcut. Iar tu poţi să fugi.

El o atinse uşor cu buzele pe obraz, pe urmă îi sărută părul şi o strânse în braţe.

— Ar trebui să te alung, spuse el. Ar trebui să-ţi spun să pleci din viaţa mea. Nu-s în stare, dar ştiu al naibii de bine că ar trebui s-o fac.

— Oricum n-ar conta. N-aş pleca, iubirea mea.

Birourile avocatului se aflau pe Boulevard de la Chapelle; sala de primire, îmbrăcată în cărţi din podea până în tavan, arăta mai curând a decor de scenă decât a birou. Totul respira prosperitate şi toate erau aşa cum ar trebui să fie. În acea încăpere se încheiau înţelegeri, nu doar contracte. Cât despre avocatul însuşi, barbişonul alb foarte sobru şi princenezul pus pe nasul acvilin nu reuşeau să ascundă ciubucarul din el. A insistat chiar să discute în engleza lui stâlcită, pe seama căreia ar fi putut pune mai târziu orice interpretare greşită a spuselor sale.

Marie a vorbit mai mult, Bourne lăsându-i cuvântul, ca un client care se bizuie pe consilierul său. Ea şi-a expus succint pretenţiile, cerând în loc de cecuri, obligaţiuni la purtător, plătibile în dolari americani, de valori mergând de la maximum douăzeci de mii de dolari până la un minimum de cinci. I-a dat dispoziţie avocatului să comunice băncii ca toate seriile să fie întrerupte numeric la cel mult trei obligaţiuni şi ca la fiecare al cincilea pachet de certificate să figureze alt garant internaţional. Avocatul şi-a dat seama ce voia ea: complica într-atât emiterea obligaţiunilor încât acestea ar fi fost imposibil de urmărit de către vreo bancă ori vreun agent de bursă. În plus, nici o bancă şi nici un agent nu şi-ar fi asumat o astfel de sarcină şi cheltuielile aferente. Plăţile erau asigurate.

În clipa când avocatul cu barbişon, iritat la culme, se pregătea să încheie conversaţia telefonică cu d’Amacourt, la fel de enervat, Marie ridică o mână.

— Scuzaţi-mă, dar *monsieur* Bourne insistă ca *monsieur* d’Amacourt să includă de asemenea două sute de mii de franci *cash*, o sută de mii urmând a fi livrată împreună cu obligaţiunile şi o sută de mii a fi păstrată de *monsieur* d’Amacourt. Dânsul propune ca cea de a doua sută de mii să fie împărţită după cum urmează: şaptezeci şi cinci de mii pentru *monsieur* d’Amacourt şi douăzeci şi cinci de mii pentru dumneavoastră. Îşi dă seama că

vă este foarte îndatorat amândurora pentru sfaturile voastre şi pentru bătaia de cap pe care v-a pricinuit-o. Nu mai e cazul să spun că nu vă cerem nici o dovadă pentru această sumă sau pentru modul cum a fost folosită.

La aceste cuvinte, iritarea şi enervarea dispărură ca prin farmec, înlocuite fiind de o slugărnicie cum nu s-a mai văzut de pe vremea curţii de la Versailles. S-au convenit cele necesare, în conformitate cu cererile neobişnuite – dar perfect justificate – ale lui *monsieur* Bourne şi ale stimatei sale consiliere.

Monsieur Bourne adusese o servietă de piele, pentru obligaţiuni şi pentru bani lichizi; aceasta urma să fie transportată de un curier cu o maşină blindată care trebuia să părăsească banca la ora 14,30 şi să-l întâlnească pe *monsieur* Bourne la ora 15,00 pe Pont Neuf. Distinsul client se va legitima cu o bucăţică de piele decupată din servietă, care, dacă se va potrivi perfect, îi va dovedi identitatea. În plus, va rosti cuvintele: „Herr Koenig vă transmite salutări de la Zurich”.

Cu asta, detaliile fură stabilite. Cu excepţia unuia singur, pe care consiliera lui *monsieur* Bourne ţinu să-l sublinieze.

— Ne dăm seama că exigenţele din *fiche* trebuie îndeplinite întocmai şi ne aşteptăm ca *monsieur* d’Amacourt s-o facă, spuse Marie St. Jacques. Însă ne dăm seama şi de faptul că alegerea momentului poate fi în avantajul lui *monsieur* Bourne şi ne aşteptăm să ni se asigure acest avantaj. Dacă nu, cu tot regretul, eu, ca membră – deşi deocamdată anonimă – a Comisiei Bancare Internaţionale, m-aş simţi obligată să raportez cu privire la încălcarea anumitor proceduri bancare şi legale, la care am fost martoră. Sunt convinsă că acest lucru nu va fi necesar; suntem cu toţii bine plătiţi, *n’est-cepas, monsieur?*[43]

— *C’est vrai, madame!*[44] În domeniul bancar şi juridic… de fapt, ca şi în viaţă… alegerea momentului e totul. N-aveţi de ce vă teme.

— Ştiu, răspunse Marie.

Bourne studie atent surdina, pe care se adunaseră scame şi praf de când nu mai fusese folosită. Tocmai o curăţase. Verifică apoi încărcătorul. Mai erau în el şase cartuşe. Era pregătit; îşi vârî pistolul sub centură şi se încheie la haină.

Marie nu-l văzuse umblând cu pistolul. Şedea pe pat, cu spatele spre el, vorbind la telefon cu ataşatul de la Ambasada

[43] Nu-i aşa, domnule? (fr.).

[44] E adevărat, doamnă! (fr.).

Canadei, Dennis Corbelier. Din scrumiera aflată lângă agenda ei se ridica un firicel de fum; Marie nota informaţiile pe care i le dicta Corbelier. După ce acesta termină, îi mulţumi şi închise telefonul. Rămase preţ de câteva secunde nemişcată, cu creionul în mână.

— El nu ştie de Peter, spuse ea, întorcându-se cu faţa la Jason. Asta e ciudat.

— Foarte, fu de acord Bourne. Credeam că va fi unul dintre primii care să afle. Ai spus că au verificat agenda lui Peter, să vadă cu cine a vorbit la telefon; or, el sunase la Paris, la Corbelier. Normal ar fi fost ca cineva să urmeze această pistă.

— Eu nici nu m-am gândit la asta. Mă gândeam la ziare, la serviciile telegrafice. Peter a fost… a fost găsit acum optsprezece ore şi, cu oricâtă familiaritate ţi-aş fi vorbit eu despre el, era o persoana importantă în guvernul canadian. Numai moartea lui şi ar fi fost o ştire, iar faptul că a fost ucis, cu atât mai mult… Nu s-a comunicat nimic.

— Sună diseară la Ottawa. Află din ce cauză.

— O să sun.

— Ce ţi-a spus Corbelier?

— A, da. Marie se uită pe agendă. Numărul maşinii din rue Madeleine nu duce nicăieri. Era o maşină închiriată de la aeroportul De Gaulle de un oarecare Jean-Pierre Larousse.

— Un nume la fel ca multe altele.

— Exact. Am avut mai mult noroc cu numărul de telefon pe care ţi l-a dat d'Amacourt, dar nu vede cum ar putea să aibă vreo legătură cu ce i-am spus eu că mă interesează. De fapt, nici eu nu prea văd.

— E chiar atât de ciudat?

— Aşa cred. Este un număr privat, aparţinând unei case de modă de pe Saint-Honore. Les Classiques.

— O casă de mode? Vrei să zici un atelier de creaţie?

— Sunt sigură că are şi aşa ceva, dar este în principal un magazin de haine foarte elegante. Gen Casa Dior, sau Givenchy. *Haute couture*. În cercurile respective, Corbelier mi-a zis că este cunoscută sub numele de Casa lui Rene. Adică Rene Bergeron.

— Cine?

— Rene Bergeron. Un creator de modă. E cunoscut de mulţi ani, deşi până acum n-a avut încă un succes răsunător. Am auzit de el fiindcă croitoreasa mea de acasă îi copiază modelele.

— Ţi-a dat adresa?

Marie dădu din cap.

— De ce Corbelier nu ştia de Peter? De ce nimeni nu ştie?

— Poate că o să afli când suni. S-ar putea să fie pur şi simplu o chestiune de fus orar; ştirea să fi sosit prea târziu ca să apară aici la Paris în ziarele de dimineaţă. O să cumpăr eu un ziar de după-masă.

Bourne se duse şi-şi luă pardesiul din cuier, simţind greutatea pistolului ascuns la centură.

— Mă duc la bancă, să-l urmăresc pe curier până la Pont Neuf. Se îmbrăcă, dându-şi seama că Marie nu-l asculta.

— Voiam să te întreb, tipii ăştia poartă uniformă?

— Cine?

— Curierii bancari.

— Asta ar explica ziarele, dar nu şi serviciile telegrafice.

— Poftim?

— Diferenţa de fus orar. Poate că ziarele nu au primit ştirea, dar serviciile telegrafice ar fi comunicat-o. Şi apoi, ambasadele au teleimprimatoare; ar fi aflat. Ştirea nu a fost făcută publică, Jason.

— O să telefonezi diseară, spuse el. Eu plec.

— M-ai întrebat de curieri. Dacă poartă uniformă?

— Eram curios.

— Cel mai adesea, da. Şi circulă cu camionete blindate. Dar eu am cerut clar că, dacă folosesc o camionetă, să fie parcată înainte de pod, pe o străduţă, iar curierul să meargă mai departe pe jos.

— Am auzit când ai spus, dar n-am ştiut ce vrei cu asta. Pentru ce?

— Un curier era necesar căci aşa cere asigurarea bancară. Dar camioneta prea bate la ochi şi ar putea fi uşor urmărită. Nu vrei totuşi să mă laşi să vin cu tine?

— Nu.

— Crede-mă, nu se va întâmpla nimic neprevăzut; cei doi tâlhari nu ar permite aşa ceva.

— Atunci nu există nici un motiv ca tu să fii de faţă.

— Eşti exasperant.

— Mă grăbesc.

— Ştiu. Şi te poţi mişca mai repede fără mine.

Marie se ridică şi veni spre el.

— Te înţeleg.

Se lipi de el, sărutându-l pe buze şi simţi deodată pistolul pe

care-l avea la centură. Îl privi în ochi.

— Eşti îngrijorat, nu-i aşa?

— Doar prevăzător. Îi zâmbi. E vorba de o grămadă de bani, care s-ar putea să fie nevoie să ne ţină multă vreme.

— Îmi place cum sună asta.

— Că-s mulţi bani?

— Nu, despre noi doi. Marie se încruntă, preocupată. O casetă într-un seif.

— Tot sari de la una la alta.

— Nu poţi să ţii obligaţiuni Negociabile în valoare de peste un milion de dolari într-o cameră de hotel din Paris. Trebuie să închiriezi o casetă într-un seif.

— Putem să facem asta mâine. Cât sunt eu plecat, caută în cartea de telefon numărul obişnuit de la Les Classiques şi sună acolo, întreabă până la ce oră e deschis.

Se întoarse spre uşă şi plecă grăbit.

Bourne şedea pe bancheta din spate a taxiului care staţiona, urmărind prin parbriz intrarea în bancă. Şoferul citea ziarul, fredonând o melodie necunoscută, mulţumit de cei cincizeci de franci pe care îi primise în avans. Motorul maşinii nu era însă oprit; pasagerul ceruse acest lucru.

Camioneta blindată se ivi din spate, cu antena radio iţindu-se ca un cioc ascuţit pe mijlocul acoperişului. Parcă într-un spaţiu rezervat pentru vehicule autorizate, chiar în faţa taxiului lui Jason. Deasupra ferestruicii rotunde din uşa din spate se aprinseră două beculeţe roşii. Fusese activat sistemul de alarmă.

Bourne se aplecă înainte, cu ochii pe omul în uniformă care coborî din camionetă prin portiera laterală şi se strecură printre trecătorii de pe trotuar, intrând în bancă. Avu un sentiment de uşurare: omul nu era unul dintre cei trei tipi bine îmbrăcaţi care veniseră la Banca Valois ieri.

Cincisprezece minute mai târziu, curierul ieşi din bancă, cu servieta de piele în mâna stângă şi cu dreapta pe pistolul de la şold. Pe partea laterală a servietei se vedea clar locul unde fusese decupată pielea. Jason pipăi peticul de piele pe care-l avea în buzunarul de la cămaşă. Acesta reprezenta posibilitatea unei vieţi fără Paris, fără Carlos. Dacă exista o astfel de viaţă şi dacă el era în stare s-o accepte. O viaţă fără groaznicul labirint din care nu găsea scăpare.

Totuşi, într-un labirint făcut de om te puteai mişca, alerga, întâlneai pereţi ai căror simplu contact era o formă de înaintare,

oricât de orbească. Dar în labirintul lui propriu nu existau pereţi, coridoare pe care să alerge. Doar spaţiu şi vălătuci de ceaţă în beznă, pe care i vedea atât de limpede când deschidea ochii noaptea şi simţea sudoarea şiroindu-i pe obraz. De ce vedea mereu spaţiu şi beznă şi simţea suflarea vântului puternic? De ce se prăbuşea mereu prin aer, noaptea? O paraşută. De ce? Apoi îi veniră în minte alte cuvinte; n-avea idee de unde erau, dar erau acolo şi le auzi.

Ce-ţi mai rămâne când ţi-a dispărut memoria? Şi identitatea, domnule Smith?

Încetează!

Camioneta blindată se înscrise în circulaţia de pe rue Madeleine. Bourne îl bătu pe umăr pe şofer.

— Urmăreşte camioneta aia, dar păstrează cel puţin două maşini între noi, spuse el în franceză.

Şoferul se întoarse spre el, alarmat.

— Nu cred că aţi luat taxiul potrivit, *monsieur.* Luaţi-vă înapoi banii.

— Tâmpitule, sunt de la compania căreia îi aparţin camionetele blindate. E o misiune specială.

— Îmi cer scuze, *monsieur*. N-o s-o pierdem din ochi.

Şoferul intră diagonal în trafic.

Camioneta o luă pe drumul cel mai scurt către Sena, coborând pe străduţe lăturalnice, apoi îndreptându-se pe Quai de la Rapee spre Pont Neuf. Brusc, cu vreo două sau trei străzi înainte de pod, după cum calculă Jason, încetini, mergând pe banda întâi, ca şi cum curierul şi-ar fi zis că va ajunge prea devreme la întâlnire. Dar, de fapt, risca să întârzie, îşi spuse Bourne. Era trei fără şase minute, omul abia dacă ar mai fi avut timp să parcheze camioneta şi să ajungă pe jos la pod, cum i se ceruse. Atunci de ce încetinise? Încetinise? Nu, se oprise; nu mai înainta! De ce?

Din cauza traficului?... Dumnezeule Mare, bineînţeles. Traficul era foarte aglomerat.

— Opreşte aici, îi spuse Bourne şoferului. Trage pe dreapta, repede!

— Ce s-a întâmplat, *monsieur?*

— Eşti un om foarte norocos, îi zise Jason. Compania mea e dispusă să-ţi mai plătească încă o sută de franci dacă te duci pur şi simplu la geamul din faţă al camionetei ăleia şi îi spui şoferului câteva cuvinte.

— Cum, *monsieur?*

— Ca să-ţi spun cinstit, noi acum îl testăm. E nou la noi. Vrei suta?

— Trebuie doar să mă duc la geam să-i spun câteva vorbe?

— Atâta tot. Îţi ia cel mult cinci secunde, după care te întorci la taxiul tău şi-ţi vezi de drum.

— Nu-i vreun bucluc? Eu nu vreau să intru în bucluc.

— Firma mea este printre cele mai respectabile din Franţa. Ai întâlnit peste tot camionetele noastre.

— Nu ştiu…

— Las-o baltă!

Bourne se întinse să deschidă portiera.

— Care sunt cuvintele? Jason îi înmână suta de franci.

— Doar atât: „Herr Koenig. Salutări de la Zurich”. Le ţii minte?

— „Koenig. Salutări de la Zurich”. Ce-i aşa de complicat? Şi dumneavoastră o să fiţi în spatele meu?

Se îndreptară cu paşi repezi spre camionetă, mergând pe bordura îngustă. Camioneta este capcana lui Carlos, îşi zise Bourne. Asasinul reuşise să cumpere pe cineva şi dintre curierii înarmaţi. Un singur nume şi o întâlnire comunicate pe o frecvenţă radio cunoscută asasinului îi puteau aduce unui mesager prost plătit o grămadă de bani. *Bourne. Pont Neuf.* Era atât de simplu! Iar pe acest curier îl preocupa mai puţin să fie el punctual decât ca soldaţii lui Carlos să ajungă la Pont Neuf la timp. Traficul parizian era arhicunoscut; oricine putea să întârzie din cauza lui. Jason îl opri pe şoferul de taxi, ţinând în mână alte patru hârtii de câte o sută de franci; omul era cu ochii pe ele.

— *Monsieur?*

— Compania mea va fi foarte generoasă. Tipul acesta trebuie pedepsit pentru o încălcare vădită a regulilor.

— Ce trebuie să fac, *monsieur?*

— După ce spui „Herr Koenig. Salutări de la Zurich”, adaugi doar: „Programul s-a schimbat. În taxiul meu e un pasager care vrea să te vadă”. Ai reţinut?

Ochii şoferului reveniră la bancnote.

— Ce-i aşa complicat?

Luă banii.

Se strecurară pe lângă camionetă, Jason stând cu spatele lipit de peretele de oţel, cu mâna dreaptă mascată de pardesiu, ţinând strâns crosa pistolului de la centură. Şoferul se apropie de geam şi se întinse să ciocănească în el.

— Tu de colo! Herr Koenig! Salutări de la Zurich! strigă el.

Geamul fu coborât, dar nu mai mult de câţiva centimetri.

— Ce-i asta? răspunse dinăuntru un glas, strigând şi el. Trebuia să fiţi pe Pont Neuf, *monsieur!*

Şoferul nu era tâmpit; în plus, era nerăbdător să plece cât mai repede cu putinţă.

— Nu eu, nătărăule! strigă el, ca să acopere zgomotul circulaţiei din jur. Eu îţi spun ce mi s-a spus să-ţi spun! Programul s-a schimbat. Acolo în spate e un bărbat care zice că vrea să te vadă!

— Spune-i să se grăbească, spuse Jason, întinzându-i o ultimă bancnotă de cincizeci de franci, ascuns vederii celui din camionetă.

Şoferul aruncă o privire la bani, apoi din nou către curier.

— Grăbeşte-te! Dacă nu te duci imediat să-l vezi, îţi pierzi slujba!

— Acum şterge-o de aici! spuse Bourne.

Şoferul se răsuci pe călcâie şi plecă în fugă, înhăţând din zbor bancnota.

Bourne rămase pe loc, brusc alarmat de ceea ce auzi, cu tot vacarmul de claxoane şi motoare uruind pe strada aglomerată. Din camionetă se auziră voci, nu cea a unui singur om ţipând într-un emiţător, ci a doi oameni care strigau unul la altul. Curierul nu era singur; mai era cineva cu el.

— Astea erau cuvintele. Le-ai auzit.

— Trebuia să vină la tine, trebuia să se arate.

— Ceea ce va face. Şi va prezenta peticul de piele, care trebuie să se potrivească exact! Te aşteptai să facă asta în mijlocul unei străzi cu circulaţie intensă?

— Nu-mi place treaba asta!

— M-ai plătit ca să vă ajut pe tine şi pe oamenii tăi să găsiţi pe cineva. Nu ca să-mi pierd slujba. Eu mă duc!

— *Trebuie* să i-o dai pe Pont Neuf!

— Să mă pupi undeva!

Se auzi zgomot de paşi grei pe podeaua metalică a camionetei.

— Vin cu tine!

Portiera se deschise; Jason se dădu în spatele ei, cu mâna dreaptă în continuare sub pardesiu. Lângă el, într-o maşină, un copil stătea cu faţa lipită de geam, uitându-se saşiu şi strâmbându-se. Sunetul claxoanelor furioase umplea strada, circulaţia se împotmolise iarăşi.

Curierul coborî de pe treapta metalică, cu servieta în mâna stângă. Bourne era pregătit. În clipa când curierul puse piciorul jos, îl izbi cu portiera pe al doilea individ pocnindu-l cu panoul greu de oţel în rotulă şi peste mână. Individul scoase un urlet şi se prăvăli pe spate, înapoi în camionetă. Jason strigă către curier, cu peticul de piele în mână.

— Sunt Bourne! Uite-ţi peticul! Şi să ţii pistolul ăla în toc, dacă nu vrei să-ţi pierzi şi viaţa, nu numai slujba, nemernicule!

— N-am avut intenţii rele, *monsieur!* Voiau să vă găsească! Nu îi interesa conţinutul servietei, vă dau cuvântul meu!

Portiera se deschise brusc; Bourne o trânti iarăşi cu umărul, apoi o smuci înapoi ca să vadă faţa soldatului lui Carlos, cu mâna pe arma de la brâu.

Ceea ce văzu era ţeava unui pistol, al cărui orificiu negru îl privea drept în ochi. Se trase deoparte, dându-şi seama că împuşcătura întârzie cu o fracţiune de secundă din cauza ţiuitului pătrunzător ce izbucni dinăuntrul camionetei. Se declanşase alarma şi sunetul ei asurzitor acoperea vacarmul străzii; prin comparaţie, împuşcătura păru înăbuşită şi impactul glonţului pe asfalt nici nu se auzi.

Încă o dată Jason trânti portiera. Auzi zgomotul de metal izbind în metal; lovise în pistolul soldatului lui Carlos. Şi-l scoase pe al lui de la brâu, se lăsă în genunchi pe asfalt şi deschise uşa.

Văzu chipul ucigaşului de la Zurich, cel căruia îi spuseseră Johann, pe care îl aduseseră la Paris ca să-l recunoască. Bourne trase de două ori; omul se prăbuşi pe spate, pe frunte întinzându-i-se sângele.

Curierul! Servieta!

Jason îl zări; se pitise în spatele camionetei ca să se pună la adăpost, cu arma în mână, ţipând după ajutor. Bourne sări în picioare şi plonjă să înhaţe ţeava pistolului, smulgându-l din mâna curierului. Apucă servieta şi strigă la el:

— Nimic rău, ai?! Dă-mi asta, ticălosule!

Aruncă pistolul individului sub camionetă, se ridică în picioare şi se amestecă în mulţimea isterică adunată în jur.

Fugea înnebunit, orbeşte, trupurile din faţă fiind pereţii mişcători ai labirintului lui. Dar exista o diferenţă fundamentală între această goană şi coşmarul pe care-l retrăia în fiecare zi. Nu era beznă; soarele după-amiezii strălucea, la fel de orbitor ca şi cursa lui prin labirint.

CAPITOLUL 14

— Totul este aici, spuse Marie.

Aşezase obligaţiunile în teancuri, după valoare şi bancnotele.

— Ţi-am spus că aşa va fi.

— Era cât pe ce să nu fie.

— Cum aşa?

— Tipul pe nume Johann, cel de la Zurich. E mort. Eu l-am ucis.

— Jason, ce *s-a întâmplat?*

Îi povesti.

— Contau pe Pont Neuf, spuse el. Bănuiesc că maşina lor a fost blocată din cauza traficului; au intrat pe frecvenţa radio a curierului şi le-a spus să mai întârzie. Sunt sigur de asta.

— Dumnezeule, ăştia sunt peste tot!

— Dar nu ştiu unde sunt eu, zise Bourne, privindu-se în oglinda de deasupra biroului, studiindu-şi părul blond în timp ce-şi punea ochelarii cu ramă de baga. Şi ultimul loc unde s-ar aştepta să mă găsească în acest moment – presupunând că le-ar trece prin gând că eu ştiu de acest loc – ar fi o casă de modă de pe Saint-Honore.

— Les Classiques? întrebă Marie uimită.

— Exact. Ai telefonat acolo?

— Da, dar asta e o nebunie!

— De ce? Jason se întoarse de la oglindă. Gândeşte-te. Acum douăzeci de minute capcana lor a dat greş; precis ca acum domneşte confuzia, se aduc învinuiri, acuzaţii de incompetenţă ori chiar mai rău. Acum, în clipa asta, sunt mai preocupaţi unii de alţii, decât de mine; nimeni nu vrea un glonte în gât. Dar asta nu va dura mult; se vor regrupa repede, o să aibă Carlos grijă de asta. Dar preţ de vreo oră, cât timp încearcă să se dumirească ce s-a întâmplat, un loc unde precis n-o să mă caute este acest magazin de care habar nu au că eu ştiu.

— Ar putea să te recunoască cineva!

— Cine? Au adus pentru asta un tip de la Zurich şi el e mort. Ei nu ştiu precis cum arăt.

— Curierul. O să-l ia pe el, căci el te-a văzut.

— În următoarele câteva ore, curierul va avea treabă cu poliţia.

— D’Amacourt. Avocatul!

— Bănuiesc că ei sunt deja în drum spre Normandia ori spre Marsilia, dacă nu chiar afară din ţară.

— Şi dacă reuşesc să-i oprească, să-i prindă?

— Şi ce dacă? Crezi că unul precum Carlos ar risca să fie dat în vileag un loc unde primeşte el mesaje? Pentru nimic în lume!

— Jason, mi-e teamă.

— Şi mie. Dar nu pentru că aş putea fi recunoscut. Bourne se întoarse iarăşi spre oglindă. Aş putea să-ţi ţin o lungă dizertaţie despre clasificările faciale şi despre atenuarea trăsăturilor, dar n-o voi face.

— Te referi la urmele de chirurgie plastică. Port Noir. Mi-ai vorbit despre asta.

— Nu totul. Bourne se sprijini de birou, studiindu-şi atent chipul. Ce culoare au ochii mei?

— Poftim?

— Nu, nu te uita la mine. Haide, spune-mi ce culoare au ochii mei. Ai tăi sunt căprui, cu punctuleţe verzi; cum sunt ai mei?

— Albaştri… albăstrii. Sau un fel de cenuşiu, mai curând… Marie se opri. De fapt, nu-s sigură. Cred că asta nu-i deloc frumos din partea ta.

— Este perfect normal. În principiu, sunt de culoarea alunei, dar nu tot timpul. Chiar şi eu am observat asta. Dacă port o cămaşă sau o cravată albastră, devin mai albaştri; cu o jachetă sau un pardesiu maro, devin cenuşii. Când sunt dezbrăcat, devin, în mod ciudat, de o culoare imprecisă.

— Asta nu-i ceva chiar atât de ciudat. Sunt convinsă că milioane de oameni sunt la fel.

— Precis că sunt. Dar câţi dintre ei poartă lentile de contact când au vederea normală?

— Lentile…

— Asta am spus, o întrerupse Jason. Anumite tipuri de lentile de contact sunt făcute pentru a schimba culoarea ochilor. Şi sunt foarte eficiente la ochii de culoarea alunei. Când m-a examinat prima oară Washburn, existau urme de folosire îndelungată a unor astfel de lentile. Nu crezi că ăsta e un indiciu?

— Depinde cum vrei s-o iei, spuse Marie. Dacă e adevărat.

— De ce n-ar fi?

— Fiindcă medicul era mai mult beat decât treaz. Tu mi-ai spus. Făcea presupuneri peste presupuneri, multe dintre ele fanteziste, deformate de aburii băuturii. Nici o clipă n-a fost categoric. N-ar fi putut să fie.

— A fost într-o privinţă. Eu sunt un cameleon făcut să se potrivească într-un tipar flexibil. Vreau să descopăr al cui. Şi poate că acum reuşesc să descopăr. Datorită ţie, am o adresă. Cineva de acolo s-ar putea să ştie adevărul. Un singur om, asta e tot ce-mi trebuie. O singură persoană, cu care să mă înfrunt, de la care să scot adevărul, fie şi cu forţa.

— Nu te pot opri, dar pentru numele lui Dumnezeu, fii prudent. Dacă ei te recunosc, te vor ucide.

— Nu, acolo n-o vor face, ar dăuna afacerilor. Aici suntem la Paris.

— Nu cred că asta-i ceva amuzant, Jason.

— Nici eu. Contez foarte serios pe treaba asta.

— Ce ai de gând să faci? Vreau să zic, cum?

— Voi şti mai bine după ce ajung acolo. După ce văd dacă cineva de acolo pare nervos, sau neliniştit, sau aşteaptă un telefon cu sufletul la gură.

— Şi pe urmă?

— Voi face cum am făcut şi cu d'Amacourt. Voi aştepta afară şi voi urmări persoana respectivă. Dacă am ajuns până aici, nu voi da greş. Şi o să fiu prudent.

— O să mă suni?

— O să-ncerc.

— O să mă înnebunească aşteptarea.

— Nu sta să mă aştepţi. Poţi să depui undeva obligaţiunile?

— Băncile sunt închise.

— Du-te la un hotel mare; hotelurile au seifuri.

— Trebuie să ai o cameră acolo.

— Ia o cameră. La Meurice sau la George Cinq. Lasă servieta acolo, dar întoarce-te aici.

Marie dădu din cap.

— Aşa măcar o să am ceva de făcut.

— Pe urmă telefonează la Ottawa, să afli ce s-a întâmplat.

— Bine.

Bourne se duse la noptieră şi luă mai multe hârtii de cinci mii de franci.

— Dacă aş reuşi să mituiesc pe cineva, ar fi mai simplu. Nu cred că va ţine, dar nu se ştie niciodată.

— Aşa e, fu de acord Marie şi continuă imediat: te-ai auzit? Tocmai ai debitat dintr-un foc numele a două hoteluri.

— Am auzit. Se întoarse cu faţa la ea. Am mai fost aici. De multe ori. Am locuit aici, dar nu în acele hoteluri. Cred că pe

străduţe dosnice, nu foarte uşor de găsit.

Se aşternu o tăcere în care plutea teama.

— Te iubesc, Jason.

— Şi eu te iubesc, spuse Bourne.

— Întoarce-te la mine. Orice s-ar întâmpla, întoarce-te la mine.

Lumina era difuză şi teatrală, spoturile din tavanul de un maro-închis scăldând în lumina lor gălbuie manechine şi clienţi în haine elegante. Vitrinele cu bijuterii şi accesorii erau tapisate cu catifea neagră peste care pluteau mătăsuri de un roşu şi un verde strălucitor, aranjate cu mult gust, lumini ascunse făcând să scânteieze aurul şi argintul. Forma semicirculară a celor două laturi dădea impresia de spaţiu, căci Les Classiques, fără să fie mic, nu era un magazin mare. Era însă un magazin frumos şi se afla în unul din cele mai scumpe cartiere ale Parisului. Cabinele de probă, cu uşi din sticlă colorată, se aflau în fundul magazinului, sub un balcon unde erau birourile. În partea dreaptă urca o scară, alături de care se afla un birou cu o centrală telefonică. Acolo şedea un bărbat de vârstă mijlocie care în costumul lui sobru făcea notă discordantă în această ambianţă. Apăsa pe butoanele consolei şi vorbea într-un microfon prins la casca pe care o avea pe urechi.

Personalul era compus din femei înalte, suple, uscăţive la faţă şi la trup, foste manechine care, datorită gustului şi inteligenţei lor, reuşiseră să-şi găsească o slujbă, deşi nu mai erau bune pentru parada modei. Cei câţiva bărbaţi care se zăreau erau şi ei supli, cu siluete mlădioase, subliniate de costumele strânse pe trup, cu mişcări ca de balet.

Din tavanul întunecat cobora o muzică suavă.

Jason se plimbă prin magazin, studiind manechinele, pipăind ţesăturile. Era total nedumerit. Unde era deruta, neliniştea pe care se aşteptase s-o găsească în acest loc ce-i servea lui Carlos drept centru pentru primirea şi transmiterea mesajelor? Aruncă o privire în sus, spre uşile deschise ale birourilor şi micul coridor dintre ele. Şi acolo, ca şi la parter, bărbaţi şi femei umblau liniştiţi, mai schimbau o vorbă, o bârfă. Nu se simţea nici urmă de tensiune, de agitaţie, nici un semn că ar fi afectaţi de faptul că singurul om din Paris care lucra pentru Carlos şi care l-ar fi putut recunoaşte pe cel pe care voiseră să-l prindă în capcană, fusese împuşcat în cap.

Era incredibil. Întreaga atmosferă era exact opusul a ce se aşteptase el să găsească. Nu că s-ar fi aşteptat să găsească

haos; soldaţii lui Carlos erau mult prea disciplinaţi. Totuşi se aşteptase să găsească ceva. Or, aici nimic nu era neobişnuit.

Trebuia însă să existe undeva un telefon privat şi o persoană care nu numai că vorbea în numele lui Carlos, dar avea şi puterea de a pune în mişcare, trei ucigaşi. O femeie…

O văzu; ea trebuia să fie. Pe la jumătatea scării, o femeie înaltă şi semeaţă, cu un chip pe care vârsta şi cosmeticele îl transformaseră într-o mască impasibilă. O oprise unul dintre mlădioşii vânzători, întinzându-i un registru de facturi, cerându-i aprobarea. Femeia se uită în registru, apoi aruncă o privire unui bărbat de vârstă mijlocie aflat jos la parter, lângă raionul de bijuterii, care îi aştepta verdictul cu un aer neliniştit. Privirea fu scurtă, dar mesajul clar. *În regulă, mon ami, ia-ţi zdrăngăneaua, dar plăteşte-ţi nota cât mai curând, căci data viitoare nu-ţi mai merge. Mai rău chiar, s-ar putea s-o sun pe nevastă-ta*. Cu asta dojana se încheie şi un surâs pe cât de fals pe atât de larg destinse masca; dând din cap, femeia luă un stilou de la vânzător şi semnă factura. Îşi continuă drumul în jos pe scară, urmată de vânzător care, aplecat înainte, îi spunea ceva. Era clar că îi făcea complimente. Ajunsă pe ultima treaptă, ea se opri şi îl bătu uşor pe braţ într-un gest de mulţumire.

Ochii femeii nu erau deloc placizi. Dimpotrivă, erau cât se poate de pătrunzători, poate la fel de pătrunzători cum Bourne mai văzuse o singură dată, la Zurich, în dosul unor ochelari cu rame aurii.

Instinctul îi spunea că ea este obiectivul lui. Mai rămânea de văzut cum s-o abordeze. Prima mişcare trebuia să fie subtilă, să atragă atenţia, pentru a o face să vină ea la el.

Următoarele câteva minute îl uimiră pe Jason – mai corect spus, se uimi pe sine însuşi. Termenul ar fi fost „a juca un rol”, dar ceea ce-l şocă fu uşurinţa cu care izbuti să intre în pielea unui personaj cu totul diferit de sine însuşi – aşa cum se cunoştea el. Începu să facă o adevărată inspecţie, luând haine de pe umeraşe, studiind ţesăturile în lumină, uitându-se atent la cum sunt finisate, la nasturi şi butoniere, verificând cum pică gulerele. Se purta ca un cunoscător în materie de haine elegante, care ştie ce vrea şi dă repede la o parte articolele care nu sunt pe gustul său. Singurul lucru la care nu se uită deloc erau etichetele cu preţul, ca şi cum acestea n-ar fi reprezentat nici un interes pentru el.

Acest fapt atrase atenţia femeii impozante, care se tot uita în

direcţia lui. O vânzătoare, cu trupul ei concav plutind parcă pe deasupra covorului, se apropie de el; Jason îi zâmbi politicos, dar îi spuse că preferă să aleagă singur. Tocmai ajunsese lângă trei manechine îmbrăcate în cele mai costisitoare modele care existau la Les Classiques. Din spatele lor, aruncă o privire la femeia care-l interesa. Aceasta vorbea cu vânzătoarea care i se adresase.

Bourne se uita de la un manechin la altul, ca un om nehotărât, încercând să se decidă. Un asemenea client, care nici măcar nu se uita la preţ, trebuia desigur să fie ajutat de persoana cea mai competentă. Femeia cu ţinută regală se apropie de el cu un mers graţios.

— Văd că aţi ajuns la piesele noastre cele mai bune, *monsieur*, spuse femeia în engleză, bazându-se pe concluziile unui ochi exersat.

— Aşa cred, răspunse Jason. Aveţi aici o colecţie interesantă, dar trebuie să ştii ce să alegi.

— Ca peste tot, scara valorilor este omniprezentă şi inevitabilă, *monsieur*. Dar să ştiţi că toate modelele noastre sunt exclusive.

— *Cela va sens dire, madame.*[45]

— *Ah, vous parlez francois?*[46]

— *Un peu?*[47] Mă descurc.

— Sunteţi american?

— Rar ajung pe acolo. Ziceaţi că acestea sunt făcute doar pentru dumneavoastră?

— O, da. Creatorul nostru are contract de exclusivitate cu noi. Sunt sigură că aţi auzit de el. Rene Bergeron.

— Da, am auzit. E foarte respectat, dar n-a avut încă nici un succes răsunător, nu-i aşa?

— Va avea, *monsieur*. Renumele lui creşte cu fiecare colecţie. Acum câţiva ani lucra pentru St. Laurent, pe urmă a trecut la Givenchy. Şi se zice că făcea mult mai mult decât să croiască după tipare, dacă înţelegeţi ce vreau să spun…

— E foarte limpede.

— Iar acum afurisiţii ăia încearcă să-l dea la fund! E o ruşine! Pentru că el adoră femeile, el scoate în evidenţă formele şi nu le

---

[45] Nu încape vorbă, doamnă! (fr.).

[46] Ah, vorbiţi franceza! (fr.).

[47] Puţin, (fr.).

transformă în nişte băieţandri, *vous comprenez?*[48]

— *Je vous comprends parfaitement.*[49]

— În curând va ajunge să aibă un renume internaţional şi ăia nu vor putea atinge nici măcar poalele creaţiilor lui. Priviţi aceste trei modele ca pe nişte opere ale unui maestru în devenire, *monsieur.*

— Sunteţi foarte convingătoare. Le cumpăr pe acestea trei. Presupun că sunt cam măsura 42.

— 44, *monsieur.* Vor fi ajustate, desigur.

— Nu va fi timp, dar presupun că la Cap-Ferrat se găsesc croitori destul de buni.

— *Naturallement*[50], aprobă repede femeia.

— Şi... Bourne păru că ezită, încruntat. Dacă tot sunt aici, ca să economisesc timp, mai alegeţi-mi câteva în acelaşi gen. Alte imprimeuri, alt croi, dar asemănătoare, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Bineînţeles că înţeleg, *monsieur.*

— Mulţumesc. Vă sunt recunoscător. Zborul din Bahamas până aici a fost cam lung şi sunt istovit.

— Nu doriţi să luaţi loc?

— Sincer să fiu, ce mi-aş dori este o băutură.

— Se poate aranja, desigur. Cât despre modalitatea de plată, *monsieur...?*

— *Je paierai cash*[51], cred, răspunse Jason, conştient că asta îi va conveni şefei de la Les Classiques. Cu cecurile întotdeauna sunt mai multe complicaţii, nu-i aşa?

— Nu numai că vă pricepeţi să alegeţi, dar sunteţi şi prevăzător. Pe chipul femeii se ivi iarăşi acel surâs rigid, deloc reflectat în privire. Pentru o băutură, nu vreţi să poftiţi în biroul meu? E liniştit, vă puteţi destinde şi vă voi aduce modelele pe care le aleg, ca să le aprobaţi.

— Splendid.

— Cât despre categoria de preţ, *monsieur?*

— *Les meilleurs, madame.*[52]

— *Naturellement.* Femeia îi întinse o mână albă şi subţire. Eu

---

[48] Înţelegeţi? (fr.).

[49] Vă înţeleg perfect, (fr.).

[50] Desigur, (fr.).

[51] Voi plăti cash, (fr).

[52] Cele mai bune, doamnă, (fr.).

mă numesc Jacqueline Lavier, sunt directoare şi coproprietar la Les Classiques.

— Mulţumesc.

Bourne îi strânse mâna, fără să-i dea vreun nume. S-ar putea să ţi-l spun într-un cadru mai puţin public – voia să zică expresia de pe chipul lui. Deocamdată, banii îi serveau de prezentare.

— Unde e biroul dumneavoastră? Al meu este la câteva mii de mile de aici.

— Pe aici, *monsieur.*

Surâsul rigid se ivi iarăşi, făcând masca facială să pară ca o suprafaţă de gheaţă crăpată. *Madame* Lavier îi arătă scara.

Pe Jason, această linişte netulburată îl deruta. Era convins că femeia care păşea alături de el transmisese ordinele ucigaşe ce duseseră la schimbul de focuri de cu o oră în urmă, ordine date de un bărbat fără chip care pretindea supunere sau moartea. Şi totuşi, nimic din atitudinea femeii nu lăsa să se citească teama ori nervozitatea, iar la Les Classiques ea era şefa, nimeni altcineva nu putea să aibă un număr de telefon privat, într-un birou foarte liniştit. Ceva lipsea din ecuaţie… Dar o altă parte a acesteia fusese confirmată într-un mod neliniştitor. Partea care-l privea pe el însuşi. Cameleonul. Iată-l în tabăra duşmanului, având certitudinea că nu fusese recunoscut. Toată povestea asta avea ceva de *deja vu.* Mai era un om alergând printr-o junglă nefamiliară, dar îşi găseşte instinctiv drumul, ştie unde sunt capcanele şi cum să le evite. Cameleonul era un expert.

O luară în sus pe scară. Jos, în dreapta, bărbatul de la centrala telefonică vorbea în microfon, cu un aer parcă plictisit, ca şi cum s-ar fi străduit să o convingă pe persoana de la capătul firului că în lumea *lor* totul era senin, ca de obicei.

Pe a şaptea treaptă, Bourne se opri involuntar. Capul acela văzut din spate, linia pometţilor, vederea părului încărunţit, rar, felul cum cădea puţin pe o ureche… îl mai văzuse pe acest om! Undeva, în trecut, în trecutul de care nu-şi amintea dar şi-l amintea acum… pe întuneric… cu flashuri de lumină. Explozii, pâclă; şuierături de vânt urmate de tăcere tensionată. Ce însemna asta? Unde era asta? De ce simţea din nou în ochi durerea? Bărbatul cărunt începu să se întoarcă în scaunul lui; Jason întoarse repede capul.

— Văd că v-a atras atenţia centralistul nostru, spuse *madame* Lavier. Este o notă de distincţie ce deosebeşte Les Classiques de celelalte magazine de pe Saint-Honore.

— Cum aşa? întrebă Bourne, în timp ce urcau scara mai departe, durerea din ochi făcându-l să clipească.

— Când un client telefonează la Les Classiques, nu răspunde o voce feminină impersonală, ci un domn cultivat care poate să-i dea toate informaţiile necesare.

— Bine gândit.

— Şi alţi domni sunt de aceeaşi părere. Mai ales atunci când vor să cumpere ceva dând comanda telefonic şi vor ca acest lucru să rămână confidenţial.

Ajunseră în biroul spaţios al Jacquelinei Lavier. Pe birou, teancuri de hârtii aşezate în ordine; la perete, pe un şevalet, schiţe în acuarelă, unele vizate, altele, evident respinse. Pe pereţi, poze cu personaje din lumea bună, unele cu surâsuri la fel de false ca şi cel al posesoarei acestui birou. În aerul parfumat se simţea miros de fiară. Aceasta era vizuina unei tigroaice care îmbătrânea, gata să sară pe oricine i-ar fi ameninţat posesiunile sau satisfacerea poftelor. Dar era disciplinată; demnă să-i servească de legătură lui Carlos.

Cine era omul de la centrală? Unde îl mai văzuse?

I se oferi să-şi aleagă ce preferă dintre mai multe sticle. Alese brandy.

— Luaţi loc, *monsieur*. Dacă-l găsesc pe Rene, o să-l rog chiar pe el să ne ajute.

— Sunteţi foarte amabilă, dar sunt convins că ceea ce veţi alege dumneavoastră mă va satisface pe deplin. În ce priveşte gustul, eu am instinct; gustul dumneavoastră se simte în tot ce există în acest birou şi îmi place.

— Sunteţi prea generos.

— Doar când e cazul, spuse Jason, încă stând tot în picioare. De fapt, aş vrea să mă uit la fotografii. Văd aici câţiva cunoscuţi, dar nu chiar prieteni. Multe din aceste feţe pot fi întâlnite destul de des în băncile din Bahamas.

— Sunt convinsă, răspunse Lavier, cu un ton în care se simţea respectul pentru lumea finanţelor. Nu va dura mult, *monsieur.*

Bourne era sigur că se va întoarce repede, cu cele mai scumpe modele pe care le va găsi. Aşadar, dacă în acea încăpere exista ceva care să poată să-l ducă la intermediarul lui Carlos – sau să-i dea vreun indiciu despre operaţiunile asasinului – trebuia găsit repede. Iar dacă exista, trebuia să fie pe, sau pe lângă birou.

Jason trecu în spatele jilţului de la perete, prefăcându-se

interesat de poze, dar cu ochii pe birou. Borderouri, chitanţe, facturi neachitate şi scrisori care aşteptau să fie semnate de *Mme* Lavier. O agendă deschisă, cu patru nume pe pagină; se dădu mai aproape ca să vadă mai bine. Erau numele a patru companii, cu numele şi funcţia persoanelor de contactat scrise între paranteze. Se întrebă dacă e cazul să le memoreze. Era pe cale s-o facă, când ochii îi căzură pe marginea unei fişe. Nu se zărea decât marginea, restul fiind ascuns sub telefon. Şi mai era ceva, abia vizibil. O fâşie de bandă transparentă de lipit, cu care era prinsă muchia fişei, ca să nu se mişte de acolo. Banda părea să fie lipită relativ recent pe cartonul gros şi pe lemnul lustruit al biroului – era curată, nu avea marginile rupte.

Instinctul.

Bourne apucă telefonul, ca să-l dea la o parte. În acea clipă începu să sune. Îl puse la loc şi se îndepărtă repede de birou, tocmai când un bărbat în cămaşă intră grăbit pe uşă venind din coridor. Acesta se opri, uitându-se la Bourne cu o privire alarmată. Telefonul sună din nou; bărbatul se apropie rapid de birou şi ridică receptorul.

— *Allo?*

În timp ce nepoftitul asculta cu capul plecat, concentrat la ce îi spunea cel care sunase, se aşternu tăcerea. Era un tip smead, musculos, de o vârstă greu de definit din cauza pielii bronzate. Avea o faţă încordată, buze subţiri, părul tuns scurt, des, şaten închis şi îngrijit pieptănat. Când trecu receptorul dintr-o mână în alta, Bourne văzu cum îi zvâcnesc muşchii sub piele. Individul spuse cu glas aspru:

— *Pas ici. Sais pas. Telephonez plus tard...*[53]

Adresându-se lui Jason, după ce închise telefonul, îl întrebă:

— *Ou este Jacqueline?*

— Puţin mai rar, vă rog, spuse Bourne pe englezeşte. Franceza mea este cam limitată.

— Scuze, spuse individul bronzat. O căutam pe *madame* Lavier.

— Proprietăreasa?

— Numele este de ajuns. Unde e?

— Îmi toacă mie fondurile.

Jason zâmbi, ducând paharul la buze.

— Oh? Dar cine sunteţi dumneavoastră, *monsieur?*

— *Dumneavoastră* cine sunteţi?

---

[53] Nu aici. Nu ştiu. Telefonaţi mai târziu... (fr.).

Individul îl privi atent pe Bourne.

— Rene Bergeron.

— Dumnezeule! exclamă Jason. Pe dumneavoastră vă caută. Sunteţi foarte *bun*, domnule Bergeron. Mi-a spus că trebuie să vă privesc modelele ca pe opera unui maestru în devenire. Bourne zâmbi iarăşi. S-ar putea ca din cauza dumneavoastră să trebuiască să telegrafiez în Bahamas după o grămadă de bani.

— Sunteţi deosebit de amabil, *monsieur.* Şi-mi cer scuze că am dat aşa buzna aici.

— Mai bine că aţi răspuns dumneavoastră la telefon, decât să fi trebuit să răspund eu.

— Cumpărătorii, furnizorii, nu ştiu decât să ţipe. *Monsieur,* cu cine am onoarea?

— Briggs, răspunse Jason prompt, neavând idee de unde îi venise cu atâta repeziciune şi atât de natural în minte acest nume. Charles Briggs.

— Îmi face plăcere să vă cunosc. Bergeron îi întinse mâna; strânsoarea era fermă. Spuneaţi că Jacqueline mă caută pe mine?

— Din cauza mea.

— Mă duc să văd unde e.

Creatorul plecă grăbit.

Bourne se apropie de birou, cu ochii pe uşă şi apucă telefonul. Îl dădu la o parte. Pe fişa de sub el erau două numere de telefon – primul, uşor de recunoscut, o centrală din Zurich, iar al doilea evident din Paris.

Instinctul. Avusese dreptate, o fâşie de bandă de lipit transparentă fiind singurul indiciu de care avusese nevoie. Memoră numerele, apoi puse telefonul la loc şi se depărtă de birou.

Abia o făcuse, când *madame* Lavier intră în încăpere, cu jumătate de duzină de rochii pe braţ.

— L-am întâlnit pe Rene pe scări. E întru totul de acord cu ce am ales. Mi-a spus şi că numele dumneavoastră, *monsieur,* este Briggs.

— V-aş fi spus eu însumi cum mă cheamă, zise Bourne zâmbind. Dar nu cred să mă fi întrebat.

— Uitaţi, este o adevărată delectare. Aşează cu grijă rochiile pe mai multe scaune. Cred sincer că acestea sunt printre cele mai reuşite creaţii pe care ni le-a adus Rene.

— Vi le-a adus? Deci nu lucrează aici?

— E un fel de a vorbi. Atelierul se află la capătul coridorului, dar este precum o sfântă sacristie. Până şi eu tremur când intru acolo.

— Sunt splendide, spuse Bourne, trecând de la o rochie la alta. Însă nu vreau s-o copleşesc, numai s-o împac, adăugă el, alegând trei modele. Pe astea o să le iau.

— Foarte bine ales, *monsieur* Briggs! Puneţi, vă rog, să fie împachetate împreună cu celelalte.

— Desigur. Doamna este foarte norocoasă.

— O companie plăcută, dar încă o copilă. O copilă răsfăţată, însă am fost mult timp plecat şi nu m-am prea ocupat de ea, aşa încât cred că e cazul s-o împac. Este unul din motivele pentru care am trimis-o la Cap-Ferrat. Zâmbi, scoţându-şi portofelul Louis Vuitton. *La facture, s'il vous plaît!*[54]

— O s-o pun pe una din fete să aducă tot ce trebuie.

Madame Lavier apăsă pe interfonul de lângă telefon. Jason o urmărea atent, gata să-i spună de apelul telefonic la care răspunsese Bergeron, în caz că femeii i s-ar părea că telefonul fusese puţin mişcat din loc.

— *Faites venir Janine – avec les robes. La facture ausii.*[55] Se ridică. Încă un brandy, *monsieur* Briggs?

— *Merci bien.*

Bourne îi întinse paharul; ea îl luă şi se duse la bar. Jason ştia că încă nu venise momentul pentru ce avea el de gând; va veni curând, de îndată ce se va scutura de bani. Dar până atunci putea să mai afle câte ceva de la directoarea casei de modă Les Classiques.

— Tipul acesta, Bergeron, ziceţi că are contract de exclusivitate cu dumneavoastră?

Madame Lavier reveni, cu paharul în mână.

— Da. Noi, aici, suntem o familie foarte unită.

Bourne luă paharul, îi mulţumi dând din cap şi se instală într-un fotoliu în faţa biroului.

— Este un aranjament foarte constructiv, spuse el într-o doară.

Vânzătoarea înaltă şi slabă, care i se adresase prima, intră în încăpere, cu un registru de facturi în mână. *Madame* Lavier îi dădu repede instrucţiunile necesare. Vânzătoarea scrise cifrele, adună rochiile şi îi dădu registrul lui *madame* Lavier.

---

[54] Factura, vă rog, (fr.).

[55] Să vină Janine – cu rochiile. Şi factura, (fr.).

— *Voici la facture, monsieur*[56].

Bourne clătină din cap, refuzând să se uite pe factură.

— *Combien?*[57]

— *Vingt mille, soixante francs, monsieur*[58], răspunse coproprietara de la Les Classiques, urmărindu-i reacţia cu o expresie ca de pasăre mare şi vicleană.

Jason nu reacţiona în nici un fel. Scoase pur şi simplu din portofel cinci bancnote de câte cinci mii de franci şi i le întinse. Ea, la rândul ei, le întinse vânzătoarei, care ieşi din birou cu rochiile pe braţ.

— Toate vor fi împachetate şi aduse aici, împreună cu restul dumneavoastră.

Lavier se duse la biroul ei şi se aşeză.

— Deci plecaţi la Ferrat. Cred că e foarte frumos acolo.

Plătise, aşa că venise momentul.

— Mai am încă o seară pe care pot s-o petrec la Paris, înainte de a mă duce înapoi la grădiniţa de copii, zise Jason, ridicând paharul într-un gest de autoironie.

— Da, aţi spus că prietena dumneavoastră e foarte tânără.

— Am spus că-i o copilă şi asta şi este. Este o companie plăcută, dar eu prefer tovărăşia unor femei mai mature.

— Cred că ţineţi foarte mult la ea, îl contrazise Lavier, ducându-şi mâna la coafura impecabilă, acceptând complimentul. I-aţi cumpărat nişte lucruri splendide şi – sinceră să fiu – foarte scumpe.

— Un preţ mic, dacă mă gândesc că ar putea să opteze pentru altcineva.

— Zău?

— Este soţia mea, a treia, ca să fiu mai precis şi în Bahamas trebuie să îţi ţii rangul. Dar toate astea n-au nici o legătură; viaţa mea e foarte ordonată.

— Sunt convinsă, *monsieur.*

— Că veni vorba de Bahamas, acum câteva minute mi-a venit o idee. De asta v-am întrebat de Bergeron.

— Ce idee?

— Poate o să mă credeţi impulsiv, dar vă asigur că nu sunt. Dar când ceva mă atrage, îmi place să explorez posibilităţile. Dat fiind că Bergeron e în exclusivitate al dumneavoastră, nu v-aţi

[56] Iată factura, domnule, (fr.).

[57] Cât? (fr.).

[58] Douăzeci de mii şaizeci de franci, domnule, (fr.)

gândit niciodată să deschideţi o filială în insule?

— În Bahamas?

— Şi mai spre sud. În toate Caraibele, poate.

— *Monsieur,* uneori abia facem faţă cererii de pe Saint-Honore. Şi, după cum se spune, un ogor necultivat devine sterp.

— N-ar fi nevoie să-l cultivaţi, nu în sensul în care vă gândiţi dumneavoastră. Cedaţi câte un model exclusiv ici, unul colo, la proprietari de *boutiques* din partea locului, pe bază de procent de concesiune. Extinzându-vă, desigur, cu prudenţă.

— Pentru aşa ceva e nevoie de un capital substanţial, *monsieur* Briggs.

— La început, preţurile cheie. Ceea ce s-ar putea numi taxe de intrare. Sunt mari, dar nu prohibitive. În principalele hoteluri şi cluburi, de obicei depinde de cât de bine îi cunoşti pe directori.

— Şi dumneavoastră îi cunoaşteţi?

— Chiar foarte bine. După cum v-am spus, nu fac decât să explorez nişte posibilităţi, dar ideea nu e rea. Etichetele dumneavoastră ar avea o distincţie certă – Les Classiques, Paris, Grand Bahama.... Caneel Bay, poate. Bourne îşi termină paharul de brandy. Probabil însă că mă consideraţi nebun. Deşi eu am câştigat ceva bani pornind de la nişte idei care mi-au venit pe moment şi mi-am asumat riscul.

— Riscul?

Jacqueline Lavier îşi duse iarăşi mâna la coafură.

— Eu nu lansez idei, *madame.* De obicei, le susţin.

— Da, înţeleg. Aşa cum spuneaţi, ideea nu e rea.

— Cred că nu. Dar, desigur, aş vrea să văd ce fel de contract aveţi cu Bergeron.

— Aş putea să vi-l arăt, *monsieur.*

— Uitaţi cum facem, dacă sunteţi liberă, haideţi să discutăm la un pahar şi la cină. Este singura mea seară la Paris.

— Şi preferaţi compania femeilor mai mature, încheie Jacqueline Lavier, masca destinzându-se într-un surâs care, acum, parcă se reflecta puţin şi în privire.

— *C'est vrai, madame.*[59]

— Se poate aranja, spuse ea, întinzând mâna spre telefon.

Telefonul. Carlos.

O voi face să-mi spună adevărul, îşi zise Bourne. *Chiar daca ar trebui s-o ucid.*

---

[59] E adevărat, doamnă, (fr.)

Marie se îndreptă prin mulţime spre cabina telefonică din complexul de pe rue Vaugirard. Luase o carperă la Meurice, lăsase servieta la recepţie şi şezuse singură în carceră exact douăzeci şi cinci de minute. Până când nu mai putuse suporta. Stătuse gândindu-se la Jason, la dementa ultimelor opt zile, care o împinsese în ceva ce nici ea însăşi nu putea pricepe. Jason. Un om cu atâta violenţă în el şi totuşi atât de multă compasiune. Şi capabil, într-un mod înfricoşător, de a se descurca într-o lume despre care oamenii obişnuiţi nu ştiu nimic.

De unde răsărise acest om pe care-l iubea? Cine îl învăţase să se strecoare pe străzile întunecate şi dosnice din Paris, Marsilia, Zurich... şi poate chiar din Orient? Ce însemna pentru el Orientul îndepărtat? Cum de cunoştea acele limbi? Ce limbi erau acelea? Sau ce limbă?

Tao.

Che sah.

Tam Quan.

O altă lume, despre care ea nu ştia nimic. Dar îl ştia pe Jason Bourne, sau pe omul căruia i se spunea Jason Bourne şi pentru ea conta bunătatea care ştia că zace în acest om. Dumnezeule, ce mult îl iubea!

Ilici Ramirez Sanchez. Carlos. Ce însemna el pentru Jason Bourne?

Încetează! îşi strigase singură în timp ce şedea acolo în acea cameră. Iar apoi făcuse ceea ce-l văzuse pe Jason făcând de atâtea ori: sărise în picioare, ca şi cum mişcarea fizică ar putea face să se risipească pâcla, sau ar putea-o ajuta să răzbească prin ea.

Canada. Trebuia să ia legătura cu Ottawa şi să afle de ce moartea – asasinarea – lui Peter era tratată într-un mod atât de secret, de ruşinos. Era de neînţeles. Pentru că şi Peter era un om bun şi fusese ucis de nişte ticăloşi. Dacă nu îi spuneau motivul, avea de gând să dea ea însăşi în vileag acest asasinat. Va striga în gura mare, întregii lumi, că ea ştie şi le va spune „Faceţi ceva!”

Plecase deci de la Meurice, luase un taxi până în rue Vaugirard şi ceruse legătura cu Ottawa. Acum aştepta în faţa cabinei, tot mai furioasă, cu o ţigară neaprinsă între degete. Când auzi soneria, se repezi să ridice receptorul.

— Tu eşti, Alan?

— Da, veni scurt răspunsul.

— Alan, ce naiba se petrece? Peter a fost *asasinat şi* nu s-a spus nici o vorbă în vreun ziar sau vreun buletin de ştiri. Cred că nici măcar ambasada nu ştie! Ca şi cum nimănui nu i-ar păsa câtuşi de puţin! Voi ce *faceţi* acolo?

— Ce ni se spune să facem. Şi la fel vei face şi tu.

— Poftim? E vorba de *Peter!* Ţi-a fost prieten! Ascultă-mă, Alan…

— Nu! o întrerupse Alan pe un ton aspru. *Tu* să mă asculţi. Pleacă din Paris, acum! Ia următorul avion înapoi spre casă. Dacă ai vreo problemă, ambasada te va ajuta – dar nu trebuie să discuţi decât cu ambasadorul, ai înţeles?

— Nu! ţipă Marie St. Jacques. Nu înţeleg! Peter a fost ucis şi nimănui nu-i pasă! Tot ce spui tu sunt tâmpenii birocratice! Nu te implica; pentru numele lui Dumnezeu, să nu te implici *vreodată*!

— Nu te amesteca în povestea asta, Marie!

— În care poveste? Asta e tot ce-ai să-mi spui? Ei bine…

— Nu pot! Alan coborî glasul… Nu ştiu. Nu-ţi spun decât ceea ce mi s-a zis să-ţi spun.

— De către cine?

— N-ai voie să mă întrebi asta.

— Eu te întreb!

— Ascultă-mă, Marie. În ultimele douăzeci şi patru de ore eu n-am ajuns încă acasă şi de douăsprezece ore aştept telefonul tău. Încearcă să înţelegi – nu îţi *sugerez* să te întorci acasă. Este un ordin de la guvernul tău.

— *Ordin?* Fără explicaţii?

— Aşa stau lucrurile. Pot să-ţi spun ceva. Ei vor ca tu să pleci de acolo; vor ca el să rămână izolat… Aşa stau lucrurile.

— Îmi pare rău, Alan – *nu* aşa stau lucrurile. La revedere.

Trânti receptorul în furcă, apoi îşi prinse mâinile ca să-şi potolească tremurul. *Dumnezeule, ea îl iubea atât de mult… iar ei încercau să-l ucidă. Jason, Jason al meu. Toţi vor să fii ucis. De ce?*

Bărbatul de la centrală, cel îmbrăcat în costum sobru, apăsă pe butonul roşu care bloca toate liniile, făcând telefonul să sune continuu ocupat. Făcea acest lucru o dată sau de două ori pe oră, ca să-şi mai limpezească mintea de inepţiile pe care tot trebuia să le îndruge. De obicei simţea nevoia să taie orice legătură după o conversaţie extrem de obositoare; tocmai avusese una de acest soi, cu nevasta unui deputat, care voia să

ascundă preţul exorbitant al unui articol pe care-l cumpărase, împărţindu-l, chipurile, pe mai multe cumpărături, ca să nu se indigneze bărbatul ei.

Îşi dădu seama de ironia situaţiei. Nu cu mulţi ani în urmă, alţii stăteau la o centrală telefonică, pentru el. La companiile lui din Saigon şi în camera de comunicaţii de pe marea lui plantaţie din Delta Mekongului. Şi iată-l acum la pupitrul centralei altcuiva, în atmosfera împarfumată de pe Saint-Honore. Vicisitudinile vieţii frizau uneori absurdul.

Auzi râsete pe scară şi ridică ochii. Jacqueline pleca mai devreme, fără îndoială cu unul din cunoscuţii ei celebri şi plini de bani. Indiscutabil, Jacqueline avea talentul să scoată aur şi din cea mai bine păzită mină, ba chiar şi diamante de la De Beers. Pe cel care o însoţea nu putea să-l vadă. Era în partea cealaltă a lui Jacqueline şi stătea cu capul întors.

Apoi, timp de o clipă, îl zări; ochii li se întâlniră – un contact scurt şi exploziv. Deodată, bărbatului cărunt i se tăie respiraţia; rămase încremenit, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, holbându-se la un chip, un cap pe care nu-l mai văzuse de ani de zile. Şi chiar şi atunci îl văzuse aproape întotdeauna numai pe întuneric, căci ei lucraseră noaptea… muriseră noaptea…

O, Dumnezeule – *el* era! Omul din coşmarurile legate de viaţa – de moartea – de la mii de mile distanţă. *El* era.

Bărbatul cărunt se ridică de la centrală, aflat parcă în transă, îşi scoase casca de pe urechi şi o lăsă să cadă pe podea. Coborî de pe platformă şi se îndreptă grăbit spre centrul magazinului, ca să-i vadă mai bine pe Jacqueline Lavier şi pe fantoma care o însoţea. Fantoma care era un ucigaş – mai presus de oricare om pe care-l cunoscuse vreodată, un *killer*. Îi spuseseră că s-ar putea întâmpla, dar nu-i crezuse niciodată; acum îi credea. Acesta *era* omul. Îi văzu limpede pe amândoi. Îl văzu *pe el*. Se îndreptau spre ieşire. Trebuia să-i oprească. S-o oprească *pe ea!* Dar să se repeadă şi să înceapă să strige ar însemna sinucidere. Un glonţ în cap, instantaneu. Cei doi ajunseră la uşă. *El* o deschise şi aşteptă să iasă şi ea pe trotuar. Bărbatul cărunt se repezi la geam. El oprise un taxi. Tocmai o poftea pe Jacqueline să urce în maşină. Dumnezeule! Ea acceptă!

Bărbatul de vârstă mijlocie se întoarse, fugind cât îl ţineau picioarele spre scară. Se ciocni de doi clienţi uluiţi şi de o vânzătoare, îmbrâncindu-i pe toţi la uşa deschisă a atelierului.

— Rene! Rene! strigă el, dând buzna înăuntru. Bergeron îşi

ridică ochii de pe planşeta de desen, uimit.

— Ce este?

— Bărbatul cu Jacqueline! Cine e? De când a intrat aici?

— A, probabil te referi la american, spuse creatorul de modă. Îl cheamă Briggs. Un tip doldora de bani; azi am avut ceva încasări de pe urma lui.

— Unde au plecat?

— Nu ştiam să fi plecat undeva!

— Ea a aplecat împreună cu el!

— Jacqueline nu-şi dezminte talentele, nu-i aşa?

— Găseşte-i! Dă de ea!

— De ce?

— El *ştie!* O va ucide!

— Poftim!

— El este! Pot să jur! Omul acela este Cain!

CAPITOLUL 15

— Omul este Cain, spuse colonelul Jack Manning pe un ton categoric, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie contrazis de către cel puţin trei din cei patru civili aflaţi în jurul mesei de conferinţă de la Pentagon.

Toţi erau mai în vârstă decât el şi fiecare considera că are mai multă experienţă. Nici unul nu era dispus să recunoască faptul că armata obţinuse informaţii pe care propriile lor organizaţii nu reuşiseră să le obţină. Mai era şi un al patrulea civil, dar părerea lui nu conta. Acesta era membru în Comitetul de Tutelă al Congresului şi ca atare trebuia tratat cu respect, dar nu şi luat în serios.

— Dacă nu ne mişcăm *acum*, continuă Manning, chiar cu riscul de a da în vileag tot ceea ce am aflat, ar putea să scape iarăşi din ochiurile plasei. Acum unsprezece zile, se afla la Zurich. Suntem convinşi că încă se mai află acolo. Şi domnilor, *este* Cain.

— Este o afirmaţie cu implicaţii grave, spuse profesorul cu început de chelie şi cu chip ca de pasăre, de la Consiliul Naţional pentru Securitate (NSC) în timp ce citea foaia cu raportul despre Zurich, pe care îl primiseră toţi delegaţii aflaţi în jurul mesei.

Numele lui era Alfred Gillette, expert în verificarea şi evaluarea personalului şi era considerat de Pentagon ca fiind deosebit de inteligent, răzbunător şi cu prieteni sus-puşi.

— Mie mi se pare de necrezut, adăugă Peter Knowlton, director adjunct la Central Intelligence Agency, un tip trecut de cincizeci de ani, care încă mai încerca să arate şi să se poarte ca pe vremea studenţiei, cu treizeci de ani în urmă. Din informaţiile noastre, Cain se afla la Bruxelles, nu la Zurich, acum treisprezece zile. Iar sursele noastre rareori dau greş.

— *Asta* da, afirmaţie, spuse al treilea civil, singurul de la masă pe care Manning îl respecta cu adevărat.

Era cel mai vârstnic din cei de faţă, un bărbat pe nume David Abbott, fost înotător olimpic, al cărui intelect fusese pe măsura isprăvilor sale fizice. Avea acum şaptezeci de ani, dar ţinuta lui mai era încă dreaptă, mintea mai ascuţită ca oricând, vârsta trădându-i-o doar chipul brăzdat de ridurile unei vieţi pline de tensiuni, despre care nu accepta să vorbească niciodată. El ştia ce spune, îşi zise colonelul. Deşi acum făcea parte din

atotputernicul Comitet al Celor Patruzeci, el lucrase în CIA încă de la începuturile organizaţiei, când încă se mai numea OSS. Călugărul Tăcut, de la Operaţiuni Secrete – aceasta era porecla pe care i-o dăduseră colegii lui din lumea informaţiilor.

— Pe vremea când lucram eu în CIA, continuă Abbott, chicotind, sursele se întâmpla să se contrazică deseori, la fel de des cum se întâmpla să coincidă.

— Avem mai multe metode de verificare, insistă directorul adjunct. N-aş vrea s-o consideraţi ca pe o lipsă de respect, domnule Abbott, dar echipamentul nostru de transmisie este literalmente instantaneu.

— Asta i valabil pentru echipament, nu pentru verificare. Dar vreau să vă contrazic. Se pare că nu am căzut de acord asupra unui punct: Bruxelles sau Zurich.

— Nu există dubii în privinţa Bruxelles-ului, insistă Knowlton pe un ton decis.

— Hai să auzim argumentele, zise Gillette, potrivindu-şi mai bine ochelarii. Pe urmă putem să ne întoarcem la argumentele în favoarea Zurich-ului: le avem în faţa noastră. De asemenea şi sursele *noastre* au ceva de spus, deşi nu contravine nici variantei cu Bruxelles-ul, nici celei cu Zurich-ul. Ceva ce s-a petrecut acum vreo şase luni.

Abbott, cel cu părul argintiu, se uită la Gillette.

— Acum şase luni? Nu-mi amintesc să fi primit acum şase luni ceva în legătură cu Cain, de la NSC.

— Nu a fost pe de-a-ntregul confirmat, răspunse Gillette, încercăm să nu aglomerăm comitetul cu fapte insuficient dovedite.

— Şi asta mi se pare o afirmaţie cu implicaţii serioase, spuse Abbott, neavând nevoie de alte lămuriri.

— Domnule congresman Walters, interveni colonelul privind către reprezentantul Comitetului de Tutelă, aveţi vreo întrebare înainte de a merge mai departe?

— Ei bine, da, spuse cu glas tărăgănat congresmanul de Tennessee, care aici îndeplinea rolul de câine de pază, scrutând cu privirea lui inteligentă chipurile din jur. Dar cum sunt nou în treaba asta, continuaţi voi, ca să ştiu de unde să încep.

— Foarte bine, domnule, spuse Manning, făcându-i semn lui Knowlton, de la CIA. Ce s-a întâmplat la Bruxelles, acum unsprezece zile?

— Un individ care intermedia în secret afaceri cu diamante,

între Moscova şi Occident, a fost ucis în Place Fontaine. Lucra cu o filială a firmei sovietice Russolmaz, care se ocupa de toate afacerile de acest gen. Ştim că aceasta e una din modalităţile folosite de Cain pentru a-şi converti fondurile.

— Ce vă face să credeţi că autorul asasinatului e Cain? întrebă Gillette.

— În primul rând, metoda. Arma folosită a fost un ac lung, implantat, la ceasul amiezii, într-o piaţă aglomerată, cu o precizie chirurgicală. Cain a mai utilizat-o.

— Aşa este, fu de acord Abbott. Mai întâi un român, ucis la Londra acum un an şi ceva; şi alt caz, doar câteva săptămâni înainte. Amândouă i-au fost atribuite lui Cain.

— Atribuite, dar fără confirmare, obiectă colonelul Manning. Era vorba de refugiaţi politici, persoane importante; puteau să fie lichidaţi de KGB.

— Ori de către Cain, cu riscuri mult mai mici pentru sovietici, îl contrazise reprezentantul CIA.

— *Ori* de către Carlos, adăugă Gillette, ridicând glasul. Nici pe Carlos şi nici pe Cain nu-i preocupă ideologia, amândoi sunt de vânzare. De ce de câte ori are loc un asasinat important noi i-l punem în seamă lui Cain?

— De câte ori am făcut-o, replică Knowlton pe un ton condescendent, a fost deoarece surse bine informate, neştiind una de alta, au raportat aceeaşi informaţie. Dat fiind că informatorii nu ştiau unul de celălalt, puţin probabil să fi fost înţeleşi.

— Prea se brodesc toate, zise Gillette pe un ton înţepat.

— Să revenim la Bruxelles, îl întrerupse colonelul. Dacă a fost Cain, ce motiv ar fi avut să ucidă un intermediar de la Russolmaz? Doar s-a folosit de el.

— Un intermediar secret, îl corectă corectorul de la CIA. Cât despre motive, putea să aibă mai multe, din câte ne-au comunicat informatorii noştri. Individul era un hoţ. Şi de ce să nu fi fost? Majoritatea clienţilor lui erau şi ei; nu l-ai fi putut da în judecată. Poate că l-a tras pe sfoară pe Cain şi atunci a fost ultima lui tranzacţie. Sau poate că a făcut speculaţii privind identitatea lui Cain; o simplă aluzie la aşa ceva şi putea să-l coste viaţa. Ori, poate, Cain a vrut pur şi simplu să-şi şteargă urmele recente. Oricum ar fi, împrejurările, plus sursele, nu prea lasă nici un dubiu că ar fi fost Cain.

— Mai vedem noi asta după ce vă spun eu despre Zurich, zise

Manning. Putem să trecem la acel raport?

— Numai puţin, spuse David Abbott pe un ton liniştit, aprinzându-şi pipa. Colegul nostru de la Consiliul pentru Securitate parcă a spus ceva de o întâmplare legată de Cain, care a avut loc acum şase luni. Poate că ar trebui mai întâi să auzim despre ce e vorba.

— De ce? întrebă Gillette, ai cărui ochi păreau ca de bufniţă în dosul ochelarilor fără ramă. Factorul timp face să nu aibă nici o legătură cu Bruxelles-ul *ori* cu Zurich-ul. Doar am spus asta.

— Da, aşa e, fu de acord cândva temutul Călugăr. Dar m-am gândit că nişte informaţii mai vechi, de orice natură, ne-ar putea fi utile. După cum ai spus, la raport putem să mai revenim; îl avem în faţă. Dar dacă crezi că e ceva lipsit de importanţă, să trecem la Zurich.

— Mulţumesc, domnule Abbott, spuse colonelul. Remarcaţi, vă rog, că acum unsprezece zile, la Zurich au fost ucişi patru oameni. Unul dintre ei era paznic într-o zonă de parcare de pe malul râului Limmat; este de presupus că el nu era implicat în activităţile lui Cain, ci a fost prins întâmplător în ele. Alţi doi au fost găsiţi pe o alee, pe malul de vest al oraşului – crime în aparenţă fără nici o legătură, dacă n-ar fi fost a patra victimă. Acesta avea legături cu cei doi morţi din alee, toţi trei făcând parte din lumea interlopă Zurich-Munchen şi are, indubitabil, o legătură cu Cain.

— Adică Chernak, zise Gillette, uitându-se în raport. Cel puţin, aşa presupun. Am recunoscut numele şi parcă îmi amintesc că l-am întâlnit undeva în dosarul lui Cain.

— Normal, spuse Manning. A apărut prima dată într-un raport de acum optsprezece luni şi a reapărut un an mai târziu.

— Adică acum şase luni, interveni Abbott, uitându-se la Gillette.

— Da, domnule, continuă colonelul. Dacă a existat vreodată un etalon a ce se numeşte lepădătură, numele lui a fost Chernak. În timpul războiului, a fost recrut cehoslovac la Dachau; cunoscând trei limbi, a servit ca anchetator, fiind la fel de brutal ca oricare dintre paznicii lagărului. A expediat polonezi, slovaci şi evrei la camerele de duş şi de tortură unde a extras – şi a fabricat – informaţiile incriminatorii pe care voia să le audă comandantul Dachau-lui. A făcut orice pentru a obţine favorurile superiorilor săi şi adunăturile cele mai sadice cu greu ar fi putut rivaliza cu el. Ce nu ştiau aceştia este că el ţinea un registru al

faptelor *lor*. După război a reuşit să scape şi a pierdut picioarele în explozia unei mine şi a continuat să trăiască binişor de pe urma şantajării foştilor săi colegi de la Dachau. Cain a dat de el şi l-a folosit ca intermediar pentru a-şi încasa banii pe asasinatele comise.

— Staţi puţin, protestă Knowlton cu vehemenţă. Am mai discutat despre treaba cu Chernak. Dacă vă amintiţi, CIA l-a descoperit prima; l-am fi dat de mult în vileag, dacă Departamentul de Stat n-ar fi intervenit, la cererea mai multor înalţi funcţionari, antisovietici, din guvernul de la Bonn. Presupuneţi că Chernak a fost unealta lui Cain; nu ştiţi cu certitudine, tot aşa cum nu ştim nici noi.

— Acum ştim, spuse Manning. Cu şapte luni şi jumătate în urmă, am primit o informaţie despre un individ care avea un restaurant numit Drei Alpenhauser; ni s-a spus că el servea de intermediar între Cain şi Chernak. L-am ţinut sub supraveghere mai multe săptămâni, fără nici un rezultat; nu era decât o figură minoră în lumea interlopă a Zurich-ului. Nu l-am urmărit suficient de mult timp. Colonelul făcu o pauză, satisfăcut de faptul că toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. Când am auzit de uciderea lui Chernak, am mers la noroc. Cu cinci nopţi în urmă, doi din oamenii noştri s-au ascuns în restaurant, după ora închiderii. L-au încolţit pe proprietar, acuzându-l de relaţii cu Chernak, de a fi lucrat cu Cain. Vă închipuiţi ce şocaţi au fost când tipul a clacat, a căzut în genunchi în faţa lor, implorându-i să-l protejeze. A recunoscut că în noaptea când a fost ucis Chernak, Cain se afla la Zurich; că îl văzuse chiar pe Cain în acea seară şi că în cursul discuţiei a venit vorba de Chernak. De rău.

Militarul făcu iarăşi o pauză, tăcerea nefiind tulburată decât de un uşor fluierat din partea lui David Abbott, care rămăsese cu pipa în aer.

— Da, *asta* este o afirmaţie, zise liniştit Călugărul.

— CIA de ce n-a fost informată în legătură cu pontul pe care-l aţi primit acum şapte luni? întrebă Knowlton cu glas aspru.

— Nu a fost dovedit.

— Voi n-aţi reuşit să descoperiţi nimic. Poate că noi am fi reuşit.

— Posibil. Am recunoscut că nu l-am urmărit suficient de mult timp. Resursele noastre umane sunt limitate; cine dintre noi poate menţine la infinit o supraveghere care nu dă nimic?

— Dacă am fi ştiut, puteam s-o facem împreună.

— Şi noi v-am fi putut economisi timpul cât v-a luat întocmirea dosarului pentru Bruxelles, dacă ne-aţi fi spus despre asta.

— De la cine aţi primit pontul? interveni Gillette nerăbdător, cu ochii pe Manning.

— A fost anonim.

— Şi l-aţi luat de bun? Pe chipul ca de pasăre al lui Gillette se citea uimirea.

— Este unul din motivele pentru care supravegherea iniţială n-a fost foarte îndelungată.

— Da, îmi dau seama, dar vreţi să spuneţi că n-aţi încercat să faceţi nişte săpături?

— Bineînţeles că am făcut, răspunse colonelul înţepat.

— Aparent fără prea mult elan, continuă Gillette pe un ton furios. Nu v-a trecut prin minte că cineva de la Langley, sau din Consiliu, v-ar fi putut ajuta, v-ar fi putut aduce vreo informaţie utilă? Sunt de aceeaşi părere cu Peter. Ar fi trebuit să fim informaţi.

— Există un motiv pentru care n-aţi fost informaţi. Manning respiră adânc; într-o atmosferă mai puţin militărească, s-ar fi zis că a oftat. Informatorul ne-a spus limpede că dacă mai implicăm vreo altă ramură a serviciilor speciale, nu va mai lua contact cu noi. Ne-am gândit că e mai bine să-i respectăm pretenţiile; am mai făcut şi altă dată acest lucru.

— Ce-ai spus?

Knowlton lăsă din mână pagina cu raportul şi se uită fix la ofiţer.

— Nu-i nimic nou, Peter. Fiecare dintre noi are propriile sale surse şi le protejează.

— Ştiu bine asta. Ăsta e motivul pentru care voi n-aţi fost informaţi în privinţa Bruxelles-ului. Amândoi informatorii ne-au cerut să nu-i punem la curent pe cei de la armată.

Linişte. Întreruptă de glasul aspru al lui Alfred Gillette, de la Consiliul pentru Securitate.

— De câte ori „am mai făcut şi altă dată acest lucru”, colonele?

— Poftim?

Manning se uita la Gillette, conştient însă că David Abbott îi urmărea foarte atent pe amândoi.

— Aş vrea să ştiu de câte ori vi s-a spus să vă păstraţi sursele pentru voi înşivă. Mă refer la Cain, desigur.

— Cred că de destul de multe ori.

— Credeţi?

— Şi voi, Peter, de la CIA?

— Am avut restricţii severe în ce priveşte diseminarea în profunzime.

— Pentru numele lui Dumnezeu, *asta* ce mai înseamnă?

Intervenţia venea din partea aceluia de la care nimeni nu se aştepta – congresmanul de la Comitetul de Tutelă.

— Nu mă înţelegeţi greşit. Încă n-am început. Vreau doar să pricep limbajul. Se întoarse către directorul adjunct de la CIA. Ce-i chestia pe care tocmai aţi spus-o? *Ce* în profunzime?

— Diseminare, domnule Walters. Este vorba de răspândirea informaţiilor; apare peste tot în dosarul lui Cain. Riscam să pierdem informatori dacă le comunicam altor servicii de informaţii despre existenţa lor. Vă asigur că este o procedură standard.

— Pentru mine sună de parcă ar fi vorba de însămânţare artificială.

— Şi are cam aceleaşi rezultate, adăugă Gillette. Nu intervine o polenizare încrucişată, care ar putea să altereze soiul. Şi, pe de altă parte, nu există o contra-verificare, care ar putea scoate în evidenţă nişte tipuri de inadvertenţe.

— Frumos spus, zise Abbott, dar nu-s prea sigur că am priceput.

— Eu aş zice că e cât se poate de limpede, replică reprezentantul NSC, uitându-se la colonelul Manning şi la Peter Knowlton. Principalele servicii de informaţii din ţară – armata şi CIA – au fost alimentate cu informaţii despre Cain în decursul ultimilor *trei* ani, fără ca să le verifice, împreună, să vadă dacă sunt reale. Am primit pur şi simplu aceste informaţii presupunând că sunt serioase, le-am înmagazinat şi le-am acceptat ca fiind valabile.

— Ei bine, eu am lucrat mult în acest domeniu – poate chiar prea mult – dar nu găsesc aici nimic nou în asta, spuse Călugărul. Informatorii sunt oameni şireţi şi ascunşi, care îşi păzesc cu străşnicie contactele. Nici unul nu face treaba asta din motive filantropice, ci ca să câştige bani şi să supravieţuiască.

— Cred că nu ai înţeles unde voiam eu să ajung. Gillette îşi scoase ochelarii. Am spus mai nainte că sunt îngrijorat de faptul că atât de multe din asasinatele din ultima vreme i-au fost atribuite lui Cain – atribuite *aici* lui Cain – iar cel mai desăvârşit asasin al vremurilor noastre – poate chiar din istorie – a fost lăsat

deoparte, acordându-i-se un rol secundar. Nu cred că e bine. Eu cred că cel asupra căruia ar trebui să ne concentrăm este Carlos. Ce s-a întâmplat cu *Carlos?*

— Mă-ntreb ce-i în mintea ta, Alfred, spuse Călugărul. Vremea lui Carlos a trecut, a apărut Cain. Vechea ordine s-a schimbat; acum avem de a face cu un nou rechin care, bănuiesc eu, e mult mai primejdios.

— Nu sunt de acord cu asta, răspunse Gillette, cu ochii lui ca de bufniţă aţintiţi asupra veteranului serviciilor de informaţii. Iartă-mă, David, dar eu am senzaţia că acest comitet se comportă de parcă ar fi manipulat de Carlos însuşi, pentru a ne deturna atenţia de la el făcându-ne să ne concentrăm asupra unui subiect de o importanţă mult mai mică. Ne cheltuim toată energia urmărind un rechin fără dinţi, în timp ce peştele-ciocan zburdă liber.

— N-am uitat de Carlos, obiectă Manning. Numai că nu este la fel de activ ca şi Cain.

— Poate că tocmai asta şi vrea Carlos să ne facă să credem, spuse Gillette pe un ton glacial. Şi noi, pe Dumnezeul meu, chiar o credem.

— Cum poţi să te îndoieşti? întrebă Abbott. Lista isprăvilor lui Cain este fantastică.

— Dacă pot să mă îndoiesc? repetă Gillette. Asta e întrebarea, nu-i aşa? Dar poate vreunul dintre noi să fie sigur? Şi asta e o întrebare pertinentă. Constatăm acum că Pentagonul şi cu CIA au lucrat complet separat, fără ca măcar să se consulte în privinţa exactităţii surselor lor.

— Un obicei foarte răspândit în acest oraş, spuse Abbott, amuzat.

Interveni din nou congresmanul de la Comitetul de Tutelă.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule Gillette?

— Aş dori mai multe informaţii privind activităţile unuia pe nume Ilici Ramirez Sanchez. Adică…

— Carlos, spuse reprezentantul Congresului. Îmi amintesc că am citit de el. Mulţumesc. Continuaţi, domnilor.

Manning luă repede cuvântul.

— Nu vreţi să revenim la Zurich? Recomandarea noastră este să pornim chiar acum după Cain. Putem da de ştire în *Verbrecherwelt*, să mobilizăm toţi informatorii pe care îi avem şi să cerem cooperarea poliţiei din Zurich. Nu e nici o zi de pierdut. Individul de la Zurich este Cain.

— Atunci ce a fost la Bruxelles? Knowlton, de la CIA, puse această întrebare în egală măsură pentru sine cât şi pentru cei de la masă. Metoda a fost a lui Cain, informatorii nu aveau nici un dubiu. Care a fost rostul?

— Evident, acela de a vă alimenta cu informaţii false, spuse Gillette. Şi înainte de a trece la acţiune la Zurich, propun ca fiecare dintre voi să ia la verificat dosarele despre Cain şi să reverificaţi toate sursele ce v-au fost date. Puneţi-i pe cei de la antenele voastre din Europa să-i găsească pe toţi informatorii care s-au ivit ca prin minune oferind informaţii. Am senzaţia că s-ar putea să daţi de ceva neaşteptat: mâna de expert a lui Ramirez Sanchez.

— Dacă tot insişti atât de mult în privinţa clarificării, Alfred, îl întrerupse Abbott, ce-ar fi să ne spui despre întâmplarea neconfirmată care s-a petrecut acum şase luni. Pare-se că ne aflăm într-o încurcătură; cine ştie, poate ne ajută.

Pentru prima dată de când începuse discuţia, incisivul delegat al NSC păru să şovăie.

— Pe la jumătatea lui august, am primit dintr-o sursă de încredere, de la Aix-en-Provence, ştirea conform căreia, Cain se află în drum spre Marsilia.

— August?! exclamă colonelul. Marsilia? Atunci a fost împuşcat la Marsilia ambasadorul Leland. În august!

— Dar nu Cain a apăsat pe trăgaciul armei. A fost asasinatul lui Carlos; acest lucru a fost confirmat. Arma a fost aceeaşi cu cea folosită şi în alte asasinate, au existat trei descrieri ale unui bărbat necunoscut, brun, care a fost văzut la etajul trei şi patru al antrepozitului de pe chei, cărând o sacoşă. N-a existat nici o clipă vreo îndoială în privinţa faptului că Leland a fost ucis de Carlos.

— Pentru numele lui Dumnezeu! tună ofiţerul. Asta s-a spus după ce a fost ucis! Indiferent cui i-a aparţinut, pentru uciderea lui Leland s-a făcut un contract – la asta nu v-aţi gândit? Dacă am fi ştiut de Cain, poate că am fi reuşit să-l păzim pe Leland. El era proprietatea armatei! Fir-ar să fie, ar fi putut să mai trăiască încă!

— Puţin probabil, replică Gillette calm. Leland nu era genul de om care să trăiască într-un buncăr. Şi dat fiind stilul lui de viaţă, un avertisment vag n-ar fi servit la nimic. În plus, dacă strategia noastră ar fi funcţionat, a-l avertiza pe Leland ar fi fost contraproductiv.

— Cum aşa? întrebă pe un ton aspru Călugărul.

— Să vă explic pe larg. Sursa noastră urma să-l contacteze pe Cain în rue Sarrasin, pe 23 august, între miezul nopţii şi ora trei dimineaţa. Leland trebuia să sosească abia pe 25. Cum am spus, dacă am fi reuşit, l-am fi prins pe Cain. Dar treaba n-a mers; Cain n-a apărut.

— Şi sursa voastră a insistat că vrea să coopereze doar cu voi, spuse Abbott. Excluzându-i pe toţi ceilalţi.

— Da, fu nevoit să recunoască Gillette jenat. După cum am crezut noi, nu mai existau riscuri pentru Leland – ceea ce în privinţa lui Cain s-a dovedit adevărat – şi aveam şanse mai mari ca oricând să-l prindem pe Cain. Găsisem în sfârşit pe cineva dispus să vină să-l identifice pe Cain. Voi aţi fi procedat altfel?

Tăcere. Întreruptă de această dată de glasul tărăgănat al perspicacelui congresman de Tennessee.

— Iisuse Hristoase Atotputernic… ce adunătură de palavragii! David Abbott îi răspunse pe un ton foarte serios:

— Domnule, permiteţi-mi să vă felicit ca fiind primul om cinstit pe care ni l-au trimis cei din Congres. Am remarcat cu toţii faptul că nu v-aţi lăsat copleşit de atmosfera rarefiată ce domneşte în această ambianţă plină de secrete. Este un lucru nou şi încurajator.

— Nu cred că domnul congresman îşi dă întru totul seama de cât de sensibile…

— O, mai taci din gură, Peter, spuse Călugărul. Cred că domnul congresman are ceva de spus.

— Doar câteva vorbe, zise Walters. Credeam că sunteţi cu toţii majori; vreau să zic că aşa *arătaţi* şi la majorat se presupune că un om ştie ce face. Ar trebui să fiţi în stare să susţineţi o conversaţie inteligentă, să faceţi schimb de informaţii respectând totodată confidenţialitatea acestora şi să căutaţi nişte soluţii comune. În loc de asta, voi vorbiţi ca nişte puşti care se dau în căluşei şi se ceartă pentru inelul de alamă. Halal mod de a cheltui banii contribuabililor!

— Simplificaţi prea mult lucrurile, domnule Walters, interveni Gillette. Vorbiţi despre un mecanism utopic, capabil să descopere fapte. Aşa ceva nu există.

— Eu mă refeream la nişte oameni rezonabili, domnule. Sunt avocat de meserie şi înainte de a ajunge în acest circ uitat de oameni şi de Dumnezeu, am avut de a face cu diverse niveluri de confidenţialitate, în fiecare zi din viaţa mea. Ce credeţi că e nou

în asta?

— Unde vreţi să ajungeţi de fapt? întrebă Călugărul.

— Vreau o explicaţie. De opt luni de zile fac parte din Subcomitetul pentru Asasinate al Camerei. Am citit mii de pagini, pline cu sute de nume şi de două ori pe atâtea teorii. Nu cred să existe o conspiraţie presupusă sau vreun asasin bănuit de care să nu ştiu. De aproape doi ani am trăit cu acele nume şi acele teorii, până ce am crezut că nu există nimic de învăţat.

— Pot să spun că recomandaţiile dumneavoastră au fost foarte impresionante, îl întrerupse Abbott.

— Mi-am închipuit; de aceea am acceptat să fac parte din Comitetul de Tutelă. Speram să pot aduce o contribuţie realistă, dar acum nu mai sunt foarte convins. Încep să mă întreb ce *ştiu* cu adevărat.

— Din ce cauză? întrebă Manning, cu oarecare îngrijorare.

— Fiindcă am stat aici ascultându-vă pe toţi patru descriind o operaţiune care se desfăşoară de trei ani încoace, în care sunt implicate reţele de personal, informatori şi antene de spionaj din toată Europa – toate urmărind un asasin a cărui „listă de isprăvi” este fantastică. Corect?

— Continuaţi, spuse Abbott calm, cu pipa în mână, foarte atent. Care e întrebarea?

— Cine este ăsta? Cine naiba mai e şi acest Cain?

CAPITOLUL 16

Tăcerea dură exact cinci secunde, în care se schimbară priviri, unii îşi dreseră glasul şi nimeni nu se clinti. Era ca şi cum s-ar fi luat o decizie, fără discuţii: n-aveau cum să se eschiveze. Congresmanul Efrem Walters, coborât din dealurile Tennesseeului, cunoscut pentru articolele sale în Revista de Drept din Yale, nu putea fi expediat cu vorbe ocolite despre tainele şi complicaţiile manipulărilor clandestine. Nu mai mergea cu pălăvrăgeli.

David Abbott îşi lăsă pipa pe masă.

— Unui om precum Cain, cu cât i se face mai puţină publicitate, cu atât mai bine pentru toată lumea.

— Ăsta nu e răspuns, zise Walters. Dar presupun că este un început de răspuns.

— Da. El este un asasin de profesie – adică un expert instruit într-o largă gamă de metode de a lua viaţa. Acest profesionalism este de vânzare, pe el neinteresându-l câtuşi de puţin motivaţiile de ordin politic ori personal. Nu face acest lucru decât pentru a câştiga bani – iar profiturile lui cresc direct proporţional cu faima lui.

Congresmanul dădu din cap.

— Deci, nedând apă la moară acestei faime, evitaţi să-i faceţi publicitate gratuită.

— Exact. Pe lumea asta există o mulţime de maniaci, având destui duşmani reali sau imaginari, care s-ar putea cu uşurinţă adresa lui Cain, dacă ar şti de existenţa lui. Din păcate, mulţi dintre aceştia au şi făcut-o. Până acum, treizeci şi opt de asasinate îi pot fi atribuite direct lui Cain, plus încă vreo douăsprezece sau cincisprezece probabile.

— Asta e lista lui de „isprăvi”?

— Da. Iar noi cam pierdem bătălia, căci cu fiecare nou asasinat faima lui creşte.

— Un timp nu a fost activ, spuse Knowlton, de la CIA. De curând, mai multe luni în şir, am crezut că poate l-a lichidat chiar pe el cineva. În câteva cazuri, ucigaşii înşişi au fost eliminaţi; ne-am gândit că s-ar putea să fi fost unul dintre ei.

— Ca de exemplu?

— Un bancher din Madrid care, din partea Corporaţiei

Europolitane, mituia guverne africane pentru a obţine achiziţii. S-a tras asupra lui la Paseo de la Castelana, dintr-o maşină care mergea cu viteză. Şoferul lui, care îi era şi gardă de corp, i-a împuşcat atât pe conducătorul maşinii, cât şi pe ucigaş. Un timp am crezut că ucigaşul a fost Cain.

— Îmi amintesc incidentul. Cine ar fi putut să plătească pentru asta?

— Oricare dintre mai multe companii care voiau să vândă automobile sau instalaţii sanitare placate cu aur unor dictatori de moment, răspunse Gillette.

— Altceva?

— Şeicul Mustafa Kalig, din Oman, spuse colonelul Manning.

— S-a comunicat că a fost ucis într-un puci eşuat.

— N-a fost aşa, continuă ofiţerul. N-a existat nici o încercare de puci; acest lucru ne-a fost confirmat de informatorii noştri. Kalig nu era deloc popular, dar ceilalţi şeici nu sunt nişte fraieri. Povestea cu puciul a servit de acoperire pentru un asasinat care ar fi putut tenta şi pe alţi ucigaşi de profesie. Pentru a se conferi credibilitate acestei minciuni, trei indivizi turbulenţi din Corpul de Ofiţeri au fost executaţi. Un timp am crezut că unul dintre ei era Cain; momentul corespunde cu perioada lui de inactivitate.

— Cine l-ar fi plătit pe Cain ca să-l asasineze pe Kalig?

— Ne-am pus şi noi această întrebare, în repetate rânduri, răspunse Manning. Singurul răspuns posibil provenea dintr-o sursă care pretindea că ştie, dar era imposibil de verificat. Acest informator zicea că ar fi făcut-o Cain pentru a dovedi că se putea face. Doar de către el. Şeicii petrolului călătoresc însoţiţi de cele mai straşnice forţe de securitate din lume.

— Mai există încă vreo jumătate de duzină de alte incidente, adăugă Knowlton. Probabilităţi, care se înscriu în acelaşi tipar: personalităţi foarte bine apărate, care au fost asasinate şi informatori benevoli, îndreptându-ne către Cain.

— Înţeleg. Congresmanul luă în mână raportul privitor la Zurich. Însă din câte văd, nu ştiţi cine este acesta.

— Nici măcar două descrieri nu au semănat între ele, interveni Abbott. Cain pare să fie un maestru în arta deghizării.

— Şi totuşi există oameni care l-au văzut, au vorbit cu el. Sursele noastre, informatorii voştri, omul ăsta de la Zurich; nici unul din ei nu poate să iasă la lumină şi să depună mărturie, dar sunt sigur că i-aţi interogat. Nu se poate să nu fi obţinut un portret robot, ceva.

— Am obţinut multe, replică Abbott, dar nu şi o descriere consecventă. În primul rând, Cain nu lasă pe nimeni să-l vadă la lumina zilei. Îşi dă întâlniri noaptea, în încăperi sau pe alei întunecate. Dacă s-a întâlnit vreodată cu mai multe persoane deodată – sub numele de Cain – noi n-avem habar. Ni s-a spus că nu stă niciodată în picioare, întotdeauna şade – într-un restaurant slab luminat, pe un scaun într-un colţ, sau într-o maşină staţionată. Uneori poartă ochelari mari, uneori nu; la o întâlnire poate să aibă părul şaten închis, la alta alb, sau roşcat, sau acoperit cu o pălărie.

— Ca limbi?

— Aici ştim ceva mai multe, spuse directorul de la CIA, nerăbdător să prezinte rezultatele cercetărilor întreprinse de organizaţia sa. Vorbeşte curgător engleza şi franceza şi câteva dialecte orientale.

— Dialecte? Ce dialecte? Nu limba e prima?

— Bineînţeles. Este vorba de dialecte vietnameze.

— Viet... Walters se aplecă puţin înainte. De ce am senzaţia că am ajuns la ceva ce aţi prefera să nu-mi spuneţi?

— Probabil fiindcă sunteţi foarte priceput la interogatorii încrucişate, domnule consilier.

Abbott îşi aprinse pipa cu un chibrit.

— Destul de bun, fu de acord congresmanul. Ei bine, despre ce e vorba?

Răspunse Gillette, după ce îi aruncă o scurtă privire, bizară, lui David Abbott.

— Noi ştim de unde a apărut Cain.

— De unde?

— Din Asia de Sud-Est, răspunse Manning, cu o grimasă de parcă l-ar fi înjunghiat cineva. Din câte presupunem, cunoştea acele dialecte care erau necesare pentru a se face înţeles în ţinutul deluros ce străjuieşte drumurile de la frontiera cu Cambodgia şi cu Laosul, precum şi în zonele rurale din Vietnamul de Nord. Acceptăm aceste date; se potrivesc.

— Cu ce?

— Operaţiunea Meduza. Colonelul întinse mâna după un plic voluminos aflat în stânga lui. Îl deschise şi scoase din el un singur dosar, pe care şi-l puse în faţă. Acesta este dosarul lui Cain, spuse el, arătând spre plic. Iar aici am materialul despre Meduza, acele aspecte care ar putea în vreun fel să aibă o legătură cu Cain.

Bărbatul din Tennessee se lăsă pe speteaza scaunului, cu o urmă de surâs sardonic pe buze.

— Să ştiţi, domnilor, că m-aţi dat gata cu denumirile voastre cât se poate de sugestive. Asta e excelent găsită: ceva foarte sinistru şi ameninţător. Cred că voi urmaţi un curs pentru aşa ceva. Continuaţi, colonele. Ce e această Meduza?

Înainte de a începe, Manning aruncă o scurtă privire spre Abbott.

— O operaţiune clandestină, bazată pe tactica „caută şi distruge”, menită să funcţioneze în spatele liniilor inamice în timpul războiului din Vietnam. La sfârşitul anilor ’60 şi începutul anilor ’70, s-au format echipe de voluntari, din unităţile de americani, francezi, englezi, australieni şi băştinaşi, care să opereze în teritoriile ocupate de nord-vietnamezi. Priorităţile lor erau întreruperea liniilor de comunicaţii şi de aprovizionare ale duşmanului, descoperirea lagărelor de prizonieri şi asasinarea căpeteniilor săteşti despre care se ştia că colaborează cu comuniştii, precum şi a unor comandanţi inamici, de câte ori aveau prilejul.

— Era un fel de „război în război”, interveni Knowlton. Din păcate, din cauza deosebirii de înfăţişare şi a dificultăţilor de limbă, participarea la acest soi de operaţiuni era infinit mai primejdioasă decât ar fi fost, să zicem, cea la mişcările de rezistenţă din Germania, din Olanda sau din Franţa în timpul celui de al doilea război mondial. De aceea, recrutarea din rândul occidentalilor nu a fost întotdeauna atât de selectivă cum s-ar fi dorit.

— Existau zeci de asemenea echipe, continuă colonelul, din ele făcând parte de la vechi marinari, care cunoşteau bine coasta şi până la proprietari de plantaţii francezi, a căror singură speranţă de a-şi recăpăta averea stătea într-o victorie americană. Erau aventurieri englezi şi australieni, care trăiau de ani de zile în Indochina, precum şi americani din serviciul de informaţii, ofiţeri de carieră şi civili, cu o puternică motivaţie. De asemenea, în mod inevitabil, erau destul de numeroşi răufăcători inveteraţi. Mai ales contrabandişti, care făceau comerţ cu arme, narcotice, aur şi diamante în toată zona Mării Chinei de Sud. Aceştia erau adevărate enciclopedii ambulante când era vorba de debarcări sau paraşutări de noapte şi de mers prin junglă. Mulţi dintre cei pe care i-am folosit erau evadaţi din închisorile americane, unii având chiar o educaţie destul de bună şi cu toţii

plini de imaginaţie. Aveam nevoie de cunoştinţele lor.

— Asta da varietate de voluntari, îl întrerupse Walters. Marinari şi militari, aventurieri englezi şi australieni, colonişti francezi şi plutoane de tâlhari. Cum naiba aţi reuşit să-i faceţi să lucreze împreună?

— Dându-i fiecăruia pe măsura lăcomiei lui, spuse Gillette.

— Promisiuni, explică Manning. Grade, promovări, amnistieri, uneori chiar bani peşin şi în câteva cazuri, posibilitatea de a fura din fondurile operaţiunii înseşi. Vedeţi dumneavoastră, noi înţelegem că fiecare dintre ei trebuia să fie puţin nebun. I-am instruit în taină în folosirea codurilor, metode de transport, prindere în cursă şi metode de ucidere, chiar şi folosirea unor arme despre care Comandamentul de la Saigon n-avea habar. După cum a spus şi Peter, riscurile erau inimaginabile – dacă erau prinşi îi aştepta tortura şi execuţia; preţul era mare şi ei l-au plătit. Cei mai mulţi oameni i-ar fi considerat o adunătură de paranoici, dar erau adevărate genii în materie de străpungeri şi de asasinări. Mai ales asasinări.

— Care a fost preţul?

— Operaţiunea Meduza a înregistrat peste nouăzeci la sută pierderi. Dar aici mai există un element – dintre cei care nu s-au mai întors, mulţi nici nu aveau de gând s-o facă.

— Mai ales dintre tâlhari şi evadaţi?

— Da. Unii au furat sume considerabile din fondurile operaţiunii. Noi credem că unul dintre ei este Cain.

— De ce?

— Din cauza unui anumit *modus operandi.* A folosit coduri, capcane, metode de ucidere şi transport care au fost puse la punct în cadrul antrenamentelor pentru operaţiunea Meduza.

— Dar în cazul ăsta, izbucni Walters, aveţi un fir direct care să vă ducă la identitatea lui. Nu-mi pasă unde sunt îngropate – şi sunt sigur că nu vreţi să fie făcute publice – dar presupun că s-au păstrat nişte evidenţe.

— S-au păstrat şi le-am scos pe toate din arhivele secrete, inclusiv materialul de aici. Ofiţerul bătu cu palma în dosarul din faţa lui. Am studiat totul, am verificat cu microscopul listele, am băgat datele în computere – tot ce ne-a trecut prin minte. Dar nu ne aflăm cu nimic mai departe decât atunci când am început.

— Este incredibil, spuse congresmanul. Sau de o incredibilă incompetenţă.

— Nu chiar, protestă Manning. Gândiţi-vă la individ; gândiţi-vă

la datele cu care a trebuit să lucrăm. După război, Cain şi a câştigat o faimă în aproape toată Asia de Est, de la Tokio până în Filipine, Malaysia şi Singapore, plus incursiuni la Hong Kong, în Cambodgia, Laos şi la Calcutta. Cam cu doi ani şi jumătate în urmă, la antenele şi ambasadele noastre din Asia au început să se primească rapoarte discrete. Exista un asasin disponibil; numele lui era Cain. De un profesionalism desăvârşit, necruţător. Aceste rapoarte s-au înmulţit cu o frecvenţă alarmantă. Părea că în fiecare asasinat important era implicat Cain. Informatorii telefonau la ambasade în toiul nopţii, ori îi opreau pe stradă pe ataşaţi, mereu cu aceeaşi informaţie. A fost Cain, Cain a fost autorul. Un asasinat la Tokio; o maşină aruncată în aer la Hong Kong; o caravană cu narcotice prinsă în ambuscadă în Triunghiul de Aur; un bancher împuşcat la Calcutta; un ambasador asasinat la Moulmein; un inginer rus sau un om de afaceri american ucişi pe străzile din Shanghai. Cain era peste tot, numele lui fiind şoptit de zeci de informatori de încredere din fiecare sector vital al activităţii de informaţii. Şi totuşi nimeni – nici măcar o singură persoană din toată zona Pacificului de Răsărit – nu s-a oferit să-l identifice. De unde era să începem?

— Dar nu ajunseseraţi deja la concluzia că lucrase la Meduza?

— Ba da. Categoric.

— Atunci trebuia să începeţi cu dosarele individuale ale celor din Meduza, ei drăcie!

Colonelul deschise dosarul pe care-l scoase din plic.

— Acestea sunt listele cu pierderile. Printre albii occidentali care au dispărut în timpul Operaţiunii Meduza – şi când spun dispărut, vreau să spun dispărut fără urmă – există următorii: şaptezeci şi trei de americani, patruzeci şi şase de francezi, treizeci şi nouă de australieni, douăzeci şi patru de englezi şi aproximativ vreo cincizeci de bărbaţi albi recrutaţi la Hanoi, instruiţi pe teren, dintre care pe cei mai mulţi noi nu i-am ştiut niciodată. Câţi trăiesc? Câţi au murit? Chiar dacă am afla numele tuturor celor care au supravieţuit, de unde să ştim cine sunt ei acum? Ce sunt ei? Nici măcar nu suntem siguri de naţionalitatea lui Cain. Credem că este american, dar nu există nici o dovadă.

— Cain este unul din motivele pentru care noi tot facem presiuni asupra celor de la Hanoi pentru a da de urma celor dispăruţi în război, explică Knowlton. Tot verificăm aceste liste.

— Dar şi aici e o problemă, adăugă ofiţerul de la Pentagon. Forţele de contrainformaţii ale celor de la Hanoi au executat zeci

de participanţi la Operaţiunea Meduza. Erau la curent cu Operaţiunea şi noi n-am exclus posibilitatea unei infiltrări. Hanoi-ul ştia că meduzienii nu sunt trupe regulate; nu purtau uniformă. Aşa că nu s-au ţinut evidenţe.

Walters întinse mâna.

— Îmi permiteţi? spuse el, arătând spre dosar.

— Desigur. Vă daţi seama că aceste nume sunt şi acum un secret, la fel ca şi Operaţiunea Meduza însăşi.

— Cine a luat această hotărâre?

— Este un ordin nedezminţit, primit de la preşedinţii care s-au succedat, dar pe baza recomandării Şefilor Statului Major Interarme. Şi susţinut de Comitetul Senatorial pentru Forţele Armate.

— O putere de foc considerabilă, nu-i aşa?

— S-a considerat a fi în interesul naţional, răspunse omul de la CIA.

— În acest caz, nu vă contrazic, fu de acord Walters. Spectrul unei asemenea operaţiuni nu ne-ar face mare cinste. Noi nu formăm asasini. Răsfoi paginile. Iar undeva aici se întâmplă să fie un asasin pe care noi l-am format şi acum nu-l putem găsi.

— Noi aşa credem, spuse colonelul.

— Spuneaţi că şi a câştigat faima în Asia, dar a trecut în Europa. Când?

— Aproximativ cu un an în urmă.

— De ce? Aveţi vreo idee?

— Cred că din motive evidente, spuse Peter Knowlton. S-a întins prea mult. Ceva n-a mers şi s-a simţit ameninţat. Era un ucigaş alb, printre orientali, ceva greu de conceput; era timpul să plece. Faima şi o câştigase cu vârf şi îndesat, deci nu avea să şomeze în Europa.

David Abbott îşi drese glasul.

— Eu mai văd o posibilitate, bazată pe ceva ce a spus Alfred cu câteva minute în urmă. A spus că noi ne-am concentrat asupra unui „rechin fără dinţi, în timp ce peştele-ciocan zburdă liber”.

— Da, răspunse reprezentantul NSC. Mă refeream la Carlos. Noi nu pe Cain ar trebui să-l căutăm, ci pe Carlos.

— Desigur, Carlos. Cel mai insesizabil ucigaş din timpurile moderne, un om despre care mulţi dintre noi cred că a fost răspunzător – într-un fel sau altul – de cel mai tragic asasinat al epocii noastre. Ai dreptate, Alfred. Nu ne putem permite să uităm

de Carlos.

— Mulţumesc, spuse Gillette. Mă bucur că m-ai înţeles.

— Eu unul, da. Însă spusele tale m-au pus pe gânduri. Îţi dai seama cât de mult trebuie să-l fi invidiat Cain pe Carlos pentru că opera în Europa? De câte ori şi-o fi spus: „Eu sunt mai bun decât Carlos”. Acest soi de indivizi sunt foarte orgolioşi. Eu mă gândesc că a mers în Europa în căutarea unei lumi mai bune... şi pentru a-l detrona pe Carlos. Un pretendent la titlul de campion.

Gillette se holbă la Călugăr.

— E o teorie interesantă.

— Şi dacă înţeleg eu bine, interveni Walters, umblând după Cain s-ar putea să dăm de Carlos.

— Exact.

— *Eu* nu-s sigur că am priceput, spuse directorul de la CIA nemulţumit. Din ce cauză?

— Doi armăsari într-un padoc, răspunse Walters. Se încurcă unul pe altul.

— Un campion nu renunţă de bunăvoie la titlu. Abbott îşi luă pipa. Luptă din răsputeri pentru a-l păstra. După cum spunea şi domnul congresman, să continuăm să-l urmărim pe Cain, dar să nu uităm că în pădure mai sunt şi alte fiare. Iar dacă îl găsim pe Cain, poate că ar fi bine să rămânem la pândă, aşteptându-l pe Carlos să vină după el.

— Şi atunci să-i înhăţăm pe amândoi, adăugă ofiţerul.

— Foarte limpede, spuse Gillette.

Întrunirea se terminase şi participanţii se pregăteau să plece.

David Abbott stătea de vorbă cu ofiţerul de la Pentagon, care aduna paginile dosarului Meduza; tocmai voia să bage la loc listele cu pierderile.

— Pot să arunc o privire? întrebă Abbott. La Comitetul Celor Patruzeci nu avem o copie.

— Astea au fost instrucţiunile pe care le-am primit, răspunse ofiţerul, întinzându-i paginile capsate. Credeam că vin de la dumneavoastră. Doar trei copii. Aici, la CIA şi la NSC.

— De la mine veneau. Tăcutul Călugăr zâmbi îngăduitor. Unde-s eu acum sunt prea mulţi civili.

Colonelul se întoarse să răspundă la o întrebare pusă de congresmanul din Tennessee. David Abbott nu-l asculta; ochii lui parcurseră rapid coloanele de nume. Era îngrijorat. Mai multe fuseseră şterse găsindu-se o explicaţie. Or, explicaţiile erau un

lucru pe care nu şi-l puteau permite. Unde e? El era singurul om din încăpere care cunoştea numele şi-şi simţea inima bătând cu putere în piept, când ajunse la ultima pagină. Numele era acolo.

Bourne, Jason C. – Ultimul post cunoscut: Tarn Quan.

Ce naiba se întâmplase?

Rene Bergeron trânti receptorul în furcă. Abia îşi stăpânea glasul.

— Am încercat la toate cafenelele, restaurantele şi bistrourile pe care Jacqueline le-a frecventat vreodată!

— El nu figurează înregistrat la nici un hotel din Paris, spuse bărbatul cărunt de la centrala telefonică, şezând lângă un telefon aflat alături de planşeta de desen. Au trecut deja mai mult de două ore. S-ar putea să fie moartă. Iar dacă nu e, s-ar putea să-şi dorească să fie.

— Ea nu poate să-i spună mare lucru. Oricum, mai puţin decât am fi putut să spunem noi; nu ştie nimic de bătrâni.

— Ştie destule; a telefonat la Parc Monceau.

— A transmis mesaje, dar nu ştie sigur cui anume.

— Ştie de ce.

— Asta, te asigur, o ştie şi Cain. Iar cu Parc Monceau ar face o eroare grosolană. Mai spune-mi, încă o dată, tot ce-ţi aminteşti. De ce eşti atât de convins că este Bourne?

— Asta nu ştiu. Eu am spus că este Cain. Dacă i-ai descris corect metodele, ăsta e omul.

— Bourne *este* Cain. Am dat de el cu ajutorul dosarului Meduza. Pentru asta ai fost angajat.

— Atunci este Bourne, dar nu acesta-i numele pe care-l folosea. Bineînţeles, în Meduza existau mulţi care nu permiteau să li se folosească adevăratul nume. Acestora li se asigurau identităţi false; aveau cazier. Poate să fie unul dintre aceia.

— De ce tocmai el? Alţii au dispărut. Tu ai dispărut.

— Aş putea să zic fiindcă a fost aici în Saint-Honore şi asta ar trebui să fie de ajuns. Dar mai sunt şi altele, multe altele. Eu l-am văzut în acţiune. Am participat la o misiune comandată de el; a fost o experienţă ce nu se poate uita şi nici pe el nu-l pot uita. Omul acela ar putea să fie – este – Cain al vostru.

— Povesteşte-mi.

— Am fost paraşutaţi noaptea într-un sector numit Tam Quan, obiectivul nostru fiind să-l eliberăm pe un american pe nume Webb, luat prizonier de Viet Cong. Noi nu ştiam că şansele de a

scăpa cu viaţă erau infime. Până şi zborul de la Saigon a fost un coşmar, un vânt de credeam că se va rupe avionul. Şi totuşi, el ne-a ordonat să sărim.

— Şi aţi sărit?

— Avea arma îndreptată spre capetele noastre. Rând pe rând, pe măsură ce ne apropiam de uşă. De furia elementelor naturii mai aveam o şansă să scăpăm, dar de un glonţ în cap, nu.

— Câţi eraţi?

— Zece.

— Aţi fi putut să-l lichidaţi.

— Tu nu-l cunoşti.

— Spune mai departe, zise Bergeron, ascultând cu atenţie.

— La sol ne-am regrupat opt dintre noi; am presupus că doi nu supravieţuiseră săriturii. Eu mă mir că am scăpat. Eram cel mai bătrân şi deloc solid, dar cunoşteam zona; din această cauză fusesem trimis. Peste nici o oră ne-am dat seama că era o cursă. Alergam prin junglă ca nişte şopârle. Iar nopţile, el ieşea singur din ascunzătoare, printre explozii de mortiere şi de grenade. Ca să ucidă. Şi se întorcea întotdeauna înainte de ivirea zorilor, ca să ne mâne cu forţa tot mai aproape de tabăra de bază. Atunci credeam că este curată sinucidere.

— De ce aţi acceptat? Trebuia să vă dea un motiv; voi eraţi meduzani, nu soldaţi.

— Ne-a spus că este singura cale de a scăpa cu viaţă şi în asta exista o logică. Ne aflam mult în spatele liniilor; aveam nevoie de proviziile pe care le puteam găsi în tabăra de bază – dacă reuşeam s-o cucerim. El a spus că trebuia s-o cucerim; n-aveam de ales. Dacă cineva l-ar fi contrazis, i-ar fi tras un glonţ în cap – ştiam asta. În a treia noapte, am cucerit tabăra şi l-am găsit pe individul pe nume Webb mai mult mort decât viu, dar încă respirând. I-am găsit de asemenea şi pe cei doi membri dispăruţi ai echipei noastre, cât se poate de vii, uluiţi de cele întâmplate. Un alb şi un vietnamez, care fuseseră plătiţi de Viet Cong să ne prindă în cursă – să-l prindă pe el, bănuiesc eu.

— Pe Cain?

— Da. Vietnamezul ne-a văzut primul şi a izbutit să fugă. Pe alb, Cain l-a împuşcat în cap. Am auzit că s-a apropiat pur şi simplu de el şi i-a zburat creierii.

— Şi v-a adus înapoi, traversând liniile?

— Da, pe patru dintre noi şi pe Webb. Cinci au murit. În cursul acelui îngrozitor drum de întoarcere am înţeles de ce s-ar putea

ca zvonurile să fie adevărate – că el ar fi fost cel mai bine plătit recrut din Meduza.

— În ce sens?

— Era omul cu cel mai mult sânge rece pe care l-am văzut vreodată, cel mai primejdios şi total imprevizibil. Era asemenea lui Savonarola, nemânat însă de principiul religios ci doar de propria-i moralitate bizară, al cărei punct de referinţă era el însuşi. Toţi oamenii îi erau duşmani – mai ales şefii – şi nu-i păsa câtuşi de puţin de vreuna din părţile în conflict. Bărbatul cărunt făcu o pauză, cu privirea aţintită pe planşetă. În Meduza erau oameni de tot soiul, mulţi disperaţi. Mulţi aveau o ură paranoică de comunişti. Altora – cum era cazul meu – le furaseră averile cei din Viet Minh; singura cale de a ni le recăpăta era dacă americanii ar fi câştigat războiul. Franţa ne abandonase la Dien Bien Phu. Dar erau cu zecile din cei care au înţeles că din Meduza se pot câştiga averi. Curierii transportau uneori saci în care erau între cincizeci şi şaptezeci şi cinci de mii de dolari. Unul care reuşea să subtilizeze jumătate la o singură cursă, după zece, cincisprezece curse se putea retrage la Singapore sau la Kuala Lumpur, sau să-şi facă propria reţea de narcotice în Triunghiul de Aur. Pe lângă plata exorbitantă – însoţită deseori de iertarea unor crime trecute – existau posibilităţi nelimitate. În acest grup l-am inclus eu pe acel individ. Era un pirat modern, în sensul cel mai pur al cuvântului.

— Ia stai puţin, spuse Bergeron. Ai folosit expresia „o misiune comandată de el”. Existau şi militari în Operaţiunea Meduza; eşti sigur că el nu era cumva ofiţer american?

— American, cu siguranţă, dar precis că nu militar.

— De ce?

— Detesta tot ce era legat de armată. Dispreţul lui pentru Comandamentul de la Saigon se simţea în fiecare decizie pe care o lua; îi considera pe militari tâmpiţi şi incompetenţi. La un moment dat, la Tam Quan, ni s-au comunicat ordine prin radio. A întrerupt transmisia şi i-a spus unui general de regiment să se… singur, că el tot nu se va supune ordinelor. Un ofiţer de armată n-ar fi făcut aşa ceva.

— Doar dacă ar fi pe cale să-şi abandoneze profesia. Aşa cum, atunci când Parisul te-a abandonat pe tine, te-ai descurcat cum ai putut, furând de la Meduza, apucându-te de nişte activităţi greu de numit patriotice – pe unde ai putut.

— Pe mine ţara mea m-a trădat înainte ca eu s-o trădez pe ea.

— Hai să revenim la Cain. Ziceai că nu Bourne era numele pe care-l folosea. Care era?

— Nu-mi amintesc. După cum ţi-am spus, pentru mulţi numele pe care-l foloseau nu spunea nimic. Pentru mine era pur şi simplu „Delta”.

— Delta Mekong?

— Nu, cred că de la alfabet.

— *Alfa Bravo Charlie... Delta, sp*use Bergeron gânditor, pe englezeşte. Dar în multe operaţiuni cuvântul de cod „Charlie” a fost înlocuit cu „Cain” deoarece „Charlie” devenise sinonim cu Cong. „Charlie” a devenit „Cain”.

— Aşa e. Deci Bourne a dat înapoi cu o literă şi a devenit „Cain”. Putea să aleagă „Echo”, „Foxtrot” sau „Zulu”. Ori din încă alte douăzeci. Ce importanţă are? Ce vrei să spui?

— A ales Cain în mod deliberat. Era ceva simbolic. Voia ca acest lucru să fie clar de la început.

— Ce să fie clar?

— Că el, Cain, îl va înlocui pe Carlos. Gândeşte-te. „Carlos” în spaniolă este Charles – Charlie. Numele de cod „Cain” a fost pus în loc de „Charlie” – Carlos. Asta a fost intenţia lui, de la început. Cain îl va înlocui pe Carlos. Şi a vrut ca să ştie asta Carlos.

— Carlos ştie?

— Bineînţeles. S-a dat de ştire la Amsterdam şi la Berlin, la Geneva şi la Lisabona, la Londra şi chiar aici la Paris. Cain este disponibil, se pot încheia contracte cu el, la un preţ mai mic decât cel al lui Carlos. Asta erodează, erodează continuu renumele lui Carlos.

— Doi matadori în aceeaşi arenă. Nu poate să existe decât unul.

— Acela va fi Carlos. Nu se poate să ne scape cocoşul ăsta îngâmfat. Se află undeva la distanţă de două ore de Saint-Honore.

— Dar unde?

— Nu contează. O să-l găsim. La urma urmelor, el ne-a găsit pe noi. Se va întoarce; înfumurarea lui i-o va impune. Şi atunci vulturul se va repezi şi va prinde cocoşul. Carlos îl va ucide.

Bătrânul îşi aşează mai bine cârja pe care o avea sub braţul stâng, dădu la o parte perdeaua neagră şi intră în cabina confesionalului. Nu se simţea bine; pe chip avea paloarea morţii şi îi părea bine că figura în strai de preot, de dincolo de perdeaua transparentă, nu putea să-l vadă foarte bine. Asasinul s-ar putea

să nu-i mai dea de lucru dacă i-ar părea prea slăbit; şi acum avea nevoie de lucru. Îi mai rămâneau doar câteva săptămâni şi avea responsabilităţi.

— Angelus Domini.

— Angelus Domini, fiu al lui Dumnezeu, veni răspunsul în şoaptă. Zilele tale sunt tihnite?

— Se apropie de sfârşit, dar sunt ajutat să-mi fie tihnite.

— Da. Cred că asta va fi ultima ta treabă pentru mine. Dar este atât de importantă încât onorariul tău va fi de cinci ori cel obişnuit. Sper să-ţi folosească.

— Mulţumesc, Carlos. Deci ştii.

— Ştiu. Iată ce trebuie să faci pentru asta, iar informaţia trebuie să părăsească această lume o dată cu tine. Nu e permisă nici o greşeală.

— Întotdeauna am fost exact. Voi muri fiind exact.

— Mori în pace, bătrâne prieten. E mai uşor... Te vei duce la ambasada vietnameză şi vei întreba de un ataşat pe nume Phan Loc. După ce sunteţi singuri, spune-i următoarele cuvinte: „Sfârşitul lui martie 1968, Meduza, sectorul Tam Quan. Cain a fost acolo. Şi a mai fost cineva”. Ai reţinut?

— „Sfârşitul lui martie 1968, Meduza, sectorul Tam Quan. Cain a fost acolo. Şi a mai fost cineva.”

— Îţi va spune când să revii. Va fi o chestiune de ore.

CAPITOLUL 17

— Cred că e timpul să discutăm despre o *fiche confidentielle* de la Zurich.

— Dumnezeule!

— Eu nu sunt omul pe care îl căutaţi.

Bourne o apucă pe femeie de mână, ţinând-o pe loc, împiedicând-o să fugă din restaurantul elegant şi plin din Argenteuil, aflat la câteva mile de Paris. Gata cu făcutul curţii. Erau singuri şi separeul de catifea reprezenta o cuşcă.

— Cine *sunteţi?* Lavier se strâmbă, încercând să-şi tragă mâna, cu vinele de pe gât încordate.

— Un american bogat care trăieşte în Bahamas. Nu mă credeţi?

— Ar fi trebuit să bănuiesc, spuse ea. Nu plată din cont, nu cec, doar bani peşin. Nici măcar nu v-aţi uitat la nota de plată.

— Iar înainte de asta, nici la preţuri. Asta v-a făcut să veniţi la mine.

— Am fost o neghioabă. Bogaţii se uită întotdeauna la preţuri, fie şi numai din plăcerea de a le ignora.

În timp ce vorbea, Lavier arunca priviri în jur, căutând un chelner pe care să-l poată chema, orice. O cale de scăpare.

— Nu, spuse Jason urmărindu-i privirea. Ar fi o prostie. Ar fi mai bine pentru amândoi dacă am sta de vorbă.

Femeia îl privi ţintă, tăcerea ostilă fiind accentuată de murmurul conversaţiilor din încăperea mare, cu lumină difuză şi de rarele izbucniri de râsete înfundate de la mesele vecine.

— Vă întreb din nou, spuse ea. Cine sunteţi?

— Numele meu nu e important. Acceptaţi-l pe cel pe care vi l-am dat.

— Briggs? E fals.

— La fel este şi cel de Larousse, care figurează pe formele de închiriere a unei maşini care a luat de la Banca Valois trei ucigaşi. Acolo au dat greş. Tot aşa cum au dat greş şi azi după-masă la Pont Neuf. El le-a scăpat.

— O, Dumnezeule! strigă ea, încercând să se ridice.

— Am spus să n-o faceţi!

Bourne o apucă strâns, obligând o să se aşeze la loc.

— Şi dacă ţip, *monsieur?*

Masca pudrată era acum străbătută de riduri de furie, iar rujul stacojiu de pe buze contura rânjetul unui rozător bătrân, încolţit.

— Eu o să ţip mai tare, replică Jason. O să ne dea afară pe amândoi şi, o dată aflaţi în stradă, nu cred că v-ar fi mai bine. De ce nu vreţi să stăm de vorbă? Am putea afla câte ceva unul de la celălalt. La urma urmelor, noi suntem angajaţi, nu patroni.

— Nu am nimic să vă spun.

— Atunci o să încep eu. Poate o să vă răzgândiţi.

Slăbi încet strânsoarea. Pe chipul ei alb, pudrat, încordarea persista, dar mai atenuată. Era dispusă să asculte.

— Voi aţi plătit un preţ la Zurich. Şi noi am plătit. Evident, mai mult decât voi. Îl vrem pe acelaşi individ. Noi ştim de ce îl vrem. De ce îl vreţi voi?

Ea nu deschise gura aproape o jumătate de minut, scrutându-l în tăcere, cu o privire furioasă şi totuşi speriată. Bourne ştia că-şi formulase corect întrebarea; a nu vorbi ar fi însemnat pentru Jacqueline Lavier o greşeală primejdioasă. Putea să o coste viaţa.

— Cine „noi”? întrebă ea.

— O companie care îşi vrea banii. Mulţi bani. Sunt la el.

— Deci nu şi i-a câştigat?

Jason ştia că trebuie să fie prudent: femeia bănuia că ştie mult mai multe decât ştia de fapt.

— Să zicem că există o dispută.

— Cum aşa? Ori a făcut-o, ori n-a făcut-o. Nu văd cum poate să existe o soluţie de mijloc.

— Acum e rândul meu, spuse Bourne. Aţi răspuns la întrebare cu o întrebare şi eu nu m-am eschivat. Să revenim. Voi de ce îl vreţi? De ce figurează numărul de telefon al unuia din cele mai bune magazine de pe Saint-Honore într-o *fiche* la Zurich?

— Am făcut un serviciu.

— Cui?

— Sunteţi nebun?

— Bun, să trecem deocamdată peste asta. Noi credem oricum, că ştim.

— Imposibil!

— Poate da, poate nu. Deci a fost un serviciu… pentru a ucide un om?

— Nu am nimic de spus.

— Şi totuşi, acum un minut, când am pomenit de maşină, aţi încercat să fugiţi. Asta spune ceva.

— O reacţie perfect firească. Eu am aranjat închirierea maşinii.

Nu mă deranjează s-o spun, fiindcă nu există nici o dovadă. Mai mult de atât, nu ştiu nimic din ce s-a întâmplat. Deodată masca se schimonosi într-un amestec de furie stăpânită şi de teamă. Cine *sunteţi* voi?

— V-am spus. O companie care îşi vrea banii înapoi.

— Vă amestecaţi în treburile altora! Plecaţi din Paris!

— De ce am face-o? Noi suntem partea vătămată şi vrem să îndreptăm acest lucru. E ceva ce ni se cuvine.

— Nu vi se cuvine nimic! spuse printre dinţi *madame* Lavier. Greşeala a fost a voastră şi o să plătiţi pentru asta!

— Greşeala?

Trebuia să fie *foarte* prudent. Sub gheaţă se întrezăreau ochii adevărului.

— Furtul nu poate fi numit greşeală comisă de victimă.

— Greşeala constă în *alegerea* voastră, *monsieur*. Aţi ales greşit omul.

— Au fost furate milioane de la Zurich, spuse Jason. Dar asta o ştiţi. A luat milioane şi, dacă vă închipuiţi că voi o să le luaţi de la el – ceea ce echivalează cu a ni le lua nouă – vă înşelaţi foarte tare.

— Noi nu vrem banii!

— Mă bucur să aud asta. „Noi” cine?

— Parcă ziceaţi că ştiţi.

— Am spus că avem idee. Suficient pentru a da în vileag un individ pe nume Koenig, la Zurich şi pe unul d’Amacourt, aici la Paris. Dacă ne hotărâm s-o facem, s-ar putea să vă deranjeze, nu-i aşa?

— Banii nu înseamnă nimic pentru noi. Voi sunteţi cu toţii nişte proşti! Vă mai spun o dată! Plecaţi din Paris! Nu vă mai amestecaţi în treaba asta! Nu vă mai priveşte!

— Noi nu credem că e treaba voastră. Sincer, nu credem că sunteţi competenţi.

— *Competenţi?* repetă Lavier, ca şi cum nu i-ar fi venit să-şi creadă urechilor.

— Da.

— Vă daţi seama ce spuneţi? Despre cine vorbiţi?

— N-are importanţă. Dacă nu vă retrageţi, eu o să recomand să dăm totul în vileag… Nişte acuzaţii inventate – despre care să nu se afle că vin din partea noastră. Denunţăm banca din Zurich, Banca Valois. Apelăm la Surete, la Interpol… facem totul ca să punem în mişcare o vânătoare de mari proporţii.

— *Sunteţi* nebun. Şi fraier.

— Câtuşi de puţin. Avem prieteni în posturi foarte importante. Noi vom obţine primii informaţia. Îl vom aştepta la locul şi la momentul potrivit. Vom pune mâna pe el.

— *Nu* veţi pune mâna pe el. Va dispărea din nou! Nu vă daţi seama? Se află la Paris şi este căutat de o reţea de oameni pe care nu are de unde să-i cunoască. A reuşit să scape o dată, de două ori, dar a treia oară nu va mai putea scăpa! Este prins în cursă. Noi l-am prins în cursă!

— Noi nu vrem ca voi să-l prindeţi în cursă. Nu este în interesul nostru. Era aproape momentul, îşi spuse Bourne. Aproape, dar nu chiar; teama ei trebuia să fie pe măsura furiei ei. Trebuia să o facă să explodeze, să dezvăluie adevărul. Acesta este ultimatumul nostru şi vă facem răspunzătoare de transmiterea lui – altfel vă veţi afla în aceeaşi situaţie cu Koenig şi cu d'Amacourt. Opriţi urmărirea în seara asta. Dacă nu, mâine la prima oră vom începe să facem tărăboi. Les Classiques va deveni cel mai popular magazin de pe Saint-Honore, dar nu cred că vă va conveni clientela.

Chipul pudrat plesni.

— Nu veţi îndrăzni! Cum îndrăzniţi? Cine sunteţi ca să-mi spuneţi una ca asta?

Jason făcu o pauză, apoi lovi.

— Un grup de oameni cărora puţin le pasă de Carlos al vostru.

Lavier îngheţă cu ochii larg deschişi.

— Deci ştiţi, şopti ea. Şi credeţi că vă puteţi opune lui? Credeţi că sunteţi pe măsura lui Carlos?

— Într-un cuvânt, da.

— Sunteţi *dement*. Lui Carlos nu i se dau ultimatumuri.

— Eu tocmai i-am dat..

— Atunci sunteţi un om mort. Dacă ridicaţi glasul, nu veţi apuca sfârşitul zilei. El are oameni peste tot; o să vă ciopârţească în mijlocul străzii.

— Ar putea-o face, dacă ar şti pe cine să ciopârţească, spuse Bourne. Uitaţi că nimeni nu ştie. Dar ei ştiu cine sunteţi dumneavoastră. Şi Koenig şi d'Amacourt. În clipa când v-am dat în vileag, aţi fi eliminată. Carlos n-ar mai putea să vă acopere. Dar pe mine nu mă cunoaşte nimeni.

— Uitaţi, *monsieur*, că eu vă cunosc.

— Asta mă îngrijorează cel mai puţin. Găsiţi-mă… după. Şi înainte de a se lua hotărârea în ce priveşte viitorul

dumneavoastră. Nu va dura mult.

— Asta e nebunie curată. Nu se poate să faceţi aşa ceva.

— Propuneţi un compromis?

— S-ar putea, spuse Jacqueline Lavier. Orice este posibil.

— Sunteţi împuternicită să-l negociaţi?

— Sunt împuternicită să-l transmit… mult mai bine decât un ultimatum. Alţii îl vor comunica celui care decide.

— Ceea ce spuneţi este ceea ce am zis eu acum câteva minute; putem să stăm de vorbă.

— Putem să stăm de vorbă, fu de acord *madame* Lavier, în ochi citindu-i-se disperarea.

— Atunci haideţi să începem.

— De unde?

— Ce reprezintă Bourne pentru Carlos? De ce îl vrea?

— Ce reprezintă *Bourne*…. Femeia se întrerupse, furia şi spaima de pe chipul ei fiind înlocuite de o expresie de uluire totală. *Dumneavoastră* puteţi să mă întrebaţi asta?

— Mai întreb o dată, spuse Jason, simţindu-şi inima bătând ca să-i spargă pieptul. Ce reprezintă Bourne pentru Carlos?

— El este Cain! Ştiţi asta la fel de bine ca şi noi. El a fost greşeala voastră, alegerea voastră! Aţi ales pe cine nu trebuia!

Cain. Numele avu asupra lui efectul unui tunet asurzitor. Simţi durerea sfâşietoare, junghiuri săgetându-l unul după altul în cap, în creier, în trup. Cain. Cain. Pâcla revenea. Bezna, vântul, exploziile.

Alfa, Bravo, Cain, Delta, Echo, Foxtrot… Cain, Delta, Delta, Cain, Delta… Cain.

Cain este pentru *Charlie.*

Delta este pentru *Cain!*

— Ce este? Ce aţi păţit?

— Nimic.

Bourne îşi apucase cu mâna dreaptă încheietura stângii, strângând cu atâta forţă de pielea stătea să-i plesnească. Trebuia să facă ceva, să-şi oprească tremurul, să nu mai audă zgomotul, să respingă durerea. Trebuia să-şi limpezească mintea. Ochii adevărului îl priveau. Nu putea să îi mai evite. Ajunsese acolo, ajunsese acasă şi frigul îl făcu să se înfioare.

— Continuaţi, spuse el, făcând un efort să-şi controleze glasul.

— Vă simţiţi rău? Sunteţi foarte palid şi…

— N-am nimic, spuse el scurt. Am zis să continuaţi.

— Ce să vă mai spun?

— Spuneţi tot. Vreau să aud de la dumneavoastră.

— De ce? Nu există nimic ce să nu ştiţi. Voi l-aţi ales pe Cain. L-aţi ignorat pe Carlos; credeţi că puteţi şi acum să-l ignoraţi. Aţi greşit atunci şi greşiţi şi acum.

O să te omor. O să te apuc de gât şi o să te strâng până nu mai sufli. Spune-mi! Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi! Sfârşitul a ce ştii tu este pentru mine începutul. Trebuie să aflu!

— Asta nu contează, spuse el. Dacă vreţi un compromis – pentru a vă salva viaţa – spuneţi-mi ce motive am avea să-l acceptăm. De ce este Carlos atât de pornit… atât de paranoid în ce-l priveşte pe Bourne? Explicaţi-mi ca şi cum n-aş şti. Dacă n-o faceţi, acele nume care n-ar trebui pomenite vor fi răspândite în tot Parisul şi până după-amiază veţi fi moartă.

Lavier stătea încremenită, masca de alabastru fiind impenetrabilă.

— Carlos îl va urmări pe Cain până la capătul pământului şi-l va ucide.

— Asta ştim. Vrem să ştim de ce.

— Trebuie s-o facă. Uitaţi-vă la voi. La oameni ca voi înşivă.

— Asta nu înseamnă nimic. Nu ştiţi cine suntem noi.

— Nici n-am nevoie să ştiu. Ştiu ce aţi făcut.

— Spune-o limpede!

— Am spus-o deja. V-aţi ales greşit omul. Aţi plătit un asasin pe care l-aţi ales greşit.

— Asasin… ales greşit.

— Nu aţi fost primii, dar veţi fi ultimii. Înfumuratul impostor va fi ucis aici la Paris, cu sau fără compromisul nostru.

— Am ales greşit asasinul…

Cuvintele pluteau în aerul elegant şi parfumat al restaurantului. Tunetul asurzitor se îndepărtă în norii de furtună; pâcla se risipea, începea să vadă şi ceea ce văzu erau contururile unui monstru. Nu un mit, ci un monstru. Alt monstru. Existau doi.

— Aveţi vreo îndoială? întrebă femeia. Nu vă amestecaţi în treburile lui Carlos. Lăsaţi-l să-l lichideze pe Cain; lăsaţi-l să se răzbune. Făcu o pauză. Stând cu amândouă mâinile puţin ridicate de pe masă, arăta precum Mama Şobolan. Nu promit nimic, dar voi vorbi pentru voi, pentru pierderea pe care aţi suferit-o. E posibil… doar posibil, înţelegeţi… ca cel pe care ar fi trebuit să-l alegeţi din capul locului să vă onoreze contractul.

— Cel pe care ar fi trebuit să îl alegem… Fiindcă nu l-am ales pe cel bun.

— Vă daţi seama de acest lucru, *monsieur*, nu-i aşa? Ar trebui săi se spună lui Carlos că vă daţi seama. Poate… doar poate… că se va arăta înţelegător faţă de pierderile voastre, dacă este convins că vă daţi seama de greşeala pe care aţi făcut-o.

— Ăsta e compromisul pe care-l propuneţi? întrebă Bourne pe un ton sec, străduindu-se să găsească un fir pe care să conducă discuţia.

— Totul este posibil. Dar vă asigur că nu veţi ajunge nicăieri cu ameninţările. N-ar duce decât la nişte omoruri fără rost, iar Cain ar sta şi ar râde. Aţi pierde nu o dată, ci de două ori.

— Dacă e adevărat, atunci va trebui să le spun alor mei că noi… am ales… greşit omul. Înceteaz*ă! Termină ceai de spus. Controlează-te! Spuneţi*-mi tot ce ştiţi despre Cain.

— În ce scop?

Lavier puse mâinile pe masă, unghiile ei roşii arătând ca zece vârfuri de armă.

— Dacă am ales greşit omul, înseamnă că informaţiile pe care le-am avut au fost greşite.

— Auziserăţi că este egalul lui Carlos, nu? Că onorariile lui sunt mai rezonabile, aparatul lui este mai restrâns şi fiind implicaţi mai puţini intermediari nu există pericolul de a se afla de unde porneşte contractul. Nu-i aşa?

— Poate.

— Precis că da. Asta li s-a spus tuturor şi totul este o minciună. Puterea lui Carlos constă în sursele lui de informare, care ajung peste tot – are o informare *infailibilă*. Are un sistem extrem de elaborat de a ajunge la persoana la care trebuie, exact la momentul potrivit înainte de un asasinat.

— Sună ca şi cum ar fi implicaţi prea mulţi oameni. La Zurich au fost prea mulţi şi la fel şi aici la Paris.

— Toţi orbi, *monsieur.* Toţi.

— Orbi?

— Ca să v-o spun cinstit, eu fac parte din acest angrenaj de mai mulţi ani, întâlnindu-mă cu zeci de indivizi care şi-au jucat rolul lor mărunt – nici unul nu este un rol mare. Şi încă nu am întâlnit pe cineva care să fi vorbit vreodată cu Carlos şi cu atât mai puţin să aibă o idee cine este el.

— Asta în ce-l priveşte pe Carlos. Eu vreau să ştiu despre Cain. *Stăpâneşte-te. Nu poţi să pleci acum. Uită-te la ea. Uită-te la ea.*

— Cu ce să încep?

— Cu ce vă trece mai întâi prin minte. De unde a venit el? *Nu*

îţi feri privirea!

— Asia de Sud-Est, bineînţeles.

— Bineînţeles... O, Doamne.

— Operaţiunea americană Meduza, ştim asta...

Meduza! Vânturile, bezna, izbucnirile de lumină, durerea. Durerea îi străpunse acum creierul; nu se afla unde se afla, ci unde fusese. La distanţă de o lume în timp şi spaţiu. Durerea. O, Iisuse. Durerea...

Tao!

Che-sah!

Alfa, Bravo, Cain...! Delta.

Delta... Cain.

Cain este pentru Charlie.

Delta este pentru Cain.

— Ce s-a întâmplat? Femeia părea speriată; îi studie chipul cu ochii aţintiţi în ochii lui. Transpiraţi. Vă tremură mâinile. Aveţi cumva un atac?

— Trece repede. Jason luă un şerveţel de pe masă, să-şi şteargă fruntea.

— Vă apucă din cauza tensiunii, nu?

— Da, din cauza tensiunii. Continuaţi. Nu avem mult timp. Trebuie să luăm legătura cu nişte oameni, să luăm nişte decizii. Soarta dumneavoastră depinde poate de ele. Să revenim la Cain. Spuneaţi că provine din Meduza.

— *Les mercenaires du diable*[60], spuse Lavier. Aşa fusese poreclită Meduza de coloniştii din Indochina – câţi mai rămăseseră. Destul de nimerit, nu credeţi?

— Ce cred eu n-are importanţă. Sau ce ştiu. Vreau să aud ce credeţi şi ce ştiţi *dumneavoastră* despre Cain. *Les mercenaires du diable*. Vreţi să ziceţi că el este francez?

— Câtuşi de puţin. V-am spus asta doar ca să vă arăt cât de multe am aflat noi despre Meduza.

— „Noi” înseamnă cei care lucrează pentru Carlos.

— Se poate spune aşa.

— Dacă nu e francez, ce este?

— American, fără nici o îndoială.

O, Doamne!

— De ce?

— Tot ceea ce face este tipic pentru îndrăzneala americănească. Este băgăreţ, îşi însuşeşte faptele altora,

[60] Mercenarii diavolului, (fr.).

pretinde că a comis asasinate cu care n-a avut nimic de a face. A studiat metodele şi legăturile lui Carlos ca nimeni altul. Ni s-a spus că e în stare să le recite pe dinafară clienţilor potenţiali, punându-se pe sine în locul lui Carlos, convingându-i pe fraieri că *el*, nu Carlos, ar fi acceptat şi îndeplinit contractele. Lavier făcu o pauză. Am atins un punct sensibil, nu-i aşa? La fel a făcut şi cu voi.

— Poate.

Jason se apucă iarăşi de încheietura mâinii, venindu-i în minte răspunsurile date de el însuşi în cursul unui joc înfiorător.

Stuttgart. Regensburg, Munchen. Două asasinate şi o răpire, atribuite celor de la Baader. Onorarii din surse SUA…

Teheran? Opt asasinate. Atribuite care lui Khomeini, care OEP-ului. Onorariu, două milioane. Sectorul sovietic de sud-vest.

Paris… Toate contractele se vor încheia de la Paris.

Ale cui contracte?

Sanchez… Carlos.

— … întotdeauna o stratagemă atât de transparentă.

Lavier spusese ceva; el n-auzise.

— Ce aţi spus?

— V-aţi amintit, nu-i aşa? A folosit aceeaşi stratagemă şi cu voi. Aşa obţine contracte.

— Contracte? Bourne se încordă, până ce durerea îl făcu să-şi revină în fire, îl readuse în sala luminată de candelabre a restaurantului din Argenteuil. Deci obţine contracte, spuse el.

— Şi le execută cu o pricepere considerabilă; nimeni nu poate să nege. Are la activ un palmares impresionant de asasinate. În multe privinţe, este cel mai bun după Carlos – nu egalul lui – dar mult peste *les guerilleros*. Este un individ cu o abilitate imensă, extrem de inventiv, o armă ucigaşă bine antrenată, provenită din Meduza. Însă înfumurarea lui şi minciunile lui în detrimentul lui Carlos îl vor duce la pierzanie.

— Şi de asta ziceţi că e american? Sau aveţi o idee preconceptă? Am impresia că vă plac banii americani, dar e cam singurul lucru care vă place din tot ce exportă ei.

Abilitate imensă; extrem de inventiv; o armă ucigaşă bine antrenată… Port Noir, La Ciotat, Marsilia, Zurich, Paris.

— Nu-i vorba de o prejudecată, *monsieur.* Identificarea este certă.

— Cum aţi obţinut-o?

Lavier atinse uşor piciorul paharului de vin.

— Cumpărându-l, la Washington, pe un individ nemulţumit.

— Washington?

— Americanii îl caută şi ei pe Cain – cu o înverşunare care, am impresia, se apropie de cea a lui Carlos. Meduza nu a fost niciodată făcută publică şi Cain ar putea să devină o persoană extrem de incomodă pentru ei. Acest individ nemulţumit a putut să ne dea o mulţime de informaţii, inclusiv listele celor din Meduza. A fost uşor să se compare numele cu cele de la Zurich. Uşor pentru Carlos, nu şi pentru altcineva.

Prea simplu, îşi zise Jason, neştiind de ce îi venise acest gând.

— Înţeleg, spuse el.

— Dar dumneavoastră? Cum l-aţi găsit? Nu pe Cain, desigur, ci pe Bourne.

Prin pâcla de nelinişte, Bourne îşi aminti de ceva ce spusese Marie.

— Mult mai simplu. Noi i-am plătit banii într-un cont, surplusul fiind transferat automat în altul. Numerele puteau fi urmărite; e un procedeu din domeniul taxelor.

— Cain a permis acest lucru?

— Nu a ştiut. Am plătit pentru numere… tot aşa cum voi aţi plătit pentru altfel de numere – numere de telefon – dintr-o fiche.

— Vă felicit.

— Nu-i nevoie. Dar până acum nu mi-aţi explicat decât cum l-aţi identificat. Continuaţi. Tot ce ştiţi despre acest individ, Bourne, tot ce vi s-a spus.

Ai grijă. Nu lăsa să ţi se ghicească încordarea. Nu faci decât… să evaluezi date. Marie, tu ai spus asta. Draga mea Marie. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu eşti aici.

— Ceea ce ştim despre el este incomplet. A izbutit să facă să dispară majoritatea datelor vitale, o lecţie pe care fără îndoială a învăţat-o de la Carlos. Dar nu pe toate. Am reuşit să încropim o schiţă, înainte de a fi recrutat în Meduza, se dădea drept om de afaceri vorbitor de franceză, care trăia la Singapore şi era reprezentantul unui colectiv de importatori americani, de la New York până în California. Adevărul este că fusese concediat de aceştia, care au încercat să obţină extrădarea lui pentru a fi adus în SUA şi judecat; le furase sute de mii de dolari. La Singapore era cunoscut ca un individ retras, foarte tare în operaţii de contrabandă, deosebit de brutal.

— Înainte de asta, o întrerupse Jason, simţind iarăşi broboane de sudoare la rădăcina părului. Înainte de Singapore. De unde a

venit?

Ai grijă! Imaginile! Putea să vadă străzile din Singapore. Prince Edward Road, Kim Chuan, Boon Tat Street, Maxwell, Cuscaden.

— Astea sunt datele pe care nimeni nu le-a găsit. Există doar zvonuri, dar ele nu spun nimic. De exemplu, se zicea că ar fi un iezuit excomunicat, care a înnebunit; o altă speculaţie era că ar fi fost în tinereţe bancher în domeniul investiţiilor şi ar fi fost prins deturnând fonduri, în înţelegere cu mai multe bănci din Singapore. Nu există nimic concret, nimic ce să poată fi verificat. Înainte de Singapore, nimic.

Greşeşti, au fost multe. Dar nimic ce să aibă legătură cu asta... Există un gol, care trebuie umplut, dar tu nu mă poţi ajuta. Poate că nimeni nu poate; poate că nimeni nu trebuie s-o facă.

— Până acum nu mi-aţi spus nimic uluitor, nimic referitor la informaţia care mă interesează.

— În acest caz, nu ştiu ce vreţi! Îmi puneţi întrebări, îmi cereţi detalii şi când vă dau un răspuns îmi ziceţi că nu înseamnă nimic. Ce vreţi de fapt?

— Ce ştiţi despre... activitatea lui Cain? Din moment ce doriţi un compromis, daţi-mi un motiv. Dacă informaţiile noastre diferă, trebuie să fie în legătură cu ceea ce a făcut el. Când v-a atras prima dată atenţia? Lui Carlos? *Repede!*

— Acum doi ani, spuse *madame* Lavier, derutată de nerăbdarea lui Jason, speriată. Din Asia s-a auzit despre un alb care oferea servicii extrem de asemănătoare cu cele furnizate de Carlos. Tipul devenise rapid o adevărată industrie. Un ambasador a fost asasinat la Moulmein; două zile mai târziu, un politician japonez deosebit de stimat a fost ucis la Tokio, înaintea unei dezbateri în Dietă. La o săptămână după asta, editorul unui ziar din Hong Kong a fost aruncat în aer cu maşină cu tot şi peste nici patruzeci şi opt de ore un bancher a fost împuşcat pe o stradă din Calcutta. În spatele fiecăruia din aceste asasinate, Cain. Mereu Cain. Femeia se opri, aşteptând reacţia lui Bourne, dar acesta nu zise nimic. Nu vă daţi seama? El era *peste tot*. Alerga de la un asasinat la altul, acceptând contracte cu asemenea rapiditate că nu mai putea să stea să aleagă. Era un individ într-o grabă nebună, clădindu-şi o faimă cu asemenea repeziciune că i-a uimit chiar şi pe profesioniştii cei mai blazaţi. Şi nimeni nu se îndoia că este un profesionist. Carlos mai puţin decât oricine. S-au trimis instrucţiuni: aflaţi tot ce se poate despre acest om.

Vedeţi dumneavoastră, Carlos a înţeles ceea ce nici unul din noi n-am înţeles şi în mai puţin de douăsprezece luni s-a dovedit că avusese dreptate. Am primit rapoarte de la informatori din Manila, Osaka, Hong Kong şi Tokio. Cain se mută în Europa, ne-au spus ei; are de gând să-şi stabilească baza de operaţiuni chiar la Paris. Provocarea era limpede, mănuşa aruncată. Cain voia să-l distrugă pe Carlos. Voia să devină noul Carlos, să fie singurul care oferă servicii celor care le caută. Aşa cum le-aţi căutat voi, *monsieur.*

— Moulmein, Tokio, Calcutta... Jason auzi numele şoptite de buzele lui, ca umbre ale unui trecut uitat, plutind în atmosfera parfumată. Manila, Hong Kong... Se opri, încercând să alunge din minte contururile unor forme bizare.

— Aceste locuri şi multe altele, continuă Lavier. Asta a fost greşeala lui Cain, pe care o face şi acum. Carlos poate că reprezintă multe lucruri pentru multă lume, dar cei care au beneficiat de încrederea şi de generozitatea lui îi sunt loiali. Informatorii şi angajaţii lui nu pot fi uşor cumpăraţi, deşi Cain a tot încercat s-o facă. Se spune despre Carlos că ia repede hotărâri necruţătoare, dar mai bine să ai de a face cu un diavol pe care-l cunoşti, decât cu un succesor pe care nu-l ştii. Lucrul de care Cain nu şi-a dat seama – nu-şi dă seama nici acum – este că reţeaua lui Carlos este foarte vastă. Când s-a mutat în Europa, Cain nu ştia că activităţile lui erau cunoscute la Berlin, Lisabona, Amsterdam... până şi la Oman.

— Oman, spuse Bourne fără să vrea. Şeicul Mustafa Kalig, şopti el ca pentru sine.

— Niciodată dovedit! se răsti Lavier. O derută creată în mod intenţionat, contractul însuşi fiind o ficţiune. Şi-a însuşit un asasinat intern; nimeni n-ar fi putut străpunge acel sistem de securitate. O minciună!

— O minciună, repetă Jason.

— Multe minciuni, adăugă *madame* Lavier cu dispreţ. Dar nu este prost; stă liniştit, lansând câte o aluzie ici şi colo, ştiind că va fi amplificată. Îl provoacă pe Carlos la fiecare pas, făcându-şi publicitate în dauna lui. Dar nu se poate măsura cu Carlos. Acceptă contracte pe care nu le poate îndeplini. Dumneavoastră sunteţi un exemplu; am auzit că mai sunt şi altele. Se zice că din cauza asta a stat deoparte mai multe luni, ca să evite unele persoane ca dumneavoastră.

— Să evite unele persoane.

Jason se apucă de încheietura mâinii. Tremura iarăşi, în creier răsunându-i bubuitul tunetului îndepărtat.

— Sunteţi sigură de asta?

— Foarte. Nu a fost mort. A stat ascuns. Cain a ratat mai mult de o misiune; era inevitabil. A acceptat prea multe într-un interval prea scurt. Dar de câte ori dădea greş, comitea după aceea un asasinat spectaculos, necerut de nimeni, ca să-şi păstreze faima. Alegea o personalitate proeminentă, a cărei asasinare să şocheze pe toată lumea, autorul fiind indiscutabil Cain. Un exemplu a fost ambasadorul de la Moulmein; nimeni nu îi ceruse moartea. Noi ştim de încă două cazuri – un comisar rus la Shanghai şi, mai de curând, un bancher la Madrid.

Auzea cuvintele rostite de buzele roşii din faţa lui. Le mai auzise cândva. Le mai trăise cândva. Nu mai erau umbre, ci amintiri din acel trecut uitat. Imaginile şi realitatea se confundau. Nu exista frază rostită de ea pe care el să nu o poată termina, nu exista nume, oraş sau incident pomenit de ea care să nu-i fie familiar.

Ea vorbea despre… el.

Alfa, Bravo, Cain, Delta…

Cain este pentru Charlie, iar Delta este pentru Cain.

Jason Bourne era asasinul numit Cain.

Mai rămânea o ultimă întrebare, legată de scurta lui ieşire din ghearele beznei, cu două seri în urmă, la Sorbona. Marsilia, 23 august.

— Ce s-a întâmplat la Marsilia?

— Marsilia? Lavier se crispă toată. Cum *puteţi?* Ce minciuni vi s-au spus? Ce *alte* minciuni?

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

— Vă referiţi la Leland, desigur. Ambasadorul a cărui moarte a fost cerută – pentru care s-a plătit, contractul fiind acceptat de Carlos.

— Şi dacă v-aş spune că unii cred că a fost opera lui Cain?

— El ar fi vrut ca *toată lumea* să creadă asta. Suprema insultă adusă lui Carlos – să-i fure un asasinat. Pentru Cain plata nu conta; el voia doar să arate lumii – lumii noastre – că poate să ajungă primul acolo şi să facă treaba pentru care fusese plătit Carlos. Dar n-a ajuns. N-a avut nimic de a face cu asasinarea lui Leland.

— A fost acolo.

— A fost prins într-o cursă. Oricum, nu s-a arătat. Unii ziceau

că a fost ucis, dar neexistând un cadavru, Carlos n-a crezut în asta.

— Cum se presupune că ar fi fost ucis Cain?

Madame Lavier scutură din cap cu mişcări scurte şi repezi.

— Doi indivizi de pe chei au pretins că au făcut-o; au vrut să fie plătiţi pentru asta. Unul n-a mai fost văzut; se poate presupune că l-a ucis Cain, dacă a fost Cain. Indivizii erau nişte gunoaie.

— Care a fost cursa?

— Presupusa cursă, *monsieur*. Ei au susţinut că aflaseră de o întâlnire pe care Cain trebuia să o aibă cu cineva în rue Sarrasin, cu o noapte sau două înainte de asasinat. Au zis că, lăsând nişte mesaje neclare, l-au momit pe cel de care erau convinşi că este Cain până la o ambarcaţiune de pescuit. Nici traulerul nici căpitanul lui nu au mai fost văzuţi vreodată, aşa că poate că indivizii au spus adevărul – dar, cum am spus, nu exista nici o dovadă. Nici măcar o descriere bună a lui Cain, care să poată fi comparată cu cea a omului din rue Sarrasin. În orice caz, aşa s-a sfârşit.

Greşeşti. Aşa a început. Pentru mine.

— Înţeleg, spuse Bourne, încercând să vorbească pe un ton natural. Bineînţeles că informaţiile noastre diferă. Noi am făcut alegerea pornind de la ceea ce ştiam.

— Alegerea greşită, *monsieur*. Ceea ce v-am spus eu este adevărul.

— Da, ştiu.

— Deci acceptaţi compromisul?

— De ce nu?

— *Bien.* Uşurată, femeia ridică paharul la buze. Veţi vedea, va fi mai bine pentru toţi.

— Acum… de fapt nu mai contează. Abia putea fi văzut şi ştia asta. Ce spusese? De ce spusese asta?… Pâcla îl învăluia din nou, tunetul auzindu-se mai puternic. Durerea îi strângea iarăşi tâmplele. Vreau să zic… Vreau să zic că, aşa cum aţi spus, e mai bine pentru toţi. Simţea – vedea – *privi*rea lui Lavier studiindu-l. Este o soluţie raţională.

— Bineînţeles că este. Nu vă simţiţi bine?

— V-am spus că nu-i nimic. O să-mi treacă.

— Mă bucur. Vreţi să mă scuzaţi o clipă? Jason o apucă de braţ.

— *Je vous prie, monsieur!*[61] Să mă duc la toaletă, atâta tot. Dacă vreţi, aşteptaţi-mă în faţa uşii.

— Plecăm. Vă puteţi opri acolo în drum. Bourne îi făcu semn chelnerului să-i aducă nota.

— Cum doriţi, spuse ea, privindu-l atentă.

Stătea în coridorul destul de întunecos, în faţa uşii pe care scria cu litere mici aurii FEMMES. Pe lângă el treceau femei frumoase, bărbaţi eleganţi; o clientelă asemeni celei de la Les Classiques. Jacqueline Lavier era ca la ea acasă.

Intrase la toaletă de aproape zece minute, fapt ce ar fi trebuit să-l nelinişteascâ pe Jason, dacă ar fi fost capabil să se concentreze asupra timpului. Dar nu era; se simţea mistuit de zgomote şi de durere. Se uita drept înainte. Trecutul se afla în ochii adevărului; el îi căutase şi îi văzuse. Cain… Cain*… Cain.*

Scutură din cap, ridicând privirea spre tavanul negru. Trebuia să înceapă să funcţioneze; nu-şi putea permite să cadă în continuare, să se prăbuşească în abisul umplut cu beznă şi vânt vijelios. Trebuiau luate decizii… Nu, acestea fuseseră luate, iar acum se punea problema aplicării lor.

Marie, Marie? O, Doamne, iubita mea, noi am greşit atât de tare!

Respiră adânc şi aruncă o privire la ceas, apoi către uşa de la toaleta femeilor.

Unde era Jacqueline Lavier? De ce nu mai ieşea? Ce spera să realizeze rămânând înăuntru? Avusese prezenţa de spirit să-l întrebe pe şeful de sală dacă există un telefon acolo înăuntru; omul îi spusese că nu, arătându-i o cabină lângă intrare. Lavier fusese lângă el; auzise răspunsul, înţelegând de ce pusese întrebarea.

O izbucnire de lumină orbitoare. Se dădu brusc în spate până la perete, cu mâinile în faţa ochilor. Durerea! O, Iisuse! Ochii îi luaseră foc!

Şi apoi auzi cuvintele, amestecate cu râsul politicos al bărbaţilor şi femeilor elegante care treceau pe coridor.

— În amintirea cinei dumneavoastră la Roget, *monsieur*, spuse o femeie veselă, ţinând în mână un aparat de fotografiat. Poza va fi gata în câteva minute. Cu complimentele localului.

Bourne rămase ţeapăn, ştiind că nu putea să zdrobească aparatul de fotografiat, cuprins apoi de o altă spaimă.

— De ce tocmai eu?

---

[61] Vă rog, domnule! (fr.).

— Logodnica dumneavoastră mi-a cerut-o, *monsieur,* răspunse fata, făcând semn din cap spre toaleta doamnelor. Am stat de vorbă acolo înăuntru; este o femeie adorabilă. Mi-a cerut să vă dau asta.

Fata îi întinse un bilet împăturit. Jason îl luă, iar ea se îndepărtă în pas vioi spre intrarea în restaurant.

Boala dumneavoastră mă îngrijorează, aşa cum sunt sigură că vă îngrijorează şi pe dumneavoastră, noul meu prieten. Poate că sunteţi ceea ce spuneţi că sunteţi, dar poate nu. Voi avea răspunsul cam peste o jumătate de oră. O persoană înţelegătoare a dat un telefon şi acea fotografie se află în drum spre Paris. Nu puteţi să o opriţi, cum nu puteţi să-i opriţi nici pe cei care vin acum cu maşina spre Argenteuil. Dacă am ajuns, într-adevăr, la un compromis, nici unul din aceste lucruri nu vă va îngrijora – aşa cum mă îngrijorează pe mine boala dumneavoastră – şi vom mai sta de vorbă după ce sosesc asociaţii mei.

Se spune despre Cain că ar fi un cameleon, apărând sub diverse înfăţişări şi foarte convingător. De asemenea, se spune că este predispus la violenţă şi la accese de furie. Astea sunt o boală, nu-i aşa?

O luă la goană pe strada întunecată din Argenteuil, după taxiul care se îndepărta; acesta dădu colţul şi dispăru. Se opri, respirând greu, uitându-se în toate părţile după un taxi. Nici urmă. Portarul de la „Roget” îi spusese că durează cam zece, cincisprezece minute până soseşte un taxi. Cursa îi fusese întinsă şi el intrase în ea.

Acolo, în faţă! O lumină, un alt taxi! O luă la fugă. Trebuia să-l oprească, trebuia să se întoarcă la Paris. La Marie.

Se afla înapoi în labirint, gonind orbeşte, ştiind în sfârşit că nu există scăpare. Dar va goni singur; asta era o decizie irevocabilă. Fără discuţii, fără argumente bazate pe dragoste şi incertitudine... Căci acum avea o certitudine. Ştia cine este... ce fusese...; era vinovat, aşa cum bănuise.

O oră sau două, liniştiţi, nevorbind despre nimic. Privindu-se doar, iubindu-se. Iar apoi va pleca; ea nu va şti niciodată când, iar el nu-i va spune niciodată din ce cauză. Îi datora acest lucru; un timp o va durea, dar durerea va fi mult mai mică decât cea provocată de stigmatul lui Cain.

Cain!

Marie, Marie! Ce am făcut!

— Taxi! Taxi!

CAPITOLUL 18

Pleacă din Paris! Acum! Indiferent ce faci, las-o baltă şi pleacă! … Este un ordin de la guvernul tău. Ei vor ca tu să pleci de acolo. Vor ca el să rămână izolat.

Marie îşi strivi ţigara în scrumiera de pe noptieră, privirea căzându-i pe numărul vechi de trei ani din *Potomac Quarterly*, amintindu-i o clipă de jocul înfiorător pe care Jason o obligase să-l joace.

— Nu voi asculta! îşi spuse ea cu voce tare, tresărind la auzul propriei ei voci în încăperea goală.

Se duse la fereastră, aceeaşi fereastră unde stătuse el, privind afară, speriat, încercând s-o facă să înţeleagă.

Trebuie să aflu anumite lucruri… suficient cât să iau o hotărâre… dar poate nu chiar totul. O parte din mine trebuie să poată… fugi, dispărea. Trebuie să fiu în stare să-mi spun mie însumi că ceea ce a fost nu mai este şi că există posibilitatea să nu fi fost niciodată, pentru că eu nu-mi amintesc. Ceea ce un om nu-şi poate aminti nu există… pentru el.

— Dragul meu! Nu-i lăsa să-ţi facă una ca asta!

Cuvintele spuse cu glas tare acum n-o mai uimiră, căci el parcă ar fi fost acolo în cameră, ascultându-şi propriile cuvinte, dorind să fugă, să dispară… împreună cu ea. Dar ea ştia că el nu poate face acest lucru; că nu se poate mulţumi cu jumătăţi de adevăr sau cu trei sferturi dintr-o minciună. Vor ca el să rămână izolat.

Cine sunt ei? Răspunsul se afla în Canada, dar Canada era o altă capcană.

Jason avea dreptate în privinţa Parisului; simţea şi ea acest lucru. Nu ştia ce anume, dar ştia că se află aici. Dacă ar putea găsi măcar o singură persoană care să ridice vălul şi să-l facă să vadă că a fost manipulat, atunci poate că la alte întrebări ar fi uşor de răspuns, fără ca aceste răspunsuri să-l împingă spre autodistrugere. Omul pe care îl iubea trebuia să ajungă la convingerea că, indiferent ce ar fi făcut, făcuse cu mult mai puţin decât voiau duşmanii lui să se creadă, căci el nu servise decât ca pion, era ţapul ispăşitor. Dacă nu va reuşi să-l convingă, îl va pierde. Ei îl vor ucide.

Ei.

— Cine *sunteţi* voi? strigă ea la fereastră, către luminile Parisului. *Unde* sunteţi?

Simţi o adiere rece pe faţă, ca şi cum geamul s-ar fi topit brusc, lăsând să pătrundă înăuntru aerul nopţii. O clipă nu putu să respire. Clipa trecu… respiră iarăşi. Îi era teamă; i se mai întâmplase acelaşi lucru, în prima seară la Paris, când plecase de la cafenea ca să se întâlnească cu el la Muzeul Cluny. Mergea cu pas grăbit pe Saint-Michel, când se întâmplase; adierea rece, acel nod în gât. În acea clipă, nu departe de acolo, în Sorbona, Jason se hotărâse să nu mai vină spre ea.

— Încetează! strigă ea. E o nebunie!

Scutură din cap şi se uită la ceas. Era plecat de peste cinci ore. *Unde era?*

Bourne coborî din taxi în faţa hotelului din Montparnasse. Următorul ceas avea să fie cel mai dificil din scurta lui viaţă de care îşi amintea – o viaţă care înainte de Port Noir era un vid, iar de atunci încoace un coşmar. Coşmarul va continua, dar va trăi singur cu el; o iubea prea mult pe Marie, ca să-i ceară să-l trăiască împreună cu el. Va găsi o cale să dispară, luând cu sine orice dovadă care o lega de Cain. Va fi simplu; va pleca la o întâlnire inexistentă şi nu se va mai întoarce. Iar apoi, peste vreo oră, îi va scrie un bilet:

S-a terminat. Mi-am găsit săgeţile. Întoarce-te în Canada şi nu spun nimic, spre binele amândurora. Ştiu unde să te găsesc.

Ultima propoziţie nu era cinstită – nu o va căuta niciodată – dar trebuia să-i lase o speranţă cât de mică, să o facă să ia avionul spre Ottawa. Cu timpul, săptămânile petrecute de ei împreună se vor estompa, devenind un secret păstrat cu străşnicie, amintirea unei bogăţii de scurtă durată, pe care o va evoca uneori în clipe de linişte. Şi apoi gata, căci viaţa constă în amintiri vii; cele latente îşi pierd semnificaţia. Nimeni nu ştia asta mai bine decât el.

Străbătu holul salutându-l pe recepţioner, care abia îl băgă în seamă, apoi luă liftul până la etajul cinci. Înainte de a coborî, respiră adânc – trebuia să evite sa o alarmeze prin înfăţişarea lui sau prin vreun cuvânt. Ştia ce să-i spună; se gândise mult la asta, tot aşa cum îşi pregătise textul biletului pe care i-l va scrie.

— Aproape toată seara m-am plimbat, spuse el, ţinând-o în braţe, cu capul lipit de umărul lui, mângâindu-i părul roşcat… şi

simţind o durere sfâşietoare. Am urmărit nişte vânzătoare cadaverice, ascultând vorbăria lor fără noimă şi bând ceva ce ar fi trebuit să fie cafea. Les Classiques este o grădină zoologică, pierdere de vreme. Maimuţele şi păunii dau un întreg spectacol, dar nu cred ca cineva să ştie ceva. Mai există o singură posibilitate, dar s-ar putea să nu fie altceva decât un francez isteţ care să vrea să stoarcă nişte bani de la un american.

— Un el? întrebă Marie.

— Un tip care era la centrala telefonică, spuse Bourne, încercând să-şi alunge din minte imaginile cu explozii orbitoare, beznă şi vânt puternic pe care i le evoca acel chip pe care nu-l cunoştea şi totuşi îl ştia atât de bine; omul acela îi servea acum doar ca pretext. Am acceptat să mă întâlnesc cu el spre miezul nopţii, la Bastringue, pe rue Hautefeuille.

— Ce ţi-a spus?

— Foarte puţin, dar suficient cât să-mi trezească interesul. L-am văzut urmărindu-mă în timp ce puneam întrebări. Era destul de multă lume, aşa că am putut să mă mişc în voie, să discut cu personalul.

— Întrebări? Ce întrebări ai pus?

— Tot ce-mi trecea prin minte. Mai ales despre directoare, ori cum i s-o fi spunând. Ţinând seama de cele întâmplate azi după-masă, dacă ea ar fi fost omul de legătură al lui Carlos, ar fi trebuit să fie în pragul isteriei. Am văzut-o. Nu era; se comporta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, satisfăcută de vânzarea bună.

— Dar ea serveşte ca om de legătură, cum îi zici tu. D'Amacourt ţi-a explicat acest lucru. *La fiche.*

— Indirect. Ea primeşte un telefon şi i se spune ce să zică înainte de a da ea însăşi un alt telefon.

De fapt, îşi zise Jason, aşa şi stăteau lucrurile. Jacqueline Lavier era o legătură indirectă.

— Dar cum puteai să te plimbi pur şi simplu prin magazin, punând întrebări, fără să trezeşti suspiciuni? protestă Marie.

— Se poate, dacă te dai drept ziarist american care vrea să scrie un articol despre magazinele de pe Saint-Honore.

— Bine găsit, Jason.

— A ţinut. Nimeni nu vrea să fie lăsat pe din afară.

— Ce ai aflat?

— Ca majoritatea magazinelor de acest soi, Les Classiques are propriii săi clienţi, toţi bogaţi, cunoscându-se mai toţi între ei şi

cu obişnuitele intrigi conjugale şi adultere. Carlos a ştiut ce face. Acolo există permanent cineva care răspunde la telefon, dar nu este genul de telefon care să figureze într-o carte de telefoane.

— Asta ţi-au spus oamenii de acolo? întrebă Marie, uitându-se în ochii lui.

— Nu chiar atât de explicit, spuse el, dându-şi seama că Marie e neîncrezătoare. Mai toţi mi-au vorbit de talentul lui Bergeron, dar de la una se ajunge la alta. Îţi faci o imagine. Toţi par să graviteze către acea directoare. Din câte mi-am dat seama, ea este un izvor de informaţii mondene, deşi probabil că nu mi-ar putea spune altceva decât că i-a făcut cuiva o favoare – un serviciu – iar acel cineva s-ar dovedi că la rândul său a făcuto favoare altcuiva. Ar fi imposibil să dai de persoana care se află la originea lanţului slăbiciunilor.

— Şi ce e cu întâlnirea de la miezul nopţii, la Bastringue?

— Tipul a venit la mine când tocmai plecam şi mi-a spus ceva foarte ciudat. Jason n-avea nevoie să inventeze această parte a minciunii; citise cuvintele cu mai puţin de o oră în urmă, pe un bilet ce-i fusese înmânat într-un elegant restaurant din Argenteuil. Mi-a spus: „Poate că sunteţi ceea ce spuneţi că sunteţi, dar poate nu”. Atunci mi-a propus să bem mai târziu un pahar, undeva mai departe de Saint-Honore.

Bourne văzu că îndoielile Mariei încep să scadă. Reuşise s-o facă să accepte urzeala de minciuni. Şi de ce nu? El era un om cu o *abilitate imensă, extrem de inventiv*. Această apreciere nu-i i se părea dezgustătoare; el era Cain.

— Jason, spuneai că nu ai nevoie decât de un singur om. Poate că el e acela.

— Vom vedea.

Bourne se uită la ceas. Numărătoarea inversă până la plecarea lui începuse; nu mai putea să dea înapoi.

— Mai avem aproape două ore. Unde ai lăsat servieta?

— La Meurice. Am luat o cameră acolo.

— Hai să mergem să o luăm şi apoi să cinăm undeva. Tu n-ai mâncat, nu-i aşa?

— Nu… Marie avea o expresie ciudată. De ce să nu lăsăm servieta acolo unde e? Se află în siguranţă, nu trebuie să ne facem griji.

— Ar fi o problemă, dacă am fi nevoiţi să plecăm undeva de aici în grabă, spuse el aproape răstit, ducându-se la birou.

Acum totul este o chestiune de gradare, de a lăsa urme de

iritare să se strecoare în vorbe, în priviri, în atingeri. Nimic alarmant, nimic bombastic; cu o asemenea tactică ea ar ghici imediat. Doar atât cât să o facă să priceapă adevărul, atunci când îi va citi biletul. „S-a terminat. Mi-am găsit săgeţile…”

— Ce-i cu tine, dragul meu?

— Nimic. Cameleonul zâmbi. Sunt doar obosit şi probabil puţin descurajat.

— Pentru Dumnezeu, de ce? Un om ţi-a dat întâlnire în toiul nopţii, un om care lucrează la centrala telefonică. Poate că spusele lui te vor duce undeva. Şi eşti convins că legătura lui Carlos este acea femeie; nu se poate ca ea să nu fie în stare să-ţi spună *ceva* – de voie sau de nevoie.

— Nu ştiu dacă pot să-ţi explic. Ar trebui să înţelegi ce am descoperit acolo.

— Ce ai descoperit?

— Ce am descoperit. Este o altă lume, spuse Bourne, luând sticla de scotch şi un pahar. Oamenii sunt altfel. Totul este frumos, delicat şi frivol, cu o mulţime de spoturi luminoase şi catifea întunecată. Nimic nu este luat în serios în afară de bârfă. Oricine de acolo – inclusiv acea femeie – ar putea să fie o legătură a lui Carlos fără a avea habar, fără a bănui măcar. Un individ precum Carlos ar fi normal să se folosească de astfel de oameni; oricine în locul lui ar face-o, inclusiv *eu însumi*… Asta e ce am descoperit. Este deprimant.

— Şi ilogic. Indiferent ce crezi tu, indivizii aceia iau nişte decizii foarte conştiente. De ce crezi că ei nu gândesc? Şi ştii ce gândesc eu? Gândesc că eşti obosit şi flămând şi ai nevoie să bei ceva. Păcat că nu poţi renunţa la întâlnirea din noaptea asta. Ai trecut prin destule pentru o singură zi.

— Ştii că nu pot, spuse el aspru.

— Da, nu poţi, răspunse ea împăciuitoare.

— Iartă-mă, sunt urâcios.

— Da, îmi dau seama. Se îndreptă spre baie. Mă aranjez puţin şi putem pleca. Toarnă-ţi un pahar, dragul meu. Eşti nervos.

— Marie?

— Da.

— Încearcă să înţelegi. Ceea ce am descoperit acolo m-a tulburat. Credeam că o să fie altfel. Mai uşor.

— Cât timp tu ai fost acolo, Jason, eu am stat aşteptând. Neştiind ce se întâmplă. Nici asta n-a fost uşor.

— Parcă era vorba să telefonezi în Canada. N-ai sunat?

Marie rămase o clipă locului.

— Nu, spuse ea. Era prea târziu.

Uşa de la baie se închise în urma ei. Bourne se duse la birou, deschise sertarul şi scoase o hârtie. Luă pixul şi scrise cuvintele:

S-a terminat. Mi-am găsit săgeţile. Întoarce-te în Canada şi nu spune nimic, spre binele amândurora. Ştiu unde să te găsesc.

Împături hârtia, o puse într-un plic, apoi scoase din portofel bancnote franceze şi elveţiene şi le vârî şi pe ele în plic. Îl lipi şi scrise pe el: MARIE.

Ar fi dorit să adauge: *Iubita mea, scumpa mea iubită.*

Dar n-o făcu. Nu putea s-o facă.

Uşa de la baie se deschise. Jason îşi puse plicul în buzunarul de la haină.

— Ai terminat repede, spuse el.

— Da? Mie nu mi s-a părut. Ce faci?

— Căutam un pix, spuse el. Dacă tipul ăla are ceva să-mi spună, vreau să am cu ce să-mi notez.

Marie se uită la paharul uscat, gol, de pe birou.

— Văd că n-ai băut.

— N-am folosit paharul.

— Aha. Mergem?

Aşteptară pe coridor să vină liftul. Tăcerea dintre ei era penibilă, aproape insuportabilă. Jason o luă de mână. La această atingere, Marie îl strânse tare, căutându-i privirea, ochii ei spunându-i că stăpânirea ei de sine era pusă la grea încercare şi nu pricepea de ce. Percepuse semnalele tăcute ce făceau parte din numărătoarea inversă ireversibilă, preludiul plecării lui.

O, Doamne, te iubesc atât de mult. Eşti lângă mine, îţi simt atingerea şi eu sunt pe cale să mor. Dar nu se poate să mori şi tu cu mine. Nu trebuie. Eu sunt Cain.

— Ne descurcăm noi, îi spuse el.

Cuşca de metal a liftului se opri în faţa lor. Jason trase grilajul de alamă, apoi deodată înjură încet.

— Of, Iisuse, l-am uitat!

— Ce ai uitat?

— Portofelul. L-am lăsat în sertarul de la birou, înainte de a pleca la Saint-Honore, în caz că se ivea vreun bucluc. Aşteaptă-mă jos în hol. Vin şi eu imediat.

O împinse pe Marie cu blândeţe în lift, apoi trase grilajul. Apucă să-i vadă privirea uimită. Se întoarse repede înapoi în cameră.

Acolo, scoase plicul din buzunar şi îl puse la baza lămpii de pe noptieră. Îl privi o clipă, cu o suferinţă insuportabilă.

— Adio, iubirea mea, şopti el.

Bourne aştepta sub ploaia măruntă, în faţa Hotelului Meurice de pe rue de Rivoli, uitându-se după Marie prin uşile de sticlă de la intrare. O văzu la recepţie, semnând pentru servietă, care îi fu înmânată imediat. Apoi, ceru nota de plată pentru o cameră care abia fusese ocupată de şase ore. Recepţionerul era, în mod evident, nedumerit. Astea nu erau maniere pentru un oaspete al unui asemenea hotel. Până la urmă, după vreo două minute, i se aduse nota şi plăti.

Marie ieşi. Îi dădu servieta, cu un surâs forţat pe buze.

— Tipul ăla m-a privit cam reprobator. Îşi închipuie probabil că am folosit camera pentru cine ştie ce.

— Ce i-ai spus? întrebă Bourne.

— Că mi-am schimbat planurile, atâta tot.

— Bun, cu cât mai puţin, cu atât mai bine. Numele tău figurează pe fişa de înregistrare. Gândeşte-te la un motiv pentru care ai fost aici.

— Să mă gândesc?… *Eu* să mă gândesc? Marie se uită în ochii lui, zâmbetul dispărându-i.

— Voiam să spun că o să găsim noi un motiv. Fireşte.

— Fireşte.

— Hai să mergem.

O luară spre colţul străzii, mergând prin ploaia măruntă, pâcla fiind tot mai densă. Cu siguranţă că avea să se pornească o ploaie puternică. Jason o luă de braţ – nu pentru a o ghida, nici măcar din curtoazie – numai pentru a-i simţi atingerea. Mai avea atât de puţin.

Eu sunt Cain. Eu sunt moartea.

— N-am putea merge mai încet? întrebă brusc Marie.

— Poftim?

Bourne îşi dădu seama că pur şi simplu alerga. Pentru câteva clipe, fusese iarăşi în labirint. Se uită înainte şi găsi un pretext; la colţ, un taxi liber oprise lângă un chioşc cu ziare.

— Vreau să prindem taxiul ăla, spuse el, fără să încetinească. Acuşi o să toarne cu găleata.

Ajunseră la colţ, gâfâind amândoi, dar taxiul demarase şi o cotise la stânga. Jason se uită în sus, spre cerul nopţii, simţind picături tot mai mari pe obraz. Ploaia se pornise. Aruncă o privire

spre Marie care, în lumina de la chioşcul de ziare, se înfiorase din cauza aversei neaşteptate. Nu, nu se înfiorase… se uita cu ochi mari la ceva, de parcă nu-i venea să creadă, şocată. Deodată, Marie scoase un ţipăt şi îşi duse mâna dreaptă la gură, muşcându-şi degetele. Bourne o luă în braţe, presându-i capul pe pieptul lui; Marie nu înceta să ţipe.

Se întoarse, încercând să descopere cauza acestei crize subite. O văzu şi în acea fracţiune de secundă îşi dădu seama că numărătoarea inversă era anulată. Comisese cea mai mare nelegiuire; nu o putea părăsi. Nu acum, nu încă.

Pe geamul chioşcului era ediţia de dimineaţă a unui ziar de senzaţie, titlurile negre sărind în ochi sub cercurile de lumină:

UCIGAŞUL LA PARIS.
FEMEIE CĂUTATĂ PENTRU OMORURILE DE LA ZURICH
SUSPECTĂ ÎN FURTUL A MAI MULTOR MILIOANE.

Sub aceste cuvinte era o fotografie a Mariei St. Jacques.

— Opreşte-te, şopti Jason, încercând să o ferească cu trupul lui de privirile curioase ale vânzătorului de ziare.

Scoase din buzunar câteva monede pe care le aruncă pe tejghea, înhăţă două ziare şi o împinse înainte pe strada întunecoasă, măturată de ploaie.

Acum se aflau amândoi în labirint.

Bourne deschise uşa şi o lăsă pe Marie să intre prima. Ea rămase nemişcată, uitându-se la el, cu chipul palid şi speriat, respiraţia gâfâită, un amestec de teamă şi furie.

— Îţi aduc ceva de băut, spuse Jason, ducându-se la birou. În timp ce turna, îşi zări în oglindă propria imagine; îi venea să spargă sticla, într-atât îi devenise de odios acel chip. Ce naiba făcuse? O, Doamne!

Eu sunt Cain. Eu sunt moartea.

O auzi pe Marie scoţând un strigăt scurt şi se întoarse prea târziu însă pentru a o mai opri, fiind prea departe ca să poată să-i smulgă din mână acel lucru oribil. Iisuse, uitase. Marie găsise plicul de pe noptieră şi acum citea biletul lui. Strigătul ei era un urlet sfâşietor, de durere.

— *Jasonnn!…*

— Te rog, nu! Alergă şi o luă în braţe. Nu contează! Nu mai contează! strigă el neajutorat, văzând lacrimile ce i se

rostogoleau pe obraji. Ascultă-mă! Asta a fost înainte, nu acum.

— Voiai să pleci! Doamne, voiai să mă părăseşti! Ochii ei deveniră sticloşi, două cercuri oarbe, pline de panică. Am ştiut! Am simţit!

— Eu te-am făcut să simţi! spuse el, obligând-o să-l privească. Dar acum s-a terminat. Nu te voi părăsi. Ascultă-mă. Nu te voi părăsi!

Ea ţipă iarăşi.

— Nu puteam să respir!… Era atât de frig! O cuprinse în braţe.

— Trebuie să o luăm de la început. Încearcă să mă înţelegi. Acum e altceva – şi nu pot să schimb ceea ce a fost – dar nu te voi părăsi. Nu acum.

Ea îşi propti palmele în pieptul lui, împingându-l la o parte cu chipul răvăşit de lacrimi dat pe spate, implorându-l.

— De ce, Jason? De ce?

— Mai târziu. Nu acum. Nu spune nimic. Stai la mine în braţe.

Minutele trecură şi, treptat, Marie se linişti, revenind la realitate. Bourne o duse să se aşeze pe fotoliu şi se lăsă în genunchi lângă ea, ţinând-o de mână.

— Ce ai zice acum să bei ceva? întrebă el în cele din urmă.

— Cred că da. Ai turnat de mult în pahar.

— Nu se trezeşte.

Se duse la birou şi luă două pahare umplute până la jumătate cu whisky.

— Ţi-e mai bine?

— Mă simt mai calmă. Încă derutată… speriată, bineînţeles. Şi poate că şi supărată. Nu-s sigură. Sunt prea speriată ca să mă gândesc la asta. Bău din pahar, închizând ochii, lăsându-şi capul pe speteaza fotoliului. De ce ai făcut asta, Jason?

— Pentru că am crezut că trebuia s-o fac.

— Ăsta nu e un răspuns. Merit mai mult de atât.

— Da, aşa e şi ţi-l voi da. Acum trebuie s-o fac fiindcă trebuie să ştii; trebuie să înţelegi. Trebuie să te protejezi pe tine însăţi.

— Să mă protejez…

— O să-ţi spun mai târziu, o întrerupse el. Totul, dacă vrei. Dar primul lucru pe care îl avem de făcut este să ştim ce s-a întâmplat. Nu cu mine, ci cu tine. Cu asta trebuie să începem. Eşti în stare?

— Ziarul?

— Da.

— Dumnezeu mi-e martor că mă interesează, spuse ea, cu un zâmbet abia schiţat.

— Poftim.

Jason îi întinse unul din cele două ziare pe care le aruncase pe pat.

— Să citim amândoi.

— Fără jocuri.

— Fără jocuri.

Citiră în tăcere articolul lung, care relata despre morţii şi intrigile de la Zurich. Din când în când, Marie scotea o exclamaţie, şocată de cele ce citea; alteori, scutura din cap, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Bourne nu spuse nimic. Vedea mâna lui Ilici Ramirez Sanchez. *Carlos îl va urmări pe Cain până la capătul pământului. Carlos îl va ucide.* Marie St. Jacques era o cantitate neglijabilă, o momeală majoră în cursa întinsă lui Cain.

Eu sunt Cain. Eu sunt moartea.

Articolul era de fapt două articole – un amestec ciudat de fapte şi supoziţii, speculaţii trecând pe primul plan acolo unde se sfârşeau dovezile. În prima parte se vorbea de o angajată a guvernului canadian, o economistă, Marie St. Jacques, care fusese prezentă la locul a trei omoruri, amprentele ei digitale fiind confirmate de guvernul canadian. În plus, poliţia găsise o cheie de hotel de la Carillon du Lac, pierdută, pare-se, în cursul violenţelor de pe Guisan Quai. Era cheia de la camera Mariei St. Jacques, pe care i-o dăduse recepţionerul care o ţinea bine minte – îşi amintea că ar fi fost foarte tulburată. Ultima probă era un pistol descoperit nu departe de Steppdeckstrasse, într-o alee aflată în apropiere de locul a alte două omoruri. Cei de la balistică susţineau că ar fi arma crimei şi iar existau amprente, din nou confirmate de către guvernul canadian. Îi aparţineau femeii. Marie St. Jacques.

În acest punct, articolul se îndepărta de fapte. Vorbea de zvonuri de pe Bahnhofstrasse, referitoare la un furt de mai multe milioane de dolari, comis prin manipulare pe computer a unui cont numerotat, confidenţial, aparţinând unei corporaţii americane numite Treadstone Şaptezeci şi Unu. Se dădea şi numele băncii; bineînţeles, Gemeinschaft. Dar tot restul era neclar, învăluit în mai mult speculaţii decât fapte.

Conform unor surse „nenumite”, un bărbat american, având codurile potrivite, transferase milioane la o bancă din Paris, noul cont fiind pus pe numele unor persoane care urmau să intre în

posesia lui. Aceste persoane aşteptau la Paris şi, după confirmarea transferului, au retras milioanele şi au dispărut. S-a constatat că succesul operaţiunii s-a datorat faptului că americanul a obţinut codurile aferente contului de la Gemeinschaft penetrând combinaţia numerică a băncii referitoare la anul, luna şi ziua înscrierii, procedură standard pentru conturile confidenţiale. Doar o analiză computerizată sofisticată permite o astfel de operaţiune, precum şi o bună cunoaştere a practicilor bancare elveţiene. Întrebat, un funcţionar superior al băncii, Herr Walther Apfel, a admis că o investigaţie era în curs în legătură cu compania americană, dar, conform legii elveţiene, „banca nu va mai face alte comentarii – în faţa nimănui”.

Aici se clarifică legătura cu Marie St. Jacques. Ea era descrisă ca o economistă foarte competentă în materie de proceduri bancare internaţionale, precum şi o pricepută programatoare pe computer. Era bănuită de complicitate, cunoştinţele ei fiind necesare pentru furturi de mari proporţii. Şi exista un complice de sex masculin; se zicea că ar fi fost văzută în compania lui la Carillon du Lac.

Marie termină prima de citit şi lăsă ziarul să cadă pe podea. La acest sunet, Bourne ridică ochii. Ea se uita la perete, cu o expresie perfect senină, ciudată, pe chip. Jason termină repede de citit, deprimat şi disperat şi, pentru o clipă, fără grai. Apoi îşi regăsi glasul.

— Minciuni şi totul numai din cauza mea, din cauza a cine şi ce sunt eu. Dacă dau de tine, mă găsesc pe mine. Îmi pare rău, mai rău decât îţi poţi închipui.

Marie îşi desprinse privirea de pe perete şi se uită la el.

— Treaba merge mult mai adânc decât nişte simple minciuni, Jason. Există prea mult adevăr pentru nişte simple minciuni.

— Adevăr? Singurul adevăr este că ai fost la Zurich. Nu te-ai atins de nici o armă, n-ai fost în acea alee de lângă Steppdeckstrasse, n-ai pierdut nici o cheie de la hotel şi nu te-ai apropiat nici o clipă de Gemeinschaft.

— De acord, dar nu ăsta-i adevărul la care mă refeream eu.

— Atunci care e?

— Gemeinschaft, Treadstone Şaptezeci şi Unu, Apfel. Astea sunt adevărate, iar faptul că au fost menţionate – în special admisiunea lui Apfel – este incredibil. Bancherii elveţieni sunt oameni prudenţi. Nu iau în derâdere legile, nu la acest mod;

pedepsele cu închisoarea sunt mult prea severe. Statutele privind confidenţialitatea bancară sunt printre cele mai sacrosancte în Elveţia. Apfel ar putea să ajungă la închisoare pe ani de zile pentru că a spus ceea ce a spus, chiar şi pentru a fi pomenit de un asemenea cont şi cu atât mai mult pentru a-l fi confirmat nominal. Decât dacă nu cumva i s-a ordonat să spună ceea ce a spus, de către o autoritate destul de puternică pentru a contraveni legilor. Marie se opri, aţintindu-şi privirea pe perete. De ce? De ce au băgat în toată treaba asta Banca Gemeinschaft, compania Treadstone şi pe Apfel?

— Ţi-am spus. Ei mă vor pe mine şi ştiu că suntem împreună. Carlos ştie că suntem împreună. Dacă te găseşte pe tine, mă găseşte pe mine.

— Nu, Jason, asta merge mai departe decât Carlos. Tu chiar nu înţelegi legile elveţiene. Nici măcar Carlos n-ar putea face ca ele să fie ignorate în asemenea măsură. Aici nu e o poveste, sunt două. Amândouă construite din minciuni, prima legată de a doua prin speculaţii lipsite de substanţă – speculaţii publice – despre o criză bancară, care în mod normal n-ar fi niciodată făcută publică, decât dacă şi numai după ce o investigaţie serioasă, secretă, ar fi dovedit faptele. Iar a doua poveste – declaraţia categoric falsă că de la Gemeinschaft au fost furate milioane – a fost grefată pe povestea la fel de falsă că eu aş fi căutată pentru a fi ucis la Zurich trei oameni. A fost adăugată. În mod deliberat.

— Explică-mi şi mie, te rog, de ce.

— Este aici, Jason. Crede-mă când îţi spun; este chiar sub ochii noştri.

— Ce anume?

— Cineva încearcă să ne transmită un mesaj.

CAPITOLUL 19

Automobilul cu număr de armată gonea spre sud, pe East River Drive din Manhattan, farurile sale luminând vârtejurile zăpezii de sfârşit de iarnă. Maiorul de pe bancheta din spate dormita, ghemuit într-un colţ, cu picioarele întinse în diagonală. În braţe avea o servietă de al cărei mâner era prinsă cu o clemă metalică o coardă de nailon, care coardă intra pe sub mâneca dreaptă de la vestonul lui, fiind prinsă de centura din talie. Sistemul de securitate nu fusese scos decât de două ori în ultimele nouă ore. O dată la plecarea maiorului de la Zurich şi pe urmă la sosirea lui pe Aeroportul Kennedy. În ambele locuri, membri ai personalului guvernamental SUA supraveghează cu atenţie vameşii – mai exact, supraveghează servieta. Nu li se spusese de ce trebuie s-o facă, dar la cea mai mică abatere de la procedurile obişnuite – adică dacă s-ar fi manifestat prea mult interes faţă de servietă – trebuiau să intervină. La nevoie, cu armele.

Deodată, se auzi o sonerie silenţioasă; maiorul deschise ochii şi îşi ridică mâna stângă. Era soneria de la ceasul lui de mână. Se uită la al doilea cadran al ceasului, făcut să meargă după două fuse orare. Primul era potrivit după ora din Zurich, iar al doilea după cea a New York-ului. Alarma fusese pusă să sune cu douăzeci şi patru de ore în urmă, când ofiţerul recepţionase ordinele telegrafiate. Transmisia trebuia să înceapă în următoarele trei minute. Asta, îşi zise maiorul, dacă şeful lui, Cur-de-Fier, era tot atât de punctual cum le cerea subordonaţilor săi să fie. Ofiţerul se întinse, având grijă să nu-i cadă servieta şi se aplecă în faţă, adresându-se şoferului.

— Sergent, pune te rog aparatul pe 1430 megahertzi.

— ’nţeles.

Sergentul apăsă pe două clapete ale aparatului de radio de sub bord, apoi răsuci butonul până la frecvenţa de 1430.

— Gata, dom’ maior.

— Mulţumesc. Crezi că microfonul ajunge până aici în spate?

— Nu ştiu, n-am mai încercat.

Şoferul luă microfonul mic de plastic de pe suportul lui şi întinse firul în spirală peste speteaza scaunului.

— Pare-se că ajunge, spuse el.

În difuzor se auzi un fâsâit, emiţătorul scanând şi bruind electronic frecvenţa. Mesajul avea să urmeze în câteva secunde.

— Treadstone? Treadstone, confirmă, te rog.

— Treadstone pe recepţie, spuse maiorul Gordon Webb. Vă aud clar. Continuaţi!

— Care îţi este poziţia?

— Cam la o milă sud de Triborough, pe East River Drive, spuse maiorul.

— Cronometrajul tău este bunicel.

— Mă bucur să aud asta. Mă unge pe suflet... sir.

Urmă o scurtă pauză, comentariul maiorului nefiind gustat.

— Mergi pe East Seventy-first, numărul 139. Confirmă repetând..

— Înţeles.

— Încheiat.

Webb închise butonul de emisie şi îi întinse microfonul şoferului.

— Uită adresa asta, sergent. Acum numele tău este pe o listă foarte scurtă.

— ’nţeles, dom’ maior. Oricum, pe chestia asta nu se aud decât fâsâituri. Dar dat fiind că eu nu ştiu unde este şi aceste roţi n-au ce căuta acolo, unde vreţi să vă las?

Webb zâmbi.

— La nu mai mult de două străzi distanţă. Aş risca să adorm în şanţ dacă ar trebui să merg pe jos mai mult de atât.

— Ce ziceţi de intersecţia dintre Lexington Avenue şi Seventy-second?

— Asta înseamnă la două străzi?

— Nu mai mult de trei.

— Dacă-s trei, eşti soldat prost.

— Atunci n-aş mai putea să vin să vă iau mai târziu, dom’ maior. Soldaţii proşti nu-s autorizaţi pentru astfel de treburi.

— Cum spui tu, sergent.

Webb închise ochii. După doi ani, avea să vadă Treadstone Şaptezeci şi Unu. Ştia că ar fi trebuit să aibă un sentiment de nerăbdare, dar nu-l avea. Tot ce simţea era oboseală şi o senzaţie de zădărnicie. *Ce se întâmplase?*

Zgomotele oraşului îi evocau amintiri de demult, zgomote stridente din junglă, care se contopeau într-unul singur. Şi apoi acea noapte, când l-au înconjurat din toate părţile lumini orbitoare şi explozii sacadate spunându-i că avea să moară. Dar

nu a murit; o minune înfăptuită de un om care i-a redat viaţa. Şi anii au trecut, însă acea noapte, acele zile nu le va uita niciodată. Ce naiba se întâmplase?

— Am ajuns, dom' maior.

Webb deschise ochii, ştergându-şi cu mâna broboanele de transpiraţie de pe frunte. Se uită la ceas, apucă servieta şi se întinse să deschidă portiera.

— Voi fi aici între ora unsprezece şi unsprezece şi jumătate, sergent. Dacă nu găseşti loc de parcare, fă ture pe aici şi o să te găsesc eu.

— Bine, domnule. Şoferul se răsuci spre el. Aţi putea să-mi spuneţi dacă mai târziu avem de făcut un drum mai lung?

— De ce? Ai alt client?

— Cum puteţi spune aşa ceva? Ştiţi bine că sunt la dispoziţia dumneavoastră până îmi daţi drumul. Numai că monştrii ăştia blindaţi înghit la benzină precum Sherman-urile de pe vremuri. Dacă avem de mers departe, e mai bine să-i fac plinul.

— Scuză-mă. Bun. Uite ce e, oricum va trebui să afli tu unde este, pentru că eu nu ştiu. Mergem la un aerodrom privat, la Madison, în New Jersey. Trebuie să fiu acolo cel târziu la unu după miezul nopţii.

— Am o vagă idee pe unde este, spuse şoferul. Dar de la unsprezece şi jumătate nu ne rămâne suficient timp.

— OK, atunci la unsprezece. Şi-ţi mulţumesc.

Webb coborî din maşină şi aşteptă până ce aceasta se înscrise în traficul de pe Seventy-second Street. Apoi o porni spre Seventy-first Street.

Patru minute mai târziu se afla în faţa unei case de piatră a cărui arhitectură bogată şi totodată discretă se potrivea cu casele învecinate de pe strada mărginită de copaci. Era o stradă liniştită, o stradă care inspira opulenţă. Era ultimul loc din Manhattan unde cineva ar fi putut bănui că îşi are sediul una dintre cele mai secrete operaţiuni speciale din ţară. Iar de cu douăzeci de minute în urmă maiorul Webb făcea parte din cei numai opt sau zece oameni din ţară care ştiau de existenţa ei.

Treadstone Şaptezeci şi Unu.

Urcă treptele, ştiind că apăsarea greutăţii lui pe barele de metal încastrate în piatră declanşa mecanisme electronice care la rândul lor puneau în mişcare aparate de filmat, redând imaginea lui pe ecrane din interior. În afară de asta, nu ştia mare lucru. Doar că Treadstone Şaptezeci şi Unu nu închidea

niciodată; funcţiona şi era monitorizată douăzeci şi patru de ore pe zi de câteva persoane alese cu grijă, a căror identitate nu era cunoscută.

Ajunse pe ultima treaptă şi apăsă pe sonerie, o sonerie obişnuită dar, din câte îşi dădu seama maiorul, pentru o uşă nu tocmai obişnuită. Panoul gros de lemn era prins de o placă de oţel aflată în dosul lui, ornamentele de fier fiind de fapt niturile de prindere, iar mânerul sferic de alamă ascundea un senzor ce făcea ca mai multe bare de oţel să intre instantaneu în lăcaşurile lor, dacă, atunci când era conectată alarma, cineva atingea acel mâner. Webb se uită în sus la ferestre. Ştia că fiecare panou de sticlă era gros de un ţol, putând să reziste la impactul unui glonţ de 8 mm. Treadstone Şaptezeci şi Unu era o fortăreaţă.

Uşa se deschise şi, fără să vrea, maiorul zâmbi în faţa acelei apariţii total neaşteptate. Era o femeie elegantă, subţirică, cu părul cărunt şi trăsături aristocratice. Vocea ei se potrivea cu înfăţişarea; o voce cultivată la cele mai bune şcoli de pe Coasta de Est.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră, domnule maior, că aţi venit pe la noi. Jeremy ne-a scris că s-ar putea să treceţi pe aici. Intraţi. E o plăcere să vă revedem.

— Şi eu mă bucur să vă revăd, răspunse Webb, păşind în vestibulul decorat cu mult gust, terminându-şi spusele după ce uşa se închise: dar nu-mi amintesc unde ne-am mai văzut.

Femeia râse.

— O, am luat de atâtea ori cina împreună.

— Cu Jeremy?

— Bineînţeles.

— Cine e Jeremy?

— Un nepot devotat, care este şi prietenul dumneavoastră devotat. Un tânăr fermecător; păcat că nu există. Femeia îl conduse pe un culoar lung. Asta este pentru urechile vecinilor, dacă se întâmplă să treacă vreunul prin faţa casei. Haideţi, sunteţi aşteptat.

Trecură de o arcadă ce dădea într-un living spaţios. Maiorul aruncă o privire. În faţa ferestrelor, un pian cu coadă şi lângă el o harpă; şi peste tot – pe pian şi pe măsuţele lustruite ce luceau în lumina discretă a lămpilor – se aflau fotografii în rame de argint, suveniruri ale unui trecut plin de prosperitate şi eleganţă. Iahturi, bărbaţi şi femei pe puntea unor nave de croazieră, câteva portrete de militari. Precum şi două poze cu cineva călare,

pregătit pentru un meci de polo. Era o încăpere exact aşa cum te aşteptai să găseşti într-o casă de pe această stradă. Ajunseră la capătul culoarului, la o uşă mare de mahon, ornată cu sculpturi şi fier forjat, care făceau parte din sistemul de securitate. Dacă există cumva o cameră de luat vederi cu infraroşii, Webb nu reuşi s-o descopere. Femeia căruntă apăsă pe o sonerie invizibilă; maiorul auzi un uşor zumzet.

— Prietenul dumneavoastră a sosit, domnilor. Lăsaţi pocherul şi treceţi la treabă. Deschide, Iezuitule.

— Iezuitule? întrebă Webb, mirat.

— O glumă veche, îi răspunse femeia. De pe vremea când dumneavoastră probabil vă jucaţi încă în nisip şi vă strâmbaţi la fetiţele de pe stradă.

Uşa se deschise, în cadrul ei apărând figura vârstnică, dar cu ţinuta încă dreaptă, a lui David Abbott.

— Mă bucur să vă văd, domnule maior, spuse fostul Călugăr Tăcut din Serviciile Secrete, întinzându-i mâna.

— Mă bucur că sunt aici, sir.

Lângă Abbott se ivi un alt bărbat, vârstnic, cu înfăţişare impozantă.

— Un prieten de-al lui Jeremy, fără-ndoială, spuse el, cu umor în glas. Regret nespus, tinere, că nu avem timp pentru prezentări. Haide, Margaret, sus e un foc foarte plăcut. Se întoarse spre Abbott. Mă anunţi când plecaţi, David?

— Eu cred că la ora obişnuită, răspunse Călugărul. Lor o să le arăt eu cum să te sune.

Abia atunci Webb îşi dădu seama că în încăpere se mai afla şi un al treilea bărbat; era în umbră, în fundul camerei şi maiorul îl recunoscu de-ndată. Acesta era Elliott Stevens, asistentul principal al preşedintelui Statelor Unite – unii ziceau *alter ego*-ul său. Un bărbat de patruzeci şi ceva de ani, suplu, cu ochelari, cu un aer modest ce inspira totuşi autoritate.

— O să aştept.

— Pe data viitoare, continuă Abbott. Mulţumesc, Soră Meg. Perechea plecă, închizând uşa în urma ei. Webb rămase o clipă privind după ei. Se potriveau atât de perfect cu încăperea pe care o văzuse, cu această stradă liniştită, de o discretă opulenţă.

— Îi cunoaşteţi de mult, nu-i aşa?

— S-ar putea zice că de o viaţă, răspunse Abbott. El face iahting şi l-am folosit în Marea Adriatică, să transporte materiale pentru operaţiunile din Iugoslavia ale lui Donovan. Mihailovic a

spus o dată că omul ăsta e în stare să facă şi vremea să i se supună, aşa curaj are. Şi nu te lăsa păcălit de graţia Sorei Meg. A fost una din fetele lui Intrepid, o piranha cu dinţi foarte ascuţiţi.

— Au o poveste nemaipomenită.

— Care nu va fi niciodată spusă, zise Abbott, încheind subiectul. Vreau să ţi-l prezint pe Elliot Stevens. Nu cred că e nevoie să-ţi spun cine este. Webb, Stevens. Stevens, Webb.

— Sună ca o firmă de avocaţi, spuse Stevens amabil, traversând camera, cu mâna întinsă. Mă bucur să te cunosc, Webb. Ai călătorit bine?

— Aş fi preferat transportul militar. Nu pot să sufăr liniile aeriene comerciale. Credeam că un vameş de la Aeroportul Kennedy o să-mi taie şi căptuşeala de la servietă.

— Arăţi mult prea respectabil în uniforma asta, spuse râzând Călugărul. Aşa că trebuie să fii vreun contrabandist.

— Eu tot n-am înţeles ce rost avea uniforma, spuse maiorul, ducând servieta pe o masă lungă de lângă perete şi desfăcându-şi de la centură coarda de nailon.

— Nu cred că e nevoie să-ţi spun, răspunse Abbott, că deseori cea mai bună securitate o poţi obţine fiind cât mai bătător la ochi. În acest moment, un ofiţer din serviciul de informaţii al armatei, dând târcoale prin Zurich, în secret, ar fi putut trezi bănuieli.

— Atunci, zău că nici eu nu înţeleg, spuse asistentul de la Casa Albă. O prezenţă pe faţă nu este şi mai alarmantă?

— Călătoria lui Webb la Zurich a fost un control consular de rutină şi toată lumea ştie ce e cu controalele astea. Nimeni nu păcăleşte pe nimeni. Rostul lor este să se găsească noi surse, să se plătească informatorii. Sovieticii fac asta tot timpul; nici măcar nu-şi dau osteneala să o ascundă. Sincer să fiu, nici noi.

— Dar nu ăsta a fost scopul călătoriei lui, spuse Stevens, care începea să înţeleagă. Deci ce sare în ochi ascunde ceea ce nu trebuie să se ştie.

— Exact.

— Pot să te ajut? întrebă asistentul prezidenţial, uitându-se la Webb care încerca să scoată coarda de nailon.

— Dacă vreţi să trageţi de ea.

— Eu ştiam că se folosesc lanţuri prinse de încheietura mâinii.

— De prea multe ori au fost tăiate mâini, explică maiorul, zâmbind la reacţia lui Stevens. În nailon se află un fir de oţel.

Degajă servieta şi o deschise pe masă, apoi aruncă o privire în

jur, la încăperea elegant mobilată având în fund uşi mari de sticlă ce păreau să dea spre o grădină, căci se zăreau contururile unui zid înalt.

— Deci ăsta e Treadstone Şaptezeci şi Unu. Nu este aşa cum îmi imaginam eu.

— Elliot, te rog, trage iarăşi draperiile, spuse Abbott.

Se duse apoi la bibliotecă, deschise o uşiţă din partea de jos şi băgă mâna înăuntru. Se auzi un fâsâit uşor, întreaga bibliotecă ieşi din perete şi se răsuci încet spre stânga. De partea cealaltă se afla o consolă radio electronică, una din cele mai sofisticate pe care le văzuse vreodată Gordon Webb.

— Asta seamănă mai mult cu ce ţi-ai imaginat tu? întrebă Călugărul.

— Iisuse...

Maiorul fluieră în timp ce studia cadranele, reglajele, canalele de frecvenţă şi mecanismele de scanere de pe panouri. La Pentagon se găseau echipamente mult mai complicate, dar acesta era o versiune în miniatură a celei mai bune dotări ale unei antene de serviciu de informaţii.

— Şi mie mi-ar veni să fluier, spuse Stevens, stând în faţa draperiei groase. Dar domnul Abbott mi-a arătat deja locurile. Ăsta e doar începutul. Încă vreo câteva butoane şi acest loc ar arăta ca o bază aeriană strategică din Omaha.

— Dar aceleaşi butoane transformă totul la loc în biblioteca elegantă a unei case din East Side.

Abbott apăsă pe un buton şi în câteva secunde enorma consolă fu înlocuită de rafturi de cărţi. Se duse apoi la celălalt corp al bibliotecii, apăsând pe un buton din dulăpiorul de jos; biblioteca ieşi din perete şi în locul ei se iviră fişiere mari. Călugărul scoase o cheie şi deschise un sertar.

— Nu vreau să-ţi fac o demonstraţie, Gordon. După ce terminăm, vreau să te uiţi prin astea. O să-ţi arăt unde e butonul care le închide la loc. Dacă ai vreo problemă, te va ajuta gazda noastră.

— Ce să caut?

— Vom ajunge şi la asta. Deocamdată vreau să aud despre Zurich. Ce ai aflat?

— Iertaţi-mă, domnule Abbott, îl întrerupse Stevens. Eu pricep mai încet fiindcă toate astea sunt noi pentru mine. Dar mă gândeam la ceva ce aţi spus adineauri în legătură cu călătoria maiorului Webb.

— Ce anume?

— Spuneaţi că aparent a fost un control de rutină.

— Exact.

— De ce? Prezenţa maiorului era menită să-i deruteze pe cei de la Zurich, nu Washington-ul.

Călugărul zâmbi.

— Nu degeaba te ţine preşedintele pe lângă el. Nu ne-am îndoit nici o clipă că, cumpărând diverşi oameni, Carlos a reuşit să pătrundă în diverse cercuri din Washington. Se pricepe să-i găsească pe cei nemulţumiţi şi le oferă ceea ce le lipseşte. Un Carlos nu ar putea să reziste fără astfel de oameni. Nu trebuie să uiţi că el nu vinde doar moarte, ci şi secrete. Foarte adesea sovieticilor, fie şi numai spre a le dovedi că s-au pripit dându-l afară.

— Preşedintele o să vrea să afle despre treaba asta. Ar explica mai multe lucruri.

— Doar pentru asta eşti aici, nu-i aşa?

— Cred că da.

— E o bună introducere pentru cele întâmplate la Zurich, spuse Webb, luând servieta şi ducându-se să se aşeze într-un fotoliu. Scoase dosarele din servietă şi le înşiră la picioarele lui, apoi luă în mână câteva foi. Poate că voi nu v-aţi îndoit nici o clipă de faptul că el are oameni la Washington, dar eu pot să vi-l confirm.

— Unde? În Treadstone?

— Nu există dovezi clare în acest sens, dar nu-i exclus. A găsit acea *fiche*. Şi a modificat-o.

— Doamne-Dumnezeule! Cum?

— Cum, nu pot decât să bănuiesc. Dar prin cine, ştiu.

— Cine?

— Un individ pe nume Koenig. Până cu trei zile în urmă răspundea de verificările primare la Gemeinschaft Bank.

— Cu trei zile în urmă? Da’ unde-i acum?

— Mort. Un accident de maşină bizar, pe un drum pe care mergea zi de zi. Iată raportul poliţiei; am cerut să fie tradus.

Abbott luă hârtiile şi se instală pe un fotoliu din apropiere. Elliot Stevens rămase în picioare. Webb spuse mai departe:

— Există acolo ceva foarte interesant. Nu ne spune nimic ce să nu ştim, dar e un fir pe care aş vrea să-l mai urmăresc.

— Ce anume? întrebă Călugărul, citind. Aici e descris accidentul, curba, viteza vehiculului, aparenta cotire bruscă

pentru a evita o ciocnire.

— E la sfârşit. Se menţionează omorurile petrecute la 073 Gemeinschaft, lovitura de trăsnet care ne-a făcut să sărim în sus.

— Zău? Abbott dădu repede paginile.

— Uitaţi-vă la ultimele două propoziţii. Vedeţi ce vreau să spun?

— Nu tocmai, răspunse Abbott, încruntând din sprâncene. Aici spune doar că Koenig lucra la Gemeinschaft, unde a avut loc de curând o omucidere... şi că el a fost martor la primul schimb de focuri. Atâta tot.

— Nu cred că asta e „tot". Cred că a mai fost ceva. Cineva a început să pună o întrebare, dar a rămas în suspensie. Aş vrea să ştiu cine umblă cu creionul roşu pe rapoartele poliţiei din Zurich. S-ar putea să fie omul lui Carlos; ştim că are pe cineva acolo.

Călugărul se lăsă pe speteaza fotoliului, tot încruntat.

— Presupunând că ai dreptate de ce n-a fost scoasă complet referirea la cele petrecute la bancă?

— Ar fi fost prea bătător la ochi. Omorurile *au avut* loc. Koenig *a fost* martor. Ofiţerul anchetator care a întocmit raportul putea, pe bună dreptate, să întrebe din ce cauză?

— Dar în caz că el a vrut să sugereze o posibilă legătură, n-ar fi fost tot atât de deranjat că ipoteca lui a fost scoasă?

— Nu neapărat. Este vorba de o bancă elveţiană. Anumite aspecte sunt în mod oficial inviolabile, dacă nu există dovezi.

— Nu întotdeauna. Am înţeles că ai avut mare succes cu ziarele.

— *Neoficial*. Am apelat la curiozitatea bolnăvicioasă a reporterilor în căutare de senzaţie şi – deşi credeam c-o să moară – l-am făcut pe Walther Apfel să confirme pe jumătate.

— Vă întrerup, spuse Elliot Stevens. Cred că aici trebuie să intervină Biroul Oval. Vorbind de ziare, presupun că vă referiţi la canadiancă.

— Nu tocmai. Povestea aceea răsuflase deja; noi nu mai puteam s-o oprim. Carlos are legături la poliţia din Zurich; de la ei a provenit raportul acela. Noi n-am făcut decât să brodăm pe marginea acelei poveşti şi s-o legăm de o poveste tot atât de falsă referitoare la furtul a mai multor milioane de la Gemeinschaft. Webb se întrerupse şi îi aruncă o privire lui Abbott. Ăsta este încă un lucru despre care trebuie să discutăm; s-ar putea ca până la urmă să nu fie deloc fals.

— Nu pot să cred asta, spuse Călugărul.

— Eu *nu vreau* s-o cred, răspunse maiorul.

— N-aţi vrea să ne întoarcem puţin în urmă? întrebă asistentul preşedintelui, aşezându-se în faţa ofiţerului. Trebuie să mă lămuresc pe deplin.

— Dă-mi voie să-ţi explic, interveni Abbott, văzând mirarea de pe chipul lui Webb. Elliot se află aici din ordinul preşedintelui. Din cauza crimei de la aeroportul din Ottawa.

— Este o dandana îngrozitoare, spuse Stevens pe şleau. Primul-ministru doar cât nu i-a spus preşedintelui nostru să ne luăm bazele din Noua Scoţie. Canadianul este foarte supărat.

— Cum au luat-o?

— Foarte rău. Tot ce ştiu ei este că un economist, funcţionar superior de la Finanţe, din Departamentul Venitului Naţional, s-a interesat discret de o corporaţie americană neînregistrată şi din această cauză a fost ucis. Ca lucrurile să stea şi mai rău, Serviciului de Informaţii canadian i s-a spus să nu se bage în treaba asta, căci era o operaţiune americană strict secretă.

— Cine naiba a făcut *asta?*

— Parcă am auzit pomenindu-se ici şi colo de numele de Cur-de-Fier, spuse Călugărul.

— Generalul Crawford? Tâmpitul!

— Vă daţi seama? interveni Stevens. Omul *lor* este ucis şi *noi* avem tupeul să le spunem să nu se amestece.

— Bineînţeles că el a avut dreptate procedând aşa, îl corectă Călugărul. Trebuia lucrat rapid, fără a lăsa loc pentru neînţelegeri. Trebuia strâns imediat şurubul, şocul fiind suficient de violent pentru a opri totul. Asta mi-a dat timp să iau legătura cu MacKenzie Hawkins – Mac şi cu mine am lucrat împreună în Birmania; el e pensionat acum, dar ai lui îi dau ascultare. Acum cooperează cu noi şi asta este ce contează, nu-i aşa?

— Mai există şi alte considerente, domnule Abbott, protestă Stevens.

— La alte niveluri, Elliot. Şi pentru noi, durii care trebuie să facă treaba, nu contează; noi n-avem de ce să ne pierdem vremea cu schimburi de politeţuri diplomatice. Sunt de acord că şi astea-s necesare, dar nu ne privesc pe noi.

— Dar îl privesc pe preşedinte. Fac parte din treaba pe care o are de făcut el. Din această cauză trebuie să mă întorc la el lămurit pe deplin. Stevens făcu o pauză, apoi se adresă lui Webb. Acum, vă rog, dacă vreţi să repetaţi. Ce aţi făcut exact şi de ce? Ce rol am jucat noi în privinţa acestei canadience?

— În faza iniţială, nici unul; a fost o mişcare de a lui Carlos. Cineva plasat foarte sus în poliţia din Zurich se află pe statul de plată al lui Carlos. Poliţia din Zurich a inventat aşa-zisele dovezi stabilind o legătură între ea şi cele trei omoruri. Şi asta e ceva ridicol. Ea nu este o asasină.

— Bine, bine, spuse Stevens. A fost lucrătura lui Carlos. De ce a făcut-o?

— Ca să-l scoată din vizuină pe Bourne. Femeia asta, St. Jacques, este împreună cu Bourne.

— Bourne fiind asasinul care îşi zice Cain, corect?

— Da, spuse Webb. Carlos a jurat să îl omoare. Cain i-a încurcat peste tot treburile lui Carlos în Europa şi în Orientul Mijlociu, dar nu există nici o fotografie a lui Cain, nimeni nu ştie cu adevărat cum arată. Aşa că punând în circulaţie o fotografie a femeii – şi credeţi-mă că e în fiecare afurisit de ziar de acolo – cineva poate că o zăreşte pe ea. Dacă o găsesc pe ea, există şanse de a-l găsi şi pe Cain-Bourne. Carlos îi va ucide pe amândoi.

— Bun. Încă o dată, asta a fost lucrătura lui Carlos. *Voi* ce aţi făcut?

— Exact ce v-am spus. Am luat legătura cu banca şi i-am convins pe cei de la Gemeinschaft să confirme că s-ar putea – s-ar putea numai – ca femeia să fie amestecată într-un furt mare. Nu a fost uşor, însă omul lor, Koenig, fusese cel mituit, nu unul de-ai noştri. Asta fiind o chestiune internă, nu voiau să se afle. După care am sunat la ziare şi le-am spus să ia legătura cu Walther Apfel. O femeie misterioasă, furt de milioane; editorii au sărit imediat pe o asemenea poveste.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? strigă Stevens. V-aţi folosit de un cetăţean al unei alte ţări pentru o operaţiune secretă a SUA! Un angajat al unui guvern care nu e un aliat apropiat. V-aţi ieşit din minţi? N-aţi făcut decât să exacerbaţi situaţia, practic aţi sacrificat-o!

— N-aveţi dreptate, spuse Webb. Noi încercăm să-i salvăm viaţa. Am întors arma lui Carlos împotriva lui însuşi.

— Cum?

Călugărul ridică o mână.

— Înainte de a răspunde, trebuie să revenim la o altă întrebare, spuse el. Căci răspunsul la ea ar putea să-ţi dea o idee de cât de secrete trebuie să rămână aceste informaţii. Acum două minute l-am întrebat pe maior cum a reuşit omul lui Carlos

să-l găsească pe Bourne – să găsească acea *fiche* care îl identifica pe Bourne ca fiind Cain. Eu cred că ştiu, dar vreau să-ţi spună chiar el.

— Dosarele Meduza, răspunse Webb încet.

— Meduza…? Din expresia lui Stevens se vedea clar că subiectul îi era cunoscut, făcând parte din instructajul secret de la începuturile sale la Casa Albă. Dar astea sunt îngropate, spuse el.

— Rectificare, întrerupse Abbott. Există un original şi două copii, care se află în seifurile de la Pentagon, de la CIA şi de la Comitetul Naţional pentru Securitate. Accesul la ele este limitat la un grup foarte restrâns, toţi făcând parte din cei mai înalţi funcţionari ai unităţilor respective. Bourne provine din Meduza. O confruntare a acelor nume cu evidenţele băncii ar duce la găsirea numelui lui. Cineva i le-a dat lui Carlos. Stevens se holbă la Călugăr.

— Vreţi să spuneţi că acest Carlos are oameni în asemenea posturi? Este o acuzaţie extraordinară.

— Este singura explicaţie, spuse Webb.

— Dar ce motiv ar avea Bourne să-şi folosească vreodată propriul nume?

— A fost necesar, răspunse Abbott. Era o parte esenţială a portretului. Trebuia să fie autentic; totul trebuia să fie autentic. Totul.

— Autentic?

— Poate că acum veţi înţelege, continuă maiorul. Implicând-o pe Marie St. Jacques, într-un presupus furt de milioane de la Gemeinschaft Bank, noi i-am spus lui Bourne să iasă la lumină. Ştie că povestea este falsă.

— Bourne *să iasă la lumină?*

— Omul căruia i se spune Jason Bourne, zise Abbott, ridicându-se în picioare şi îndreptându-se încet spre draperiile de la geam, este un ofiţer de informaţii american. Cain nu există; nu cel care crede Carlos. El este o momeală, o cursă pentru Carlos. Asta e ceea ce este el. Sau ce a fost.

Se aşternu o scurtă tăcere, ruptă de asistentul de la Casa Albă.

— Cred că e cazul să-mi explicaţi. Preşedintele trebuie să ştie.

— Presupun că da, spuse Abbott gânditor, dând la o parte draperiile, privind absent afară. De fapt, este o dilemă insolubilă. Preşedinţii se schimbă, prin Biroul Oval trec oameni diferiţi, cu

temperamente şi înclinaţii diferite. Însă o strategie de muncă de informaţii cu bătaie lungă nu se schimbă, cu una cu două. Iar o remarcă aruncată la întâmplare, la un pahar de whisky, într-o conversaţie post-prezidenţială, sau o frază laudativă în nişte memorii, pot să facă praf o astfel de strategie. Nu trece zi fără să ne facem griji din pricina celor care au supravieţuit postului de preşedinte.

— Vă rog, îl întrerupse Stevens, nu uitaţi că eu mă aflu aici din ordinul *actualului* preşedinte. Că vă place sau nu, n-are importanţă. El are dreptul, prin lege, să ştie; şi, în numele lui, insist asupra acestui drept.

— Foarte bine, spuse Abbott, continuând să privească afară. Acum trei ani, ne-am inspirat dintr-o acţiune a englezilor. Am creat un om care n-a existat niciodată. Dacă îţi aminteşti, înaintea debarcării în Normandia, serviciul secret britanic a lăsat un cadavru pe litoralul portughez, ştiind că documentele aflate asupra lui vor ajunge în mâna ambasadei germane de la Lisabona. Pentru acel cadavru, am inventat o viaţă – un nume, un grad de ofiţer de marină, şcolile pe care le-a urmat, unde a fost instruit, ordine de deplasare, permis de conducere, legitimaţii de membru la mai multe cluburi exclusiviste din Londra şi vreo jumătate de duzină de scrisori personale. În aceste scrisori am inclus aluzii vagi şi câteva referiri cronologice şi geografice foarte directe, toate indicând că debarcarea urma să aibă loc la o sută de mile de plajele Normandiei şi la şase săptămâni distanţă de data plănuită din iunie. După ce agenţii germani au făcut în grabă verificări în toată Anglia – care printre altele, au fost supravegheate şi monitorizate de MI 5 – Înaltul Comandament de la Berlin a muşcat din momeală şi a dat ordin să fie deplasată o mare parte a trupelor. În ciuda pierderilor care au fost, mii şi mii de vieţi au fost salvate de acel om care n-a existat niciodată.

Abbott lăsă draperiile să cadă la loc şi se duse înapoi la fotoliul lui, cu un aer obosit.

— Cunosc povestea, spuse asistentul de la Casa Albă. Şi?

— Ce am făcut noi a fost o variaţiune, spuse Călugărul. Am creat un om viu, o adevărată legendă care s-a răspândit deodată peste tot, un individ prezent peste tot în Asia de Sud-Est, care-l depăşea pe Carlos tot mai mult, mai ales la capitolul cifre. De câte ori avea loc un asasinat, sau o moarte inexplicabilă, de câte ori vreo personalitate cunoscută era victima unui accident fatal,

era opera lui Cain. Numele lui a fost furnizat surselor de nădejde – informatori plătiţi, cunoscuţi pentru exactitatea lor. La ambasade, posturi de ascultare, întregi reţele de informaţii au fost făcute să ajungă rapoarte tot mai dese privind activităţile lui Cain. „Asasinatele” lui sporeau lună de lună, uneori chiar săptămânal. El este peste tot… şi chiar era. *Din* toate punctele de vedere.

— Vreţi să ziceţi că acest Bourne era?

— Da. A petrecut luni de zile învăţând tot ce se putea învăţa despre Carlos, studiind toate dosarele pe care le aveam, toate asasinatele cunoscute sau bănuite în care era implicat Carlos. A analizat tactica lui Carlos, metodele lui de operare, totul. Multe din *acele* materiale, n-au văzut niciodată lumina zilei şi probabil că nici n-o vor vedea vreodată. Sunt ceva exploziv – guverne şi carteluri internaţionale şi ar sării unii altora la gât. Nu exista literalmente nimic ce Bourne să nu ştie – din ceea ce se putea şti – despre Carlos, iar apoi el apărea întotdeauna sub altă înfăţişare, vorbind mai multe limbi, discutând în cercuri de criminali înrăiţi despre lucruri pe care doar un ucigaş de profesie putea să le ştie. După care dispărea, lăsând în urmă bărbaţi şi femei uluiţi şi adesea speriaţi. Îl văzuseră pe Cain; exista şi era necruţător. Aceasta era imaginea pe care o lăsa Bourne.

— Şi el este în clandestinitate, în felul acesta, de *trei ani?* întrebă Stevens.

— Da. A trecut în Europa, cel mai desăvârşit asasin alb din Asia, perfecţionat în abominabila Meduza, sfidându-l pe Carlos în propria lui ogradă. Iar în acest răstimp a salvat patru oameni însemnaţi de Carlos şi-a bătut joc de el de câte ori a putut… încercând tot timpul să-l facă să iasă la lumină. A petrecut aproape trei ani trăind cea mai primejdioasă minciună pe care o poate trăi un om, genul de existenţă pe care puţini oameni o cunosc vreodată. Majoritatea ar fi cedat sub o asemenea presiune. Şi această posibilitate nu poate fi niciodată exclusă.

— Ce fel de om este el?

— Un profesionist, răspunse Gordon Webb. Unul care a avut pregătirea şi capacitatea necesară, care a înţeles că acest Carlos trebuie găsit şi oprit.

— Dar trei *ani…?*

— Dacă acest lucru vi se pare incredibil, spuse Abbott, trebuie să ştiţi că s-a lăsat operat. A fost ca o ultimă ruptură cu trecutul, cu omul care fusese, pentru a deveni ceea ce nu era. Nu cred să

existe vreun mod în care o naţiune să poată răsplăti un om ca Bourne pentru ceea ce a făcut. Poate că singura cale este de a i da şansa să izbutească – şi, pe Dumnezeu, eu am de gând să i-o dau. Călugărul făcu o pauză de exact două secunde. Dacă este Bourne.

Pe Elliot Stevens parcă l-ar fi pocnit cineva în cap cu o măciucă.

— Ce aţi spus? întrebă el.

— Îmi pare rău, dar am păstrat asta pentru la urmă. Voiam să înţelegeţi cum stau lucrurile, înainte de a vă descrie lacuna. Poate că *nu* e o lacună – pur şi simplu nu ştim. S-au întâmplat prea multe lucruri pe care noi nu le înţelegem, dar nu ştim. Ăsta este motivul pentru care nu trebuie să existe nici un amestec de la alte niveluri, nici un fel de dulcegării diplomatice care ar risca să dea în vileag strategia. Am putea să condamnăm un om la moarte, un om care a dat mai mult decât oricare dintre noi. Dacă izbuteşte, se poate întoarce la viaţa lui, dar numai în mod anonim, cu condiţia ca identitatea lui să nu fie niciodată dezvăluită.

— Cred că va fi nevoie să-mi explicaţi din ce cauză, spuse mirat asistentul prezidenţial.

— Din cauză că loialitatea, Elliot, nu se limitează numai la ceea ce numim în mod obişnuit „oameni cumsecade”. Carlos şi-a alcătuit o armată de bărbaţi şi de femei care îi sunt devotaţi. Poate că unii nici nu-l cunosc, dar îl venerează. Cu toate acestea, dacă Bourne izbuteşte să-l lichideze pe Carlos – ori să-l atragă în cursă astfel ca să punem noi mâna pe el – şi pe urmă să dispară, este liber, acasă.

— Dar spuneţi că s-ar putea să *nu* fie Bourne.

— Am spus că nu ştim. La bancă *a fost* Bourne; semnăturile sunt autentice. Dar acum este Bourne? Vom afla în următoarele câteva zile.

— Dacă iese la lumină, adăugă Webb.

— Este o problemă delicată, continuă Abbott. Există atât de multe variante. Dacă nu este Bourne – ori dacă a trădat – asta ar explica telefonul la Ottawa, crima de la aeroport. Din câte ne dăm seama, cunoştinţele femeii *au fost* folosite pentru a atrage banii la Paris. Carlos nu avea altceva de făcut decât să se intereseze la Ministerul de Finanţe canadian. Restul ar fi fost o joacă de copii pentru el. Să-i ucidă contactul, să o înspăimânte, să o izoleze şi să se folosească de ea pentru a-l prinde la

înghesuială pe Bourne.

— Aţi reuşit să-i trimiteţi vorbă femeii? întrebă maiorul.

— Am încercat şi n-am reuşit. L-am pus pe Mac Hawkins să-l sune pe un tip care lucrase şi el îndeaproape cu Marie St. Jacques, un tip pe nume Alan nu-ştiu-cum. Acesta i-a dat dispoziţie să se întoarcă imediat în Canada. Femeia i-a închis telefonul în nas.

— Fir-ar să fie! explodă Webb.

— Aşa e. Dacă am fi reuşit să o aducem pe ea înapoi, am fi aflat multe. Ea este cheia. De ce este cu el? De ce este el cu ea? Nimic nu e clar.

— Pentru mine încă şi mai puţin! spuse Stevens, uimirea lui începând să se transforme în supărare. Dacă vreţi să aveţi cooperarea preşedintelui – şi nu vă promit nimic – ar fi cazul să fiţi mai explicit.

Abbott se întoarse către el.

— Cu vreo şase luni în urmă, Bourne a dispărut. Ceva s-a întâmplat; nu ştim sigur ce anume, dar putem să punem cap la cap nişte fapte şi să emitem o ipoteză. A transmis la Zurich că se află în drum spre Marsilia. Mai târziu – prea târziu – am înţeles. Aflase despre Carlos că acceptase un contract pus pe capul lui Howard Leland şi Bourne a încercat să-l împiedice. După aceea, nimic; a dispărut. Fusese ucis? Cedase tensiunii? Renunţase?..

— Nu pot să accept aşa ceva, îl întrerupse Webb furios. Nu voi accepta aşa ceva!

— Ştiu, spuse Călugărul. De asta vreau să te uiţi prin dosarul ăla. Cunoşti codurile; sunt toate acolo. Vezi dacă poţi să detectezi vreo neconcordanţă la Zurich.

— Vă rog! interveni Stevens. Dumneavoastră *ce credeţi?* Nu se poate să nu fi descoperit ceva concret, ceva de la ce să porniţi pentru a vă forma o părere. Am nevoie să ştiu acest lucru, domnule Abbott. Preşedintele are nevoie.

— Aş da orice să am aşa ceva, răspunse Călugărul. Ce am descoperit? Totul şi nimic. S-au scurs trei ani de când am declanşat cea mai bine şi mai atent pregătită diversiune. Toate actele false au fost bazate pe documente existente, fiecare mişcare a fost calculată şi justificată; fiecărui bărbat şi fiecărei femei – informatori, contacte, surse – li s-au dat chipuri, glasuri, poveşti pe care să le spună. Şi lună de lună, săptămână de săptămână, ajungeam tot mai aproape de Carlos. Şi deodată, nimic. Tăcere. Şase luni de vid.

— Dar nu şi acum, îl contrazise asistentul preşedintelui. Tăcerea a fost ruptă. De către cine?

— Asta e întrebarea fundamentală, nu-i aşa? spuse bărbatul cel mai vârstnic, cu glas obosit. După luni de tăcere, o explozie bruscă de activitate neautorizată, de neînţeles. Contul penetrat, *la fiche* modificată, milioane transferate – după toate aparenţele, furate. Şi mai ales, oameni omorâţi şi curse întinse altora. Dar pentru cine, *de către* cine? Călugărul clătină din cap, cu un aer deznădăjduit. Cine este omul acela?

CAPITOLUL 20

Limuzina era parcată între două felinare, peste drum de casa de piatră şi puţin în diagonală. La volan şedea un şofer în uniformă, ceva deloc neobişnuit pe această stradă, mărginită de copaci. Totuşi, ceva nu era tocmai obişnuit: cei doi bărbaţi care şedeau pe bancheta din spate, în întuneric, nu făceau nici un gest că ar vrea să coboare. Ei urmăreau intrarea în casă, siguri că nu puteau fi văzuţi de camera de filmat cu infraroşii.

Unul dintre ei îşi potrivi mai bine ochelarii; ochii din dosul lentilelor, precum cei de bufniţă, supravegheau totul cu suspiciune. Alfred Gillette, directorul responsabil cu verificarea şi evaluarea personalului, de la Consiliul Naţional pentru Securitate, se adresă vecinului său:

— Ce bucurie să fii de faţă atunci când aroganţa se prăbuşeşte. Şi cu atât mai mult să fii instrumentul acestei prăbuşiri.

— Tu chiar că nu poţi să-l suferi, nu-i aşa? întrebă însoţitorul său, un bărbat lat în umeri, îmbrăcat într-un trenci negru, vorbind cu un accent ce amintea de o limbă slavă de undeva din Europa.

— Îl detest. El este exponentul a tot ceea ce urăsc la Washington. Şcolile cuvenite, case în Georgetown, ferme în Virginia, întâlniri liniştite la cluburile lor. Ei au propria lor lume închisă, în care nu pătrunde nimeni – ei o conduc. *Nemernicii.* Aristocraţii Washingtonului, cu aere superioare şi plini de ei. Se folosesc de intelectul altor oameni, de munca altora, incluzându-le în decizii ce poartă semnătura lor. Iar dacă nu eşti unul de-ai lor, devii parte din acea entitate amorfă, „un personal foarte bun”.

— Exagerezi, spuse europeanul cu ochii pe casă. Nu ţi-a mers tocmai rău acolo. Altfel nici nu te-am fi contactat.

Gillette se încruntă.

— Nu mi-a mers rău fiindcă am devenit indispensabil pentru prea mulţi ca David Abbott. Eu am în capul meu o mie de fapte pe care ei nici nu le ţin minte. Pur şi simplu le este mai uşor să mă pună pe mine acolo unde se pun întrebări, unde sunt probleme cărora trebuie să li se găsească rezolvare. Director pentru Verificarea şi Evaluarea Personalului. Au creat acest titlu,

acest post, pentru mine. Ştii de ce?

— Nu, Alfred, răspunse europeanul, uitându-se la ceas.

— Fiindcă ei nu au răbdare să petreacă ore în şir studiind atent mii de cereri de serviciu şi de dosare. Preferă să ia masa la Sans Souci sau să se împăuneze în faţa unor comitete ale Senatului, citind materiale pregătite de alţii – de cei care nu se văd, nu au nume, de acel „personal foarte bun”.

— Eşti un om înăcrit, spuse europeanul.

— Mai mult decât îţi poţi închipui. De o viaţă fac munca pe care nemernicii ăia ar fi trebuit să o facă ei înşişi. Şi pentru ce? Un titlu şi din când în când un prânz unde creierul meu este pus la bătaie între felul unu şi felul doi! De către indivizi ca acest David Abbott, de o aroganţă fără pereche. Ei n-ar fi nimic fără oameni ca mine.

— Nu-l subestima pe Călugăr. Carlos nu-l subestimează.

— Cum ar putea s-o facă? El nu ştie ce să evalueze. Tot ce face Abbott este învăluit în secret; nimeni nu ştie câte greşeli a făcut. Iar dacă ar ieşi vreuna la lumină, ar fi învinuiţi unii ca mine.

Europeanul îşi desprinse privirea de pe casă şi se uită la Gillette.

— Te ambalezi foarte tare, Alfred, spuse el, cu răceală în glas. Ar trebui să ai grijă.

Birocratul zâmbi.

— Asta nu mă împiedică să-mi fac treaba; cred că ce am făcut pentru Carlos demonstrează acest lucru. Să zicem că mă pregătesc pentru o confruntare pe care n-aş evita-o pentru nimic în lume.

— O afirmaţie cinstită, spuse bărbatul lat în umeri.

— Dar tu? Tu eşti cel care a dat de mine.

— Ştiam ce trebuie să caut.

Europeanul privi din nou pe geam.

— Vreau să zic *tu.* Munca pe care o faci. Pentru Carlos.

— Eu nu am nişte motive atât de complicate. Am scăpat dintr-o ţară unde oamenii instruiţi sunt promovaţi după bunul plac al unor imbecili în stare să-l recite pe Marx pe dinafară. Carlos a ştiut şi el ce trebuie să caute.

Gillette izbucni în râs, privirea inexpresivă căpătând un oarecare licăr.

— Până la urmă nu suntem chiar atât de diferiţi. Dacă înlocuieşti pedigree-ul aristocraţilor noştri de pe Coasta de Est cu

operele lui Marx, obţii o paralelă evidentă.

— Poate, spuse europeanul, uitându-se iarăşi la ceas. Nu mai e mult. Abbott ia întotdeauna cursa de la miezul nopţii, la Washington ştiindu-se ceas de ceas unde se află.

— Eşti sigur că va ieşi singur?

— Aşa face întotdeauna şi precis că nu vrea să fie văzut cu Elliot Stevens. Webb şi Stevens vor pleca şi ei separat. Douăzeci de minute este intervalul standard pentru cei convocaţi aici.

— Cum ai găsit Treadstone?

— Nu a fost foarte greu. Şi tu ai contribuit la asta, Alfred. Ai făcut parte dintr-un personal foarte bun. Bărbatul râse, cu ochii nedezlipiţi de pe casă. Cain provenea din Meduza, tu ne-ai spus asta şi dacă bănuielile lui Carlos erau corecte, asta însemna Călugărul, *noi* ştiam *asta*; acest lucru îl lega de Bourne. Carlos ne-a dat dispoziţie să-l ţinem pe Abbott sub supraveghere douăzeci şi patru de ore pe zi; se întâmplase ceva. Când s-au auzit la Washington împuşcăturile de la Zurich, Abbott a devenit imprudent. L-am urmărit până aici. A fost doar o chestiune de răbdare.

— Asta v-a condus în Canada? La tipul de la Ottawa?

— Tipul de la Ottawa s-a dat singur de gol, întrebând de Treadstone. Când am aflat cine e fata, am pus să fie urmărit Ministerul de Finanţe, secţia ei. S-a primit un telefon de la Paris; era ea, spunându-i să înceapă o investigaţie. Nu ştim de ce, dar bănuim că Bourne s-ar putea să încerce să distrugă Treadstone. Dacă a trădat, asta ar fi o cale de a scăpa şi a rămâne cu banii. Oricum, n-are importanţă. Brusc, acest şef de secţie de care nu auzise nimeni în afara guvernului canadian a devenit o chestiune de cea mai înaltă prioritate. Comunicatele serviciilor de informaţii făceau să zbârnâie firele. Asta însemna că avusese dreptate Carlos; că *tu* ai avut dreptate, Alfred. Cain nu există. El este o invenţie, o cursă.

— De la bun început, sublinie Gillette. V-am spus-o. Trei ani de rapoarte false, surse neverificate. Era limpede.

— De la bun început, spuse gânditor europeanul. Fără îndoială, cea mai izbutită operă a Călugărului… până când s-a întâmplat şi opera l-a trădat. Totul se destramă.

— Faptul că Stevens e aici confirmă acest lucru. Preşedintele insistă să ştie.

— Este nevoit s-o facă. La Ottawa există o suspiciune persistentă că un şef de secţie de la Finanţe a fost ucis de

serviciile de informaţii. Europeanul se întoarse de la geam privindu-l în ochi pe birocrat. Nu uita, Alfred, că noi vrem numai să ştim ce s-a întâmplat. Ţi-am spus faptele, aşa cum le-am auzit noi; sunt indiscutabile şi Abbott nu le poate nega. Dar ele trebuie prezentate ca şi cum ar fi fost obţinute independent, de propriile noastre surse. Tu eşti îngrozit. Ceri socoteală; toate ramurile serviciilor de informaţii au fost înşelate.

— Aşa şi este! exclamă Gillette. Înşelate şi folosite. Nimeni nu ştie la Washington despre Bourne, despre Treadstone. Au ţinut pe toată lumea deoparte; *este* îngrozitor. Nu e nevoie să mă prefac. Nemernici aroganţi!

— Alfred, îl domoli europeanul, ridicând mâna în sus, aminteşte-ţi pentru cine lucrezi. Ameninţarea nu poate fi întemeiată pe stări emoţionale, trebuie să fie o indignare profesională, exprimată cu sânge rece. Te va bănui imediat, iar tu trebuie să-i risipeşti acele bănuieli tot atât de repede. *Tu* eşti acuzatorul, nu el.

— N-o să uit.

— Bun.

Prin geam se zăriră farurile unei maşini.

— Taxiul lui Abbott a sosit. Mă ocup eu de şofer. Europeanul apăsă pe un buton de sub cotiera din dreapta lui. O să fiu în maşina mea, peste drum, ascultând. Se adresă şoferului; Abbott va ieşi din clipă în clipă. Ştii ce ai de făcut.

Şoferul dădu din cap. Coborâră din limuzină amândoi deodată. Şoferul dădu ocol maşinii, ca şi cum şi ar fi escortat patronul. Gillette îi urmărea prin geamul din spate. Cei doi stătură împreună câteva secunde, apoi se despărţiră, europeanul îndreptându-se spre taxiul care se apropia, ţinând mâna în sus, cu o bancnotă între degete. Taxiul avea să fie expediat, cel care îl comandase schimbându-şi planurile. Şoferul o luase cu pas grăbit în susul străzii şi stătea acum ascuns la adăpostul unei scări, la două case de Treadstone Şaptezeci şi Unu.

Treizeci de secunde mai târziu, privirea lui Gillette fu atrasă către uşa casei de piatră. Se văzu lumină şi David Abbott, grăbit, ieşi în stradă, privind la ceas, evident nemulţumit. Taxiul era în întârziere şi el trebuia să prindă avionul. Coborî treptele şi o luă la stânga, uitându-se după taxi. Ajunse în dreptul şoferului, când se afla deja în afara razei camerei de filmat.

Interceptarea fu rapidă, o discuţie scurtă. Peste câteva clipe, un David Abbott uimit se urcă în limuzină, iar şoferul se

îndepărtă.

— *Tu!* spuse Călugărul, cu furie şi dispreţ în glas. Tocmai tu.

— Nu cred că eşti în situaţia de a te arăta dispreţuitor… şi cu atât mai puţin arogant.

— Ce ai *făcut?* Cum *îndrăzneşti?* Zurich. Dosarele Meduza. Tu ai fost acela!

— Dosarele Meduza, da. Zurich, da. Dar nu e vorba de ce am făcut *eu*, ci de ce ai făcut tu. Ne-am trimis oamenii noştri la Zurich, spunându-le ce să caute. Numele lui e Bourne, nu-i aşa? El este cel căruia tu îi spui Cain. Omul pe care l-ai inventat.

Abbott se stăpâni.

— Cum ai găsit această casă?

— Cu răbdare. Am pus să fii urmărit.

— Tu ai pus să fiu urmărit? Ce naiba te-a apucat?

— Am vrut să limpezesc nişte lucruri. În privinţa cărora ne-ai minţit pe toţi, ne-ai ascuns adevărul.

— O, Doamne, idiotule! Abbott respiră adânc. De ce ai făcut-o? De ce n-ai venit tu însuţi la mine?

— Pentru că n-ai fi făcut nimic. Ai manipulat toate serviciile de informaţii. Milioane de dolari, nenumărate ore de muncă, ambasade şi antene alimentate cu minciuni despre un asasin care n-a existat niciodată. Da, îmi amintesc cuvintele tale – ce sfidare pentru Carlos! Adică ce *capcană!* Iar de noi te-ai folosit ca pioni. În calitate de membru responsabil al Consiliului pentru Securitate, sunt profund indignat. Sunteţi toţi la fel. Cine te-a ales pe tine pe post de Dumnezeu, permiţându-ţi să încâlci regulile – şi nu numai regulile, legile – şi să ne pui pe noi într-o postură ridicolă?

— Nu exista altă cale, spuse bărbatul în vârstă, cu chipul brăzdat de oboseală. Câţi ştiu? Spune-mi adevărul.

— N-am mai spus nimănui. Am făcut atâta lucru pentru tine.

— S-ar putea să nu fie de ajuns. O, Iisuse!

— Nu mai poate continua şi cu asta basta. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat?

— Cu această grozavă strategie a ta. Pare să… se destrame.

— De ce spui asta?

— Este cât se poate de evident. L-ai pierdut pe Bourne, nu reuşeşti să-l găseşti. Cain al tău a dispărut cu o întreagă avere depusă pentru el la o bancă din Zurich.

Abbott rămase tăcut o clipă.

— Ia stai o clipă. Cum ai dat de acest fir?

— Datorită ţie, răspunse Gillette repede, uitând de prudenţă, lăsându-se momit de întrebare. Trebuie să recunosc că ţi-am admirat stăpânirea atunci când tâmpitul ăla de la Pentagon a vorbit despre Operaţiunea Meduza, făcând pe deşteptul… în timp ce şedea chiar în faţa celui care o crease.

— Asta-i istorie. Glasul lui Abbott nu mai suna obosit, îşi recăpătase tăria. Asta n-avea cum să-ţi spună ceva.

— Să zicem că mi s-a părut cam neobişnuit pentru tine să nu spui nimic. Cine, de la masa aia, ştia mai multe despre Meduza decât tine? Dar tu n-ai spus o vorbă şi asta m-a pus pe gânduri. Aşa că m-am opus cu vehemenţă să-i dăm prea multă atenţie acestui asasin, Cain. N-ai putut rezista, David. Trebuia să oferi un motiv foarte plauzibil pentru a continua urmărirea lui Cain. Şi l-ai amestecat pe Carlos în această vânătoare.

— Era adevărat, interveni Abbott.

— Desigur. Tu ai ştiut când să-l foloseşti ca argument, iar eu l-am notat. Ingenios găsit. Un şarpe din capul Meduzei, pregătit pentru un rol mitic. Rivalul sare în ringul campionului pentru a-l scoate pe campion din colţul lui.

— Totul a fost temeinic, de la bun început.

— Desigur. Cum spuneam, ingenios lucrat. Până în cele mai mici amănunte, mergând până la acţiunile întreprinse împotriva lui Cain chiar de ai lui. Şi cine putea să-l informeze pe Cain de acele acţiuni mai bine decât singurul om din Comitetul Celor Patruzeci care a prezentat rapoarte despre toate operaţiunile secrete. Te-ai folosit de noi toţi!

Călugărul dădu din cap.

— Foarte bine. Până la un punct ai dreptate. Am abuzat într-o oarecare măsură, dar, după părerea mea, în mod pe deplin justificat, însă lucrurile nu stau cum crezi tu. Există un control, altfel nu se poate şi nici eu n-aş fi acceptat. Treadstone este format dintr-un mic grup de oameni, dintre cei mai de încredere din conducerea ţării. Din Serviciul de Informaţii al Armatei, din Senat, din CIA, din Serviciul de Informaţii al Marinei şi, ca să-ţi spun sincer, acum chiar şi de la Casa Albă. Dacă s-ar face abuzuri, nici unul dintre ei nu ar şovăi să pună capăt operaţiunii. Până acum nici unul nu a considerat că este cazul s-o facem şi te rog şi pe tine să n-o faci.

— Voi fi şi eu inclus în Treadstone?

— Acum deja eşti.

— Bun. Ce s-a întâmplat? Unde este Bourne?

— Aş da orice să ştim. Nici măcar nu suntem siguri că este Bourne.

— Nu sunteţi siguri că *ce?!*

Europeanul închise comutatorul de pe bord.

— Asta e, spuse el. Asta trebuia să aflăm. Se întoarse către şoferul aflat lângă el. Acum, rapid. Treci lângă scară. Nu uita, dacă vreunul din ei iese, ai exact trei secunde până să se închidă uşa. Mişcă-te repede.

Bărbatul în uniformă coborî primul, luând-o pe trotuar spre Treadstone Şaptezeci şi Unu. Dintr-o casă învecinată, o pereche îşi lua rămas bun de la musafiri. Şoferul încetini pasul, băgă mâna în buzunar după o ţigară şi se opri să şi-o aprindă. Arăta ca un şofer plictisit de ceasuri întregi de aşteptare. Europeanul îl urmări cu privirea, apoi se descheie la trenci şi scoase un revolver lung, a cărui ţeavă era prelungită cu o surdină. Trase piedica, puse arma la loc în toc, coborî din maşină şi traversă strada, îndreptându-se spre limuzină. Oglinzile fuseseră potrivite astfel ca, stând în unghiul mort, nici unul din bărbaţii din maşină să nu-l poată vedea apropiindu-se. Europeanul se opri puţin lângă partea din spate a maşinii, după care, cu mâna întinsă, se repezi şi deschise portiera din faţă, sări înăuntru şi aţinti arma peste speteaza scaunului.

Alfred Gillette scoase un ţipăt şi se întinse să deschidă uşa. Europeanul apăsă pe butonul de blocare a tuturor celor patru portiere. David Abbott rămase nemişcat, privindu-l pe cel care dăduse buzna.

— Bună seara, Călugăre, spuse europeanul. Un altul, despre care am auzit că foloseşte şi el deseori un strai religios, îţi transmite felicitări. Nu numai pentru Cain, ci şi pentru personalul de casă de la Treadstone. Yachtsman, de pildă, care cândva a fost un mare agent.

Gillette îşi regăsi glasul; era un amestec de ţipăt şi şoaptă.

— Ce e asta? Cine eşti? strigă el, prefăcându-se că nu ştie.

— Ei hai, prietene. Nu-i nevoie, spuse omul cu pistolul. Văd după expresia de pe faţa domnului Abbott că îşi dă seama că îndoielile lui iniţiale în ce te priveşte erau întemeiate. Întotdeauna trebuie să ai încredere în primul instinct, nu-i aşa, Călugăre? Ai avut dreptate, bineînţeles. Am mai găsit încă un om nemulţumit; sistemul vostru îi înmulţeşte cu rapiditate alarmantă. Într-adevăr, el ne-a dat dosarele Meduza şi, într-

adevăr, acestea ne-au condus la Bourne.

— Cum?! urlă Gillette. Ce *spui?*

— Eşti un neghiob, Alfred. Dar ai făcut întotdeauna parte dintr-un personal foarte bun. Păcat că n-ai ştiut cu care personal să rămâi; cei de soiul tău nu ştiu niciodată.

— Tu ăsta!... Gillette se ridică de pe scaun, cu faţa schimonosită.

Europeanul trase, zgomotul scurt abia auzindu-se în interiorul capitonat al limuzinei. Birocratul se prăbuşi pe podea, lângă uşă, cu ochii ca de bufniţă larg deschişi, sticloşi.

— Nu cred că îl jeleşti, spuse europeanul.

— Nu, răspunse Călugărul.

— Să ştii că omul acela *este* Bourne. Cain a trădat; n-a mai rezistat. Lunga perioadă de tăcere s-a încheiat. Şarpele din capul Meduzei s-a decis să lucreze pe cont propriu. Sau poate a fost cumpărat. Şi asta e o posibilitate, nu-i aşa? Carlos cumpără pe mulţi oameni, ca de exemplu pe cel care se află la picioarele tale.

— De la mine nu vei afla nimic. N-are rost să încerci.

— Nu e nimic de aflat. Noi ştim totul. Delta, Charlie... Cain. Dar acum numele nu mai au nici o importanţă. Nu mai rămâne decât izolarea definitivă – scoaterea din scenă a Călugărului care ia hotărârile. Bourne este prins în cursă. Este terminat.

— Mai sunt şi alţii care iau hotărâri. Va reuşi să ajungă la ei.

— Dacă o va face, îl vor ucide fără somaţie. Nimic nu este mai dezgustător decât un om care a trădat, dar pentru ca un om să trădeze trebuie să existe o dovadă indiscutabilă că a fost la început al vostru. Carlos are dovada; *a fost* al vostru, originile lui fiind la fel de secrete ca tot ce există în dosarele Meduza.

Bătrânul se încruntă. Îi era teamă, nu pentru viaţa lui, ci pentru ceva infinit mai important.

— Eşti nebun, spuse el. Nu există dovadă.

— Asta a fost scăparea, scăparea *ta*. Carlos e meticulos; tentaculele lui ajung până în locurile cele mai ascunse. Aveai nevoie de un om din Meduza, cineva care existase şi a dispărut. Ai ales un om pe nume Bourne fiindcă împrejurările dispariţiei lui fuseseră şterse, eliminate din toate evidenţele existente – sau aşa ai crezut tu. Dar nu te-ai gândit la cei de la Hanoi, care infiltraseră Meduza; acele evidenţe există. La 25 martie 1968, Jason Bourne a fost executat de către un ofiţer de informaţii american în junglele de la Tam Quan.

Călugărul se aruncă asupra lui; nu mai putea face decât un ultim gest, o ultimă sfidare. Europeanul apăsă pe trăgaci.

Uşa casei se deschise. În întuneric, sub scară, şoferul zâmbi. Asistentul de la Casa Albă era condus la plecare de către bătrânul care locuia în casă, cel căruia îi spuneau Yachtsman; ucigaşul ştia că asta înseamnă că primul circuit de alarmă era deconectat. Nu mai era vorba decât de trei secunde.

— Mă bucur că aţi trecut pe la noi, spuse bătrânul strângându-i mâna.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule.

Acestea fură ultimele cuvinte rostite de cei doi. Şoferul trase de două ori, pe deasupra balustradei de cărămidă, sunetele înfundate pierzându-se în zgomotele îndepărtate ale oraşului. Bătrânul căzu pe spate, înapoi în casă; asistentul de la Casa Albă îşi încleştă mâna pe partea de sus a pieptului, izbindu-se de tocul uşii. Şoferul ocoli balustrada şi urcă în fugă treptele, prinzând trupul lui Stevens exact când se prăvălea. Cu o putere ca de taur, ucigaşul îl ridică şi îl azvârli înapoi în casă, în vestibul, dincolo de celălalt trup. După care îşi întoarse atenţia către marginea interioară a uşii masive, placate cu oţel. Ştia ce trebuie să caute şi îl găsi; un cablu pe muchia de sus, care dispărea apoi în perete, vopsit în culoarea tocului. Închise parţial uşa, ochi şi trase în cablu. Ieşiră scântei. Camerele de filmat erau deconectate, toate ecranele întunecate.

Deschise uşa pentru a-i face semn europeanului. Nu era nevoie; acesta traversa deja strada liniştită. Urcă treptele şi intră. Aruncă o privire spre vestibul, spre culoar – uşa din capătul culoarului. Apucară amândoi un covor din vestibul, închizând uşa peste marginea acestuia astfel ca, deşi zăvoarele erau la locul lor, să rămână un spaţiu de câţiva centimetri. Aşa nu riscau să se declanşeze vreo altă alarmă.

Rămaseră în picioare, tăcuţi, aşteptând. Ştiau amândoi că dacă cineva va constata pana, o va constata curând. Sus se auzi o uşă deschizându-se, urmată de paşi şi de vorbele rostite de un glas melodios de femeie.

— Dragul meu, tocmai am constatat că afurisita aia de cameră de filmat s-a defectat. Vrei să vezi ce e cu ea?

Urmă o pauză, apoi iarăşi glasul femeii.

— Dacă mă gândesc bine, de ce să nu-i spui lui David?

Încă o pauză perfect cronometrată.

— Nu-l deranja pe Iezuit, dragul meu. Spune-i lui David!

Doi paşi. Tăcere. Un foşnet de ţesătură. Europeanul se uită către casa scării. Se stinse o lumină. David. Iezuit... Călugăr!

— *Prinde-o!* urlă el către şofer, întorcându-se şi îndreptându-şi arma către uşa de la capătul culoarului.

Tipul în uniformă o luă la goană pe scări în sus; se auzi o împuşcătură provenind de la o armă puternică, fără surdină. Europeanul privi în sus; şoferul se ţinea de umăr, haina fiindu-i plină de sânge, dar cu pistolul întins, continuând să tragă.

Uşa de la capătul culoarului se deschise brusc, în cadrul ei apărând maiorul, uluit, cu un dosar în mână. Europeanul trase de două ori; Gordon Webb se prăbuşi pe spate, cu gâtul sfârtecat, hârtiile din dosar împrăştiindu-se pe podea. Ucigaşul urcă repede scara. Femeia cu păr cărunt era moartă, căzută peste balustradă, cu sângele şiroindu-i din cap şi din gât.

— Eşti teafăr? Poţi să te mişti? îl întrebă europeanul pe şofer.

Acesta dădu din cap.

— Căţeaua asta mi-a făcut zob umărul, dar mă descurc.

— Trebuie! îi ordonă superiorul lui, scoţându-şi trenciul. Pune-l pe tine. Vreau să-l aducem pe Călugăr înăuntru. Repede!

— Iisuse!...

— *Carlos* îl vrea pe Călugăr aici!

Rănitul îmbrăcă cu greu trenciul negru şi coborî scările, ocolind trupul bătrânului şi al asistentului de la Casa Albă. Ieşi cu grijă pe uşă şi coborî treptele.

Europeanul se uită după el, să vadă dacă era suficient de zdravăn pentru ce avea de făcut; era. Şoferul avea să aducă în casă cadavrul lui David Abbott, sprijinindu-l, de ochii eventualilor privitori, ca şi cum ar fi ajutat un beţiv bătrân. Pe urmă îşi va potoli cumva sângerarea, cât să ducă trupul lui Alfred Gillette pe malul celălalt al râului, îngropându-l într-o mlaştină. Oamenii lui Carlos erau în stare să facă astfel de lucruri, fiind toţi ca nişte tauri. Tauri nemulţumiţi, care îşi găsiseră o cauză întruchipată de Carlos. Europeanul o luă pe culoar. Mai avea de lucru. Să asigure izolarea definitivă a celui numit Iason Bourne.

Fişetele aflate la vedere erau mai mult decât se putea spera, era un dar neaşteptat. În ele se aflau dosare cuprinzând toate codurile şi metodele de comunicare folosite vreodată de miticul Cain. Acum nu tocmai mitic, îşi zise europeanul în timp ce aduna dosarele. Scena era aranjată, cele patru cadavre aşezate la locurile lor în biblioteca elegantă şi confortabilă. David Abbott

şezând într-un fotoliu, cu trupul arcuit şi ochii larg deschişi, Elliot Stevens la picioarele lui. Yachtsman-ul era căzut peste masa de la perete, cu o sticlă de whisky răsturnată în mână, iar Gordon Webb prăbuşit pe podea, cu mâna încleştată pe servietă. Totul arăta ca şi cum în mijlocul unei conversaţii tihnite, ar fi izbucnit pe neaşteptate violenţa, focurile de armă.

Europeanul avea mănuşi de piele. Se plimbă prin încăpere să-şi admire opera de artă – căci *era* o operă de artă. Îi spuse şoferului să plece, şterse toate clanţele, toate mânerele, toate suprafeţele lustruite de lemn. Era timpul pentru tuşa finală. Se duse la o măsuţă unde, pe o tavă de argint se aflau pahare de coniac. Luă unul şi îl ţinu în lumină; după cum se aştepta, era imaculat. Îl puse jos şi scoase din buzunar o cutiuţă mică şi plată din plastic. În ea se afla o fâşie de bandă transparentă şi o ridică şi pe aceasta s-o privească la lumină. Da, iată-le, clare ca nişte portrete – căci reprezentau nişte portrete, la fel de netăgăduit ca nişte fotografii. Fuseseră prelevate de pe un pahar cu Perrier, luat dintr-un birou de la Gemeinschaft Bank, Zurich. Erau amprentele de la mâna dreaptă a lui Jason Bourne.

Europeanul luă paharul de coniac şi, cu o răbdare de artist, presă banda pe partea de jos a paharului, apoi o desprinse cu delicateţe. Ridică din nou paharul la lumină; amprentele se vedeau perfect. Duse paharul într-un colţ al camerei şi-l lăsă să cadă pe parchet. Îngenunche, studie cioburile, luă câteva din ele şi pe restul le împinse sub draperie. Erau suficiente.

CAPITOLUL 21

— Mai târziu, spuse Bourne, aruncând valizele pe pat. Trebuie să plecăm de aici.

Marie şedea în fotoliu. Recitise articolul din ziar, selectând anumite fraze, repetându-le. Era concentrată total şi din ce în ce mai convinsă că analiza ei era corectă.

— Eu am dreptate, Jason. Cineva ne trimite un mesaj.

— Vorbim despre asta mai târziu; şi aşa am stat prea mult. Peste o oră ziarul ăsta va fi în tot hotelul, iar ziarele de dimineaţă s-ar putea să fie şi mai rele. Nu e momentul să faci pe modesta; pe tine oricine te remarcă în holul unui hotel, iar aici ai fost văzută de prea multe persoane. Strânge-ţi lucrurile.

Marie se ridică în picioare, dar rămase locului, obligându-l pe Bourne să o privească.

— O să vorbim despre mai multe lucruri mai târziu, spuse ea cu glas hotărât, dar tu voiai să mă părăseşti, Jason şi vreau să ştiu de ce.

— Ţi-am spus că o să-ţi spun, răspunse el, neocolind întrebarea, fiindcă trebuie să ştii. Sincer ţi-o spun. Dar acum trebuie să plecăm de aici. Fir-ar să fie, strânge-ţi lucrurile!

Ea clipi din ochi, furia lui neaşteptată făcându-şi efectul.

— Da, sigur, şopti ea.

Coborâră cu liftul. Când începu să se zărească pardoseala de marmură a holului de la parter, Bourne avu sentimentul că se aflau într-o cuşcă, expuşi şi vulnerabili; dacă liftul se oprea, vor fi prinşi. Apoi îşi dădu seama de ce senzaţia era atât de puternică. Jos, în stânga, recepţionerul şedea la pupitrul lui, cu un teanc de ziare lângă el. Era acelaşi ziar de senzaţie pe care Jason îl pusese în servieta pe care o ducea acum Marie. Individul luase unul şi îl citea cu nesaţ, ronţăind o scobitoare între dinţi, indiferent la tot din jur.

— Traversează holul fără să te opreşti, direct către uşă. Ne vedem afară.

— O, Dumnezeule, şopti ea, zărindu-l pe recepţioner.

— O să achit nota cât pot de repede.

La zgomotul pe care-l făceau tocurile Mariei pe pardoseală, recepţionerul ridică ochii, dar Jason se aşeză în faţa lui, blocându-i vederea.

— A fost foarte plăcut, spuse el în franceză, dar sunt grăbit. Trebuie să plec în seara asta la Lyon, cu maşina. Rotunjiţi cifra cu vreo cinci sute de franci, căci nu am timp să las bacşişuri.

Diversiunea îşi atinse scopul. Recepţionerul făcu repede socoteala şi îi prezentă nota. Jason o achită şi se aplecă să ia valizele, ridicând privirea la exclamaţia de surpriză ce-i scăpă recepţionerului, care rămase cu gura căscată, cu ochii pe ziarul din dreapta lui, holbându-se la fotografia Mariei St. Jacques. Întoarse capul către uşă; Marie stătea pe trotuar. Îşi mută privirea uimită asupra lui Bourne. Făcuse legătura şi fu cuprins de o spaimă subită.

Jason ajunse repede la uşă, deschizând o cu umărul şi aruncă o privire în spate. Recepţionerul întindea mâna după telefon.

— Să mergem! îi strigă el Mariei. Uită-te după un taxi. Găsiră unul abia în rue Lecourbe, la cinci străzi de hotel. Bourne se prefăcu a fi un turist american lipsit de experienţă, folosindu-se de franceza stâlcită care îi servise atât de bine la Banca Valois. Îi explică şoferului că el şi cu a *sa petite amie* voiau să iasă pentru o zi sau două din Paris, undeva unde să fie singuri. Dacă ar putea şoferul să le sugereze câteva locuri din care să poată alege. Şoferul cunoştea astfel de locuri.

— Există un mic han lângă Ile-les-Moulineaux, numit la Maison Carree, spuse el. Altul la Ivry sur Seine, care ar putea să vă placă. E foarte retras, *monsieur.* Sau poate Auberge du Coin, de la Montrouge; este foarte discret.

— Hai să mergem la primul, spuse Jason. Este primul care ţi-a venit în minte. Cât facem până acolo?

— Nu mai mult de cincisprezece, douăzeci de minute, *monsieur.*

— Bun.

Bourne se întoarse către Marie şi îi vorbi încet.

— Schimbă-ţi părul.

— Poftim?

— Schimbă-ţi părul. Ridică-l în sus sau trage-l spre spate, cum vrei, dar schimbă-l. Dă-te la o parte din raza oglinzii lui retrovizoare. Grăbeşte-te!

Peste câteva clipe, părul lung, roşcat, al Mariei era pieptănat spre spate, într-un coc sobru, dezvelindu-i faţa şi gâtul. Jason se uită la ea în lumina slabă.

— Şterge-ţi rujul. Tot.

Ea scoase un şerveţel şi se execută.

— E bine?

— Da. Ai un creion pentru sprâncene?

— Bineînţeles.

— Îngroaşă-ţi puţin sprâncenele şi prelungeşte-le cu o jumătate de centimetru, arcuindu-le puţin în jos la vârfuri.

Marie îi urmă instrucţiunile.

— Ei bine? întrebă ea.

— Merge, spuse el, studiindu-i chipul.

Schimbările erau mici, dar efectul mare. Dintr-o femeie de o eleganţă discretă care atrăgea privirile, se transformase într-o femeie cu chip mai aspru. Oricum, la prima vedere nu mai era femeia de pe fotografia din ziar. Asta era important.

— Când ajungem la Moulineaux, îi şopti el, coboară repede.

Nu-l lăsa pe şofer să te vadă.

— Nu-i cam târziu pentru asta?

— Fă cum îţi spun.

Ascultă-mă. Eu sunt un cameleon pe nume Cain şi pot să te învăţ multe lucruri despre care n-aş vrea să te învăţ, dar acum trebuie s-o fac. Eu îmi pot schimba culoarea, să mă confund cu orice fundal din pădure, mă pot schimba după vânt, simţindu-i mirosul. Pot să-mi găsesc drumul prin junglele naturale şi prin cele făcute de om. Alfa, Bravo, Charlie, Delta... Delta este pentru Charlie şi Cain este pentru Charlie. Eu sunt Cain. Eu sunt moartea. Şi trebuie să-ţi spun cine sunt şi să te pierd.

— Dragul meu, ce este?

— Poftim?

— Te uitai la mine; nici nu respirai. Te simţi bine?

— Îmi pare rău, spuse el, mutându-şi privirea. Mă gândeam care trebuie să fie următoarea noastră mişcare. Voi şti mai bine ce să facem când ajungem acolo.

Sosiră la han. În dreapta era o parcare delimitată de un gard. Câţiva clienţi care cinaseră mai târziu ieşiră pe uşa hanului. Bourne se adresă şoferului.

— Lasă-ne în zona de parcare, dacă nu te deranjează, comandă el, nedând nici o explicaţie pentru această cerere ciudată.

— Desigur, *monsieur,* spuse şoferul, dând din cap şi pe urmă ridicând din umeri.

Ploaia se mai domolise, transformându-se într-o burniţă măruntă. Taxiul plecă. Bourne şi Marie rămaseră în întuneric, la adăpostul frunzişului de lângă peretele hanului, până ce maşina

se îndepărtă. Jason puse valizele pe pământul ud.

— Aşteaptă-mă aici, spuse el.

— Unde te duci?

— Să telefonez după un taxi.

Al doilea taxi îi duse la Montrouge. Şoferul acestuia nu dădu nici o atenţie perechii cu aspect sever, venită probabil din provincie şi căutând un loc de cazare mai ieftin. Dacă se întâmpla să-i pice în mână un ziar cu poza canadiencei implicate în omoruri şi un furt la Zurich, nici prin cap nu i-ar fi trecut să facă legătura cu pasagera sa.

L'Auberge du Coin nu-şi îndreptăţea numele. Nu era un han pitoresc de ţară, situat într-un colţişor retras. Era o construcţie plată, mare, cu două etaje, aflată la câteva sute de metri de autostradă. Amintea de motelurile pe care le poţi întâlni oriunde în lume la marginea oraşelor. Comercialitatea garanta anonimatul.

Se înregistrară deci sub un nume fals şi li se dădu o cameră de plastic, în care fiecare accesoriu în valoare de peste douăzeci de franci era prins cu nituri în podea sau în pereţi. Exista un singur lucru bun: o maşină de făcut cuburi de gheaţă, aflată pe culoar. Ştiau că funcţionează, pentru că o puteau auzi şi cu uşa închisă.

— Bun. Acum spune-mi cine ar putea să ne trimită un mesaj? întrebă Bourne, stând în picioare şi învârtind în mână paharul de whisky.

— Dacă aş şti, aş lua legătura cu ei, spuse ea, şezând în faţa biroului mic, cu scaunul întors, urmărindu-l atentă. S-ar putea să aibă o legătură cu motivul pentru care ai vrut tu să fugi.

— Dacă-i aşa, a fost o cursă.

— N-a fost o cursă. Un om ca Walther Apfel n-a făcut ceea ce a făcut pentru a facilita o cursă.

— Eu n-aş fi foarte sigur de asta. Bourne se duse şi se aşeză în singurul fotoliu din cameră şi el din plastic. Koenig a făcut-o, desemnându-mă asasinilor chiar acolo, în sala de aşteptare.

— El nu era decât un soldat de rând, care a fost mituit; nu era un funcţionar superior al băncii. A acţionat de unul singur, lucru pe care Apfel nu-l putea face.

Jason ridică privirea.

— Ce vrei să spui?

— Declaraţia lui Apfel a trebuit să fie aprobată de către superiorii lui, fiind făcută în numele băncii.

— Dacă eşti chiar atât de sigură, hai să telefonăm la Zurich.

— Ei nu vor asta. Ori nu au răspunsul, ori nu pot să-l dea. Ultimele cuvinte ale lui Apfel au fost că nu vor mai face alte comentarii. În faţa nimănui. Şi asta face parte din mesaj. Noi trebuie să contactăm pe altcineva.

Bourne bău; simţea nevoia de alcool, căci curând va trebui să înceapă să spună povestea unui ucigaş numit Cain.

— Deci unde ne întoarcem? Ne întoarcem la cursă.

— Tu crezi că ştii cine este, nu-i aşa? Marie întinse mâna după ţigările de pe birou. Din cauza asta voiai să fugi.

— Răspunsul la amândouă întrebările este da.

Sosise momentul. Mesajul era trimis de Carlos. Eu sunt Cain şi tu trebuie să mă părăseşti. Trebuie să te pierd. Dar pe primplan sunt cele petrecute, la Zurich şi tu trebuie să înţelegi.

— Articolul aranjat pentru a mă găsi pe mine.

— În privinţa asta nu te contrazic, interveni ea. Am avut timp să mă gândesc; ei ştiu că dovezile sunt false – atât de evident false că-s ridicole. Acum, poliţia din Zurich cu siguranţă că se aşteaptă ca eu să iau legătura cu ambasada Canadei… Marie se opri. Doamne, Jason, asta e ceea ce vor să facem!

— Cine?

— Oricine ar fi cei care au trimis mesajul. Ştiu că nu am de ales, că trebuie să sun la ambasadă, să obţin protecţia guvernului canadian. Nu m-am gândit la asta pentru că am *vorbit* deja cu ambasada, cu cum îl cheamă – Dennis Corbelier – şi el n-a avut nimic să-mi spună. A făcut doar ceea ce l-am rugat eu să facă. Dar asta a fost *ieri*, nu *astăzi*, nu în *seara asta*.

Marie se ridică şi se duse spre telefonul de pe noptieră. Bourne se repezi şi o prinse de braţ.

— Nu face asta, spuse el pe un ton categoric.

— De ce nu?

— Pentru că greşeşti.

— Jason, am dreptate! Lasă-mă să-ţi dovedesc.

Bourne se puse în faţa ei.

— Cred că ar fi mai bine să asculţi ce am eu să-ţi spun.

— Nu! ţipă ea, uimindu-l. Nu vreau să aud. Nu acum!

— Cu o oră în urmă, la Paris, era singurul lucru pe care voiai să-l auzi. Ascultă-mă!

— Nu! Acum o oră simţeam că mor. Tu te hotărâseşi să fugi. Fără mine. Iar acum ştiu că acest lucru se va repeta, până când nu se termină toate astea. Tu auzi cuvinte, vezi imagini şi îţi aminteşti crâmpeie pe care nu le poţi înţelege, dar din cauza lor

te autocondamni. Te vei condamna întotdeauna, până când cineva îţi va dovedi că indiferent ce ai fost... alţii se folosesc de tine, sunt gata să te sacrifice. Dar mai există şi cineva care vrea să te ajute, să ne ajute. Ăsta e mesajul! Ştiu că am dreptate. Vreau să-ţi dovedesc. Lasă-mă s-o fac!

Bourne continuă să o ţină pe loc, fără să scoată o vorbă, uitându-se la chipul ei iubit, plin de suferinţă şi de speranţe inutile; ochii ei îl implorau. Simţea o durere cumplită. Poate că era mai bine aşa; îşi va da singură seama, iar spaima o va face să asculte, o va face să înţeleagă. Pentru ei doi nu exista nici un viitor. *Eu sunt Cain...*

— Bine, poţi să dai telefon, dar aşa cum îţi spun eu. Îi dădu drumul Mariei şi se duse la telefon. Formă numărul de la recepţia motelului. Aici camera 341. Nişte prieteni tocmai ne-au anunţat de la Paris că vor să vină şi ei aici. Aveţi cumva o cameră în apropiere? Splendid. Numele lor e Briggs, o familie de americani. Cobor eu să plătesc în avans şi îmi puteţi da mie cheia. Excelent. Mulţumesc.

— Ce faci?

— Vreau să-ţi dovedesc ceva, spuse el. Dă-mi o rochie. Cea mai lungă pe care o ai.

— Poftim!

— Dacă vrei să dai telefon, faci aşa cum îţi spun eu.

— Eşti nebun.

— Am recunoscut acest lucru, spuse el, luând din valiza lui o pereche de pantaloni şi o cămaşă. Dă-mi te rog rochia.

Peste cincisprezece minute, camera familiei Briggs, aflată la şase uşi de a lor, 341, pe partea cealaltă a culoarului, era gata. Hainele fuseseră puse la locul lor, câteva lumini lăsate aprinse, celelalte nefuncţionând fiindcă fuseseră scoase becurile.

Jason reveni în camera lor. Marie stătea lângă telefon.

— Totul e pregătit.

— Ce ai făcut?

— Ceea ce am vrut să fac; ce trebuia să fac. Acum poţi să dai telefon.

— E foarte târziu. Dacă nu-i acolo?

— Cred că este. Dacă nu, îţi vor da numărul lui de acasă. Numele lui figura precis în registrele de convorbiri de la Ottawa.

— Presupun că da.

— Atunci s-a luat legătura cu el. Te-ai gândit la ce ţi-am spus să zici?

— Da, dar nu e ceva relevant. Sunt sigură că nu greşesc.

— Vom vedea. Spune cuvintele pe care ţi le-am zis eu. O să stau lângă tine să ascult. Haide.

Marie luă receptorul şi formă numărul. La şapte secunde după ce îi răspunse centrala ambasadei, îl avea la capătul firului pe Dennis Corbelier. Ceasul arăta unu şi un sfert noaptea.

— Doamne-Dumnezeule, unde eşti?

— Deci te aşteptai să te sun?

— Speram din tot sufletul s-o faci! Aici e un tămbălău nemaipomenit. Eu stau şi aştept aici de la cinci după-masă.

— La fel şi Alan, la Ottawa.

— Alan şi mai cum? Despre cine vorbeşti? Unde naiba eşti?

— Întâi vreau să ştiu ce ai să-mi spui.

— Să-ţi *spun?*

— Ai un mesaj pentru mine, Dennis. Care este?

— Care este *ce?* Ce mesaj?

Marie păli.

— N-am ucis pe nimeni la Zurich. N-aş…

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, vino încoace! Îţi vom acorda toată protecţia posibilă. Aici nimeni nu se poate atinge de tine!

— Dennis, ascultă-mă. Ai stat aşteptând telefonul meu, aşa e?

— Da, bineînţeles.

— Cineva ţi-a spus să aştepţi, nu-i aşa?

O pauză, după care Corbelier spuse cu glas înăbuşit:

— Da, mi-a spus. Ei mi-au spus.

— Ce ţi-au spus?

— Că ai nevoie de ajutorul nostru. Mare nevoie. Marie reîncepu să respire.

— Şi ei vor să ne ajute?

— Vrei să spui deci că el e cu tine?

Bourne care era cu faţa lipită de a ei, ascultând, dădu din cap.

— Da, răspunse ea. Suntem împreună, dar el e ieşit pentru câteva minute. Totul e o minciună. Ţi-au spus asta, nu-i aşa?

— Tot ce mi-au spus este că trebuie să te găsim, să te protejăm. *Vor* să te ajute; vor să trimită o maşină după tine. Una de a noastră. Diplomatică.

— Cine sunt ei?

— Nu-i ştiu după nume; nici nu e nevoie. Le cunosc gradul.

— Gradul?

— Specialişti, FS-Cinci. Mult mai sus nici că se poate ajunge.

— Ai încredere în ei?

— Pe Dumnezeul meu, da! M-au contactat prin cei de la Ottawa. Ei au primit ordine de la Ottawa.

— Acum se află la ambasadă?

— Nu. Au sediul în altă parte. Corbelier făcu o pauză, evident exasperat. Iisuse Hristoase, Marie… unde eşti?

Bourne dădu iarăşi din cap.

— Suntem la Auberge du Coin, în Montrouge. Sub numele de Briggs.

— Trimit imediat maşina.

— Nu, Dennis! protestă Marie, uitându-se la Jason, privirea lui spunându-i să-i urmeze instrucţiunile. Te rog, trimite-o dimineaţă, la prima oră. Peste patru ceasuri.

— Nu pot să fac asta! Pentru binele tău.

— Trebuie. Tu nu înţelegi. El a fost prins într-o cursă şi e speriat; vrea să fugă. Dacă ar şti că te-am sunat, ar fugi chiar acum. Lasă-mi timp. O să-l conving să se predea. Doar câteva ceasuri. Este derutat, dar în fond ştie că am dreptate.

— Ce fel de ticălos este şi ăsta?

— Unul speriat. Care este manipulat. Acordă-mi acest timp.

— Marie…? Corbelier se întrerupse. Bine, dimineaţă la prima oră. Să zicem… la şase. Şi, Marie, ei chiar vor să te ajute. Pot să t*e a*jute.

— Ştiu. Noapte bună.

— Noapte bună.

Marie închise telefonul.

— Acum aşteptăm, spuse Bourne.

— Nu ştiu ce vrei să dovedeşti. Bineînţeles că îi va suna pe FS-Cinci şi bineînţeles că îşi vor face apariţia aici. Ce crezi? Practic el mi-a spus ce are de gând să facă, ce trebuie să facă.

— Şi aceşti FS-Cinci diplomatici sunt cei care ne trimit mesajul?

— Bănuiesc că ne vor duce la cei care ni-l trimit. Sau dacă aceştia se află prea departe, ne vor pune în legătură cu ei. În viaţa mea n-am fost mai sigură de ceva. Bourne o privi.

— Sper să ai dreptate, fiindcă viaţa ta mă preocupă. Dacă dovezile de la Zurich împotriva ta nu fac parte din nici un mesaj, dacă ele au fost puse acolo de către nişte experţi, pentru a mă găsi pe mine – dacă poliţia din Zurich le dă crezare – atunci eu chiar că sunt acel individ speriat de care i-ai vorbit lui Corbelier. Nimeni nu-şi doreşte mai mult decât mine să ai dreptate. Dar nu

cred că ai.

La ora două şi trei minute, luminile de pe culoarul motelului pâlpâiră şi se stinseră, lăsând holul lung într-un întuneric relativ, singura sursă de lumină fiind cea de pe casa scărilor. Bourne stătea lângă uşa camerei lor, cu pistolul în mână, cu lumina stinsă, supraveghind culoarul printr-o crăpătură lăsată între uşă şi tocul acesteia. Marie se afla în spatele lui, privind peste umărul lui. Nici unul nu scoase o vorbă.

Deşi înăbuşiţi, paşii se auzeau clar. Două perechi de pantofi urcau cu grijă scara. Peste câteva secunde, zăriră siluetele a doi bărbaţi. Marie respiră brusc, fără să vrea; Bourne îi puse mâna peste gură. Îşi dădea seama de ce reacţionase aşa: îl recunoscuse pe unul din cei doi bărbaţi, un individ pe care-l mai văzuse numai o dată, la Zurich, pe Steppdeckstrasse, cu câteva minute înainte ca un altul să dea ordin să fie executată. Era blondul pe care-l trimiseseră în camera lui Bourne şi pe care acum îl aduseseră la Paris ca să recunoască ţinta pe care o ratase. În mâna stângă avea o lanternă mică, iar în dreapta un pistol cu ţeava lungă, cu surdină la capăt.

Tovarăşul lui era mai scund şi mai îndesat, cu un mers ca de fiară, umerii şi talia mişcându-se o dată cu picioarele. Avea reverele pardesiului ridicate şi pe cap o pălărie cu bor îngust, care îi ascundea complet chipul. Bourne îl privi atent; tipul ăsta avea ceva familiar, ca siluetă, ca mers, ca ţinută a capului. Ce anume? Ce?! Îl ştia de undeva.

Dar nu era timp să se gândească la asta. Cei doi se apropiau de uşa camerei rezervate pe numele de Briggs. Blondul lumină cu lanterna numărul, apoi o coborî spre clanţă şi încuietoare.

Cele ce urmară fură executate cu o operativitate fascinantă. Tipul îndesat scoase un inel de chei şi, la lumina lanternei, alese una. În mâna stângă avea o armă şi în raza de lumină se putea distinge forma unei surdine de mari dimensiuni pentru pistoale automate de mare calibru, asemănătoare cu puternicele Sternlicht Luger folosite de Gestapo în al doilea război mondial. Era o armă care putea să străpungă betonul armat, nefăcând mai mult zgomot decât o tuse de reumatic, ideală pentru a lichida inamici ai statului, noaptea, în cartierele liniştite, vecinii nedându-şi seama de nimic, constatând doar dimineaţa că cineva dispăruse.

Introduse cheia în broască şi o răsuci încet, apoi coborî ţeava

pistolului spre broască. Urmară trei bufnituri scurte însoţite de flashuri de lumină. Lemnul din jur se făcu ţăndări şi uşa se deschise; cei doi ucigaşi dădură buzna înăuntru.

După două secunde de tăcere, urmă o erupţie de împuşcături înăbuşite. Uşa fu închisă, dar se tot deschidea, lăsând să se audă dinăuntru bufnituri şi zgomote de coliziune. În cele din urmă găsiră o lumină; o aprinseră scurt, apoi o stinseră cu furie. O lampă fu trântită pe podea, făcându-se ţăndări. Se auzi un strigăt răguşit de furie.

Cei doi ucigaşi năvăliră afară pe culoar, cu armele pregătite, aşteptându-se la o cursă, miraţi că nu era nici una. Ajunseră la scară şi coborâră în fugă, în timp ce se deschidea o uşă de lângă cea a camerei devastate. Un client clipind de somn aruncă o privire pe culoar, ridică din umeri şi se întoarse în camera lui. Se aşternu iarăşi liniştea.

Bourne rămase acolo unde se afla, ţinând-o pe după umeri pe Marie St. Jacques. Fata tremura, cu capul lipit de pieptul lui, plângând încet, isteric, nevenindu-i să creadă cele văzute. El o lăsă mai multe minute, până ce plânsul fu înlocuit de respiraţii adânci şi tremurul i se potoli. Nu mai putea să aştepte; Marie trebuia să vadă cu propriii ei ochi, să vadă totul, să înţeleagă în sfârşit. *Eu sunt Cain. Eu sunt moartea.*

— Vino, şopti el.

O conduse afară pe culoar şi spre camera care era acum dovada definitivă. Împinse uşa şi intrară.

Marie rămase nemişcată, îngrozită şi totodată hipnotizată de privelişte. În cadrul unei uşi deschise se distingea o siluetă într-o rochie lungă, ale cărei falduri unduiau încet în curentul de aer ce venea de la o fereastră deschisă. Chiar în faţă se afla o altă siluetă, ale cărei contururi mai mult se ghiceau în lumina slabă ce venea dinspre autostradă.

— Dumnezeule, spuse Marie încremenită, Jason, aprinde lumina.

— Nici una nu merge. Doar două veioze şi pe una au găsit-o. Traversă cu grijă camera şi găsi lampa pe care o căuta. Era jos pe podea, lângă perete. Se aplecă şi o aprinse.

Marie se înfioră. Prinsă în uşa băii era rochia ei lungă, ciuruită de găuri de glonţ.

În dreptul ferestrei din faţă fuseseră fixaţi pantalonii şi cămaşa lui Bourne. Materialul alb al cămăşii era străpuns în vreo şase locuri, o linie diagonală de gloanţe.

— Iată mesajul tău, spuse Jason. Acum ştii ce este. Şi cred că este timpul să asculţi ce vreau să-ţi spun.

Marie nu-i răspunse. Se duse să se uite la rochia ei, studiind-o ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce vedea. Pe neaşteptate, se răsuci pe călcâie, cu ochii strălucind, lacrimile secate.

— Nu! Nu e în regulă! Ceva nu e deloc în regulă! Sună la ambasadă!

— Ce face?!

— Fă cum îţi spun. Acum!

— Potoleşte-te, Marie. Trebuie să înţelegi.

— Nu, fir-ar să fie, nu! *Tu* trebuie să înţelegi! Sună la ambasadă! Foloseşte telefonul de aici şi sună chiar acum. Cere-l pe Corbelier. *Repede,* pentru numele lui Dumnezeu. Dacă eu însemn ceva pentru tine, fă ce te rog!

Bourne nu putea să o refuze.

— Ce să îi spun? întrebă el ducându-se la telefon.

— Întâi să-l găseşti! *De asta* mi-e teamă... Doamne, sunt înspăimântată!

— Care e numărul?

Marie i-l dădu. Jason formă numărul, aşteptând parcă la infinit să răspundă centrala. Când în sfârşit răspunse, telefonista era în stare de panică, abia vorbind, cuvintele ei abia desluşindu-se. În fundal se auzeau strigăte, comenzi date repede în engleză şi în franceză. În câteva secunde află motivul.

Dennis Corbelier, ataşat canadian, coborâse treptele ambasadei de pe Avenue Montaigne la ora unu şi patruzeci de minute dimineaţa şi fusese împuşcat în gât. Era mort.

— Asta este cealaltă parte a mesajului, Jason, murmură Marie, sfârşită, uitându-se fix la el. Şi acum sunt gata să ascult tot ce vrei să-mi spui. Pentru că *există* cineva care încearcă să ia legătura cu tine, încearcă să te ajute. A fost trimis un mesaj, dar nu nouă, nu mie. Numai ţie şi numai tu trebuia să-l înţelegi.

CAPITOLUL 22

Unul câte unul, cei patru bărbaţi sosiră la aglomeratul Hotel Hilton de pe Sixteenth Street din Washington, D.C. Fiecare se urcă în alt lift, mergând cu două sau trei etaje mai sus sau mai jos de destinaţia finală şi făcând restul drumului pe scări. Nu era timp să se întâlnească în afara oraşului; treceau printr-o criză fără seamăn. Aceştia erau oamenii de la Treadstone Şaptezeci şi Unu – câţi mai rămăseseră în viaţă. Restul muriseră, ucişi într-un masacru pe o stradă liniştită, mărginită de copaci, din New York.

Două din figuri erau cunoscute publicului, una mai bine decât cealaltă. Prima era a unui senator vârstnic din Colorado, iar cea de-a doua era generalul de brigadă I.A. Crawford – Irwin Arthur tradus liber ca Iron Ass (Cur-de-Fier) – cunoscut ca purtător de cuvânt al Serviciului de Informaţii al Armatei şi apărător al băncilor de date ale acesteia. Ceilalţi doi bărbaţi erau practic necunoscuţi. Nu îi ştiau decât cei cu care lucrau. Unul era ofiţer de marină, de vârstă mijlocie, lucrând la Controlul Informaţiilor, Districtul Maritim 5. Cel de-al patrulea era un veteran al CIA de numai patruzeci şi şase de ani, un bărbat suplu şi vânos, veşnic supărat, care mergea în baston. Piciorul îi fusese retezat de o grenadă, în Asia de Sud-Est, pe vremea când lucra ca agent secret în cadrul Operaţiunii Meduza. Numele lui era Alexander Conklin.

În încăpere nu se afla nici o masă de conferinţe. Era o cameră dublă obişnuită, cu două paturi, o canapea, două fotolii şi o măsuţă. Un cadru foarte insolit pentru o întâlnire de asemenea importanţă – nici computere, nici ecrane, nici echipamente de comunicaţii. Doar patru minţi ce conţineau toate secretele privitoare la Treadstone Şaptezeci şi Unu.

Senatorul şi ofiţerul de marină se instalară pe canapea. Conklin se lăsă într-un fotoliu, cu piciorul ţeapăn întins şi cu bastonul între picioare, iar generalul de brigadă Crawford rămase în picioare, congestionat la faţă, cu muşchii maxilarului pulsând de furie.

— Am luat legătura cu preşedintele, spuse senatorul, pe al cărui chip se vedea lipsa de somn. Trebuia. Ne vedem în seara asta. Spuneţi-mi tot ce puteţi, fiecare dintre voi. Ce naiba s-a întâmplat?

— Maiorul Webb trebuia să se întâlnească cu şoferul lui la ora unsprezece, la colţul dintre Lexington Avenue şi Seventy-second Street. Ora era ferm stabilită, dar el nu a apărut. Pe la unsprezece şi jumătate, şoferul a început să-şi facă griji din cauza distanţei până la aerodromul din New Jersey. Sergentul ţinea minte adresa – mai ales fiindcă i se spusese să o uite – şi s-a dus acolo. Zăvoarele de securitate fuseseră blocate şi uşa s-a deschis pur şi simplu; toate alarmele fuseseră tăiate. Pe pardoseala din vestibul era sânge, femeia moartă pe scară. S-a dus înainte pe culoar, spre sala de operaţiuni şi a găsit cadavrele.

— Omul ăsta merită să fie promovat discret, spuse ofiţerul de marină.

— De ce spui asta? întrebă senatorul.

Răspunse Crawford.

— A avut prezenţa de spirit să sune la Pentagon şi să insiste să vorbească cu serviciul de transmisiuni secrete, interne. A specificat frecvenţa, ora şi locul de recepţie şi a spus că trebuie să vorbească cu cel care transmisese mesajul. Nu a spus nimănui nici o vorbă până nu m-a obţinut pe mine la telefon.

— Bagă-l la Academia Militară, Irwin, spuse Conklin sumbru. Este mai deştept decât toţi caraghioşii pe care îi avem acolo.

— E o remarcă jignitoare, Conklin, îl admonesta senatorul. Continuă, generale.

Crawford schimbă o privire cu bărbatul de la CIA.

— Am luat legătura la New York cu colonelul Paul McClaren, dându-i ordin să se ducă acolo şi să nu facă absolut nimic până nu sosesc eu. Pe urmă i-am sunat pe Conklin şi pe George aici de faţă şi am luat toţi trei avionul până acolo.

— Am chemat pentru a lua amprentele o echipă a FBI, din Manhattan, adăugă Conklin. Una pe care am mai folosit-o şi altă dată şi putem să avem încredere în ea. Nu le-am spus ce căutăm, dar le-am spus să cerceteze toată casa şi să-mi dea mie personal ceea ce găsesc. Se întrerupse şi arătă cu bastonul în direcţia ofiţerului de marină. Pe urmă, George le-a dat treizeci şi şapte de nume, toate de la indivizi ale căror amprente ştim că există în dosarele FBI. Au găsit tocmai setul la care nu ne aşteptam, nu-l voiam… nu puteam să-l credem.

— Delta, spuse senatorul.

— Da, interveni ofiţerul de marină. Numele pe care le-am dat erau ale tuturor celor care ar fi putut să afle adresa Treadstone,

inclusiv pe ale noastre. Camera fusese complet curăţată; toate suprafeţele, toate mânerele, toate paharele – cu o singură excepţie. Un pahar de coniac spart, numai câteva cioburi, într-un colţ, sub draperie, dar au fost suficiente. Amprentele erau clare: degetul al treilea şi arătătorul de la mâna dreaptă.

— Sunteţi foarte siguri? întrebă senatorul.

— Amprentele nu pot să mintă, spuse ofiţerul. Erau clare, pe cioburi mai erau încă urme umede de coniac. În afară de noi cei din camera asta, Delta era singurul care ştie de Seventy-first Street.

— Putem să fim siguri de asta? Poate că ceilalţi or fi spus ceva.

— Imposibil, spuse generalul de brigadă. Abbott n-ar fi dezvăluit-o niciodată, iar lui Elliot Stevens adresa i-a fost dată numai cu cincisprezece minute înainte de a ajunge acolo, când a sunat dintr-o cabină telefonică. Pe lângă asta, doar nu şi-ar fi dorit propria execuţie.

— Dar maiorul Webb? insistă senatorul.

— Maiorului? răspunse Crawford, i-am comunicat eu adresa prin radio, după ce a aterizat la Aeroportul Kennedy. După cum ştiţi, era o frecvenţă secretă şi bruiată. Şi nu uitaţi că şi el şi-a pierdut viaţa.

— Da, aşa e. Vârstnicul senator clătină din cap. Este de necrezut. *De ce?*

— Aş dori să abordez un subiect neplăcut, spuse generalul de brigadă Crawford. De la bun început, eu n-am fost entuziasmat de canadian. Am înţeles raţionamentul lui David şi am fost de acord că avea calificarea necesară dar, dacă vă amintiţi, nu a fost alegerea mea.

— Mie nu mi s-a părut că am fi avut mulţi dintre care să alegem, spuse senatorul. Aveam un om – un om calificat, după cum ai recunoscut şi tu – care era dispus să intre în clandestinitate pentru o perioadă nedeterminată de timp, riscându-şi viaţa în fiecare zi, tăind orice legătură cu trecutul lui. Câţi oameni de acest fel există?

— Poate am fi reuşit să găsim unul mai echilibrat, îl contrazise generalul. Eu am spus acest lucru încă de atunci.

— Tu ai spus, îl corectă Conklin, care este definiţia ta pentru un om echilibrat. Şi tot atunci, *eu* am spus că un astfel de om este o mârţoagă.

— Conklin, am fost amândoi în Meduza, îi răspunse Crawford

supărat, dar calm. Nu doar tu ştii nişte lucruri. Comportamentul lui Delta în luptă era permanent şi în mod deschis ostil faţă de orice ordine. Eu am avut prilejul să constat acest lucru mai bine decât tine.

— Cel mai adesea avea tot dreptul să fie aşa. Dacă ai fi petrecut mai mult timp pe câmpul de bătaie şi mai puţin la Saigon, ai fi înţeles acest lucru. *Eu* l-am înţeles.

— S-ar putea să te surprindă, spuse generalul împăciuitor, dar nu vreau să iau apărarea tâmpeniilor care s-au făcut la Saigon. Nimeni n-ar putea s-o facă. Încerc să descriu un tip de comportament care ar fi putut să ducă la cele petrecute acum două nopţi în Seventy-first Street.

— Ştiu. Iartă-mă, spuse Conklin, domolit. Ăsta este fondul problemei. Mie nu mi-e uşor; am lucrat împreună cu Delta într-o jumătate de duzină de sectoare, am fost împreună la Phnom Penh înainte ca ideea Meduzei să fi încolţit măcar în mintea Călugărului. După Phnom Penh, el n-a mai fost niciodată acelaşi om. Din cauza asta a şi intrat în Meduza, de asta a acceptat să devină Cain.

Senatorul se aplecă înainte, atent.

— Am auzit toate astea, dar mai spune-mi-le încă o dată. Preşedintele trebuie să ştie totul.

— Soţia şi cei doi copii ai lui au fost ucişi pe un debarcader de pe Fluviul Mekong, bombardat de un avion răzleţ – nimeni nu ştia al cui – şi care nu a fost niciodată identificat. A început să urască acel război, să-i urască pe toţi care participau la el. Ceva s-a rupt în el. Conklin făcu o pauză, uitându-se la Crawford. Cred că ai dreptate, generale. S-a rupt iarăşi. Avea acest lucru în el.

— Ce anume? întrebă senatorul.

— Explozia, bănuiesc, spuse Conklin. Barajul s-a rupt. A mers dincolo de toate şi ura l-a copleşit. Nu e greu să se întâmple aşa ceva; trebuie să fii foarte atent. I-a ucis pe acei bărbaţi, pe acea femeie, precum un nebun într-o izbucnire deliberată de furie. Nici unul nu se aştepta la asta, poate doar cu excepţia femeii, care era sus şi care probabil a auzit strigătele. El nu mai este Delta. Noi am creat un mit numit Cain, numai că nu mai este un mit. Este într-adevăr el.

— După atâtea luni… Senatorul se lăsă pe speteaza canapelei. De ce a revenit? De unde?

— De la Zurich, răspunse Crawford. Webb a fost la Zurich şi cred că el era singurul care l-ar fi putut aduce înapoi. „De ce” s-

ar putea să nu aflăm niciodată. Poate însă că el se aştepta să ne găsească pe toţi acolo.

— El nu ştie cine suntem, protestă senatorul. Singurele lui contacte erau Yachtsman, soţia acestuia şi David Abbott.

— Şi, desigur, Webb, adăugă generalul.

— Desigur, fu de acord senatorul. Dar nu la Treadstone.

— N-ar avea nici o importanţă, spuse Conklin, bătând cu bastonul în covor. El ştie că există un consiliu; poate că Webb i-a spus că vom fi cu toţii acolo, el chiar aşteptându-se să fim. Avem o mulţime de întrebări – preţ de câteva luni, iar acum şi de câteva milioane de dolari. Delta ar considera asta ca fiind soluţia perfectă. Să scape de noi şi să dispară, fără a lăsa urme.

— De ce eşti atât de convins?

— Fiindcă, unu, a fost acolo, răspunse Conklin, ridicând glasul. Avem amprentele lui pe un pahar de coniac care nici măcar nu a fost terminat. Doi, este o cursă clasică, cu vreo două sute de variaţiuni.

— Vrei să explici acest lucru?

— Nu scoţi un sunet, interveni generalul, uitându-se atent la Conklin, până ce duşmanul nu mai rezistă şi se dă în vileag.

— Adică noi am devenit duşmanul? Duşmanul *lui?*

— Acum nu mai există nici un dubiu în această privinţă, spuse ofiţerul de marină. Delta a trădat. Au mai fost astfel de cazuri – slavă Domnului, nu foarte dese. Ştim ce avem de făcut.

— Ce veţi face? întrebă senatorul.

— Fotografia lui nu a fost niciodată dată în circulaţie. O vom da acum, la toate antenele, posturile de ascultare, toate sursele şi informatorii pe care îi avem. Trebuie să se ducă undeva şi pentru început se va duce într-un loc pe care-l cunoaşte, fie şi numai pentru a-şi cumpăra o nouă identitate. Va cheltui bani; va fi găsit. Şi atunci, ordinele vor fi clare.

— Îl veţi aduce imediat acasă?

— Îl vom ucide, spuse Conklin simplu. Nu poţi să aduci acasă un om ca Delta şi nu poţi să rişti să ajungă pe mâna altui guvern. Din cauza a tot ce ştie.

— Eu nu pot să-i spun asta preşedintelui. Există legi.

— Nu pentru Delta, spuse agentul. El nu mai are legi, nu mai poate fi salvat.

— Nu mai…

— Exact, domnule senator, îl întrerupse generalul. Nu mai poate fi salvat. Cred că ştiţi ce înseamnă asta. Va trebui să vă

hotărâţi dacă să îi spuneţi sau nu preşedintelui ce înseamnă. Poate că ar fi mai bine…

— Trebuie să încercaţi *totul*, spuse senatorul, nelăsându-l să termine. Am vorbit săptămâna trecută cu Abbott. Mi-a spus că există un plan pentru a intra în legătură cu Delta. Zurich, banca, numele de Treadstone făcut public – toate astea făceau parte din plan, nu-i aşa?

— Da şi acum s-a sfârşit. Dacă dovezile găsite în Seventy-first Street nu vă convin, ar trebui să vă gândiţi. Lui Delta i s-a trimis un semnal clar să vină acasă. N-a făcut-o. Ce altceva mai vreţi?

— Vreau să fiu absolut sigur.

— Eu îl vreau mort. Vorbele lui Conklin, deşi rostite încet, avură efectul unei rafale de vânt îngheţat. Nu numai că a încălcat toate regulile pe care fiecare dintre noi le stabileşte pentru sine – orice ar fi – dar s-a cufundat în abjecţie. Pute. El *este* Cain. Noi am folosit atât de mult numele de Delta – nici măcar Bourne, ci Delta – încât cred că am şi uitat că Gordon Webb era fratele lui. Găsiţi-l. Ucideţi-l.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 23

Era ora trei fără zece minute când Bourne se îndreptă spre recepţia de la Auberge du Coin, Marie continuându-şi drumul direct spre ieşire. Spre bucuria lui Jason, pe pupitru nu se vedeau ziare, dar funcţionarul de noapte era de acelaşi soi cu predecesorul său din centrul Parisului. Era un bărbat greoi, cu început de chelie, ţinându-şi ochii pe jumătate închişi şi braţele încrucişate peste piept, având zugrăvită pe chip plictiseala unei nopţi care nu se mai sfârşea. Dar, îşi zise Bourne, noaptea asta o va ţine minte – lăsând la o parte stricăciunile din camera de la etaj, care vor fi constatate abia dimineaţa. Un funcţionar din Montrouge care lucra în ture nu se putea să nu aibă un mijloc de transport.

— Tocmai am telefonat la Rouen, spuse Jason, cu aerul unui om furios din cauza evenimentelor neaşteptate din viaţa sa personală. Trebuie să plec imediat şi am nevoie să închiriez o maşină.

— De ce nu? persiflă individul. Ce aţi prefera, *monsieur?* O caleaşcă de aur sau un covor fermecat?

— Poftim?!

— Noi închiriem camere, nu maşini.

— *Trebuie* să fiu dimineaţa la Rouen.

— Imposibil. Doar dacă aţi găsi vreun taximetrist destul de nebun ca să vă ducă la ora asta.

— Nu cred că pricepi. Risc nişte mari pierderi şi neplăceri dacă nu ajung la birou până la ora opt. Sunt dispus să plătesc generos.

— Cred că aveţi o problemă, *monsieur.*

— Dar nu se poate să nu fie aici cineva dispus să-mi împrumute maşina lui pentru, să zicem... o mie cinci sute de franci.

— O mie... o mie cinci sute, mons*ieur? Och*ii pe jumătate închişi ai funcţionarului se deschiseră larg. Bani gheaţă?

— Fireşte. Cineva o va aduce înapoi mâine seară.

— Nu este nici o grabă, *monsieur.*

— Ce vreţi să spuneţi? De fapt, nu există nici un motiv ca să nu pot închiria un taxi. Discreţia poate să fie plătită.

— Nu aş avea unde să găsesc unul, îl întrerupse funcţionarul. Pe de altă parte, Renault-ul meu, chiar dacă nu mai este foarte nou şi nu e cea mai rapidă maşină, este totuşi foarte bun.

Cameleonul îşi schimbase iarăşi culorile şi reuşise să se dea drept altcineva. Dar acum ştia cine este şi înţelegea.

Zorii îi prinseră nu într-o cameră călduţă dintr-un han de la ţară, ci şezând în maşina mică parcată la marginea unui drum lăturalnic. În vreme ce primele raze ale soarelui se înălţau dinspre est, conturând dealurile şi câmpiile din Saint-Germain-en-Laye, pe geamurile întredeschise ale maşinii ieşeau rotocoale de fum de ţigară.

Prima lui istorisire, în Elveţia şi-o începuse cu cuvintele *Viaţa mea a început cu cinci luni în urmă, pe o insuliţă din Mediterana numită Ile de Port Noir...*

Aceasta şi-o începuse cu o declaraţie rostită pe un ton liniştit: *Eu sunt cunoscut sub numele de Cain.*

Îi spusese totul, neomiţând nimic din tot ce îşi amintea, nici imaginile înfricoşătoare care îi explodaseră în minte atunci când auzise cele relatate de Jacqueline Lavier în restaurantul din Argenteuil. Nume, incidente, oraşe... asasinate.

— Totul se potrivea. Nu exista nimic ce să nu ştiu deja, ce să nu fie ascuns undeva în mintea mea, încercând să iasă la suprafaţă. Era adevărul.

— *Era* adevărul, repetă Marie.

Jason o privi atent.

— Nu-ţi dai seama că noi ne-am înşelat?

— Poate, dar poate că am avut şi dreptate. Şi tu şi eu am avut dreptate.

— În ce privinţă?

— În ce te priveşte pe tine. Trebuie să ţi-o spun din nou, calm şi logic. Ţi-ai oferit viaţa în schimbul vieţii mele înainte de a mă cunoaşte; asta nu e o decizie de om ca cel pe care l-ai descris acum. Dacă acel om a existat, acum nu mai există. Marie îl implora din priviri, dar îşi continuă spusele pe un ton stăpânit. Tu ai spus-o, Jason. „Ceea ce un om nu-şi aminteşte, nu există. Pentru el.” Poate că tocmai cu asta eşti confruntat acum. Nu poţi

să pleci pur şi simplu?

Bourne dădu din cap; clipa oribilă sosise.

— Ba da, răspunse el. Dar singur. Nu cu tine.

Marie îl privi fix, mâna în care avea ţigara tremurându-i.

— Aşadar asta e decizia ta?

— Asta trebuie să fie.

— Tu vei dispărea în mod eroic pentru ca eu să nu fiu pătată.

— Trebuie s-o fac.

— Mulţumesc mult. Da' cine naiba te crezi tu?

— Poftim?

— Cine *naiba* te crezi tu?

— Sunt un om pe care ei îl numesc Cain. Sunt căutat de guverne – de poliţii din Asia şi din Europa. Unii de la Washington vor să mă ucidă din cauza a ceea ce cred ei că ştiu despre această Meduza; un asasin pe nume Carlos vrea să mă vadă împuşcat în gât din cauza a ceea ce i-am făcut. Gândeşte-te puţin. Cât crezi că pot să tot fug până când un individ din aceste armate mă va găsi, mă va prinde în cursă, mă va *ucide?* Tu aşa vrei să-ţi sfârşeşti viaţa?

— Dumnezeule, nu! strigă Marie, mintea ei analitică fiind evident preocupată de ceva. Am de gând să putrezesc cincizeci de ani într-o închisoare elveţiană sau să fiu spânzurată pentru nişte fapte pe care nu le-am comis niciodată la Zurich!

— Treaba cu Zurich-ul se poate rezolva cumva. M-am gândit la asta şi o pot face.

— Cum?

— Pentru Dumnezeu, ce mai contează? Să mărturisesc, să mă predau… încă nu ştiu, dar pot s-o fac. Pot face ca viaţa ta să reintre pe făgaşul normal. Trebuie!

— Nu în felul ăsta.

— De ce nu?

Marie întinse mâna să-l mângâie pe faţă, vorbindu-i cu glas blând.

— Fiindcă tocmai mi-ai dat iarăşi dreptate. Chiar şi condamnatul – atât de convins de propria-i vină – ar trebui să-şi dea seama de asta. Omul numit Cain n-ar face niciodată ceea ce te-ai oferit tu acum să faci. Pentru nimeni.

— Eu *sunt* Cain!

— Chiar dacă aş fi obligată să accept că ai fost, acum nu mai eşti.

— Ultima şansă de reabilitare. O lobotomie autoprovocată?

Pierderea totală a memoriei? Întâmplător ăsta este adevărul, dar el nu va opri pe nimeni din cei care mă caută. Nu-i va opri să apese pe trăgaci. De ce nu accepţi faptele?

— Am în vedere două fapte pe care tu pari să le fi trecut cu vederea. Eu nu pot s-o fac. Voi trăi cu ele tot restul vieţii fiindcă eu sunt responsabilă. Doi oameni au fost ucişi în acelaşi mod brutal deoarece s-au interpus între tine şi un mesaj pe care încerca să ţi-l trimită cineva. Prin mine.

— Ai văzut mesajul lui Corbelier. Câte găuri de glonţ erau? Zece, cincisprezece?

— Atunci a fost folosit! L-ai auzit la telefon, la fel ca şi mine. Nu minţea; încerca să ne ajute. Dacă nu pe tine, pe mine în orice caz.

— Este… posibil.

— Orice este posibil, Jason, nu am răspunsuri, numai discordanţe, lucruri ce nu se pot explica – care *ar trebui* explicate. Tu nici măcar o clipă nu ai dat dovadă de vreo urmă de înclinaţie spre ceea ce spui tu că s-ar putea să fi fost. Şi fără astfel de înclinaţii un asemenea om n-ar putea să existe. Or, atunci, tu n-ai putea să *fii el.*

— Eu sunt el.

— Ascultă-mă. Îmi eşti foarte drag şi ştiu că acest lucru s-ar putea să mă orbească, dar eu mai ştiu un lucru despre mine. Nu sunt un copilaş nevinovat, născut de ieri, de alaltăieri. Am văzut câte ceva pe lumea asta şi le studiez cu atenţie pe persoanele care mă atrag. Poate pentru a-mi confirma ceea ce-mi place să cred că sunt valorile mele – şi *sunt* într-adevăr valori. Doar ale mele. Am văzut un om chinuit – de sine însuşi şi de alţii – şi acest om n-a ţipat. Poate că în sinea ta ţipi, dar nu vrei să împovărezi pe alţii cu suferinţa ta. Dimpotrivă, sapi tot mai adânc, încerci să înţelegi. Iar asta, prietene, nu o face unul care ucide cu sânge rece, tot aşa cum n-ar face ce ai făcut tu pentru mine. Nu ştiu ce ai fost înainte, sau de ce crime eşti vinovat, dar ele nu sunt ceea ce crezi tu – ceea ce vor alţii ca tu să crezi. Şi, ca să revin la valorile de care-ţi vorbeam, eu mă cunosc pe mine: nu l-aş putea iubi pe omul care zici tu că ai fi. Eu îl iubesc pe cel care ştiu că eşti. Şi tocmai mi-ai reconfirmat-o. Nici un ucigaş nu s-ar oferi să facă ceea ce vrei să faci tu. Drept care, cu tot respectul, oferta este respinsă.

— Eşti o nesăbuită! explodă Jason. Eu te pot ajuta pe tine; tu nu poţi să mă ajuţi pe mine! Lasă-mi *ceva,* pentru numele lui

Dumnezeu!

— Nu! Nu aşa…

Deodată, Marie se opri, cu buzele întredeschise.

— Tocmai am spus-o, şopti ea.

— Ce ai făcut? întrebă Bourne furios.

— Tocmai am spus-o. De mult îmi umbla prin minte. „Ceea ce vor alţii ca tu să crezi…”

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Crimele tale… ceea ce alţii vor ca tu să crezi că sunt crimele tale.

— Dar sunt reale. Sunt ale mele.

— Stai puţin. Să presupunem că au fost reale, dar *nu au fost* ale tale. Să presupunem că dovezile au fost aranjate – la fel de expert cum au fost aranjate împotriva mea la Zurich – dar aparţin altcuiva. Jason, tu nu *ştii* când ţi-ai pierdut memoria.

— Port Noir.

— Atunci ai început să ţi-o reclădeşti, nu atunci ai pierdut-o. *Înainte* de Port Noir. Asta ar putea explica multe. Contradicţia dintre tine şi omul care cred alţii că eşti.

— Greşeşti. Nimic n-ar putea explica amintirile – imaginile – care îmi revin.

— Poate că îţi aminteşti doar ceea ce ţi s-a spus. Iarăşi şi iarăşi. Până n-ai mai ştiut nimic altceva. Fotografii, înregistrări, stimuli vizuali şi auditivi.

— Ce descrii tu este o legumă care umblă, funcţionează, dar i s-a făcut-o spălare de creier. Eu nu-s aşa ceva.

Marie îl privi în ochi, vorbindu-i cu blândeţe.

— Eu descriu un om inteligent, foarte bolnav, a cărui pregătire se potrivea cu ceva ce căutau alţii. Ştii cât de uşor este de găsit un astfel de om? Există câţi vrei în spitale, clinici particulare, sanatorii militare. Făcu o pauză, apoi continuă repede. Acel articol din ziar mai conţinea un adevăr. Sunt destul de pricepută în a lucra cu computerele. Oricine cu o slujbă ca a mea trebuie să fie. Dacă aş căuta o curbă model care să cuprindă diverşi factori izolaţi, aş şti cum să o găsesc. Tot aşa, cineva care ar căuta un om spitalizat pentru amnezie a cărui pregătire să includă anumite abilităţi specifice, cunoaşterea unor limbi, anumite caracteristici rasiale, ar putea găsi candidaţi în băncile de date medicale. În cazul tău, nu prea mulţi; poate numai câţiva, poate numai unul. Dar ei nu căutau, nu aveau nevoie decât de un singur om.

Bourne îşi mută privirea spre peisajul de afară, încercând să forţeze porţile de oţel ale minţii sale, să găsească măcar un pic din speranţa pe care o nutrea ea.

— Ce spui tu este că eu aş fi o iluzie reprodusă, spuse el sec.

— Ăsta este efectul final, dar nu asta spun. Eu spun că este posibil să fi fost manipulat. Folosit. Asta ar explica multe. Mi-ai spus că sunt momente când anumite lucruri vor să iasă din tine – simţi că îţi plesneşte capul.

— Cuvinte – nume de oameni, de locuri – îmi declanşează imagini.

— Jason, dar n-ar fi posibil să declanşeze imagini false? Ceva ce ţi s-a tot repetat, dar nu poţi să retrăieşti. Nu poţi să le vezi clar, fiindcă nu eşti tu.

— Mă îndoiesc. Am văzut ce sunt în stare să fac. Am mai făcut asemenea lucruri.

— Puteai să le fi făcut din alte motive! *Să te ia naiba*, eu lupt pentru viaţa mea! Pentru vieţile noastre!... Bun. Eşti în stare *să gândeşti*, să *simţi*. Gândeşte, simte *acum!* Uită-te la mine şi spune-mi că ai privit în tine, în gândurile şi sentimentele tale şi ştii fără urmă de îndoială că eşti asasinul numit Cain! Dacă poţi să faci asta – cu adevărat – atunci du-mă la Zurich şi asumă-ţi vina pentru toate şi dispari din viaţa mea! Dar dacă nu, rămâi cu mine şi lasă-mă să te ajut. Şi iubeşte-mă, Jason.

Bourne îi luă mâna, ţinând-o ca pe a unui copil care tremura de supărare.

— Nu e vorba de ce simt sau ce gândesc. Am văzut contul de la Gemeinschaft. Intrările sunt, multe din ele, vechi şi corespund cu tot ceea ce am aflat.

— Dar acel cont, acele intrări ar fi putut fi create ieri, sau săptămâna trecută, sau acum şase luni. Tot ce ai auzit şi ai citit despre tine însuţi ar putea să facă parte dintr-un tipar creat de cei care vor să iei locul lui Cain. Tu *nu* eşti Cain, dar vor să te facă să crezi că eşti. Există însă cineva care ştie că nu eşti Cain şi încearcă să-ţi spună. Am şi eu o dovadă. Iubitul meu este în viaţă, dar doi prieteni mi-au murit fiindcă au nimerit între tine şi cei care îţi trimit mesajul, care încearcă să îţi salveze viaţa. Au fost ucişi de aceiaşi oameni care vor să te sacrifice pe tine lui Carlos în locul lui Cain. Ai spus mai-nainte că totul se potrivea. Nu-i aşa, Jason, dar asta se potriveşte. Te explică pe tine.

— O carapace goală căreia nu îi aparţin nici măcar amintirile pe care crede că le are? În care se zbat demonii, izbind în pereţi?

Nu e o perspectivă prea plăcută.

— Nu sunt demoni, dragul meu. Sunt părţi din tine – furioase, ţipând să iasă afară căci locul lor nu este în carapacea pe care le-ai dat-o.

— Şi dacă sparg carapacea, ce o să găsesc?

— Multe. Unele bune, altele rele, multe suferinţe. Dar Cain nu va fi acolo. Îţi promit asta. Eu cred în tine, dragul meu. Te rog, nu te da bătut.

El rămase deoparte, între ei existând ca un zid nevăzut.

— Şi dacă greşim? Atunci?

— Părăseşte-mă repede. Sau ucide-mă. Nu-mi pasă.

— Te iubesc.

— Ştiu. De asta nu îmi este frică.

— Am găsit în biroul lui Lavier două numere de telefon. Primul de la Zurich, al doilea de aici, din Paris. Dacă am noroc, poate mă conduc la numărul de care am nevoie.

— New York? Treadstone?

— Da. Răspunsul se află acolo. Dacă nu sunt Cain, cineva de la acel număr ştie cine sunt.

O luară cu maşina înapoi spre Paris, pornind de la ideea că vor fi mult mai greu de reperat în mulţimea din oraş decât într-un han de la ţară. Un bărbat blond, cu ochelari cu ramă de baga şi o femeie atrăgătoare, dar cu înfăţişare severă, fără machiaj, cu părul strâns la spate ca o studentă silitoare de la Sorbona, nu erau ceva insolit în Montmartre. Închiriară o cameră la Terrasse, pe rue Maistre, înregistrându-se ca doi tineri căsătoriţi din Bruxelles.

O dată ajunşi în cameră, rămaseră o clipă uitându-se unul la altul, apoi, fără o vorbă, se îmbrăţişară, alungând din minte lumea nedreaptă care le refuza orice linişte, îi obliga să se legene continuu pe o sârmă deasupra unei prăpăstii întunecate.

Bourne, cameleonul, acum nu se simţea în stare să-şi schimbe imediat culoarea. Ar fi fost ceva fals şi nu voia ca între ei să existe falsitate.

— Trebuie să ne odihnim, spuse el. Avem nevoie de somn, căci va fi o zi lungă.

Făcură dragoste. Cu tandreţe, cu totală dăruire. Iar la un moment dat, un gest stângaci îi făcu să izbucnească în râs, la început cu oarecare jenă. Dar după aceea se strânseră mai tare în braţe, vrând să alunge sunetele şi imaginile oribile ale lumii care îi prinsese în vârteju-i sumbru. Se simţiră deodată într-o altă

lume, unde soarele şi albastrul mării luaseră locul beznei.

Adormiră în sfârşit, cu degetele împletite.

Bourne se trezi primul, auzind din stradă zgomotul motoarelor şi al claxoanelor de maşini. Se uită la ceas; era trecut de ora prânzului, se făcuse unu şi zece. Dormiseră aproape cinci ore, nu chiar pe săturate, dar suficient. Avea să fie o zi lungă. Nu ştia încă sigur ce va face; avea două numere de telefon care trebuiau să-l conducă la un al treilea. De la New York.

Se întoarse spre Marie, care dormea lângă el, respirând adânc, cu chipul ei iubit, adorabil, la numai câţiva centimetri de buzele lui. O sărută şi ea se apropie şi mai mult de el, fără să deschidă ochii.

— Eşti o broască şi eu o să te transform în prinţ, spuse ea cu un glas încă adormit. Sau e invers?

— Zău dacă mai ştiu.

— Atunci o să rămâi broască. Hai, broscuţo, ţopăie spre mine.

— Fără ispite. Nu dau spectacole decât atunci când mi se oferă musculiţe.

— Broaştele mănâncă muşte? Da, cred că da. E oribil.

— Haide, deschide ochii. Trebuie să începem amândoi să ţopăim. Pornim la vânătoare.

Marie clipi din ochi.

— La vânătoare? Ce să vânăm?

— Pe mine, spuse el.

Dintr-o cabină telefonică de pe rue Lafayette, un domn Briggs sună la Zurich, cu taxă inversă. Bourne îşi făcuse socoteala că Jacqueline Lavier dăduse probabil alarma inclusiv la Zurich.

Când auzi că sună, Jason se dădu la o parte şi îi întinse receptorul Mariei, care ştia ce trebuie să spună.

Dar nu apucă să zică nimic. Interveni pe fir centralista de la Zurich.

— Regretăm, dar numărul la care aţi sunat nu mai este în funcţiune.

— Dar ieri era, spuse Marie. Este vorba de ceva urgent. Aveţi cumva un alt număr?

— Numărul nu mai există, *madame*. Nu avem un număr alternativ.

— Poate că mi s-a dat un număr greşit. E foarte urgent. Puteţi să îmi daţi numele abonatului care a avut acest număr?

— Îmi pare rău, este imposibil.

— V-am spus: este ceva urgent! Aş putea vorbi cu superiorul

dumneavoastră?

— Nici el nu v-ar putea ajuta. Acest număr este secret. La revedere, *madame.*

— A fost deconectat, spuse Marie.

— A durat mult prea mult ca să afli asta, spuse Bourne uitându-se în sus şi în jos pe stradă. Hai să plecăm de aici.

— Crezi că ar fi putut să depisteze apelul? Aici, la Paris? La o cabină publică?

— În trei minute se poate depista centrala, zona de unde se telefonează. În patru minute zona poate fi determinată cu aproximaţie de numai câteva străzi.

— De unde ştii asta?

— Aş vrea să-ţi pot răspunde. Hai să mergem.

— Jason, de ce să nu aşteptăm ascunşi undeva şi să stăm la pândă?

— Pentru că eu nu ştiu ce să pândesc, iar ei ştiu. Au o fotografie şi ar putea să posteze oameni în toată zona.

— Eu nu semăn deloc cu fotografia din ziare.

— Nu tu. Eu. Haidem!

Merseră cu pas grăbit până ajunseră la Boulevard Malesherbes, la zece străzi distanţă, la o altă cabină telefonică, ţinând de altă centrală. De data asta nu mai era nevoie să treacă printr-o centralistă; numărul era din Paris. Marie intră în cabină şi formă numărul; era pregătită.

Dar cuvintele pe care le auzi de la capătul firului o uimiră:

— *La residence du General Villiers. Bonjour!... Allo? Allo?*

O clipă, Marie nu fu în stare să scoată nici un sunet. Rămase holbându-se la telefon.

— *Je m'excuse*, spuse ea încet. *Une erreur*[62]. Închise telefonul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bourne, deschizând uşa de sticlă. Ce s-a întâmplat? Cine era?

— Nu pricep nimic, spuse ea. Am nimerit acasă la unul dintre cei mai respectaţi şi mai puternici oameni din Franţa.

[62] Mă scuzaţi... O greşeală, (fr.).

CAPITOLUL 24

— Andre Francois Villiers, repetă Marie, aprinzându-şi o ţigară. Reveniseră în camera lor, la Terrasse, ca să se gândească ce să facă, să rumege uluitoarea informaţie.

— Absolvent al Şcolii de la Saint-Cyr, erou în al doilea război mondial, personaj legendar al mişcării de rezistenţă şi, până la povestea cu Algeria, moştenitorul prezumtiv al lui De Gaulle. Jason, o legătură între un astfel de om şi Carlos este de-a dreptul de necrezut.

— Legătura există. Crede-mă.

— Aproape că nu pot. Villiers este un reprezentant al vechii tradiţii de onoare a Franţei, descendent dintr-o familie cunoscută din secolul al şaptesprezecelea. Astăzi este unul dintre cei mai de vază deputaţi ai Adunării Naţionale – având, ce-i drept, o poziţie de dreapta – dar fiind totodată un partizan al legii şi ordinii. E ca şi cum ai zice că poate exista o legătură între Douglas MacArthur şi un mafiot. Este ilogic.

— Atunci hai să căutăm una. Din ce cauză a intervenit ruptura cu De Gaulle?

— Algeria. La începutul anilor şaizeci, Villiers a făcut parte din OAS, fiind unul din coloneii de la Alger ai lui Salan. Ei se opuneau acordurilor de la Evian, prin care i se acorda Algeriei independenţa, considerând că aceasta aparţine de drept Franţei.

— Coloneii nebuni de la Alger, spuse Bourne, fără să ştie, la fel ca şi cu atâtea alte fraze, de unde îi veneau cuvintele sau de ce le rostea.

— Asta îţi spune ceva?

— Probabil, dar nu ştiu ce anume.

— Gândeşte-te, spuse Marie. Ce rezonanţă ar putea avea pentru tine „coloneii nebuni”? Care e primul lucru care îţi trece prin minte? Repede!

Jason se uită la ea şi pe urmă cuvintele începură să îi vină.

— Bombe… infiltrări. *Provocateurs.* Studiezi toate astea; studiezi mecanismele.

— *Pentru ce?*

— Nu ştiu.

— Deciziile sunt bazate pe ceea ce înveţi?

— Probabil.

— Ce fel de decizii? Ce decizi?

— Dezbinări, rupturi.

— Ce îţi spune ţie asta?

— Nu ştiu! Nu pot să gândesc!

— Bine… bine. O să ne întoarcem la asta altă dată.

— Nu avem timp. Hai să revenim la Villiers. După Alger, ce a urmat?

— A existat un soi de reconciliere cu De Gaulle. Villiers nu fusese niciodată direct implicat în actele de terorism, iar faptele lui în război impuneau o astfel de reconciliere. A revenit în Franţa – a fost chiar bine primit – ca luptător pentru o cauză pierdută, dar demn de respect. Şi-a recăpătat postul ajungând până la gradul de general înainte de a intra în politică.

— Este deci un politician activ?

— Mai degrabă un purtător de cuvânt. Un bătrân om de stat. Continuă să fie un militarist convins, care tună şi fulgeră din cauza slabei importanţe militare a Franţei.

— Howard Leland, spuse Jason. Asta este legătura cu Carlos.

— Cum aşa? Prin ce?

— Leland a fost asasinat fiindcă s-a opus programului de înarmare şi de exporturi militare al Quai d'Orsay-ului. Asta este tot ce ne trebuia.

— Mi se pare de necrezut. Un astfel de om… Marie lăsă fraza neterminată, amintindu-şi brusc un amănunt. Fiul lui a fost ucis. O chestiune de implicaţii politice, acum cinci sau şase ani.

— Povesteşte-mi.

— Maşina lui a explodat pe rue du Bac. A scris în toate ziarele de peste tot. El era politicianul activ, conservator, la fel ca şi tatăl său, contrându-i pe socialişti şi pe comunişti la fiecare pas. Tânăr membru în parlament, un obstrucţionist în ce privea cheltuielile guvernamentale, dar de fapt destul de popular. Era un aristocrat fermecător.

— Cine l-a ucis?

— S-a zis că nişte comunişti fanatici. Reuşise să blocheze nu ştiu ce legi favorabile extremei stângi. După uciderea lui, rândurile s-au rupt şi legile au fost votate. Mulţi cred că ăsta a fost motivul pentru care Villiers a părăsit armata şi a intrat în Adunarea Naţională. Din cauza asta totul mi se pare atât de neplauzibil, de contradictoriu. La urma urmelor, fiul lui *a fost* ucis. Ai crede că ultimul om din lume cu care ar putea dori să aibă de-a face ar fi un asasin de profesie.

— Mai e ceva. Ai spus că a fost bine primit înapoi la Paris fiindcă nu a fost niciodată *direct* implicat în actele de terorism.

— Dacă a fost cumva, îl întrerupse Marie, atunci povestea a fost îngropată. Aici lumea este mai tolerantă faţă de cauzele pasionale care privesc ţara sau alcovul. Iar el fusese, pe bună dreptate, un erou, nu uita asta.

— Dar cine a fost cândva terorist, rămâne un terorist, nu uita nici tu asta.

— Nu sunt de acord. Oamenii se mai schimbă.

— În unele privinţe, nu. Nici un terorist nu uită vreodată cât a fost de eficient; se hrăneşte cu aceste amintiri.

— De unde poţi tu să ştii asta?

— Nu-s sigur că vreau să mă gândesc acum la asta.

— Atunci nu te gândi.

— Dar *sunt* sigur în privinţa lui Villiers. O să ajung la el. Bourne se duse la noptieră şi luă cartea de telefon.

— Hai să vedem dacă numărul este înregistrat sau este secret. O să am nevoie de adresa lui.

— Nu o să te poţi apropia de el. Dacă este legătura lui Carlos, înseamnă că este păzit. De cum te văd, o să te omoare; nu uita că au fotografia ta.

— Asta nu le va servi la nimic. Nu o să semăn cu cel pe care îl caută ei. Uite-o: Villiers, A.F. – Parc Monceau.

— Tot nu-mi vine să cred. Numai ideea că îi telefonează acestui om şi ar fi trebuit să o şocheze pe Lavier.

— Sau să o sperie în aşa hal încât să facă orice.

— Ţie nu ţi se pare ciudat că i s-a dat acest număr?

— Date fiind împrejurările, nu. Carlos vrea ca roboţii lui să ştie că nu glumeşte. Îl vrea pe Cain.

— Jason, ce-i ăla un robot?

— Nu ştiu… cineva care lucrează orbeşte pentru altcineva.

— Orbeşte? Fără să vadă?

— Fără să ştie. Crezând că face un lucru, când de fapt face altceva.

— Nu înţeleg.

— Să zicem că eu îţi spun să aştepţi o maşină la un anumit colţ de stradă. Maşina nu apare, dar faptul că te afli acolo îi spune cuiva care se uită după tine că un alt lucru s-a întâmplat.

— Aritmetic vorbind, un mesaj indetectabil.

— Da, aşa ceva.

— Asta s-a întâmplat la Zurich. Walther Apfel a fost un robot. A

făcut publică povestea cu furtul, neştiind ce spune de fapt.

— Adică?

— Cred că ţi se spunea ţie să iei legătura cu cineva pe care-l cunoşti foarte bine.

— Treadstone Şaptezeci şi Unu, spuse Jason. Ne întoarcem la Villiers. La Zurich, Carlos m-a găsit prin Gemeinschaft. Asta înseamnă că trebuia să ştie de Treadstone, este foarte probabil ca Villiers să ştie şi el. Dacă nu ştiu, poate că există o cale să-l punem să afle pentru noi.

— Cum?

— Folosindu-ne de numele său. Dacă este cum spui tu, cred că ţine mult la acest nume. Iar onoarea Franţei, cuplată cu un porc precum Carlos, s-ar putea să aibă ceva efect asupra lui. O să-l ameninţ că mă duc la poliţie, la ziare.

— Va nega pur şi simplu. Va spune că e o absurditate.

— Lasă-l să spună. Nu este. Numărul din biroul lui Lavier era al lui. În plus, retractarea lui va apărea pe aceeaşi pagină cu necrologul lui.

— Dar mai trebuie să ajungi la el.

— O să ajung. Eu sunt un cameleon, ai uitat?

Strada cu copaci pe margini, din Parc Monceau, i se părea oarecum familiară, dar nu în sensul că ar mai fi străbătut-o şi altă dată. Mai degrabă ca atmosferă. Două şiruri de case de piatră bine întreţinute, cu uşi şi ferestre lucind de curăţenie, alămuri strălucitoare, trepte de curând spălate şi în încăperile luminate, plante decorative. Era o stradă de oameni cu bani, într-un cartier prosper al oraşului şi simţea că mai văzuse ceva în genul ăsta, acel ceva având o anumită semnificaţie.

Erau ceasurile opt fără douăzeci şi cinci, seară de martie, răcoroasă, iar Cameleonul îmbrăcat pentru o astfel de vreme: părul blond acoperit de o caschetă, gâtul ascuns de gulerul ridicat al unei jachete pe spatele cărei figura numele unui serviciu de mesagerie. Peste umăr avea trecută chinga de la o geantă aproape goală. Încă două sau trei opriri, poate chiar cinci dacă i se va părea necesar. Ceea ce avea în geantă erau de fapt broşurile făcând reclamă la Bateaux Mouche, luate din holul unui hotel. Alesese la întâmplare câteva case din apropierea locuinţei generalului Villiers, punând broşurile în cutiile poştale. Între timp, ochii lui înregistrau totul, vrând mai ales să vadă ce pază avea Villiers.

Şi fiindcă se aşteptase să găsească fie oameni în maşini, fie

indivizi patrulând în sus şi-n jos, fu uimit să constate că nu era nici unul. Andre Francois Villiers, militarist, purtător de cuvânt pentru cauza sa, principala legătură a lui Carlos, nu avea nici un fel de pază exterioară. Dacă avea cumva un sistem de protecţie, acesta nu putea să fie decât în casă. Dată fiind enormitatea fărădelegii sale, Villiers fie era de o aroganţă care mergea până la neglijenţă, fie era un idiot.

Jason urcă treptele casei ce se afla la nici douăzeci de paşi de uşa lui Villiers. Băgă broşura în fanta cutiei poştale, aruncând o privire în sus, spre geamurile casei lui Villiers. Nu se zărea nici un chip, nici o siluetă.

Deodată, uşa de la casa generalului se deschise. Bourne se lăsă pe vine, ducându-şi mâna la pistolul de sub haină, zicându-şi că idiotul era el, că cineva mai vigilent îl remarcase. Dar cuvintele care îi ajunseră la urechi îl convinseră că nu era cazul. O pereche de vârstă mijlocie – o menajeră în uniformă şi un bărbat îmbrăcat cu un veston închis la culoare – discutau în prag.

— Ai grijă ca scrumierele să fie curate, spuse femeia. Ştii că nu poate să sufere scrumierele pline ochi.

— Azi după-masă a fost plecat cu maşina, aşa că precis sunt pline, răspunse bărbatul.

— Curăţă-le în garaj; ai timp. Nu coboară decât peste vreo zece minute. Trebuie să fie la Nanterre abia la opt şi jumătate.

Bărbatul dădu din cap şi coborî treptele. Uşa se închise şi pe strada calmă se aşternu iarăşi liniştea. Jason se ridică în picioare urmărindu-l cu privirea pe bărbatul care se îndepărta cu paşi grăbiţi. Nu ştia precis unde se afla Nanterre, ştia doar că este o suburbie a Parisului. Iar dacă Villiers se ducea acolo cu maşina, singur, nu avea nici un rost să amâne confruntarea.

Bourne coborî treptele şi o luă repede la stânga. Avea zece minute.

Jason urmărea prin parbriz, când uşa se deschise şi în prag se ivi generalul de armată Andre Francois Villiers. Era un bărbat de înălţime medie, lat în piept, de vreo şaptezeci, şaptezeci şi ceva de ani. Nu purta pălărie. Părul cărunt îl avea tuns scurt, iar în jurul bărbiei o barbă albă, foarte îngrijită. Avea ţinuta inconfundabilă a unui militar, trupul lui străpungând parcă ziduri nevăzute din spaţiul înconjurător, dărâmându-le.

Bourne îl privea fix, fascinat, întrebându-se ce nebunie putuse să-l mâne pe un astfel de om spre dezgustătoarea lume a lui

Carlos. Oricare ar fi fost motivele, precis că fuseseră puternice, căci el era puternic. Ceea ce îl făcea primejdios – căci era respectat şi guvernul ţării sale pleca urechea la spusele lui.

Villiers se întoarse şi îi spuse ceva menajerei. Femeia dădu din cap şi închise uşa, iar generalul coborî cu pas vioi treptele şi se aşeză la volanul limuzinei mari parcate în faţa casei. Porni încet. Jason aşteptă până ce limuzina dădu colţul străzii; porni Renault-ul, acceleră şi ajunse la colţ tocmai la timp ca să-l vadă pe Villiers cotind iarăşi spre dreapta.

Ironia soartei vru ca drumul generalului Villiers spre Nanterre să treacă printr-o regiune foarte asemănătoare cu cea din Saint-Germain-en-Laye, unde cu douăsprezece ore în urmă Marie îl convinsese pe Jason să nu renunţe. Întinderi de păşune, câmpuri ce se pierdeau în zare, la poalele dealurilor domoale, numai că acestea, în loc să fie încununate de primele raze de soare, erau scăldate de lumina albă, rece, a lunii. Bourne se gândi că această porţiune de drum ar fi numai bună pentru a-l intercepta pe general la întoarcere.

Jason îl urmărea fără dificultate, de la distanţă de aproape un sfert de milă. La un moment dat, era cât pe ce să-l ajungă din urma; generalul încetinise şi coti pe o alee cu pietriş tăiată prin pădure. Printre copaci se zărea o parcare luminată de reflectoare şi o firma atârnată cu două lanţuri de un stâlp înalt: L'ARBALETTE. Generalul avea aşadar întâlnire cu cineva, nu *în* Nanterre, ci în apropiere, la un restaurant retras. Bourne depăşi intrarea şi opri maşina pe dreapta ieşind de pe carosabil, maşina fiind pe jumătate ascunsă de frunzişul copacilor. Trebuia să se gândească, să se controleze. În minte îi încolţise o idee care îl mistuia.

Dacă după eşecul zdrobitor suferit de Carlos noaptea trecută la motelul din Montrouge, generalul Andre Villiers fusese convocat la un restaurant izolat pentru o întâlnire de urgenţă? Poate chiar cu Carlos însuşi? În acest caz, împrejurimile ar trebui să fie păzite, iar un individ a cărui fotografie le era cunoscută paznicilor risca să fie împuşcat fără somaţie. Pe de altă parte, şansa de a vedea nucleul organizaţiei lui Carlos – ori pe Carlos însuşi – s-ar putea să nu i se mai ivească niciodată. Trebuia să pătrundă înăuntru. Ceva îl mâna să-şi asume riscul. *Orice* risc. Era o nebunie. Dar, în fond, el nu era zdravăn. Zdravăn asemeni unui om cu memorie. *Carlos. Găseşte-l pe Carlos! Pentru Dumnezeu, de ce?*

Îşi pipăi pistolul de la brâu; stătea bine. Coborî din maşină şi îşi puse pardesiul peste haina cu inscripţie pe spate. Pe cap îşi puse o pălărie cu boruri moi, care îi acoperea complet părul. Încercă apoi să-şi amintească dacă atunci când fusese fotografiat la Argenteuil avea pe nas ochelarii cu ramă de baga. Nu şi-i scosese la masă. Îşi pipăi buzunarul de la cămaşă; ochelarii erau acolo, dacă avea nevoie de ei. Închise încet portiera şi porni spre pădurice.

Ajunse la parcarea cu pietriş aflată pe partea laterală a restaurantului rustic, cu mici ferestre luminate pe toată lungimea clădirii, la flacăra lumânărilor zărindu-se feţele mesenilor. Privirile îi fură atrase spre etaj, care nu acoperea decât jumătate din parterul clădirii, în partea din spate fiind o terasă. Ferestrele de acolo, poate ceva mai mari, erau şi ele luminate de pâlpâitul lumânărilor. Se zăreau grupuri de siluete, dar păreau diferite de cele ale mesenilor de la parter.

Erau numai bărbaţi. În picioare, nu şezând, mişcându-se degajat, cu pahare de brandy în mână, fumul de ţigară înălţându-se în rotocoale deasupra capetelor lor. Imposibil de spus câţi – mai mulţi de zece, poate ceva mai puţini de douăzeci.

El, generalul, se afla aici, trecând de la un grup la altul, cu barba lui albă asemeni unei balize care apărea şi dispărea ascunsă uneori de siluetele celor care stăteau în dreptul ferestrelor. Venise într-adevăr la o întâlnire. Dar, dacă era vorba de o întâlnire convocată de Carlos, unde erau oamenii de pază? Unde erau postaţi? Mergând pe lângă poalele copacilor, Bourne ajunse în partea din faţă a restaurantului. Rămase la pândă, nemişcat, aşteptându-se să vadă oameni ascunşi printre copaci sau în umbra clădirii. Nimeni. O luă înapoi, până ajunse în spatele localului.

O uşă se deschise brusc, lăsând să răzbată lumina crudă dinăuntru şi ieşi un bărbat în haină albă. Se opri şi făcându-şi palmele căuş, aprinse o ţigară. Bourne se uită înspre dreapta, spre stânga, în sus pe terasă. Nici o mişcare. Dacă ar fi fost oameni de pază, i-ar fi alertat lumina ivită brusc la parter. Deci, dacă nu erau paznici afară, probabil că erau înăuntru, ca şi la Parc Monceau, la Villiers acasă.

În uşă apăru un alt bărbat şi el în haină albă, dar cu o bonetă de bucătar şef. Se adresă primului pe un ton furios, într-o franceză în care se simţea dialectul gutural din Gasconia.

— Cât tragi tu chiulul, noi asudăm! Căruciorul cu dulciuri este

pe jumătate gol. Du-te şi umple-l. *Acum*, nemernicule!

Cel astfel mustrat ridică din umeri, îşi stinse ţigara şi se întoarse înăuntru, închizând uşa în urma lui. Nu mai rămăsese decât lucirea lunii, dar era suficientă pentru a lumina terasa. Nu era nimeni acolo, nici un om de pază în faţa uşilor mari duble ce dădeau spre încăperea de la etaj.

Bourne evaluă distanţa şi obstacolele. Vreo treisprezece metri până la clădire şi apoi cam trei-patru metri până la balustrada terasei. În zidul exterior erau două guri de aerisire prin care ieşeau aburi, iar lângă ele un burlan de la care se putea ajunge la balustradă. Dacă reuşea să se caţere pe burlan, luând ca punct de sprijin una din gurile de aerisire, poate că avea o şansă să se apuce de una din barele balustradei şi să se salte pe terasă. Dar pentru asta trebuia să-şi scoată pardesiul. Îl împături, puse pălăria pe el şi le ascunse pe amândouă sub tufe. Străbătu apoi cu iuţeală distanţa până la baza burlanului.

Adăpostit în umbra clădirii, încercă rezistenţa ţevii de metal; era prinsă solid în zid. Se întinse cât putu mai sus, sări, apucă tubul, proptindu-se cu picioarele în perete, tatonând până ce piciorul stâng îi ajunse în dreptul primei guri de aerisire. Ţinându-se bine în mâini, îşi strecură piciorul în gaură, împingându-se în sus pe burlan. Era la numai patruzeci de centimetri de balustradă. Încă puţin şi se putea apuca de bara de jos.

Sub el uşa se deschise cu zgomot, lumina albă inundând pietrişul curţii, până la poalele copacilor. O siluetă ieşi în brânci, încercând să-şi păstreze echilibrul, urmată de bucătarul cu bonetă albă, care ţipa.

— Ticălosule! Eşti beat, asta eşti! Ai fost beat toată seara! Ai împrăştiat dulciurile prin tot restaurantul. Cară-te! Nu capeţi nici un ban!

Uşa fu trântită şi se auzi zgomotul unui zăvor. Jason rămase agăţat de burlan, cu braţele şi gleznele dureroase, de pe frunte picurându-i transpiraţie. Individul de jos se clătina înainte şi înapoi, făcând gesturi obscene la adresa bucătarului şef care nu mai era de faţă. Privirea lui înceţoşată se ridică, rămânând aţintită pe chipul lui Bourne. Când ochii li se întâlniră, Bourne îşi ţinu răsuflarea; cel de jos se holbă, clipi, se holbă iarăşi. Scuturâ din cap, închizând pleoapele, apoi deschise ochii mari. Dădu îndărăt şi porni într-un mers împleticit, spunându-şi că apariţia de la jumătatea zidului nu putea fi decât rodul unei halucinaţii cauzate de băutură.

Bourne îşi recăpătă respiraţia, proptindu-se de zid, uşurat. Dar durerea din gleznă îi cuprinse şi laba piciorului; începea să simtă un cârcel. Se lansă în sus, apucând cu mâna dreaptă bara de fier de la baza balustradei, iar apoi şi cu stânga. Se trase încet în sus, până ce ajunse cu capul peste balustrada terasei. Terasa era pustie. Se săltă peste balustradă.

Se găsea pe o terasă folosită în lunile de primăvară şi de vară ca loc de servit cina, pe pardoseala ei cu plăci de gresie putând încăpea între zece şi cincisprezece mese. În mijlocul zidului ce despărţea terasa de încăperea închisă se aflau uşile mari duble pe care le văzuse din pădure. Cei dinăuntru stăteau acum nemişcaţi şi timp de o clipă Jason se întrebă dacă fusese cumva declanşat un sistem de alarmă, dacă îl aşteptau pe el. Rămase pe loc, cu mâna pe pistol; nu se petrecu nimic. Se apropie de zid, rămânând în zona de umbră. Se apropie tiptil de prima uşă şi, cu capul lipit de canatul acesteia, privi înăuntru.

Ceea ce văzu era fascinant şi totodată cam înfricoşător. Bărbaţii stăteau aliniaţi – pe trei rânduri, câte patru în rând – cu faţa spre Andre Villiers, care le vorbea. În total treisprezece bărbaţi, din care doisprezece stăteau în poziţia de drepţi. Cu toţii erau bătrâni, dar nu orice fel de bătrâni – bătrâni soldaţi. Nu purtau uniforme, însă cu toţii aveau la revere panglici, culorile regimentelor deasupra decoraţiilor pentru bravură şi a însemnelor în grad. Se citea pe chipurile lor, în ochii lor, în modul cum ascultau, că aceşti oameni erau obişnuiţi să comande, obişnuiţi cu puterea, că acordau altuia respectul cuvenit, dar nu orbeşte – întotdeauna cu judecată. Deşi erau bătrâni, emanau forţă. O forţă imensă. Asta era partea înfricoşătoare. Dacă aceşti oameni îi aparţineau lui Carlos, asasinul nu numai că avea braţul lung, dar, prin ei, era extrem de periculos. Fiindcă aceştia erau soldaţi încercaţi, militari de profesie. Bourne îşi zise că experienţa şi influenţa celor aflaţi în acea încăpere trebuia să fie fantastică.

Coloneii nebuni de la Alger – câţi mai rămăseseră. Oameni mânaţi de amintirea unei Franţe care nu mai exista, a unei lumi apuse, înlocuite de una pe care o considerau slabă şi ineficientă. Astfel de oameni ar fi fost în stare să încheie un pact cu Carlos, fie şi numai pentru puterea secretă pe care le-ar fi conferit-o. Cine a fost cândva terorist, rămâne un terorist, iar asasinatul este nucleul terorii.

Generalul ridică glasul; Jason încercă să audă cuvintele.

— ... prezenţa noastră se va face simţită, ţelul nostru înţeles. Noi avem o poziţie comună şi ea este de neclintit, ne vom face auziţi! În amintirea celor căzuţi – fraţii noştri de luptă – care şi-au dat viaţa pentru gloria Franţei. Vom obliga iubita noastră patrie să-şi aducă aminte şi, în numele lor, să rămână puternică, să nu fie sluga nimănui! Cei ce ne stau împotrivă ne vor cunoaşte mânia. Şi în acestea suntem uniţi. Ne rugăm Domnului Atotputernic ca aceia care s-au dus înaintea noastră să-şi fi găsit pacea, căci pentru noi lupta nu s-a încheiat... Domnilor, pentru Franţa!

Se auzi un murmur aprobator, bătrânii soldaţi continuând să stea în poziţie de drepţi. Apoi se ridică o altă voce, intonând singură primele cinci cuvinte, iar la al şaselea i se alătură şi restul grupului.

Allons enfants de la patrie,
Le jour de gloire este arrive...

Bourne se întoarse cu spatele, îngreţoşat de priveliştea şi de sunetele din acea încăpere. Pustieşte în numele gloriei; moartea camarazilor căzuţi cere iarăşi moarte.

Ce-l tulbură atât de mult? De ce îl cuprinse brusc furia şi un sentiment de zădărnicie? Ce-i declanşase o repulsie atât de puternică? Îşi dădu seama. Pe oamenii ca Andre Villiers îi ura, îi dispreţuia pe toţi cei din acea încăpere. Bătrâni care nu ştiau decât să facă război, să ia viaţa celor tineri... şi a celor foarte tineri.

De ce îl învăluia din nou pâcla? De ce era durerea atât de ascuţită? Nu avea timp pentru întrebări. Trebuia să şi le alunge din minte şi să se concentreze asupra lui Andre Francois Villiers, războinic şi căpetenie, a cărui cauză era de domeniul trecutului, dar pe care pactul cu un asasin îl făcea să ceară noi morţi astăzi.

Îl va prinde în cursă pe general. Va afla tot ce ştie şi, probabil, îl va ucide. Oameni ca Villiers luau viaţa celor tineri şi a celor foarte tineri. Nu meritau să trăiască.

Jason păşi peste balustradă şi se lăsă în jos pe burlan, în beznă, simţind cum îl dor toţi muşchii. Nici la durere nu trebuia să se mai gândească. Trebuia să ajungă, sub lumina lunii, la o porţiune de drum pustiu, să-l prindă în cursă pe un neguţător de moarte.

CAPITOLUL 25

Bourne aşteptă în Renault, la două sute de metri de intrarea în restaurant, cu motorul mergând, gata să o ia înainte în clipa când îl va vedea pe Villiers ieşind cu maşina. Câţiva plecaseră deja, fiecare cu altă maşină. Conspiratorii nu se afişau împreună, iar aceşti bătrâni erau conspiratori în adevăratul sens al cuvântului. Dăduseră onorurile câştigate în schimbul puştii unui asasin şi a organizaţiei unui asasin, care le slujea scopurile. Vârsta şi o idee fixă le luaseră judecata, tot aşa cum ei îşi petrecuseră viaţa luând viaţa... celor tineri şi a celor foarte tineri.

Ce este? De ce nu mă lasă în pace gândul ăsta? Ceva în adâncul meu, ceva ce vrea să iasă afară, ceva ce parcă ar vrea să mă omoare. Mă copleşesc teama şi sentimentul de vinovăţie, dar de ce şi pentru ce, nu ştiu. Oare de ce îmi trezesc aceşti bătrâni ofiliţi asemenea simţăminte de teamă şi de vinovăţie.. Şi de silă?

Ei au însemnat război. Ei au însemnat moarte. Pe pământ şi din ceruri. Din ceruri... din ceruri. Marie, ajută-mă. Pentru Dumnezeu, ajută-mă!

Iat-o. Caroseria neagră reflecta luminile din parcare. Pe alee se zări lumina farurilor. Jason lăsă luminile stinse şi o luă înainte. Acceleră şi, după ce trecu de prima curbă, aprinse farurile, mergând cu viteză maximă ca să ajungă la porţiunea de drum pustiu ce se afla cam la două mile distanţă.

Ajunse la locul pe care şi-l alesese. Marginea şoselei era lată şi se continua cu o păşune, ceea ce însemna că ambele maşini puteau să iasă de pe carosabil. Dar întâi şi-ntâi trebuia să-l facă pe Villiers să oprească. Generalul era bătrân dar nu nevolnic; dacă i se părea ceva suspect, ar fi în stare să o ia peste pajişte şi să-i scape. Trebuia să-şi calculeze mişcările la milimetru, să mizeze pe surpriză.

Bourne făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade şi aşteptă până ce văzu apropiindu-se farurile maşinii generalului şi atunci acceleră brusc, trăgând de volan în dreapta şi în stânga. Maşina se clătina pe şosea – un şofer care scăpase controlul asupra automobilului, incapabil să meargă în linie dreaptă, dar fără să încetinească.

Villiers nu avea de ales; Jason se apropia de el cu o viteză

nebunească, aşa încât fu obligat să încetinească. Când cele două maşini mai aveau doar câţiva metri până să se ciocnească, Bourne smuci volanul spre stânga, frânând în acelaşi timp, intrând în derapaj, cu cauciucurile scrâşnind. Se opri, cu geamul deschis şi scoase un ţipăt nedefinit. Jumătate strigăt, jumătate ţipăt, precum un om bolnav sau unul beat, dar în tot cazul un sunet deloc ameninţător. Lăsă capul pe volan şi, cu o mână pe cadranul geamului, cu cealaltă pe pistol, tăcu, aşteptând.

Auzi portiera de la maşina lui Villiers deschizându-se şi se uită prin volan. Bătrânul nu părea să fie înarmat. Nu părea să bănuiască nimic, bucuros doar că nu se ciocniseră. Generalul se apropie în lumina farurilor, îndreptându-se spre geamul din stânga al Renault-ului, strigând pe un ton îngrijorat ce amintea totuşi de tonul de comandă de la Saint-Cyr.

— Ce înseamnă asta? Unde te trezeşti? Eşti teafăr? Puse mâinile pe cadranul geamului.

— Da, dar tu nu eşti, replică Bourne în engleză, ridicând pistolul.

— Ce… Bătrânul făcu ochii mari şi se îndreptă de spate. Cine eşti şi ce înseamnă asta?

Jason coborî din Renault, cu mâna stângă întinsă deasupra ţevii pistolului.

— Mă bucur că vorbeşti curgător engleza. Du-te înapoi la maşină şi scoate-o de pe drum.

— Şi dacă refuz?

— Te ucid chiar acum. Nu-ţi trebuie mult ca să mă provoci.

— Cuvintele astea sunt din partea Brigăzilor Roşii? Sau a filialei pariziene a lui Baader-Meinhof?

— De ce? Le-ai putea anula?

— Scuip pe ei! Şi pe tine!

— Nimeni nu ţi-a pus la îndoială curajul, generale. Du-te spre maşină.

— Nu-i vorba de curaj! spuse Villiers fără să se clintească. Este o chestiune de logică. Nu vei realiza nimic ucigându-mă şi cu atât mai puţin răpindu-mă. Ordinele mele sunt ferme, pe deplin înţelese de personalul şi de familia mea. Israelienii au perfectă dreptate. Cu teroriştii nu se negociază. Foloseşte-ţi pistolul, lepădătură! Sau cară-te de aici!

Jason îl studie atent pe bătrânul soldat, cuprins brusc de îndoială, dar nevrând să se lase păcălit. Dacă asocierea unui nume murdar cu cel al său acoperit de onorurile patriei, va

produce explozie, asta se va vedea în expresia ochilor.

— Acolo, la restaurant, ai spus că Franţa nu trebuie să fie sluga nimănui. Dar tu, general al Franţei, ai devenit sluga cuiva. Generalul Andre Villiers este mesager al lui Carlos. Contactul lui Carlos, soldatul lui Carlos, sluga lui Carlos.

Ochii plini de furie se făcură mari, dar nu cu expresia la care se aşteptase Jason. Furiei i se alătură ura, nu o expresie de şoc, de isterie, ci una de silă profundă. Mâna lui Villiers ţâşni în sus, izbindu-l pe Jason peste faţă cu dosul palmei; urmă încă o plesnitură, brutală, jignitoare, dată cu o forţă ce-l făcu pe Bourne să dea înapoi. Bătrânul se apropie de el, atingând cu pieptul ţeava pistolului, dar ignorându-i prezenţa, dorind doar să-l pedepsească. Loviturile se succedau una după alta, date cu o furie oarbă.

— Porcule! urlă Villiers. Porc murdar, detestabil! Lepădătură!

— Trag! Te-mpuşc! Încetează!

Însă Bourne nu se simţea în stare să apese pe trăgaci. Era proptit cu spatele de maşină, iar bătrânul continua să-l pălmuiască.

— Ucide-mă dacă poţi! Dacă îndrăzneşti! Jegule! Lepădătură! Jason aruncă pistolul pe jos şi-şi ridică braţele ca să pareze asaltul lui Villiers. Îl apucă pe bătrân de încheietura mâinilor şi le răsuci violent, obligându-l pe bătrânul soldat să rămână nemişcat. Chipurile lor erau la numai câţiva centimetri distanţă.

— Vrei să zici că nu eşti omul lui Carlos? Poţi să negi acest lucru?

Villiers se aruncă înainte, încercând să scape din strânsoarea lui Jason.

— Scârbă! Bestie!

— Fir-ai tu să fii – da sau nu?

Bătrânul îl scuipă pe Bourne în faţă, flăcările din ochii lui începând să fie stinse de lacrimi.

— Carlos mi-a ucis fiul, spuse el cu glas abia auzit. Mi-a ucis singurul fiu, în rue du Bac. L-a ucis cu batoane de dinamită!

Jason slăbi încet strânsoarea. Respirând greu, încercă să vorbească mai calm.

— Adu-ţi maşina pe pajişte şi rămâi acolo. Trebuie să stăm de vorbă, generale. S-a întâmplat ceva ce tu nu ştii.

— *Imposibil!* Aşa ceva nu se putea întâmpla!

— S-a întâmplat, spuse Bourne care şedea alături de Villiers

pe scaunul din faţă al limuzinei.

— S-a făcut-o confuzie incredibilă! Nu-ţi dai seama ce spui!

— Nu e nici o greşeală şi ştiu ce spun pentru că am găsit acel număr eu însumi. Nu numai că numărul este corect, dar este o acoperire excelentă. Nimeni cu mintea întreagă nu ar face o legătură între dumneavoastră şi Carlos, mai ales dacă ţinem seama de moartea fiului dumneavoastră. Ştie toată lumea că a fost isprava lui Carlos?

— Te rog să fii atent cum vorbeşti! Isprava?!

— Scuze. Deci se ştie?

— Dacă ştie toată lumea? Cei de la Surete, cu certitudine, la fel ca şi cei din serviciul de informaţii al armatei şi cei de la Interpol. Am citit rapoartele.

— Ce scria în ele?

— Se presupunea că a fost vorba de o favoare făcută de Carlos amicilor lui din perioada radicală. Până acolo încât i-a lăsat în mod tacit să-şi asume ei această faptă. Exista o motivaţie politică. Fiul meu a fost o jertfă menită să servească de exemplu pentru cei care se opuneau fanaticilor.

— Fanaticilor?

— Extremiştii erau pe cale să formeze cu socialiştii o falsă coaliţie, făcând promisiuni pe care nu aveau de gând să le respecte. Fiul meu a înţeles acest lucru, l-a dat în vileag şi a iniţiat o legislaţie care să blocheze alinierea. Pentru asta a fost ucis.

— Din cauza asta v-aţi retras din armată şi v-aţi prezentat la alegeri?

— Am făcut-o din tot sufletul. De obicei fiul duce mai departe opera tatălui… în cazul meu, era de datoria tatălui să ducă mai departe opera fiului. El nu a fost soldat, iar eu nu eram politician, dar nu-mi sunt străine armele şi explozivii. Eu l-am format, convingerile lui erau o reflectare a convingerilor mele şi pentru ele a fost ucis. Pentru mine hotărârea era clară. Trebuia să continuu în arena politică lupta pentru aceste convingeri. De acum încolo, duşmanii lui trebuiau să mă înfrunte pe mine. Soldatul era pregătit să le ţină piept..

— Cred că nu doar un singur soldat.

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la cei de la restaurant. Arătau ca şi cum ar fi fost conducătorii a jumătate din armatele Franţei.

— Aşa este. Cândva erau cunoscuţi sub numele de tinerii

comandanţi furioşi de la Saint-Cyr. Republica era plină de corupţie, militarii incompetenţi, linia Maginot – o glumă. Dacă atunci s-ar fi ţinut seama de spusele lor, Franţa nu ar fi căzut. Ei au devenit liderii Rezistenţei; au luptat contra nemţilor şi a celor de la Vichy în toată Europa şi Africa.

— Şi acum ce fac?

— Majoritatea trăiesc din pensie, pe mulţi îi obsedează trecutul. Se roagă Sfintei Fecioare ca acesta să nu se repete niciodată. Şi totuşi în multe domenii, exact asta se întâmplă. Armata a devenit o cantitate neglijabilă, căci comuniştii şi socialiştii din Adunarea Naţională îi tot subminează potenţialul. Aparatul Moscovei funcţionează după tipic; el nu se schimbă cu trecerea anilor. O societate liberă este expusă infiltrării. Iar după ce a fost infiltrată, schimbările nu se opresc până ce imaginea acelei societăţi nu se transformă total. Conspiraţia funcţionează peste tot; nu putem să o lăsăm să continue netulburată.

— Unii ar putea să spună că este un punct de vedere cam extremist.

— Chiar şi atunci când e vorba de supravieţuire? De putere? De onoare? Acestea sunt pentru tine nişte noţiuni anacronice?

— Nu. Însă în numele lor se pot face multe rele.

— Concepţiile noastre diferă şi n-am de gând să discut acum despre asta. M-ai întrebat despre tovarăşii mei şi ţi-am răspuns. Să revenim la faptul incredibil pe care mi l-ai spus. Este oribil. Tu nu ştii ce înseamnă să-ţi pierzi fiul, să-ţi fie omorât un copil.

Durerea revine şi nu ştiu de ce. Durere şi un simţământ de gol, un vid în cer... din cer. Moarte în şi din ceruri. Dumnezeule, ce tare doare. Ce anume? Ce mă face să sufăr atât?

— Pot să înţeleg şi să vă compătimesc, spuse Jason, încercând să-şi oprească tremurul care-l apucase deodată. Dar lucrurile aşa stau.

— Imposibil. Cum ai spus chiar tu, nimeni cu mintea întreagă nu ar putea să facă o legătură între mine şi Carlos, acest ucigaş odios. Este un risc pe care nici el nu şi l-ar putea asuma. Este de neconceput!

— Exact. Şi tocmai din această cauză sunteţi folosit. Fiindcă este de neconceput. Locuinţa dumneavoastră este locul ideal pentru transmiterea instrucţiunilor finale.

— Imposibil! Cum?

— Cineva, la telefonul dumneavoastră, ţine legătura direct cu Carlos. Se foloseşte un cod, anumite cuvinte pentru a o cere la

telefon pe persoana respectivă. Probabil când nu sunteţi acasă, dar poate că şi atunci când sunteţi. Răspundeţi chiar dumneavoastră la telefon?

Villiers încruntă din sprâncene.

— De fapt, nu. Nu la acel număr. Trebuie să mă feresc de prea mulţi indivizi şi eu mă folosesc de o linie privată.

— Cine răspunde la el?

— De obicei menajera, sau soţul ei care face oficiul de valet şi de şofer. El mi-a fost şofer în ultimii ani cât am lucrat în armată. Iar dacă nu răspunde vreunul din ei, răspunde soţia mea. Sau asistentul meu, care lucrează deseori în biroul de la mine de acasă. El mi-a fost douăzeci de ani aghiotant.

— Altcineva?

— Nu mai e nimeni altcineva.

— Fete în casă?

— Nici una permanentă. Pentru diverse ocazii, angajăm câte una. Familia Villiers are mai multă bogăţie în nume decât în bănci.

— Femeie de serviciu?

— Două. Vin pentru curăţenie de două ori pe săptămână şi nu întotdeauna aceleaşi.

— Ar fi bine să-i studiaţi mai îndeaproape pe şoferul şi pe aghiotantul dumneavoastră.

— E absurd! Loialitatea lor este mai presus de orice îndoială.

— La fel a fost şi cea a lui Brutus, iar Cezar era mai mare în grad ca dumneavoastră.

— Nu se poate să vorbeşti serios.

— Ba vorbesc al naibii de serios. Şi trebuie să mă credeţi. Tot ce v-am spus este purul adevăr.

— Dar, de fapt, nu mi-ai spus foarte multe. De exemplu cum te cheamă?

— Nu este nevoie să ştiţi, v-ar putea aduce numai necazuri.

— În ce mod?

— În eventualitatea că eu mă înşel şi casa dumneavoastră nu serveşte de releu de transmisie – dar acest lucru e foarte puţin probabil.

Bărbatul vârstnic dădu din cap aşa cum dau bătrânii atunci când repetă nişte cuvinte ce i-au uluit, pe care nu pot să le creadă.

— Un individ necunoscut mă opreşte noaptea pe şosea, mă ameninţă cu pistolul şi îmi aruncă în faţă o acuzaţie murdară,

atât de murdară că-mi vine să-l omor, iar apoi se aşteaptă ca eu să-l cred pe cuvânt. Cuvântul unui om care nu-şi dă numele, al cărui chip este ascuns şi nu l-aş putea recunoaşte şi a cărui singură recomandaţie este că e urmărit de Carlos. Spune-mi, ce motive aş avea să-l cred pe acest om?

— Deoarece, răspunse Bourne, n-ar avea nici un motiv să vină la dumneavoastră dacă *el* n-ar crede că este adevărul.

Villiers îl privi ţintă.

— Nu, există un motiv mai bun. Acum câteva minute mi-ai dăruit viaţa. Ai aruncat pistolul din mână, nu ai tras. Ai fi putut s-o faci. Cu uşurinţă. Însă ai preferat să încerci să mă convingi să stăm de vorbă!

— Nu cred că am încercat să vă conving.

— Am citit asta în ochii tăi, tinere. În ochi se vede totul. Şi uneori se simte în glas, dar trebuie să asculţi cu mare atenţie. Rugămintea poate fi simulată, dar nu şi furia. Iar furia ta a fost reală… la fel ca şi a mea. Bătrânul arătă cu mâna spre Renault-ul aflat pe pajişte, la zece metri mai încolo. Urmează-mă până la Parc Monceau. Continuăm discuţia în biroul meu. Aş fi în stare să jur pe viaţa mea că te înşeli în privinţa celor doi oameni ai mei, dar, la urma urmelor şi Cezar s-a lăsat orbit de falsul devotament. Iar el era, într-adevăr, mai mare în grad.

— Dacă intru în acea casă şi cineva mă recunoaşte, sunt un om mort. Şi dumneavoastră la fel.

— Asistentul meu a plecat azi după-masă pe la cinci, iar şoferul, cum îi spui tu, se retrage întotdeauna pe la zece să se uite la televizor. O să mă aştepţi afară până intru eu ca să verific. Dacă totul e normal, te chem. Dacă nu, ies şi plec cu maşina. Tu mă urmezi; oprim undeva şi continuăm discuţia.

Jason îl privi cu atenţie în timp ce vorbea.

— De ce vreţi să mă întorc cu dumneavoastră la Parc Monceau?

— Eu cred în şocul pe care-l produce o confruntare neaşteptată. Unul din cei doi stă întins pe pat şi se uită la televizor, într-o cameră de la etaj. Şi mai este un motiv. Vreau ca soţia mea să audă ce ai spus. Este soţie de bătrân soldat şi deseori intuieşte lucruri care îi scapă ofiţerului aflat pe câmpul de luptă. Am ajuns să mă bizui pe intuiţiile ei; poate că după ce te ascultă va face legătura cu un comportament mai bizar al vreunuia.

Bourne îi puse o întrebare pe care nu putea să o evite.

— Eu v-am prins în cursă prefăcându-mă. Puteţi să faceţi acelaşi lucru. De unde ştiu eu că Parc Monceau nu este o cursă?

Bătrânul nu avu nici o ezitare.

— Ai cuvântul unui general francez, asta e tot ce ai. Dacă nu ţi-e de ajuns, ia-ţi arma şi pleacă.

— Este de ajuns, spuse Bourne. Nu fiindcă e cuvântul unui general, ci fiindcă e cuvântul unui om al cărui fiu a fost ucis în rue du Bac.

Drumul de întoarcere la Paris i se păru lui Jason mult mai lung decât la plecare. Iarăşi se lupta cu imagini care îi veneau în minte şi-l făceau să asude, cu durerea care îi săgeta pieptul. *Moarte în ceruri... din ceruri. Nu beznă, ci soare orbitor. Nu vânturi ce mă împing în beznă tot mai adâncă, ci linişte, mirosul de junglă şi... de mal de râu. Tăcere adâncă urmată de ţipătul păsărilor şi de uruit de motoare. Păsări... motoare... coborându-se din cer în lumina orbitoare a soarelui. Explozii. Moarte. A celor tineri şi foarte tineri.*

Încetează! Ţine volanul! Concentrează-te asupra drumului şi nu te mai gândi. Aceste gânduri sunt prea dureroase şi nu ştiu din ce cauză.

Ajunseră pe străduţa mărginită de copaci, în Parc Monceau. Villiers era la treizeci de metri în faţă, confruntat cu o problemă: pe stradă se aflau acum mult mai multe automobile şi era greu de găsit un loc de parcare. Totuşi chiar peste drum de casa generalului, pe partea stângă, era un spaţiu destul de mare, în care puteau să încapă ambele maşini. Villiers scoase mâna pe geam, făcându-i semn lui Jason să parcheze în spatele lui.

Privirea lui Jason fu atrasă în acea clipă de lumina apărută în cadrul uşii. Rămase cu ochii aţintiţi pe siluetele din prag. Momentul recunoaşterii fu atât de neaşteptat încât se trezi ducând mâna la pistolul de la brâu.

Oare fusese atras într-o cursă? Oare cuvântul unui general francez nu însemna nimic?

Între timp, Villiers făcea manevre pentru a parca maşina. Bourne se răsuci în scaun uitându-se în toate părţile; nu venea nimeni spre el. Deci nu era o cursă. Era vorba de altceva, de ceva ce ţinea de acele lucruri despre care bătrânul soldat nu ştia nimic.

Peste drum, în uşa casei lui Villiers, stătea o femeie tânără – o femeie frapantă – care vorbea grăbită, făcând mici gesturi

îngrijorate, cu un bărbat ce stătea pe ultima treaptă şi care tot dădea din cap, ca şi cum ar fi acceptat nişte instrucţiuni. Bărbatul era individul cărunt, cu aer distins, de la centrala telefonică de la Les Classiques. Cel al cărui chip Jason îl cunoştea atât de bine, fără ca totuşi să-l ştie. Chipul care îi declanşase alte imagini… tot atât de violente şi de dureroase ca şi cele care îl sfârtecaseră în ultima jumătate de oră, pe drumul spre Paris.

Dar era o diferenţă. Acest chip îi readucea în minte bezna, vuietul vântului în cerul nopţii, explozii în succesiune rapidă, zgomot sacadat de împuşcături în tunelurile labirintice ale junglei.

Bourne îşi desprinse privirea de pe uşă şi se uită prin parbriz la Villiers. Generalul stinse farurile şi se pregătea să coboare din maşină. Jason ridică piciorul de pe frână şi maşina rulă înainte până ce atinse bara din spate a limuzinei. Villiers se răsuci în scaun.

Bourne stinse şi el farurile şi aprinse plafoniera. Ridică mâna, cu palma în jos, făcându-i semn lui Villiers să rămână pe loc. Acesta dădu din cap şi Jason stinse plafoniera.

Se uită iarăşi spre casă. Bărbatul coborâse o treaptă, întorcându-se ca să asculte o ultimă dispoziţie din partea femeii. Bourne o putea vedea bine acum. Era o femeie de până în patruzeci de ani, cu părul negru tuns scurt, coafat elegant, încadrând un chip bronzat de soare. Era înaltă, sculpturală, cu o siluetă ale cărei forme erau accentuate de ţesătura mulată a rochiei lungi albe care îi scotea în evidenţă pielea bronzată. Villiers nu pomenise de ea, ceea ce însemna că nu făcea parte dintre ai casei. Era deci o vizitatoare care ştia când trebuie să vină la general acasă, dar asta însemna că ea avea un contact în casa lui Villiers. Bătrânul nu se putea să nu o cunoască. Dar oare cât de bine o cunoştea?

Bărbatul cărunt dădu din cap pentru ultima dată, după care coborî treptele şi se îndepărtă grăbit. Uşa se închise, lumina felinarelor reflectându-se pe scara pustie, pe uşa neagră lucioasă şi pe mânerul de alamă.

De ce îmi aduc aminte de ceva aceste trepte şi această uşă? Imagini. O realitate care nu este reală.

Bourne coborî din Renault, urmărind să vadă dacă nu cumva se zăreşte la vreuna din ferestre o mişcare a perdelei. Nimic. Se apropie repede de maşina lui Villiers; geamul din faţă era coborât, generalul privindu-l cu sprâncenele ridicate, cu o

expresie de curiozitate pe chip.

— Ce faci? întrebă el.

— Acolo, la dumneavoastră acasă, aţi văzut ceea ce am văzut şi eu, spuse Jason, lăsându-se pe vine lângă portieră.

— Da. Şi ce-i cu asta?

— Cine era femeia? O cunoaşteţi?

— Cum Dumnezeu să n-o cunosc? Este soţia mea.

— *Soţia* dumneavoastră? Lui Bourne surpriza i se citea pe chip. Parcă aţi spus că este o femeie *bătrână?* Că voiaţi să asculte ce am de spus pentru că de-a lungul anilor aţi ajuns să-i respectaţi judecata. Pe câmpul de luptă. Aşa aţi spus.

— Nu tocmai. Am spus că este soţie de *bătrân soldat.* Şi îi respect, într-adevăr, judecata. Însă ea este a doua soţie a mea – cu mult mai tânără ca mine – fiindu-mi tot atât de devotată ca şi prima mea soţie, care a murit acum opt ani.

— O, Dumnezeule…

— Nu trebuie să te preocupe diferenţa de vârstă dintre noi. Ea este mândră şi fericită de a fi a doua *madame* Villiers. Mi-a fost de mare ajutor de când sunt în Adunarea Naţională.

— Îmi pare rău, şopti Bourne. Doamne, ce rău îmi pare.

— De ce? Ai luat o drept altcineva? Se întâmplă de multe ori; este o fată extrem de atrăgătoare. Sunt foarte mândru de ea.

Villiers deschise portiera iar Jason se ridică în picioare.

— Mă duc înăuntru să verific, spuse generalul. Tu aşteaptă aici. Dacă totul este normal, deschid uşa şi-ţi fac semn. Dacă nu, vin înapoi şi plecăm.

Bourne rămase neclintit în faţa lui Villiers, împiedicându-l pe acesta să facă vreun pas.

— Generale, trebuie să vă întreb ceva. Nu ştiu cum, dar trebuie s-o fac. V-am spus că am găsit numărul dumneavoastră într-un loc folosit de Carlos pentru a primi şi a transmite mesaje. Nu v-am spus despre ce loc e vorba; doar că acest lucru mi-a fost confirmat de o persoană care a recunoscut că transmitea mesaje contactelor lui Carlos. Bourne făcu o pauză, uitându-se o clipă spre uşa casei de peste drum. Trebuie să vă întreb ceva şi vă rog gândiţi-vă bine înainte de a-mi răspunde. Soţia dumneavoastră îşi cumpără îmbrăcămintea de la un magazin numit Les Classiques?

— Din Saint-Honore?

— Da.

— Întâmplarea face să ştiu că nu.

— Sunteţi sigur?

— Foarte. Nu numai că n-am văzut niciodată vreo factură de acolo, dar ea mi-a spus şi că nu-i plac deloc modelele lor. Soţia mea este foarte pricepută în materie de modă.

— O, Iisuse!

— Ce este?

— Generale, eu nu pot să intru în acea casă. Indiferent ce descoperiţi, eu nu pot să intru acolo.

— De ce? Ce vrei să spui?

— Individul care stătea pe trepte şi vorbea cu soţia dumneavoastră este de la Les Classiques, locul unde se primesc şi se transmit mesaje pentru Carlos. El serveşte de contact cu Carlos.

Generalul se albi la faţă. Se întoarse şi rămase cu privirea aţintită pe casa lui, pe uşa neagră lucioasă, cu mâner de alamă.

Cerşetorul cu faţa ciupită de vărsat se scarpină în barba nerasă, îşi scoase şapca roasă şi pătrunse pe portalul de bronz al micii biserici din Neuilly-sur-Seine.

O luă pe culoarul din dreapta, urmărit de privirile dezaprobatoare a doi preoţi. Aceasta este o parohie bogată şi, lăsând la o parte mila biblică, bogăţia are privilegiile ei, unul dintre ele fiind starea socială a enoriaşilor. Iar acest prăpădit bătrân nu se potrivea deloc cu genul lor de enoriaşi.

Cerşetorul se aşeză într-o bancă din rândul al doilea, îşi făcu semnul crucii şi îngenunche, cu capul plecat, rugându-se parcă, dar cu mâna stângă îşi ridică mâneca dreaptă a hainei. La mână avea un ceas care nu se potrivea deloc cu restul ţinutei lui. Era un ceas digital, scump, cu cifrele mari şi afişajul luminos. Ţinea mult la el, fiindcă era un dar de la Carlos. Cândva întârziase cu douăzeci şi cinci de minute la confesiune, supărându-l pe binefăcătorul lui. Avusese o singură scuză: lipsa unui ceas bun. La următoarea lor întâlnire, Carlos i-l strecurase pe sub perdeluţa transparentă ce-l despărţea pe păcătos de omul sfânt.

Sosise momentul. Cerşetorul se ridică şi se duse la al doilea confesional din dreapta. Dădu la o parte draperia şi intră.

— Angelus Domini.

— Angelus Domini, fiu al lui Dumnezeu. Glasul şoptit de dincolo de perdeluţa suna aspru. Zilele tale sunt tihnite?

— Sunt ajutat să-mi fie tihnite…

— Foarte bine. Ce mi-ai adus? Răbdarea mea e pe sfârşite.

Plătesc mii – sute de mii – şi dau numai de incapabili. Ce s-a petrecut la Montrouge? Cine e răspunzător de minciunile pe care le-am primit de la ambasada canadiană? Cine le-a luat de bune?

— La Auberge du Coin a fost o cursă, dar nu cu scopul de a ucide. Greu de spus care a fost rostul ei. Dacă ataşatul pe nume Corbelier a repetat nişte minciuni, ai noştri sunt convinşi că nu a făcut-o intenţionat. A fost păcălit de femeia aia.

— Cain l-a păcălit! Bourne depistează fiecare sursă, o alimentează cu informaţii false, arătând că i-a dat de urmă. Dar de ce? Cui vrea el să-i demonstreze ceva? Acum ştim cine şi ce este, dar el nu ia legătura cu Washington-ul, refuză să iasă la lumină.

— Pentru a găsi un răspuns posibil, spuse cerşetorul, ar trebui să mă întorc cu mulţi ani în urmă... Poate că nu vrea ca superiorii lui să-i pună beţe-n roate. În serviciile speciale americane există destui autocraţi şovăielnici. Pe vremea războiului rece, se puteau câştiga bani vânzând de câte trei sau patru ori aceeaşi informaţie unei aceleiaşi antene. Cain poate că vrea să aştepte până ce i se va părea că nu există decât o singură cale de acţiune posibilă, ca să nu trebuiască să-şi mai convingă superiorii.

— Vârsta nu ţi-a tocit isteţimea minţii, bătrâne prieten. De asta am apelat la tine.

— Ori, continuă cerşetorul, poate că într-adevăr i-a trădat. S-au mai văzut cazuri.

— Eu nu cred asta, dar n-are importanţă. Cei de la Washington aşa cred. Călugărul e mort, toţi cei de la Treadstone sunt morţi şi s-a stabilit că ucigaşul este Cain.

— Călugărul? întrebă cerşetorul. Este un nume care-mi aminteşte de trecut. A lucrat la Berlin, la Viena. Noi îl cunoaştem bine, din fericire de la distanţă. Ăsta e răspunsul la întrebarea ta, Carlos. Călugărul avea obiceiul să lucreze cu cât mai puţini oameni, pornind de la ideea că infiltrările sunt oricând posibile şi o operaţiune poate fi compromisă. Probabil că i-a ordonat lui Cain să-i raporteze numai lui. Asta ar explica deruta celor de la Washington, lunile de tăcere.

— Bine, dar luni de zile nu s-a auzit o vorbă, n-a fost nici un fel de activitate din partea lui Cain.

— Există o mulţime de explicaţii posibile. O fi fost bolnav, sau istovit, sau readus acasă pentru un nou instructaj. Ori poate că scopul a fost derutarea inamicului. Călugărul era de o

inventivitate uluitoare.

— Şi totuşi, înainte de a muri, i-a spus cuiva că nu ştie ce s-a întâmplat. Că nici măcar nu e sigur că individul este Cain.

— Cui i-a spus asta?

— Unui tip pe nume Gillette. Era omul nostru, dar Abbott n-avea de unde să ştie asta.

— Încă o explicaţie posibilă. Călugărul îi mirosea instinctiv pe astfel de indivizi. La Viena circula vorba că Abbott, dacă ar fi fost pe munte, nu s-ar fi încrezut în Iisus pentru a-l hrăni, ci ar fi pornit în căutarea unei brutării.

— S-ar putea. Vorbele tale mă liniştesc. Tu eşti în stare să vezi lucruri pe care alţii nu le văd.

— Eu am avut mult mai multă experienţă. Cândva am fost un om important. Din păcate, mi-am tocat toţi banii.

— Continui s-o faci şi acum.

— Aşa-s eu, mână spartă. Ce pot să-ţi spun?

— Precis că mai ai ceva.

— Eşti perspicace, Carlos. Păcat că nu ne-am cunoscut pe vremuri.

— Acum începi să ţi-o cam iei în cap.

— Am ştiut întotdeauna că tu poţi să pui oricând capăt vieţii mele, aşa că probabil că valorez ceva din moment ce n-ai făcut-o. Şi valorez ceva nu numai din cauza cuvintelor mele care se bazează pe experienţă.

— Ce ai să-mi spui?

— Poate că nu e un lucru de mare importanţă, dar tot e ceva. M-am îmbrăcat în nişte haine respectabile şi mi-am petrecut ziua la Auberge du Coin. Era acolo un individ, unul obez – pe care cei de la Surete l-au interogat şi pe urmă i-au dat drumul – a cărui privire era cam neliniştită. Şi transpira prea mult. Am stat de vorbă cu el, arătându-i o legitimaţie oficială de la NATO, pe care o am de prin anii cincizeci. Pare-se că ieri, pe la ora trei dimineaţa, i-a închiriat o maşină unui bărbat blond, însoţit de o femeie. Descrierea se potriveşte cu fotografia de la Argenteuil.

— Închiriat?

— Chipurile. Maşina urma să fie adusă înapoi de femeie, peste o zi sau două.

— Ceea ce bineînţeles că nu se va întâmpla.

— Aşa e. Dar aici e ceva. De ce să fi recurs Cain la o astfel de soluţie pentru a obţine o maşină?

— Ca să ajungă cât mai departe, cât mai repede cu putinţă.

— În care caz, informaţia este lipsită de valoare. Dar există atâtea modalităţi, mai puţin bătătoare la ochi, de a te mişca rapid. Iar Bourne trebuia să ştie că nu poţi avea încredere într-un funcţionar care oricând poate să le spună totul celor de la Surete, sau altcuiva, sperând în vreo recompensă.

— Unde baţi?

— Mă gândesc că Bourne a vrut acea maşină numai în scopul de a urmări pe cineva aici la Paris. Astfel ca să nu umble pe jos, riscând să fie reperat, să nu trebuiască să închirieze o maşină, căreia i s-ar putea da de urmă, să nu trebuiască să alerge după taxiuri. În felul ăsta ajunge să schimbe plăcuţele de înmatriculare ca să aibă un Renault negru imposibil de depistat în circulaţia pariziană. De unde să începem?

— Cu Lavier, spuse asistentul. Şi toţi cei de la Les Classiques pe care el ar putea să-i bănuiască. Este singurul loc pe care-l are ca punct de reper. O să pun să fie supravegheaţi. Iar peste câteva zile – poate chiar câteva ceasuri – va apărea un Renault negru şi îl vom găsi. Ai o descriere completă a maşinii?

— Are aripa stângă din spate înfundată în trei locuri.

— Bun. Trimite vorbă la bătrâni. Să ia stradă cu stradă, toate garajele, toate parcările. Cel ce o găseşte nu va mai avea nevoie să muncească niciodată.

— Că tot veni vorba…

Pe sub perdeluţă fu strecurat un plic.

— Dacă teoria ta se adevereşte, consideră asta ca un avans.

— Sunt sigur că am dreptate, Carlos.

— Ce te face să fii aşa convins?

— Cain procedează aşa cum ai proceda şi tu, aşa cum aş fi procedat şi eu pe vremuri. Merită să fie respectat.

— Merită să fie ucis, spuse asasinul. Peste câteva zile va fi douăzeci şi cinci martie. La 25 martie 1968 Jason Bourne a fost executat în jungla de la Tam Quan. Există o simetrie. Acum, după câţiva ani, un alt Jason Bourne este vânat, americanii dorind la fel demult ca şi noi să-l vadă mort. Mă întreb care dintre noi va apăsa pe trăgaci de această dată.

— Are vreo importanţă?

— *Eu* îl vreau. El nu a fost niciodată real, asta e vina lui faţă de mine. Spune-le bătrânilor că dacă vreunul îl găseşte, să lase vorbă în Parc Monceau, dar să nu facă nimic. Să nu-l scape din ochi, dar să nu facă *nimic!* Vreau să fie viu pe 25 martie. Şi în acea zi îl voi executa eu însumi şi le voi da americanilor cadavrul

lui.

— Trimit vorbă de-ndată.

— Angelus Domini, fiu al lui Dumnezeu.

— Angelus Domini, răspunse cerşetorul.

CAPITOLUL 26

Bătrânul soldat mergea tăcut alături de Bourne, prin Bois de Boulogne, pe poteca luminată de lună. Nici unul nu vorbea căci îşi spuseseră deja foarte multe şi Villiers trebuia să se gândească şi să analizeze faptele, să accepte sau să respingă cele auzite. I-ar fi fost mult mai simplu dacă ar fi putut să se descarce, să replice cu furie, să spună că totul e o minciună. Dar era soldat şi nu-i stătea în fire să se eschiveze.

În fiecare gest, în ochii, în glasul tânărului citise sinceritatea, un apel la înţelegere. Cel care refuzase să-i spună cum îl cheamă nu minţea. Trădarea se afla chiar în casa lui Villiers. Şi asta explica o mulţime de lucruri la care până atunci nu avusese curajul să se gândească. Bătrânului îi venea să plângă.

Cât despre Bourne, n-avea nevoie să schimbe faptele sau să inventeze ceva; nu era nevoie să facă pe cameleonul. Relatarea lui era convingătoare fiindcă se baza pe adevăr. Trebuia să-l găsească pe Carlos, să afle ce ştie asasinul, altfel nu avea nici o şansă. În afară de asta nu spusese nimic. Nu pomenise de Marie St. Jacques, de Ile de Port Noir, de mesajul trimis de o persoană sau nişte persoane necunoscute, sau de faptul că el nici măcar nu ştia dacă puţinele amintiri pe care le avea erau cu adevărat ale sale.

Îi povestise însă tot ce ştia despre asasinul numit Carlos. Şi ştia atât de multe, că Villiers rămăsese uimit, recunoscând unele informaţii despre care ştia că sunt strict secrete, şocat de datele noi şi neaşteptate care se potriveau cu tot soiul de teorii existente, dar pe care nu le auzise niciodată expuse cu atâta claritate. Din cauza morţii fiului său, generalul căpătase acces la cele mai secrete dosare existente în Franţa despre Carlos şi nimic din tot ce citise acolo nu se putea compara cu bogăţia de fapte pe care le cunoştea tânărul.

— Femeia cu care ai vorbit la Argenteuil, cea care telefonează la mine acasă, care a recunoscut că este un curier...

— Numele ei este Lavier, îl întrerupse Bourne. Generalul făcu o pauză.

— Mulţumesc. Ea te-a ghicit; a pus să ţi se facă o poză.

— Da.

— Înainte nu aveau nici o fotografie de a ta?

— Nu.

— Deci în vreme ce tu îl vânezi pe Carlos, el, la rândul lui, te vânează pe tine. Numai că tu nu ai o poză de-a lui. Nu cunoşti decât doi curieri, dintre care unul a fost la mine acasă.

— Da.

— Şi a vorbit cu soţia mea.

— Da.

Bătrânul întoarse capul. Atunci începuse tăcerea dintre ei.

Ajunseră la capătul potecii, unde era un lac în miniatură. De jur-împrejurul lui era o alee cu pietriş alb, cu bănci din loc în loc, asemeni unei gărzi de onoare înconjurând un mormânt din marmură neagră. Se duseră spre a doua bancă. Villiers rupse tăcerea.

— Aş vrea să şed puţin, spuse el. Cu vârsta, rezistenţa îţi scade. Deseori mă simt jenat de asta.

— Nu e nici o ruşine, răspunse Bourne, aşezându-se lângă el.

— Aşa e, dar tot mă simt jenat. Făcu o scurtă pauză, apoi adăugă cu glas liniştit: Deseori, în compania soţiei mele.

— Nu e nevoie să-mi vorbiţi despre asta, spuse Jason.

— Mă înţelegi greşit. Nu mă refeream la pat. Pur şi simplu sunt momente când simt nevoia să mai reduc din activităţi – de exemplu să plec mai devreme de la o petrecere, să nu particip la o croazieră pe Mediterană sau la câteva zile de schi pe pârtiile de la Gstaad.

— Cred că nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi.

— Soţia mea şi cu mine suntem de multe ori despărţiţi. În multe privinţe ducem vieţi separate, fiecare bucurându-se însă de bucuria celuilalt.

— Tot nu înţeleg.

— Când un bărbat în vârstă găseşte o tânără deosebit de atrăgătoare dornică să-şi împartă viaţa cu el, există unele lucruri de la sine înţelese şi altele pe care e mai greu să le accepţi. Ea capătă, desigur, o securitate financiară şi, în cazul meu, acces în marile case, prieteni printre celebrităţi – toate astea sunt de înţeles ca o femeie să şi le dorească. În schimbul lor, bărbatul are parte de compania unei femei frumoase, cu care se poate mândri în faţa celorlalţi, servindu-i oarecum ca dovadă de virilitate. Dar întotdeauna există şi îndoieli. Bătrânul soldat se întrerupse pentru câteva clipe, căci nu-i venea uşor să spună ceea ce avea de spus. Îşi va lua oare un amant? Tânjeşte oare după un trup mai tânăr, mai puternic, mai potrivit cu al ei? Dacă

da, un bărbat poate să accepte acest lucru – ba chiar să se simtă uşurat, îmi închipui – rugându-se lui Dumnezeu să-i dea destulă minte femeii pentru a fi discretă. Un politician încornorat îşi pierde alegătorii mai repede decât unul care bea, căci asta înseamnă că nu mai e în stare să-i fie mână forte. Mai există şi alte griji. Oare femeia îi va face numele de râs? Oare se va apuca vreodată să condamne în public un adversar al soţului ei pe care acesta încerca să-l convingă? Astea ţin de înclinaţiile vârstei tinere şi fac parte din riscurile pe care ţi le asumi. Dar există o învoială majoră care, dacă este încălcată, nu poate fi tolerată. Dacă femeia a făcut totul în mod calculat, de la bun început.

— Deci aţi simţit asta? întrebă Jason încet.

— Simţămintele nu sunt realitate! replică bătrânul soldat cu vehemenţă. În studierea câmpului de luptă ele nu au ce căuta.

— Atunci de ce îmi spuneţi toate astea?

Villiers ridică o clipă capul, apoi îl plecă iarăşi, cu privirea aţintită pe apa lacului.

— S-ar putea să existe o explicaţie simplă pentru ceea ce am văzut noi doi în seara asta. Mă rog să fie aşa şi îi voi da toate şansele să mi-o dovedească. Bătrânul se opri puţin. Dar în adâncul sufletului meu, ştiu că nu există. Am ştiut din clipa când mi-ai spus despre Les Classiques. M-am uitat peste drum, la uşa casei mele şi, deodată, mai multe lucruri mi s-au limpezit în mod dureros. În ultimele două ore am încercat să fac pe avocatul diavolului; n-are rost să mai continuu, înainte de această femeie a existat fiul meu.

— Dar spuneaţi că aveţi încredere în judecata ei. Că vă este de mare ajutor.

— Aşa e. Vezi tu, am vrut, am vrut cu disperare să am încredere în ea. Cel mai uşor lucru pe lumea asta este să te convingi pe tine însuţi că ai dreptate. Iar pe măsură ce îmbătrâneşti devine şi mai uşor.

— Ce lucruri vi s-au limpezit?

— Legate chiar de ajutorul pe care mi l-a dat, de încrederea în ea. Villiers întoarse capul către Jason privindu-l în faţă. Tu posezi nişte cunoştinţe extraordinare despre Carlos. Eu am studiat mai atent decât oricine acele dosare, căci aş da mai mult decât oricine să-l văd prins şi executat, să fiu eu însumi plutonul de execuţie. Acele dosare, deşi sunt foarte voluminoase, nu conţin nici pe departe tot ceea ce ştii tu. Dar tu te-ai concentrat numai asupra asasinatelor lui, asupra metodelor lui, trecând cu vederea

peste un alt aspect al lui Carlos. El nu-şi vinde numai puşca, el vinde şi secretele unei ţări.

— Ştiu asta, spuse Bourne. Nu este aspectul…

— De exemplu, continuă generalul ca şi cum nu l-ar fi auzit pe Jason, eu am acces la documente secrete privind securitatea militară şi nucleară a Franţei. Acelaşi acces îl mai au încă vreo cinci oameni, care-s mai presus de orice bănuială. Şi totuşi, constatăm cu o regularitate înnebunitoare că la Moscova se ştie cutare lucru, la Washington cutare lucru şi încă ceva la Pekin.

— Aţi discutat despre aceste lucruri cu soţia dumneavoastră? întrebă Bourne surprins.

— Bineînţeles că nu. Când se întâmplă să aduc astfel de documente acasă, ele stau închise într-un seif din biroul meu. Nimeni nu are voie să intre în acea încăpere dacă eu nu sunt. Nu există decât o singură altă persoană care are cheia, care ştie unde se află butonul de alarmă. Soţia mea.

— Mie asta mi se pare la fel de periculos ca a discuta despre ce e în acele documente. Atât cheia, cât şi locul unde se află butonul de alarmă, i-ar putea fi smulse cu forţa.

— Am avut un motiv. Mă aflu la o vârstă când mi se poate întâmpla oricând ceva neprevăzut. Ajunge să te uiţi prin rubrica „Decese” dintr-un ziar. Dacă mi se întâmplă ceva, ea are instrucţiuni să dea telefon la *Conseille Militaire*, să se ducă în biroul meu şi să stea lângă seif până la sosirea celor din serviciul de securitate.

— N-ar putea să stea pur şi simplu lângă uşă?

— Se întâmplă deseori ca oameni de vârsta mea să moara şezând la birou. Villiers închise ochii. Tot timpul, ea a fost la originea scurgerilor de informaţii. Singura casă, singurul loc pe care nimeni nu l-ar fi crezut cu putinţă.

— Sunteţi sigur?

— Mai sigur decât îmi vine s-o recunosc faţă de mine însumi. Ea a insistat să ne căsătorim. În repetate rânduri am adus argumentul că diferenţa de vârstă dintre noi era prea mare, dar ea nu voia să audă. Contau anii petrecuţi împreună, susţinea ea, nu cei care despart datele noastre de naştere. S-a oferit să semneze un contract prin care renunţa la orice pretenţii asupra moştenirii familiei Villiers şi, bineînţeles, eu nici n-am vrut să aud; am luat asta drept o dovadă a ataşamentului ei faţă de mine. Vorba care zice că nu-i prost mai mare decât prostul bătrân este foarte adevărată. Şi totuşi am avut tot timpul unele

bănuieli, nu cauza plimbărilor ei, a despărţirilor neaşteptate.

— Neaşteptate?

— Ea are multe preocupări, care îi solicită mereu atenţia. Un muzeu franco-elveţian la Grenoble, o galerie de artă la Amsterdam, un monument în cinstea Rezistenţei la Boulogne-sur-Mer, o conferinţă idioată despre oceanografie la Marsilia. Pe tema ăsteia am avut o discuţie aprinsă. Aveam nevoie de ea la Paris; trebuia să particip la nişte ceremonii diplomatice şi voiam să mă însoţească. Nu a vrut să rămână. Era ca şi cum ar fi primit ordin să fie într-un anumit loc la un anumit moment.

Grenoble – lângă frontiera cu Elveţia, la o oră de Zurich. Amsterdam, Boulogne-sur-Mer – la Canalul Mânecii, la o oră de Londra. Marsilia... Carlos.

— Când a avut loc conferinţa de la Marsilia? întrebă Jason.

— În august trecut, cred. Spre sfârşitul lunii.

— Pe 26 august, la cinci după-amiaza, ambasadorul Howard Leland a fost ucis la Marsilia.

— Da, ştiu, spuse Villiers. Mi-ai mai vorbit de asta şi-i deplâng moartea, nu însă şi opiniile. Bătrânul soldat se opri, îşi ridică ochii spre Bourne. *Dumnezeule,* spuse în şoaptă, precis că a fost cu el. Carlos a chemat-o şi ea s-a dus la el. *S-a supus.*

— Eu nu m-am dus nici o clipă cu gândul atât de departe, spuse Jason. Vă jur că nu am crezut-o decât un releu de transmisie – un releu care acţiona orbeşte.

Deodată, din gâtlejul bătrânului izbucni un urlet – profund, plin de durere şi ură. Îşi duse mâinile la faţă, lăsând capul pe spate; şi plânse.

Bourne nu se clinti; nu putea să facă nimic.

— Îmi pare rău, spuse el.

Generalul îşi regăsi stăpânirea de sine.

— Şi mie, răspunse el într-un târziu. Îmi cer scuze.

— Nu aveţi de ce.

— Ba cred că da. Nu mai are rost să discutăm. Voi face ceea ce trebuie făcut.

— Adică?

— Tu poţi să mă întrebi asta?

— Trebuie să vă întreb.

— Făcând ceea ce a făcut este tot una cu a-mi fi ucis copilul pe care nu ea l-a adus pe lume. S-a prefăcut a-i cinsti amintirea. Iar ea a fost şi este complice la uciderea lui. Şi tot timpul a comis o a doua crimă: de trădare a naţiunii pe care eu am servit-o

toată viaţa.

— Aveţi de gând s-o omorâţi?

— O voi omorî. Îmi va spune adevărul şi va muri.

— Mă îndoiesc. E o nebunie!

— Tinere, am petrecut mai bine de o jumătate de veac urmărindu-i pe duşmanii Franţei şi luptându-mă cu ei, chiar şi atunci când erau francezi. Va spune adevărul.

— Ce credeţi că va face? Credeţi că va sta să vă asculte şi va recunoaşte calm că este vinovată?

— Nu va face nimic cu calm. Dar va recunoaşte; va declara.

— De ce ar face-o?

— Pentru că atunci când o voi acuza îi voi da prilejul să mă ucidă. Iar când va face încercarea, voi avea explicaţia dorită, nu-i aşa?

— Sunteţi gata să vă asumaţi acest risc?

— Trebuie.

— Şi dacă nu face nici o tentativă de a vă ucide?

— Asta ar fi o altă explicaţie. În acest caz, puţin probabil, eu mi-aş păzi flancurile, dacă aş fi în locul tău. Villiers clătină din cap. Asta nu se va întâmpla. O ştim amândoi, eu mult mai bine decât tine.

— Ascultaţi mă, insistă Jason. Spuneaţi că întâi a existat fiul dumneavoastră. Gândiţi-vă la el! Încercaţi să prindeţi asasinul, nu complicea. Ea reprezintă pentru dumneavoastră o rană enormă, dar el v-a rănit şi mai profund. Prindeţi-l pe cel care v-a ucis fiul! Până la sfârşit, îi veţi avea pe amândoi. Nu o înfruntaţi; nu încă. Folosiţi ceea ce ştiţi împotriva lui Carlos. Vânaţi-l împreună cu mine. Nimeni n-a ajuns niciodată atât de aproape de el.

— Îmi ceri mai mult decât sunt în stare, răspunse bătrânul.

— Nu şi dacă vă gândiţi la fiul dumneavoastră. Dacă vă gândiţi numai la dumneavoastră, este. Dar nu şi dacă vă gândiţi la rue du Bac.

— Eşti foarte crud cu mine.

— Am dreptate şi o ştiţi bine.

Pe cerul nopţii, un nor acoperi luna. Bezna era totală. Jason se înfioră.

— Da, ai dreptate, spuse bătrânul soldat, cu resemnare în glas. Asasinul, nu târfa, este cel care trebuie oprit. Cum vrei să lucrăm împreună? Să vânăm împreună?

Bourne închise o clipă ochii, răsuflând uşurat.

— Nu faceţi nimic. Carlos mă caută cu siguranţă prin tot Parisul. I-am omorât oamenii, am descoperit unul din contactele lui. Mă apropii prea mult de el. Dacă noi doi nu ne înşelăm, telefonul dumneavoastră va fi tot mai solicitat. O să am eu grijă de asta.

— Cum?

— Voi intercepta mai mulţi angajaţi de la Les Classiques. Câţiva vânzători, pe Lavier, poate pe Bergeron şi neapărat pe tipul de la centrală. Ei o să vorbească. Iar telefonul dumneavoastră va fi al naibii de solicitat.

— Dar eu ce fac?

— Staţi acasă. Spuneţi că nu vă simţiţi bine. Iar când sună telefonul staţi pe aproape de persoana care răspunde. Ascultaţi, încercaţi să detectaţi cuvinte cifrate, întrebaţi-i pe servitori ce li s-a spus la telefon. Aţi putea chiar să ascultaţi pe derivaţie. Dacă auziţi ceva, bine, dar probabil că nu veţi auzi. Dar oricum releul va fi deranjat. Şi în funcţie de locul pe care-l ocupă soţia dumneavoastră...

— Târfa, interveni Villier.

— ... în ierarhia Carlos, s-ar putea să-l forţăm chiar pe el să iasă la suprafaţă.

— Încă o dată, cum?

— Căile lui de comunicaţie vor fi tăiate. Releul sigur şi de nebănuit va fi bruiat. Va cere o întâlnire cu soţia dumneavoastră.

— Nu cred să anunţe la telefon locul.

— *Ei* trebuie să-i spună. Bourne făcu o pauză, căci îi trecu prin minte un gând. Dacă bruiajul este destul de supărător, se va primi un apel sau va veni la dumneavoastră acasă o persoană pe care nu o cunoaşteţi şi la scurt timp după aceea soţia dumneavoastră vă va spune că trebuie să meargă undeva. Când se va întâmpla asta, insistaţi să lase un număr de telefon unde poate fi găsită. Fiţi hotărât: nu încercaţi să o împiedicaţi să plece, dar *trebuie* să ştiţi unde puteţi să o găsiţi. Spuneţi-i orice – faceţi uz de ce o interesează. Spuneţi că e vorba de o chestiune militară foarte secretă, despre care încă nu puteţi vorbi, dar aţi vrea să o discutaţi cu ea înainte de a vă da avizul. S-ar putea să muşte din momeală.

— La ce va folosi?

— Vă va spune unde se află. Poate unde se află Carlos. Iar dacă nu chiar el, precis alţii apropiaţi lui. Pe urmă mă anunţaţi pe mine. Vă voi da un hotel şi un număr de cameră. Numele din

registru nu înseamnă nimic, nu are rost să vă preocupe.

— De ce nu-mi dai numele tău adevărat?

— Pentru că dacă l-aţi pomeni vreodată – conştient sau inconştient – aţi fi mort.

— Nu sunt senil.

— Nu, nu sunteţi. Dar sunteţi un om care a fost rănit foarte profund. Cred că mai profund nici nu se poate. *Dumneavoastră* vă puteţi risca propria viaţă, dar nu vreau s-o fac eu.

— Eşti un om ciudat.

— Da. Dacă nu sunt acolo unde sunaţi, vă va răspunde o femeie. Ea va şti unde mă aflu. Vom stabili un orar pentru mesaje.

— O femeie? N-ai spus până acum nimic despre vreo femeie sau despre altcineva.

— Nu mai e nimeni altcineva. Fără ea, eu n-aş mai fi în viaţă. Carlos ne vânează pe amândoi; a încercat să ne ucidă pe amândoi.

— Ea ştie de mine?

— Da. Ea este cea care a spus că nu se poate să fie adevărat. Că nu se poate să fiţi aliat cu Carlos. Eu credeam că sunteţi.

— Poate că într-o zi o s-o cunosc.

— Puţin probabil. Până nu-l prindem pe Carlos – dacă poate fi prins – nu ne putem permite să fim văzuţi cu dumneavoastră. După aceea – dacă va exista un după – s-ar putea să nu vreţi dumneavoastră să fiţi văzut cu noi. Cu mine. Vedeţi, sunt cinstit cu dumneavoastră.

— Înţeleg acest lucru şi îl respect. În orice caz, mulţumiţi-i acestei femei din partea mea. Pentru că a considerat că eu nu pot să fac parte din tagma lui Carlos.

Bourne dădu din cap.

— Puteţi fi sigur că telefonul dumneavoastră privat nu este interceptat?

— Categoric. Este controlat în mod regulat, la fel ca toate telefoanele aflate în legătură cu *le Conseiller*.

— De câte ori aşteptaţi un telefon de la mine, ridicaţi receptorul şi dregeţi-vă glasul de două ori. Voi şti că sunteţi dumneavoastră. Dacă din vreun motiv oarecare nu puteţi vorbi, spuneţi-mi să o sun dimineaţă pe secretara dumneavoastră. Voi suna din nou peste zece minute. Care este numărul?

Villiers i-l dădu.

— Hotelul tău? întrebă generalul.

— Terrasse. Rue de Maistre, Montmartre. Camera 420.
— Când începi?
— Cât de curând. Astăzi la prânz.
— Să fii ca o haită de lupi, spuse bătrânul soldat, precum un comandant ce-şi instruieşte ofiţerii. Atacă fulgerător.

CAPITOLUL 27

— A fost *atât* de drăguţă, trebuie *neapărat* să fac ceva pentru ea, strigă Marie în receptor, vorbind precipitat în franceză. Şi pentru tânărul acela adorabil; mi-a fost de mare ajutor. Rochia a avut un *succes fou!* Le sunt atât de recunoscătoare!

— Din descrierea dumneavoastră, *madame*, răspunse glasul cultivat al bărbatului de la centrala telefonică a magazinului Les Classiques, sunt sigur că vă referiţi la Janine şi la Claude.

— Da, bineînţeles. Janine şi Claude, acum mi-am amintit. Le voi trimite la fiecare un bilet de mulţumire. Le ştiţi cumva numele de familie? Mi se pare o grosolănie să adresez un plic aşa, simplu, lui „Janine" şi lui „Claude". E ca şi cum te-ai adresa unor servitori. Aţi putea s-o întrebaţi pe Jacqueline?

— Nu e nevoie, *madame.* Le ştiu. Şi permiteţi-mi să vă spun că sunteţi tot atât de delicată pe cât sunteţi de generoasă. Janine Dolbert şi Claude Oreale.

— Janine Dolbert şi Claude Oreale, repetă Marie, uitându-se la Jason. Janine e măritată cu pianistul acela drăguţ, nu-i aşa?

— Nu cred ca *mademoiselle* Dolbert să fie măritată.

— Da, aşa e. Am confundat.

— Dacă nu vă supăraţi, *madame,* nu v-am reţinut numele.

— O, ce proastă sunt! Marie îndepărtă receptorul şi ridică glasul. Scumpule, te-ai şi întors! Cât mă bucur! Vorbeam cu oamenii aceia atât de drăguţi de la Les Classiques... Da, mulţumesc mult, mult. Aţi fost deosebit de amabil. Închise telefonul. Ei, cum m-am descurcat?

— Dacă te hotărăşti vreodată să renunţi la domeniul economic, spuse Jason, apucă-te de reclamă. Pe mine m-a convins fiecare vorbă pe care ai spus-o. Bine găsită treaba cu pianistul.

— M-am gândit că dacă e măritată, telefonul s-ar putea să fie pe numele soţului ei.

— Nu, răspunse Bourne, care se uita prin cartea de telefon. Uite: Dolbert, Janine, rue Losserand. Îşi notă adresa. Oreale se scrie cu O, nu cu Au?

— Cred că da. Marie îşi aprinse o ţigară. Chiar ai de gând să te duci la ei acasă?

— Pe Saint-Honore precis că stau la pândă oamenii lui Carlos.

— Şi ce faci cu ceilalţi? Lavier, Bergeron şi tipul de la centrală.

— Mâine mă ocup de ei. Azi „fac valuri”.

— Ce anume?

— Îi pun pe toţi să vorbească. Să spună lucruri care n-ar trebui spuse. Până la ora închiderii, Dolbert şi Oreale vor da de veste în tot magazinul. Diseară voi aborda alţi doi. Îi vor suna pe Lavier şi pe tipul de la centrală. Va fi o primă undă de şoc şi pe urmă o a doua. În după-amiaza asta telefonul generalului va începe să zbârnâie, iar până dimineaţa, panica va fi totală.

— Două întrebări, spuse Marie, ridicându-se de pe marginea patului şi venind spre el. Cum vei reuşi să faci doi vânzători să-şi lase slujba în timpul orelor de program?! Şi pe cine vrei să abordezi diseară?

— Acum e unsprezece şi un sfert, spuse Jason, uitându-se la ceas. Pe la douăsprezece voi fi acasă la Dolbert şi o să-l pun pe administrator să o sune la serviciu, să-i spună să vină imediat acasă căci e o problemă urgentă, personală.

— Ce problemă?

— Nu ştiu. Dar cine n-are probleme?

— Şi la fel vrei să procedezi cu Oreale?

— Poate găsesc chiar ceva mai eficace.

— Eşti nemaipomenit, Jason.

— Vorbesc foarte serios, răspunse Bourne, uitându-se iarăşi la cartea de telefon. L-am găsit. Oreale. Claude Giselle. Fără comentarii. Rue Racine. Îl voi contacta pe la trei. După ce termin cu el, se va duce fuga înapoi la Les Classiques şi va începe să ţipe în gura mare.

— Şi ceilalţi doi? Cine sunt?

— Voi obţine nume de la Dolbert şi Oreale. Fără să ştie ei mă vor ajuta să provoc a doua undă de şoc.

Jason aştepta în intrândul porţii unei case de pe rue Losserand, la vreo cinci metri de intrarea în micul bloc unde locuia Janine Dolbert şi unde, cu câteva clipe în urmă, un administrator uimit şi pe neaşteptate mai avut îi făcuse serviciul de a o suna pe *mademoiselle* Dolbert la serviciu, spunându-i că un domn, având o limuzină cu şofer în uniformă, o căutase de două ori şi acum revenise din nou. Ce trebuie administratorul să-i spună?

Un mic taxi opri în faţa casei şi din el sări, pur şi simplu, agitată, cadaverica Janine Dolbert. Jason se repezi şi o opri înainte de a ajunge la poarta blocului ei.

— Ai ajuns repede, spuse el, prinzând-o uşor de cot, mă bucur să te revăd. Mi-ai fost de mare ajutor zilele trecute.

Janine Dolbert se holbă la el cu buzele întredeschise, încercând să-şi amintească, apoi pe chip i se zugrăvi mirarea.

— *Dumneavoastră!* Americanul, spuse ea în engleză. Domnul Briggs, nu-i aşa? Dumneavoastră sunteţi cel care…

— I-am spus şoferului meu să-şi ia liber o oră. Voiam să te văd în particular.

— Pe mine? De ce voiaţi să mă vedeţi tocmai pe mine?

— Nu ştii? Atunci de ce ai venit atât de zorită?

Ochii ei mari îl priveau ţintă, iar chipul îi devenise mai palid în lumina soarelui.

— Deci sunteţi de la Casa Azur? întrebă ea cu glas şovăielnic.

— Posibil. Bourne spori puţin strânsoarea asupra cotului ei.

— Am furnizat ceea ce am promis. Şi asta e tot, aşa am convenit.

— Eşti sigură?

— Nu fiţi idiot! Nu cunoaşteţi lumea modei pariziene. După ce va apărea colecţia de toamnă şi voi veţi prezenta jumătate din modelele lui Bergeron înainte de a o face el însuşi, cât timp credeţi că voi mai putea rămâne la Les Classiques? Sunt una din ajutoarele lui Lavier, printre puţinii care au acces în biroul ei. Ar fi cazul să aveţi grijă de mine, aşa cum aţi promis, trimiţându-mă la unul din magazinele voastre din Los Angeles.

— Haide să ne plimbăm puţin, spuse Jason, împingând-o uşor înainte. Mă iei drept altcineva, Janine. Nu am auzit niciodată de Casa Azur şi nu mă interesează câtuşi de puţin modelele furate.

— O, Dumnezeule…

— Nu te opri. Bourne o apucă de braţ. Am spus că vreau să discut cu tine.

— Despre ce? Ce vreţi de la mine? De unde mi-aţi aflat numele? întrebă ea precipitat. Mi-am luat mai devreme pauza de prânz şi trebuie să mă întorc repede; azi e mare aglomeraţie. Vă rog – mă doare braţul.

— Scuze!

— Ce v-am spus a fost o prostie. O minciună. Am auzit unele zvonuri şi am vrut să vă testez. Asta am făcut. V-am testat!

— Eşti foarte convingătoare, trebuie să recunosc.

— Sunt loială faţă de Les Classiques. Întotdeauna am fost!

— O calitate admirabilă, Janine. Apreciez loialitatea. Îi spuneam zilele trecute lui… cum îl cheamă?… tipul acela de la

centrală. Cum îi zice? Am uitat.

— Philippe, spuse vânzătoarea, speriată, slugarnică. Philippe d'Anjou.

— A, da, mulţumesc.

Ajunseră la o alee îngustă, pavată cu piatră. Jason o împinse uşor într-acolo.

— Hai să intrăm o clipă aici. Nu te teme, nu vei fi în întârziere. Nu te reţin decât vreo câteva minute.

Înaintară zece paşi pe alee. Jason se opri; Janine Dolbert se lipi cu spatele de zidul de cărămidă.

— O ţigară? întrebă el, scoţând un pachet din buzunar.

— Da, mulţumesc.

Bourne îi dădu un foc şi observă că îi tremura mâna.

— Te simţi mai relaxată?

— Da. Ba nu, nu tocmai. Ce doriţi, *monsieur* Briggs?

— În primul rând, numele meu nu e Briggs, dar cred că deja ştii.

— Nu. De unde să ştiu?

— Eram convins că asistenta principală a lui Lavier ţi-a spus.

— Monique?

— Foloseşte, te rog, numele de familie. Exactitatea e importantă.

— Brielle, spuse Janine, ridicând din sprâncene, intrigată. Vă cunoaşte?

— De ce n-o întrebi pe ea?

— Cum doriţi. Despre ce e vorba, *monsieur?* Jason clătină din cap.

— Tu chiar nu ştii, nu-i aşa? Trei sferturi din angajaţii de la Les Classiques lucrează cu noi şi tu, care eşti unul dintre oamenii mai buni de acolo, nici măcar nu ai fost contactată. Desigur, e posibil ca cineva să se fi gândit că ar putea fi riscant să te contacteze. Se mai întâmplă.

— Ce se întâmplă? Ce risc să existe? Cine sunteţi voi?

— Nu e timp acum. Pot să te pună la curent ceilalţi. Eu mă aflu aici pentru că nu am primit niciodată vreun raport de la tine şi totuşi tu ai de a face toată ziua cu clienţii cei mai importanţi.

— Vă rog să fiţi mai limpede, *monsieur*.

— Hai să zicem că eu sunt purtătorul de cuvânt al unui grup de oameni – americani, francezi, englezi, olandezi – care urmăresc un ucigaş ce a asasinat lideri politici şi militari din toate aceste ţări.

— *Asasinat?!* Janine rămase cu gura căscată iar scrumul de ţigară îi căzu pe mână. Ce înseamnă toate astea? Despre ce tot vorbiţi?

— Nu pot decât să-mi cer scuze, spuse Bourne cu glas blând plin de sinceritate. Ar fi trebuit să fii contactată de mai multe săptămâni. A fost o eroare din partea celui dinaintea mea. Regret, cred că toate astea reprezintă un şoc pentru tine.

— Este un şoc, *monsieur*, răspunse în şoaptă vânzătoarea. Vorbiţi de lucruri pe care nu le înţeleg.

— Dar eu înţeleg de ce nu am primit de la tine nimic, despre nimeni. E limpede.

— Pentru mine, nu.

— Suntem pe urmele lui Carlos. Ale asasinului cunoscut sub numele de Carlos.

— *Carlos?* Lui Dolbert îi scăpă ţigara din mână.

— Este unul din clienţii voştri cei mai frecvenţi; toate indiciile pe care le avem ne fac să credem acest lucru. Am restrâns aria posibilităţilor la opt bărbaţi. Capcana este pregătită pentru una din zilele următoare şi ne luăm toate precauţiile.

— Precauţiile…?

— Ştim cu toţii că există riscul ca să fie luaţi ostateci. Ne aşteptăm şi la un schimb de focuri, dar vom avea grijă să fie minim. Principala problemă va fi Carlos însuşi. A jurat să nu se lase vreodată prins viu; umblă tot timpul cu explozivi asupra lui, având o putere cât cea a unei bombe de cinci sute de kilograme. Dar asta nu e o problemă pentru noi. Trăgătorii noştri de elită vor fi la faţa locului şi cu un singur glonţ în cap totul se va sfârşi.

— *Une seule balle…*

Brusc, Bourne se uită la ceas.

— Te-am reţinut destul. Tu trebuie să te întorci la magazin, iar eu la postul meu. Ţine minte, dacă mă zăreşti cumva pe afară, nu mă cunoşti. Dacă intru la Les Classiques, tratează-mă ca pe oricare alt client bogat. Numai în cazul în care ai vorbit cu vreun client despre care crezi că ar putea fi omul nostru, anunţă-mă neîntârziat. Încă o dată, îmi pare rău de toate astea. A fost o deficienţă din partea noastră.

Jason se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă cu paşi grăbiţi luând-o spre stradă. Se opri o clipă şi aruncă o privire înapoi. Janine Dolbert rămăsese ţintuită locului, cadaverică. Pentru ea, lumea elegantă a modei pariziene o luase razna.

Philippe d'Anjou. Numele nu-i spunea nimic, dar Bourne nu

putea împiedica să şi-l tot repete în tăcere, încercând să deştepte vreo imagine... căci chipul bărbatului cărunt de la centrală îi evoca imagini atât de violente legate de beznă şi izbucniri de lumină. Phil*ippe d'Anjou. Nimi*c. Absolut nimic. Şi totuşi fusese ceva, ceva ce-i făcea stomacul să se contracte, cu muşchii încordaţi şi rigizi, ca un zid împotriva... beznei.

Şedea într-o cafenea de pe rue Racine, la geam şi în apropiere de uşă, gata să se ridice în clipa când îl va vedea pe Claude Oreale apărând în poarta clădirii vechi de peste drum. Acesta locuia la etajul cinci, într-un apartament pe care-l împărţea cu alţi doi bărbaţi, la care nu se putea ajunge decât pe o scară îngustă.

Bourne era sigur că Oreale nu va sosi pe jos, fiindcă proprietăreasa ştirbă îi spusese la telefon să facă bine şi să vină rapid în rue Racine pentru a pune capăt hărmălaiei şi spargerii de mobile care se petreceau în apartamentul lui de la etajul cinci. Dacă nu le pune el capăt, o vor face jandarmii. Îi acordase douăzeci de minute ca să vină acasă.

Acesta apăru în cincisprezece minute. Silueta lui firavă, încorsetată într-un costum Pierre Cardin, se vedea apropiindu-se zorită dinspre staţia de metrou. Se mişca cu agilitate, evitând ceilalţi pietoni, cu gâtul întins înainte, cu coama lungă de păr şaten fluturând în urma lui. Ajuns în dreptul blocului urcă câte două treptele de la intrare şi dispăru în hol.

Jason ieşi repede din cafenea şi alergă vizavi. Intrat în bloc, o luă în sus pe scara veche şi îngustă, cu trepte crăpate. De pe palierul de la etajul patru se auzeau bocăniturile în uşa de deasupra.

— *Ouvrez! Ouvrez! Vite, nom de Dieu!*[63]

Oreale se opri, tăcerea de dincolo de uşă speriindu-l probabil mai mult decât orice.

Bourne mai urcă vreo câteva trepte, până ce putu să-l zărească pe Oreale printre barele balustradei. Vânzătorul stătea cu urechea lipită de uşă, congestionat la faţă. Bourne strigă la el într-o franceză guturală, pe un ton oficial.

— *Surete*! Rămâi pe loc, tinere! Fără prostii. V-am urmărit pe tine şi pe prietenii tăi. Ştim despre camera obscură.

— Nu! ţipă Oreale. Eu nu am nici un amestec, jur! *Camera obscură?*

Bourne ridică o mână.

---

[63] Deschideţi! Deschideţi! Repede, pentru Dumnezeu! (fr.).

— Mai încet. Nu striga aşa!

Se aplecă peste balustradă şi aruncă o privire în jos.

— Nu se poate să mă implicaţi şi pe mine! continuă vânzătorul. Eu n-am nici o vină! Le-am tot spus să termine, că într-o zi o s-o păţească. Drogurile sunt pentru tembeli! Doamne, ce linişte e! Cred că au murit!

Jason se apropie de Oreale, cu palmele ridicate.

— Ţi-am spus să taci, îi şopti el cu asprime. Intră şi ţine-ţi gura. Toate astea au fost numai de ochii zgripţuroaicei de la parter.

Vânzătorul încremenise, panica lui transformându-se într-o isterie mută.

— Ce face?!

— Ai cheia. Deschide şi intră înăuntru.

— Este pus zăvorul, spuse Oreale. Întotdeauna îl pun în astfel de momente.

— Prostule, nu înţelegi că trebuia să luăm cumva legătura cu tine, să te facem să vii aici fără ca nimeni să ştie de ce? Deschide. Repede.

Asemeni unui iepure speriat, Claude Oreale scotoci în buzunar şi scoase cheia. Deschise uşa cu aerul cuiva care se aştepta să găsească dincolo de prag numai cadavre mutilate. Bourne îl împinse înăuntru şi închise uşa în urma lor.

Ceea ce se vedea din apartament dezminţea aspectul general al blocului. Camera de zi spaţioasă era mobilată elegant, cu zeci de perne de catifea roşii şi galbene răspândite pe canapele, pe scaune şi pe podea. Era o încăpere erotică, un sanctuar luxos în mijlocul paraginei.

— N-am decât puţine minute la dispoziţie, spuse Bourne. Să trecem la subiect.

— Care subiect? întrebă Oreale, de a dreptul paralizat. Despre camera obscură? Care cameră obscură?

— Uită asta. De altceva e vorba.

— Ce anume?

— Am primit vorbă de la Zurich şi vrem să-i comunicăm asta prietenei tale Lavier.

— *Madame* Jacqueline? Prietena mea?

— Nu se poate avea încredere în telefoane.

— Care telefoane? Vorbă? Ce vorbă?

— Carlos are dreptate.

— Carlos? Carlos şi mai cum?

— Asasinul.

Claude Oreale scoase un urlet. Îşi duse mâna la gură muşcându-şi degetul arătător.

— Ce spuneţi?!

— Potoleşte-te!

— De ce-mi spuneţi asta tocmai mie?

— Tu eşti numărul cinci. Contăm pe tine.

— Cinci *ce?* Pentru ce?

— Pentru a-l ajuta pe Carlos să scape din plasă. Încep să-l înghesuie. Riscă să fie prins. Mâine, poate poimâine sau răspoimâine. Să nu se arate; *trebuie* să nu se arate. Vor încercui magazinul, plasând trăgători de elită din trei în trei metri. Focul va fi ucigător; dacă el va fi înăuntru, va ieşi un masacru. Veţi muri cu toţii.

Oreale urlă din nou, muşcându-şi degetul până la sânge.

— Terminaţi o dată! Nu ştiu despre ce vorbiţi! Sunteţi un nebun! Nu vreau să mai aud nici un cuvânt – n-am auzit *nimic.* Carlos, schimb de focuri… masacre! Dumnezeule, simt că mă sufoc… am nevoie de aer!

— Vei primi bani. Mulţi bani. Lavier îţi va mulţumi, la fel ca şi d'Anjou.

— D'Anjou? Nu mă poate suferi! Îmi zice că-s păun, nu pierde nici un prilej ca să mă insulte.

— Bineînţeles, asta îi serveşte de acoperire. De fapt, ţine foarte mult la tine. El este numărul şase.

— Ce-i cu numerele astea?

— Nu putem să folosim nume, aşa că în felul ăsta vă deosebim, putem trasa sarcini.

— Noi? Care noi?

— Noi toţi care lucrăm pentru Carlos.

Urletul lui Oreale fu asurzitor. Din deget începu să-i curgă sânge.

— Nu mai ascult nimic. Eu sunt un *couturier*, un artist!

— Eşti numărul cinci. Vei face exact ce ţi se spune sau nu vei mai revedea niciodată acest cuib al plăcerilor. Nu mai urla. Noi te apreciem, ştim că sunteţi cu toţii cu nervii încordaţi. Apropo, nu avem încredere în contabil.

— În Trignon?

— Numai prenume. Secretul e important.

— Pierre, deci. Este un nesuferit. Ne scade din leafă orice telefon.

— Credem că lucrează pentru Interpol.

— Interpol?

— Dacă da, riscaţi toţi să ajungeţi la puşcărie pe zece ani. *Iar tu,* Claude, ai fi mâncat de viu.

— Aoleuuu!

— Gura! Comunică-i lui Bergeron ce credem noi. Fii cu ochii pe Trignon, în special în următoarele două zile. Dacă părăseşte magazinul din vreun motiv oarecare înseamnă că sunt pe cale să întindă capcana. Bourne se îndreptă spre uşă, cu mâna în buzunar. Comunică-le la toţi, de la numărul unu până la şase, cele ce ţi-am spus. Este de o importanţă vitală. Eu trebuie să mă duc înapoi şi tu la fel.

Oreale scoase iarăşi un urlet isteric.

— Numere! Mereu numere! Ce număr? Eu sunt un artist, nu un număr!

— Pleacă imediat. Ia legătura cu Lavier, cu d'Anjou, cu Bergeron. Cât poţi de repede. Apoi cu ceilalţi.

— *Care* ceilalţi?

— Întreabă-l pe numărul doi.

— Doi?

— Dolbert. Janine Dolbert.

— Janine? Şi ea?!

— Da. Ea este doi.

Vânzătorul ridică braţele în sus, într-un protest neajutorat.

— Asta e o nebunie!

— Gândeşte-te la viaţa ta, Claude şi preţuieşte-o. Eu o să aştept vizavi. Pleacă de aici peste exact trei minute. Nu te atinge de telefon, întoarce-te la Les Classiques. Dacă nu ieşi peste trei minute, va trebui să mă întorc.

Bourne scoase mâna din buzunar. În ea avea pistolul. Oreale respiră adânc, cenuşiu la faţă şi rămase cu ochii aţintiţi pe armă.

Bourne ieşi şi închise uşa în urma lui.

Pe noptieră sună telefonul. Marie se uită la ceas; era opt şi un sfert şi, pentru o clipă, simţi un fior de spaimă. Jason spusese că va telefona la nouă. Plecase de la hotel după lăsarea întunericului, pe la şapte, pentru a intercepta o vânzătoare pe nume Monique Brielle. Totul era programat cu precizie. Să se fi întâmplat ceva?

— Camera 420? întrebă glasul masculin baritonal de la capătul firului.

Marie respiră uşurată. Bărbatul era Andre Villiers. Generalul sunase în cursul după-amiezii ca să-i spună lui Jason că la Les Classiques se iscase panică; soţia lui fusese chemată la telefon de şase ori în numai o oră şi jumătate. Dar el nu reuşise să prindă nimic semnificativ; de câte ori ridicase receptorul, conversaţia serioasă se transformase în vorbărie banală.

— Da, spuse Marie. E camera 420.

— Iertaţi-mă, noi nu am mai vorbit.

— Ştiu cine sunteţi.

— Şi eu am auzit de dumneavoastră. Permiteţi-mi să vă mulţumesc.

— Înţeleg pentru ce. Cu plăcere.

— Telefonez de la mine din birou şi desigur, acest telefon nu are derivaţie. Spuneţi-i prietenului nostru comun că criza se precipită. Soţia mea s-a retras la ea în cameră, pretextând că îi e rău, dar nu atât de rău cât să nu vorbească la telefon. Ca şi mai înainte, am ridicat de mai multe ori receptorul, dar mi-am dat seama că stau cu urechile ciulite la orice zgomot. De fiecare dată mi-am cerut scuze, zicând că aşteptam un telefon. Sincer să fiu, nu-s deloc sigur că soţia mea s-a lăsat convinsă, dar nu-şi poate permite să-mi pună întrebări. Voi fi deschis, *mademoiselle*. Între noi există o fricţiune nedeclarată, care se tot amplifică şi, în substrat, este foarte violentă. Numai de mi-ar da Dumnezeu tărie.

— Nu pot decât să vă cer să vă amintiţi care e ţelul, îl întrerupse Marie. Amintiţi-vă de fiul dumneavoastră.

— Da, răspunse bătrânul calm. Fiul meu. Şi târfa care pretinde că îi cinsteşte memoria. Iertaţi-mă.

— Nu-i nimic. Îi voi comunica prietenului nostru ceea ce mi-aţi spus. Trebuie să mă sune.

— Vă rog, interveni Villiers, mai e ceva. Din cauza asta v-am sunat. De două ori, când soţia mea vorbea la telefon mi s-a părut că aş cunoaşte glasul. Pe al doilea chiar l-am recunoscut; mi-a venit de-ndată în minte chipul celui care este la centrala de la Les Classiques.

— Îi ştim numele. Dar primul glas?

— A fost ceva ciudat. Nu cunoşteam glasul, nu-mi evoca nici un chip; era un glas bizar, aproape o şoaptă, care dădea un ordin. Tonul acesta de comandă m-a frapat. Nu era vorba de o conversaţie; glasul dăduse un ordin. Bineînţeles că în clipa când am intrat pe fir, s-a modificat; aveau probabil un semnal

prestabilit pentru o încheiere rapidă, dar mi-a rămas întipărit în minte tonul. Este un ton bine cunoscut oricărui soldat. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Cred că da, spuse Marie cu blândeţe, conştientă că pentru bătrânul soldat tensiunea trebuia să fie de nesuportat, mai ales dacă, după cum bănuia ea, voia să spună că la telefon fusese Carlos.

— Sunt convins, *mademoiselle*, că era porcul de asasin. Villiers făcu o pauză, respirând adânc şi următoarele cuvinte le rosti cu efort, ca un bărbat puternic gata să-l podidească plânsul. Îi dădea... *instrucţiuni... soţiei... mele.* Glasul bătrânului soldat se frânse. Iertaţi-mă. Nu am dreptul să vă copleşesc cu problemele mele.

— Aveţi tot dreptul, răspunse Marie, brusc neliniştită. Ceea ce se întâmplă este cu siguranţă extrem de dureros pentru dumneavoastră cu atât mai mult cu cât nici nu aveţi pe nimeni cu care să staţi de vorbă.

— Vă spun dumneavoastră, *mademoiselle*. N-ar trebui, dar o fac.

— Aş vrea să mai putem sta de vorbă. Aş vrea ca unul din noi să poată fi cu dumneavoastră. Dar asta nu se poate şi ştiu că înţelege acest lucru. Vă rog, încercaţi să rezistaţi. Este extrem de important să nu se facă nici o legătură între dumneavoastră şi prietenul nostru. Asta ar putea să vă coste viaţa.

— Poate că am pierdut-o.

— *Ca, c'est absurde*[64], spuse Marie pe un ton răstit, ca o palmă dată în mod intenţionat bătrânului soldat. *Vous etes un soldat. Arretez ca immediatement!*[65]

— *C'est l'institutrice qui corrige le mauvais eleve. Vous avez bien raison.*[66]

— *On dit que vous etes un geant. Je le crois.*[67]

Pe fir nu se auzea nici un sunet. Abia după ce Villiers vorbi iarăşi, Marie îşi recăpătă suflul.

— Prietenul nostru comun este foarte norocos. Sunteţi o femeie remarcabilă.

— Câtuşi de puţin. Îmi doresc doar ca prietenul meu să se

---

[64] E absurd! (fr.).

[65] Sunteţi soldat. Încetaţi! (fr.).

[66] Învăţătura îl corectează pe elevul cel slab. Aveţi dreptate, (fr.).

[67] Se spune că sunteţi un uriaş. Cred asta, (fr.).

întoarcă la mine. Nu e nimic remarcabil în asta.

— Poate că nu. Dar mi-aş dori şi eu să vă fiu prieten, i-aţi reaminti unui om foarte bătrân cine şi ce este el. Sau, mai degrabă, cine şi ce a fost cândva şi trebuie să încerce să redevină. Încă o dată, vă mulţumesc.

— Cu plăcere… prietene. Marie închise telefonul, profund mişcată şi totodată neliniştită. Nu era convinsă că Villiers va face faţă următoarelor douăzeci şi patru de ore şi, dacă nu va rezista, asasinul va afla cât de profund îi fusese infiltrată organizaţia. Va da ordin tuturor contactelor lui de la Les Classiques să plece din Paris şi să dispară. Iar dacă nu, în Saint-Honore se va lăsa cu o baie de sânge, ducând la acelaşi rezultat.

Dacă se întâmpla un astfel de lucru, nu vor mai exista răspunsuri, nu vor mai afla adresa din New York, nu vor mai putea descifra mesajul şi nici să-l găsească pe cel care-l trimisese. Omul pe care-l iubea se va afla iarăşi în labirint. Şi o va părăsi.

CAPITOLUL 28

Bourne o zări venind dinspre colţul străzii, trecând prin cercul de lumină al felinarului şi îndreptându-se spre micul hotel unde locuia. Monique Brielle, mâna dreaptă a Jacquelinei Lavier, era în multe privinţe asemănătoare cu Janine Dolbert, dar mai dură. Mersul ei sugera siguranţă de sine. Jason îşi dădea seama de ce o alesese Lavier ca asistentă principală. Confruntarea cu ea avea să fie scurtă şi, inerent, va trebui să recurgă la ameninţări. Sosise momentul să declanşeze a doua undă de şoc. Stând nemişcat, Bourne o lăsă să treacă mai departe. Tocurile ei bocăneau marţial pe trotuar. Pe stradă nu era multă lume, dar nici pustie nu era. Va fi necesar să o izoleze, să o conducă undeva unde nimeni să nu poată auzi ce îi va spune, căci nici un mesager n-ar fi riscat să fie auzit de cineva rostind cuvintele pe care voia să i le comunice. O ajunse din urmă la nici zece metri de intrarea în micul hotel. Încetini pasul, continuând să meargă alături de ea.

— Ia imediat legătura cu Lavier, îi spuse el în franceză, fără s-o privească.

— Pardon? Ce aţi spus? Cine sunteţi dumneavoastră, *monsieur?*

— Nu te opri. Mergi mai departe. Depăşeşte intrarea.

— Ştiţi unde locuiesc?

— Sunt puţine lucruri pe care noi să nu le ştim.

— Şi dacă intru? Este un portar…

— Mai este şi Lavier, o întrerupse Bourne. Îţi vei pierde slujba şi alta nu vei mai găsi pe Saint-Honore. Şi asta nici n-ar fi cea mai gravă din problemele tale.

— Cine sunteţi?

— Nu un duşman. Jason întoarse capul spre ea. Nu mă face să-ţi devin duşman.

— Dumneavoastră! Americanul! Janine… Claude Oreale!

— Carlos, completă Bourne.

— Carlos? Ce este demenţa asta? Toată după masa, numai de Carlos am auzit! Şi de *numere!* Toată lumea are numere de care nimeni n-a auzit vreodată! Şi poveşti despre capcană, despre indivizi înarmaţi! E o nebunie!

— Asta este realitatea. Nu te opri. Te rog. Pentru binele tău.

Îi dădu ascultare, pasul ei fiind acum mai puţin sigur. Mergea ţeapănă ca o marionetă căreia îi era teamă să nu i se rupă sforile.

— Jacqueline ne-a spus că totul este o dementă, că aveţi de gând să distrugeţi Les Classiques, că sunteţi probabil plătit de o casă concurentă.

— Ce te-ai fi aşteptat să spună?

— Sunteţi un provocator plătit. Jacqueline ne-a spus adevărul.

— Nu v-a spus şi să vă ţineţi gura? Să nu vorbiţi nimănui despre asta?

— Normal.

— Şi mai ales, continuă Jason ca şi cum nu ar fi auzit-o, să nu contactaţi poliţia. Exact lucrul care ar fi cel mai logic de făcut într-o astfel de împrejurare. Şi în multe privinţe *singurul.*

— Da, fireşte…

— Deloc fireşte, o contrazise Bourne. Uite ce e, eu nu sunt decât un transmiţător de mesaje, cu o poziţie probabil nu mult mai importantă decât a ta. Mă aflu aici ca să comunic un mesaj, nu ca să te conving. Cu Dolbert am făcut un test; i-am dat informaţii false.

— Cu Janine? Monique Brielle era din ce în ce mai perplexă şi mai derutată. Ea a spus nişte lucruri incredibile. La fel de incredibile ca şi urletele isterice ale lui Claude, ca tot ce a spus *el*. Dar ce a spus ea era exact opusul a ce a spus el.

— Ştim. A fost un lucru intenţionat. Ea are legături cu cei de la Azur.

— Casa Azur?

— Poţi să verifici mâine. Spune-i-o în faţă.

— Să-i spun?

— Încearcă. S-ar putea să existe o legătură.

— Cu ce?

— Cu capcana. Este posibil ca cei de la Azur să lucreze cu Interpolul.

— Interpolul? Capcane? Ce-i nebunia asta? Nimeni nu ştie despre ce vorbiţi!

— Lavier ştie. Ia imediat legătura cu ea.

Se apropiau de colţul străzii. Jason o prinse de braţ.

— Eu te părăsesc aici la colţ. Întoarce-te la hotelul tău şi sun-o pe Jacqueline. Spune-i că e mult mai grav decât am crezut. Totul se destramă. Ce-i mai rău este că cineva a trădat. Nu Dolbert, nu unul din vânzători, ci o persoană mai de sus. Cineva care ştie

totul.

— Cine a trădat? Ce?

— La Les Classiques există un trădător. Spune-i să fie prudentă cu toată lumea, să se ferească. Dacă nu, putem s-o sfârşim cu toţii.

Bourne îi dădu drumul, coborî de pe trotuar şi traversă strada. Aruncă o privire înapoi. Monique Brielle aproape că alerga spre hotelul ei. Panica celei de a doua unde de şoc fusese declanşată. Venise timpul s-o sune pe Marie.

— Sunt îngrijorată, Jason. Durerea îl sfâşie. Ce se petrece în sufletul lui când se uită la ea?

— Va rezista, spuse Jason, privind din cabina telefonică de sticlă maşinile care circulau pe Champs-Elysees, dorind în sinea lui să fi fost mai sigur în privinţa lui Andre Villiers. Dacă nu, înseamnă că eu l-am omorât. Ar fi trebuit să-mi ţin gura şi să mă ocup eu însumi de ea.

— N-aveai cum să faci asta. L-ai văzut pe d'Anjou pe trepte; nu puteai să intri acolo.

— Ar fi trebuit poate să născocesc ceva. Ştim amândoi că sunt un tip cu idei – mai multe chiar decât îmi face plăcere să recunosc.

— Dar tu nu stai de pomană. Creezi panică. Îi obligi pe cei care îndeplinesc ordinele lui Carlos să se arate. Cineva trebuie să pună capăt panicii şi chiar tu ai spus că Jacqueline Lavier nu e destul de sus plasată pentru a o face. Jason, vei pune mâna pe el!

— Sper, Doamne, de ai şti cât sper! Ştiu foarte bine ce fac, dar din când în când… Bourne se opri. Nu voia, dar ei trebuia să îi spună. Mă simt dezorientat. E ca şi cum aş fi împărţit în două. O parte din mine spune „Salvează-te", iar cealaltă… îmi spune „Prinde-l pe Carlos".

— Asta ai făcut de la bun început, nu-i aşa? întrebă Marie cu blândeţe.

— Nu-mi *pasă* de Carlos! strigă Jason, ştergându-şi broboanele de transpiraţie ce i se iviseră la baza părului de pe frunte, simţind totodată că-l ia cu frig. Acest lucru mă înnebuneşte, adăugă el, fără să ştie dacă rostise vorbele cu glas tare sau numai în sinea lui.

— Dragul meu, întoarce-te.

— Poftim?

Bourne privi telefonul, iarăşi nesigur dacă auzise cuvintele sau

doar ar fi dorit să le audă. *I se întâmpla din nou. Lucrurile existau şi nu existau. Afară cerul era întunecat, dincolo de pereţii unei cabine telefonice de pe Champs-Elysees. Cândva fusese strălucitor, atât de strălucitor, de orbitor. Şi era cald, nu frig. Văzduhul plin de ţipete de păsări şi de scrâşnete metalice...*

— Jason!

— Poftim?

— Întoarce-te. Dragul meu, te rog, întoarce-te!

— De ce?

— Eşti obosit. Ai nevoie de odihnă.

— Trebuie să-l prind pe Trignon. Pierre Trignon. El e contabilul.

— Fă-o mâine. Nu e nici o grabă.

— Nu. Mâine e pentru căpitani.

Ce spunea? Căpitani. Trupe. Siluete care se ciocneau, panicate. Dar era singura cale, singura cale. Cameleonul era... un provocator.

— Ascultă-mă, spuse Marie, cu ton stăruitor. Se întâmplă ceva cu tine. Ţi s-a mai întâmplat şi altă dată, ştim bine amândoi. Şi în astfel de situaţii trebuie să faci o pauză, dragul meu. Întoarce-te la hotel. Te rog.

Bourne închise ochii. Transpiraţia începuse să i se zvânte pe frunte şi zgomotele circulaţiei din afara cabinei luaseră locul uruitului metalic ce-i răsuna în urechi. Vedea acum stelele de pe cerul nopţii, care nu mai era strălucitor, nu mai revărsa o căldură insuportabilă. Orice o fi fost, trecuse.

— Nu am nimic. Zău, acum mi-e bine. Câteva clipe mai proaste.

— Jason? Marie vorbi rar, ca să-l oblige să o asculte. Ce le-a provocat?

— Nu ştiu.

— Tocmai te-ai văzut cu Brielle. Ţi-a spus ea ceva? Ceva ce te-a făcut să te gândeşti la altceva?

— Nu sunt sigur. Am fost prea ocupat gândindu-mă la ce trebuia să spun eu.

— *Gândeşte-te,* dragul meu!

Bourne închise ochii, încercând să-şi amintească. Fusese oare ceva? Ceva spus la întâmplare, în trecere, astfel că pe moment nici nu sesizase?

— Mi-a spus că sunt un *provocator*, spuse Jason, fără să ştie de ce îi revenise în minte acest lucru. Dar, la urma urmei, asta şi sunt, nu-i aşa? Asta şi fac.

— Da, fu de acord Marie.

— Trebuie să merg mai departe. Trignon locuieşte la numai câteva străzi de aici. Vreau să-l contactez înainte de ora zece.

— Fii prudent. Marie vorbea de parcă ar fi fost cu gândul în altă parte.

— Promit. Te iubesc.

— Eu cred în tine, spuse Marie St. Jacques.

Era o stradă liniştită. Clădirile, obişnuite pentru centrul Parisului, aveau la parter magazine, unde ziua era permanent forfotă, iar noaptea se aşternea tăcerea.

Jason ajunse la micul bloc care figura în cartea de telefon ca fiind adresa lui Pierre Trignon. Urcă treptele de la intrare şi pătrunse în holul de la parter, curat, luminat discret. Pe dreapta se afla un şir de cutii poştale şi sub fiecare era un interfon. Jason găsi numele: PIERRE TRIGNON – 42. Apăsă de două ori pe micul buton negru; peste zece secunde se auzi un fâşâit.

— *Oui?*[68]

— *Monsieur Trignon, s'il vois plaît?*[69]

— *Ici.*[70]

— *Telegramme, monsieur. Je ne peux pas quitter ma bicyclette.*[71]

— *Telegramme? Pour moi?*[72]

Pierre Trignon nu prea primea telegrame; se ghicea asta din tonul lui mirat. Restul cuvintelor lui nu se mai auzi, acoperit de un glas de femeie, neliniştit, pentru care o telegramă era asociată cu tot soiul de nenorociri.

Bourne rămase în aşteptare lângă uşa de sticlă mată ce ducea spre interiorul blocului. Peste câteva secunde auzi zgomot de paşi care coborau în grabă scara – evident Trignon. Uşa se deschise, mascându-l pe Jason. Un individ greoi, cu o burtă peste care stăteau întinse la maxim bretelele de la pantaloni, se îndreptă spre şirul de cutii poştale, oprindu-se la cea cu numărul 42.

— *Monsieur* Trignon?

Bărbatul greoi se întoarse spre el, cu o expresie radioasă pe

---

[68] Da? (fr.).

[69] Domnul Trignon, vă rog? (fr.).

[70] Aici, (fr.).

[71] O telegramă, domnule. Nu pot să-mi părăsesc bicicleta, (fr).

[72] O telegramă? Pentru mine? (fr).

chipul rotund.

— O telegramă! Am o telegramă! strigă el. Mi-ai adus o telegramă?

— Îmi cer scuze pentru că te-am păcălit, Trignon, dar a fost spre binele tău. Nu cred că ai fi dorit să fii chestionat în faţa nevestei şi a copiilor.

— *Chestionat?!* exclamă contabilul, cu o privire speriată. Eu? În legătură cu ce anume? Ce înseamnă asta? Ce vreţi aici, la mine acasă? Eu sunt un cetăţean corect!

— Lucrezi în Saint-Honore? La o firmă numită Les Classiques?

— Da. Cine sunteţi?

— Dacă preferi, putem să mergem la mine la birou.

— Cine sunteţi?

— Sunt anchetator special la biroul de Taxe, Divizia Fraude şi Conspiraţii. Haide, maşina mea de serviciu este afară.

— Cum să ies? Nu am haina, pardesiul! Iar nevastă mea mă aşteaptă sus, să vin cu o telegramă. O telegramă!

— Dacă vrei, poţi să-i trimiţi tu una. Hai să mergem. Vreau să termin o dată.

— Vă rog, *monsieur*, protestă Trignon. Nu ţin să merg nicăieri. Aţi spus că vreţi să-mi puneţi nişte întrebări. Puneţi-le şi lăsaţi-mă să mă întorc acasă. Nu ţin să merg la dumneavoastră la birou.

— Ar putea să dureze câteva minute bune, spuse Jason.

— O voi suna pe nevastă mea să-i spun că a fost o confuzie, că telegrama e pentru bătrânul Gravet; locuieşte aici, la etajul întâi şi abia poate să citească.

Protestele ascuţite ale nevestei sale fură întrerupte de tonul aspru al lui *monsieur* Trignon.

— Gata, spuse contabilul, căruia şuviţele rare de pe creştet i se lipiseră de chelie de cât asudase de spaimă. Nu are rost să mergem nicăieri. Ce contează câteva minute în viaţa unui om? Show-ul de la televizor oricum îl vor mai da peste o lună sau două. Ei bine, despre ce naiba e vorba, *monsieur?* Registrele mele sunt impecabile. Dacă cel care ţine conturile, care de altfel este angajatul unei alte firme, nu-şi face datoria, nu eu sunt de vină. Mie nici nu-mi prea place individul. Înjură tot timpul.

— Întâi şi-ntâi, spuse Bourne, ignorând justificările lui Trignon, să nu părăseşti Parisul. Dacă din vreun motiv personal sau profesional este necesar s-o faci, anunţă-ne. Deşi, oricum nu ţi se va permite.

— Cred că glumiţi, *monsieur!*

— Câtuşi de puţin.

— N-am nici un motiv să plec din Paris – de fapt n-am nici banii necesari pentru a o face – dar este ceva de neconceput să-mi spuneţi mie un astfel de lucru.

— Mâine vei primi o citaţie din partea Biroului. Să fii pregătit.

— Citaţie? Pregătit pentru ce?

— Plăţi către aşa-zişi furnizori ale căror facturi sunt frauduloase. Marfa nu s-a primit niciodată – nici nu urma să fie primită – iar plăţile au fost dirijate către o bancă din Zurich.

— Zurich? Nu ştiu despre ce vorbiţi! Eu n-am pregătit nici un cec pentru Zurich.

— Nu direct, ştim asta. Dar era foarte simplu ca tu să le pregăteşti pentru nişte firme inexistente, ca banii să fie plătiţi şi apoi transferaţi la Zurich.

— Toate facturile sunt văzute de *madame* Lavier! Eu nu plătesc nimic de capul meu!

Jason făcu o pauză, încruntând din sprâncene.

— Acum cred că tu eşti cel care glumeşte, spuse el.

— Pe cuvântul meu! Asta este politica firmei. Întrebaţi pe oricine. Les Classiques nu plăteşte nici un *sou* fără permisiunea lui *madame* Lavier.

— Deci vrei să spui că primeşti dispoziţii direct de la ea.

— Fireşte!

— Ea de la cine primeşte dispoziţii? Trignon surâse.

— Se zice că de la Dumnezeu, dacă nu cumva o fi invers. Desigur, asta e o glumă, *monsieur*.

— Te rog să fii serios. Cine sunt proprietarii magazinului?

— Sunt mai mulţi parteneri. *Madame* Lavier are mulţi prieteni bogaţi, care au investit în capacitatea ei profesională. Şi desigur, în talentul lui Rene Bergeron.

— Aceşti investitori se întrunesc des? Ei dictează politica? Propun firme cu care să se facă afaceri?

— N-am de unde să ştiu, *monsieur*. Bineînţeles că toată lumea are prieteni.

— Este posibil ca noi să ne fi concentrat atenţia în mod greşit asupra ta şi a lui *madame* Lavier. Este posibil ca voi să fiţi doar nişte unelte.

— Unelte folosite în ce scop?

— Pentru a canaliza bani către Zurich. În contul unuia dintre cei mai oribili asasini din Europa.

Trignon se sprijini de perete, burta lui proeminentă contractându-se vizibil.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vreţi să spuneţi?

— Pregătiţi-vă. Tu, în special. Tu ai pregătit cecurile.

— Numai cu aprobare!

— Ai verificat vreodată marfa cu factura?

— Nu este treaba mea s-o fac!

— Deci, de fapt, ai emis plăţi pentru o marfă pe care n-ai văzut-o niciodată.

— Eu nu văd niciodată nimic! Numai facturi vizate. Numai pe baza lor fac plăţi!

— Apucă-te să le cauţi pe toate. Tu şi cu *madame* Lavier aţi face bine să căutaţi în toate dosarele din urmă. Pentru că voi doi – dar mai ales tu – veţi fi cei acuzaţi.

— Acuzat de ce?

— Să zicem că de complicitate la omucideri multiple.

— Omu…

— Asasinate. Contul de la Zurich îi aparţine asasinului cunoscut sub numele de Carlos. Tu, Pierre Trignon şi actuala ta patroană, *madame* Jacqueline Lavier, sunteţi direct implicaţi în finanţarea celui mai căutat asasin din Europa, Ilici Ramirez Sanchez, alias Carlos.

— Aoleuuu!… Trignon se lăsă să alunece jos pe pardoseala holului, cu ochii larg deschişi, trăsăturile schimonosite. Toată după-masa… şopti el, de asta a fost vânzoleală, toţi şuşoteau pe la colţuri, îmi aruncau priviri ciudate, treceau pe lângă biroul meu şi întorceau capul în altă parte. Dumn*ezeule!*

— În locul tău eu n-aş pierde nici o clipă. Nu mai e mult până dimineaţa şi mâine s-ar putea să fie cea mai dificilă zi din viaţa ta. Jason se duse la uşa de ieşire şi se opri o clipă, cu mâna pe clanţă. Nu este rolul meu să-ţi dau sfaturi, dar să fiu în locul tău eu aş lua imediat legătura cu *madame* Lavier. Să începeţi să vă pregătiţi apărarea. Nu este exclusă posibilitatea unei execuţii publice.

Cameleonul deschise uşa şi păşi afară. Aerul rece al nopţii îl izbi în faţă.

Prinde-l pe Carlos! Atrage-l în cursă! Cain este pentru Charlie şi Delta este pentru Cain.

Fals!

Găseşte un număr de la New York. Găseşte Treadstone. Găseşte semnificaţia mesajului. Găseşte-l pe expeditor.

Găseşte-l pe Jason Bourne.

Prin vitralii pătrundeau razele soarelui. Bătrânul în costum de haine demodat, cu faţa proaspăt bărbierită, păşea grăbit printre şirurile de bănci din biserica de la Neuilly-sur-Seine. Preotul înalt care stătea lângă sfeşnicul cu lumânări îl urmărea cu privirea, părându-i-se o figură familiară. Pentru o clipă avu senzaţia că-l mai văzuse cândva, dar nu-l putea localiza. Parcă zărise ieri un cerşetor cam de aceeaşi înălţime... Nu, bătrânul acesta avea pantofii lustruiţi, părul alb pieptănat îngrijit, iar costumul, deşi de o croială veche, era de bună calitate.

— Angelus Domini, spuse bătrânul păşind în cabina confesionalului.

— Ajunge! şopti silueta de după perdeluţă. Ce ai aflat în Saint-Honore?

— Nimic substanţial, dar încep să am respect pentru metodele lui.

— Există un tipic?

— Nu prea. Alege oameni care nu ştiu absolut nimic şi cu ajutorul lor provoacă haos. Propun să întrerupem orice activitate la Les Classiques.

— Bineînţeles. Dar ce urmăreşte?

— În afară de a crea haos? întrebă bătrânul. Eu cred că vrea să stârnească neîncredere între cei care ştiu ceva. Astea au fost cuvintele lui Brielle. A spus că americanul i-a zis să-i spună lui Lavier că există înăuntru un „trădător”, lucru evident fals. Cine ar îndrăzni? Noaptea trecută, după cum ştii, a fost un adevărat balamuc. Contabilul, Trignon, a aşteptat-o pe Lavier în faţa casei ei până la două noaptea, sărind pur şi simplu asupra ei când aceasta s-a întors de la Brielle de la hotel. Ţipa şi plângea în plină stradă.

— Nici Lavier nu s-a ţinut mai bine. A sunat la Parc Monceau, complet debusolată. I s-a spus să nu mai sune. Nimeni nu are voie să sune vreodată acolo. Niciodată.

— Am primit mesajul. Puţinii dintre noi care ştiam numărul l-am şi uitat.

— Aşa să fie.

Bărbatul în vârstă sesiză o mişcare bruscă de partea cealaltă, mişcare ce făcu să freamăte perdeluţa.

— Da’ *bineînţeles* că vrea să stârnească neîncredere! Asta şi rezultă din haos. Nu există nici un dubiu. Va afla care sunt

contactele noastre, încercând să le smulgă informaţii şi pe urmă îi va da pe mâna americanilor. Dar va lucra singur, asta ţine de orgoliul lui. Este nebun şi obsedat.

— O fi el şi una şi alta, replică bătrânul, dar este un profesionist. Va avea grijă ca numele să ajungă la superiorii lui, în caz că el dă greş. Aşa că, indiferent dacă tu pui sau nu mâna pe el, pe ei vor pune mâna.

— Până atunci vor fi morţi, spuse asasinul. Dar nu şi Bergeron. El este mult prea valoros. Spune-i să plece la Atena. Ştie el unde.

— Şi trebuie să presupun că eu voi ţine de acum locul releului din Parc Monceau?

— *Asta* ar fi imposibil. Dar deocamdată tu vei transmite deciziile mele finale celor pe care îi privesc.

— Prima persoană pe care trebuie să o contactez e deci Bergeron. Să plece la Atena.

— Da.

— Deci Lavier şi colonistul d'Anjou sunt însemnaţi?

— Sunt însemnaţi. Momelile rareori supravieţuiesc. Iar ei nu vor supravieţui. Mai poţi să transmiţi un mesaj echipelor care se ocupă de Lavier şi d'Anjou. Voi fi tot timpul cu ochii pe ei. Nu se admite nici o greşeală.

Bătrânul făcu o scurtă pauză.

— Am păstrat pentru la urmă vestea cea mai bună, Carlos. Renault-ul a fost găsit acum o oră şi jumătate într-un garaj din Montmartre. A fost adus acolo seara trecută.

— Presupun că ai luat măsuri să fie urmărit permanent. Fostul cerşetor râse încetişor.

— Conform instrucţiunilor tale de data trecută, mi-am permis să angajez un prieten care are o maşină puternică. El, la rândul lui, a angajat trei cunoscuţi şi împreună asigură supravegherea garajului câte şase ore fiecare. Bineînţeles că ei nu ştiu nimic altceva decât că trebuie să urmărească Renault-ul la orice oră din zi şi din noapte.

— Tu nu mă dezamăgeşti.

— Nu-mi pot permite. Fiindcă releul din Parc Monceau a fost eliminat, n-am putut să le dau alt număr de telefon decât pe al meu care cum ştii, este o cafenea. Proprietarul şi cu mine suntem prieteni vechi. Pot să-l sun din cinci în cinci minute să întreb dacă am vreun mesaj. Ştiu de unde a făcut rost de bani ca să-şi deschidă localul şi pe cine a trebuit să ucidă pentru asta.

— Te-ai descurcat bine.

— Am însă o problemă, Carlos. Dat fiind că la Parc Monceau, nu mai putem telefona, cum pot lua legătura cu tine? Dacă e nevoie, desigur. Să zicem în privinţa Renault-ului.

— Da, ştiu că e o problemă. Dar îţi dai seama ce responsabilitate îţi asumi?

— Aş prefera să nu o am. Singura mea speranţă este că după ce terminăm cu treaba asta şi scăpăm de Cain, nu vei uita de contribuţia mea şi vei alege să schimbi numărul, în loc să mă ucizi.

— Te gândeşti la toate.

— Pe vremuri, aşa am reuşit să supravieţuiesc.

Asasinul îi spuse în şoaptă şapte cifre.

— Eşti singurul om în viaţă care are acest număr. Fireşte, nu poate fi depistat.

— Fireşte. Cine s-ar aştepta ca un bătrân cerşetor să-l ştie?

— Cu fiecare oră care trece te apropii de un trai mai îmbelşugat. Plasa se strânge. Cain va fi prins şi strategii care l-au creat vor primi cadavrul unui impostor care, la urma urmelor, n-a fost decât o marionetă. Toată lumea ştie asta, în afară de el.

Bourne ridică receptorul.

— Da?

— Camera 420? Spuneţi, generale.

— Apelurile telefonice au încetat. Nu o mai contactează, cel puţin nu prin telefon. Servitorii noştri au fost plecaţi şi, în acest timp, telefonul a sunat de două ori. De ambele dăţi m-a rugat pe mine să răspund. Nu se simţea în stare să vorbească.

— Cine a sunat?

— Farmacistul, pentru o reţetă şi un ziarist care dorea un interviu. Ea n-avea de unde să-i cunoască pe nici unul.

— Aţi avut impresia că încearcă să vă dezarmeze rugându-vă să răspundeţi dumneavoastră?

— Oarecum. Mi-a spus că s-ar putea să ia prânzul în oraş, la George Cinq şi pot să o găsesc acolo.

— Dacă se duce, eu vreau să ajung acolo înaintea ei.

— Îţi voi comunica.

— Ziceaţi că nu mai e contactată prin telefon. Aţi vrut să spuneţi ceva cu asta?

— Da. Acum o jumătate de oră a venit aici o femeie. Soţia mea nu a prea vrut s-o vadă, dar până la urmă a vorbit cu ea. Nu i-am zărit chipul decât o clipă, dar mi-a fost destul. Femeia era

panicată.

— Cum arăta? Villiers i-o descrise.

— Jacqueline Lavier, spuse Jason.

— Mi-am închipuit că ea ar putea să fie. După cum arăta, operaţiunea hăituiala a fost încununată de succes; se vedea clar că nu dormise deloc. Înainte de a o conduce în bibliotecă, soţia mea mi-a spus că e o veche prietenă, care trece printr-un moment de criză în căsnicie. O minciună cusută cu aţă albă – la vârsta ei nu mai există crize în căsnicie.

— Nu pricep cum de a riscat să vină la dumneavoastră acasă. Doar dacă n-o fi făcut-o de capul ei, ştiind că nu mai trebuie să dea telefon.

— M-am gândit şi eu la asta, spuse generalul. Aşa că am simţit nevoia să iau puţin aer, însoţit de aghiotantul meu şi am făcut-o mică plimbare prin jurul casei, ca un bătrân ce mă aflu. Dar am fost cu ochii-n patru. Lavier era urmărită. Într-o maşină echipată cu radio, parcată la patru case mai încolo, aşteptau doi bărbaţi. Era clar că nu sunt din partea locului, după figurile lor şi după cum stăteau cu ochii aţintiţi pe casa mea.

— De unde ştiţi că ea n-a venit cu ei?

— Strada noastră e foarte liniştită. Când a sosit Lavier, eu beam o cafea în salon şi am auzit-o urcând în fugă scara. M-am dus la geam şi am văzut un taxi care tocmai pleca. Ea a venit cu taxiul şi a fost urmărită.

— Când a plecat?

— Încă nu a plecat. Iar cei doi sunt încă afară.

— În ce fel de maşină?

— Un Citroen gri. Primele trei litere de pe placa de înmatriculare sunt NYR.

— Voi încerca să ajung acolo înainte ca Lavier să plece. Reţineţi-o cumva. Spuneţi că aveţi ceva de discutat cu soţia dumneavoastră, că prietena ei poate să mai rămână, orice, numai să nu plece.

— Mă voi strădui.

Bourne închise telefonul şi se întoarse spre Marie care stătea lângă fereastră.

— Rezultatele încep să se vadă. Nu mai au încredere unii în alţii. Lavier s-a dus în Parc Monceau şi a fost urmărită. Încep să-i suspecteze chiar şi pe ai lor. Bourne îşi luă de pe scaunul unde le lăsase, pardesiul şi pălăria şi scoase din sertarul de la birou pistolul. Uitându-se la el, îşi aminti prin câte trecuse. Acest pistol

fusese cât pe ce să-i ia viaţa.

Dar acum se afla la Paris. Şi tot ceea ce începuse la Zurich mergea mai departe.

Găseşte-l pe Carlos. Atrage-l în cursă. Cain este pentru Charlie şi Delta este pentru Cain.

Fals! Ei drăcie, e fals!

Găseşte Treadstone. Găseşte mesajul. Găseşte-l pe expeditor.

CAPITOLUL 29

Jason ajunse cu taxiul în Parc Monceau. Privi atent la toate maşinile parcate lângă trotuar. Nu era nici un Citroen gri, nici o maşină al cărei număr să înceapă cu NYR.

Dar îl zări pe Villiers. Bătrânul soldat stătea singur pe trotuar, la patru case distanţă de casa lui.

Doi bărbaţi... într-o maşină parcată la patru case mai încolo.

Villiers stătea acum pe locul unde se aflase maşina; era un semnal.

— *Arretez, s'il vous plaît*[73]*,* îi spuse Bourne şoferului. *Le vieux la-bas. Je veux parler avec lui*[74]*.* Coborî geamul şi se aplecă în afară. *Monsieur?*

— În engleză, replică Villiers, apropiindu-se de taxi, ca şi cum l-ar fi interpelat un străin oarecare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jason.

— Nu le-am putut reţine.

— *Le?*

— Soţia mea a plecat împreună cu Lavier. Dar am fost categoric. I-am spus să-mi aştepte telefonul la George Cinq, fiind vorba de o chestiune de maximă importanţă în care aveam nevoie de sfatul ei.

— Ce v-a răspuns?

— Că nu e sigură dacă va fi la George Cinq. Că prietena ei insistă să vadă un preot la Neuilly-sur-Seine, la o biserică de acolo. Şi că ea se simte datoare s-o însoţească.

— Aţi obiectat?

— Cu vehemenţă. Şi pentru prima dată de când suntem împreună, ea a dat glas propriilor mele gânduri. Mi-a spus: „Dacă vrei să mă verifici, Andre, de ce nu suni la parohie? Sunt sigură că se va găsi cineva care să mă cheme la telefon". Oare a vrut să mă testeze?

— Poate. Cineva o va vedea acolo. Va avea ea grijă de asta. Dar să o cheme la telefon, asta poate fi altă treabă. Când au plecat?

— Nu sunt nici cinci minute. Cei doi bărbaţi din Citroen le-au

[73] Opriţi, vă rog, (fr.).

[74] Bătrânul de colo. Vreau să-i vorbesc, (fr.).

urmat.

— Au plecat cu maşina dumneavoastră?

— Nu. Soţia mea a chemat un taxi.

— Eu mă duc după ele, spuse Jason.

— Mi-am închipuit că aşa vei face, spuse Villiers. Am notat adresa bisericii.

Bourne puse pe scaunul din faţă o bancnotă de cincizeci de franci, pe care şoferul o înhăţă imediat.

— Trebuie să ajung cât mai repede la Neuilly-sur-Seine. La biserica Saint Sacrement. Ştii unde este?

— Bineînţeles, *monsieur*. E cea mai frumoasă parohie din regiune.

— Dacă ajungi rapid acolo, mai primeşti cincizeci de franci.

— Vom zbura ca vântul, *monsieur!*

Aproape că zburară, încurcând toată circulaţia din drumul lor.

— Uitaţi turlele de la Saint Sacrement, *monsieur*, spuse şoferul victorios, douăsprezece minute mai târziu. Mai avem un minut, cel mult două, dacă nu ne vor încurca idioţii care n-ar trebui lăsaţi să circule pe străzi.

— Încetineşte, interveni Bourne, care privise turlele bisericii, dar a cărui atenţie fusese atrasă de o maşină aflată puţin mai în faţă.

Când luaseră curba, remarcase un Citroen gri. În faţă şedeau doi bărbaţi.

Maşinile opriră la un semafor. Jason puse a doua bancnotă de cincizeci de franci pe scaunul din faţă şi deschise portiera.

— Mă întorc imediat. Dacă se schimbă culoarea, mergi încet înainte şi eu voi sări în maşină din mers.

Bourne coborî şi, mergând aplecat, se repezi printre maşini până ce zări literele: NYR; cifrele care urmau erau 768, dar deocamdată n-aveau nici o importanţă. Şoferul taxiului îşi meritase banii. Semaforul trecu pe verde şi coloana de maşini se urni. Taxiul frână în dreptul lui. Jason deschise portiera şi se urcă.

— Faci treabă bună, îi zise el şoferului.

— Nu-s convins că ştiu ce treabă fac.

— O afacere sentimentală. Trădătorul trebuie prins asupra faptului.

— Într-o *biserică, monsieur?* Eu nu mai reuşesc să ţin pasul cu lumea asta.

— Doar nu pe stradă, spuse Bourne.

Se apropiau de ultimul colţ înainte de biserică. Citroen-ul coti,

între el şi un taxi pe ai cărui pasageri Jason nu-i putu distinge aflându-se o singură maşină. Ceva îl nedumerea pe Jason. Supravegherea din partea celor doi era făcută mult prea pe faţă. Era ca şi cum soldaţii lui Carlos ar fi vrut ca din taxi să ştie cineva că se aflau acolo.

Păi bineînţeles! În taxi, împreună cu Jacqueline Lavier se afla soţia lui Villiers. Iar cei doi din Citroen voiau ca aceasta din urmă să ştie că ei sunt în spatele ei.

— Iată Saint Sacrement, spuse şoferul, intrând pe strada unde biserica se înălţa în toată splendoarea-i medievală, în mijlocul unei peluze îngrijite, străbătută de alei pietruite şi presărată cu statui. Ce vreţi să fac, *monsieur?*

— Trage acolo, îi spuse Jason, arătând spre un loc liber din şirul de maşini parcate.

Taxiul în care erau soţia lui Villiers şi Jacqueline Lavier se opri în faţa unei alei străjuite de un sfânt de piatră. Prima coborî frumoasa doamnă Villiers, întinzându-i mâna lui Jacqueline Lavier, care apăru, cenuşie la faţă. Purta ochelari mari, cu ramă portocalie şi o poşetă albă, dar nu mai era elegantă. Cununa de păr îi cădea acum în şuviţe drepte, dezordonate, încadrând o mască de paloare cadaverică, iar ciorapii erau rupţi.

Citroen-ul depăşise taxiul şi oprise şi el lângă trotuar. Nici unul din ocupanţi nu coborî, dar din partea din spate se ridică o vergea metalică subţire, care strălucea la soare. Antena radio era activată. Jason privea ca fascinat, nu de ceea ce vedea, ci de cuvintele care îi veneau în minte, nici el nu ştia de unde.

Delta către Almanah, Delta către Almanah. Nu ne vom supune. Repet, nu, frate.

Almanah către Delta. Vei face cum ţi s-a ordonat. Abandonează, abandonează.

Delta către Almanah. Să te ia naiba. Delta încheiat mesaj, aparatul defect.

Brusc, îl învălui bezna. Soarele dispăru. Locul turlelor semeţe de biserică fu luat de frunzişul întunecat ce tremura în lumina norilor irizaţi. Totul se mişca. *Totul se mişca.* Trebuia să urmeze mişcarea. A sta pe loc însemna să mori. *Mişcă!* Pentru numele lui Dumnezeu, *mişcă!*

Şi scoate-i afară. Unul câte unul. Apropie-te târâş; înăbuşă-ţi teama – teama groaznică – şi redu efectivele. Asta era cheia. Să reduci efectivele. Călugărul i-o spusese clar. Cu cuţitul, laţul, genunchiul, degetele; ştii care-s punctele nevralgice. Punctele

morţii.

Moartea reprezintă pentru computere o dată statistică. Pentru tine ea reprezintă supravieţuirea.

Călugărul.

Călugărul?

Soarele reveni, orbindu-l pentru o clipă. Era cu un picior pe trotuar, cu ochii pe Citroen-ul gri aflat la o sută de metri distanţă. Dar nu vedea bine. Ce era? Pâclă, ceaţă... nu mai era beznă ci o ceaţă de nepătruns. Îi era cald; nu, îi era frig. Frig! Dădu capul pe spate, realizând brusc unde se afla şi ce făcea acolo. Stătea cu capul lipit de geam şi respiraţia lui aburise sticla.

— Cobor pentru câteva minute, spuse Bourne. Aşteaptă-mă aici.

— Toată ziua, dacă doriţi.

Jason îşi ridică reverele pardesiului, îşi trase pălăria pe frunte şi îşi puse ochelarii cu ramă de baga. Merse alături de o pereche şi se opri la un chioşc cu articole bisericeşti, în spatele unei femei care era cu copilaşul ei. Vedea clar Citroen-ul. Taxiul plecase, lăsat liber de soţia lui Villiers. Ciudat din partea ei, îşi zise Bourne, căci nu erau foarte uşor de găsit taxiuri.

Trei minute mai târziu se lămuri. Soţia lui Villiers ieşi grăbită din biserică, silueta ei minunată atrăgând privirile admirative ale trecătorilor. Se duse direct la Citroen, vorbi cu bărbaţii din faţă şi apoi deschise portiera din spate.

Poşeta. O poşetă *albă!* Soţia lui Villiers avea în mână poşeta pe care cu numai câteva minute în urmă o ţinea strâns Lavier. Se urcă în Citroen şi acesta porni rapid. Pe măsură ce se îndepărta, vergeaua metalică se făcu tot mai mică.

Unde era Jacqueline Lavier? De ce îi dăduse poşeta ei soţiei lui Villiers? Gata să pornească, Bourne se opri, avertizat de instinct.

Dacă era o cursă?

Se uită în sus şi în jos pe stradă, studiindu-i pe pietoni, fiecare maşină şi fiecare pasager, aşteptând să vadă un chip care să-i atragă atenţia, priviri furişe, sau o mână băgată într-un buzunar mai mare. Nimic. Neuilly-sur-Seine nu era o cursă pentru el. Porni spre biserică.

Se opri, tălpile rămânându-i parcă lipite de asfalt. Din biserică ieşea un preot. Un preot într-un costum negru, cu guler alb scrobit şi o pălărie neagră care-i ascundea parţial chipul. Bourne îl mai văzuse cândva. Nu de mult, nu într-un trecut uitat, ci de curând. Foarte de curând, de câteva săptămâni, zile... poate

chiar ore. Unde*? Îl* ştia! Îi ştia mersul, felul cum îşi ţinea capul, umerii laţi ce păreau că se mişcă fluid, o dată cu tot trupul. Era un bărbat cu un pistol în mână. Unde*?!*

La Zurich? La Carillon du Lac? Doi bărbaţi strecurându-se prin mulţime. Unul purta ochelari cu rame aurii; nu era el. Acela murise. Să fie celălalt? Sau cel de la Guisan Quai? O bestie cu privire sălbatică? El să fie? Ori altul. Un bărbat în pardesiu de culoare închisă, pe culoarul de la Auberge du Coin, unde luminile fuseseră stinse. Să fie oare *acela?*

Bourne nu ştia, ştia doar că-l mai văzuse pe preot, dar nu ca preot. Ca om cu un pistol în mână.

Ucigaşul în strai preoţesc ajunse la capătul potecii pietruite şi coti la dreapta pe lângă statuie, chipul lui fiind pentru o clipă în plină lumină. Jason încremeni: *pielea.* Pielea ucigaşului era smeadă, nu bronzată de soare, ci din naştere. O piele de latin, a cărei tentă fusese dată cu generaţii în urmă, de strămoşii care trăiau în jurul Mediteranei. Strămoşii care migraseră peste glob… peste ocean.

Bourne rămase paralizat de şocul propriei certitudini. Îl avea în faţa ochilor pe Ilici Ramirez Sanchez.

Prinde-l pe Carlos. Atrage-l în cursă. Cain e pentru Charlie, iar Delta e pentru Cain.

Jason îşi desfăcu pardesiul, apucând cu mâna dreaptă crosa pistolului de la centură. O rupse la fugă, ciocnindu-se cu trecătorii, îmbrâncind un vânzător ambulant. Trecu pe lângă un cerşetor care scormonea într-un coş de gunoi… Cerş*etorul! Mâna* cerşetorului se repezi în buzunar. Bourne se răsuci tocmai la timp pentru a vedea ţeava unui automat ieşind din haina ponositâ, razele soarelui reflectându-se pe metalul ei. Cerşetorul avea un pistol! Îl ridică, cu mâna şi ochiul sigure. Jason se aruncă spre stradă, lăsându-se jos în spatele unei maşini. Auzi şuieratul gloanţelor deasupra şi în jurul lui. Dintre trecătorii de pe trotuar izbucniră ţipete ascuţite, de durere. Bourne sări printre două maşini şi traversă strada. Cerşetorul o luase la fugă: un bătrân cu ochi ca oţelul.

Prinde-l pe Carlos! Atrage-l în capcană. Cain e…

Jason se lansă iarăşi, înlăturând tot ce-i ieşea în cale, alergând după asasin. Se opri, cu respiraţia tăiată, deruta şi furia umflându-i pieptul, junghiuri ascuţite de durere străpungându-i tâmplele. Unde era? Unde era Carlos? Îl zări. Asasinul se urcase la volanul unei limuzine negre. Bourne se aruncă printre maşini,

croindu-şi drum nebuneşte spre asasin. Brusc, două maşini care se ciocniseră îi blocară calea. Când reuşi să treacă de ele, îşi dădu seama că era prea târziu. Limuzina neagră reuşise să intre în fluxul de maşini şi Ilici Ramirez Sanchez se făcuse nevăzut.

Jason se întoarse pe trotuar. Ţipătul ascuţit al sirenei de poliţie făcea pe toată lumea să se întoarcă într-acolo. Câţiva pietoni fuseseră ucişi sau răniţi de un cerşetor înarmat cu un pistol.

Lavier! Bourne o rupse iarăşi la fugă, înapoi spre biserică. Ajunse la poarta pietruită şi coti la stânga, urcând în grabă treptele de marmură. Intră în biserica gotică. Sfeşnice cu lumânări pâlpâinde, raze de lumină colorată ce se întrepătrundeau, cernute prin vitraliile din zidurile cenuşii. O luă pe culoarul din mijloc, uitându-se atent la credincioşii din bănci. Lavier nu era nicăieri şi totuşi nu plecase; trebuia să se afle undeva în biserică. Jason se întoarse. Un preot înalt tocmai trecea prin faţa sfeşnicelor. Bourne îi ieşi în cale.

— Scuzaţi-mă, părinte, spuse el, am pierdut pe cineva.

— Nimeni nu este pierdut în casa Domnului, replică preotul, zâmbind.

— Sufletul poate că nu şi l-a pierdut, dar dacă nu găsesc restul din ea, va fi foarte supărată. A intervenit ceva urgent la ea la birou. Sunteţi de mult aici, părinte?

— Da, îi primesc pe cei din turma noastră care au nevoie de un pastor. Sunt aici de mai bine de o oră.

— Acum câteva minute au intrat două femei. Una foarte înaltă, frumoasă, într-un pardesiu de culoare deschisă şi parcă un batic negru. Cealaltă era mai în vârstă, mai puţin înaltă şi nu se simţea prea bine. Le-aţi văzut cumva?

Preotul dădu din cap.

— Da. Pe chipul celei mai în vârstă se citea suferinţa.

— Ştiţi cumva unde s-a dus? Cred că prietena ei mai tânără a plecat.

— O prietenă devotată. A însoţit-o pe sărmana femeie până la cabina confesionalului. Purificarea sufletului ne dă la toţi tărie în momentele grele.

— La confesional?

— Da, a doua cabină din dreapta. Trebuie să spun că are un confesor foarte milostiv. Un preot venit la noi pentru scurt timp de la arhidioceza din Barcelona. Un om remarcabil. Păcat că azi e ultima lui zi la noi. Pleacă înapoi în Spania… Preotul cel înalt se încruntă. Ciudat. Parcă l-am văzut pe părintele Manuel plecând

acum câteva clipe. Probabil că îl înlocuieşte cineva. Oricum, doamna e pe mâini bune.

— Sunt convins, spuse Bourne. Mulţumesc, părinte. O voi aştepta.

Jason se îndreptă spre şirul de confesionale, cu ochii pe al doilea, de unde se iţea o fâşie de material alb, arătând că e cineva înăuntru; un suflet era pe cale să se purifice. Se aşeză în rândul din faţă, apoi îngenunche, sucind puţin capul ca să vadă ce se petrece în spate. Preotul cel înalt stătea la intrare, urmărind zarva de pe stradă. Afară se auzeau sirene, al căror vuiet se apropia.

Bourne se ridică şi se apropie de a doua cabină. Dădu la o parte draperia şi văzu ceea ce se aştepta să vadă. Numai metoda era diferită.

Jacqueline Lavier era moartă, prăbuşită în faţă şi pe o parte, cu trupul proptit de scăunelul de rugăciune, chipul ca o mască cu ochii larg deschişi, aţintiţi pe tavan. Pardesiul era deschis şi ţesătura rochiei îmbibată de sânge. Arma era un coupe papier cu lama lungă şi subţire, înfipt deasupra sânului stâng. Avea degetele încleştate pe lamă, unghiile vopsite în roşu având exact culoarea sângelui ei.

La picioarele ei era o poşetă – nu poşeta albă pe care o ţinuse în mână cu zece minute în urmă, ci o elegantă poşetă Yves St. Laurent. Pentru Jason, obiectivul era clar. Înăuntru se aflau hârtii care să arate că această femeie copleşită de durere s-a sinucis, dorind totodată să obţină iertarea lui Dumnezeu. Carlos nu lăsa nimic la întâmplare.

Jason închise draperia şi se îndepărtă. În turla bisericii începură să bată clopotele.

Taxiul mergea fără ţel pe străzile din Neuilly-sur-Seine. Mintea lui Jason era în fierbere. Nu avea rost să mai aştepte, putea chiar să fie foarte periculos. Strategiile se schimbau în funcţie de situaţie. Lavier fusese urmărită, moartea ei era inevitabilă, dar survenise prea devreme. Ar fi putut să le mai fie utilă. Apoi, Bourne înţelese. Nu fusese ucisă fiindcă i-ar fi fost neloială lui Carlos, ci fiindcă nu-i dăduse ascultare. Se dusese la Parc Monceau – asta fusese greşeala ei de neiertat.

La Les Classiques mai exista încă un mesager cunoscut: bărbatul cărunt de la centrală, Philippe d’Anjou, al cărui chip evoca imagini de violenţă şi beznă, izbucniri de lumină şi sunet.

Jason era sigur că el însemnase ceva în trecutul lui Bourne şi de aceea trebuia să fie prudent. Nu ştia ce fusese acel om pentru el. Dar cum şi acesta era un contact, precis că era urmărit, asemeni lui Lavier şi servea probabil de momeală pentru o cursă.

Oare numai aceştia doi erau contactele? Putea să fie oricare vânzător, orice furnizor care avea treabă în Saint-Honore. Ori poate musculosul creator de modă, Rene Bergeron, ale cărui mişcări erau atât de rapide şi… flui*de.*

Bourne se încorda tot. *Bergeron.* Pielea oacheşă, umeri largi, accentuaţi de mânecile strâmte şi cu picioarele puternice. Mişcări rapide, ca de animal, ca de felină.

Să fie oare posibil? Oare asasinul să fi lucrat – fără ştirea celor ce-i serveau de contacte – în interiorul propriei sale organizaţii, controlând şi dictând fiecare mişcare? Să fie oare *Bergeron?*

Trebuia să ajungă imediat la un telefon. Fiecare minut pierdut îl îndepărta de răspunsul la această întrebare. Dar nu putea să dea el însuşi telefon; evenimentele se desfăşuraseră prea rapid şi avea nevoie de timp să analizeze informaţiile.

— Opreşte la prima cabină telefonică pe care o vezi, îi spuse el şoferului, care nu-şi revenise încă după cele întâmplate la biserică.

— Cum doriţi, *monsieur*. Dar vă rog să mă-nţelegeţi că trebuia de mult să mă prezint înapoi la garaj.

— Te înţeleg.

— Uitaţi aici un telefon.

— Bun. Opreşte.

În cabina telefonică unde mirosea a urină, Bourne formă numărul de la Terrasse, introduse monedele şi ceru camera 420. Marie răspunse imediat.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am timp să-ţi explic. Vreau să suni la Les Classiques şi să-l ceri pe Rene Bergeron. Probabil că la centrală va răspunde d’Anjou. Dă-i un nume oarecare şi spune-i că de mai bine de o oră încerci să-l găseşti pe Bergeron sunând pe linia privată a lui Lavier. Spune-i că-i ceva urgent şi trebuie neapărat să vorbeşti cu el.

— Când mi-l dă, ce spun?

— Nu cred că ţi-l va da, dar dacă da, închide pur şi simplu. Iar dacă revine iarăşi pe fir d’Anjou, întreabă-l când poate fi găsit Bergeron. Te sun din nou peste trei minute.

— Iubitule, tu eşti bine?

— Am avut o interesantă experienţă religioasă. O să-ţi povestesc.

Jason numără secundele, ritmate de ecoul propriului său puls, pe care şi-l simţea în gât. Când mai erau zece secunde, începu să formeze numărul. Marie ridică receptorul înainte ca telefonul să apuce să sune o dată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. M-am gândit că poate încă mai vorbeşti.

— A fost o conversaţie foarte scurtă. D'Anjou mi s-a părut circumspect. Poate că are o listă a celor care cunosc numărul privat – nu ştiu. Dar mi s-a părut prudent, ezitant.

— Ce ţi-a spus?

— *Monsieur* Bergeron e plecat pentru câteva săptămâni în zona Mediteranei, să caute ţesături noi. A plecat azi dimineaţă.

— Cred că eu tocmai l-am zărit, la câteva sute de kilometri de Mediterană.

— Unde?

— La biserică. Dacă *a fost* Bergeron, a dat iertarea de păcate cu un instrument foarte ascuţit.

— Ce tot spui acolo?

— Lavier e moartă.

— O, Dumnezeule! Şi tu ce ai de gând să faci?

— Să vorbesc cu un bărbat pe care cred că l-am cunoscut cândva. Dacă are minte, mă va asculta. Este însemnat pentru a fi executat.

CAPITOLUL 30

— D’Anjou?

— Delta? Mă întrebam când… Cred că ţi-am recunoaşte glasul oriunde.

Îl spusese. Rostise numele care pentru el nu însemna nimic şi totuşi, într-un fel, însemna totul. D’Anjou ştia. Philippe d’Anjou făcea parte din trecutul de care nu-şi amintea. Delta, Cain este pentru Charlie şi Delta este pentru Cain. Delta. Delta! Îl cunoscuse cândva pe acest om şi acest om deţinea răspunsul. Alfa, Bravo, Cain, Delta, Echo, Foxtrot…

Meduza.

— Meduza, spuse el încet, repetând numele care pentru el era ca un ţipăt înăbuşit.

— Parisul nu este Tarn Quan, Delta. Între noi nu există datorii. Nu aştepta o plată. Acum lucrăm pentru patroni diferiţi.

— Jacqueline Lavier e moartă. Carlos a ucis o la Neuilly-sur-Seine cu treizeci de minute în urmă.

— Nu încerca să mă păcăleşti. Acum două ore, Jacqueline se pregătea să părăsească Franţa. M-a sunat ea însăşi de la aeroportul Orly. Se întâlneşte cu Bergeron…

— Să caute ţesături? îl întrerupse Jason.

— A, femeia care îl căuta pe Rene… Dar asta nu schimbă cu nimic. Eu am vorbit cu ea; a telefonat de la Orly.

— I s-a spus să spună asta. Părea stăpână pe sine?

— Era agitată şi tu ştii foarte bine de ce. Ai făcut-o treabă remarcabilă aici, Delta. Sau Cain. Sau cum ţi-o fi zicând acum. Bineînţeles că nu era în apele ei. De asta a şi plecat pentru o vreme.

— De asta e moartă. Următorul eşti tu.

— În ce ai făcut în ultimele douăzeci şi patru de ore, te recunosc. Dar acum, nu.

— Ea a fost urmărită. Şi tu eşti urmărit. Pas cu pas, clipă de clipă.

— Dacă sunt, e pentru propria-mi protecţie.

— Atunci Lavier de ce e moartă?

— Eu nu cred că e.

— Ar fi în stare să se sinucidă?

— Niciodată.

— Telefonează la biserica Saint Sacrement de la Neuilly-sur-Seine. Întreabă de femeia care s-a sinucis în timp ce se confesa. Ce ai de pierdut? Te sun eu din nou.

Bourne închise şi ieşi din cabină, uitându-se după un taxi. Următorul telefon dat lui Philippe d'Anjou trebuia să-l dea de la distanţă de cel puţin zece străzi. Bărbatul din Meduza nu va fi uşor de convins şi, până ce nu era, Jason nu voia să rişte să fie detectat locul de unde suna.

Delta? Cred că ţi-aş recunoaşte glasul oriunde... Parisul nu e Tam Quan. Tam Quan... Tam Quan, Tam Quan! Cain este pentru Charlie şi Delta este pentru Cain. Meduza!

Încetează! Nu te mai gândi la lucruri... la care nu poţi să te gândeşti. Concentrează-te asupra a ceea ce este. Acum. Tu. Nu ce spun alţii că eşti. Numai asupra momentului acesta. Asupra omului care îţi poate oferi răspunsuri.

Lucrăm pentru patroni diferiţi...

Asta era cheia.

Spune-mi! Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi! Cine este? Cine este patronul meu, d'Anjou?

Un taxi se opri la câţiva centimetri de el. Jason deschise portiera şi urcă.

— Place Vendome, spuse el, ştiind că este pe aproape de Saint-Honore.

Trebuia să se afle cât mai aproape pentru a pune în aplicare strategia care începea să i se contureze în minte. Trebuia să-şi folosească avantajul într-un dublu scop: să-l convingă pe d'Anjou că cei care-l urmăreau trebuiau să-l execute şi să-i urmărească pe urmăritori.

În Place Vendome era forfotă ca de obicei. Bourne zări la colţ o cabină telefonică şi coborî din taxi. Formă numărul de la Les Classiques. Trecuseră paisprezece minute de când sunase de la Neuilly-sur-Seine.

— D'Anjou?

— O femeie şi-a luat viaţa în timp ce era la confesiune, asta e tot ce ştiu.

— Ei hai, nu te-ai mulţumit tu doar cu atât. Un meduzan nu s-ar mulţumi cu atât.

— Stai puţin să blochez apelurile. Peste vreo patru secunde, linia fu moartă. D'Anjou reveni. O femeie de vârstă mijlocie, cu păr argintiu, haine elegante şi o poşetă St. Laurent. Descriere ce se potriveşte la zece mii de femei din Paris. Cum pot să ştiu că

nu ai ucis-o tu pe vreuna, ca să ai motiv să dai telefon?

— Da, bineînţeles, am cărat-o în biserică, cu sângele şiroind. Fii rezonabil, d'Anjou. În primul rând, poşeta nu era a ei; ea avea o geantă din piele albă. Doar nu te-ai aştepta să facă tocmai ea reclamă unei case concurente.

— Asta întăreşte convingerea mea. Nu era Jacqueline Lavier.

— Ba mai mult o întăreşte pe a mea. Actele din acea poşetă o identifică drept altcineva. Trupul va fi ridicat repede. Nimeni nu se atinge de Les Classiques.

— Pentru că aşa spui tu?

— Nu. Pentru că este metoda folosită de Carlos în cinci cazuri pe care le pot numi. *Şi chiar putea s-o facă. Ăsta era lucrul cel mai înspăimântător.* Un om este lichidat, poliţia crede că este o anumită persoană, moartea este o enigmă, asasinii necunoscuţi. Apoi constată că de fapt este altcineva, dar până atunci Carlos se află în altă ţară şi a mai îndeplinit un contract. Lavier a fost doar o variaţiune a acestei metode.

— Vorbe, Delta.

— Dacă ai fi în Saint-Honore peste trei sau patru săptămâni dar nu vei fi – ai vedea cum se termină. Un accident de avion sau o navă dispărută pe Mediterană. Cadavrele calcinate sau pur şi simplu dispărute. Dar identitatea morţilor se va stabili clar. Lavier şi Bergeron. Numai unul fiind însă cu adevărat mort – *madame* Lavier. *Monsieur* Bergeron e privilegiat – mai mult decât ţi-ai închipuit vreodată. Cât despre tine, vei fi doar o cifră în morga de la Paris.

— Şi tu?

— Conform planului şi eu ar trebui să fiu mort până atunci. Se aştepta să ajungă la mine prin intermediul tău.

— Logic. Noi suntem amândoi din Meduza şi ei ştiu asta – Carlos ştia asta. Este de presupus că tu m-ai recunoscut.

— Şi tu pe mine?

D'Anjou făcu o pauză.

— Da, spuse el. După cum ţi-am spus, acum lucrăm pentru patroni diferiţi.

— Despre asta vreau să discutăm.

— Nici o discuţie, Delta. Dar de dragul vremurilor trecute – a ceea ce ai făcut tu pentru noi la Tam Quan – ascultă sfatul unui meduzan. Pleacă din Paris, sau eşti un om mort.

— Nu pot să fac asta.

— Ar fi bine s-o faci. Dacă mi s-ar oferi prilejul, eu însumi aş

apăsa pe trăgaci şi aş fi bine plătit pentru asta.

— Atunci îţi voi oferi prilejul.

— Iartă-mă, dar treaba asta mi se pare absurdă.

— Nu ştii ce vreau eu sau cât sunt dispus să risc pentru a obţine ceea ce vreau.

— Indiferent ce vrei, tu eşti genul care riscă, pericolul real fiind însă pentru duşmanul tău. Eu te cunosc, Delta. Acum trebuie să mă întorc la centrală. Ţi-aş ura succes la vânătoare, dar…

Era momentul să folosească singura armă ce-i mai rămăsese, singura ameninţare care-l putea face pe d'Anjou să rămână la telefon.

— Cu cine iei legătura pentru instrucţiuni, acum că Parc Monceau a ieşit din joc?

Încordarea era accentuată de tăcerea lui d'Anjou. Când răspunse, glasul îi era o şoaptă abia auzită.

— *Ce ai spus?*

— Ştii, ea din cauza asta a fost ucisă. Şi vei fi ucis şi tu. S-a dus la Parc Monceau şi pentru asta a murit. Tu ai fost la Parc Monceau şi tu vei muri pentru asta. Carlos nu-şi mai poate permite să te lase în viaţă. Ştii prea multe. N-are nici un motiv să pericliteze un asemenea aranjament. Se va folosi de tine pentru a mă prinde pe mine în cursă, apoi te va ucide şi va înfiinţa un alt Les Classiques. Ca între meduzani, te îndoieşti că aşa se va întâmpla?

Acum tăcerea fu mai lungă, mai intensă ca înainte. Era clar că bătrânul îşi punea sie însuşi câteva întrebări dificile.

— Ce vrei de la mine? În afară de persoana mea. Cred că ştii că ostatecii sunt cantitate neglijabilă. Şi totuşi mă provoci, mă uimeşti cu tot ce ai descoperit. Eu, mort sau viu, nu-ţi sunt de nici un folos. Atunci ce vrei de la mine?

— Informaţii. Dacă tu le deţii, voi pleca din Paris chiar în noaptea asta şi nici tu, nici Carlos nu veţi mai auzi vreodată de mine.

— Ce informaţii?

— Dacă-ţi spun acum, o să minţi. Eu aşa aş face. Dar când ne vom vedea îmi vei spune adevărul.

— Cu un laţ în jurul gâtului?

— În mijlocul mulţimii?

— În mulţime? Ziua în amiaza mare?

— Peste o oră. În faţă la Luvru, lângă trepte, la staţia de taxi.

— La Luvru? În mulţime? Informaţii pe care crezi că le deţin şi

care te-ar putea face să pleci? Doar nu te aştepţi să discut cu tine despre patronul meu.

— Nu al tău, al meu.

— Treadstone?

Ştia. Philippe d'Anjou deţinea răspunsul. Rămâi calm. Nu lăsa să ţi se vadă neliniştea.

— Şaptezeci şi Unu, completă Jason. O simplă întrebare şi voi dispărea. Iar când îmi vei da răspunsul – adevărul – îţi voi da ceva în schimb.

— Ce aş putea eu să vreau de la tine? În afară de propria-ţi persoană.

— O informaţie care ţi-ar putea permite să rămâi în viaţă. Nu e o garanţie, dar crede-mă când îţi spun, fără ea nu ai nici o şansă. Parc Monceau, d'Anjou.

Iarăşi tăcere. Bourne şi-l imagina pe bărbatul cărunt stând cu privirea aţintită pe pupitrul centralei, numele selectului cartier parizian răsunându-i tot mai tare în urechi. De la Parc Monceau venea moartea şi d'Anjou ştia asta cu tot atâta certitudine cum ştia şi că femeia moartă la Neuilly-sur-Seine era Jacqueline Lavier.

— Şi ce ar putea fi acea informaţie? întrebă d'Anjou.

— Identitatea patronului tău. Un nume şi suficiente dovezi ca să le poţi pune într-un plic sigilat şi să le dai în păstrare unui avocat, să le ţină cât timp vei fi în viaţă. Iar dacă mori de moarte nenaturală, sau într-un accident, el ar putea primi instrucţiuni să deschidă plicul şi să facă public conţinutul. Asta înseamnă protecţie, d'Anjou.

— Înţeleg, spuse meduzanul încet. Dar spuneai că sunt supravegheat, urmărit.

— Ia-ţi o acoperire, spuse Jason. Spune-le adevărul. Ai un număr unde să suni, nu-i aşa?

— Da, există un număr, un bărbat, răspunse pe un ton mirat bărbatul mai vârstnic.

— Ia legătura cu el, spune-i exact ce ţi-am spus eu… în afară, bineînţeles, de schimbul pe care ţi l-am propus. Spune-i că te-am contactat, că vreau să te întâlnesc. Peste o oră, în faţă la Luvru. Spune-i adevărul.

— Eşti nebun.

— Ştiu eu ce fac.

— De obicei ştiai. Îţi creezi propria cursă, îţi pregăteşti propria execuţie.

— În care caz s-ar putea să fii răsplătit cu generozitate.

— Sau să fiu eu însumi executat, dacă ceea ce spui e adevărat.

— Hai să vedem dacă este. Într-un fel sau altul, eu te voi contacta. Au fotografia mea, aşa că vor şti când o voi face. Prefer o situaţie controlată, decât una în care nu am nici un control.

— Acum îl aud pe Delta, spuse d'Anjou. El nu îşi creează propria cursă, nu se duce singur în faţa plutonului de execuţie, cerând să fie legat la ochi.

— Nu, fu de acord Bourne. Nu ai de ales, d'Anjou. Peste o oră, în faţă la Luvru.

Reuşita oricărei capcane constă în simplitatea ei fundamentală. O capcană inversă, dat fiind că are deja o complicaţie, trebuie să fie rapidă şi încă şi mai simplă.

Cuvintele îi veniră în minte în timp ce aştepta un taxi, pe Saint-Honore, la oarecare distanţă de Les Classiques. Îi ceruse şoferului să facă de câteva ori ocolul cvartalului, dându-se drept un turist american a cărui soţie îşi făcea cumpărăturile pe această stradă de *haute couture*. Urma să apară dintr-o clipă în alta din vreunul din magazine.

Ceea ce găsise era echipa de supraveghere pusă de Carlos. Antena radio a limuzinei negre era un semnal de primejdie. S-ar fi simţit mai în siguranţă dacă radioul acelei maşini ar fi fost scos din uz, dar n-avea cum s-o facă. Soluţia era dezinformarea. Trebuia să facă în aşa fel ca în următoarele patruzeci şi cinci de minute prin acel radio să fie transmis un mesaj greşit. Îi studiase atent pe cei doi bărbaţi. Ceea ce îi deosebea de restul lumii de pe Saint-Honore era faptul că nu stăteau de vorbă.

Philippe d'Anjou apăru pe trotuar, cu o pălărie gri peste părul cărunt. Măsură strada în sus şi-n jos; din asta Bourne înţelese că fostul meduzan îşi asigurase acoperirea. Telefonase şi comunicase uluitoarea informaţie; ştia că există undeva o maşină pregătită să-l urmărească.

Un taxi, probabil comandat prin telefon, opri lângă trotuar. D'Anjou îi spuse ceva şoferului şi urcă în maşină.

Limuzina o luă după taxiul lui d'Anjou. Asta era confirmarea de care avea nevoie Jason. Se aplecă şi se adresă şoferului.

— Am uitat, zise el cu glas enervat. Mi-a spus că dimineaţă se duce la Luvru, după-masă face cumpărături. Dumnezeule, am întârziat o oră şi jumătate! Du-mă, te rog, la Luvru.

— *Mais oui, monsieur, Le Louvre.*[75]

Pe scurtul drum până la monumentala faţadă care domina Sena, taxiul lui Jason depăşi de două ori limuzina neagră, fiind iarăşi depăşit de aceasta. Asta îi permise lui Bourne să vadă exact lucrul de care avea nevoie. Bărbatul de lângă şofer vorbi de mai multe ori în microfonul radioului. Carlos avea grijă să nu lase nimic la întâmplare, să închidă bine capcana; existau şi alţii care se îndreptau spre locul de execuţie.

Ajunseră la intrarea în Luvru.

— Aşează-te la rând în spatele celorlalte taxiuri, spuse Jason.

— Dar ele aşteaptă clienţi, *monsieur*. Eu vă am pe dumneavoastră. Vă duc la…

— Fă cum ţi-am spus, zise Jason, punând o bancnotă de cincizeci de franci pe scaunul de lângă şofer.

Şoferul se aşează la rând. Limuzina neagră se afla la douăzeci de metri mai în faţă, pe dreapta; bărbatul cu microfonul se răsucise în scaun, uitându-se pe geamul stâng din spate. Jason, urmărindu-i privirea, văzu ceea ce se aştepta să vadă. La câteva zeci de metri distanţă, în imensa piaţă, era o maşină gri, aceeaşi care le urmase pe Jacqueline Lavier şi pe soţia lui Villiers până la Neuilly-sur-Seine şi apoi o luase pe aceasta din urmă. Văzu antena maşinii retrăgându-se în soclu. În cealaltă maşină, soldatul lui Carlos lăsase din mână microfonul. Contactul fusese realizat. Patru bărbaţi. Aceştia erau asasinii trimişi de Carlos.

Bourne scrută mulţimea din faţa Luvrului şi îl descoperi de-ndată pe elegantul d’Anjou. Acesta se plimba încet prin faţa blocului mare de granit alb care flanca înspre stânga scările de marmură.

Acum. Era momentul pentru dezinformare.

— Ieşi din rând, porunci Jason.

— *Poftim?*

— Ai două sute de franci dacă faci exact ce-ţi spun eu. Ieşi din rând şi treci în faţă. Apoi coteşte de două ori la stânga, revenind pe următoarea alee.

— Nu înţeleg, *monsieur!*

— Nici nu e nevoie. Trei sute de franci.

Şoferul ieşi din rând şi, ajuns în faţă, trase de volan, cotind spre stânga, spre şirul de maşini parcate. Bourne îşi scoase de la centură pistolul şi şi-l puse între genunchi. Verifică surdina.

— Unde doriţi să mergeţi, *monsieur?* întrebă şoferul nedumerit

[75] Desigur, domnule, Luvrul, (fr.).

în timp ce străbăteau aleea care duce înapoi spre intrarea în Luvru.

— Încetineşte, spuse Jason. Maşina gri din faţă, cea cu botul spre ieşirea dinspre Sena. O vezi?

— Bineînţeles.

— Ocoleşte-o încet, pe partea dreaptă.

Bourne trecu pe locul din stânga şi coborî geamul, având grijă să stea ascuns.

Taxiul ajunse în paralel cu limuzina gri. Jason, cu capul la geam, scoase pistolul. Ochi în geamul din dreapta spate şi trase cinci focuri în succesiune scurtă, îngrozindu-i pe cei doi bărbaţi, care se aruncau la podea. Dar îl văzuseră. În asta consta dezinformarea.

— Pleacă de-aici! îi strigă Bourne şoferului înspăimântat. Aruncă trei sute de franci pe scaunul din faţă şi îşi propti pălăria în colţul banchetei din spate, să se vadă prin geam. Taxiul ţâşni înainte, spre porţile masive ale Luvrului.

Acum.

Jason se întinse pe banchetă, deschise portiera şi se lăsă să se rostogolească pe pavaj, strigându-i ultimele instrucţiuni şoferului:

— Dacă vrei să rămâi în viaţă, pleacă de aici!

Taxiul o zbughi, cu motorul uruind, şoferul ţipând la volan.

Bourne se lăsă jos între două maşini parcate, neputând fi văzut de maşina gri. Se ridică prudent, privind prin geamuri. Oamenii lui Carlos erau profesionişti, rapizi, nepierzând nici o clipă ca să pornească în urmărire. În timp ce cel de la volan porni în viteză, cel de lângă el luă microfonul; antena se ridică încet. Se comunicau ordine către o altă limuzină, aflată mai aproape de treptele impunătoare. Taxiul nu se putea compara cu puternica limuzină. Gonea acum pe malul Senei, cu maşina gri chiar în spate. O clipă, Jason zărise expresia de pe chipurile celor doi ucigaşi. Erau convinşi că l-au prins în cursă pe Cain, că peste câteva minute îşi vor câştiga banii.

Capcana inversă, dar fiindcă are deja o complicaţie, trebuie să fie rapidă şi încă mai simplă...

Câteva minute... Nu avea decât câteva minute la dispoziţie dacă lucrurile stăteau aşa cum credea el. D'Anjou! Contactul îşi jucase rolul – rolul minor – şi nu mai era nevoie de el, cum nu mai fusese nevoie nici de Jacqueline Lavier.

Bourne ieşi dintre maşini şi porni în fugă spre limuzina neagră aflată la nici cincizeci de metri. Îi văzu pe cei doi bărbaţi care se

îndreptau spre Philippe d'Anjou. O împuşcătură era de ajuns pentru ca d'Anjou să fie mort şi Treadstone să dispară o dată cu el. Jason goni mai repede, cu mâna sub pardesiu, pe crosa automatului.

Soldaţii lui Carlos erau la numai câţiva metri, grăbind acum pasul, căci execuţia trebuia să fie rapidă, condamnatul nici să nu-şi dea seama ce i se întâmplă.

— Meduza! urlă Bourne, neştiind nici el de ce strigă acest nume şi nu chiar numele lui d'Anjou. Meduza! *Meduza!*

D'Anjou ridică brusc capul, şocat. Şoferul limuzinei negre se întoarse, îndreptând arma spre Jason, în timp ce tovarăşul lui se apropie de fostul meduzan. Bourne se aruncă spre dreapta, cu automatul în mână. Trase înainte de a atinge pământul; ochise perfect. Bărbatul care se apropia de d'Anjou se arcui spre spate şi apoi se prăbuşi pe pavaj. Pe deasupra capului lui Jason şfichiuiră aerul două gloanţe, înfigându-se în metal în spatele lui. Se rostogoli spre stânga, cu pistolul îndreptat către al doilea individ. Apăsă pe trăgaci de două ori. Şoferul scoase un urlet. În timp ce se prăbuşea, chipul i se umplu de sânge.

Mulţimea fu cuprinsă de panică. Bărbaţi şi femei ţipau, părinţii se aruncau peste copiii lor, unii o luară la goană în sus pe trepte spre uşile mari pe care încercau să iasă cei din serviciul de pază. Bourne se ridică în picioare, uitându-se după d'Anjou. Acesta se ascunsese după blocul de granit alb şi acum îşi iţise din ascunzătoare chipul speriat. Jason se repezi spre el, vârându-şi pistolul la brâu, despicând mulţimea isterizată ce stătea între el şi omul care-i putea da răspunsuri. *Treadstone!*

Ajunse la meduzanul cărunt.

— Ridică-te! îi comandă el. Să plecăm de aici!

— Delta!... Era omul lui Carlos! Îl cunosc, l-am *folosit.* Voia să mă ucidă!

— Ştiu. Haide! Repede! Sunt şi alţii, care se vor întoarce să ne caute. *Haide!*

Cu coada ochiului, Bourne zări o pată neagră. Se răsuci, trântindu-l instinctiv pe d'Anjou la pământ, în timp ce patru împuşcături rapide veniră de la un pistol ţinut de o figură întunecată ce stătea lângă şirul de taxiuri. În jurul lor explodară aşchii de marmură şi de granit. Era *el!* Umerii largi, masivi, care parcă pluteau, talia subţire subliniată de un costum negru mulat pe corp... chipul smead acoperit cu un fular de mătase albă sub pălăria neagră cu boruri înguste. Carlos!

Prinde-l pe Carlos! Atrage-l în cursă! Cain este pentru Charlie şi Delta este pentru Cain!

Fals!

Găseşte Treadstone! Găseşte un mesaj; un om! Găseşte-l pe Jason Bourne!

Simţea că înnebuneşte. Imagini înceţoşate ale trecutului se suprapuneau peste cumplita realitate a prezentului. Iarăşi acea durere ascuţită în tâmple, tunetele asurzitoare. Se repezi către bărbatul în costum negru cu faţa înfăşurată în fularul alb de mătase. Apoi văzu ochii şi ţeava pistolului, trei cercuri negre aţintite spre el ca nişte raze laser. Bergeron?... Era oare Bergeron? Sau Zurich... sau... Nu era timp!

Fentă spre stânga, apoi se aruncă spre dreapta, în afara liniei de foc. Gloanţele loviră în piatră, fiecare explozie fiind urmată de ţiuitul ricoşeurilor. Jason se rostogoli sub o maşină staţionată; printre roţi, văzu silueta în negru îndepărtându-se în fugă. Durerea din tâmple persista, dar tunetele amuţiseră. Se târî afară de sub maşină, se ridică în picioare şi alergă înapoi spre treptele Luvrului.

Ce făcuse? D'Anjou dispăruse! Cum se-ntâmplase? Capcana inversă nu era nici o capcană! Propria-i strategie fusese folosită contra lui, permiţându-i singurului om care-i putea furniza răspunsuri să scape. El îi urmărise pe soldaţii lui Carlos, dar Carlos îl urmărise pe el! De la Saint-Honore. Totul fusese în zadar.

Atunci auzi cuvintele, venind din spatele unui automobil din apropiere. Philippe d'Anjou ieşi cu precauţie la iveală.

— Pare-se că Tam Quan nu e niciodată foarte departe. Unde mergem, Delta? Nu putem rămâne aici.

Şedeau într-un separeu închis cu o draperie, într-o cafenea aglomerată de pe rue Pilon, o străduţă dosnică, practic o alee din Montmartre. D'Anjou luă o înghiţitură din brandy-ul dublu pe care-l comandase.

— Mă voi întoarce în Asia, spuse el cu glas încet, dus pe gânduri, la Singapore, la Hong Kong, ori chiar în Seychelles. Franţa nu mi-a priit niciodată, iar acum e chiar periculoasă pentru mine.

— Poate că nu va fi nevoie s-o faci, spuse Bourne, sorbind din whisky a cărui căldură, răspândindu-i-se în trup, îi oferea un scurt răgaz de linişte. Am vorbit serios. Dacă-mi spui ceea ce

vreau să ştiu, iţi voi da… identitatea lui Carlos.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin, replică fostul meduzan, studiindu-l pe Jason îndeaproape. Îţi voi spune tot ce pot. Ce motiv aş avea să-ţi ascund ceva? Bineînţeles că nu mă pot adresa autorităţilor, iar dacă informaţiile pe care le deţin te pot ajuta să-l prinzi pe Carlos, m-aş simţi mai în siguranţă. Dar eu, personal, nu vreau să fiu implicat.

— Nu eşti nici măcar curios?

— Teoretic, poate, căci din expresia ta îmi dau seama că voi fi stupefiat. Aşa că pune mai întâi întrebările pe care vrei să mi le pui.

— Vei fi şocat.

D'Anjou rosti calm numele:

— Bergeron?

Jason rămase fără grai, privindu-l fix pe bărbatul mai vârstnic. D'Anjou continuă:

— M-am gândit de nenumărate ori la această posibilitate. De câte ori vorbesc cu el, îl privesc şi mă tot întreb. Şi totuşi, de fiecare dată, resping această idee.

— De ce? interveni Bourne.

— Nu sunt sigur… am doar sentimentul că mă înşel. Poate fiindcă de la Rene Bergeron am aflat mai multe despre Carlos decât de la oricine altcineva. El este obsedat de Carlos; a lucrat ani de zile pentru el, este extrem de mândru de încrederea de care se bucură. Ce mă deranjează este că vorbeşte prea *mult* despre el.

— Orgoliul vorbind prin presupusa persoană intermediară?

— S-ar putea. Dar nu se potriveşte cu precauţiile extraordinare pe care le ia Carlos, cu adevăratul zid de taină pe care l-a ridicat în jurul său. Fără să fiu sigur, mă-ndoiesc totuşi că e Bergeron.

— Tu ai spus numele, nu eu. D'Anjou surâse.

— N-ai de ce să fii îngrijorat, Delta. Întreabă-mă ce vrei.

— Eu credeam că *este* Bergeron. Îmi pare rău.

— N-ai de ce, căci s-ar putea să fie. Ţi-am spus, pentru mine nu contează. Peste câteva zile voi fi înapoi în Asia. Noi, meduzanii, ne-am descurcat întotdeauna.

Jason nu ştia de ce, dar îi veni în minte chipul chinuit al lui Andre Villiers. Îşi promisese să afle tot ce putea pentru bătrânul soldat. Iar acum era singura ocazie.

— Ce rol are soţia lui Villiers?

D'Anjou ridică din sprâncene.

— Angelique? Da, doar ai pomenit de Parc Monceau… Cum…

— Detaliile n-au importanţă.

— Pentru mine chiar că nu au.

— Spune-mi ce e cu ea, insistă Bourne.

— Ai privit-o de aproape? I-ai văzut pielea?

— Am văzut-o de destul de aproape. E bronzată. Foarte înaltă şi foarte bronzată.

— Are grijă să fie aşa. Merge mereu pe Riviera, în insulele greceşti, pe Costa del Sol, la Gstaad.

— Îi stă foarte bine.

— Este un truc reuşit. Acoperă astfel ceea ce este de fapt. Căci pentru ea nu există paloare de toamnă ori de iarnă. Această nuanţa atrăgătoare a pielii, ea n-are cum să şi-o piardă, cu sau fără Saint-Tropez, Costa Brava sau pârtiile Alpilor.

— Ce vrei să spui?

— Deşi frapanta Angelique Villiers este presupusă a fi pariziancă, nu este. Este hispanică. Mai precis, venezueleană.

— Sanchez, şopti Bourne. Ilici Ramirez Sanchez.

— Da. Printre foarte puţinii care vorbesc despre astfel de lucruri, se spune că ea ar fi verişoara primară a lui Carlos, iubita lui încă de când avea paisprezece ani. Se zice că, în afară de el însuşi, ea este singura persoană la care ţine.

— Iar Villiers este papagalul neştiutor?

— Da, Villiers este papagalul. Cel care îi dă acces lui Carlos la cele mai delicate departamente ale guvernului francez, inclusiv la dosarele privindu-l pe el însuşi.

— O idee strălucită, spuse Jason. Pentru că pare de neconceput.

— Total.

Bourne schimbă brusc subiectul.

— Treadstone, spuse el ţinând strâns cu amândouă mâinile paharul pe care-l avea în faţă. Vorbeşte-mi despre Treadstone Şaptezeci şi Unu.

— Ce aş putea *eu* să-ţi spun *ţie?*

— Tot ce ştiu eu. Tot ce ştie Carlos.

— Nu cred să-ţi pot spune asta. Eu aud câte ceva, pot să pun unele informaţii cap la cap, dar, în afară de ce priveşte Meduza, eu nu sunt consultat şi nu sunt un confident.

Jason abia se stăpâni să nu întrebe de Meduza, de Delta şi de Tam Quan. Trebuia să dea prioritate priorităţilor. Treadstone Şaptezeci şi Unu.

— Ce ai auzit? Ce ai de spus?

— Cele ce am auzit şi cele ce am dedus nu erau întotdeauna compatibile. Totuşi, unele fapte erau evidente.

— Ca de exemplu?

— Când am văzut că tu eşti, am ştiut. Delta încheiase o înţelegere cu americanii, una profitabilă, poate de alt gen decât prima.

— Fii te rog mai explicit.

— Acum unsprezece ani, la Saigon se zicea că Delta cel cu sânge rece ar fi cel mai bine plătit meduzan. Desigur, din câţi cunoşteam *eu,* erai cel mai capabil, aşa că am presupus că erai bine plătit. Şi probabil că eşti infinit mai bine plătit pentru ceea ce faci acum.

— Ce fac eu? Din câte ai auzit tu.

— Din câte se ştie. Faptele au fost confirmate la New York. Călugărul le-a confirmat înainte de a muri – aşa mi s-a spus. Se potrivea cu tot ce s-a întâmplat, de la bun început.

Bourne ţinea strâns paharul, evitând privirea lui d'Anjou. *Călugărul. Nu întreba. Călugărul e mort, oricine şi orice va fi fost el. Acum nu mai are importanţă.*

— Îţi repet, spuse Jason, vreau să ştiu ce cred ei că fac eu acum?

— Bine… Ai acceptat să devii Cain. Asasinul mitic, cu o listă nesfârşită de contracte care n-au existat niciodată, toate inventate, urzite, dându-li-se substanţă cu ajutorul a tot soiul de surse de încredere. Cu scopul de a-l provoca pe Carlos – „de a eroda continuu renumele lui Carlos" după expresia folosită de Bergeron – de a-i scădea preţurile, a-i face cunoscute deficienţele şi propria-i superioritate. Pe scurt, pentru a-l face pe Carlos să iasă din bârlog şi a-l lichida. Asta a fost înţelegerea ta cu americanii.

În cotloanele întunecate ale minţii lui Jason începeau să pătrundă raze de lumină. Începeau să se deschidă nişte uşi, dar erau prea departe şi se deschideau numai parţial. Însă începea să existe lumină acolo unde înainte fusese doar beznă.

— Deci americanii sunt…

Bourne nu termină fraza, sperând că d'Anjou o va termina în locul lui.

— Treadstone Şaptezeci şi Unu, spuse meduzanul. Cea mai secretă unitate a serviciilor de informaţii americane de la Operaţiunile Consulare ale Departamentului de Stat încoace.

Creată de acelaşi om care a înfiinţat Meduza. David Abbott.

— Călugărul, spuse Jason încet, instinctiv, altă uşă a minţii lui deschizându-se parţial.

— Bineînţeles. La cine altcineva ar fi putut el să se gândească pentru rolul lui Cain dacă nu la omul din Meduza cunoscut sub numele de Delta? După cum ţi-am spus, în clipa când te-am văzut, am ştiut.

— Un rol…

Bourne se opri. Lumina devenise mai puternică, însă caldă, nu orbitoare.

— Aici se situează punctul în care cele ce am auzit şi cele ce am dedus sunt incompatibile. Se zice că Jason Bourne ar fi acceptat misiunea din motive despre care eu ştiam că nu pot fi adevărate. Eu am fost acolo; ei nu, nu aveau de unde să ştie.

— Ce se spune? Ce ai auzit?

— Că ai fi ofiţer de informaţii american, poate chiar militar, îţi dai seama? *Tu.* Delta! Tu care erai atât de plin de dispreţ pentru aproape tot ce era american. I-am spus lui Bergeron că nu e cu putinţă, dar nu-s sigur că m-a crezut.

— Ce i-ai spus?

— Ceea ce credeam eu. Şi încă mai cred. Că nu-i vorba de bani – nici o sumă de bani nu te-ar fi putut convinge s-o faci – ci de altceva. Cred că ai făcut-o din aceleaşi motive pentru care mulţi alţii au acceptat cu unsprezece ani în urmă să intre în Meduza. Pentru a şterge cu buretele ceva din trecut, pentru a putea să te întorci la ceva ce ai avut şi ţi-a devenit interzis. Nu ştiu sigur şi nu mă aştept să-mi confirmi acest lucru, dar asta e ce cred eu.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Jason, ţinându-şi respiraţia, simţind în minte vântul răcoros al eliberării din coşmar.

— Ceea ce ne duce înapoi la poveştile despre Delta, continuă d’Anjou. Cine era el? Acest om educat, ciudat de tăcut, care în junglă se putea transforma în arma cea mai de temut. Care era în stare să se supună pe sine şi pe alţii unor eforturi supraomeneşti, fără nici o cauză. Noi, ceilalţi, n-am înţeles niciodată.

— Nici nu era nevoie. Mai e ceva ce poţi să-mi spui? Ei ştiu unde îşi are sediul Treadstone?

— Bineînţeles. Eu am aflat de la Bergeron. O casă din New York, pe East Seventy-first Street, la numărul 139. E corect?

— Posibil… Altceva?

— Doar ceva ce tu desigur ştii, o strategie care, trebuie să recunosc, mă depăşeşte.

— Adică?

— Faptul că americanii cred că tu ai trădat. Mai bine spus, că ei vor să-l facă pe Carlos să creadă că ei cred că ai trădat.

— De ce?

Era tot mai aproape!

— Din cauza unei lungi perioade de tăcere, care a coincis cu inactivitatea lui Cain. Plus o poveste cu nişte fonduri furate. Dar mai ales tăcerea.

Asta era. Mesajul. Tăcerea. Lunile la Port Noir. Demenţa de la Zurich, nebunia de la Paris. Nimeni nu avea de unde să ştie ce se întâmplase. I se spunea să iasă la lumină. Ai avut dreptate, Marie, dragostea mea. Ai avut dreptate de la bun început.

— Nimic altceva? întrebă Bourne, încercând să-şi ascundă nerăbdarea, dorind mai mult decât orice să se întoarcă la Marie.

— Asta e tot ce ştiu – dar, înţelege-mă, mie nu mi s-au spus chiar toate astea. Pe mine m-au cooptat pentru tot ce ştiam despre Meduza – şi se stabilise: Cain provine din Meduza – dar n-am făcut niciodată parte din cercul apropiat al lui Carlos.

— Ai fost destul de aproape. Îţi mulţumesc.

Jason puse câteva bancnote pe masă şi se pregătea să se ridice.

— Mai e un lucru, spuse d’Anjou. Nu ştiu dacă are vreo importanţă acum, dar ei ştiu că numele tău nu e Jason Bourne.

— Cum?

— 25 martie. Nu-ţi aminteşti, Delta? Este doar peste două zile şi această dată e foarte importantă pentru Carlos. S-a dat de ştire. Îţi vrea cadavrul pe douăzeci şi cinci. Să li-l predea americanilor în acea zi.

— Ce vrei să spui?

— Pe 25 martie 1968, Jason Bourne a fost executat la Tam Quan. Tu l-ai executat.

CAPITOLUL 31

Marie îi deschise uşa şi, preţ de o clipă, stătu acolo uitându-se la ea, la ochii mari căprui care îi scrutau chipul, cu o expresie temătoare şi totuşi curioasă. Marie *ştia.* Nu răspunsul, ci că avea un răspuns şi că venise să i-l spună. Intră în cameră; ea închise uşa.

— S-a întâmplat, spuse Marie.

— S-a întâmplat.

Bourne o luă în braţe, fără o vorbă. Tăcerea spunea mai mult decât orice cuvinte.

— Ai avut dreptate, spuse el în cele din urmă, cu buzele lipite de părul ei mătăsos. Sunt încă multe lucruri pe care nu le ştiu – şi poate nu le voi şti niciodată – dar tu ai avut dreptate. Nu sunt Cain deoarece Cain nu există, nu a existat niciodată. În tot cazul, nu acel Cain despre care vorbesc ei. El este un mit inventat pentru a-l momi pe Carlos să iasă la suprafaţă. Eu sunt acea creaţie. Un om din Meduza, numit Delta, a acceptat să devină invenţia numită Cain. Eu sunt acel om.

Marie se trase puţin înapoi, continuând să-l ţină în braţe.

— Cain este pentru Charlie… rosti ea încet.

— Şi Delta este pentru Cain, completă Jason. M-ai auzit spunând asta?

— Da. Într-o noapte, în Elveţia, ai strigat vorbele astea în somn. Nu ai pomenit nimic de Carlos; doar de Cain… Delta. Dimineaţa, ţi-am spus ceva în legătură cu asta, dar nu mi-ai răspuns. Ai continuat să priveşti afară pe fereastră.

— Pentru că nu înţelegeam. Încă tot nu înţeleg, dar accept acest lucru. El explică o mulţime din cele întâmplate.

— *Le provocateur.* Cuvintele cifrate pe care le foloseşti, expresiile ciudate. Dar de ce? De ce *tu?*

— „Pentru a şterge cu buretele ceva din trecut”. Aşa mi-a spus.

— Cine ţi-a spus?

— D’Anjou.

— Cel de pe treptele casei din Parc Monceau? De la centrala de la Les Classiques?

— Da. El a fost în Meduza. De acolo îl ştiam.

— Ce ţi-a spus?

Bourne îi povesti. Şi pe măsură ce povestea, vedea în ochii ei acea uşurare pe care o simţise el însuşi. Din toată fiinţa ei exulta bucurie şi parcă un fel de nerăbdare, ca şi cum abia aştepta ca el să termine de povestit, să-l poată lua în braţe.

— Jason! strigă ea, luându-i chipul în mâini. Iubitul meu! Este exact ce am simţit noi! De la bun început!

— Nu tocmai, spuse el, mângâindu-o pe obraz. Pentru tine sunt Jason, pentru mine sunt Bourne, fiindcă ăsta e numele care mi s-a dat şi trebuie să-l folosesc pentru că altul n-am. Dar nu e al meu.

— E o născocire?

— Nu. Personajul a existat. Ei spun că eu l-am ucis, într-un loc numit Tam Quan.

— Trebuie să fi existat un motiv.

— Sper. Nu ştiu. Poate asta e ce încerc să şterg cu buretele.

— Nu contează, spuse ea, dându-i drumul. Ce a fost a trecut. Sunt mai bine de zece ani de atunci. Tot ce contează acum e să iei legătura cu omul de la Treadstone, pentru că ei încearcă să te contacteze.

— D'Anjou a auzit şi mi-a spus că americanii cred că eu am trădat. N-au avut nici o ştire de la mine de peste şase luni, am luat milioanele de la Zurich. Probabil mă consideră cea mai costisitoare eroare făcută vreodată de ei.

— Poţi să le explici ce s-a întâmplat. Nu ai încălcat cu bună ştiinţă înţelegerea. Pe de altă parte, nu poţi merge mai departe. Toată pregătirea pe care ai făcut-o, nu mai are nici o noimă pentru tine. Nu ţi-o aminteşti decât fragmentar, sub formă de imagini şi cuvinte pe care nu le poţi corela cu nimic. Oameni pe care ar trebui să-i cunoşti, tu nu-i ştii. Sunt doar chipuri fără nume.

Bourne se dezbrăcă de pardesiu şi scoase de la brâu pistolul automat. Examină cilindrul – prelungirea perforată a ţevii ce făcea ca bubuitul unei împuşcături să se reducă la o simplă tuse scurtă. Îi făcea silă. Se duse la birou şi puse arma în sertar. Privirea i se opri pe imaginea lui din oglindă, pe chipul care nu avea un nume.

— Ce să le spun? Aici e Jason Bourne. Ştiu, desigur, că nu ăsta e numele meu, fiindcă am ucis un om pe nume Jason Bourne, dar ăsta e numele pe care mi l-aţi dat voi… Îmi pare rău domnilor, dar mi s-a întâmplat ceva în drum spre Marsilia. Am pierdut ceva – nimic de mare preţ – doar propria-mi memorie. Presupun că noi

avem o înţelegere numai că, în afara unor cuvinte de genul „Prinde-l pe Carlos!” şi „Atrage-l în cursă!”, nu-mi mai amintesc care este. Îmi mai amintesc şi ceva în legătură cu faptul că Delta este Cain şi Cain trebuie să ia locul lui Charlie, care Charlie e de fapt Carlos. Toate astea v-ar putea face să credeţi că îmi amintesc. V-ar putea chiar face să vă ziceţi: „Ce nemernic. Ia să-l punem noi la loc sigur pentru vreo două decenii, că nu numai că ne-a tras pe sfoară, dar s-ar putea să avem necazuri din cauza lui”. Bourne se întoarse de la oglindă, uitându-se la Marie. Nu glumesc. Ce să le spun?

— Adevărul, îi răspunse ea. Îl vor accepta. Ţi-au trimis un mesaj, încearcă să ia legătura cu tine. Cât priveşte cele şase luni, trimite-i o telegramă lui Washburn, la Port Noir. El a păstrat nişte însemnări foarte detaliate.

— Noi am convenit ca pentru tot ce a făcut pentru mine să-i dau o cincime din banii de la Zurich, fără să se poată da de proveniența acestora. I-am trimis un milion de dolari americani.

— Crezi că ăsta ar fi un motiv să nu te ajute?

— Ştiu eu? El are o problemă: e beţiv. Nu băutor, beţiv. De cel mai rău soi, căci ştie că este şi îi place. Cât pot să-l ţină un milion de dolari? Mai exact cât crezi că-l vor mai lăsa în viaţă piraţii ăia de acolo după ce vor afla că are atâţia bani?

— Dar tot poţi să dovedeşti că ai fost acolo. Ai fost bolnav, izolat, nu ai avut contacte cu *nimeni.*

— Cum pot cei de la Treadstone să fie siguri de asta? Din punctul lor de vedere, eu sunt o adevărată enciclopedie. De unde ei să fie siguri că n-am vorbit cu cine nu trebuia?

— Spune-le să trimită o echipă la Port Noir.

— Va fi întâmpinată cu priviri reci şi cu mutism. Am părăsit acea insulă în miezul nopţii, urmărit de jumătate din pescari, înarmaţi cu cange. Dacă cineva de acolo s-a ales cu bani de pe urma lui Washburn, o să aibă grijă să nu fie găsit.

— Jason, eu nu ştiu ce vrei. Ai răspunsul pe care îl cauţi de când te-ai trezit în acea dimineaţă la Port Noir. Ce vrei mai mult?

— Vreau să fiu prudent, atâta tot, spuse el aproape strigând.

Marie traversă camera şi se opri în faţa lui.

— Foarte bine. Dar asta nu-i tot, nu-i aşa?

Jason clătină din cap.

— Nu, recunoscu el. La fiecare pas, mi-a fost teamă, teamă de lucrurile pe care le aflam. Acum, ajuns la capăt, mi-e mai teamă ca oricând. Dacă nu sunt Jason Bourne, cine sunt eu de fapt? Ce

am lăsat în urma mea? La asta nu te-ai gândit?

— M-am gândit la toate, dragul meu. Într-un fel, mie mi-e mult mai teamă decât îţi este ţie. Dar nu cred că asta trebuie să ne împiedice să facem ce e de făcut.

Ataşatul ambasadei americane de pe Gabriel Avenue intră în biroul secretarului unu şi închise uşa. Bărbatul aşezat la masa de lucru ridică privirea.

— Eşti sigur că e el?

— Sunt sigur doar că a folosit cuvintele cheie, spuse ataşatul, apropiindu-se de birou având în mână o fişă cu chenar roşu. Iată. Am verificat cuvintele pe care le-am folosit. Dacă fişa e corectă, înseamnă că e el.

Secretarul unu studie fişa.

— Când a folosit numele Treadstone?

— Numai după ce s-a convins că nu va vorbi cu nimeni de la informaţii dacă nu-mi dă un motiv valabil. Cred că şi-a închipuit că o să încremenesc atunci când o să-mi spună că e Jason Bourne. Când l-am întrebat simplu cu ce-l pot ajuta a părut uluit, gata parcă să închidă telefonul.

— Nu ţi-a spus că e căutat?

— Mă aşteptam să spună, dar n-a spus. Conform acelei descrieri în câteva cuvinte – „Ofiţer superior experimentat. Posibil să fi trădat sau să fie deţinut de duşman” – ar fi trebuit să spună.

— Atunci poate că nu e el.

— Totuşi, restul se potriveşte. A spus că cei de la Washington aşteaptă veşti de la el de peste şase luni. Atunci a folosit numele Treadstone. Că el este de la Treadstone; ceva ce pare-se că ar trebui să fie un nume de-a dreptul exploziv. Mi-a spus de asemenea să comunic cuvintele de cod Delta, Cain şi Meduza. Primele două sunt pe fişă. Le-am verificat. Nu ştiu ce înseamnă Meduza.

— Eu nu ştiu ce înseamnă *nimic* din toate astea, spuse secretarul unu. Tot ce ştiu e că am ordin să iau legătura la Langley cu un oarecare Conklin. De ăsta am auzit: un tip crunt care şi-a pierdut un picior în Vietnam. El are nişte activităţi ciudate în CIA. În plus, a supravieţuit tuturor epurărilor, ceea ce mă face să cred că nu se vrea ca ăsta să umble liber pe străzi, căutându-şi o slujbă sau vreun editor.

— Cine crezi că e acest Bourne? întrebă ataşatul. De opt ani

de când lucrez în străinătate, n-am mai pomenit ca cineva să fie căutat cu atâta înverşunare şi totuşi în mod discret.

— Cineva pe care-l vor neapărat. Secretarul unu se ridică de la masă. Mulţumesc pentru asta. Voi comunica la Washington ce bine ai acţionat. Care e programul? Că nu-mi închipui să-ţi fi dat vreun număr de telefon.

— Nici vorbă. Voia să sune din nou peste cincisprezece minute, dar eu am făcut pe birocratul plictisit. I-am spus să mă sune peste vreo oră. Asta înseamnă pe la cinci, aşa că am mai putea câştiga o oră sau două, spunându-i-se că eu sunt plecat să cinez.

— Nu ştiu. Nu putem risca să-l pierdem. Îl voi lăsa pe Conklin să fixeze regulile jocului. El se ocupă de treaba asta. Nimeni nu are voie să se apropie de Bourne fără autorizaţia lui.

Conklin şedea la masa lui de lucru de la Langley, ascultându-l pe funcţionarul de la ambasada din Paris. El era convins; individul *era* Delta. Dovadă era referirea la Meduza, căci acest nume *numai* Delta îl putea şti. Nemernicul! Făcea pe agentul abandonat, cei de la Treadstone nerăspunzând la cuvintele de cod convenite, căci morţii nu pot să vorbească. Avea un tupeu extraordinar. Nemernicul!

Ucide-i pe cei care transmit ordinele şi pune astfel capăt vânătorii. Oricărui fel de vânătoare. Câţi nu o făcuseră, îşi zise Alexander Conklin. O făcuse el însuşi. În colinele de la Huong Khe existase un nebun furios, care dădea ordine nebuneşti, ce ar fi dus la moarte sigură zeci de echipe de meduzeni, împinşi într-o vânătoare nebunească. Un tânăr ofiţer de informaţii pe nume Conklin se strecurase înapoi în tabăra de bază de la Kilo, cu o puşcă nord-vietnameză, de calibru rusesc şi trăsese două gloanţe în căpăţâna unui nebun furios. Urmaseră unele regrete, măsuri de securitate şi mai stricte, dar vânătoarea fusese decomandată.

Dar nimeni nu găsise la Kilo, pe potecile junglei, cioburi dintr-un pahar. Cioburi cu amprente care să-l incrimineze chiar pe unul din Meduza. Pe când în Seventy-first Street se găsiseră astfel de cioburi – deşi ucigaşul, Delta, nu ştia.

— Ce aţi convenit? întrebă Conklin, făcând un efort să revină la prezent.

— Iniţial, spuse secretarul unu de la ambasada din Paris, Bourne a insistat să sune iarăşi peste o oră, dar am dat instrucţiuni subalternului meu să mai amâne. Am putea să ne

folosim de faptul că e ora de cină….

Funcţionarul de la Paris voia să se asigure că îi va fi apreciată perspicacitatea. Conklin cunoştea placa şi ştia că va dura aproape un minut.

Delta. De ce trădase? Probabil că demenţa îi măcinase creierul lăsându-i doar instinctele de supravieţuire. Avea prea multă experienţă ca să nu ştie că mai devreme sau mai târziu îl vor găsi. Argumentul cel mai convingător pentru a nu trăda era teama că, nu se ştie când şi unde, cineva din umbră poate să-ţi ia viaţa. Aşa încât trebuia găsită o altă soluţie, supravieţuirea. Biblicul Cain a fost primul fratricid. Oare acest nume să-i fi inspirat strategia, oribila decizie? Era, ce-i drept, soluţia perfectă. Să-i ucizi pe toţi, să-ţi ucizi propriul frate.

Cu Webb dispărut, Călugărul dispărut, Yachtsman şi soţia lui dispăruţi… cine mai putea nega instrucţiunile primite de Delta, dar fiind că doar aceştia patru îi transmiteau instrucţiuni? Putem spune că a luat milioanele şi le-a distribuit după cum primise ordin, că doar nu era el să pună în discuţie strategia Călugărului. Ale celui care crease Meduza, ale geniului care-l recrutase şi îl crease pe el, Cain.

Soluţia perfectă. Şi pentru a fi pe deplin convingător, era nevoie de moartea unui frate, pentru ca impresia oficială să fie că cel care infiltrase şi distrusese Treadstone era Carlos. Asasinul învingător, operaţiunea Treadstone abandonată. *Nemernicul!*

— … aşa că m-am gândit că veţi stabili dumneavoastră regulile jocului.

Secretarul unu de la Paris terminase ce avea de spus. Era un tâmpit, dar Conklin avea nevoie de el.

— Ai procedat foarte bine, îi spuse Conklin ca să-l măgulească. Le voi comunica superiorilor tăi de aici ce bine te-ai descurcat. Ai avut perfectă dreptate: avem nevoie de timp, dar Bourne nu-şi dă seama de asta. Şi nici nu-i putem spune. Dat fiind că nimeni nu ne poate asculta convorbirile, voi fi clar. Bourne este într-o situaţie complicată. A fost deţinut… mult timp. Mă-nţelegi?

— De sovietici?

— Tocmai la Lubyanka.

— Şi sovieticii cred acum că el lucrează pentru ei?

— Da. Conklin făcu o pauză. Iar noi nu suntem siguri. La Lubyanka se întâmplă tot felul de lucruri.

Secretarul unu fluieră încetişor.

— Ce dandana. Şi cum vă veţi lămuri?

— Cu ajutorul tău. Dar secretul operaţiunii depăşeşte cu mult nivelul ambasadei, ba chiar şi al ambasadorului. Tu fiind cel cu care a luat legătura, cred că s-ar putea să primeşti felicitări chiar din Biroul Oval.

— Bineînţeles că voi face tot ce-mi stă în puteri.

— Vrem să-l mai amânaţi. Când sună iarăşi, vorbeşte tu însuţi cu el.

— Desigur.

— Spune-i că ai transmis codurile. Spune-i că cei de la Washington vor trimite cu un avion militar pe cineva de la Treadstone. Şi că i se cere să nu se apropie de ambasadă, căci toate drumurile sunt supravegheate. Întreabă-l apoi dacă vrea protecţie şi dacă da, unde vrea să se întâlnească cu oamenii. Dar să nu trimiţi pe nimeni; până mă suni din nou, vorbesc eu cu cineva de acolo. Îţi voi da un nume şi un mijloc de identificare vizuală pe care să i-l comunici. Ceva sau cineva pe care să-l poată recunoaşte.

— Unul din oamenii dumneavoastră?

— Da. Credem că aşa e cel mai bine. În afară de tine, ambasada nu are de ce să fie implicată. Ai grijă să nu fie înregistrate convorbirile.

— Pot să mă ocup de asta, spuse secretarul unu. Dar cum vă veţi da seama după o singură conversaţie a mea cu el dacă face sau nu joc dublu?

— Fiindcă nu va fi una singură. Vor fi către zece.

— Zece?

— Întocmai. Instrucţiunile pentru Bourne – comunicate de noi prin tine – sunt confirmate din oră în oră, telefonic, că este un teritoriu sigur. Până în clipa când îi vei spune că ofiţerul de la Treadstone a sosit la Paris şi se va întâlni cu el.

— Şi ce voi realiza cu asta? întrebă omul de la ambasadă.

— Se va tot deplasa... dacă nu e de-al nostru. La Paris există vreo şase agenţi sovietici ale căror telefoane sunt puse sub urmărire. Dacă lucrează cu Moscova, e posibil să folosească cel puţin unul din acestea. Noi vom fi pe recepţie. Iar dacă aşa stau lucrurile, cred că-ţi vei aminti tot restul vieţii de noaptea pe care ai petrecut-o la ambasadă. Felicitările prezidenţiale pot să ducă la urcarea în grad a unui om de carieră. E drept că tu nu mai ai multe grade de urcat...

— Există şi poziţii mai sus-puse, domnule Conklin, îl întrerupse secretarul unu.

Conversaţia se termină. Funcţionarul de la ambasadă urma să telefoneze din nou după apelul lui Bourne. Conklin se ridică de la masă şi se duse şchiopătând până la fişierul cenuşiu aflat lângă perete. Descuie sertarul de sus. În el se afla un plic sigilat, conţinând numele şi amplasamentul unor oameni la care se putea recurge în cazuri de urgenţă. Oameni cândva buni, de încredere, care dintr-un motiv sau altul nu mai puteau să fie pe statul de plată al Washington-ului. Cu toţii fuseseră scoşi de pe scena oficială, li se dăduseră noi identităţi, iar unii, care cunoşteau foarte bine vreo limbă străină, căpătaseră cetăţenie străină datorită cooperării unor alte guverne. Aceştia pur şi simplu dispăruseră.

Ei erau proscrişii, cei care trecuseră dincolo de lege pentru a-şi servi ţara, care deseori uciseseră în interiorul ţării lor. Însă ţara lor nu putea să accepte, oficial, existenţa lor; acoperirea le fusese dată în vileag şi acţiunile făcute publice. Şi totuşi, încă se mai putea apela la ei. În conturi care nu erau supuse controalelor oficiale se pompau continuu bani, plăţile fiind necondiţionate de o anumită înţelegere.

Conklin duse plicul pe birou şi deschise sigiliul; nu mai avea să fie sigilat la loc. La Paris exista un om de încredere, fost locotenent-colonel în serviciul de informaţii al armatei, care înţelegea ce înseamnă prioritățile naţionale. La treizeci şi cinci de ani ucisese într-un sat, lângă Hu, un fotograf cu simpatii de stânga.

Trei minute mai târziu, Conklin îl avea pe acest om la capătul firului, un apel neînregistrat. Îi dădu fostului ofiţer un nume, povestindu-i pe scurt despre o trădare şi despre o incursiune la New York în care trădătorul îi ucisese pe cei care îi comunicau ordinele.

— Un agent dublu? întrebă omul de la Paris. Moscova?

— Nu, nu sovieticii, răspunse Conklin, conştient că dacă Delta va cere protecţie, cei doi vor sta de vorbă. Un agent programat pe termen lung, pentru a-l atrage în cursă pe Carlos.

— Asasinul?

— Da.

— Spuneţi dumneavoastră că nu e vorba de Moscova, dar pe mine nu mă convingeţi. Carlos a fost antrenat la Novgorod şi eu sunt de părere că este şi acum în slujba KGB-ului.

— Poate. Oricum, noi suntem convinşi că omul nostru a fost cumpărat; s-a ales cu câteva milioane şi îşi doreşte un paşaport

fără complicaţii.

— Deci i-a lichidat pe oamenii de legătură, dând de înţeles că vinovat ar fi Carlos.

— Exact. Vrem să-i facem jocul, lăsându-l să creadă că poate reveni nestingherit acasă. Vrem să scoatem de la el orice informaţii pe care le putem obţine şi pentru asta voi veni eu acolo. Dar asta e pe planul doi, principalul e să scăpăm de el. Pentru a-l plasa acolo unde se află au fost compromişi prea mulţi oameni, în prea multe locuri. Poţi să ne ajuţi? Vei căpăta un premiu.

— Îmi face plăcere. Şi păstraţi-vă premiul, eu nu pot să sufăr indivizi de teapa lui. Duc de râpă reţele întregi.

— Nu trebuie să răsufle nimic, totul trebuie calculat la milimetru. El este foarte tare. Cred că ar fi necesar cel puţin încă un om.

— Am un om de la Saint-Gervais, care face cât cinci. Pot să-l angajez.

— Angajează-l. Uite detaliile: omul de legătură de la Paris este cineva de la ambasadă, care acţionează orbeşte, nu ştie nimic, dar s-ar putea să ceară din partea lui Bourne protecţie.

— Voi face jocul, spuse fostul ofiţer de informaţii. Altceva?

— Nu prea mai sunt alte elemente. Eu voi pleca cu un avion, de la Andrews. Voi sosi la Paris între unsprezece şi douăsprezece noaptea, ora locală. Vreau să-l văd pe Bourne la cel mult o oră după ce sosesc şi să mă întorc aici mâine. Programul e cam strâns, dar aşa trebuie să fie.

— Aşa va fi.

— Contactul orb de la ambasadă este secretarul unu. Numele lui e...

Conklin îi dădu restul detaliilor şi stabiliră codul pentru primul lor contact la Paris. Cod din care omul CIA să-şi dea seama dacă sunt probleme. Conklin închise telefonul. Mecanismul era pus în mişcare, aşa cum probabil se aştepta şi Delta. Moştenitorii Treadstone vor respecta totul, ca la carte, iar cartea era limpede în ce privea strategiile şi strategii eşuaţi. Trebuiau izolaţi şi făcuţi să dispară, nefiind posibilă nici o recunoaştere oficială a existenţei lor. Încă de la începuturile sale, Treadstone Şaptezeci şi Unu manipulase toate principalele servicii de informaţii din Statele Unite şi destul de multe guverne străine. Pentru a ajunge la careva din supravieţuitorii acestei operaţiuni ar fi nevoie de nişte prăjini foarte lungi.

Delta ştia toate astea şi, fiindcă el însuşi distrusese Treadstone, va aprecia precauţiile, le va anticipa şi va fi alarmat dacă ele vor lipsi. Iar când îl va înfrunta, va reacţiona cu falsă furie şi prefăcută durere faţă de cele petrecute în Seventy-first Street. Alexander Conklin îl va asculta cu toată atenţia încercând să distingă o notă de autenticitate, sau măcar vreo încercare de explicaţie, dar ştia că nu va auzi nici una nici alta. Nişte cioburi de sticlă nu puteau ajunge din cer la New York, purtând nişte amprente care erau o dovadă mai irefutabilă decât orice fotografie. Astea nu puteau fi trucate.

Conklin îi va acorda lui Delta două minute, pentru a-i spune ce-i va trece prin mintea-i debilă. Îl va asculta, iar apoi va apăsa pe trăgaci.

CAPITOLUL 32

— De ce fac asta? întrebă Bourne, aşezându-se lângă Marie în cafeneaua plină până la refuz. La cinci ore după ce contactase ambasada, acum trebuise să dea al cincilea telefon. Vor să mă facă să alerg neîncetat. Mă obligă să fiu pe fugă şi nu ştiu de ce.

— Te obligi singur, spuse Marie. Ai fi putut să telefonezi din cameră.

— Nu, nu puteam. Nu ştiu din ce motiv, ei vor să ştiu asta. De câte ori sun, afurisitul ăla mă întreabă unde sunt acum, dacă sunt în „teritoriu sigur". Ce expresie! Dar asta îmi spune că fiecare apel trebuie făcut din alt loc, pentru ca nimeni din afară *sau* din interior să nu poată detecta de unde sun. Nu vor să mă ia în custodie, dar nici nu vor să mă piardă. Mă vor, dar le e teamă de mine. Nu pricep nimic!

— Nu e posibil ca totul să fie doar o impresie a ta? Nimeni nu ţi-a spus aşa ceva.

— Nici nu e nevoie. Asta reiese din ce nu au spus. De ce nu mi-au spus să vin direct la ambasadă? De ce nu mi-au ordonat s-o fac? Acolo nimeni nu mă poate atinge, e teritoriu american. Dar n-au făcut-o.

— Drumurile sunt supravegheate, ţi-au spus asta.

— Am acceptat ideea asta – orbeşte – până acum vreo treizeci de secunde când mi-am dat brusc seama de ceva. De către cine? *Cine* supraveghează drumurile?

— Evident Carlos. Oamenii lui.

— Tu şi cu mine ştim asta – ori, cel puţin, putem presupune acest lucru – dar *ei* nu ştiu. N-oi fi ştiind eu cine naiba sunt şi de unde vin, dar ştiu ce mi s-a întâmplat în ultimele douăzeci şi patru de ore. *Ei* nu ştiu.

— Poate că presupun. Poate că au zărit indivizi ciudaţi, aşteptând în maşini sau dând târcoale prea mult timp.

— Carlos e prea deştept pentru aşa ceva. În plus există destule modalităţi pentru a lăsa o anumită maşină să pătrundă rapid pe poarta ambasadei. Contingentele de puşcaşi marini care păzesc ambasadele sunt pregătite pentru astfel de treburi.

— Te cred.

— Dar ei nici măcar n-au sugerat această soluţie. Trag de vreme, mă pun să joc nu ştiu ce joc. De ce, fir-ar să fie?

— Ai spus chiar tu, Jason. N-au primit veşti de la tine de şase luni. Sunt foarte precauţi.

— Dar de ce aşa? Dacă mă au înăuntrul ambasadei, pot să facă ce vor. Mă au în puterea lor. În loc de asta, nu vor să se atingă de mine, dar nici nu vor să mă piardă.

— Îl aşteaptă pe cel care trebuie să sosească de la Washington.

— Şi ce loc ar fi fost mai bun ca să-l aştept decât în ambasadă? Bourne se ridică de pe scaun. Ceva nu e în regulă. Hai să mergem.

Lui Alexander Conklin, moştenitor al Treadstone, îi trebuiseră fix şase ore şi douăsprezece minute pentru a traversa Atlanticul. La întoarcere va lua primul zbor Concorde care pleca de la Paris dimineaţa, va ateriza la Dullers la şapte şi jumătate, ora Washington-ului şi la nouă va fi la Langley. Dacă îl căuta cineva sau întreba unde a petrecut noaptea, un maior binevoitor de la Pentagon era pregătit să dea un răspuns fals. Iar secretarului unu de la ambasada din Paris îi va spune că, dacă pomeneşte vreodată cuiva că a vorbit, fie şi numai o singură dată cu el, se va trezi în cel mai umil post de ataşat, undeva prin Tierra del Fuego.

Conklin se duse direct la un telefon public şi formă numărul ambasadei. Secretarul unu părea foarte satisfăcut.

— Totul merge conform planului, Conklin, spuse omul de la ambasadă, lipsa apelativului „domnule” stabilind o relaţie de egalitate. Bourne e iritat. În cursul ultimei convorbiri, m-a întrebat de mai multe ori de ce nu-i se spune să vină aici.

— Da?

La început, Conklin fu surprins, dar apoi îşi dădu seama că Delta simula reacţiile cuiva care nu ştia nimic despre cele petrecute în Seventy-first Street. Dacă i s-ar fi spus să vină la ambasadă, ar fi fugit mâncând pământul. Ştia foarte bine că nu era permisă nici o legătură oficială, că Treadstone, fiind o strategie discreditată, devenise o chestiune penibilă, de care nimeni nu voia să afle.

— I-ai repetat că drumurile sunt supravegheate?

— Desigur. Şi pe urmă, culmea, m-a întrebat de către cine.

— Ce i-ai spus?

— Că ştie la fel ca şi mine şi că astfel de lucruri nu se discută la telefon.

— Foarte bine. Şi s-a mulţumit cu asta?

— Ciudat e că da. A spus: „Înţeleg”. Atâta tot.

— S-a răzgândit şi a cerut protecţie?

— A continuat să o refuze. Chiar şi atunci când eu am insistat. Secretarul unu făcu o scurtă pauză. Nu vrea să fie urmărit, nu-i aşa? întrebă el pe un ton confidenţial.

— Nu. Când aştepţi următorul apel?

— Peste vreo cincisprezece minute.

— Spune-i că ofiţerul de la Treadstone a sosit. Conklin scoase din buzunar o hartă, împăturită astfel ca să se vadă o anumită zonă, pe care era marcat cu cerneală albastră itinerariul. Spune-i că întâlnirea a fost stabilită pentru ora unu şi jumătate pe drumul dintre Chevreuse şi Rambouillet, la zece kilometri sud de Versailles, la Cimeticre de Noblesse.

— Unu jumătate, drumul dintre Chevreuse şi Rambouillet… cimitirul. Ştie cum să ajungă acolo?

— A mai fost acolo. Dacă zice că vine cu un taxi, spune-i să-şi ia precauţiile obişnuite şi să dea drumul maşinii.

— Nu va părea ciudat? Pentru şofer, vreau să zic. Este o oră bizară ca să viziteze un cimitir.

— Am zis ce să-i spui tu. Bineînţeles că nu va veni cu un taxi.

— Bineînţeles, fu de acord funcţionarul de la ambasadă, reproşându-şi că-l luase gura pe dinainte. Dat fiind că nu l-am sunat pe omul tău de aici, vrei să-l sun acum şi să-i spun că ai sosit?

— Mă ocup eu de asta. Mai ai numărul lui?

— Da, desigur.

— Arde-l, porunci Conklin. Înainte să te ardă el pe tine. Te sun iarăşi peste douăzeci de minute.

Un tren trecu duduind la etajul inferior al metroului, făcând să vibreze peronul. Bourne puse în furcă receptorul telefonului de pe perete şi rămase o clipă cu privirea aţintită în gol. Undeva, în mintea lui, o altă uşă se deschisese parţial, lumina fiind însă slabă, prea îndepărtată ca să vadă ce e înăuntru. Dar nişte imagini păreau să se contureze. Pe drumul spre Rambouillet… pe sub o poartă de fier forjat… o colină domoală cu marmură albă. Cruci – mari, mai mari, monumente… şi statui peste tot. Le Cimeticre de Noblesse. Un cimitir; mult mai mult însă decât un simplu loc de odihnă pentru cei decedaţi. Un loc pentru întâlniri, la înmormântări, în timp ce sicriele erau coborâte în gropi. Doi

bărbaţi îmbrăcaţi sobru, ca restul asistenţei, întâlnindu-se ca din întâmplare, schimbând cuvintele pe care trebuiau să şi le comunice reciproc.

Era un chip, dar împăienjenit, neclar; vedea doar ochii. Iar acel chip neclar şi acei ochi aveau un nume. David… Abbott, Călugărul. Bărbatul pe care îl cunoştea dar nu-l ştia. Creatorul Meduzei şi al lui Cain.

Jason clipi de câteva ori şi scuturǎ din cap ca pentru a alunga pâcla. Se uită spre Marie care, la cincisprezece paşi mai încolo, sprijinită de zid, studia mulţimea, încercând să vadă dacă îi urmărea cineva. Numai că în acea clipă Marie se uita la el, cu o expresie îngrijorată pe chip. Bourne dădu din cap ca să o liniştească. Nu era nimic rău; îi veniseră în minte imagini. Mai fusese în acel cimitir. Se apropie de Marie şi o luară împreună spre ieşire.

— E aici, spuse Bourne. Treadstone a sosit. Urmează să mă întâlnesc cu el lângă Rambouillet. Într-un cimitir.

— O idee cam sinistră. De ce tocmai un cimitir?

— Cred că e un loc menit să mă liniştească.

— Dumnezeule! Cum aşa?

— Am mai fost acolo. M-am întâlnit acolo cu oameni… cu un om. Dându-mi întâlnire în acest loc neobişnuit, individul abia sosit vrea să îmi spună că este într-adevăr de la Treadstone.

Marie îl luă de braţ în timp ce urcau treptele către stradă.

— Vreau să merg cu tine.

— Regret.

— Nu mă poţi lăsa pe dinafară!

— Trebuie, fiindcă nu ştiu ce voi găsi acolo. Şi dacă nu este ce sper eu, vreau să am pe cineva de partea mea.

— Dragul meu, e o prostie! Eu sunt vânată de poliţie. Dacă mă găsesc mă vor trimite înapoi la Zurich cu primul avion, chiar tu ai spus-o. La ce ţi-aş putea servi fiind la Zurich?

— Nu tu. Villiers. El are încredere în noi, în tine. Dacă până în zori nu mă întorc sau nu te sun, poţi să iei legătura cu el şi să-i explici. El este sigura noastră şansă de rezervă. Mai bine zis, soţia lui – prin el.

Marie dădu din cap, supunându-se logicii acestui raţionament.

— Cum ajung la Rambouillet?

— Avem o maşină, ai uitat? Te duc pe tine la hotel şi pe urmă mă îndrept spre garaj.

Intră în liftul blocului-garaj din Montmartre şi apăsă butonul

pentru etajul patru. Era cu gândul la un cimitir undeva între Chartreuse şi Rambouillet, la drumul pe care îl mai străbătuse, neavând însă nici o idee când sau în ce scop.

Din cauza asta şi voia să plece într-acolo chiar acum, imediat, înainte de ora întâlnirii. Dacă imaginile care-i veneau în minte nu erau complet deformate, cimitirul era imens. Oare unde se găsea locul de întâlnire, printre atâtea hectare de morminte şi de statui? Voia să ajungă acolo pe la ora unu, lăsându-şi o jumătate de oră la dispoziţie pentru a se plimba pe alei, aşteptând să zărească nişte faruri sau un semnal. Probabil că îşi va aminti şi alte lucruri.

Uşa liftului se deschise scârţâind. Parcarea era pe trei sferturi ocupată de maşini, însă altminteri pustie. Jason încercă să-şi amintească unde parcase Renault-ul; undeva într-un colţ, parcă, dar pe dreapta sau pe stânga? O luă spre stânga; liftul fusese în stânga atunci când urcase cu maşina, cu câteva zile în urmă. Se opri, dându-şi seama că era ilogic. Liftul fusese în stânga lui când intrase, nu după ce parcase maşina; atunci fusese în dreapta lui, în diagonală. Se răsuci cu o mişcare rapidă, cu gândul la drumul dintre Chartreuse şi Rambouillet.

Că, de vină a fost mişcarea neaşteptată, schimbarea bruscă de direcţie ori lipsa de experienţă a celui ce stătea la pândă, Bourne nu ştia şi nici n-avu timp să se gândească la asta. Oricum, cert este că acel moment îi salvă viaţa. Capul unui om se ascunse repede după capota unei maşini din al doilea rând din dreapta lui; individul îl urmărea. Unul mai cu experienţă s-ar fi ridicat în picioare, ţinând un inel cu chei pe care, chipurile, l-ar fi scăpat pe jos, sau s-ar fi prefăcut că verifică un ştergător şi pe urmă s-ar fi îndepărtat. În nici un caz n-ar fi făcut ce făcuse tipul ăsta; să se lase în jos riscând astfel să fie văzut.

Jason continuă să meargă cu pas egal, concentrându-se acum asupra acestei noi evoluţii. Cine era acest om? Cum îl găsiseră? Deodată, îşi dădu seama că la ambele întrebări exista un răspuns cât se poate de simplu şi se simţi ca un tâmpit. Răspunsul era funcţionarul de la Auberge du Coin.

Ca întotdeauna, Carlos procedase cu meticulozitate. Nu fusese probabil nici o problemă să obţină descrierea Renault-ului negru şi pe urmă să-şi trimită întreaga armată să-l caute în tot oraşul. O căutare obositoare, dar uşurată de faptul că Bourne nici măcar nu schimbase plăcile de înmatriculare. Oare de câte ceasuri era garajul supravegheat fără întrerupere? Câţi oameni se aflau

acolo? Unde, înăuntru, afară? Cât de repede vor sosi şi alţii? Oare va apărea şi Carlos?

Întrebările nu aveau rost. Trebuia să scape de acolo. Poate că fără maşină ar izbuti, însă nu putea să se lipsească de un mijloc de transport; şi avea nevoie de el chiar acum. Nici un taxi nu ar accepta să ducă pe cineva la ora unu noaptea până la un cimitir de pe lângă Rambouillet. Şi nu mai avea timp cât să se bizuie pe posibilitatea de a fura o maşină de pe stradă.

Se opri, scoţând din buzunar ţigările şi chibriturile. Apoi, aprinzând un chibrit, îşi făcu mâinile căuş pentru a ocroti flacăra şi lăsă capul într-o parte. Cu coada ochiului zări o siluetă – pătrăţoasă, masivă; individul se ascunsese iarăşi, de data asta după portbagajul unei maşini aflate mai aproape.

Jason se lăsă pe vine, se răsuci spre stânga şi se aruncă între două maşini parcate, amortizându-şi căderea cu palmele, nefăcând practic nici un zgomot. Se târî spre dreapta ca un păianjen mergând pe plasă. Ajunse în spatele individului; se ridică în genunchi şi aruncă o privire pe după un far. Individul masiv era acolo, în picioare. Era, în mod evident, nedumerit, căci se apropie şovăielnic de Renault, mergând aplecat, încercând să vadă dincolo de parbriz. Numai că nu era nimeni şi asta îl sperie şi mai tare. Trase adânc aer în piept pregătindu-se să o ia la fugă. Fusese păcălit şi nu avea de gând să stea să aştepte urmarea. Din asta Bourne îşi dădu seama că individului i se spusese că omul cu Renault-ul este extrem de periculos. Individul începu să alerge spre rampa de ieşire.

Acum. Jason ţâşni în sus şi o luă la goană, ajungându-l din urmă pe cel care fugea. I se aruncă în spate şi-l trânti la podea. Îi răsuci gâtul vânjos, izbindu-l cu ţeasta de ciment, degetele de la mâna stângă presându-i orbitele ochilor.

— Ai exact cinci secunde să-mi spui cine e afară, zise el în franceză, amintindu-şi de faţa schimonosită a unui alt francez, într-un lift la Zurich. Spune-mi! *Acum!*

— Un om, unul singur, atât!

Bourne îi smuci iarăşi gâtul, apăsându-l mai tare pe ochi.

— Unde?

— Într-o maşină, îngăimă individul. Parcată peste drum. Dumnezeule, mă sufoci, mă orbeşti!

— Încă nu. Ce fel de maşină?

— Străină. Nu ştiu, cred că italienească. Sau americană, nu ştiu! Te rog! Ochii mei!

— Culoarea!

— Închisă! Verde, albastră, foarte închisă. Dumnezeule!

— Eşti omul lui Carlos, nu-i aşa?

— Al cui?

Jason smuci din nou.

— Ai auzit – eşti de-al lui Carlos!

— Nu cunosc nici un Carlos. Noi trebuie să-l sunăm pe un tip; avem un număr. Asta e tot ce trebuie să facem.

— I s-a telefonat?

Individul nu răspunse. Bourne îşi înfipse degetele mai adânc.

— Spune-mi!

— Da. Trebuia s-o fac!

— Când?

— Acum câteva minute. De la telefonul public de pe a doua rampă. Dumnezeule! Nu văd!

— Ba vezi. Ridică-te!

Jason îi dădu drumul şi îl săltă în picioare.

— Treci la maşină. Rapid!

Îl împinse printre maşinile staţionate, până lângă Renault. Individul încercă să protesteze.

— Ai auzit ce-am spus. Repede! strigă Jason.

— Eu câştig numai câţiva franci.

— Pot să şofezi pentru ei.

Îl îmbrânci în maşină. Peste câteva clipe, micul automobil negru coborî rampa de ieşire, ajungând în dreptul cabinei de sticlă a paznicului. Jason şedea pe bancheta din spate, cu pistolul proptit în ceafa individului de la volan. Îi întinse paznicului tichetul şi o bancnotă, pe care acesta le luă rapid.

— Condu! spuse Bourne. Fă exact ce ţi-am spus!

Individul apăsă pe acceleraţie şi Renault-ul ieşi în viteză. Cu roţile scrâşnind, făcu în stradă o întoarcere de o sută optzeci de grade, oprind brusc în faţa unui Chevrolet verde închis. În spatele lor se deschise o portieră şi se auziră paşi apropiindu-se în fugă.

— *Jule! Que sepasse-t-il? C'est toi qui conduis?*[76]

În dreptul geamului deschis se ivi o figură. Bourne ridică pistolul, cu ţeava îndreptată spre capul tipului.

— Dă-te cu doi paşi înapoi, spuse el în franceză. Nu mai mult, doar doi. Şi stai pe loc. Îl bătu pe umăr pe individul numit Jules. Coboară. Încet!

— Noi trebuia doar să te urmărim, protestă Jules, punând

[76]Jules! Ce se întâmplă? Conduci tu? (fr.).

piciorul pe asfalt. Să te urmărim şi să raportăm unde te afli.

— Veţi face mai mult decât atât, spuse Bourne, coborând din Renault şi luând cu el harta Parisului, pe care o avea în maşină. Mă veţi conduce chiar voi. Un timp. Urcaţi în maşina voastră, amândoi!

La opt kilometri în afara Parisului, îi puse pe cei doi să coboare din maşină. Se aflau pe o şosea slab luminată. De cinci kilometri nu mai trecuseră pe lângă nici un fel de magazine, case sau cabine telefonice.

— Care e numărul la care vi s-a spus să sunaţi? întrebă Jason. Nu mă minţiţi. Aţi avea necazuri şi mai mari.

Jules i-l dădu. Bourne se urcă la volanul Chevrolet-ului.

Bătrânul în haine ponosite şedea ghemuit în interiorul cabinei, lângă telefon. Micul restaurant era închis, dar lui îi permisese să rămână acolo un prieten vechi, din vremurile bune. Stătea cu privirea aţintită pe aparatul de pe perete, întrebându-se când va suna oare. Era doar o chestiune de timp. Iar după ce va suna, el, la rândul lui, va da un telefon şi vremurile bune se vor întoarce pentru totdeauna. Căci el va fi singura legătură cu Carlos. Această veste se va răspândi printre toţi bătrâneii şi el se va bucura iarăşi de respect.

Sunetul ascuţit al telefonului îl trezi din visare. Apucă receptorul cu inima bătându-i de nerăbdare. Era semnalul. Cain era încolţit! Zilele de aşteptare pline de răbdare se dovedeau a fi preludiul unei vieţi mai bune.

— Da?

— Aici Jules! se auzi vocea gâjâită.

Bătrânul se făcu pământiu la faţă, bătaia din pieptu-i devenind atât de puternică că abia mai auzea lucrurile îngrozitoare care i se spuneau.

Era un om mort.

Tremurul care-l cuprinsese era acum însoţit de explozii stacojii. Nu mai avea aer.

Cerşetorul se prăbuşi pe podea, cu receptorul încă în mână şi firul acestuia stând să plesnească. Rămase cu ochii pe oribilul aparat care-i adusese oribila veste. Ce putea *să facă?*

Bourne cobora pe aleea dintre morminte, străduindu-se să-şi lase mintea să zburde liberă, aşa cum îi spusese Washburn, parcă într-o altă viaţă, la Port Noir. Acum era într-adevăr momentul să fie ca un burete, căci trebuia să-l facă pe omul de la Treadstone să înţeleagă. Să-l facă să înţeleagă că el încerca,

cu maximă concentrare, să priceapă ceva din ceea ce nu-şi amintea, să găsească o semnificaţie imaginilor care-i veneau pe neaşteptate în minte. Nu încălcase nici o înţelegere pe care o avuseseră, indiferent care va fi fost ea; nu trădase şi nici nu dăduse bir cu fugiţii... Adevărul era mult mai simplu: el era un infirm.

Trebuia să-l găsească pe omul de la Treadstone. Oare unde se afla? Unde se aştepta acesta să-l găsească *pe el?* Jason ajunsese la cimitir cu mult înainte de unu, Chevrolet-ul fiind o maşină mult mai rapidă decât Renault-ul hârbuit. Depăşise poarta, mai mersese câteva sute de metri şi parcase maşina într-un loc suficient de ascuns privirilor, în afara carosabilului. Când o luase înapoi spre poarta cimitirului, începuse să plouă. Era o ploaie rece, de martie, însă domoală, parcă nevrând să tulbure tăcerea locului.

Trecu pe lângă un grup de morminte înconjurate cu un gărduleţ scund de fier. Monumentul din mijloc era o cruce de alabastru ce se înălţa la peste doi metri. Se opri o clipă în faţa ei. Oare mai fusese cândva aici? Era oare aceasta o altă uşă ce se deschidea în mintea lui? Sau încerca cu prea multă disperare să găsească o astfel de uşă? Şi deodată îşi aminti. Nu din cauza grupului de morminte, nu din cauza gărduleţului de fier sau a crucii. *O ploaie neaşteptată. O mulţime în doliu adunată în jurul unei gropi, umbrelele deschizându-se. Şi doi bărbaţi apropiindu-se unul de altul, umbrelele lor atingându-se, scurte scuze murmurate în şoaptă, în timp ce un plic maro trecea dintr-o mână în alta, dintr-un buzunar în altul, fără ca cineva din jur să observe.*

Şi mai era ceva. O imagine declanşată de altă imagine, pe care o văzuse doar cu câteva minute în urmă. Ploaia şiroind pe marmura albă; nu o ploaie măruntă şi rece, ci o ploaie torenţială, bătând într-o suprafaţă albă strălucitoare... şi coloane... şiruri de coloane în toate părţile, o replică în miniatură a unui monument antic.

De cealaltă parte a colinei. Lângă poartă. Un mausoleu alb, o versiune în mic a Parthenonului. Trecuse pe lângă el cu nici cinci minute în urmă, uitându-se la el fără să îl vadă. Acela era locul unde se iscase ploaia neaşteptată, unde se atinseseră cele două umbrele şi unde fusese pasat un plic. Se uită la cadranul cu fosfor al ceasului. Era unu şi paisprezece minute. O luă la fugă înapoi pe alee în sus. Era încă destul de devreme. Mai avea timp

să observe farurile unei maşini sau scăpăratul unui chibrit, sau…

Fascicolul unei lanterne. Acolo, la poalele colinei. Se mişca în sus şi în jos, îndreptându-se din când în când către poartă ca şi cum s-ar fi aşteptat să apară cineva. Bourne simţi o dorinţă aproape nestăpânită să se repeadă printre şirurile de morminte şi de statui, strigând cât îl ţinea gura. *Sunt aici. Sunt eu. Vă înţeleg mesajul. M-am întors! Am atâtea să vă spun… şi voi trebuie să-mi spuneţi atât de multe!*

Dar nu strigă şi nici nu alergă. În primul rând, trebuia să dea dovadă de stăpânire de sine. Trebuia să arate complet lucid – sănătos la minte în limitele memoriei sale.

Era însă ciudat în privinţa fascicolului lanternei din vale. Se mişca scurt pe verticală, ca şi cum cel care o ţinea s-ar fi adresat altui individ. Aşa şi era. Jason se lăsă pe vine încercând să vadă prin ploaia rece şi măruntă. Privirea îi fu atrasă de o reflecţie de lumină ce se zărea de câte ori raza lanternei se punea pe obiectul din faţa ei. Se târî înainte, cu trupul aproape de pământ, străbătând practic vreo treizeci de metri în câteva secunde, cu privirea aţintită în continuare pe fascicol şi pe ciudata reflecţie. Acum vedea mai bine; se opri. Erau doi oameni, unul ţinând lanterna, celălalt o puşcă cu ţeava scurtă. Bourne cunoştea foarte bine acest fel de armă, care la treizeci de paşi putea să salte un om doi metri de la pământ. Ciudată armă pentru un ofiţer trimis de la Washington.

Fascicolul de lumină se îndreptă spre o latură a mausoleului alb; silueta care ţinea puşca se strecură repede în dosul unei coloane, la numai vreo şase metri distanţă de cel cu lanterna.

Jason nu stătu pe gânduri; ştia ce are de făcut. Poate că exista vreo obligaţie pentru prezenţa armei ucigaşe, dar nu putea permite ca ea să fie folosită contra lui. Stând în genunchi, evaluă distanţa şi îşi căută puncte unde să se poată ascunde şi să fie la adăpost. Porni înainte, ştergându-şi stropii de ploaie de pe faţă. Îşi pipăi pistolul de la brâu, deşi ştia că nu-l putea folosi.

Se strecură mergând din piatră funerară în piatră funerară, din statuie în statuie, descriind un semicerc aproape complet. Se afla la cinci metri de mausoleu, omul cu arma ucigaşă stătea lângă coloana din colţul stâng, sub micul portic, adăpostindu-se de ploaie. Îşi pipăie puşca cu voluptate aproape sexuală.

Acum. Bourne ieşi de după piatra funerară, mergând în patru labe pe iarba udă, până ajunse la doi metri de individ. Ţâşni în picioare, ca o panteră silenţioasă, apucând cu o mână ţeava

puştii şi cu cealaltă părul tipului. Capul acestuia se lăsă pe spate cu gâtul întins. Îl izbi de marmura albă cu atâta forţă că horcăitul înăbuşit ce urmă fu semn sigur de comoţie gravă. Individul se înmuie şi Jason îl propti de perete, lăsându-l apoi să alunece jos, între coloane. Îl percheziţionă, scoţând un Magnum automatic dintr-un toc de piele cusut în căptuşeala jachetei, un cuţit ascuţit ca briciul dintr-o teacă de la brâu şi un mic revolver dintr-un toc prins la gleznă. Nimic ce să semene, măcar pe departe, cu dotarea armatei. Acesta era un ucigaş plătit.

Zdrobeşte-i degetele. Bourne îşi aminti aceste cuvinte rostite de bărbatul cu ochelari cu rame aurii, la Zurich. Violenţa avea şi ea o raţiune. Jason apucă mâna dreaptă a individului şi îi dădu degetele peste cap până ce le auzi trosnind; făcu acelaşi lucru cu mâna stângă, proptindu-i între timp capul în gură, ca să nu poată scoate vreun sunet. Acum mâinile nu mai puteau ţine o armă sau să servească drept armă.

Jason se ridică în picioare şi se uită pe după coloană. Ofiţerul de la Treadstone ţinea acum fascicolul lanternei îndreptat spre pământ, în faţa lui. Omul se întoarse către poartă, făcând un pas într-acolo, ca şi cum ar fi auzit ceva. Abia acum Bourne observă bastonul, văzu că şchioapătă. Ofiţerul de la Treadstone era infirm… tot aşa cum şi el era un infirm.

Jason se retrase rapid după prima piatră funerară şi aruncă o privire pe lângă marginea ei de marmură. Ofiţerul de la Treadstone se uita în continuare spre poartă. Bourne se uită la ceas: era unu şi douăzeci şi şapte. Mai rămânea timp. Se desprinse de locul acela, se târî pe pământ până ce ieşi din raza vizuală şi apoi, ridicându-se, alergă până la vârful colinei. Stătu o clipă pe loc, ca să-şi recapete suflul, apoi băgă mâna în buzunar după un plic de chibrituri. Protejându-l de ploaie, rupse un chibrit şi îl aprinse.

— Treadstone? spuse el destul de tare ca să poată fi auzit de jos.

— Delta!

Cain este pentru Charlie şi Delta este pentru Cain. De ce omul de la Treadstone folosea numele de Delta şi nu pe cel de Cain? Delta nu făcea parte din Treadstone; el dispărea o dată cu Meduza. Jason începu să coboare colina, ploaia biciuindu-i faţa. Duse instinctiv mâna la pistolul de la brâu.

Ajunse pe mica pajişte din faţa mausoleului alb. Omul de la Treadstone se îndreptă şchiopătând spre el, apoi se opri şi ridică

lanterna, lumina ei puternică făcându-l pe Bourne să mijească ochii şi pe urmă să-i întoarcă capul.

— A trecut multă vreme, spuse ofiţerul infirm, coborând lanterna. Numele meu e Conklin, în caz că ai uitat.

— Mulţumesc. Uitasem. Ăsta e doar unul din lucruri.

— Din care lucruri?

— Pe care le-am uitat.

— Totuşi ţi-ai amintit de acest loc. Mi-am închipuit că-ţi vei aminti. Am citit jurnalul lui Abbott; aici v-aţi întâlnit ultima dată. În timpul înmormântării nu ştiu cărui ministru, aşa e?

— Nu ştiu. Despre asta trebuie să vorbesc mai întâi. Nu aţi avut veşti de la mine de peste şase luni. Există o explicaţie.

— Zău? Hai s-o auzim.

— Ca să n-o lungesc, am fost rănit, împuşcat, efectul rănilor provocând o gravă… dislocare. Dezorientare cred că e un termen mai potrivit.

— Sună bine. Ce înseamnă asta?

— Am suferit o pierdere de memorie. Totală. Am petrecut luni de zile pe o insulă din Mediterana – la sud de Marsilia – neştiind cine sunt şi de unde vin. Există un medic, un englez pe nume Washburn, care a ţinut un dosar medical. El poate să confirme spusele mele.

— Sunt convins, spuse Conklin dând din cap. Şi pun pariu că dosarul ăla e foarte voluminos. Doar ai plătit destul, ce naiba!

— Ce vrei să spui?

— Şi noi avem o evidenţă. Un funcţionar superior de la o bancă din Zurich, crezând că este testat de Treadstone, a transferat un milion şi jumătate de franci elveţieni la Marsilia într-un cont căruia să nu i se poată da de urmă. Mulţumesc pentru că ne-ai dat numele.

— Asta face parte din ceea ce trebuie să înţelegi. Eu nu ştiam. Omul mi-a salvat viaţa, m-a refăcut din bucăţele. Când am fost adus la el, eram aproape un cadavru.

— Aşa că te-ai gândit că un milion de dolari e o răsplată potrivită, nu-i aşa? Cu complimentele Treadstone.

— Ţi-am spus, *nu ştiam*. Treadstone nu exista pentru mine; în multe privinţe încă nici acum nu există.

— Uitasem. Ţi-ai pierdut memoria. Care era cuvântul? Dezorientare.

— Da, dar nu este destul de expresiv. Cuvântul este amnezie.

— Hai să rămânem la dezorientare. Pentru că se pare că te-ai

orientat direct spre Zurich, direct la Gemeinschaft.

— Aveam un negativ implantat chirurgical lângă şold.

— Bineînţeles; ai insistat să-ţi se implanteze. Câţiva dintre noi am înţeles de ce. Este cea mai bună asigurare pe care o poţi avea.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Tu nu poţi să înţelegi acest lucru?

— Sigur, ai găsit negativul, pe care era doar un număr şi ţi-ai luat de îndată numele de Jason Bourne.

— Nu aşa s-a întâmplat! În fiecare zi aflam câte ceva, pas cu pas, aveam mereu câte o revelaţie. Un funcţionar de hotel mi-a spus Bourne; numele de Jason nu l-am aflat decât la bancă.

— Unde ai ştiut exact ce ai de făcut, îl întrerupse Conklin. N-ai avut nici o ezitare. Ai intrat şi ai ieşit şi patru milioane au dispărut.

— Washburn mi-a spus ce să fac!

— Şi pe urmă a apărut o femeie, care cu totul întâmplător era un geniu al finanţelor, care ţi-a spus cum să procedezi cu restul. Şi înainte de asta l-ai lichidat pe Chernak în Lowenstrasse şi alţi trei oameni pe care *noi* nu-i ştiam, dar cu siguranţă că ei te ştiau pe tine. Iar aici la Paris, un altul împuşcat într-o camionetă de transport bancar, încă un complice? Care a acoperit toate urmele. Până când n-a mai rămas decât un lucru de făcut. Pe care tu – tu, nemernicule – l-ai făcut.

— *Ascultă-mă!* Indivizii ăia au încercat să mă ucidă, mă vânau încă de la Marsilia. În rest, sincer, nu ştiu despre ce vorbeşti. Uneori îmi vin în minte lucruri. Chipuri, străzi, clădiri; alteori doar imagini pe care nu le pot localiza, dar ştiu că înseamnă ceva. Şi nume – nume însă fără chip. Lua-te-ar naiba, *sunt amnezic!* Ăsta e adevărul!

— Nu cumva unul din acele nume e Carlos?

— Da şi o ştii bine. Tocmai asta este; tu ştii mult mai multe decât ştiu *eu.* Pot să recit o mie de fapte privitoare la Carlos, dar nu ştiu *de ce.* Un tip care e acum în drum spre Asia mi-a spus că am avut o înţelegere cu Treadstone. Tipul lucra cu Carlos. Mi-a spus că acest Carlos ştie. Că acest Carlos era pe urmele mele, că voi aţi lansat ştirea că eu am trădat. El nu putea să priceapă strategia, iar eu n-aveam ce să-i spun. Voi aţi crezut că am trădat fiindcă n-aţi avut veşti de la mine, iar eu nu puteam lua legătura cu voi pentru că nu ştiam cine sunteţi. Nici acum nu ştiu cine sunteţi!

— Presupun că nici de Călugăr nu ai auzit.

— Ba da… Călugărul. Numele lui era Abbott.

— Bravo. Dar Yachtsman? Ţi-i aminteşti pe Yachtsman şi pe soţia lui, nu-i aşa?

— Numele da, dar fără chipuri.

— Elliot Stevens?

— Nimic…

— Sau… Gordon Webb.

Conklin rosti numele încet.

— Poftim?

Bourne simţi o tresărire în piept, pe urmă o durere înţepătoare, sfâşietoare ce-l străpunse de la tâmple spre ochi. *Avea ochii în flăcări! Flăcări! Explozii şi beznă, vânt şi durere… Almanah către Delta! Abandonează, abandonează! Vei face cum ţi s-a ordonat! Abandonează!*

— Gordon… Jason îşi auzi propriul glas, dar era undeva departe într-o vijelie de departe.

Închise ochii, ochii care îl ardeau atât de tare şi încercă să înlăture pâcla. Când îi deschise, nu fu deloc uimit să-l vadă pe Conklin cu pistolul îndreptat spre capul lui.

— Nu ştiu cum ai făcut-o, dar ai făcut-o. Singurul lucru care mai rămăsese de făcut şi tu l-ai făcut. Te-ai întors la New York şi i-ai lichidat pe toţi. I-ai măcelărit, nemernicule. Aş da orice să te pot duce înapoi cu mine, să te văd legat pe un scaun electric, dar neputând s-o fac, aleg soluţia ce-mi mai rămâne. Te voi ucide eu însumi.

— N-am fost la New York de luni de zile. Înainte de asta, nu ştiu – dar nu de o jumătate de an încoace.

— Mincinosule! De ce n-ai făcut-o *cu adevărat* cum trebuie? De ce nu te-ai planificat astfel ca să ajungi şi la înmormântări? Cea a Călugărului a fost chiar alaltăieri; ai fi văzut o mulţime de vechi prieteni. Şi cea a *fratelui tău!* Dumnezeule! Ai fi putut să stai alături de soţia lui, la biserică. Ba chiar să ţii un discurs funebru, aşa ar fi fost mai interesant. Măcar să fi vorbit frumos de fratele pe care l-ai ucis.

— Frate?… Încetează! Pentru numele lui Dumnezeu, încetează!

— De ce aş face-o? Cain trăieşte! Noi l-am creat şi el a înviat!

— Eu nu sunt *Cain.* El nu a existat niciodată! Eu n-am fost niciodată!

— Deci ştii! Mincinosule! Nemernicule!

— Lasă pistolul ăla. Ţi-am spus, lasă-l jos.

— Nici o şansă. Mi-am jurat mie însumi să-ţi dau două minute, fiindcă voiam să văd ce eşti în stare să născoceşti. Ei bine, am auzit. Pute a minciună. Cine ţi-a dat dreptul? Cu toţii pierdem câte ceva; face parte din riscurile meseriei şi, dacă nu-ţi place, te laşi de meserie. Dacă nu te poţi adapta, te dai dispărut; asta am crezut că ai făcut şi eram dispus să te las în voie, să-i conving şi pe ceilalţi să te lase să dispari! Dar nu, tu ai revenit şi ţi-ai întors pistolul împotriva noastră.

— Nu! Nu e adevărat!

— Spune-le asta celor de la laborator, care au opt cioburi de sticlă, pe care se văd clar două amprente. Arătătorul şi al treilea deget de la mâna dreaptă. Ai fost acolo şi ai măcelărit cinci oameni. Tu – unul dintre ei – ţi-ai scos armele – la plural – şi i-ai lichidat. O înscenare perfectă. O strategie discreditată. Diverse cartuşe, mai multe gloanţe, *infiltrare.* S-a terminat cu Treadstone şi tu pleci nestingherit.

— Nu, greşeşti! A fost Carlos, nu eu, Carlos! Dacă ce spui tu s-a petrecut în Seventy-first Street, el a fost! El ştie. Ei ştiu. O casă de pe Seventy-first Street. Numărul 139. Ei ştiu despre ea!

Conklin dădu din cap, cu privirea sumbră, în care se citea ura.

— Perfect aranjat, spuse el. Principalul pion al strategiei încheie un târg cu cel care era de fapt ţinta. Cu ce te-ai mai ales, pe lângă cele patru milioane? Carlos ţi-a promis imunitate? Voi doi faceţi o pereche adorabilă.

— E o tâmpenie!

— Dar corectă. Înainte de ora şapte şi jumătate de vinerea trecută, doar nouă oameni în viaţă cunoşteau acea adresă. Patru au fost ucişi, iar noi suntem ceilalţi patru. Dacă adresa a fost aflată de Carlos, un singur om putea să i-o dea. Tu!

— Cum puteam s-o fac? Eu nu o cunoşteam. Nu o cunosc.

— Tocmai ai spus-o.

Mâna stângă a lui Conklin se strânse pe baston; se pregăti să tragă, proptindu-se mai bine în baston.

— *Nu!* strigă Bourne, ştiind că e inutil.

În timp ce striga, se răsuci spre stânga, izbind cu piciorul drept mâna ce ţinea pistolul. În mintea lui răsuna un urlet silenţios, un cuvânt necunoscut: *Che-sah!* Conklin căzu pe spate, trăgând aiurea în sus. Jason se răsuci iarăşi, lăsându-se în jos, dând un şut pistolului, care zbură din mâna ce-l ţinea.

Conklin se rostogoli pe pământ, cu privirea îndreptată spre

coloanele mausoleului, aşteptând de acolo explozia care să-i ucidă adversarul. Nimic! Omul de la Treadstone se rostogoleşte iarăşi, spre dreapta, cu trăsăturile crispate, privirea îndreptată acum spre… Mai era cineva!

Bourne se ghemui şi se aruncă în diagonală spre spate exact în clipa când răsunară patru împuşcături în succesiune rapidă. Se dădu de-a dura scoţând între timp pistolul de la brâu. Prin ploaie, îl zări pe individ: o siluetă ce se înălţa deasupra unui mormânt. Trase de două ori; omul se prăbuşi. La trei metri distanţă, Conklin pipăia febril iarba udă din jur, sperând să simtă oţelul unui pistol. Bourne ţâşni în picioare şi, apropiindu-se de el, îl înşfacă de părul ud, cu cealaltă mână lipindu-i de ţeastă ţeava pistolului. Dinspre coloanele mausoleului se auzi un vaiet prelung, cutremurător.

— Ăsta e ucigaşul plătit de tine, spuse Jason, smucind de părul lui Conklin. În ziua de azi Treadstone are nişte angajaţi foarte bizari. Cine este celălalt?

— A fost un om mai de nădejde decât ai fost tu vreodată, răspunse Conklin, cu chipul schimonosit, lucind de apă, luminat de lanterna care căzuse la câţiva paşi. Ei toţi sunt aşa. Cu toţii au pierdut la fel de mult ca tine, dar ei n-au trădat niciodată. Putem conta pe el!

— Orice ţi-aş spune, tu nu mă crezi. *Nu vrei* să mă crezi!

— Pentru că ştiu ce eşti, ce *ai făcut*. Şi tocmai mi-ai confirmat. Poţi să mă omori pe mine, dar tot te vor prinde. Tu eşti din cel mai rău soi. Îţi închipui că eşti deosebit. Întotdeauna ai fost aşa. Te-am văzut după Phnom Penh… acolo toat*ă lumea a p*ierdut ceva sau pe cineva, dar pentru tine asta n-a contat. Nu contai decât tu! *Şi* pe urmă în Meduza! Pentru Delta nu existau reguli! Bestia voia doar să ucidă. Din soiul ăsta sunt cei care trădează. Da, am pierdut şi eu, dar n-am trădat niciodată. Haide! Omoară-mă! Pe urmă poţi să te duci înapoi la Carlos. Dar când vor vedea că nu m-am întors, ei vor şti şi vor veni după tine, nu se vor lăsa până nu te termină. Haide! Trage!

Conklin striga, dar Bourne abia îl auzea. Două cuvinte declanşaseră în tâmplele lui zvâcniri dureroase. *Phnom Penh! Phnom Penh. Moarte în cer, moarte din cer. Moartea celor tineri şi a celor foarte tineri. Ţipete de păsări şi urlete de motoare şi duhoarea pestilenţială a junglei… şi un râu. Era iarăşi, orbit, cuprins de flăcări.*

Între timp, omul de la Treadstone începuse să se târască, disperat, agăţându-se cu mâinile de iarbă udă. Jason clipi de mai

multe ori, încercând să revină la prezent. Îşi dădu seama că trebuie să ridice pistolul şi să tragă. Căci Conklin îşi găsise arma. Dar Bourne nu fu în stare să apese pe trăgaci.

Se aruncă spre dreapta, rostogolindu-se pe iarbă, către coloanele de marmură ale mausoleului. Conklin trăgea aiurea, nefiind în stare să ţintească cu o mână sigură. Apoi împuşcăturile încetară. Jason se ridică în picioare, cu faţa lipită de piatra netedă şi udă. Se uită pe după coloană, cu automatul ridicat; trebuia să-l ucidă pe acest om, căci dacă nu, el avea să-l ucidă, să o ucidă pe Marie, zicând că ei doi lucrează pentru Carlos.

Conklin şontâcăia jalnic, către poartă, întorcând mereu capul cu pistolul în mână, încercând să ajungă la maşina aflată afară pe şosea. Bourne ridică arma, având silueta invalidă exact pe linia de ochire. Într-o jumătate de secundă totul ar putea fi încheiat, duşmanul lui de la Treadstone mort, cu moartea lui câştigând o şansă, căci la Washington existau şi oameni rezonabili.

Dar nu putu s-o facă; nu fu în stare să apese pe trăgaci. Lăsă arma în jos, uitându-se cum Conklin se urcă şchiopătând în maşină.

Maşina. Trebuia să ajungă înapoi la Paris. Exista o modalitate. Existase tot timpul. *Ea* existase.

Ciocăni în uşă, mintea între timp lucindu-i cu febrilitate, începea să i se contureze o strategie. Marie recunoscu bătaia şi îi deschise.

— Dumnezeule, în ce hal eşti! Ce s-a întâmplat?

— Nu-i timp acum, spuse el, repezindu-se la telefon. A fost o cursă. Ei sunt convinşi că am trădat, că m-am vândut lui Carlos.

— *Poftim?*

— Spun că m-am dus la New York vinerea trecută, că am ucis cinci oameni… printre care unul care-mi era frate. Jason închise o clipă ochii. A existat un frate – exis*tă un* frate. Nu ştiu. Nu pot să mă gândesc la asta.

— Dar n-ai plecat deloc din Paris! Poţi să dovedeşti asta.

— Cum? N-aş fi avut nevoie decât de opt, zece ore. Şi lor asta le e de ajuns. Cine să depună mărturie în favoarea mea?

— Eu. Ai fost cu mine.

— Ei cred că tu îmi eşti complice, spuse Bourne, ridicând receptorul şi formând un număr. La furt, la trădare, povestea cu Port Noir, totul. Carlos a aranjat totul până la ultimul ciob

purtând o amprentă. Iisuse! Ce le-a aranjat!

— Ce faci? Pe cine suni?

— Ultima noastră şansă. Singura. Villiers. *Soţia* lui Villiers. O vom face să vorbească, chiar dacă trebuie să o torturăm. Dar nu va fi nevoie; ea nu va lupta, pentru că nu are cum să câştige… Ei drăcie, de ce nu răspunde?

— Telefonul privat e la el în birou. Este trei dimineaţa. Probabil că…

— Gata! Generale? Dumneavoastră sunteţi? Jason simţi nevoia să întrebe, fiindcă glasul ce-i răspunsese era ciudat de slab, dar nu slab ca cel al unui om abia trezit din somn.

— Da, eu sunt, tinere prieten. Îmi cer scuze că am răspuns atât de greu. Am fost sus, cu soţia mea.

— Din cauza ei am sunat. Trebuie să ne mişcăm. Acum. Alertaţi serviciile secrete franceze, Interpolul, ambasada americană, dar spuneţi-le să nu intervină până nu vorbesc eu cu ea. Trebuie să-i vorbesc.

— Nu cred că e cazul, domnule Bourne… Da, îţi cunosc numele prietene. Cât priveşte să vorbeşti cu soţia mea, regret, dar nu e cu putinţă. Vezi tu, am omorât-o.

CAPITOLUL 33

Jason privea în gol peretele camerei de hotel, cu tapetul decolorat.

— De ce? întrebă el cu glas calm. Credeam că aţi înţeles.

— Am încercat, prietene, spuse Villiers, fără furie ori durere în voce. Sfinţii îmi sunt martori că am încercat, dar nu m-am putut stăpâni. Mă tot uitam la ea… văzând în spatele ei fiul pe care nu ea l-a purtat în pântec, ucis de porcul care-i era ei mentor. Târfa mea era târfa altcuiva…. târfa bestiei. Cred că ea mi-a citit furia din priviri. Şi nu doar furia, ci adevărul. A văzut că ştiam. Că ştiam ce este, ce fusese toţi anii cât am vieţuit împreună. La sfârşit, i-am acordat şansa pe care-ţi spusesem că i-o voi acorda.

— Să vă ucidă?

— Da. Nu a fost greu. Între paturile noastre se află o noptieră în sertarul căreia e un pistol. Ea stătea întinsă pe pat, precum Maja lui Goya, splendidă în aroganţa ei, cufundată în propriile-i gânduri, în vreme ce eu eram mistuit de ale mele. Am deschis sertarul să iau un plic de chibrituri şi apoi m-am întors la fotoliul şi la pipa mea, lăsând sertarul deschis, cu crosa pistolului la vedere. Cred că tăcerea mea şi faptul că nu-mi dezlipeam ochii de pe ea au făcut-o să înceteze să-mi ignore prezenţa. Tensiunea dintre noi ajunsese într-un punct în care puţine trebuiau spuse pentru a face să rupă zăgazul. Şi eu am spus. M-am auzit întrebând: „De ce ai făcut-o?” După care am completat acuzaţia. Am numit-o târfa mea, târfa care mi-a ucis fiul. M-a privit fix câteva clipe, apoi privirea i s-a dus spre sertarul deschis şi pistolul din el… şi spre telefon. M-am ridicat, cu jăraticul din pipă scăpărând, căzând… *chauffe au rouge.* Ea şi-a dat jos picioarele de pe pat şi-a vârât amândouă mâinile în sertarul deschis şi a scos pistolul. Nu am împiedicat-o, în schimb trebuia să aud chiar de pe buzele ei cuvintele, cuvintele ce reprezentau acuzaţia la adresa mea, cât şi a ei. Ceea ce am auzit va merge cu mine în mormânt, căci ţin să-mi păstrez onoarea şi pe cea a fiului meu.

— Generale… Bourne scutură din cap, incapabil să gândească limpede, ştiind totuşi că are la dispoziţie doar câteva secunde. Generale, ce s-a întâmplat? V-a dat numele meu. Cum aşa? Trebuie să-mi spuneţi. Vă r*og.*

— De bunăvoie. Mi-a spus că eşti un pistolar oarecare ce

încearcă să ia locul unui gigant. Că eşti un hoţ, ai furat de la Zurich, că până şi ai tăi te reneagă.

— A spus cine sunt „ai mei”?

— Dacă a spus, eu n-am auzit. Eram orb, surd, pradă furiei. Dar nu ai de ce să te temi din parte-mi. Capitolul e închis, viaţa mea se va încheia după un ultim telefon.

— *Nu!* strigă Jason. Nu faceţi asta. Nu acum.

— Trebuie s-o fac.

— Vă rog! Nu vă mulţumiţi doar cu târfa lui Carlos. Prindeţi-l pe Carlos! Atrageţi-l în cursă!

— Acceptând să-mi fie numele acoperit de dispreţ pentru că am stat cu acea târfă? Pentru că m-am lăsat manipulat de târâtura animalului ăluia?

— Dar *fiul* dumneavoastră? Ucis cu cinci batoane de dinamită în rue du Bac?

— Lasă-l în pace pe el. Lasă-mă în pace şi pe mine. S-a încheiat.

— *Nu* s-a încheiat! Ascultaţi mă! Acordaţi-mi o clipă, asta e tot ce vă cer.

În mintea lui Jason, imaginile se succedau cu repeziciune, ciocnindu-se, suprapunându-se. Dar ele aveau o semnificaţie. Simţea pe braţ mâna Mariei, strângându-l cu putere, ancorându-l parcă în realitate.

— A auzit cineva împuşcătura?

— Nu a fost nici o împuşcătură. În ziua de azi noţiunea de *coup de grace* este greşit înţeleasă. Eu îi prefer sensul originar. Acela de a pune capăt suferinţelor unui camarad rănit sau ale unui duşman pe care-l respecţi. Aşa ceva nu se potriveşte unei târfe.

— Ce vreţi să spuneţi? ziceaţi că aţi omorât-o.

— Am strangulat-o, obligând-o să mă privească în ochi în timp ce îi storceam ultima suflare din trup.

— Avea pistolul îndreptat împotriva dumneavoastră…

— Ineficace atunci când eşti orbit de jarul unei pipe. Dar acum n-are importanţă; ea ar fi putut să câştige.

— Chiar a câştigat, dacă lăsaţi lucrurile să se oprească aici! Nu vă daţi seama de asta? Carlos câştigă! Ea v-a învins! Pentru că nu v-aţi putut stăpâni să n-o sugrumaţi! Vorbeaţi de *dispreţ?* După asta chiar că numai cu dispreţ vă veţi alege!

— De ce insişti, domnule Bourne? întrebă Villiers, cu glas obosit. Nu aştept mila nimănui. Doar să fiu lăsat în pace. Nu

realizezi nimic.

— Ba realizez dacă vă conving să mă ascultaţi. Prindeţi-l pe Carlos, atrageţi-l în cursă! De câte ori trebuie să v-o spun? El este cel pe care-l vreţi! Cu el trebuie să fiţi chit! Iar eu am nevoie de el. Fără el sunt un om mort. *Suntem* morţi. Pentru numele lui Dumnezeu, *ascultaţi-mă!*

— Aş vrea să te ajut dar nu am cum.

— Aveţi cum.

Imaginile se clarificară. Ştia unde se află şi încotro se îndreaptă.

— Inversaţi capcana. Ieşiţi din ea neatins, lăsând totul aşa cum este.

— Nu înţeleg. Cum pot să fac asta?

— Nu dumneavoastră v-aţi ucis soţia. Eu am ucis-o.

— *Jason!* ţipă Marie, apucându-l de braţ.

— Ştiu ce fac, spuse Bourne. Pentru prima dată, ştiu într-adevăr ce fac. Ciudat, dar cred că am ştiut-o de la început.

În Parc Monceau domnea liniştea, pe stradă nu era nici ţipenie de om. La uşile câtorva case becuri luceau prin ploaia rece şi măruntă. Toate ferestrele erau întunecate, cu excepţia locuinţei lui Andre Francois Villiers, figură legendară de la Saint-Cyr, din Normandia, membru în Adunarea Naţională a Franţei… ucigaş al soţiei sale. Prin ferestrele dinspre stradă, cea de deasupra intrării şi cea de alături, răzbătea o lumină slabă. Erau ferestrele de la dormitorul unde stăpânul casei o omorâse pe stăpâna casei, unde un bătrân soldat, pradă amintirilor dureroase, o sugrumase pe târfa unui asasin.

Villiers nu acceptase nimic. Fusese prea uluit ca să răspundă. Dar Jason nu se dăduse bătut. Îi tot repetase: prinde-l pe Carlos! Nu te mulţumi cu târfa ucigaşului! Prinde-l pe cel care ţi-a ucis fiul! Pe cel care a pus cinci batoane de dinamită într-o maşină, în rue du Bac, luând viaţa ultimului vlăstar al familiei Villiers.

Prinde-l pe Carlos. Atrage-l în cursă. Cain este pentru Charlie şi Delta este pentru Cain. Lui îi era cât se poate de clar. Altă cale nu exista. La capăt se afla începutul – aşa cum îi fusese relatat lui. Pentru a supravieţui trebuia să-l prindă pe asasin; dacă nu reuşea, era un om mort. Iar Marie St. Jacques avea să fie distrusă, băgată la puşcărie, poate ucisă, pentru că avusese încredere în el, pentru că îl iubea. Ea purta stigmatul lui Cain şi s-ar face totul pentru a o desfiinţa, pentru a nu o lăsa să

vorbească.

Erau atâtea lucruri pe care Villiers trebuia să le înţeleagă şi tot timpul era atât de scurt pentru a-i explica! Iar explicaţia va fi oricum dificilă din cauza memoriei lui inexistente şi a stării de spirit în care se afla acum bătrânul soldat. Jason ştia că va fi greu, căci îi cerea unui om – unui om pentru care cea mai de preţ era onoarea – să mintă pe toată lumea. Iar pentru ca Villiers să facă asta, ţelul trebuia să fie extrem de onorabil.

Prindeţi-l pe Carlos!

Casa generalului mai avea o intrare, în dreapta scării principale, dincolo de o portiţă, pe unde furnizorii se duceau direct în bucătăria aflată la demisol. Villiers acceptase să lase portiţa şi uşa descuiate. Bourne nu-i mai spusese că el va intra oricum, mai ales că, pentru stratagema pe care o pusese la cale, trebuia să producă unele stricăciuni. Dar mai întâi exista riscul ca locuinţa lui Villiers să fie supravegheată. Deşi… Carlos ar fi avut toate motivele să se ţină cât mai departe de Angelique Villiers, să nu dea prilejul să se stabilească vreo legătură între el şi ea, în cazul că unul din oamenii lui ar fi fost prins. Pe de altă parte însă, Angelique cea moartă era verişoara şi iubita lui… singura *persoană din lume la care ţine.*

D’Anjou! Cu siguranţă că cineva supraveghea casa! Căci dacă d’Anjou reuşise să plece din Franţa, Carlos putea să presupună tot ce-i mai rău. Iar dacă nu reuşise, atunci asasinul aflase deja tot ce-i mai rău, storcând de la fostul meduzan tot ce discutase cu Cain.

Unde erau oamenii lui Carlos? Culmea era, îşi spuse Jason, că dacă în noaptea asta casa din Parc Monceau nu era supravegheată, toată stratagema lui nu avea nici o valoare. Ba nu; indivizii erau acolo, într-o limuzină – aceeaşi care fusese la Luvru cu douăsprezece ore în urmă, aceiaşi doi indivizi. Maşina era parcată pe partea stângă a străzii, la cincizeci de paşi de casa lui Villiers, care se vedea perfect de acolo. Dar oare ăştia erau singurii? Bourne nu-şi dădea seama; pe ambele părţi ale străzii erau parcate maşini. Ştia ce are de făcut. Trebuia să creeze o diversiune, suficient de alarmantă pentru a-i scoate din ascunzătoare pe soldaţii lui Carlos, chiar dacă ar fi fost sus pe vreun acoperiş, sau în dosul vreunei ferestre neluminate.

Un incendiu. Declanşat pe neaşteptate, la oarecare distanţă de casa lui Villiers, dar destul de aproape pentru a tulbura liniştea tihnitei străzi. Sirene… explozii. Se putea face. Nu era

decât o chestiune de materiale.

Bourne se retrase tiptil în spatele clădirii de la colţ, în străduţa laterală şi alergă fără zgomot până la poarta cea mai apropiată, unde îşi scosese pardesiul şi haina. Apoi îşi dezbrăcă şi cămaşa, sfâşiind ţesătura de la guler până la poale. Îşi puse înapoi haina şi pardesiul, ridicând reverele. Cu cămaşa pe braţ, începu să studieze automobilele de pe stradă. Avea nevoie de benzină, dar la Paris majoritatea rezervoarelor erau încuiate cu cheia. Poate că totuşi exista unul neînchis printre toate maşinile parcate la marginea trotuarului.

Ochii îi picară exact pe obiectul de care avea nevoie. O motoretă, prinsă cu un lanţ de o poartă de fier, cu rezervorul în faţă, între ghidon şi şa. Puţin probabil să aibă capacul asigurat cu lacăt. În fond, opt litri de combustibil nu meritau la fel de mult osteneală ca patruzeci, nici pentru a-i asigura, nici pentru a-i fura. Jason se apropie de motoretă. Se uită în sus şi-n jos pe stradă; nu era nimeni, nu auzea decât răpăitul molcom al ploii. Puse mâna pe capacul rezervorului şi îl învârti. Se deschise uşor. Din fericire, deschizătura era destul de largă şi rezervorul aproape plin. Puse la loc capacul. Mai avea ceva de făcut înainte de a înmuia cămaşa.

Găsi ce îi trebuia la următorul colţ de stradă, lângă o gură de canal: luă o piatră de pavaj parţial dislocată. O desprinse şi o luă împreună cu o piatră mai mică pe care o băgă în buzunar.

Trei minute mai târziu scoase din rezervorul de benzină cămaşa bine îmbibată, vaporii amestecându-se cu ploaia. Înfăşură piatra în pânză, înnodând strâns mânecile cămăşii. Era gata.

Se apropie iarăşi de casa de la colţul străzii lui Villiers. Indivizii din limuzină continuau să stea cu ochii aţintiţi pe locuinţa lui Villiers. În spatele limuzinei mai erau trei maşini – un Mercedes mic, un automobil maro închis şi un Bentley. Chiar peste drum de locul unde stătea Jason, în dreptul Bentley-ului, se afla o casă de piatră albă, cu ferestre în dreapta şi în stânga treptelor de la intrare. Se zărea interiorul luminat slab de o lampă din hol. În stânga era o sufragerie; se vedeau scaunele şi o masă lungă. Ferestrele acelea mari, oferind o vedere splendidă asupra acestei elegante străzi pariziene, erau exact ce-i trebuia.

Bourne băgă mâna în buzunar şi scoase piatra mai mică. Întinse braţul rămânând ascuns după colţul casei şi aruncă piatra cât putu de departe, pe deasupra limuzinei, dincolo de ea.

Zgomotul pocniturii răsună în liniştea străzii, urmat de mai multe bocănituri provocate de rostogolirea pietrei pe capota unei maşini. Cei doi indivizi din limuzină săriră în sus. Cel de lângă şofer deschise portiera şi puse un picior pe trotuar, cu pistolul în mână. Şoferul coborî geamul şi pe urmă aprinse farurile. Lumina lor se reflectă pe caroseria maşinii din faţă. Ceea ce făcuse era o prostie, dar ea dovedea cât de speriaţi erau indivizii.

Acum. Jason traversă strada în fugă, atent la cei doi, care îşi fereau cu mâinile ochii de lumina strălucitoare a farurilor, încercând să zărească ceva. Ajunse în spatele Bentley-ului. Scăpără un mănunchi de chibrituri şi, ţinând piatra înfăşurată de o mânecă a cămăşii, îi dădu foc. Se aprinse într-o clipă. Balansând piatra cu ajutorul mânecii, o azvârli cu toată puterea pe fereastra de la parterul casei albe, ascunzându-se apoi imediat în dosul clădirii.

Zgomotul de sticlă spartă tulbură brusc tihna înconjurătoare. Focul începu să se întindă, aţâţat de curentul de aer ce intra pe fereastra spartă. În treizeci de secunde camera era un cuptor în flăcări. Izbucniră strigăte, începură să se aprindă lumini la ferestrele din preajmă şi pe urmă şi mai încolo pe stradă. Trecu un minut; haosul se amplifică. Uşa casei în flăcări se deschise şi în prag se iviră un bărbat mai vârstnic în pijama şi o femeie în neglije, cu un singur papuc în picioare, amândoi cuprinşi de panică.

Se deschiseră şi alte uşi, apărură şi alte siluete, lumea trezită brusc din somn, nedumerită. Unii dădură fuga spre casa cuprinsă de flăcări.

Jason traversă în goană intersecţia, o siluetă oarecare în mulţimea care începuse să se strângă acolo. Se opri în locul unde stătuse cu câteva minute în urmă, lângă clădirea de la colţ, încercând să-i detecteze pe soldaţii lui Carlos.

Avusese dreptate. Cei doi nu erau singurii postaţi în Parc Monceau. Acum erau patru, adunaţi în jurul limuzinei, schimbând rapid cuvinte între ei. Ba nu, cinci. Un al cincilea li se alătură, venind repede pe trotuar.

Auzi sirene, tot mai tare, apropiindu-se. Cei cinci erau alarmaţi. Trebuiau să ia o hotărâre. Nu puteau să rămână cu toţii acolo unde se aflau. Dacă se lasă cu arestări?

Ajunseră la o concluzie. Unul singur avea să rămână – al cincilea. Traversă cu pas grăbit strada şi se postă lângă casa lui Villiers. Ceilalţi se urcară în limuzină şi, exact în clipa când

maşina de pompieri pătrunse pe stradă, limuzina trecu în viteză pe lângă ea, mergând în sens opus.

Mai rămânea un singur obstacol: al cincilea individ. Jason făcu ocolul clădirii, descoperindu-l cam la jumătatea distanţei dintre casa lui Villiers şi colţul străzii. Acum trebuia să-şi calculeze mişcările şi să mizeze pe elementul surpriză. Începu să alerge cu întreruperi, asemeni celor care se îndreptau către locul incendiului, confruntându-se cu mulţimea din jur, doar că el alerga în direcţia opusă. Trecu pe lângă individ fără ca acesta să-l remarce, dar avea să-l remarce dacă-l vedea apropiindu-se de portiţa casei lui Villiers şi deschizând-o. Individul se uita îngrijorat în jur, speriat poate de faptul că acum rămăsese singur, să patruleze pe stradă. Stătea lângă o balustradă joasă, în dreptul intrării de serviciu a unei alte elegante case din Parc Monceau.

Jason se opri, făcu repede doi paşi lateral, apropiindu-se de individ şi, pivotând pe piciorul stâng, îl izbi cu piciorul drept în stomac, răsturnându-l peste balustrada de fier. Tipul scoase un urlet în timp ce se prăvăli în strâmtul coridor de ciment. Bourne sări peste balustradă, aterizând cu călcâiele pe pieptul individului, simţind cum îi pârâie coastele. Cu mâna dreaptă cu falangele rigide îl lovi în gât. Soldatul lui Carlos se înmuie. Va dura mult până să-şi recapete cunoştinţa. Jason îl pipăi rapid; găsi un singur pistol, la piept. Îl luă şi-l puse în buzunarul de la pardesiu. I-l va da lui Villiers.

Calea era liberă. Urcă scara către etajul al treilea. Pe la jumătate, zări o dâră de lumină pe sub uşa de la dormitor. Dincolo de acea uşă se găsea un om în vârstă care era singura lui speranţă. Acum era cu adevărat nevoie să fie convingător, fără să facă pe cameleonul. Toată stratagema lui se baza pe faptul că îl va face pe Carlos să vină după el. Acesta era adevărul şi în aceasta consta capcana.

Ajunse la palier şi o luă la stânga, spre uşa dormitorului. Se opri o clipă, încercând să ignore cuvintele care îi răsunau în minte. *Nu tot adevărul, doar o parte din el.* Fără a născoci nimic, omiţând pur şi simplu ceva.

O înţelegere… un contract… cu un grup de oameni – de oameni onorabili – care îl voiau pe Carlos. Asta e tot ce trebuia să ştie Villiers. Nu putea să îi spună că avea de a face cu un amnezic, căci dincolo de acea pierdere de memorie era posibil să se afle un om lipsit de onoare. Iar Villiers nu ar accepta aşa ceva; în tot cazul, nu acum, aici, la sfârşitul vieţii.

O, Doamne, echilibrul era atât de delicat, linia care despărţea încrederea de neîncredere – atât de subţire... la fel de subţire ca şi pentru cadavrul ambulant al cărui nume nu era Jason Bourne.

Deschise uşa şi intră în cameră, în iadul personal al unui om bătrân. Afară, dincolo de ferestrele cu draperiile trase, urlau sirenele şi mulţimea ţipa.

Încăperea mare era în semiîntuneric, singura lumină venind de la o veioză. Fu întâmpinat de o privelişte pe care ar fi preferat să nu trebuiască să o vadă. Villiers îşi trăsese un scaun cu spătar înalt şi şedea pe el, la picioarele patului, cu ochii pe femeia moartă, întinsă pe cuvertură. Capul bronzat al lui Angelique Villiers se odihnea pe pernă cu ochii bulbucaţi ieşiţi din orbite. Avea gâtul umflat, cu carnea înroşită. Trupul îi mai era încă torsionat după lupta furibundă, neglije-ul sfâşiat, sânii la vedere – senzuală chiar şi în moarte. Generalul nu se străduise să o acopere pe târfă.

Bătrânul soldat şedea precum un copil nedumerit, pedepsit pentru o faptă neînsemnată. Îşi desprinse privirea de pe femeia moartă, întorcându-se spre Bourne.

— Ce s-a întâmplat afară? întrebă el cu un glas inexpresiv.

— Erau cinci indivizi care vă supravegheau casa, oamenii lui Carlos. Am provocat un incendiu ceva mai încolo. N-a păţit nimeni nimic. Indivizii au plecat, cu excepţia unuia singur, pe care l-am anihilat.

— Eşti plin de inventivitate, domnule Bourne.

— Sunt, fu de acord Jason. Dar ei se vor întoarce. Incendiul va fi stins şi se vor întoarce. Poate chiar înainte, dacă cumva Carlos bănuieşte ceva. Şi atunci va trimite pe cineva chiar aici în casă. Iar dacă veţi fi găsit aici... cu ea... veţi fi omorât. Carlos o pierde pe ea, dar tot câştigă. Câştigă pentru a doua oară. V-a folosit prin intermediul ei şi la sfârşit vă ucide. El scapă, iar dumneavoastră sunteţi mort. Lumea poate să tragă orice fel de concluzii, dar nu cred că vor fi prea măgulitoare.

— Eşti foarte precis. Convins de raţionamentul tău.

— Eu ştiu despre ce vorbesc. Aş prefera să nu spun cele ce vă voi spune, dar acum nu e timpul să ţinem seama de sentimente.

— Eu nu mai am nici un fel de sentimente. Spune ce vrei.

— Soţia dumneavoastră v-a spus că este franţuzoaică, nu-i aşa?

— Da. Din Sud. Familia ei era din Loures Barouse, de lângă graniţa cu Spania. A venit la Paris cu ani în urmă. A locuit cu o

mătuşă. Ce-i cu asta?

— I-aţi cunoscut vreodată familia?

— Nu.

— Nu au venit nici la căsătorie?

— Ne-am gândit că e mai bine să nu-i invităm. Diferenţa de vârstă dintre noi i-ar fi deranjat.

— Dar mătuşa de aici de la Paris?

— Ea a murit înainte de a o cunoaşte eu pe Angelique. Unde vrei să ajungi?

— Soţia dumneavoastră nu era franţuzoaică. Mă-ndoiesc să fi existat vreodată vreo mătuşă, iar familia ei nu era din Loures Barouse, deşi povestea cu apropierea de Spania era menită să explice o mulţime de lucruri.

— Adică?

— Era venezueleancă. Verişoară primară cu Carlos, iubita lui încă de când avea paisprezece ani. Ei doi formau, de ani de zile, o echipă. Mi s-a spus că ea era singura persoană de pe lumea asta la care ţinea.

— O târfă.

— Unealta unui asasin. Mă-ntreb câţi oameni valoroşi au murit din cauza ei.

— Nu pot să o omor de două ori.

— O puteţi folosi. Să vă folosiţi de moartea ei.

— Ideea aceea dementă de care vorbeai?

— Singura dementă ar fi dacă v-aţi irosi viaţa, lăsându-l pe Carlos să câştige, să continue să ucidă cu pistolul lui, cu batoane de dinamită... iar dumneavoastră nu aţi fi decât o victimă în plus. Asta ar fi o dementă.

— Şi vrei să zici că tu eşti zdravăn? Să îţi asumi vina pentru o crimă pe care nu tu ai comis-o? Pentru moartea unei târfe? Să fii urmărit pentru o crimă pe care nu ai comis-o?

— Asta face parte din plan. Este, de fapt, partea esenţială.

— Tinere, nu-mi vorbi mie de dementă. Te implor, pleacă. Ceea ce mi-ai spus îmi dă curajul să mă înfăţişez înaintea Domnului atotputernic. Dacă a existat vreodată o moarte îndreptăţită, atunci aceea a fost moartea ei de mâna mea. Voi putea să jur acest lucru, privindu-l pe Iisus în ochi.

— Deci v-aţi decis soarta, spuse Jason, remarcând pentru prima dată că în buzunarul hainei generalului se afla o armă.

— Nu voi ajunge în faţa tribunalului, dacă la asta te referi.

— O, este perfect, generale. Nici Carlos însuşi n-ar fi găsit

ceva mai bun. Nici măcar nu va trebui să se folosească de propriul lui pistol. Dar se va şti că el a făcut-o. Că el a provocat moartea dumneavoastră.

— Nu se va şti nimic. *Un affaire de coeur... une grave maladie... Nu mă i*nteresează ce spun ucigaşii şi tâlharii.

— Şi dacă eu aş spune adevărul? Aş spune de ce aţi ucis-o?

— Cine te-ar asculta? Chiar dacă ai spune. Eu nu sunt un prost, tinere. Tu nu fugi doar de Carlos. Eşti vânat de mai mulţi, nu doar de unul. Practic tu mi-ai spus-o, căci n-ai vrut să-mi spui cum te cheamă... pentru propria-mi siguranţă. Mi-ai spus că atunci când se va sfârşi totul, s-ar putea ca eu să nu doresc să fiu văzut cu tine. Astea nu sunt vorbele unui om care se bucură de foarte multă încredere.

— Dumneavoastră aţi avut încredere în mine.

— Ţi-am spus din ce cauză. Am citit în ochii tăi. Villiers întoarse capul, privind spre moarta de pe pat.

— Adevărul?

— Adevărul.

— Atunci uitaţi-vă la mine. Adevărul mai este şi acum în privirea mea. Pe drumul dinspre Nanterre, mi-aţi spus că acceptaţi să mă ascultaţi fiindcă v-am dăruit viaţa. Încerc să v-o dăruiesc iarăşi. Puteţi scăpa liber, neatins, continuând să luptaţi pentru lucrurile la care ţineţi, la care a ţinut fiul dumneavoastră. Puteţi să ieşiţi învingător!... Nu mă înţelegeţi greşit, nu fac pe generosul. Dacă rămâneţi în viaţă şi faceţi ceea ce vă cer, mă ajutaţi pe mine să rămân în viaţă. Este pentru mine singura şansă de a mă elibera.

Bătrânul soldat îşi ridică privirea spre el.

— Cum aşa?

— V-am spus că îl vreau pe Carlos fiindcă mie mi-a fost luat ceva – ceva foarte necesar pentru viaţa mea, pentru sănătatea mea mintală – şi el a fost cauza. Acesta e adevărul – cred că este adevărul – dar nu e tot. Mai sunt şi alţi oameni implicaţi, unii corecţi, alţii nu şi înţelegerea mea cu ei a fost să-l prind pe Carlos, să-l atrag în cursă. Ei vor ceea ce vreţi şi dumneavoastră. Însă s-a întâmplat ceva ce eu nu pot să vă explic – nici nu voi încerca să vă explic – şi acei oameni cred acum că eu i-am trădat. Cred că am făcut un pact cu Carlos, că am furat de la ei milioane şi am ucis pe unii care erau legătura mea cu ei. Ei au oameni peste tot şi aceştia au ordin să mă execute fără somaţie.

Aţi avut dreptate. Eu nu fug doar de Carlos. Sunt vânat de oameni pe care nu-i cunosc şi nu pot să-i văd. Din motive total greşite. Nu am făcut nimic din ceea ce spun ei că am făcut, dar nimeni nu vrea să mă asculte. Nu am nici un pact cu Carlos – dumneavoastră ştiţi bine.

— Te cred. Şi n-am nici un motiv să nu dau un telefon pentru tine. Îţi datorez acest lucru.

— Şi ce o să spuneţi? „Omul pe care eu îl cunosc sub numele de Jason Bourne nu are nici un pact cu Carlos. Ştiu asta pentru că el mi-a dezvăluit că soţia mea era amanta lui Carlos, soţia pe care eu am strangulat-o pentru a nu aduce dezonoarea asupra numelui meu. Mă pregătesc să sun la Surete şi să-mi mărturisesc crima – deşi, desigur, nu le voi spune de ce am ucis-o”… Asta aveţi de gând să spuneţi, generale?

Bătrânul îl privi pe Bourne în tăcere, dându-şi limpede seama de contradicţie.

— Deci nu pot să te ajut.

— Excelent. Carlos câştigă. Ea câştigă. Iar dumneavoastră pierdeţi, fiul dumneavoastră pierde. Haideţi, telefonaţi la poliţie şi pe urmă băgaţi-vă ţeava pistolului în gură şi zburaţi-vă creierii! Haideţi! Asta e ce vreţi să faceţi! Nu vă mai doriţi decât să muriţi! Nu mai sunteţi bun de nimic altceva. Sunteţi doar un bătrân care se autocompătimeşti! Nu sunteţi în stare să-i ţineţi piept lui Carlos. Celui care v-a ucis fiul în rue du Bac, cu cinci batoane de dinamită.

Lui Villiers începuseră să-i tremure mâinile şi tremurul îi cuprinse acum şi capul.

— Nu face asta. Îţi spun, *nu face* asta!

— Îmi spuneţi? Adică îmi daţi un ordin? Boşorogul dă ordine? Eu nu accept ordine de la astfel de indivizi. Cei pe care îi combateţi au măcar curajul să facă ceea ce spun că vor face. Ei bine, culcă-te şi mori, bătrâne! Dar nu-mi da mie ordine!

Villiers îşi descleştă mâinile şi se ridică brusc de pe scaun, tremurând acum din tot trupul.

— Ţi-am spus. Gata!

— Nu mă interesează ce spui. Am avut dreptate, atunci, la prima noastră întâlnire. Eşti al lui Carlos. I-ai fost slugă în viaţă şi slugă-i vei fi şi mort.

Chipul bătrânului soldat era schimonosit de suferinţă. Scoase pistolul cu un gest patetic, ameninţarea fiind totuşi reală.

— La vremea mea, am omorât mulţi oameni. În meseria mea

era inevitabil. Acum nu vreau să te ucid, dar o voi face dacă nu-mi respecţi dorinţa. Pleacă din această casă.

— Splendid. Parcă ai citi gândurile lui Carlos. Dacă mă ucizi pe mine, el câştigă pe toată linia!

Jason făcu un pas înainte, prima lui mişcare de când intrase în cameră. Văzu cum pupilele ochilor lui Villiers se dilată. Pistolul îi tremura în mână, dar acea mână ţinuse o viaţă întreagă arme şi Jason ştia că nu va mai tremura când va sosi momentul. Dacă va sosi. Acesta era riscul pe care trebuia să şi-l asume. Fără Villiers, nu putea face nimic; trebuia să-l facă pe bătrân să înţeleagă. Deodată, Jason strigă:

— Haide! Trage. Omoară-mă. Execută ordinul lui Carlos! Eşti soldat. Ştii ordinul. Execută-l.

Tremurul mâinii lui Villiers crescu. Avea încheieturile degetelor albe de încordare. Ridică pistolul, îndreptându-l spre capul lui Bourne.

Şi atunci din gâtlejul bătrânului se auzi o şoaptă.

— *„Vous etes un soldat... arretez... arretez.”*[77]

— Poftim?

— Sunt soldat. Cineva mi-a spus asta de curând, cineva foarte drag ţie. Villiers vorbea acum cu glas liniştit. Ea l-a făcut pe bătrânul războinic să se ruşineze, aducându-i aminte cine e el... cine a fost el. *„On dit que vous etes un geant. Je le crois.”*[78] A avut bunătatea, delicateţea, să-mi spună şi asta. Auzise că aş fi un gigant şi ea crede acest lucru. N-a avut dreptate, dar mă voi strădui. Andre Villiers lăsă în jos pistolul; acest gest de supunere era însă plin de demnitate. Demnitatea soldatului. A gigantului.

— Ce vrei să fac?

Jason simţi că-şi recapătă suflul.

— Să-l forţaţi pe Carlos să vină după mine. Dar nu aici, nu la Paris. Nici măcar în Franţa.

— Atunci unde?

Jason nu-i răspunse la întrebare.

— Puteţi să mă scoateţi din ţară? Trebuie să vă spun că sunt căutat. Numele şi semnalmentele mele există acum la toate posturile de frontieră din Europa.

— Din motive neîntemeiate?

— Din motive neîntemeiate.

— Te cred. Există posibilităţi. Le Conseiller Militaire dispune de

[77] Sunteţi soldat... opriţi-vă... opriţi-vă... (fr.).

[78] Se spune că sunteţi un gigant. Eu cred, (fr.).

astfel de posibilităţi şi va face ce-i cer eu.

— Sub o identitate falsă? Fără să le spuneţi pentru ce?

— Cuvântul meu e de ajuns.

— Încă o întrebare. Aghiotantul de care mi-aţi vorbit. Aveţi încredere în el – aveţi *cu adevărat* încredere?

— Mi-aş încredinţa propria viaţă în mâinile lui.

— Dar viaţa altcuiva? A cuiva despre care pe bună dreptate aţi spus că mi-e foarte dragă?

— Bineînţeles. De ce? Vrei să pleci singur?

— Trebuie. Ea nu m-ar lăsa niciodată să mă duc.

— Va trebui totuşi să-i spui ceva.

— Îi voi spune. Că sunt în clandestinitate aici la Paris, ori la Bruxelles, ori la Amsterdam. Unde operează Carlos. Dar ea trebuie să plece. Maşina noastră a fost găsită în Montmartre. Oamenii lui Carlos caută peste tot, pe toate străzile, în toate casele, toate hotelurile. Dumneavoastră lucraţi acum cu mine; aghiotantul dumneavoastră o va duce undeva la ţară – acolo va fi în siguranţă. Asta îi voi spune.

— Trebuie să te întreb. Ce se întâmplă dacă nu te întorci?

Bourne încercă să vorbească fără a i se simţi în glas implorarea.

— În avion voi avea timp să aştern pe hârtie tot ce s-a întâmplat… tot ce îmi amintesc. Vă voi trimite cele scrise şi dumneavoastră veţi decide. Împreună cu ea. Ea a spus că sunteţi un gigant. Decideţi cum e mai bine. Protejaţi-o.

— *„Vous etes un soldat… arretez”. Ai* cuvântul meu că nu-i se va întâmpla nimic rău.

— Asta e tot ce pot să vă cer.

Villiers aruncă pistolul pe pat. Acesta ateriză între picioarele contorsionate ale moartei. Bătrânul soldat râse dispreţuitor.

— Să trecem la lucruri practice, spuse el, recăpătându-şi încet tonul autoritar. Care este stratagema ta?

— Pentru început, sunteţi într-o stare de şoc total, asemeni unui automat care se mişcă prin întuneric, urmând nişte instrucţiuni pe care nu le înţelege, dar cărora trebuie să li se supună.

— Nu-i foarte departe de realitate, nu-i aşa? interveni Villiers. Asta înainte ca un tânăr în ochii căruia se citea adevărul să mă forţeze să-l ascult. Dar ce rost are simularea acestei stări?

— Tot ce ştiţi – tot ce vă amintiţi – este că în timpul incendiului a năvălit la dumneavoastră în casă un bărbat, care v-a pocnit cu

pistolul în cap, lăsându-vă inconştient. Când v-aţi revenit, aţi găsit-o pe soţia dumneavoastră moartă, strangulată şi un bilet lângă cadavrul ei. Ceea ce scrie în bilet v-a scos din minţi.

— Şi cam despre ce e vorba? întrebă prudent bătrânul soldat.

— Adevărul, spuse Jason. Adevărul pe care nu puteţi permite ca cineva să-l afle vreodată. Ce a fost ea pentru Carlos şi ce a fost Carlos pentru ea. Ucigaşul care a scris biletul a lăsat un număr de telefon, prin care vă spune că puteţi obţine confirmarea a ceea ce a scris. După ce aţi făcut-o, puteţi să distrugeţi biletul şi să anunţaţi crima la poliţie, cum doriţi. Dar pentru a vă spune adevărul – pentru că a ucis-o pe târfa care a contribuit atât de mult la uciderea fiului dumneavoastră – el vrea ca dumneavoastră să predaţi un mesaj.

— Lui Carlos?

— Nu. Va trimite el pe cineva.

— Slavă Domnului. Nu cred că aş putea să mă abţin, dacă ar fi el.

— Mesajul îi va parveni.

— Care e acesta?

— Îi voi scrie, ca să-l daţi omului pe care-l va trimite. Trebuie să fie precis, atât prin ceea ce spune, cât şi prin ceea ce nu spune. Bourne se uită la femeia moartă, la gâtul umflat. Aveţi nişte alcool?

— De băut?

— Nu. De frecţie. E bună şi o colonie.

— Trebuie să existe nişte spirt în dulăpiorul cu medicamente.

— Sunteţi bun să mi-l aduceţi? Şi un prosop.

— Ce ai de gând să faci?

— Să-mi pun mâinile acolo unde au stat mâinile dumneavoastră. Pentru orice eventualitate, deşi nu cred ca cineva să vă pună la îndoială spusele. Cât timp fac eu asta, sunaţi pe cine trebuie pentru a mă ajuta să plec. Este important ca eu să fiu plecat înainte ca dumneavoastră să-l sunaţi pe omul lui Carlos şi cu mult înainte de a anunţa poliţia. Altfel ar pune să fie păzite aeroporturile.

— Cred că pot să amân până în zori. Dând vina pe starea de şoc, cum ai zis tu. Dar nu mai mult. Unde vrei să pleci?

— La New York. Puteţi aranja? Am un paşaport pe numele de George Washburn. E bine lucrat.

— Asta îmi uşurează şi mie treaba. Vei avea statut diplomatic. Cu facilităţi pe ambele ţărmuri ale Atlanticului.

— Ca englez? Paşaportul e britanic.

— Sub egida NATO. Ca membru într-o echipă anglo-americană de experţi care poartă tratative militare. Te ajutăm să te duci rapid în SUA pentru noi instrucţiuni. Nu e ceva neobişnuit şi te va ajuta să treci rapid de ambele puncte de frontieră.

— Bun. Am verificat mersul avioanelor. La şapte dimineaţa e un zbor Air France, la Aeroportul Kennedy.

— Vei putea să-l iei. Bătrânul însă nu terminase. De ce la New York? Ce te face să fii atât de sigur că el, Carlos, te va urma la New York?

— La aceste două întrebări sunt două răspunsuri diferite. Trebuie să-l duc acolo unde m-a desemnat pe mine ca ucigaş a patru bărbaţi şi o femeie pe care nu o cunoşteam... unul dintre bărbaţi fiindu-mi, cred eu, foarte apropiat.

— Nu te înţeleg.

— Nici eu nu sunt foarte sigur că înţeleg. Acum nu e timp. Veţi găsi totul în ceea ce vă voi scrie în avion. Trebuie să dovedesc că el ştia, *Carlos ştia*. Despre o casă din New York, unde s-a petrecut totul. El *ştia* despre ea. Credeţi-mă.

— Bun. A doua întrebare? De ce va merge după tine? Jason privi din nou spre femeia de pe pat.

— Poate că din instinct. Am ucis-o pe singura fiinţă de pe lumea asta la care ţinea. Dacă în locul ei ar fi fost alta şi Carlos ar fi ucis-o, eu l-aş urmări prin toată lumea, până l-aş găsi.

— El s-ar putea să fie mai practic.

— Mai e încă ceva, spuse Jason, întorcând capul. El nu are nimic de pierdut, ci totul de câştigat. Nimeni nu ştie cum arată, iar el mă cunoaşte din vedere. Dar nu ştie ce gândesc. M-a izolat, m-a transformat în ceva ce nu trebuia să fiu. Poate că a izbutit chiar prea bine; poate că sunt nebun, dement. Uciderea *ei* a fost o nebunie. Ameninţările mele sunt iraţionale. Pentru el, eu sunt un nebun, cuprins de panică, care poate fi eliminat.

— Ameninţarea ta chiar e iraţională? Poţi să fii eliminat?

— Nu sunt sigur. Ştiu doar că nu am de ales.

Nu avea. La sfârşit era ca la început. Prinde-l pe Carlos. Atrage-l în cursă. Cain este pentru Charlie, iar Delta este pentru Cain. Omul şi mitul erau în sfârşit una, imaginea şi realitatea confundându-se. Altă cale nu exista.

Trecuseră zece minute de când o sunase pe Marie, o minţise pe Marie şi auzise glasul ei slab, din care înţelesese că ea avea

nevoie de timp de gândire. Nu îl crezuse, dar credea în el; nici ea nu avea de ales. Acum totul era pornit, Villiers se afla jos în birou, dând telefon pentru a aranja plecarea din Paris a unui individ cu un paşaport fals, sub statut diplomatic. Peste mai puţin de trei ore un om se va afla pe celălalt mal al Atlanticului, în ajunul aniversării propriei sale execuţii. Asta era cheia; asta era capcana. Totul era dictat de o dată.

Bourne stătea lângă măsuţa de toaletă. Lăsă din mână stiloul şi se uită la cuvintele pe care le scrisese pe hârtia de corespondenţă a unei femei moarte. Erau cuvintele pe care un bătrân distrus, neajutorat să le repete la telefon unui individ necunoscut care avea să-i ceară hârtia şi să i-o dea lui Ilici Ramirez Sanchez.

Ţi-am ucis târfa şi mă voi întoarce după tine. În junglă sunt şaptezeci şi una de străzi. O junglă la fel de deasă ca Tam Quan, dar acolo ţi-a scăpat o potecă, o ascunzătoare din pivniţă, de care n-ai ştiut, tot aşa cum n-ai ştiut de mine în ziua execuţiei mele, cu unsprezece ani în urmă. Mai era un om care ştia şi tu l-ai ucis. Nu contează. În acea ascunzătoare există documente care mă vor ajuta să plec liber. Crezi că aş fi devenit Cain fără acea ultimă protecţie? Cei de la Washington nu vor cuteza să se atingă de mine! Mi se pare corect ca de data morţii lui Bourne, Cain să recupereze nişte documente ce-i garantează o viaţă foarte lungă. Tu l-ai însemnat pe Cain. Acum eu te însemn pe tine. Mă voi întoarce şi tu te vei duce după târfa asta.

Delta.

Jason lăsă biletul pe măsuţă şi se apropie de moartă. Alcoolul se uscase, gâtul umflat era pregătit. Se aplecă şi îşi desfăcu degetele, punându-şi mâinile pe locul unde stătuseră mâinile altuia. Era o nebunie.

CAPITOLUL 34

Peste turlele bisericii din Levaloiss Perret, din nord-vestul Parisului, se iveau primele raze ale soarelui. Zorii zilei de martie erau reci, iar locul ploii mărunte îl luase ceaţa. Pe porţile de bronz ieşeau şi intrau femei bătrâne, unele care-şi terminaseră rugăciunea de dimineaţă, altele care abia o începeau. Pe lângă femeile bătrâne mai erau şi bărbaţi ponosit îmbrăcaţi, majoritatea vârstnici, alţii tineri, strângându-şi hainele în jurul trupului, căutând căldura bisericii.

Era însă şi un bătrân care nu se mişca precum ceilalţi, care parcă erau în transă. El era grăbit. Pe chipu-i brăzdat, supt, avea o expresie vecină cu spaima, dar pasu-i nu era deloc şovăielnic. Era o oră ciudată pentru confesiune şi totuşi bătrânul cerşetor se duse direct la prima cabină, dădu la o parte perdeaua şi intră.

— Angelus Domini…

— L-ai adus? întrebă cu glas tremurând de furie silueta în strai preoţesc.

— Da. Mi l-a pus în mână cu aerul unui om stupefiat, plângând, cerându-mi să plec de acolo. A ars biletul pe care i l-a lăsat Cain lui şi spunea că va nega totul dacă se pomeneşte vreodată o vorbă despre acest lucru.

Bătrânul strecură paginile pe sub perdeluţa despărţitoare.

— A folosit hârtia ei de corespondenţă… Se auzi un strigăt înfundat, de durere.

— Te rog, Carlos, nu uita… Mesagerul nu este răspunzător pentru veştile pe care le aduce. Aş fi putut refuza să-l ascult, aş fi putut refuza să-ţi aduc biletul.

— Cum? *De ce?*

— Lavier. A urmărit-o până la Parc Monceau, pe urmă le-a urmărit pe amândouă până la biserică. L-am văzut la Neuilly-sur-Seine, ţi-am mai spus.

— Ştiu. Dar *de ce?* Putea să se folosească de ea împotriva mea! De ce a făcut *asta?*

— Îţi dai seama din bilet. A luat-o razna. A fost împins prea departe. Carlos, eu am mai văzut astfel de lucruri. Nu mai are pe nimeni care să confirme misiunea lui iniţială, ambele părţi îl vor mort. A ajuns într-o stare în care s-ar putea să nici nu mai ştie cine este.

— Ştie… Şoapta fu rostită cu furie stăpânită. Semnând cu numele Delta, îmi spune că ştie. Ştim amândoi de unde e acest nume, de unde vine el.

Cerşetorul făcu o pauză scurtă.

— Dacă-i aşa, atunci el tot mai reprezintă un pericol pentru tine. Are dreptate. Cei de la Washington nu se vor atinge de el. Chiar dacă nu vor recunoaşte că-i al lor, pot să-şi retragă copoii de pe urmele lui. Ba chiar s-ar putea să fie obligaţi să-i acorde nişte privilegii în schimbul tăcerii lui.

— Din cauza documentelor de care pomeneşte aici?

— Da. Da. Pe vremuri – la Berlin, Praga, Viena – se numeau „ultimele plăţi". Bourne vorbeşte de „ultima protecţie", o mică variaţiune. Erau nişte acte întocmite între cei care controlau un agent şi agentul infiltrat, urmând a fi folosite în cazul că strategia eşua, că agentul rămânea izolat dacă îi era ucis omul de legătură. Este un lucru de care nu aveai cum să înveţi la Novgorod, căci ruşii nu recurg la astfel de amabilităţi.

— Deci aceste acte erau incriminatoare?

— Într-o oarecare măsură, da. Mai ales în ce priveşte persoanele care erau manipulate, ale căror cariere riscau să fie distruse. Dar tu cunoşti foarte bine această tehnică.

— „Şaptezeci şi una de străzi în junglă…", spuse Carlos citind de pe hârtia pe care o avea în mână. „O junglă la fel de deasă ca Tam Quan…" De data asta execuţia va avea loc la data stabilită, iar Jason Bourne nu va părăsi viu acest *Tam Quan*. Oricum l-ar chema, Cain va muri, iar Delta va muri pentru ce a făcut el. Angelique… îţi dau cuvântul meu. Asasinul trecu la lucruri practice. Villiers avea idee când a plecat Bourne din casa lui?

— Nu ştia. Ţi-am spus, abia dacă era lucid, era tot atât de şocat ca atunci când mi-a dat telefon.

— N-are importanţă. Primele zboruri către Statele Unite au început acum o oră. Va lua unul din aceste avioane. Eu voi fi la New York, cu el şi de data asta nu-mi va scăpa. Voi fi cu cuţitul pregătit, cu lama ascuţită ca briciul. Îi voi jupui chipul; americanii vor avea un Cain fără chip! Şi pe urmă pot să-i dea acestui Bourne, acestui Delta, orice nume vor vrea.

Pe biroul lui Conklin zbârnâi silenţios telefonul albastru, firul direct cu sala computerelor în care se aflau băncile de date. În încăpere însă nu se afla nimeni ca să răspundă la telefon.

Pe uşă dădu buzna, şchiopătând, funcţionarul superior al CIA,

repezindu-se să ajungă la telefon. Avea ochii injectaţi din lipsă de somn, respira gâfâind. Omul însărcinat cu dizolvarea Treadstone era epuizat. Luase legătura cu mai bine de zece filiale de operaţiuni clandestine – la Washington şi peste ocean. Transmisese la toate antenele din Europa, punând în alertă toţi agenţii de pe axa Paris-Londra-Amsterdam, că Bourne era în viaţă şi periculos; încercase să-şi ucidă superiorul de la Washington; se putea afla oriunde pe raza a zece ore în jurul Parisului. Trebuiau supravegheate toate aeroporturile şi gările, activate toate reţelele clandestine. Găsiţi-l! *Ucideţi-l!*

— Alo? Conklin se sprijini de birou şi ridică receptorul.

— Aici postul 12, spuse scurt glasul masculin de la capătul firului. S-ar putea să avem ceva. În orice caz, nu figurează la Departamentul de Stat.

— *Ce,* pentru numele lui Dumnezeu?

— Numele pe care ni l-aţi dat acum patru ore. Washburn.

— Ce-i cu el?

Un George P. Washburn a fost anunţat că soseşte de la Paris la New York cu un zbor Air France, în dimineaţa asta. Washburn e un nume obişnuit; ar fi putut să fie un simplu om de afaceri care are relaţii, dar cum era anunţat ca având statut diplomatic pe linie NATO am verificat la Departamentul de Stat. Ei n-au auzit niciodată de el. Nu există nici un Washburn implicat în tratative NATO cu guvernul francez, din nici un stat membru.

— Atunci cum naiba de a primit statut diplomatic?

— Am verificat la Paris; n-a fost uşor. Se pare că a fost o dispoziţie de la Conseiller Militaire.

— Dar de când dau ei autorizaţii pentru oamenii *noştri?*

— Nu e nevoie să fie ai noştri sau ai lor; poate fi oricine. A fost doar un gest de amabilitate din partea ţării gazdă. Iar cursa era franceză. Asta poate fi o modalitate de a obţine un loc confortabil pe un avion supraaglomerat. În plus, paşaportul lui Washburn nici măcar nu era american; era britanic.

Există un medic englez pe nume Washburn... El era! Era Delta! Dar ce căuta la New York? Şi cine de la Paris, atât de sus plasat, avea motive să-i facă un serviciu? Ce le spusese? Dumnezeule! Cât le spusese?

— Când a aterizat avionul? întrebă Conklin.

— La zece treizeci şi şapte în dimineaţa asta. Cu puţin mai mult de o oră în urmă.

— În regulă, spuse omul care-şi pierduse piciorul în Meduza,

târându-se cu greu până la propriu-i scaun. Mi-ai spus şi acum vreau ca această informaţie să fie ştearsă. Tot ce mi-ai spus. E clar?

— ’nţeles. Am şters.

Conklin închise telefonul. New York. *New York?* Nu Washington, ci New York! La New York nu mai era nimic. Delta ştia asta. Dacă ar fi venit după cineva din Treadstone – după el – ar fi luat un avion direct până la Aeroportul Dullers. Ce căuta la New York?

Şi de ce folosise în mod deliberat numele Washburn? Ştia că mai devreme sau mai târziu numele va fi detectat… Mai târziu… După ce *el v*a fi în ţară! Delta voia să le spună celor care mai rămăseseră din Treadstone că el trata de pe o poziţie de forţă. Nu numai că putea da în vileag toată operaţiunea Treadstone, dar putea să meargă până Dumnezeu ştie unde. Reţele întregi pe care le folosise, posturi de ascultare şi consulate de faţadă care nu erau decât nişte antene de spionaj electronic… până şi blestematul spectru al Meduzei. Faptul că ajunsese până la Conseiller Militaire era menit să le dovedească cât de sus răzbătuse, că nimic nu-l putea opri. Fir-ar să fie, de la ce să-l opre*as*că? Ce voia? Avea milioanele; ar fi putut să dispară!

Conklin clătină din cap, amintindu-şi. Fusese o vreme când l-ar fi lăsat pe Delta să dispară; îi spusese asta, cu douăsprezece ore în urmă, la Paris. Ştia mai bine ca oricare altul că un om are nişte limite la ce poate să îndure. Dar Delta nu s-a dat dispărut! El s-a întors, spunând nişte lucruri demente, nişte pretenţii demente… o tactică nebunească pe care n-ar folosi-o nici un ofiţer de informaţii experimentat. Căci oricâte informaţii explozive ar poseda, oricât de sus ar pătrunde, nici un om sănătos la minte nu ar reintra într-un câmp minat, înconjurat de duşmani.

Nici un om *sănătos.*

Conklin îşi puse încet coatele pe birou, gândindu-se.

Eu nu sunt Cain. El nu a existat niciodată. Eu nu am existat niciodată! Nu eu am fost la New York… Carlos a fost. Nu eu, Carlos! Dacă în Seventy-first Street s-au petrecut cele spuse de tine, el a fost. El ştie!

Dar Delta fusese în casa din Seventy-first Street. Dovadă, două amprente. Iar metoda de transport se explica acum: Air France. Cu acoperire de la Conseiller Militaire… Fapt cert: Carlos n-avea cum să ştie.

Mi-am amintit unele lucruri… chipuri, străzi, clădiri. Imagini pe

care nu le pot localiza... Ştiu o mie de lucruri despre Carlos, dar nu ştiu de ce!

Conklin închise ochii. Exista o frază, o frază simplă de cod, care fusese folosită la începuturile Treadstone. Care era? Provenea din Meduza... Cain *este pentru Charlie şi Delta este pentru Cain. Ast*a era! Cain este pentru Carlos. Delta-Bourne a devenit Cain, care era momeala pentru Carlos.

Conklin deschise ochii. Jason Bourne trebuia să-i ia locul lui Ilici Ramirez Sanchez. În asta consta strategia lui Treadstone Şaptezeci şi Unu.

Bourne. Jason Bourne. Un individ complet necunoscut, un nume îngropat mai bine de un deceniu, un gunoi uman lăsat într-o junglă. Dar el existase; şi asta făcea parte din strategie.

Conklin căută printre dosarele de pe birou, până ajunse la unul care nu purta nici un titlu, doar o iniţială şi două cifre urmate de un X negru, arătând că era singurul dosar ce cuprindea originile operaţiunii Treadstone.

T-71X. Naşterea lui Treadstone Şaptezeci şi Unu.

Îl deschise, fiindu-i aproape teamă să vadă ceea ce ştia că se găseşte acolo.

Data execuţiei. Sectorul Tam Quan. 25 martie...

Privirea lui Conklin se mută pe calendarul de pe birou. *24 martie.*

— Dumnezeule, murmură el, întinzându-se după telefon.

Dr. Morris Panov pătrunse pe uşile duble ale secţiei de psihiatrie din anexa Marinei Militare de la spitalul Bethesda şi se apropie de pupitrul asistentei de serviciu. Asistenta şefă o urmărea cu ochi severi, în timp ce tânăra încerca să găsească o fişă. S-ar fi zis că biata fată rătăcise nu o fişă, ci un pacient.

— Nu te lăsa păcălită de înfăţişarea lui Annie, îi spuse doctorul tinerei, zâmbind. Aceşti ochi reci şi inumani ascund o inimă de piatră. De fapt, ea e fugită de la etajul cinci, dar ne e frică să spunem.

Tânăra chicoti, iar asistenta şefă clătină din cap, exasperată. Pe pupitru sună telefonul.

— Drăguţo, fii bună şi răspunde tu, îi spuse Annie tinerei. Doctore Mo, din cauza dumneavoastră nu o să reuşesc să le bag nimic în cap fetelor ăstora.

— Fii mai blândă, Annie. Dar fără să pierzi frânele.

— Sunteţi incorigibil. Ce vă face pacientul de la Cinci-A? Ştiu

că vă îngrijorează starea lui.

— Tot aşa.

— Am auzit că aţi stat treaz toată noaptea.

— A fost un film la televizor şi ţineam să-l văd.

— Mo, încetează, spuse asistenta, cu un ton matern. Eşti prea tânăr ca să-ţi sfârşeşti zilele aici.

— Şi poate prea bătrân ca să mai am scăpare, Annie. În tot cazul, îţi mulţumesc.

Deodată, Panov şi asistenta şefă îşi dădură seama că la difuzor era chemat numele lui. Tânăra care răspunsese la telefon vorbea în microfon.

— Dr. Panov, vă rog. Un telefon pentru…

— *Eu* sunt dr. Panov, îi spuse psihiatrul tinerei în *sotto voce*. Dar noi nu vrem să se afle. Annie Donovan este de fapt mama mea din Polonia. Cine e?

Tânăra rămase cu ochii pe ecusonul de pe halatul alb al doctorului Panov.

— Un anume domn Alexander Conklin, răspunse ea, clipind.

— O?

Panov era uimit. Alex Conklin îi fusese pacient timp de cinci ani, cu intermitenţe, până ce ajunseseră amândoi la concluzia că mai mult de atât el nu se va putea acomoda cu starea lui actuală. Iar acest „atât” nu era foarte mult. În tot cazul, trebuia să fie vorba de ceva serios pentru ca Alex să-l sune la Bethesda şi nu la cabinet.

— Unde pot să vorbesc, Annie?

— În camera Unu, spuse asistenta, arătându-i o uşă. E liberă. O să-i spun să-ţi dea legătura acolo.

Panov ridică receptorul cu un sentiment de nelinişte.

— Îmi trebuie nişte răspunsuri foarte rapide, Mo, spuse Conklin, cu glas în care se simţea încordarea.

— Alex, nu-s foarte bun la răspunsuri rapide. De ce nu vii să mă vezi în după masa asta?

— Nu-i vorba de mine, de altcineva. Poate.

— Lasă joaca. Credeam că am depăşit stadiul ăsta.

— Nu-i o joacă. E o maximă urgenţă şi am nevoie de ajutor.

— Maximă urgenţă? Apelează la cineva din personalul vostru. Eu nu am acces la astfel de cazuri şi nici n-am cerut vreodată să am.

— Nu pot. Atât este de secret totul.

— Atunci cere-i sfatul lui Dumnezeu.

— Mo, *te rog!* Nu trebuie decât să-mi confirmi nişte posibilităţi, restul concluziilor le trag singur. Nu am nici cinci secunde de pierdut. E posibil ca un individ să alerge în clipa asta liber, vânând nişte fantome, pe oricine crede el că este o fantomă. El a ucis deja nişte persoane foarte importante, în carne şi oase, dar nu-s sigur că o ştie. Ajută-mă, ajută-l pe *el!*

— Dacă pot. Dă-i drumul.

— Un om este pus într-o situaţie de stres maxim, o situaţie explozivă, pentru o perioadă îndelungată, tot timpul în clandestinitate. Acoperirea este menită să-l facă o momeală extrem de vizibilă, un personaj cât mai negativ, aplicându-se o presiune constantă pentru a menţine vizibilitatea. Scopul este de a face să iasă la lumină o ţintă în multe privinţe similară momelii, convingând ţinta că momeala reprezintă o ameninţare. M-ai urmărit până aici?

— Până aici da, spuse Panov. Spui că asupra momelii s-a exercitat o presiune constantă pentru a-şi menţine vizibilitatea, pentru a părea un personaj cât mai negativ. Care i-a fost mediul?

— De o brutalitate maximă.

— Pentru cât timp?

— Trei ani.

— Dumnezeule! spuse psihiatrul. Fără întrerupere?

— Fără nici una. Douăzeci şi patru de ore pe zi, trei sute şaizeci şi cinci de zile pe an. Trei ani. Fără să fie el însuşi.

— Tâmpiţilor, voi chiar n-o să învăţaţi niciodată? Până şi prizonierii din cele mai cumplite lagăre puteau să fie ei înşişi, să discute cu alţii, cu alţii care erau ei înşişi... Panov se opri gândindu-se la propriile-i cuvinte şi la ce voise să spună Conklin. Aici ai vrut să ajungi, nu-i aşa?

— Nu sunt sigur, spuse ofiţerul de informaţii. Totul e neclar, derutant, chiar contradictoriu. Iată ce voiam să te întreb. În aceste împrejurări, un astfel de om este posibil să înceapă să creadă că el este momeala, să-şi însuşească trăsăturile, caracterul personajului până la a crede că este el?

— Răspunsul este atât de evident încât mă şi mir că mă mai întrebi. Bineînţeles că ar putea s-o facă. Este imposibil să joci un astfel de rol dacă această credinţă nu devine o parte din realitatea de zi cu zi. Actorul care nu iese niciodată din scenă, într-o piesă care nu se termină niciodată. Doctorul se opri iarăşi, apoi continuă prudent. Dar de fapt nu asta e întrebarea ta, aşa e?

— Nu, răspunse Conklin. Merg un pas mai departe. Dincolo de momeală. Trebuie; este singurul lucru logic.

— Stai puţin, îl întrerupse Panov, cu glas categoric. Opreşte-te aici, pentru că n-am de gând să confirm nici un fel de diagnostic pus pe nevăzute. Nu pentru ceea ce urmăreşti. Nu vreau să îţi ofer astfel un drept de care eu să fiu răspunzător – cu sau fără onorariu de consultaţie.

— De unde ştii ce urmăresc eu?

— Pentru că ăsta e domeniul meu, specialitatea mea şi tu eşti foarte subtil. Vrei să descrii un caz clasic de schizofrenie paranoidă cu multiple personalităţi. Nu te gândeşti doar că omul tău şi-ar fi însuşit rolul *momelii*, ci că momeala însăşi şi-ar fi transferat identitatea *sa* asupra celui pe care-l vânează. *Ţinta.* La asta vrei tu să ajungi, Alex. Vrei să-mi spui că omul tău este, de fapt, trei oameni: el însuşi, momeala şi o ţintă. Nu ţine. Eu nu confirm un diagnostic atât de grav fără o examinare aprofundată. Ar însemna să-ţi acord nişte drepturi pe care nu se poate să le ai: trei motive pentru a lichida pe cineva. Nu ţine!

— Nu-ţi cer să confirmi nimic! Vreau doar să ştiu dacă este *posibil!* Pentru numele lui Dumnezeu, Mo, un individ ultraexperimentat se află în libertate, cu un pistol în mână, ucigând oameni pe care susţine că nu i-a cunoscut, dar cu care a lucrat trei ani. Neagă că ar fi fost într-un anumit loc la o anumită dată, când amprentele lui dovedesc că a fost acolo. Spune că îi vin în minte imagini – chipuri pe care nu le poate localiza, nume pe care le-a auzit dar nu ştie de unde. Susţine că el nu a fost niciodată momeala; nu a fost niciodată el! Dar a fost! *Este!* Este acest lucru posibil? E tot ce vreau să ştiu. E posibil ca stres-ul, timpul şi tensiunea de zi cu zi să-l frângă în aşa hal? Să-l sfarme în trei?

O clipă Panov îşi ţinu respiraţia.

— Este posibil, spuse el încet. Dacă faptele tale sunt corecte, e posibil. Dar asta e tot ce-ţi voi spune, pentru că există mult prea multe alte posibilităţi.

— Mulţumesc. Conklin făcu o pauză. O ultimă întrebare. Să zicem că ar exista o dată – o lună şi o zi – care ar fi semnificativă pentru personajul întruchipat, personajul momelii.

— Trebuie să fii mai concret.

— Bun. E vorba de data când individul a cărui identitate a fost folosită pentru momeală a fost ucis.

— Deci o dată pe care omul nostru o cunoaşte. Corect?

— Da, o cunoştea. Să zicem că s-a aflat acolo. Şi-ar aminti-o?

— Nu în rolul de momeală.

— Dar în unul din celelalte două?

— Presupunând că ţinta o cunoştea şi ea, sau că i-a comunicat-o prin transferul de personalitate, da.

— Există de asemenea un loc unde a fost concepută iniţial strategia. Dacă omul nostru s-ar afla în vecinătatea acelui loc şi data morţii ar fi foarte apropiată, ar fi atras către acel loc? Şi-ar aminti de el?

— Da, dacă ar fi asociat cu locul morţii. Pentru că acolo s-a născut momeala; e posibil. Ar depinde de cine e el în clipa respectivă.

— Dacă ar fi ţinta?

— Şi ar cunoaşte locul?

— Da, fiindcă o altă parte din el trebuia să o cunoască.

— Atunci ar fi atras către acel loc. Ar fi un îndemn al subconştientului.

— Pentru a ucide momeala. Ar ucide tot ce are în faţa ochilor, însă obiectivul principal ar fi momeala. El însuşi.

Alexander Conklin puse jos receptorul. Îşi simţea piciorul inexistent pulsând. La Paris greşise… în acel cimitir din afara Parisului. Voise să ucidă un om din motive greşite, cele reale depăşindu-i înţelegerea. Avea de a face cu un nebun. Cu un om a cărui boală era de înţeles dacă te gândeai la suferinţe, la pierderi, la nesfârşitele valuri de violenţă… toate zadarnice. Nimeni nu ştia cu adevărat nimic. Un Carlos era prins în capcană, ucis astăzi şi altul îi va lua locul. De ce am făcut-o, David?

David. În sfârşit îţi rostesc numele. Cândva am fost prieteni. David… Delta. Ţi-am cunoscut soţia şi copiii. Am băut şi am luat de câteva ori cina împreună undeva departe, în Asia. Erai cel mai bun ofiţer din serviciul diplomatic din tot Orientul şi toată lumea o ştia. Urma să fii cheia noii politici, care trebuia să fie pusă curând în aplicare. Atunci s-a întâmplat. Moarte din cer, pe malul Mekongului. Te-ai schimbat, David. Cu toţii am pierdut ceva, dar numai unul din noi a devenit Delta. În Meduza. Nu te cunoşteam foarte bine – câteva pahare băute împreună şi câteva cine luate împreună nu ne fac prieteni apropiaţi – dar puţini dintre noi au devenit bestii. Tu ai devenit, Delta.

Şi acum trebuie să mori. Nimeni nu-şi mai poate permite să te lase în viaţă. Nici unul dintre noi.

— Lasă-ne, te rog, singuri, îi spuse Villiers aghiotantului său, aşezându-se în faţa Mariei St. Jacques la măsuţa din cafeneaua din Montmartre.

Aghiotantul dădu din cap şi se îndreptă spre o masă aflată la zece paşi mai încolo. Bătrânul soldat, istovit, se uită la Marie.

— De ce ai insistat să vin aici? El voia ca tu să pleci din Paris. I-am dat cuvântul meu.

— Plecată din Paris, ieşită din cursă, spuse Marie, înduioşată de chipul palid al bătrânului. Îmi pare rău. Nu vreau să fiu încă o povară pentru dumneavoastră. Am auzit la radio cele întâmplate.

— Înfiorător, spuse Villiers, luând brandy-ul pe care i-l comandase aghiotantul lui. Trei ceasuri cu poliţia, trăind o minciună groaznică, condamnând un om pentru o crimă care era numai a mea.

— Descrierea a fost corectă, extrem de corectă. Nimeni nu ar putea să nu-l recunoască.

— El însuşi mi-a dat-o. S-a aşezat în faţa oglinzii soţiei mele şi mi-a zis ce să spun, privindu-şi propriul chip într-un mod foarte ciudat. Mi-a spus că e singura cale. Că pe Carlos nu-l vom convinge decât dacă eu mă duc la poliţie. A avut, cu siguranţă, dreptate.

— A avut dreptate, fu de acord Marie, dar el nu e în Paris, nici la Bruxelles şi nici la Amsterdam.

— Poftim?

— Vreau să îmi spuneţi unde s-a dus.

— Ţi-a spus-o el însuşi.

— M-a minţit.

— Cum poţi să fii sigură de asta?

— Pentru că ştiu când îmi spune adevărul. Vedeţi dumneavoastră, noi amândoi ne străduim să-l auzim.

— Voi amândoi…? Îmi pare rău, dar nu înţeleg.

— Nici nu credeam că veţi înţelege; eram sigură că nu v-a spus. Atunci când m-a minţit la telefon, vorbind atât de şovăielnic, ştiind că eu ştiu că îmi spune minciuni, n-am putut pricepe, nu m-am lămurit până nu am auzit ştirile la radio. Cele spuse de dumneavoastră şi încă un raport. Descrierea aceea, atât de completă… până şi cicatricea de pe tâmpla lui. Atunci mi-am dat seama. El nu avea de gând să rămână la Paris, nici măcar la câteva sute de kilometri de Paris. Voia să plece departe – unde acea descriere nu va însemna mai nimic – să-l atragă undeva pe

Carlos, să-l predea celor cu care Jason avea o înţelegere. Am dreptate?

Villiers puse jos paharul.

— Mi-am dat cuvântul. Vei fi dusă într-un loc sigur, la ţară. Nu înţeleg nimic din ce îmi spui.

— Atunci voi încerca să fiu limpede, spuse Marie. La radio a mai fost un raport, unul pe care desigur nu l-aţi auzit, fiind probabil la poliţie. Într-un cimitir de lângă Rambouillet au fost găsiţi azi dimineaţă doi indivizi împuşcaţi. Unul era un ucigaş cunoscut, din Saint-Gervais. Celălalt a fost identificat ca fiind un fost ofiţer de informaţii american, care trăia la Paris, un tip foarte dubios, care a ucis un ziarist în Vietnam şi i s-a dat să aleagă între a se retrage din armată sau a fi condus în faţa curţii marţiale.

— Vrei să spui că incidentele au o legătură?

— Jason a primit de la Ambasada americană instrucţiuni să se ducă noaptea trecută în acel cimitir, să se întâlnească cu un om care venea de la Washington.

— *Washington?*

— Da. El avea o înţelegere cu un grup mic de oameni din serviciile secrete americane. Noaptea trecută ei au încercat să-l omoare; ei cred că este necesar să-l ucidă.

— Dumnezeule, din ce cauză?

— Pentru că nu pot avea încredere în el. Nu ştiu ce a făcut şi unde a fost pentru o lungă perioadă de timp, iar el nu le poate spune. Marie făcu o pauză, închizând pentru o clipă ochii. El nu ştie cine este. Nu ştie cine sunt *ei*; iar noaptea trecută omul de la Washington a angajat alţi oameni pentru a-l ucide. Acel om n-a vrut să-l asculte. Ei cred că el i-a trădat, că a furat de la ei milioane, ca a ucis nişte oameni de care n-a auzit niciodată. Nu-i adevărat. Însă el nici nu posedă nişte răspunsuri clare. El nu are decât frânturi de memorie, fiecare frântură condamnându-l. Este un amnezic aproape total.

Chipul ridat al lui Villiers rămăsese încremenit de uimire. În privire i se citea suferinţa unei amintiri.

— „Din motive neîntemeiate...” El mi-a spus asta. „Ei au oameni peste tot şi au ordin să mă execute fără somaţie. Sunt vânat de oameni pe care nu-i cunosc şi nu pot să-i văd. Din motive neîntemeiate.”

Marie întinse mâna peste măsuţa îngustă şi o puse pe braţul bătrânului.

— Au într-adevăr oameni peste tot, care au ordin să-l ucidă fără somaţie. Oriunde se va duce, ei îl vor aştepta.

— Dar de unde vor şti unde s-a dus?

— Le va spune chiar el. Face parte din strategia lui. Iar când o va face, îl vor ucide. El intră în propria-i capcană.

Câteva minute Villiers rămase tăcut, copleşit de un sentiment de vinovăţie. În cele din urmă murmură:

— Doamne-Dumnezeule, ce am făcut?

— Ceea ce aţi crezut că e bine. Nu vă puteţi învinui pe dumneavoastră. De fapt, nici pe el.

— Mi-a spus că va aşterne pe hârtie tot ce i s-a întâmplat, tot ce îşi aminteşte... Cât de dureros trebuie să fi fost pentru el să spună asta! Nu putem să o aşteptăm. Trebuie să ştiu tot ce-mi puteţi spune. Acum.

— Dar ce puteţi face dumneavoastră?

— Să mă duc la ambasada americană. La ambasador. Acum. *Totul.*

Marie St. Jacques îşi retrase încet mâna şi se lăsă pe speteaza banchetei. Privirea îi era undeva departe, înceţoşată de lacrimi.

— Mi-a spus că pentru el viaţa a început pe o mică insulă din Mediterana, numită Port Noir...

Secretarul de stat intră furios în biroul directorului de la Operaţiuni Consulare, acea secţie a Departamentului care se ocupa de operaţiunile clandestine. La vederea importantului personaj, directorul se ridică în picioare, cu o expresie de uimire amestecată cu şoc.

— Domnule secretar?... Nu am primit nici un mesaj de la cabinetul dumneavoastră. Aş fi venit imediat sus.

Secretarul de stat trânti pe birou un blocnotes galben. Pe prima pagină se afla o coloană de şase nume scrise cu litere mari.

BOURNE
DELTA
MEDUZA
CAIN
CARLOS
TREADSTONE

— Ce *este* asta? Ce naiba e asta? întrebă secretarul de stat.

— Nu ştiu, sir. Nişte nume, desigur. Un cod pentru alfabet – litera D – şi o referire la Meduza; o operaţiune care continuă să fie secretă, dar am auzit de ea. Şi presupun că acel „Carlos” se referă la asasin. Păcat că nu ştim mai multe despre el. Dar n-am auzit niciodată de „Bourne”, de „Cain” ori de „Treadstone”.

— Atunci vino sus în biroul meu să asculţi înregistrarea unei conversaţii telefonice pe care am avut-o cu Parisul şi vei afla totul despre ei! explodă secretarul de stat. Pe banda asta e vorba de nişte întâmplări extraordinare, printre care şi nişte omoruri întâmplate la Ottawa şi la Paris, precum şi nişte contacte foarte ciudate pe care secretarul nostru unu de la Paris le-a avut cu un funcţionar CIA. Mai e vorba şi de minţirea autorităţilor unor guverne străine, a propriilor *noastre* servicii de informaţii, a unor ziare europene – fără ştiinţa sau consimţământul Departamentului de Stat! O înşelăciune de proporţii inimaginabile! O aducem aici sub acoperire diplomatică, strict secretă, pe o canadiancă – o economistă care lucrează pentru guvernul de la Ottawa şi este căutată pentru crime la Zurich. Suntem *forţaţi* să acordăm azil unei fugare, să ocolim legile – pentru că dacă ceea ce spune femeia aia e adevărat, am încurcat-o! Vreau să ştiu ce s-a petrecut. Anulează tot ce ai pe agenda de lucru – totul! Îţi vei petrece tot restul zilei şi toată noaptea dacă va fi nevoie, dezgropând povestea asta blestemată. Există un individ care umblă pe străzi fără a şti cine este, dar care are în capul lui mai multe informaţii secrete decât zece computere ale serviciilor de informaţii!

Trecuse de miezul nopţii când directorul Operaţiunilor Consulare, epuizat, făcu în sfârşit legătura; fusese cât pe ce să-i scape. Secretarul unu de la ambasada din Paris, ameninţat cu darea afară imediată, îi dăduse numele lui Alexander Conklin. Dar Conklin era de negăsit. Se întorsese dimineaţa cu un avion militar, dar plecase de la Langley la ora unu şi douăzeci şi două de minute, după-amiaza, nelăsând nici un număr unde să poată fi găsit. Iar din câte aflase directorul despre Conklin, o astfel de omisiune era ieşită din comun. Omul CIA era ceea ce se numeşte în mod obişnuit în branşă un ucigaş de rechini; el dirija pe tot cuprinsul globului strategii separate, în locurile unde se bănuia că ar putea fi vorba de trecere la inamic sau de trădare. În orice clipă era posibil ca cineva să aibă nevoie de o aprobare de la el. Nu era logic ca el să întrerupă orice legătură timp de douăsprezece ore. Tot neobişnuit era şi faptul că toate

convorbirile lui telefonice din ultimele două zile fuseseră şterse, deşi CIA avea acum nişte reguli foarte stricte în această privinţă. Directorul reuşise totuşi să afle un lucru: Conklin avusese tangenţe cu Meduza.

Folosindu-se de ameninţarea unor represalii din partea Departamentului de Stat, directorul ceruse să i se arate evidenţa convorbirilor lui Conklin în ultimele cinci săptămâni. Fără nici o tragere de inimă, cei de la CIA i-o dăduseră şi îşi petrecuse două ore şezând în faţa unui ecran, cerându-le operatorilor de la Langley să tot repete banda.

Încercase pe computer optzeci şi şase de variante, menţionând cuvântul Treadstone, dar fără nici un rezultat. Pe urmă directorul o luă de la capăt, examinând posibilităţile. Exista un personaj de la armată, la care nu se gândise din cauza bine cunoscutei antipatii faţă de CIA. Şi totuşi, cu o săptămână în urmă, Conklin îi telefonase de două ori în răstimp de douăsprezece minute. Directorul le telefonă surselor sale de la Pentagon şi află ceea ce căuta: Meduza.

Generalul de brigadă Irwin Arthur Crawford, în momentul de faţă şef peste bazele de date ale serviciului de informaţii al armatei, fost comandant la Saigon, ataşat unor operaţiuni clandestine încă secrete – Meduza.

Directorul ridică receptorul telefonului din sala de conferinţe, care nu trecea prin centrală. Formă numărul de acasă al generalului, la Fairfax şi la al patrulea apel Crawford răspunse. Funcţionarul de la Departamentul de Stat se prezentă şi-l rugă pe general să îl sune pentru a trece prin serviciul de verificări.

— Dar de ce aş face-o?

— Este vorba de o chestiune legată de Treadstone.

— Te sun imediat.

Sună într-adevăr în optsprezece secunde, iar în următoarele două minute, directorul îi prezentă pe scurt informaţiile pe care le deţinea Departamentul.

— Nu-i nimic ce noi să nu ştim, spuse generalul. De la bun început a existat pentru această chestiune un comitet de control, Biroului Oval prezentându-i-se un rezumat preliminar la o săptămână după inaugurare. Obiectivul nostru justifică procedura, puteţi fi siguri de asta.

— Sunt dispus să mă las convins, răspunse directorul de la Departamentul de Stat. Treaba asta este legată de cele întâmplate la New York acum o săptămână? Elliot Stevens – acel

maior Webb şi David Abbott? Când circumstanţele au fost, să zicem, considerabil modificate?

— Ştiaţi că au fost modificate?

— Sunt directorul Operaţiunilor Consulare, generale.

— Da, ştiaţi… Stevens nu era căsătorit; ceilalţi au înţeles. Era preferabilă versiunea cu jaf şi omucidere. Răspunsul este afirmativ.

— Aha… Omul vostru, Bourne, a sosit ieri la New York.

— Ştiu. Ştim – adică eu şi cu Conklin. Noi suntem moştenitorii.

— Aţi păstrat legătura cu Conklin?

— Am vorbit cu el după-masă, pe la ora unu. Convorbire neînregistrată. El a insistat pentru acest lucru.

— A plecat de la Langley fără să lase nici un număr unde poate fi găsit.

— Ştiu şi asta. Nu încercaţi. Cu tot respectul, spuneţi-i secretarului să nu se amestece. Nu vă amestecaţi.

— Suntem amestecaţi, generale. O aducem pe canadiancă aici, sub acoperire diplomatică.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Suntem obligaţi; ea ne-a forţat mâna.

— Atunci ţineţi-o izolată. Trebuie! Noi vom decide în privinţa asta.

— Cred că e cazul să-mi explicaţi din ce cauză.

— Avem de a face cu un om dezaxat. Un schizofrenic multiplu. Este un pluton de execuţie ambulant; într-o clipă ar fi în stare să omoare zece oameni, într-un moment de izbucnire, de explozie în propriu-i cap, fără să ştie de ce a făcut-o.

— De unde ştiţi?

— Pentru că a ucis deja. Masacrul de la New York a fost opera lui. I-a ucis pe Stevens, pe Călugăr, pe Webb – mai ales pe Webb – şi încă doi de care nu aţi auzit niciodată. El *nu era* responsabil, dar asta nu schimbă nimic. Lăsaţi-ni-l nouă. Lui Conklin.

— Bourne?

— Da. Avem dovada. Amprente. Confirmate de FBI. El a fost.

— Omul vostru ar lăsa amprente?

— A lăsat.

— Nu putea să lase, spuse directorul categoric.

— Poftim?

— Spuneţi-mi de unde aţi ajuns la concluzia că este dezaxat? La schizofrenia asta multiplă sau cum naiba îi spuneţi.

— Conklin a vorbit cu un psihiatru – unul din cei mai buni – o

autoritate în materie de depresiuni pe fond de stres. Alex i-a descris cazul. Doctorul a confirmat suspiciunile noastre, suspiciunile lui Conklin.

— Le-a *confirmat?* întrebă directorul uluit.

— Da.

— Pe baza spuselor lui Conklin? A ceea ce *credea* el că ştie?

— Nu există altă explicaţie. Lăsaţi-ni-l nouă. Este problema noastră.

— Sunteţi un tâmpit, generale. Trebuia să vă fi ocupat numai de bazele alea de date sau de vreo artilerie mai primitivă.

— Sunt indignat!

— Indignaţi-vă cât vreţi. Dacă aţi făcut ceea ce cred eu că aţi făcut, s-ar putea să nu vă mai rămână decât indignarea.

— Explicaţi-vă, spuse Crawford pe un ton aspru.

— Nu aveţi de a face cu un nebun, nu-i vorba de dezaxare, de schizofrenie multiplă sau cum i-o fi zicând, despre care nu cred că ştiţi mai mult decât ştiu eu. Aveţi de-a face cu un amnezic, un om care de luni de zile încearcă să afle cine este şi de unde vine. Şi din înregistrarea unei convorbiri telefonice pe care o avem aici, reiese că a încercat să vă spună – să-i spună lui Conklin, dar Conklin n-a vrut să-l asculte. Nici unul din voi n-a vrut să *asculte... Aţi* trimis un om să lucreze în clandestinitate de trei ani – trei ani – *p*entru a-l atrage pe Carlos, iar când strategia n-a mers aţi presupus tot ce era mai rău.

— Amnezie?... Nu, greşiţi! Am vorbit cu Conklin, l-a ascultat. Dumneavoastră nu înţelegeţi; noi l-am cunoscut amândoi pe...

— Nu vreau să-i aud numele! interveni directorul de la Operaţiuni Consulare.

Generalul făcu o pauză.

— Noi l-am cunoscut amândoi pe... Bourne... cu ani în urmă. Cred că ştiţi de unde. A fost cel mai ciudat om pe care l-am cunoscut vreodată. Îşi asuma riscuri pe care nici un om cu mintea întreagă nu şi le-ar fi asumat. Şi totuşi n-a cerut niciodată nimic. Era prea plin de ură.

— Şi asta îl face, după zece ani, candidat pentru un azil psihiatric?

— Şapte ani, îl corectă Crawford. Am încercat să împiedic alegerea lui în Treadstone, dar Călugărul a spus că era cel mai bun. În privinţa asta nu puteam să-l contrazic, nu în ce priveşte experienţa. Dar mi-am expus obiecţiile. El este, psihologic, un caz limită; noi ştiam din ce cauză. Şi s-a dovedit că am avut

dreptate.

— Ba n-aţi avut deloc dreptate, generale. Călugărul a fost cel care a avut dreptate. Omul vostru *este* cel mai bun, cu sau fără memorie. El îl aduce pe Carlos, vi-l predă chiar pe pragul uşii. Asta dacă nu cumva îl ucideţi voi mai-nainte pe Bourne. Nu puteţi să luaţi legătura cu Conklin, nu-i aşa?

— Nu.

— S-a dat la fund, aşa e? Şi-a făcut propriile aranjamente, plăţi canalizate prin terţi, care nu se cunosc între ei, surse imposibil de detectat, orice legătură cu CIA şi Treadstone inexistentă. Iar acum există fotografii în mâinile unor indivizi pe care Conklin nu-i cunoaşte nici el. Ziceaţi de pluton de execuţie. Al vostru este pe poziţii, dar nu ştiţi unde se află. Cinci puşti gata să tragă când îl zăresc pe condamnat. E corect scenariul meu?

— Cred că nu aşteptaţi un răspuns.

— Nu. Eu sunt de la Operaţiunile Consulare şi cunosc sistemul. Dar aţi avut dreptate într-o privinţă. *Este* problema dumneavoastră. Noi nu vrem să fim amestecaţi. Asta va fi recomandarea mea către secretarul de stat. Departamentul de Stat nu-şi poate permite să ştie cine sunteţi. Consideraţi această convorbire neînregistrată.

— Am înţeles.

— Îmi pare rău, spuse directorul, sincer. Nu totul reuşeşte întotdeauna.

— Da. Am învăţat asta în Meduza. Ce veţi face cu fata?

— Încă nu ştim nici măcar ce vom face cu voi.

— Asta-i simplu. N-aţi văzut, n-aţi auzit. Nu putem s-o scoatem pe fată din afacerea cu Zurich-ul.

— Îi vom spune. S-ar putea să fie util. Va trebui să ne cerem scuze peste tot; cu ea vom încerca să ajungem la un acord.

— Sunteţi *sigur?* îl întrerupse Crawford.

— În privinţa acordului?

— Nu. A amneziei. Sunteţi convins?

— Am ascultat banda aia de cel puţin douăzeci de ori, i-am auzit vocea. În viaţa mea n-am fost mai sigur de ceva. Apropo, ea a ajuns aici cu câteva ore în urmă. Se află la Pierre Hotel, sub pază. O vom aduce la Washington dimineaţa, după ce ne hotărâm ce să facem.

— Stai puţin! Generalul ridică glasul. Nu mâine! Ea e aici...? Îmi poţi obţine permisiunea să o văd?

— Nu vă săpaţi şi mai adânc groapa, generale. Cu cât ea ştie

mai puţine nume, cu atât mai bine. Se afla cu Bourne când el a sunat la ambasadă; ştie de secretarul unu, probabil că şi de Conklin. Nu vă mai amestecaţi şi dumneavoastră.

— Tocmai mi-aţi spus să mă descurc.

— Dar nu aşa. Sunteţi un om de treabă; şi eu la fel. Noi suntem profesionişti.

— Nu înţelegeţi! Avem fotografii, da, dar s-ar putea să fie inutile. Sunt vechi de trei ani şi Bourne s-a schimbat, s-a schimbat radical. Din cauza asta e Conklin la faţa locului – unde, nu ştiu, dar e acolo. El este singurul care l-a văzut, însă era noapte, ploua. S-ar putea ca ea să fie singura noastră şansă. Ea a fost cu el – a trăit cu el săptămâni în şir. Îl *cunoaşte.* E posibil ca ea să-l recunoască înaintea oricui altcuiva.

— Nu înţeleg.

— Să vă explic. Printre foarte numeroasele talente ale lui Bourne e şi acela de a-şi schimba înfăţişarea, de a se pierde într-o mulţime sau un pâlc de copaci – de a fi acolo unde nu-l poţi vedea. Dacă ce spuneţi e adevărat, el poate nu-şi mai aminteşte, dar noi în Meduza îi spunem Cameleonul.

— Ăsta e Cain al dumneavoastră, generale.

— A fost Delta al nostru. Nimeni nu era ca el. Şi din cauza asta fata ne poate ajuta. Acum. Obţineţi-mi permisiunea! Lăsaţi-mă s-o văd, să-i vorbesc.

— Făcând asta, spunem că vă cunoaştem. Nu cred că putem.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ziceai că suntem oameni de treabă! Oare chiar suntem? Putem să-i salvăm viaţa! Poate. Dacă ea e cu mine şi îl găsim, putem să-l scoatem de acolo!

— *Acolo?* Vreţi să spuneţi că ştiţi exact unde va fi?

— Da.

— Cum aşa?

— Pentru că nu se va duce în nici un caz în altă parte.

— Şi timpul? întrebă directorul Operaţiunilor Consulare, neîncrezător. Ştiţi *când* va fi acolo?

— Da. Astăzi. Este data propriei sale execuţii.

CAPITOLUL 35

Din tranzistor urla muzică rock, cu vibraţii metalice, iar şoferul pletos al taxiului bătea ritmul pe volan şi scutura din cap. Taxiul mergea spre est pe Seventy-first Street, prins în şirul de maşini care începea la ieşirea de pe East River Drive. Claxoanele urlau, motoarele uruiau pe loc, maşinile înaintând câţiva paşi, numai pentru a se opri iarăşi. Era opt patruzeci dimineaţa, oră de vârf în traficul newyorkez.

Bourne se strânse în colţul banchetei din spate, privind strada mărginită de copaci prin ochelarii de soare cu lentile groase şi pe sub borul pălăriei trase pe ochi. Mai fusese aici; era o amintire ce nu se putea şterge. Mersese pe jos pe această stradă, văzuse casele, vitrinele magazinelor şi zidurile acoperite de iederă – atât de insolite în peisajul citadin şi totuşi atât de potrivite cu această stradă. Cu câteva clipe în urmă ridicase privirea şi zărise grădinile de pe acoperiş şi gândul îl dusese la o altă grădină, aflată puţin mai încolo, în care se pătrundea prin nişte elegante uşi de sticlă aflate în fundul unei camere mari… şi complicate. Acea cameră se afla într-o casă înaltă şi îngustă, cu ziduri din piatră maronie, aspră şi o coloană de geamuri largi, făcute din carouri prinse între ele cu plumb, ce se înălţau pe patru etaje. Geamuri care reflectau lumina şi înăuntru şi în afară sub formă de delicate luciri albastre şi purpurii. Geamuri vechi, ornamentale… din sticlă antiglonţ. O casă cu nişte trepte mari la intrare. Nişte trepte neobişnuite, masive, pe fiecare dintre ele aflându-se nişte nervuri negre în relief, pentru ca cel care le cobora să nu alunece pe gheaţă sau pe zăpadă… iar greutatea oricui le urca declanşa în casă alarme electronice.

Jason cunoştea acea casă, ştia că se apropiau tot mai mult de ea. Acum îşi dădea seama de ce Parc Monceau îi evocase atât de multe imagini. Acea părticică din Paris care semăna extrem de mult cu această scurtă porţiune din Upper East Side.

Se gândi la Andre Villiers. Scrisese tot ce-şi amintea pe paginile unui blocnotes cumpărat în grabă la Aeroportul Charles de Gaulle. Din prima clipă, când deschisese ochii într-o încăpere umedă din Port Noir, apoi tot ce trăise la Marsilia, Zurich şi Paris – mai ales la Paris. Era practic o mărturisire, tot atât de acuzatoare prin ceea ce nu putea explica precum şi prin ceea ce

descria. Dar era adevărul, aşa cum îl cunoştea el. În mâinile lui Andre Villiers ea va fi bine folosită. Conştiinţa acestui lucru îi dădea libertatea de care avea nevoie acum. Pusese paginile într-un plic şi le expediase pe adresa din Parc Monceau la sosirea pe Aeroportul Kennedy. Pe când va ajunge plicul la Paris, soarta lui va fi decisă: va fi ori viu, ori mort. Ori îl va fi ucis pe Carlos, ori Carlos îl va fi ucis pe el. Singurul lucru de care era absolut sigur era că bărbatul ai cărui umeri largi se mişcau o dată cu talia subţire va veni după el; el aşa ar face.

Iat-o! Razele soarelui de dimineaţă luceau pe chenarul negru al uşii şi pe mânerul de alamă, pătrunzând prin geamurile largi ce se înălţau precum o coloană de un albastru purpuriu strălucitor. Ajunsese aici şi din motive pe care nu şi le putea explica ochii începuseră să-i lăcrimeze şi i se puse un nod în gât. Avea straniul sentiment că se întoarce într-un loc ce făcea parte din el însuşi, la fel de mult ca propriu-i trup, ori ca ceea ce-i mai rămăsese din raţiune. Nu era căminul lui, căci această casă elegantă nu-i trezea un sentiment de linişte, de alinare. Avea însă copleşitoarea senzaţie a *revenirii.* Se întorsese la început, acesta era începutul. Se întâmpla ceva cu el. Îi venea să sară din taxi şi să alerge peste drum, să urce în goană treptele şi să bată cu pumnii în uşă.

Daţi-mi drumul înăuntru! Sunt aici! Trebuie să mă lăsaţi să intru! Nu pricepeţi?

În faţa ochilor i se perindau imagini. În tâmple îi pulsa o durere explozivă. Se afla într-o încăpere întunecoasă – camera aceea – uitându-se la un ecran, la alte imagini, ce apăreau şi dispăreau în succesiune rapidă, orbitoare.

Cine e el? Repede. Prea târziu! Eşti un om mort. Unde e strada asta? Ce-nseamnă ea pentru tine? Pe cine ai întâlnit aici? Poftim? Bine. Fii cât mai scurt. Uite o listă: opt nume. Care sunt contacte? Repede! Uite altele. Metode de a analiza asasinatele. Care sunt ale tale?... Nu, nu, nu! Delta ar putea face asta, dar nu Cain! Tu nu eşti Delta, nu eşti tu! Tu eşti Cain. Eşti un om pe nume Bourne. Jason Bourne! Încearcă încă o dată. Concentrează-te! Uită orice altceva. Şterge trecutul. El nu există pentru tine. Tu nu eşti decât ceea ce eşti aici, ce ai devenit aici!

Dumnezeule! Marie i-o spusese.

Poate că tu nu ştii decât ceea ce ţi s-a spus... Iarăşi şi iarăşi... Până când n-a mai rămas nimic altceva... Lucruri care ţi-au fost spuse... dar nu le poţi retrăi... fiindcă nu fac parte din tine.

Sudoarea i se rostogolea pe faţă, înţepându-i ochii. Îşi înfipse degetele în încheietura mâinii celeilalte, încercând să se stăpânească, să alunge durerea, să alunge din minte sunetele, izbucnirile de lumină, îi scrisese lui Carlos că se întorcea să ia nişte documente ascunse care erau… „ultima lui protecţie”. În clipa aceea expresia i se păruse neconvingătoare, fusese cât pe ce să o şteargă. Şi totuşi instinctul îi spusese să o lase; ea făcea parte din trecutul lui. Acum înţelegea. Identitatea lui se afla în acea casă. *Identitatea.* Şi fie că venea sau nu Carlos după el, trebuia să o găsească. *Trebuia!*

Ironia era macabră. În acea casă nu se găsea nici o ultimă protecţie pentru el, ci doar o ultimă explicaţie. Iar fără Carlos ea nu avea nici un sens. Cei care-l vânau ştiau acest lucru şi nu le păsa. Îl voiau mort.

Bourne ridică ochii. Şoferul pletos îl privea prin oglinda retrovizoare.

— O migrenă, spuse Jason. Fă ocolul cvartalului. E prea devreme pentru întâlnirea pe care o am. O să-ţi spun unde să mă laşi.

— Sunt banii dumneavoastră, domnule.

Casa rămăsese acum în urmă. Bourne întoarse capul şi o privi prin geamul din spate. Începea să se liniştească; numai durerea persista, dar ştia că şi ea va trece. Trebuia însă să aibă grijă să nu i se mai întâmple ce i se întâmplase în ultimele câteva minute. Fusese cât pe ce să-şi piardă controlul. Va trebui să vadă iarăşi acea casă, să o studieze. Avea toată ziua la dispoziţie pentru a-şi pune la punct strategia, tactica pentru la noapte. Cameleonul din el va avea mult de lucru.

Şaisprezece minute mai târziu îşi dădu seama că nu mai are nici o importanţă ce voia el să studieze. Brusc, totul se schimbă. Circulaţia fu încetinită din cauza unui camion pentru mutări de mobilier parcat în faţa casei cu pricina; bărbaţi în salopete stăteau fumând şi bând cafea, amânând momentul când să se apuce de treabă. Uşa neagră masivă era deschisă şi din vestibul se zărea un individ într-o scurtă verde, cu emblema companiei de mutări mobilier deasupra buzunarului stâng, având în mână o listă. Treadstone era pe cale de a fi dezafectat! În câteva ore nu va mai fi nimic! Nu se putea! Trebuia să se oprească!

Jason se aplecă în faţă, cu banii în mână. Durerea îi dispăruse. Acum trebuia să se mişte! Trebuia să ia legătura cu Conklin la Washington. Nu mai târziu – nu când piesele de şah vor fi la locul

lor – ci chiar acum! Conklin trebuia să le spună să se oprească! Întreaga lui strategie se baza pe întuneric… întotdeauna pe întuneric. Asasinul trebuia atras acolo noaptea. Coborî din taxi.

— Hei, domnule! strigă după el şoferul, prin geamul deschis.

Jason se aplecă la portieră.

— Ce este?

— Voiam doar să vă mulţumesc. Cu asta…

Un *puf!* Peste umărul lui! Urmat de o tuse ce era începutul unui ţipăt. Bourne se holbă la şofer, la firicelul de sânge ce apăruse deasupra urechii stângi a acestuia. Omul era mort, ucis de un glonţ ce-i fusese destinat clientului lui, tras de undeva de la o fereastră.

Jason se lăsă la pământ, pe urmă sări spre stânga, spre trotuar. Urmară încă două bufnituri în succesiune rapidă, primul glonţ înfigându-se în taxi, al doilea ricoşând pe asfalt. Incredibil! Fusese descoperit înainte ca vânătoarea să înceapă! Carlos era acolo! Pe poziţie! El sau unul din oamenii lui se postase la înălţime, la o fereastră sau pe un acoperiş de unde putea observa întreaga stradă. Dar riscul de a ucide pe cine nu trebuia era o nebunie; avea să vină poliţia, să blocheze strada. Iar Carlos *nu* era nebun! Bourne nu pricepea nimic, însă nu avea timp pentru speculaţii. Trebuia să scape din capcană… din capcana inversă. *Trebuia să ajungă la un telefon.* Carlos era aici. La uşa lui Treadstone! El îl adusese înapoi. Îl adusese cu adevărat înapoi! Asta era dovada lui!

Se ridică în picioare şi începu să alerge, strecurându-se printre grupurile de pietoni. Ajunse la colţ şi coti la dreapta – cabina se afla la douăzeci de paşi, dar era şi o ţintă bună. Nu putea să o folosească.

Peste drum era un magazin alimentar, cu un mic afiş pe uşă: TELEFON. Coborî de pe trotuar şi începu iarăşi să alerge, de data asta printre maşini. Încă o ironie macabră era că una din acele maşini ar fi putut face treaba pe care Carlos şi-o rezervase pentru sine.

— Central Intelligence Agency, domnule, este o organizaţie care se ocupă în principal de culegerea de informaţii, spuse pe un ton condescendent bărbatul de la capătul firului. Genul de activităţi pe care le descrieţi dumneavoastră nu prea face parte din munca noastră şi sunt de fapt exagerat prezentate în filme şi în cărţile unor scriitori greşit informaţi.

— Ei drăcie, *ascultă!* spuse Jason, acoperind cu mâna

receptorul ca să nu fie auzit de lumea din jur. Spune-mi unde e Conklin. Este o urgenţă!

— Vi s-a spus deja de la biroul dânsului. Domnul Conklin a plecat ieri după-masă şi este aşteptat să se întoarcă la sfârşitul săptămânii. Dat fiind că ziceţi că-l cunoaşteţi, ştiţi că suferă de o infirmitate. Se duce deseori pentru fizioterapie....

— Termină! L-am văzut la Paris – lângă Paris – cu două nopţi în urmă. A venit de la Washington special ca să mă vadă.

— Cât despre asta, îl întrerupse omul de la Langley, când vi s-a dat legătura aici, noi verificaserăm deja. Domnul Conklin nu a ieşit din ţară de peste un an.

— Atunci plecarea a fost făcută în secret. A fost acolo! Ştiu că aşteptaţi cuvinte de cod, spuse Bourne cu disperare. Nu le am. Dar cineva care lucrează cu Conklin trebuie să cunoască aceste cuvinte: Meduza, Delta, Cain... Treadstone! Treb*uie!*

— Vi s-a spus că nimeni nu le cunoaşte.

— Mi-a spus cineva care nu le cunoaşte. Dar sunt şi unii care le ştiu. Crede-mă!

— Regret. Sincer...

— Nu închide! Mai era o cale, una pe care n-ar fi vrut s-o folosească, dar nu avea de ales. Acum cinci sau şase minute, am coborât dintr-un taxi pe Seventy-first Street. Am fost văzut şi cineva a încercat să mă lichideze.

— Să vă... lichideze?

— Da. Şoferul mi-a spus ceva şi m-am aplecat să-l aud. Mişcarea asta mi-a salvat viaţa, dar şoferul e mort, cu un glonţ în cap. Ăsta e adevărul şi ştiu că aveţi cum să verificaţi. Probabil că în clipa asta sunt acolo vreo cinci maşini de poliţie. Verificaţi. Ăsta e sfatul pe care pot să vi-l dau.

Omul de la Washington făcu o pauză scurtă.

— Dat fiind că l-aţi cerut pe domnul Conklin – sau, în tot cazul, aţi folosit numele lui – voi da curs. Unde vă pot găsi?

— Rămân la telefon. Apelul e plătit cu carte de credit internaţională, eliberată în Franţa, pe numele Chamford.

— Chamford? ziceaţi...

— *Vă rog.*

— Revin curând.

Aşteptarea era insuportabilă, cu atât mai mult cu cât un individ stătea în preajmă zdrăngănind fisele într-o mână, cu un corn în cealaltă şi cu barba neîngrijită plină de firimituri. Peste un minut, omul de la Langley reveni pe fir, de data asta supărat.

— Cred că această conversaţie trebuie să se încheie, domnule Bourne sau Chamford sau cum vă zice. Am luat legătura cu poliţia din New York şi pe Seventy-first Street nu s-a petrecut nici un fel de incident de genul celui pe care l-aţi descris. Şi aţi avut dreptate, noi avem modalităţi de verificare. Iar în privinţa unor apeluri ca acesta există legi, care prevăd şi pedepse. Bună ziua.

Se auzi un clic şi legătura se întrerupse. Bourne rămase cu privirea aţintită pe aparat. Nu-i venea să creadă. De luni de zile cei de la Washington îl căutau, voiseră să-l ucidă din cauza unei tăceri pe care nu o puteau înţelege. Iar acum, când el se prezenta – le oferea chiar obiectul misiunii lui de trei ani – era trimis la plimbare. Tot nu voiau să-l asculte! Totuşi, omul acela îl ascultase şi după ce revenise la telefon, negase un omor care se petrecuse doar cu câteva minute în urmă. Nu era cu putinţă... era o nebunie. Se petrecuse.

Jason puse receptorul la loc în furcă. Îi venea să o ia la goană. În loc de asta se îndreptă calm spre uşă, studiind lumea de pe trotuar. Ieşit în stradă, îşi scoase pardesiul şi şi-l puse pe braţ, îşi înlocui ochelarii de soare cu cei cu ramă de baga. Schimbările erau minore, dar deocamdată suficiente. Traversă repede intersecţia dintre Seventy-first Street.

La colţ, se alătură unui grup de pietoni care aşteptau să se schimbe culoarea semaforului. Cu bărbia în piept aruncă o privire spre stânga. Taxiul dispăruse. Fusese luat de acolo cu o precizie ce demonstrează măiestria asasinului.

Bourne schimbă brusc direcţia, luând-o spre sud. Trebuia să găsească un magazin, să-şi schimbe aspectul exterior. Cameleonul trebuia să intre în scenă.

Marie St. Jacques era furioasă. Se afla în apartamentul de la Pierre Hotel, faţă în faţă cu generalul de brigadă Irwin Arthur Crawford.

— Voi n-aţi vrut să-l ascultaţi, îi spuse ea pe un ton acuzator. Nici unul dintre voi. Aveţi idee ce i-aţi *făcut?*

— Avem, spuse ofiţerul, scuzele fiind evidente din această recunoaştere, nu din tonul folosit. Nu pot decât să vă repet ce v-am mai spus. Nu ştiam *ce* să ascultăm. Diferenţele dintre aparenţe şi realitate ne depăşeau înţelegerea, cum desigur o depăşeau pe a lui.

— El a încercat să împace aparenţele cu realitatea, cum spuneţi dumneavoastră, timp de şapte luni! Şi tot ce aţi fost în stare să faceţi voi a fost să trimiteţi nişte indivizi ca să-l ucidă! El

a încercat să vă *spună.* Ce fel de oameni *sunteţi?*

— Imperfecţi, domnişoară St. Jacques. Imperfecţi dar decenţi, cred eu. De asta mă aflu aici. Numărătoarea inversă a început şi vreau să-l salvez dacă pot, dacă putem.

— Dumnezeule, îmi faceţi silă! Marie se stăpâni, îşi scuturã capul şi continuă cu glas egal. Voi face tot ce îmi cereţi, ştiţi bine. Puteţi lua legătura cu acest Conklin?

— Sunt sigur că voi reuşi. Voi sta pe treptele acelei case până nu va mai avea de ales şi va trebui să ia legătura cu mine. Dar e posibil ca nu el să fie problema noastră.

— Carlos?

— Poate alţii.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vă explic pe drum. Principala noastră problemă în clipa asta – *singura* noastră preocupare – este să luăm legătura cu Delta.

— Jason?

— Da. Cel pe care-l numiţi Jason Bourne.

— Şi el a fost de-al vostru de la bun început, spuse Marie. Nu a fost vorba nici de şters vreo pată din trecut, nici de bani, nici de iertarea vreunor greşeli.

— Nu. Când va veni timpul, vă vom spune totul, dar acum nu e momentul. Am aranjat ca dumneavoastră să staţi într-o maşină fără semne distinctive, peste drum de casa cu pricina, puţin mai în diagonală. V-am pregătit un binoclu. Dumneavoastră îl cunoaşteţi acum mai bine decât oricine. Poate îl veţi zări. Dea Domnul să fie aşa.

Marie îşi luă repede pardesiul din dulap.

— Într-o seară mi-a spus că el este un cameleon…

— Ţinea minte? interveni Crawford.

— Ce să ţină minte?

— Nimic. Tot ce voiam să spun este că el avea talentul să apară şi să dispară fără a fi văzut.

— Staţi puţin. Marie se apropie de ofiţer, privindu-l drept în ochi. Spuneţi că noi trebuie să luăm legătura cu Jason, dar există o cale mai bună. Să-l facem pe el să vină la noi. La *mine.* Puneţi-mă pe treptele acelei case. El mă va vedea şi-mi va trimite vorbă.

— Oferind astfel celor de acolo, oricine ar fi ei, două ţinte?

— Nu-l cunoaşteţi pe omul vostru, generale. Am spus că-mi „va trimite vorbă”. Va trimite pe cineva, va plăti un bărbat sau o femeie de pe stradă să-mi aducă un mesaj. Eu îl cunosc. O va

face. Este calea cea mai sigură.

— Nu pot să accept aşa ceva.

— De ce? Aţi făcut destule lucruri prosteşti, orbeşte. Faceţi măcar un lucru inteligent!

— Nu pot. S-ar putea ca astfel să se rezolve nişte probleme pe care nici măcar nu le ştiţi, dar nu pot s-o fac.

— Daţi-mi un motiv.

— Dacă Delta are dreptate şi Carlos a venit după el şi se află pe stradă, riscul e prea mare. Carlos vă cunoaşte din poze şi v-ar ucide.

— Eu sunt dispusă să risc.

— Eu nu. Şi când spun asta, aş vrea să cred că vorbesc în numele guvernului meu.

— Sinceră să fiu, nu cred.

— Lăsaţi asta în seama altora. Acum putem să mergem?

— Serviciul Administrativ, spuse glasul indiferent al unei centraliste.

— Cu domnul J. Petrocelli, vă rog, spuse Alexander Conklin, încordat, ştergându-şi cu vârful degetelor transpiraţia de pe frunte, în timp ce stătea cu receptorul în mână, în faţa ferestrei. Repede, vă rog!

— Toată lumea se grăbeşte…

Se auzi un telefon sunând.

— Petrocelli. Secţia Recuperări.

— Ce naiba faceţi voi, ăştia? explodă omul CIA, intenţionând să-l timoreze pe interlocutorul său.

Pauza fu scurtă.

— În clipa asta, îl ascult pe un nebun care-mi pune o întrebare prostească.

— Ei bine, ascultă mai departe. Numele meu e Conklin, Central Intelligence Agency, prioritate maximă. Ştii ce înseamnă asta?

— Eu de zece ani nu reuşesc să înţeleg vreo vorbă spusă de voi.

— Asta ar fi bine s-o înţelegi. Mi-a luat aproape o oră ca să dau de dispecerul unei companii de mutări de mobilier de aici, din New York. El mi-a spus că are o comandă semnată de tine pentru a ridica toată mobila dintr-o casă de pe Seventy-first Street – numărul 139, ca să fiu exact.

— Da, mi-amintesc. Ce-i cu asta?

— Cine ţi-a dat ordin? Ăsta e teritoriul *nostru*. Ne-am luat aparatura săptămâna trecută, dar n-am cerut, repet, *n-am cerut,*

să se facă nimic altceva.

— Staţi puţin, zise birocratul. Am văzut comanda. Vreau să zic că am citit-o înainte de a o semna. Ordinul venea direct de la Langley, cu prioritate.

— *Cine* de la Langley?

— O clipă şi vă spun. Am o copie la dosar.

Se auzi foşnetul hârtiilor. Petrocelli reveni pe fir.

— Uite-o. Conklin, discută cu oamenii voştri de la Controlul Administrativ.

— Nu şi-au dat seama ce fac. Anulează comanda. Sună la compania de mutări de mobilier şi spune-le să plece de acolo! Acum!

— Fă să-mi parvină întâi o cerere cu prioritate şi poate reuşesc – poate – să-i dau curs până mâine. Şi atunci o să punem totul la loc.

— Să puneţi totul *la loc?*

— Exact. Voi ne spuneţi să scoatem tot, noi scoatem tot. Dacă ne spuneţi să punem la loc, punem la loc. Avem şi noi metodele şi regulile noastre pe care trebuie să le respectăm, ca şi voi.

— Toată aparatura aia – tot de acolo – era de împrumut! Nu era – *nu este* – o operaţiune a CIA!

— Atunci de ce mă suni tu pe mine? Ce te priveşte?

— N-am timp să-ţi explic. Numai scoate-i pe oamenii ăia de acolo. Sună la New York şi fă-i să plece! E un ordin prioritar.

— Ascultă Conklin, ştim amândoi că pot să fac ce vrei tu dacă-mi dai acte în regulă.

— Nu pot să implic CIA!

— Atunci să nu crezi că poţi să mă implici pe mine.

— Oamenii ăia trebuie să plece de acolo! Îţi spun…

Conklin rămase ca paralizat, cu ochii pe casa de peste drum. Un bărbat înalt într-un pardesiu negru urcase treptele. Întorcându-se cu faţa spre stradă, rămase nemişcat în dreptul uşii deschise. Era *Crawford*. Ce naiba făcea? Ce făcea aici? Îşi pierduse minţile! Era o ţintă fixă; risca să distrugă capcana!

— Conklin? Conklin…? se auzi din receptor.

Omul CIA închise telefonul. Se întoarse către un bărbat solid, aflat la câţiva paşi mai încolo, în faţa altei ferestre. Acesta avea în mână o puşcă cu lunetă. Alex nu ştia cum îl cheamă şi nici nu-l interesa; plătise destul pentru a nu se complica cu astfel de probleme.

— Îl vezi pe omul de colo, în pardesiu negru, care stă în uşă?

— Da. Nu e cel pe care-l căutăm. E prea bătrân.

— Du-te acolo şi spune-i că peste drum se află un individ care vrea să-l vadă.

Bourne ieşi din magazinul de haine uzate de pe Third Avenue, oprindu-se o clipă în faţa vitrinei murdare ca să-şi studieze înfăţişarea. Mergea. Fesul de lână neagră îi acoperea fruntea până la jumătate, vestonul militar boţit şi peticit îi era cu câteva numere prea mare; o cămaşă de diftină în carouri, pantaloni kaki largi şi nişte pantofi cu tălpi groase de cauciuc completau ansamblul. Nu mai trebuia decât să găsească un mers care să se potrivească cu această ţinută. Un mers de tip solid, cam slab de minte, al cărui trup începea să se resimtă după o viaţă de efort fizic şi care-şi găsea satisfacţia zilnică în berea pe care o bea după orele de muncă. Ştia că va găsi acel mers; îl mai folosise şi altă dată. Dar mai întâi trebuia să dea un telefon. Zări o cabină telefonică. Porni într-acolo, picioarele mişcându-i-se deodată mai rigid, apăsând pe caldarâm, cu braţele ţepene, degetele uşor desfăcute şi îndoite. Îşi va lua curând şi o expresie mohorâtă. Dar nu încă.

— Compania Belkins, anunţă vocea unei centraliste de undeva din Bronx.

— Numele meu e Johnson, spuse Jason cu glasul cuiva grăbit, dar amabil. Am o problemă şi sper să puteţi să mă ajutaţi.

— Voi încerca, domnule. Despre ce e vorba?

— M-am dus la un prieten care locuia pe Seventy-first Street, un prieten care a murit de curând, să iau ceva ce îi împrumutasem. Când am ajuns acolo, camionul dumneavoastră se afla în faţa casei. Este foarte neplăcut, dar e posibil ca oamenii dumneavoastră să ia şi ce îmi aparţine mie. Cu cine aş putea să vorbesc?

— Cred că cel mai indicat e dispecerul.

— Vreţi să-mi daţi numele lui?

— Desigur. Murray. Murray Schumach. Vă fac legătura. Se auziră două clicuri şi pe urmă un sunet lung.

— Schumach.

— Domnul Schumach?

— Exact.

Bourne repetă povestea.

— Desigur, aş putea obţine de la avocatul meu o hârtie, dar e vorba de un obiect de valoare insignifiantă.

— Ce obiect e?

— O undiţă. Nu foarte scumpă, dar cu o mulinetă veche, care nu încurcă firul din cinci în cinci minute.

— Da, ştiu ce vreţi să spuneţi. Şi eu sunt pescar. Pescuiesc uneori la Sheepshead. Azi nu se mai fac mulinete ca pe vremuri.

— Aşa e. Ştiu exact în ce debara ţinea prietenul meu undiţa.

— Ei, pentru o undiţă, ce naiba! Duceţi-vă acolo şi spuneţi-i supraveghetorului, Duugan îl cheamă, că am spus eu că puteţi s-o luaţi, dar va trebui să semnaţi pentru ea. Dacă face pe nebunul spuneţi-i să mă sune de undeva; telefonul de acolo a fost deconectat.

— Deci Duugan. Vă mulţumesc mult, domnule Schumach.

— Casa aia ne dă numai bătăi de cap pe ziua de azi!

— Ce aţi spus?

— Nu-i nimic. A sunat un ţăcănit, spunând că trebuie să plecăm de acolo. Iar comanda e fermă, plătită cu bani gheaţă. Vă vine să credeţi?

Carlos. Da, lui Jason îi venea să creadă.

Bourne o luă spre vest pe Seventieth Street, către Lexington Avenue. La trei străzi mai încolo găsi ceea ce căuta: un magazin cu recuzită militară. Peste opt minute ieşi de acolo cărând patru pături mari şi şase chingi late cu carabiniere metalice. În buzunarele jachetei avea două torţe obişnuite. Cameleonul se îndrepta spre junglă. O junglă la fel de deasă ca Tam Quan-ul de care nu-şi amintea.

Era zece patruzeci şi opt când ajunse la colţul străzii mărginite de copaci ce adăpostea secretele lui Treadstone Şaptezeci şi Unu. Se întorcea la locul începutului şi teama pe care o resimţea nu era de a fi rănit fizic. Pentru asta era pregătit, cu toţi muşchii încordaţi; genunchii, picioarele, mâinile şi coatele erau arme gata să lovească, ochii precum nişte senzori gata să dea alarma acestor arme. Teama lui era mai adâncă. Era pe cale să pătrundă în locul unde se născuse şi îi era groază la gândul a ceea ce ar putea să găsească acolo – să-şi amintească acolo.

Încetează! Capcana este totul. Cain este pentru Charlie, iar Delta este pentru Cain!

Circulaţia era mult mai puţin intensă, ora de vârf trecuse. Pietonii mergeau acum liniştiţi, cu pas de plimbare, nu se mai grăbeau. Jason traversă către Treadstone, clădirea înaltă şi îngustă aflându-se la cincizeci de metri în faţă. Arăta ca un muncitor deja ostenit, cu păturile sub braţ şi chingile pe umăr.

Ajunse la treptele de ciment tocmai când doi indivizi

musculoşi, unul alb şi celălalt negru, ieşeau pe uşă cărând o harpă acoperită. Bourne se opri şi strigă către ei cu glas gutural.

— Hei! Unde-i Duugan?

— Unde naiba să fie? răspunse albul, întorcând capul. Şade p-un scaun.

— În afară de listă, nu pune mâna să salte nica, adăugă negrul. Că doar e *ştab*, nu-i aşa, Joey?

— E un rahat, asta e. Ce ai acolo?

— Schumach m-a trimis, spuse Jason. S-a gândit că mai e nevoie de un om şi că astea ar prinde bine.

— Eşti nou? Nu te-am mai văzut până acum.

— Da.

— Du-i alea ştabului, mormăi Joey, luând-o în jos pe scări. Să te *aloce* el, ce zici, Pete? *Aloce* – cum îţi place?

— Splendid, Joey, eşti un dicţionar pe cinste.

Bourne urcă treptele. Păşi în casă şi văzu în dreapta scara ce ducea la etaj, iar în faţa lui culoarul îngust ce ducea spre cealaltă uşă aflată la zece metri mai departe. Urcase de mii de ori acele trepte, străbătuse de alte mii de ori acel culoar. Se întorsese. Fu cuprins de un sentiment copleşitor de spaimă. O luase pe culoarul întunecos. În depărtare se zăreau raze de lumină pătrunzând pe două uşi mari de sticlă. Se apropia de încăperea unde se născuse Cain. Încăperea *aceea.* Apucă strâns chingile de pe umăr, încercând să-şi stăpânească tremurul.

Pe bancheta din spate a automobilului blindat, cu binoclul la ochi, Marie se aplecă înainte. Se întâmplase ceva. Cu câteva minute în urmă, un individ scund şi solid trecuse prin faţa treptelor casei, încetinind pasul când se apropiase de general, spunându-i în mod evident ceva acestuia. Pe urmă individul îşi văzuse de drum, iar Crawford îl urmase câteva secunde mai târziu.

Conklin fusese găsit.

Nu era mare lucru, dacă ceea ce spusese generalul era adevărat. Ucigaşi plătiţi, necunoscuţi de cel care-i angajase, el însuşi necunoscut acestora. Plătiţi, pentru a ucide un om… din motive total nejustificate! Dumnezeule, îi ura pe toţi! Ce indivizi proşti, fără minte! Care se joacă cu viaţa altora închipuindu-şi că ei ştiu totul.

Nu ascultau niciodată decât atunci când era prea târziu. Corupţia provenea din orbire, minciunile din încăpăţânare.

Marie îşi potrivi mai bine binoclul. Un hamal de la compania Belkins se apropia de trepte, cu nişte pături şi nişte chingi pe umăr. Se opri şi începu să discute cu cei doi care tocmai scoteau pe uşă un obiect triangular.

Ce era? Era ceva... ceva ciudat. Nu putea să vadă faţa omului, dar era ceva... gâtul, înclinarea capului... Omul o luă în sus pe scări, un om obosit înainte de a începe treaba, un individ şleampăt. Marie luă binoclul de la ochi; era prea neliniştită, gata să vadă ceea ce nu era.

O, Doamne, iubitul meu! Jason al meu. Unde eşti? Vino la mine. Lasă-mă să te găsesc. Nu mă părăsi pentru indivizii ăştia orbi, fără minte. Nu-i lăsa să-mi te ia.

Unde era Crawford? Promisese să o ţină la curent cu orice mişcare. Ea îi spusese deschis că nu are încredere în el, în nici unul din ei, iar în inteligenţa lor nici atât. Îi promisese... unde era?

Marie se adresă şoferului:

— Vrei te rog să deschizi geamul? E sufocant aici.

— Îmi pare rău, domnişoară, îi spuse militarul în haine civile. Dar pot să dau drumul la aerul condiţionat.

Uşile şi geamurile erau acţionate de butoane la care nu avea acces decât şoferul. Marie se afla într-un coşciug de metal şi sticlă, pe o stradă scăldată de soare, mărginită de copaci.

— Nu cred o vorbă din toate astea! spuse Conklin şontâcăind furios prin cameră.

Se duse la fereastră şi se sprijini de pervaz, uitându-se afară în stradă, muşcându-şi cu dinţii încheietura degetului arătător.

— Nici vorbă!

— Alex, tu nu vrei să crezi, îl contrazise Crawford. Soluţia găsită de tine e cu mult mai simplă. Totul e pregătit.

— Tu nu ai auzit banda aia. Nu l-ai auzit pe Villiers!

— Am auzit-o pe femeie; altceva nu trebuie să aud. Ea mi-a spus că noi nu l-am ascultat... tu nu l-ai ascultat.

— Atunci minte! Conklin se răsuci brusc. Iisuse, bineînţeles că minte! E firesc. E femeia lui şi ar face orice ca să-i scape pielea.

— Ştii bine că nu ai dreptate. Faptul că el e aici dovedeşte că tu nu ai dreptate şi că eu am greşit acceptând cele spuse de tine.

Conklin respira şi mâna dreaptă încleştată pe baston îi tremura.

— Poate… poate că noi, poate…

Nu-şi încheie fraza; rămase privindu-l pe Crawford cu ochi disperaţi.

— Crezi că trebuie să nu renunţăm la soluţia asta? întrebă calm ofiţerul. Eşti obosit, Alex. Nu ai dormit de câteva zile, eşti epuizat. Nu cred să te fi auzit spunând asta.

— Nu. Omul de la CIA clătină din cap, scârbit, închizând ochii. Nu, nu m-ai auzit fiindcă n-am spus-o. Aş vrea să ştiu de unde naiba să încep.

— Eu ştiu, zise Crawford, ducându-se la uşă şi deschizând-o. Intră, te rog. Bărbatul masiv intră în cameră, privirea fugindu-i imediat către puşca rezemată de perete. Se uită la cei doi militari, măsurându-i din ochi.

— Ce este?

— Exerciţiul a fost contramandat, spuse Crawford. Cred că ai ghicit.

— Care exerciţiu? Eu am fost angajat ca să-l protejez pe el. Individul se uită la Conklin. Vreţi să spuneţi că nu mai aveţi nevoie de protecţie, domnule?

— Ştii foarte bine ce vrem să spunem, interveni Conklin. Înţelegerea a căzut.

— Care înţelegere? Termenii angajării mele au fost clari. Eu vă protejez pe dumneavoastră, domnule.

— Bine, bine, zise Crawford. Ce trebuie să ştim acum este cine altcineva îl mai protejează?

— Cine să-l mai protejeze şi unde?

— În afara acestei camere, a acestui apartament. În alte camere, în stradă, poate în maşini. Trebuie *să ştim.*

Bărbatul masiv se duse şi luă puşca.

— Am impresia că dumneavoastră, domnilor, aţi înţeles greşit. Eu am fost angajat individual. Nu ştiu dacă au mai fost angajaţi şi alţii.

— Îi ştii! urlă Conklin. Cine sunt? Unde se află?

— N-am idee… domnule.

Individul ţinea puşca în mâna dreaptă, cu ţeava îndreptată spre podea. O ridică puţin, nu mai mult de vreo cinci centimetri, cu o mişcare abia perceptibilă.

— Dacă nu mai e nevoie de serviciile mele, eu plec.

— Poţi să iei legătura cu ei? îl întrerupse generalul. Te voi plăti cu generozitate.

— Am fost deja bine plătit, domnule. N-ar fi corect să accept

bani pentru un serviciu pe care nu-l pot face.

— E în joc viaţa unui om! urlă Conklin.

— La fel e şi a mea, spuse omul înarmat, ducându-se la uşă, cu puşca ridicată mai mult. La revedere, domnilor.

Individul plecă.

— *Iisuse!* gemu Alex întorcându-se către fereastră. Ce ne facem?

— Pentru început, trebuie să scăpăm de cei de la compania de mutări mobilier. Nu ştiu ce rol a avut asta în strategia ta, dar acum nu face decât să complice lucrurile.

— Nu pot. Am încercat. Nu eu i-am chemat. Ai noştri, de la Controlul Administrativ, ştiau că s-a ridicat aparatura şi, zicând că prăvălia se închide, au cerut să fie scos totul.

— Cu o rapiditate bine chibzuită, spuse Crawford. Călugărul luase toată aparatura aia pe semnătura lui, ceea ce absolvă cu totul CIA. Scrie în dosarele lui.

— Totul s-ar rezolva dacă am avea la dispoziţie douăzeci şi patru de ore. Dar noi nu ştim nici măcar dacă avem douăzeci şi patru de minute.

— Tot ne va trebui. Va fi o anchetă senatorială. Cu uşile închise, sper… Blochează strada.

— Ce spui?

— M-ai auzit. Blochează strada! Cheamă poliţia, spune-le să blocheze complet strada.

— Prin intermediul CIA? Este o chestiune internă.

— Atunci o fac *eu*. Prin intermediul Pentagonului, al Statului Major Interarme, dacă e nevoie. Noi stăm aici, când soluţia e evidentă! Curăţăm strada, o blocăm, aducem un camion cu difuzoare, în care o punem pe *ea* cu un *microfon* în faţă! S-o lăsăm să spună ce vrea, să ţipe cât vrea. Ea a avut dreptate. El va veni la *ea.*

— Îţi dai seama ce spui? întrebă Conklin. Asta va da naştere la întrebări. Ziarele, televiziunea, radioul. Totul va fi dat în vileag, făcut public.

— Sunt conştient de asta, zise generalul. Dar sunt conştient şi că dacă nu reuşim, ea ne va da oricum în vileag. E posibil s-o facă indiferent ce se întâmplă. Totuşi, prefer să încerc să salvez un om care nu mi-a plăcut, cu care nu am fost de acord, dar pe care l-am respectat şi cred că-l respect şi mai mult acum.

— Uiţi că dacă într-adevăr Carlos se află acolo, îi deschizi practic porţile. Îi oferi calea de scăpare.

— Pe Carlos nu noi l-am creat. Noi l-am creat pe Cain şi ne-am purtat rău cu el. I-am luat inteligenţa şi memoria. Îi suntem datori. Du-te jos şi cheam-o pe femeie. Eu dau telefon.

Bourne intră în biblioteca spaţioasă, unde soarele pătrundea prin ferestrele largi din fundul camerei. Dincolo de ele se aflau zidurile unei grădini… Era înconjurat de obiecte a căror vedere îl făcea să sufere; le cunoştea şi nu le cunoştea. Erau frânturi de vise – dar concrete, pe care le putea atinge. O masă lungă unde stăteau sticla şi paharele de whisky, fotolii din piele, rafturi pe care stăteau cărţi şi care adăposteau alte lucruri – lucruri ascunse – ce puteau fi scoase la iveală prin apăsarea unor butoane. În această încăpere se născuse un mit.

Văzu protuberanţa lungă, tubulară, de pe tavan şi se lăsă întunericul, urmat de scăpărări de lumină şi de imagini pe un ecran şi de glasuri care strigau în urechi.

Cine e el? Repede. Prea târziu! Eşti un om mort! Unde e strada asta? Ce-nseamnă ea pentru tine? Pe cine ai întâlnit aici? Metode… Care sunt ale tale? Nu!… Tu nu eşti Delta, nu eşti tu!… Tu nu eşti decât ceea ce eşti aici, ce ai devenit aici!

— Hei! Tu cine naiba eşti? Întrebarea fu strigată de un individ mare, roşu la faţă, care şedea într-un fotoliu de lângă uşă, cu o listă pe genunchi. Jason trecuse chiar pe lângă el.

— Tu eşti Duugan? întrebă Bourne.

— Da.

— M-a trimis Schumach. A zis că-ţi mai trebuie un om.

— La ce? Am deja cinci şi casa asta nenorocită are nişte culoare atât de înguste că abia te poţi strecura pe ele.

— Eu nu ştiu. Tot ce ştiu e că m-a trimis Schumach. Mi-a zis să aduc astea.

Bourne lăsă jos pe podea păturile şi chingile.

— Schumach ne trimite marfă nouă? Că astea-s noi.

— Eu nu…

— Ştiu, *ştiu!* Schumach te-a trimis. Întreabă-l pe Schumach.

— N-ai cum. Mi-a zis să-ţi spun că pleacă la Sheepshead şi se întoarce după-masă.

— Splendid! El se duce la pescuit şi pe mine mă lasă de corvoadă… Eşti nou. N-oi fi tot zilier, că mai am trei?

— Da.

— Ăsta-i Murray! Tot ce-mi lipsea era încă un nepriceput.

— Vrei să încep aici? Pot să încep aici.

— Nu, tâmpitule! Novicii încep de sus, n-ai aflat? E drumul mai

lung, *capisce?*[79]

— Da, eu *capisce.*

Jason se aplecă să ia păturile şi chingile.

— Astea lasă-le aici. N-ai nevoie de ele. Du-te sus la ultimul etaj şi începe cu piese de lemn. Cât mai grele. Şi să nu mă iei pe mine cu drepturi sindicale.

Bourne o luă în sus pe scări. Dădu ce dădu cotul palierului de la etajul doi, porni spre al treilea nivel, atras parcă de o forţă magnetică pe care nu o putea înţelege. Ceva îl atrăgea către o cameră aflată sus de tot, o cameră ce reprezenta confortul singurătăţii şi frustrarea sentimentului de părăsire. Pe palierul de deasupra era întuneric, nici o lumină nu era aprinsă, nu erau ferestre prin care să pătrundă soarele. Ajunse sus şi rămase o clipă pe loc. Care era camera? Se găseau acolo trei uşi, două pe stânga şi una pe dreapta culoarului. Porni încet spre a doua uşă de pe stânga, care abia se zărea în întuneric. Asta era; aici îi veneau gândurile pe întuneric... amintiri care-l obsedau, îl îndurerau. Soare şi duhoarea junglei şi a râului... aparate urlând pe cer, coborând urlând din cer. *Dumnezeule, doare!*

Puse mâna pe mâner, îl răsuci şi deschise uşa. Beznă, dar nu totală. În fundul camerei era o ferestruică, peste care era tras un stor negru, dar nu complet. Se zărea o rază subţire de lumină, atât de subţire că abia pătrundea prin spaţiul dintre stor şi pervaz. Se îndreptă spre ea, spre acea mică licărire.

Un scârţâit. Un scârţâit în întuneric! Se răsuci speriat de festele pe care i le juca propria-i imaginaţie. Dar nu era o festă! Prin aer zări o scăpărare ca de diamant, lumină reflectată pe oţel.

Un pumnal se ridica în faţa lui.

— Pentru ceea ce aţi făcut, aş fi dispusă să vă văd murind, spuse Marie, uitându-se furioasă la Conklin. Şi numai acest gând e suficient ca să mă revolte.

— Atunci nu am ce să vă spun, spuse omul CIA, traversând şchiopătând încăperea, ducându-se lângă general. Se puteau lua alte decizii – de către el şi de către dumneavoastră.

— Zău? Când? Când omul acela a încercat să-l omoare, la Marsilia? În rue Sarrasin? Când îl vânau la Zurich? Când au tras în el la Paris? Şi tot timpul fără ca el să ştie de ce. Ce voiaţi să facă?

[79] Înţelegi? (it.).

— Să iasă la lumină!

— A ieşit. Şi când a ieşit, aţi încercat să-l omorâţi.

— Aţi fost acolo! Eraţi cu el. Dumneavoastră aveaţi memorie.

— Presupunând că aş fi ştiut la cine să mă duc, m-aţi fi ascultat? Conklin o privi în ochi.

— Nu ştiu, răspunse el.

Se întoarse către Crawford.

— Ce se întâmplă?

— Washington-ul urmează să mă sune peste zece minute.

— Dar *ce se întâmplă?*

— Nu cred că o să-ţi placă. Trebuie obţinute nişte autorizaţii, căci altfel s-ar considera că guvernul federal încalcă prerogativele statale şi municipale.

— Uite! Ofiţerul se aplecă brusc pe fereastră. Camionul pleacă.

— Cineva a reuşit, spuse Conklin.

— Cine?

Conklin se duse la telefon. Pe masă erau împrăştiate bileţele de hârtie, cu numere mâzgălite în grabă. Alese unul şi-l formă.

— Cu Schumach... vă rog, Schumach? Aici Conklin de la Central Intelligence. Cine ţi-a dat dispoziţia?

Glasul dispecerului de la capătul firului răsună în toată încăperea.

— Care dispoziţie? Lăsaţi-mă în pace! Ne-am apucat de o treabă şi o s-o terminăm! Cred că nu eşti zdravăn...

Conklin trânti receptorul.

— Iisuse... O, *Iisuse!*

Când apucă din nou receptorul, mâna îi tremura. Formă un alt număr, cu ochii pe un alt bileţel.

— Cu Petrocelli, la Recuperări, ceru el. Petrocelli? Iarăşi Conklin.

— S-a întrerupt legătura. Ce s-a întâmplat?

— Nu-i timp. Ascultă, ordinul ăla de la Langley, de cine era semnat.

— Cum adică de cine? De cel care le semnează întotdeauna. McGivern.

Conklin se albi la faţă.

— De asta mi-a fost teamă, murmură el, lăsând jos receptorul. Se adresă lui Crawford. Ordinul către Serviciul Administrativ a fost semnat de un om care s-a pensionat acum două săptămâni.

— Carlos...

— Dumnezeule! ţipă Marie. Omul cu păturile, cu chingile! După cum ţinea capul, gâtul. Înclinat spre dreapta. El era! Când îl doare capul, îl înclină spre dreapta. Era Jason! A intrat *înăuntru!*

Alexander Conklin se duse la fereastră, cu privirea aţintită pe uşa de peste drum. Era închisă.

***

Mâna! Pielea... ochii negri în raza subţire de lumină. Carlos!

Bourne dădu capul pe spate, lama ascuţită ca briciul crestându-i carnea sub bărbie, sângele ţâşnind peste mâna care ţinea cuţitul. Izbi cu piciorul drept lovindu-şi atacatorul nevăzut în rotula genunchiului, apoi pivotă şi-şi înfipse călcâiul stâng în pântecul acestuia. Carlos se răsuci şi din nou lama ţâşni din întuneric, acum vizând direct stomacul. Jason se desprinse de pe sol, sărind în spate, izbind în jos cu ambele încheieturi ale mâinilor, blocând braţul întunecat ce era ca o prelungire a lamei.

Prinzându-l cu mâinile ca într-o foarfecă, strângând antebraţul sub bărbia scăldată în sânge, smuci de braţ diagonal în sus. Tăişul îi atinse uşor vestonul. Bourne răsuci braţul în jos, apucându-l acum de încheietura mâinii şi-l izbi pe asasin cu umărul, dezechilibrându-l, cu braţul pe jumătate scos din articulaţie.

Jason auzi cuţitul căzând pe podea. Se aruncă în direcţia sunetului, scoţându-şi în acelaşi timp pistolul de la brâu. Pistolul se prinse în stofa hainei. Se rostogoli pe podea, dar nu suficient de repede. Vârful oţelit al unui pantof îl pocni în tâmplă. Se rostogoli iarăşi tot mai repede, până se lovi de perete. Se ridică pe un genunchi, încercând să zărească ceva în bezna totală. Erau doar umbre unduitoare. Văzu o mână în dâra subţire de lumină dinspre fereastră. Se azvârli spre ea, propriile-i mâini fiind acum gheare, braţele berbeci. Apucă mâna, dând-o peste cap, fracturându-i încheietura. Un urlet umplu camera.

Un urlet şi pufnetul unei împuşcături. Bourne simţi în partea stângă a pieptului, sus, o împunsătură îngheţată, glonţul rămânând înfipt undeva lângă omoplatul lui. Orbit de durere, se ghemui şi apoi ţâşni iarăşi, izbindu-l pe ucigaş de perete. Carlos se trânti lateral, trăgând de două ori la nimereală. Jason se aruncă spre dreapta, eliberându-şi acum pistolul, ţintind în direcţia sunetelor din întuneric. Trase, dar explozia asurzitoare fu inutilă. Auzi uşa trântindu-se; ucigaşul ieşise pe culoar.

Încercând să-şi umple plămânii cu aer, Bourne se târî spre uşă. Instinctul îi spuse să stea într-o parte şi să izbească cu

pumnul în partea de jos a panoului de lemn. Urmă un adevărat coşmar: răpăit de armă automată ce împroşcă în toată camera aşchii de lemn. În clipa când se opri, Jason ridică arma şi trase în diagonală prin uşă; răpăitul se repetă. Când încetă, Bourne trase iarăşi. Doi oameni se aflau acum la numai câţiva centimetri distanţă, fiecare vrând să-l ucidă pe celălalt, dorindu-şi asta mai mult ca orice.

Cain este pentru Charlie şi Delta este pentru Cain. Prinde-l pe Carlos. Atrage-l în cursă. Omoară-l pe Carlos!

Pentru o clipă nu mai erau la numai câţiva centimetri. Jason auzi zgomot de paşi şi pe urmă balustrada rupându-se sub greutatea unui trup ce se repezea în jos pe scară. Carlos era rănit şi căuta sprijin, porcul. Bourne îşi şterse sângele de pe faţă, de pe gât şi deschise ceea ce mai rămăsese din uşă. Cu pistolul pregătit, se îndreptă spre capul scărilor.

Deodată auzi de jos ţipete.

— Ce naiba faci, omule? Pete! Pete! Două pufnituri metalice.

— Joey! Joey!

Se auzi o singură pufnitură şi pe urmă zgomot de trupuri căzând la podea, undeva dedesubt.

— Iisuse! Iisuse, Maică…!

Iarăşi două pufnituri metalice, urmate de un strigăt gutural, de moarte. Un al treilea om fusese ucis.

Ce spusese acest al treilea? *Mai am încă trei zilieri.* Camionul de mutat mobilă fusese aranjat de Carlos! Asasinul adusese cu el încă doi soldaţi – cei trei zilieri. Trei oameni înarmaţi iar el era singur şi cu un singur pistol. Încolţit la ultimul etaj al casei. Dacă ar fi putut să iasă, Carlos ar fi fost cel încolţit înăuntru!

La capătul dinspre faţadă al culoarului se afla o fereastră acoperită cu un stor negru. Jason se duse spre ea, clătinându-se, ţinându-se de gât, cu umărul ridicat ca să mai potolească durerea din piept. Smulse storul. Fereastra era mică, din sticlă groasă prin care răzbăteau luciri prismatice de lumină purpurie şi albastră. Era imposibil să spargă vreun carou. Privirea îi fu atrasă în jos, spre stradă. Camionul plecase! Cineva trebuia să fi plecat cu el. Unul din soldaţii lui Carlos! Mai rămâneau doi. *Doi* oameni, nu trei. Iar el se afla sus; înălţimea oferea întotdeauna avantaje.

Schimonosindu-se de durere, pe jumătate aplecat, Bourne se

duse până la prima uşă de pe dreapta, care era paralelă cu capul scării. O deschise şi păşi în cameră; era un dormitor obişnuit, cu veioze şi mobilă masivă, poze pe pereţi. Apucă cea mai apropiată veioză şi, ridicând-o deasupra capului, o azvârli în jos pe casa scării, trăgându-se înapoi în clipa când aceasta căzu undeva mai jos. O nouă răpăială de armă, gloanţele înfigându-se în tavan. Jason urlă, urletul transformându-se în ţipăt, iar ţipătul într-un vaiet prelung, disperat. Se trase după capătul balustradei, aşteptând. Linişte. Şi pe urmă auzi paşii înceţi, precauţi. Asasinul era pe palierul de la etajul doi. Paşii se apropiau, se auzeau tot mai bine. Pe perete se profilă o umbră vagă.

Acum. Bourne ţâşni şi trase patru focuri, unul după altul, în silueta de pe scară. La gâtul individului se ivi un şir de găuri sângerânde. Ucigaşul se răsuci, urlând de furie şi de durere, iar trupul i se rostogoli pe scări, rămânând ţeapăn, întins pe ultimele trepte. În mâini avea o mitralieră automată, cu o tijă şi o crosă în loc de pat.

Acum. Jason începu să coboare scara în fugă, ţinându-se de balustradă, încercând să-şi păstreze echilibrul ce-i mai rămăsese. N-avea o clipă de pierdut. Dacă voia să ajungă la etajul al doilea, trebuia să ajungă acum, imediat după moartea soldatului. În clipa când sări peste trupul mortului, Bourne îşi dădu seama că era un soldat, nu era Carlos. Individul era înalt şi cu pielea albă, foarte albă, trăsături nordice, în nici un caz latine.

Jason intră în fugă în holul de la etajul doi, lipindu-se de perete. Se opri, cu urechea la pândă. Auzi un foşnet, un scurt scârţâit undeva de jos. Acum ştia ce era de făcut. Asasinul se afla la primul etaj. Iar sunetul nu fusese intenţionat, căci nu fusese nici destul de tare şi nici destul de lung pentru a însemna o capcană. Carlos era rănit, rotula plesnită sau încheietura fracturată făcându-l probabil să se clatine, să-şi piardă o clipă echilibrul, lovindu-se de vreo mobilă sau de perete. Asta avea nevoie Bourne să ştie. Jason se lăsă pe vine şi se apropie de scară, de cadavrul prăbuşit pe trepte. Trebuia să stea o clipă, căci începeau să-i scadă puterile, din cauza sângelui pierdut. Încercă să-şi strângă marginile rănii de la gât, să o preseze pe cea din piept, ca să mai oprească sângerarea. În zadar. Pentru a rămâne în viaţă trebuia să iasă din casă, să scape din locul unde se născuse Cain. Îşi recăpătase suflul. Se întinse şi luă arma automată din mâna mortului. Era gata.

Simţea că moare, dar era gata. *Prinde-l pe Carlos. Atrage-l în*

cursă... Omoară-l pe Carlos! Nu putea să iasă afară; ştia asta, timpul nu era de partea lui. I se va scurge tot sângele, înainte de a reuşi s-o facă. Sfârşitul era începutul:

Cain era pentru Carlos şi Delta era pentru Cain. Mai rămânea o singură întrebare chinuitoare: cine era Delta? Nu conta. Curând nu va mai fi decât întuneric, nu plin de violenţă, ci calm... eliberare de acea întrebare.

Iar o dată cu moartea lui, Marie va fi liberă, iubita lui va fi liberă. Vor avea grijă de asta nişte oameni corecţi, conduşi de un om bun de la Paris, al cărui fiu fusese ucis în rue du Bac, a cărui viaţă fusese distrusă de târfa unui asasin. În câteva minute, îşi zise Jason, îşi va îndeplini promisiunea făcută acelui om, va duce la îndeplinire înţelegerea pe care o avea cu nişte oameni pe care nu-i cunoştea. Asta era dovada lui. Cândva, Jason Bourne murise la această dată; va muri din nou, însă luându-l pe Carlos cu el. Era gata.

Se lăsă în jos şi se târî pe coate spre capătul scării. Simţea sub el mirosul dulceag de sânge. Da, timpul se apropia de sfârşit. Ajunse la prima treaptă, trăgându-şi picioarele sub el, băgând mâna în buzunar după una din torţele pe care le cumpărase din magazinul de pe Lexington Avenue. Acum ştia de ce simţise impulsul să le cumpere. Era înapoi în Tam Quan-ul de care nu-şi amintea, decât izbucnirile de lumină strălucitoare, orbitoare. De asta îi amintiseră torţele; acum ele vor lumina o junglă.

Desfăşură fitilul spiralat din micul lăcaş rotund din capul torţei, îl duse la gură şi muşcă din el cu dinţii, scurtându-l cam la doi centimetri. Băgă mâna în celălalt buzunar şi scoase o mică brichetă din plastic, pe care o aprinse cu mâna stângă, împreună cu torţa. Apoi îşi potrivi tija şi crosa mitralierei în umărul drept, proptind fâşia curbă de metal în stofa vestonului îmbibat cu sânge; stătea bine. Îşi întinse picioarele şi asemeni unui şarpe, o luă în jos pe ultimul şir de trepte, cu capul la vale şi picioarele la deal, cu spatele lipit de perete.

Ajunse la jumătatea scării. Linişte, întuneric. Toate luminile fuseseră stinse... Lumini? *Lumină?* Unde erau razele de soare pe care le văzuse în acel culoar cu numai câteva minute în urmă? Ele proveneau de la nişte uşi mari de sticlă, din fundul camerei aflate la capătul culoarului – camera acee*a. Dar* acum nu vedea decât întuneric. Uşa fusese închisă. Uşa de sub el, singura altă uşă care dădea în holişor, era şi ea închisă, marcată doar de o dâră slabă de lumină în partea de jos. Carlos îl obliga să aleagă.

În dosul cărei uşi? Dacă nu cumva asasinul folosea o strategie şi mai bună, stând ascuns în întunericul holului strâmt.

Bourne simţi un junghi puternic în omoplat şi pe urmă o erupţie de sânge care îi udă cămaşa de diftină. Era un nou avertisment: mai avea foarte puţin timp. Se propti în perete, cu arma îndreptată spre stâlpii subţiri ai balustradei, ţintind în jos spre bezna culoarului. *Acum!* Apăsă pe trăgaci. Exploziile sacadate rupseră stâlpii şi balustrada căzu, gloanţele împroşcând pereţii şi uşa de dedesubt. Luă degetul de pe trăgaci şi, sprijinind cu mâna ţeava fierbinte, apucă bricheta. Torţa o avea în mâna stângă. Scăpără bricheta şi o apropie de fitilul scurtat al torţei. Puse iar mâna pe trăgaci şi trase o rafală ce făcu ţăndări tot ce era jos. Un candelabru de sticlă se prăbuşi undeva pe podea. Şi apoi – *lumină!* Lumină orbitoare, când torţa luă foc, luminând jungla, luminând copacii şi pereţii, potecile tainice şi culoarul lambrisat cu mahon. Duhoarea de moarte a junglei era peste tot şi el se afla acolo.

Almanah către Delta. Almanah către Delta. Abandonează, abandonează!

Nici gând. Nu acum. Nu la sfârşit. Cain este pentru Carlos, iar Delta este pentru Cain. Prinde-l pe Carlos. Omoară-l pe Carlos!

Bourne se ridică în picioare cu spatele sprijinit de perete, torţa în mâna stângă, puternica armă în cea din dreapta. Se aruncă spre desişul tapetat cu covoare, izbind uşa cu piciorul, împroşcând cu gloanţe rame de argint şi trofee care zburară de pe mese şi de pe rafturi în aer. În copaci. Se opri. În acea încăpere liniştită, capitonată, elegantă, nu se afla nimeni. Nimeni pe acea potecă din junglă.

Se întoarse şi trase o rafală către culoar. Nimeni.

Uşa din capătul culoarului lung şi îngust, întunecat. Dincolo de ea era încăperea unde se născuse Cain. Unde Cain va muri, dar nu singur.

Mută torţa în mâna dreaptă, susţinând ţeava armei cu braţul şi scoase din buzunarul stâng a doua torţă. Desfăşură şi fitilul acesteia şi îl tăie cu dinţii, de data asta la numai câţiva milimetri de substanţa incendiară gelatinoasă. Apropie prima torţă de fitil; explozia de lumină fu atât de strălucitoare că aproape îl orbi. Apucă amândouă torţele cu mâna stângă şi privind printre pleoapele întredeschise, luptându-se să se ţină pe picioare, se apropie de uşă.

Era deschisă, o crăpătură îngustă zărindu-se de sus până jos

pe partea cu broasca. Asasinul era amabil, dar, uitându-se la acea uşă, Jason îşi aduse instinctiv aminte de ceva din acel trecut când se născuse Cain, un lucru pe care Carlos nu-l ştia. Întinse mâna dreaptă, sprijinind arma între antebraţ şi şold şi apucă mânerul.

Acum. Împinse uşa de două palme şi aruncă înăuntru cele două torţe. O rafală lungă trasă dintr-un Sten făcu să răsune camera, se repercută în toată casa, în vreme ce gloanţele se înfipseră în scutul de plumb dublat de o placă de oţel al uşii.

Împuşcăturile încetară, ultimul cartuş fiind tras. *Acum.* Bourne duse mâna la trăgaci, izbi uşa cu umărul şi se aruncă înăuntru trăgând în cercuri în timp ce se rostogolea pe podea. I se răspunse cu focuri trase aiurea. Jason îşi îndreptă arma în direcţia sursei acestora. Din beznă se auzi un vaiet. Abia atunci Jason îşi dădu seama că draperiile de la uşile dinspre terasă fuseseră trase: de unde venea atâta lumină… lumină amplificată, dincolo de orbirea sfârâitoare a torţelor? Lumina asta îl copleşea, provocându-i explozii în ţeastă, junghiuri ascuţite de durere în tâmple.

Ecranul! Imensul ecran coborât din lăcaşul lui de pe tavan, întins până la podea, suprafaţa mare de argint strălucitor fiind ca un scut incandescent de flăcări reci. Se aruncă în spatele mesei mari, căutând adăpost. Se ridică şi apăsă pe trăgaci – o ultimă rafală, căci încărcătorul se golise. Apucă arma de tijă şi o azvârli de-a curmezişul camerei către silueta în salopetă albă şi cu fular alb de mătase ce îi căzuse pe faţă.

Faţa! O cunoştea! O mai văzuse! Unde… unde? La Marsilia? Da… nu! La Zurich? Paris? Da şi nu! Pe urmă, în acea clipă, în lumina orbitoare, vibrantă, îşi dădu seama că faţa aceea le era cunoscută multora, nu doar lui. Dar de unde? Unde? Ca *atât*ea alte lucruri, o ştia şi nu o ştia. Dar o ştia! Numai numele nu-l găsea!

Se lăsă iarăşi jos. Împuşcăturile veniră, două… trei, al doilea glonţ sfârtecându-i braţul stâng. Îşi scoase pistolul de la brâu; mai avea trei cartuşe. Unul dintre ele trebuia să-şi atingă ţinta – Carlos. Avea de plătit o datorie de la Paris, un contract de îndeplinit, iubita lui fiind mult mai în siguranţă o dată asasinul mort. Luă din buzunar bricheta şi dădu foc unei carpete care se aprinse imediat; o apucă şi o azvârli spre dreapta, el aruncându-se spre stânga. Carlos trase în direcţia flăcărilor; Bourne se săltă în genunchi, ochi şi apăsă de două ori pe trăgaci.

Silueta se încovoie dar nu căzu. În loc de asta, se ghemui, apoi ţâşni precum o panteră albă, în diagonală, cu mâinile întinse. Ce făcea? Pe urmă Jason ghici. Asasinul apucă marginea imensului ecran argintiu, smulgându-l din suportul de metal din tavan, trăgându-l în jos cu toată greutatea şi puterea lui. Ecranul coborî peste Bourne care, nemaiputând să vadă nimic, ţipă, brusc mai înspăimântat de această pânză albă decât de orice altceva, decât de Carlos. Prin faţa ochilor i se perindau imagini, strigăte îi umpleau auzul. Îndreptă pistolul şi trase în groaznicul giulgiu. În clipa când încerca să îndepărteze cu mâna ţesătura argintie, îşi dădu seama că trăsese ultimul cartuş.

Ultimul. Asemeni celui numit Cain, Carlos cunoştea după sunet şi după aspect toate armele din lume; el numărase împuşcăturile.

Asasinul se înălţă deasupra lui Jason, cu automatul în mână, ţintit spre capul lui.

— Execuţia ta, Delta. În ziua stabilită. Pentru tot ce ai făcut.

Bourne îşi încordă spinarea, rostogolindu-se năprasnic spre dreapta; măcar să moară în mişcare! Încăperea scânteietoare se umplu de sunetul asurzitor al împuşcăturilor. Simţi împunsătura gloanţelor în gât, străpungându-i picioarele, până spre talie. Rostogoleşte-te, *rostogoleşte-te!*

Brusc, împuşcăturile încetară şi auzi în depărtare bătăi puternice, lovituri în lemn şi în oţel tot mai tari, mai insistente. O ultimă izbitură asurzitoare de pe culoarul întunecat din faţa bibliotecii, urmată de zgomot de oameni strigând, alergând şi undeva mai departe în lumea nevăzută de afară, larma sirenelor.

— Aici! E aici! strigă Carlos.

Era o nebunie! Asasinul îi chema pe cei care năvăliseră direct spre el, *la el!* Raţiunea era nebunie, nimic pe lumea asta nu mai avea logică! Uşa fu trântită de perete de un bărbat înalt îmbrăcat într-un pardesiu negru; mai era cineva cu el, dar Jason nu putea vedea cine. Pâcla îi umplea ochii, formele şi sunetele se estompau. Se rostogolea în spaţiu… tot mai departe.

Şi totuşi văzu singurul lucru pe care nu dorea să-l vadă. Umeri rigizi ce se mişcau în ritmul taliei suple şi al picioarelor musculoase repezindu-se afară din cameră, alergând pe culoarul slab luminat. *Carlos.* Strigătele lui deschiseseră capcana! El o *inversase!* În haosul creat, îi păcălise pe gonacii lui. *Fugea!*

— Carlos…

Bourne ştia că nu poate fi auzit. Ce ieşea din gâtul lui

sângerând era doar o şoaptă. Încercă din nou, forţând sunetele din stomac.

— El e! E... Carl*os!*

Se crea derută, comenzi urlate inutil. Şi pe urmă un om se apropie de el şchiopătând, un invalid care încercase să-l ucidă într-un cimitir din afara Parisului. Nu-i mai rămânea nimic! Jason se târî spre torţa orbitoare, care sfârâia. O apucă ţinând-o ca pe o armă, îndreptată spre ucigaşul cu baston.

— Haide! Hai! Mai aproape, ticălosule! O să-ţi ard ochii! Crezi c-o să mă omori, ei bine, nu! Eu o să te ucid! O să-ţi ard ochii!

— Nu înţelegi, grăi vocea tremurată a ucigaşului şchiop. Eu sunt, Delta. Conklin. Am greşit.

Torţa îi pârli mâinile, ochii!... *Demenţă. Acum exploziile îl înconjurau din toate părţile, orbitoare, asurzitoare, punctate de ţipete din junglă.*

Jungla! Tam Quan! Duhoarea umedă, caldă, era peste tot, dar ajunseseră! Tabăra de bază era a lor!

Auzi din dreapta un strigăt. Abia respirând, tuşind de fum, un om se îndrepta şchiopătând spre desiş, cu o puşcă în mână. El era. Îi zări părul blond. Piciorul şi-l rupsese sărind cu paraşuta. Ticălosul! O lepădătură, care se antrenase împreună cu ei, studiase hărţile împreună cu ei, zburase spre nord cu ei... În timpul ăsta pregătindu-le o capcană! Un trădător având un radio, care îi spusese duşmanului locul exact unde putea să-i găsească în jungla aceea impenetrabilă care era Tam Quan.

Era Bourne! Jason Bourne. Trădător, lepădătură!

Prinde-l! Nu-l lăsa să ajungă la alţii! Ucide-l! Ucide-l pe Jason Bourne! El e duşmanul tău! Trage!

Nu căzu! Capul care fusese zdrobit era tot acolo. Venind spre el! Ce se întâmpla? Demenţă. Tam Quan...

— Vino cu noi, spuse şchiopul, ivindu-se din junglă în ceea ce mai rămăsese dintr-o elegantă încăpere. Acea încăpere. Nu suntem duşmanii tăi. Vino cu noi.

— Pleacă!

Jason se târî iarăşi, de data asta înapoi spre ecranul căzut. Era adăpostul lui, giulgiul lui.

— Eşti duşmanul meu! O să vă lichidez pe toţi! Nu-mi pasă, nu contează! Nu înţelegi?! Eu sunt *Delta! Cain este pentru Charlie, iar Delta este pentru Cain!* Ce mai vrei de la mine? Eu am fost şi nu am fost! Eu sunt şi nu sunt! Ticăloşilor, ticăloşilor! Haideţi!

Mai aproape!

Se auzi un alt glas, mai profund, mai potolit, mai puţin insistent.

— Aduceţi-o pe ea.

Undeva în depărtare sirenele atinseră un crescendo şi pe urmă se opriră. Se lăsă bezna şi valurile îl purtară pe Jason în sus spre cerul de miez de noapte, rostogolindu-se iarăşi în jos, într-un abis de violenţă. Acum o explozie umplu cerul nopţii, peste apele întunecate se înălţă o diademă scânteietoare. Şi pe urmă auzi cuvintele, rostite din nori, umplând pământul.

— Jason, iubirea mea. Ia-mi mâna. Apucă-mă strâns, strâns, dragostea mea.

Pacea veni o dată cu bezna.

EPILOG

Generalul de brigadă Crawford puse dosarul lângă el pe canapea.

— Nu am nevoie de ăsta, îi spuse el Mariei St. Jacques, care şedea în faţa lui, pe un scaun. L-am parcurs de nenumărate ori, încercând să-mi dau seama unde am greşit.

— Aţi mers pe presupuneri, într-un caz în care nimeni nu are voie să o facă, spuse a treia persoană care se afla în apartamentul de hotel.

Era dr. Morris Panov, psihiatru de meserie. El stătea lângă fereastra prin care pătrundeau razele soarelui de dimineaţă, chipul lui impasibil fiind în umbră.

— Eu v-am permis să faceţi o presupunere şi o voi regreta tot restul vieţii.

— Au trecut aproape două săptămâni, spuse Marie. Aş dori nişte date concrete. Cred că am dreptul la ele.

— Aveţi. A fost vorba de o dementă numită „permisiune”.

— Chiar dementă, fu de acord Panov.

— Dar şi de protecţie, adăugă Crawford. Cu asta sunt de acord. Ea va trebui să continue pentru o perioadă foarte îndelungată.

— Protecţie? Marie se încruntă.

— Vom ajunge şi la asta, spuse generalul, aruncându-i o privire lui Panov. Ea este vitală din toate punctele de vedere. Cred că suntem cu toţii de acord.

— Vă rog! Jason – cine e el?

— Numele lui este David Webb. A fost ofiţer de carieră în serviciul diplomatic, specialist în problemele Orientului îndepărtat, până la despărţirea lui de guvern cu cinci ani în urmă.

— Despărţire?

— Demisie, de comun acord. Activitatea lui în Meduza excludea o carieră îndelungată în Departamentul de Stat. „Delta” avea o reputaţie foarte proastă şi erau prea mulţi cei care ştiau că era Webb. Astfel de oameni sunt rareori primiţi cu plăcere la mesele de conferinţe diplomatice. Şi nu-s convins că ar trebui să fie. Prezenţa lor redeschide mult prea uşor nişte răni viscerale.

— El a fost chiar aşa cum se spune? În Meduza?

— Da. Eu eram acolo. A fost aşa cum se spune.

— E greu de crezut, spuse Marie.

— Pierduse ceva la care ţinea foarte mult şi nu putea să accepte acest lucru. Nu putea decât să lovească.

— Ce anume?

— Familia lui. Soţia lui era thailandeză; aveau doi copii, un băiat şi o fată. El era în post la Phnom Penh şi locuiau la marginea oraşului, în apropiere de fluviul Mekong. Într-o duminică după-amiază, în timp ce soţia şi copiii lui erau pe ponton, un avion răzleţit a trecut pe deasupra şi pe urmă a coborât în picaj, aruncând două bombe şi mitraliind zona. Pe când a ajuns el acolo, pontonul era distrus, soţia şi copiii lui pluteau pe apă, cu trupurile ciuruite.

— O, Dumnezeule, murmură Marie. Al cui era avionul?

— A rămas neidentificat. Cei de la Hanoi nu l-au recunoscut ca fiind al lor; cei de la Saigon au zis că nu era de-al nostru. Nu uitaţi că atunci Cambodgia era neutră şi nimeni nu voia să-şi asume responsabilitatea. Webb trebuia să lovească; s-a dus la Saigon şi s-a antrenat pentru Meduza. Într-o operaţiune foarte brutală, el aducea intelectul unui specialist. A devenit Delta.

— Atunci l-a cunoscut pe d'Anjou?

— Ceva mai târziu. Delta devenise deja faimos. Serviciul de informaţii nord-vietnamez pusese un preţ exorbitant pe capul lui şi nu e nici un secret că până şi printre oamenii noştri erau unii care sperau să-l poată obţine. Pe urmă cei de la Hanoi au aflat că fratele mai mic al lui Webb era ofiţer de armată la Saigon şi, dat fiind că-l studiaseră pe Delta şi ştiau că fraţii sunt foarte apropiaţi, au hotărât să monteze o capcană; n-aveau nimic de pierdut. L-au răpit pe locotenentul Gordon Webb şi l-au dus în nord, trimiţând un informator comunist cu ştirea că era deţinut în sectorul Tam Quan. Delta a muşcat din momeală; împreună cu informatorul – un agent dublu – a format o echipă de meduzani care cunoşteau regiunea şi a ales o noapte când nici un avion n-ar fi trebuit să plece de la sol ca să zboare spre nord. D'Anjou făcea parte din unitate. La fel şi un alt om, un alb despre care Webb nu ştia că fusese cumpărat de cei de la Hanoi. Era un expert în comunicaţii, capabil să asambleze pe întuneric componentele electronice ale unui emiţător de înaltă frecvenţă. Exact asta a şi făcut, trădând poziţia unde se aflau. Webb a scăpat din capcană şi l-a găsit pe fratele lui. I-a găsit de

asemenea şi pe agentul dublu şi pe trădătorul alb. Vietnamezul a scăpat fugind în junglă; albul nu. Delta l-a executat pe loc.

— Şi omul acela? întrebă Marie, cu privirea aţintită spre Crawford.

— Jason Bourne. Un meduzan din Sydney, Australia. Traficant de arme, narcotice şi sclavi prin tot sud-estul Asiei. Un individ violent, cu antecedente foarte grave, dar care era foarte eficace – dacă preţul era suficient de mare. Era în interesul Meduzei ca împrejurările morţii lui să fie îngropate; a fost dat dispărut în luptă, într-o unitate specializată. Ani mai târziu, când s-a creat Treadstone, Webb însuşi a ales numele de Bourne. Era un nume care corespundea necesităţilor de autenticitate, putea să fie verificat. A luat numele omului care îl trădase, al omului pe care îl ucisese la Tam Quan.

— Unde se afla când a fost rechemat pentru Treadstone? întrebă Marie. Ce făcea?

— Preda la un mic colegiu din New Hampshire. Ducea o viaţă retrasă, unii ziceau că distructivă. Pentru el. Crawford luă dosarul. Astea sunt principalele fapte, domnişoară St. Jacques. Despre alte aspecte vă va spune dr. Panov, care mi-a dat de înţeles că prezenţa mea nu e necesară. Mai există însă un detaliu care trebuie clar înţeles. Este un ordin direct de la Casa Albă.

— Protecţia, spuse Marie, fără să pună de fapt o întrebare.

— Da. Oriunde se duce, indiferent de identitatea pe care şi-o ia, indiferent de cât de bună e acoperirea, va fi păzit în permanenţă. Oricât timp va fi nevoie – chiar dacă nu se întâmplă niciodată.

— Vă rog explicaţi-mi ce înţelegeţi prin asta. El este singurul om în viaţă care l-a văzut vreodată pe Carlos. Îi cunoaşte identitatea, dar ea este închisă undeva în mintea lui, ca parte dintr-un trecut de care nu-şi aminteşte. Am înţeles din cele spuse de el că acest Carlos este o persoană cunoscută de multă lume – o figură proeminentă din cine ştie ce guvern sau din mass-media, poate din finanţele sau din societatea internaţională. Asta se potriveşte cu o teorie destul de larg răspândită. Chestiunea este că Webb ar putea într-o zi să-şi dea seama de această identitate, să şi-o amintească. Ştiu că aţi avut mai multe discuţii cu dr. Panov. Cred că el vă va confirma spusele mele.

— E adevărat, Mo?

— E posibil, spuse Panov.

Crawford plecă şi Marie turnă nişte cafea pentru ei doi. Panov se aşeză pe canapeaua unde şezuse generalul.

— Încă mai e caldă, spuse el, zâmbind. Crawford asuda până la faimosu-i posterior. Şi pe bună dreptate.

— Ce se va întâmpla?

— Nimic. Absolut nimic, până nu le dau eu voie. Iar asta poate să fie peste luni de zile, chiar peste doi ani. Nu le dau voie până ce el nu va fi pregătit. Pentru întrebări. Şi fotografii – tomuri întregi. Acum pregătesc o enciclopedie de fotografii, pornind de la descrierea pe care le-a dat-o el. Nu mă înţelege greşit; într-o bună zi va trebui să înceapă. Va vrea chiar el; noi toţi vom vrea s-o facă. Carlos trebuie prins şi eu n-am intenţia să-i şantajez ca să nu facă nimic. Sunt prea mulţi cei care au pierdut prea mult; el a pierdut prea mult, a dat prea mult. Dar deocamdată el este pe primul plan. Mintea lui este pe primul plan.

— La asta mă refeream. Ce se va întâmpla cu el?

Panov puse jos ceaşca de cafea.

— Încă nu ştiu sigur. Am prea mult respect pentru mintea umană ca să-ţi servesc nişte teorii psihologice nebuloase. Prea sunt multe. Eu am fost la toate conferinţele – am ţinut să merg – şi am discutat cu ceilalţi psihiatri şi cu neurochirurgii. Este adevărat că putem interveni cu bisturiul şi să atingem centrii turbulenţei, să-i reducem angoasele, să-i oferim un soi de linişte. Poate chiar să-l readucem la ceea ce a fost. Dar nu asta-i liniştea pe care şi-o doreşte el… şi există un risc mult mai mare. S-ar putea să ştergem prea mult, să ştergem ceea ce a descoperit el – va continua să descopere. Cu grijă. Cu timpul.

— Timpul?

— Da, eu cred în asta. Pentru că tiparul a fost stabilit. Există o acumulare, durerea recunoaşterii şi bucuria descoperirii. Asta îţi spune ceva?

Marie se uită drept în ochii căprui, obosiţi, ai lui Panov.

— Ne spune tuturor.

— Aşa e. Într-un fel, el este un microcosmos ce ne reprezintă pe noi toţi. Cu toţii încercăm să aflăm cine naiba suntem, nu-i aşa?

Marie se duse la fereastra din faţă a căsuţei de pe malul oceanului. În spatele casei erau dune, înconjurate cu un gard, cu câte un paznic înarmat la fiecare cincizeci de metri. El se vedea la câteva sute de metri mai încolo, pe plajă; arunca cu scoici, privind cum ricoşează pe valurile care se spărgeau domol de

ţărm. Săptămânile astea îi priiseră. Trupul îi era brăzdat de cicatrice, dar era iarăşi întreg, puternic. Mai avea coşmaruri şi momente de angoasă în timpul zilei, dar parcă erau mai puţin înspăimântătoare. Începea să se simtă mai bine, începea să râdă iarăşi. Panov avusese dreptate. Cu el se întâmpla ceva; imaginile îi deveneau mai clare, găsea semnificaţii acolo unde, înainte, nimic nu avea noimă.

Ceva se întâmplase *acum! Dumnezeule*, ce era? El se aruncase în apă şi împroşca cu stropi în toate părţile, strigând. Pe urmă ţâşni brusc în sus, sărind peste valuri, pe plajă. În depărtare, lângă gardul de sârmă ghimpată, un paznic se întoarse, punându-şi puşca sub braţ şi scoase un radio portativ de la centură.

El începu să alerge pe nisipul ud către casă, picioarele înfigându-i-se cu furie în suprafaţa moale, împroşcând în urmă-i cu apă şi cu nisip. *Ce era?*

Marie îngheţase, pregătită pentru clipa care ştiau că s-ar putea să vină într-o zi, pregătită să audă împuşcături.

El dădu buzna pe uşă, cu pieptul tresăltând, respirând gâfâit. O privi lung, cu ochi mai limpezi ca oricând. Îi vorbi încet, abia audibil. Dar ea îl auzi.

— Numele meu este David…

Ea se apropie de el, cu paşi lenţi.

— Bună, David.

— SFÂRŞIT –

CUPRINS

PREFAŢĂ.....4
PARTEA ÎNTÂI.....7
CAPITOLUL 1.....7
CAPITOLUL 2.....18
CAPITOLUL 3.....28
CAPITOLUL 4.....40
CAPITOLUL 5.....53
CAPITOLUL 6.....71
CAPITOLUL 7.....85
CAPITOLUL 8.....99
CAPITOLUL 9.....111
PARTEA A DOUA.....126
CAPITOLUL 10.....126
CAPITOLUL 11.....143
CAPITOLUL 12.....159
CAPITOLUL 13.....175
CAPITOLUL 14.....196
CAPITOLUL 15.....214
CAPITOLUL 16.....225
CAPITOLUL 17.....238
CAPITOLUL 18.....254

CAPITOLUL 19.....266
CAPITOLUL 20.....282
CAPITOLUL 21.....293
CAPITOLUL 22.....304
PARTEA A TREIA.....310
CAPITOLUL 23.....310
CAPITOLUL 24.....319
CAPITOLUL 25.....329
CAPITOLUL 26.....343
CAPITOLUL 27.....352
CAPITOLUL 28.....364
CAPITOLUL 29.....376
CAPITOLUL 30.....385
CAPITOLUL 31.....400
CAPITOLUL 32.....410
CAPITOLUL 33.....428
CAPITOLUL 34.....444
CAPITOLUL 35.....462
EPILOG.....488
CUPRINS.....493

Robert Ludlum

Identitatea lui Bourne

EDITURA ELIT